

கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று

மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை.

சென்னை 1914

ப. டின்மூன்றாந்தொகுதி.

பத்திராதிபர்—திரு. நாராயணையங்கார்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1914—1915

செந்தமிழின்

பதின்மூன்றாந்தொகுதியுள்ளுரை.

அசோகனது ஆக்ஞா } மூம்-சோமசுந்தரதேசிகரவர்கள். ௪௨௯
பத்திரங்கள்:—

அப்பர்தேவாரத்தாற் } „ ஆ. முததுதமப்பிள்ளையவர்கள். ௨௦௭
கொள்ளக்கிடக்கும்
கிரனார் யார்? :—

அரசவாழ்த்து :— „ ரெ. அப்புவையங்காரவர்கள். ௩௫௦

ஆக்கச்சொலவிளக்கம் } „ ம. நா. சோமசுந

ஆங்கிலத்தமிழ்ப்பரீ } „ மதுரைதமிழ்ச்சங்கத்தின்
கைத்தேர்ச்சிக்
குறிப்பு :— அகிராசனரவர்கள்.

இலங்கைமகாவம்சமும் } „ S. கிருஷ்ணஸாமி ஐயங்கா
தென்னிந்தியசரித்
கிர ஆராய்ச்சியும்:— ரவர்கள், M. A. ௧௨, ௧௩௧

காவடிகள் } „ T. V. சதாசிவப்பண்டாரத்தா
குறித்துள்ள பழைய
சரிதங்கள் :— ரவர்கள். ௨௧௦

உயிரினதன்மை :— } „ J. M. நல்லசாமிப்பிள்ளை ௩௨௫,
யவர்கள், B. A. B. L. ௩௮௬

ஒருதாய்தன்முழந்தை } „ V. P. சுப்பிரமணியமுதலியா
யைப்பற்றிக்கூறியது } ரவர்கள். ௧௫௦

கிரன்-நற்கிரன் :— „ சோமசுந்தரதேசிகரவர்கள். ௩௪௦

சாசனபரிகை :— } „ T. A. கோட்டிரத்தாராவ் அவர்
கள். A. ௧௭௧

சாசனமும் தமிழ்ச்சரி } தங்களும' —	புரீமத-ம இராகவையங்காரவர்கள்	உசுரு
சுந்தாமணிபுலவரீற } சிறிதொருசந்தேகம	„ T S குப்புஸ்வாமிசாஸ்திரி யவர்கள்	சுகசு
சுவரகசிய ஆராய்ச்சி —	„ சோமசுந்தரதேசிகரவர்கள்.	கஅசு
சிறுபஞ்சமூலம் —	„ சோமசுந்தரதேசிகரவர்கள்.	நசஅ
சுந்தரகாண்டம் } (கம்பா) —	„ M S. சேஷையங்கா ரவர்கள்.	கசுசு, உசுக
செந்தலைச்சிலாசார } 'னங்களைப்பற்றிய சிலசந்தேகங்கள் —	„ S. இராதாகிருஷ்ணையரவா கள், B A F M. U.	அசு
செல்வ நூல்:—	„ R S. நாராயணஸ்வாமி ஐயரவர்கள், B. A. B. L.	நஉ, கருக
செல்வ நூல் } அனுபந்தம்' —	„ R. S. நாராயணஸ்வாமி ஐயரவர்கள், B. A. B. L.	நசு
சேதுநாடு தமிழும் —	„ ரா. இராகவையங்காரவர்கள்.	சுக
சொற்பொருட } காரணம்.—	„ மாகதல், காராதிகேயமுதலியா ரவர்கள்.	உசுக
சோழாளு:—	„ T. V. சதாசிவாண்டாரததா ரவர்கள்.	உசுக
சோழர்தமிழ்ச்சங்கம்:—பத்திராதிபா.		க
தமிழ்ச்சங்கத்தாற் } செய்யத்தகுவது —	புரீமத-ச. இராமநாதன்செட்டியா ரவர்கள், வைசியமித்திரன் பத்திராதிபா, தேவகோட்டை.	கஅஉ
தமிழ்மொழியும் உயா } தரகலவியும்' —	„ V. முதலுஸாமிஐயரவர்கள், M. A. L. T.	உஅசு
தமிழ்பிவிருத்தி —	„ R. S. நாராயணஸ்வாமி ஐயரவர்கள், B. A. B. L.	எஉ
தமிழ்பிவிருத்தி' —	„ பகதவதஸலம் அவர்கள்.	கஅசு
தனித்தமிழ்ப்புரீசைந்த } தோச்சுககுறிப்பு:—	„ மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின ரவர்கள்.	உசுக

திருப்பெருந்துறை யென்பது தமிழ் நாட்டு ஆளுடையார் கோவிலே —	}	ஸ்ரீமத-S. இராதாகிருஷ்ணையரவர் கள், B. A. F. M. U.	௧0௨
ஷெ குறிப்பு -	}	" S இராதாகிருஷ்ணையரவர் கள், B. A. F. M. U.	௧௨௯
நமதரசவாலகை —		" I. M. முருகையவாதியார்.	௪௨0
நாநாதேசனியவாக முறை —	}	" V. சுப்பிரமணியையரவர்கள்.	௪௬௨
நாலாசிரியாசிஷ்டாசா ரம. —	}	" ஆ. முத்துத்தமப்பிள்ளை யவர்கள்.	௨௪௭
நாலாராய்ச்சிமுறை— ஆங்கிலமுந தமிழும	}	" C. P. வேங்கடராமையரவர் கள், M. A. L. T.	௧௮
பண்டைத்தமிழ்நும மரககலப்பாற்சிபும	}	" V. முத்துஸாமியையரவர்கள், M. A. L. T.	௧௫௫
பத்திராதிபாகுறிப்பு—			௧௨௫
பத்திராதிபாபிப பிராயம —	}		௪௧௮, ௪௪௪
பாரதபுத்தகாலம் —	}	ஸ்ரீமத-A. M. சுடகோபராமாநுஜா சாரியரவர்கள்.	௨௧௪
பிழைதிருத்தம்—		பத்திராதிபர்.	௮௮
புத்தகமதிப்புரை.—		பத்திராதிபர் ௧௨௭, ௧௬௬, ௩0௬, ௪௨௪, ௪௭௧	
மதிப்புரை:—		பத்திராதிபர்.	௮௮
மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்துக்களிர்த்த நன்கொடை—	}	மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் கௌரவகாரியதரிசிகள்.	௨௬௧
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க மங்கலவாழ்த்து—	}	ஸ்ரீமத-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவர்கள்.	௪௬௧
மதுரைத் தமிழ்ச்சங் கத்தின் பதினமூன் ருமவருஷோதஸவ மங்களவாழ்த்து.	}	" கா. ஸ்ரீ. கோபாலாசாரியரவர்கள், ௨௫௨ " வி. திருநாணசம்பந்தப்பிள்ளை யவர்கள்.	௨௫௭

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின்பதின்காம் வருஷோதஸவ மங்களவாழ்த்து—	புரமத்-வி. திருஞானசம்பந்தம்பிள்ளையவர்கள். ௩௦௫
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கநிர்வாகசபையின் தீர்மானங்கள்:—	,, நல்லசிவன்பிள்ளையவர்கள். ௩௫௪, ௩௬௬ ,, V.S. அரங்கஸாமிஐயங்காரவர்கள். ௩௫௬
மதுவார்:—	மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கமானேஜரவர்கள். ௪௨௭, ௪௭௩
மறையாவன:—	புரீமத் அ. கந்தசாமிப்பிள்ளையவர்கள். ௧௪௪
முருகேசபண்டிதர் பாட்டு:—	,, S. இராதாகிருஷ்ணையரவர்கள், B. A. F. M. U. ௧௭௫
மூன்று கஷ்டங்கள்:—	,, அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவர்கள். ௪௧௨
மேல்நாட்டுநாகரிகம்:—	,, தி. வேங்கடராமையங்காரவர்கள். ௧௮௦
யசோதரகாவிய ஆராய்ச்சி:—	,, கிருஷ்ணசாமி ஐயங்காரவர்கள், வக்கீல். ௩௪௫
ரஸாயனநூல்:—	,, T. S. குப்புஸ்வாமிசாஸ்திரியவர்கள். ௮௬, ௨௨௩
ராமசரிதப்பாட்டு:— (மலையாளகாவியம்)	,, R. S. நாராயணஸ்வாமி ௩௧௩, ௩௬௭, ஐயரவர்கள், B. A. B. L. ௪௫௩
ருதுமதிவாஹமும அதன்பராமர்சமும	,, T. A. கோபிநாதராவ் அவர்கள், M. A. ௩௦௦
விளம்பரம்:—	,, M. R. ஸ்ரீநிவாஸையரவர்கள். ௩௫௭
வேததுணையோர் பரிபாடல்:—	பத்திராதிபர்.
ஜீவ்யசரிதைகள்:—	புரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவர்கள். ௪௪௨ ,, ஜீ. ஏ. சுந்தரமையரவர்கள். ௨௪௩

சேந்தமிழ்ப் பதினமூன்றந்தோகுதியில் வெளிவந்தநூல்கள்.

(முற்றுப்பெற்றவை.)

1. மாறனலங்காரம்:—பத்திராதிபர். ௧, ௨, ௩, ௪, ௫, ௬, ௭, ௮, ௧௧, ௧௨ பகுதிகள்.
2. திருப்புல்லாணிமலை:—பத்திராதிபர். ௯, ௧௦ பகுதிகள்.

உ.
கடவுள் துணை.

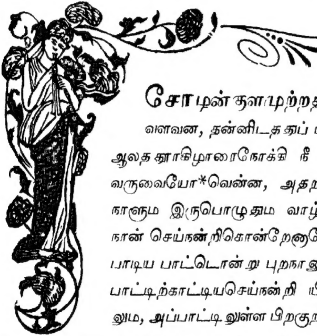
செந்தமிழ்

தொகுதி-க௩.] ஆனந்தஸ்வ கார்த்திகைமீ [பகுதி-க.

Vol. XIII. November—December, 1914. No. 1.

சோழர் தமிழ்ச்சங்கம்.

“செந்தமிழ்” (தொகுதி-க௩ பகுதி க௨-ல்) சான்று

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சியகிள்ளி

ளாவன, தன்னிடத்துப் பரிசுபெற்றுப்போகின்ற

ஆலதனாகிழாரைநோக்கி நீ யெம்மை நினைத்து

வருவையோ*வென்ன, அதற்கு அவர் உன்னை எந்

நாளும் இருபொழுதும் வாழ்த்திப் பாடியிரேனாயின்

நான் செய்நன்றிகொன்றேனாவென் என்றகருத்தொடு

பாடிய பாட்டொன்று புறநானூற்றுள் உள்ளது. அப்

பாட்டிற்காட்டியசெய்நன்றி யின்னதெனத்தெளிதலா

லும், அப்பாட்டிலுள்ள பிறகுறிப்புக்களாலும் சோழர்

தாட்சியில ஒரு தமிழ்ச்சங்கமிருந்திருக்கவேண்டுமென்றுதோன்றுகின்

றது. அவற்றுள் முதலில் அப்பாட்டிற்காட்டியசெய்நன்றியின்னதென்

பதையாராய்ந்துகொண்டு அதற்கிணங்கியகுறிப்புக்களையும் பின்பு

தெரித்துக்காட்டுதும். அப்பாட்டு வருமாறு—

*எம்மை எனறது தானுந் தன் நேயியுமாகிய விருவரையுங்குறித்துநின்றது. இதற்கு ஆயிழைகணவ எனறது துலக்கு. (தியோதகம்) நினைத்துவருவையோ வென்றது, அடிக்கடி என்களைநினைத்து ஐசீர்வதித்திருக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டபடி.

- “ஆன்முலையறுததவறனிலோகரு
மாணிழைமுகளாகருசசிதைத்தோர்க்கும
பாபபாராததபபியகொடுமையோர்க்கும
வழுவாய்மருங்கிற்குமுவாபுமுளவென
நூ. நிலம்புடைபெயர்வதாயினுமொருவன்
செயதிகொன்றோகருயதியிலென
வறம்பாடிற்றேயாயிழைகணவ
காலையநதியுமாலையநதியும
புறவுகருவனபுனபுலவரசின
க0. பாறபெய்புனகந்தெனோடுமயகருக
குறுமுயறகொழுஞ்சுடுகிழித்தவோக்கலோ
டிரத்திநீடியவகன்றலைமன்றததுக்
கரப்பிலுள்ளமொடுவேண்டுமொழியிற்றி
யமலைக்கொழுஞ்சோறாநதபாணாக
கரு. ககலாச்செல்வமுழுவதுஞ்செய்தோ
னெங்கோன்வளவனவாழகவெனறுநின
புகெழுநோனறாபாடேனாயிற
பிபறியலேனபலகதிாசசெலவன்
யானோதஞ்சமபெருமணிவ்வுலகததுச
உ0. சானோசெய்தநனறுண்டாயி
னிமயத்திணடியின்குரலபயிறநிக
கொண்டன்மாமைழபொழிந்த
றுண்படுறுளியினும்வாழியபலவே” (புறம-செய்-நாசு.)
திணை - பாடாண; துறை - இயன்மொழி*
- இப்பாட்டினுடையாராட்பப்பட செய்நன்றிககு அடையாயுள்ள
தொடாகளுள் “இரத்திநீடியவகன்றலைமன்றம்” என்று ஒருமன்றம்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது முன்கூறியவாறு நியாயசபை அல்லது
ராஜசபையாயிருக்கவேண்டுமென்றுகொள்வோமாயின், பின் வரும
“கரப்பிலுள்ளமொடுவேண்டுமொழியிற்றி” என்பதற்கு வஞ்சனையில்
லாத உள்ளத்தோடு உனக்கனுக்லமான நீதிமொழிகளைப்பயிற்றியெனப்

*இப்பாட்டின் துறை இயன்மொழி எனக் காட்டினமையால் இது புனைந்துரை
வகையாற்பாடியதன்றென்பதும், ஓவ்வனத்திபலப்பின யுள்ளவாறுரைத்ததெய்யு
ளென்பதும் தெள்ளிதின்விளங்குவனவாம்.

பொருள்கொள்ளவேண்டும். கொள்ளவே அது தன்செப்பங்கூறுதலாகிய தற்புகழ்ச்சியினபாற்பட்டுப் பெற்றபரிசையும் இதற்குக் கைமாறுக்கிக்காட்டலால் நனிபாராட்டுங்கூற்றொடுசேராததாகும். ஆதலால் இவ்வு மனறமெனதற்கு நியாயசபை அல்லது ராஜசபையென்று பொருள்கொள்வது பொருந்தாது.

இனி “மன்றப்பலவின” எனபுழிப்போலப் பரிசினமனறமெனப் பொருள்கொள்வோமெனில், பாட்டு அல்லது கூத்துப்பயிற்றி யென னுமையாலும், வேறு சிறப்புகளுற்படில்லாமையாலும் முறக்கூறியவாறே “கரப்பிலுள்ளமொடுவேண்டுமொழியிறறி” எனபது தன்செப்பங் கூறிய பரிசிலைக் கைமாறுக்குதலாலும் நனிபாராட்டிற் கிசையாமையால் அதுவும் பொருந்துவதன்று.

பின்னை யாதெனில் “மொழியிறறி” என்றமையால் அம்மன்றம், ஒரு கல்விசசங்கமாயிருக்கவேண்டுமென்றும், தமிழ்நாட்டரசனமாட்டுத் தமிழ்ப்புலவாகூறுதலால் அது தமிழ்ச்சங்கமாகவு மிருக்கவேண்டுமென்றுங் கொள்ளவேண்டும். பயிற்றி என்றமையால் அச்சங்கத்தைச் சார்ந்த ஒரு கலாசாலையில் அவர் இருந்திருக்கவேண்டுமென்றும் கொள்ளவேண்டும். கொள்ளவே, பயிற்றி என்பதற்கிசைய அக்கலாசாலையில் ஓராசிரியராயிருந்தனரெனக் கொள்வோமெனின், “கரப்பிலுள்ளமொடுவேண்டுமொழியிறறி” எனபது முறக்கூறியபடி நனிபாராட்டுடன் சேராததாகும். ஆதலால் நனிபாராட்டுதற்கிசையுமபடியிறறியென்பது “நடபாட்டேற்றாதவா” (தேறுதவா) எனபுழிப்போலாண்டுப் பயின்று எனனும் தன்வினைப்பொருளுணராததினறதெனக் கொள்வது சாலவும் பொருத்தமுடையதாகும் இப்பொருள் நனிபாராட்டற் குறுப்பாயிருப்பதுடன் “ஒக்கலொடு.....பயிறறி” என்ற உடனிகழ்ச்சிக்கும் பொருத்தமுடையதாயிருக்கிறது.

இவ்வுககு கரப்பிலுள்ளமொடு (பயின்று) என்றது கல்வியைச்சாக கிட்டு அமலைக்கொழுஞ்சோறூரவிருமபியேனும், நினதபிமானம்பெற விருமபியேனும்வந துன்னையடைந்தோமல்லோம்; உண்மையாகவே கல்வியொன்றையேபொருளாகக்கருதி யுனனைவநதடைந்த நாங்கள் அக்கல்வியைப்பெற்றதோடு, கருமபுதினனக் கூனியும்பெற்றறப்போல அமலைக்கொழுஞ்சோறு ஆரவும்பெற்றோம்; அதனமேலும் பரிசிலும்

பெற்றோமென்று முமமடி நனநிபாராட்டறகுறுப்பாயிருந்து பொருந்து
மாறுகாண்க. “கரபிஜிள்ளமொடு”என்றது தாம் முன்புகல்லாதிருந்த
குறையைத் தோனற்ககாட்டினமையால் அது தற்புகழ்ச்சியாகாதவா
றுங் காண்க.

இவ்வளவொன்றி பொருளுரைபது உரைகாராக்குங்கருத்
தென்பதைப் பரிதறிவெனாதற்குக் கறுதிதது எனறு உரையெழுதாது
“கூழலால் வாய் வாய்நராவுதி” எனனும் வடமொழிநிர்வச
னப்படி அபியிசிதது எனனும் பொருள்தோன்றப் பலகாலஞ்சோல்லி
யெனத் தன்னினைப்பொருள்கொண்ட உரையெழுதிப்போந்தமையா
லும், பின்னும் விசேடவுரைப்பு “புனகம் - இவன்பாற்செல்வதற்கு
முன்புபெற்றவுணவு, அமலைக்கொழுஞ்சேற - இவன்பாற்பெற்ற
வுணவு” எனறுவரத்துப் பின்பு (அமலைக்கொழுஞ்சேறு) நற்றுவல்ல
ரானபிற்கு “சென்ற இடத்தோறும் பெற்றவுணவாகவுரைப்பினும்
ஆமையும்” என்று கூறிய குறிப்பினும் அறியலாம்.

ஆகவே ஆலத தூயிழார, சோழன குழுமுறதத்து தஞ்சை நள்ளி வளவனது ஆட்சிபிழிபுதத்தொரு கல்விசகநததைதசராரநதகலாசாலை யிற தஞ்சுற்றத்தாரொடு கழித்தோநது பட்டமும் பரிசுமபெற்றவ ரென்பது பெறப்படுகின்றது

இனாலும், தமிழ்மொழிப்பிறதியெனனது “வேண்டோமொழிப்பிறதி” எனததனாலும், “அகன்றிலேமன்றி” எனததனாலும், “அமலைக்கொழுஞ் சோறாந்த” வெனததனாலும் அகலவிச்சாலை அககாலத்துக கற்பவா னிருமபும் வடமொழிமுதலிய பலபாலைகளுங்குறறறேறறவா றிடம் பெறவமைக்கப்பெற்றிருந்ததென்பதும், கற்பவர்கள் நன்கு போஷிக்கப் பெற்றுவந்தனரென்பதும், ஆலத்தூர்மீழார் தரிசொன்றேயன்றி வட மொழிமுதலிய வேறுசிலமொழிகளும் பரிந்துள்ளாரென்பதும் வெளி யாகின்றன. இனி, அப்பாட்டினை இக்கருத்தாசைசந்த பிறகுறிப்புகளவருமாறு —

நய நுததவறனி டீலா ராகசும

மாணிலுழமகளிர் கருசசிவத்ததோராகம

பாபபா த்தப்பியகொடுமையோககும்

*வழுவாய்மருங்கிற்கழுவாயுமுளவென
நிலம்புடைபெயாவதாயினுமொருவன்
செய்திகொன்றோர்க்குய்தியிலவென
அறம்பாடிற்றே”

(இதன்பொருள்) பசு, சிசு, பாபபனரைக்கொன்றபாதகர்க்கும் அப்பாவநதிருமாறு பிராயச்சித்தகாண்டத்திற் பரிகாரஞ்சொல்லிய தரும் சாஸ்திரங்கள், செபநன்றிகொன்றோர்க்கு ஊழிபேரினும் உயபுமாறிலலை யென்றுரைத்துள்ளன எனபதாம் இதனகுறிப்பு—“முன்னமேகூறிய அறநூலாணையுளகப்பட்டு உன்னிடத்துநன்றியறிதற்பொருட்டுன்னை யெநநாளும்நினைத்தி நுகக்கடவேனுக்கு உனசொற்படி இனித தனியே செய்ய இடனிலையே” எனசெயவேன? எனபதாம்.

இக்குறிப்புணர்நதவளவன் நீ யங்ஙனஞ்செய்ய யா னுனக்குச்செய்த நன்றியென? என்னக கல்விகற்பித்ததும்றியாயோவெனகிறா; ஆயிழை கணவ எனபதனால.

ஆயிழைகணவ — ஆராயநத இ லை மு ய ண் டி ய டை யா ட கு க கணவனே இங்கு ஆயிழையெனனுநதொடா கணவன என்னும் முறைபெயர்க்கு அடையாசியும் அதனைவிசேடியாது கணவனெனனுந துணையெயுணர வாளாநின்றமைபால அது இங்கொரு ஞாபகமாக வேணும். (அதாவது கணவன என்னும் முறைபெயரானே ஆயிழைக்குரியன் எனனுமொருந தானேபெறப்படுதலாலும் ஆயிழை கணவன் எனறதனால், இங்கு வளவனுக்கு வேறுவிசேடமொன்றந தோன்றாமையாலும் ‘நின்றுபயனினைமை’ யெனனுங் குற்றநதனாகும்; இது சங்கமருவியசான்றோவாகாதலால் அது தீர்தற்பொருட்டு எடுத்திக்கொண்டவிஷயத்துக்குப் பொருத்தமான பிறகுறிப்புணரத்திப பயனுளதாகவேண்டுமென்பதாம்) அககுறிப்புப்பொருளாவது — உனபககலுள்ளதேவிகக்கு கண்டஸத ஹ்ருதயஸ்தங்கனாக நீதரிப்பித்த

*வழுவாய்மருங்கு - பாதகங்கனையுமிடம் (அதாவது அறநூலுள்ள பிராயச்சித்தகாண்டமெனனுமபகுதி. உயதியிலலென்பவெனதை “உய்தி யில்லென அறம் வழுவாய்மருங்கிற் பாடிற்று” (தர்மசாஸ்திரம் பிராயச்சித்த காண்டத்திற் சொல்லிற்று) என்று வடநூலுட ப்ரமாணவசனமிருக்குமிடத தைக்கண்டு சுட்டிக்காட்டியிருப்பது ‘வேண்டுமொழியிற்றி’ என்றதனகுறிப் பாற்பெறப்பட்ட பிறமொழியுள் வடமொழியின்வரோன்பதற்குச்சானுகூ அப்பொருளை வலியுறுத்துகின்றது.

மங்களுக்குத்திரமுதவியுத்திராபரணங்கள் சரீரபூஷணங்களாய்விளங்குவதுபோல எனக்கும் கண்டஸ்த ஹ்ருதயஸ்தங்களாக நீதரிப்பித்த பிங்களுக்குத்திரமுதவிய சாஸ்திராபரணங்கள் ஆதமபூஷணங்களாக விளங்குவதும் கண்கூடாகக்காணுயோ எனபதாம். இதுவும் வேண்டுமொழிபயிற்றி எனறதை யாதரிக்கிறது.

இக்குறிப்புணர்நதவளவன, நீ புலவாருடிப்பிறநதவியலபானே பலவுங்கறறனை; யானொன்றுஞ்செய்திலேன. என்றானாக, ஆலத்தார் கிழார், பிறவும் அவனசெயதநநறியினபெருமைதோன்றககூறி நனறி பாராடவேண்டி, முன்பு தாமுற்றவறுமைபின்கடுமையைத் தா முண்டிருநத வுணவினசிறுமையாறகூறத்தொடங்கி, அவவுணவு தமக்குதவியதுபற்றி, அதனையிகழாது வேதங்கூறியவாறேதெய்வமாகப்பாவித்தது, அதன்மாட்டும் நனறிபாராட்டிசினு, அதனருமைகாப்புப பெருமைப பதிதி புபசரித்துக்கூறுகின்றார் புறவுக்கருவன்னவென்றுதொடங்கி.

புறவுக்கருவன்ன (வரகு) —எனபது புறவினதுகருபபைபுட செறிநதகிடகும் முட்டைக்கருப்போனற துண்ணிய (வரகரிசியை) என்பதாம். பருகையாயரித்ததுணன்றகும் அகப்பட்டாதெனபது வறுமைக்குறிப்பு. அதுவும் புறக்கருப்போறபுசிக்கப்பட்டதென்பது அருமைக்குறிப்பு.*

புன்புலவரகு —பிறதானியங்களினையாத புலவிய உவாசிலத்தது விளைநத வரகு சாரமற்றிதெனபது வறுமைக்குறிப்பு. நன்னிலத்தின் மாததிரமவிளையும் பிறதானியங்களபோலன்றிபு புன்னிலத்தும் விளைநதுதவியது எனபது அருமைக்குறிப்பு.

வரகு —பிறதானியங்களெல்லாம் மடிநதுபோகநீண்டவறகட† (கூடம்)காலத்தில மடியாதுநின்று உணவாயிருநதது இதுவொன்றே யென்றபொருட்குறிப்பு இங்கு இருதிறத்தினும் இசையுமாறுகாண்க.

*இன்றோன்னகுறிப்புகள் ஈண்டுரைக்கவேண்டாவாயினும் முன்னும் பின்னும் தொடர்புபற்றியும், அச்சங்கத்தப்பயினறபுலவரதுசம்பாஷணமிருநத படிக்காட்டுதல்பற்றியும் இங்கு விரிக்கப்பட்டன.

†இவ்வந்தம், களவியலுரைப்பாயிரங்கூறியதோடுபொருநதுமோவென ஆராயத்தக்கது.

பாற்பெய்ப்புன்கம்:—பாலின்பரியாயமாகிய (பயல்) பயம் என்னும் பெயரால்வழங்கப்படும் தெண்ணீரின் (சுத்தசலத்தில்) பெய்துகாய்ச்சிய கஞ்சியை, (தெண்ணீர்) பால் என்றதனால் காடிநீருமில்லையென்பது வறுமைக்குறிப்பு. தெண்ணீர் பாலாகவேகருதப்பட்டதென்பது அருமைக்குறிப்பு.

தேனொடுமயக்கி என்றது சிறிது சுவைபெறவும் பசிதணியவும் வேண்டி வடிகுட்டெளிவு (பதனியின்றெளிநீர்) கலந்து என்றபடி. இதனால், உபபிலலாககஞ்சியெனபதூந் தேன்போற சிறிதுகலந்தென்பதும் வறுமைக்குறிப்பு. அக்கள்ளும் தேன்போனறிநுந்ததென்பது அருமைக்குறிப்பு.

மயக்கி:—கலந்துண்டு. உண்ணுமளவின்சிறுமையால் உண்ணுமையோடொகுகும் என்பதுதோன்ற உண்ணலைச்சொல்லாதுவிடுதது வறுமைக்குறிப்பு. அதுவும் (பாற்பெய்ப்புன்கந்தேனொடுமயக்கி) பாயசத்திறேன்கலந்துண்பதுபோல (சிறிது) உண்ணப்பட்டதென்பது அருமைக்குறிப்பு.

குறுமுயல(கொழுஞ்சூடு):—காலுந் தோலும் வாலும் தலையும் முதலியபோக வெஞ்சியவிறைசசி சிறிதேயெனபதும், வளர்ப்புண்கனின் றசையில்லையெனபதும் வறுமைக்குறிப்பு. மிகவுமெலவியதசையென்பது அருமைக்குறிப்பு.

கொழுஞ்சூடு:—கொழுந்தீயிறசுட்டெடுதத சூட்டிறைசசி. பிறிதொருசமபாரமுஞ்சேர்க்கப்பெறுததெனபது வறுமைக்குறிப்பு. அதுவே கொழுங்கறியாகக்கொள்ளப்பட்டதென்பது அருமைக்குறிப்பு.

கிழித்த:—பித்ததுத்தின்ற. வயிறுரவண்ணுமைதோன்றத்தின்றவென்னது கிழித்த என உபசரித்தாரா.

ஒக்கலோடு:—“ஒருவினையொடுசொல்லுயர்பின்வழித்தே” என்பதனால் றனனினுயாநதுள்ள சுற்றத்தாவறுமை யிங்னமாகத் தன் வறுமை கூறவேண்டாதாயிற்று. அதனானே யானுமெனக்கூறுது விடுததார். விடுததாராயினும் கிழித்தவொக்கலோடு யானும் என எச்சச்சொல் வருவித்துக்கூட்டுக.

ஒக்கலோடு:—(பாதிற்றி) நானொருவனையன்றி பெண்கற்றத்தா ரெல்லாம் கல்விபயிலும்படி உன்னாலுபகரிக்கப்பெற்றாரென்கிறார். இதனால், உயர்தரக்கல்வியை நிலைநிறுத்தக்கருதி அதுபயிலுதற்குரிய புலவர்குடிப்பிறந்தாபலரும் கூட்டங்கூட்டமா யூட்டுப்பெற்றிருந்து முத் தமிழ்க்கல்வியும்பயிலுமாறு சில கல்வாரிரிநிலவியிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது.

இரத்தநீடிய அகன்றலைமன்றம்:—இலந்தைமரம்வளர்ந்த பரந்த இடத்தைபுடையமன்றம் என இமமன்றத்தை விசேடிததமையால் இதுபோலும் வேறுபலமன்றங்கள் அங்கிருந்தனவென்பது பெறப்படும். பெறவே, அவை ஒவ்வொன்றும் வழங்குதற்பொருட்கு வெவ்வேறு பெயர்பெற்றிருக்கவேண்டுமென்பதும், இமமன்றத்துக்கும் ஒருபெயரிட் டிருக்கவேண்டுமென்பதும் உணரத்தக்கன. அப்பெயர் யாதாயிருக்கு மென்றாராயின, வடநாட்டுள்ள மதுரை, காசி என்னும் ஊர்ப்பெயர் களைப் பெருமைபுற தூய்மையும்பற்றித் தென்னாட்டுண்டான விரண றோகளுக்குத் தென்மதுரை, தென்காசியெனவைத்துவழங்குதல்போல வடநாட்டுள்ள பதரிகாசசிரமம்* எனனும் பொதியிலின்பெயரைக் கலவி யறிவொழுககங்களைவளர்க்கு மொப்பபுலம்பற்றி இமமன்றப்பொதியி லுக்கும் தெக்கிண்பதரிகாசசிரமம்; அல்லது தென்னிலந்தைமன்றம்; அல்லது இலந்தைமன்றம் எனவைத்து வழங்கிவந்திருக்கவேண்டு மென்றும், அதற்கு நிரூபகமாகவே இமமன்றப்பொதியிலின்புறநிலி லிலந்தைமரங்களவைத்து வளரக்கப்பட்டிருந்தனவென்று தோன்று

அகன்றலைமன்றம்:—பரந்த இடத்தைபுடையமன்றம். இதனால் இப்பொதியில் ஆங்காங்குப் பலவகைப்பலவரு மொருங்குகூடுதற்கேற்ற மண்டபங்களும், அவர்தங்க வுறையுளும், வேண்டுமொழிபயிலுதற் கிசைந்த பல கலாசாலைகளும், கற்குமமாணவர்க் குறையுளும், அவரவர் வருணவொழுககத்துக்கிழக்கின்றி யமலைகொழுஞ்சோற்றுமாறமைக் கப்பட்ட வெவ்வேறுபுறையுளும், அவற்றிற்குவேண்டுமொருள் களைப் படைத்துவைத்துதவும் பண்டசாலைகளும், ஜலாதாரங்களு முடையதாய்ச் சுகாதாரத்துக்குவேண்டுஞ் சோலையும், வெள்ளிபுறஞ் சூழ்ந்திடமகன்றிருந்ததென்பது பெறப்படுகிறது.

*ஆசிரமம் பொதியிலோடொத்ததென்பதற்கு அகஸ்தியாசிரமம் பொதி யில் என்னும்பெயரால்வழங்குவது சான்றாகும்.

பயிற்றி:—பலகாலஞ்சொல்லி. (அதாவது கற்றற்றூரியனல்களைச் சந்தை திருவைவசொலிச்சிந்தித்துத் தண்டஸ்த ஹ்ருதயஸ்தங்கனாககிக் கொண்டுஎன்றபடி)இது அமமனறத்துக கலவிபயிலுமுறையைக்காட்டி “ஆயிழைகணவ” என்றதிறகாட்டிய குறிப்பினுக்குதியை யாதரிக்கிறது. இனிப் பயிற்றி என்பதற்குக் கற்பித்து எனப் பிறவினையாகவேகொண்டு பொருளுரைப்பினு மிழுக்கின்றம, என்னை? “குறுமுயற்கொழுஞ்சூடு சிழித்தவொக்கலொடு, அமலைக்கொழுஞ்சோறாநதபாணாகக்கு, கரப்பி லுள்ளமொடுவேண்டுமொழிபயிற்றி, அகலாச்செலவமுழுவதுஞ்செய்தோன்” என அடிமாதறிக்கூட்டிப் பிறவினையாகவேகொண்டு பொருளுரைப்பினும் அமையுமாறுகாண்க இங்குப்பாணராகிய எம் பொருட்டுப் பயிற்றுதற்கொழிலைச்செய்து, அகலாச்செலவமுழுவதுஞ்செய்தோன் எனக் குவவுருபுக்குப் பொருநதமாறு பொருளுரைத்துக் கொள்க. இப்பொருளுக்கிசையது “கரப்பிலுள்ளமொடு” என்பதற்கு (வளவன)தனையங்குநதாது என்ற பொருளுக்கறிப்பயிற்றற்கொழிலுக் கலையாகக்கு. இம்முடிபிற சிழித்தவொக்கலொடு யானுமாரநத பாணாக்குப் பயிற்றிச் செய்தவெனக்கூட்டிப் பொருளுரைக்க முன முடிபிற சிழித்தவொக்கலொடு யானும் பயிற்றி ஆரநதபாணாக்கெனக் கூட்டிப் பாணராகிய எம்கெனப் பொருளுரைக்க

பயிற்றி, அமலைக்கொழுஞ்சோறாநதபாணாக்கு — முன பு , பாலிலாமயின்வேற்றுமைதோன்றப் பயிற்றி என்றும், தாமபருகிவநத கஞ்சியின்வேற்றுமைதோன்ற அமலை(கட்டிச்சோறு)என்றும், வரகின் சோற்றின் வேற்றுமைதோன்றக் கொழுஞ்சோறென்றும், வயிரூர வுண்ணுதிருநதமையின்வேற்றுமைதோன்ற ஆரநத(வயிரூரவுண்ட) என்றும், பாடத்தெரியாதிருநதமையின்வேற்றுமைதோன்றப் பாணர்க் கென்றும் கூறப்பட்டன.

பாணாக்கு—சாதிதருமமாகவே பாடுதற்கொழிலைமேற்கொண்ட குடியிற்பிறநத என்கற்றததாராக்கும் எனக்கும். இங்குப் பாடுதலைச் சாதிதருமமாகக்கொண்டமையால் அதற்குப் பரிசில் கைமாறாகா தென்பதும், அது நன்றியின்மேல் நன்றியின்மேல் நன்றி யாகிய மூன்ற முறைநன்றியாம் என்பதும் குறிப்பு.

அகலாச்செலவம்—நீங்காதசெலவும். அதாவது குடிவாழ்க்கைக் குடனுறைவதாகி யின்றியமையாதசெலவம் என்பது.

முழுவதும்செய்தோன் — ஒன்றனுங்குறைவின்றியிருக்கச்செய்தோன். இதனால் குடிவாழ்க்கைக்குவேண்டுமென்போருள்தேதேற்றரிய காளைப்பருவத்தில் அதனைத்தேடா துலகநன்மையைநாடிப் பெருங்கல்வி பயின்றும் பின்பு பயிற்றியுங் காலங்கழிப்பாக்கு, அவர்குடிவாழ்க்கைக்கு வேண்டுமென்போரு ளோன்றுங்குறைவின்றியுதலிக் குடும்பக்கவலையற வைத்தாலன்றி யககல்வி ிலையாதேன்பதுணாநது அங்ஙனஞ்செய்தா னெனத்தோன்றுகின்றது.

எங்கோன் என்பதற்குப் புலவாகுட்டமாகிய எங்களுக்கிறைவன் என்பது பொருளாகிறது இதனால், வளவன் இலங்கைமன்றம் என்னுந் தமிழ்ச்சங்கத்திற்றலைமைவகித்திருந்தவனென்பதும், ஆலதனாகிழா அச்சங்கத்தினருள்ளருவரென்பதும் வெளியாகின்றன இப்பொருட் கூறைய வளவனும் கல்விச்சங்கத்தலைமைவகித்தற்றரிய கல்வித்திற மையுமுடையானென்பதைச் சிறுகுடிகிழான்பண்ணன்மே லவன்பாடிய புறப்பாட்டாலும் அறியலாம்.

வளவன் —பொருட்செல்வத்தாலுமிகு சோழன். இதனால் அச்சங்கத்தை மிகக்கெல்வப்பொருளபடைத்துச் சிறப்பித்திருந்தன னென்பது கருதது. ஆதலால் “எங்கோனவளவன்” எனறது கலவியால் ஆதம்புஷ்டியையும செல்வத்தாற் சரிபுஷ்டியையும புலவாக்குதலியவ னென நன்றிபாராட்டியவாறாயிற்று

வாழ்கவென்று:—வாழ்ககடவெனென்று.

நின், பிடுகெழுநோன்றுள்பாடேனாயின்—பெருமைபொருந்திய தவ்வொழுகமபோன்ற நினதுதாளாண்மையைப் பாடாதிருப்பேனாயின், நன்றிகொண்டேனாவென என்பது குறிப்பெச்சம். இவ்வாறுலக நன்மைநாடித் தமிழ்ச்சங்கமநாட்டி, உயாதரககலவியுடையுலகளித்து வருமுயற்சியே பெருமைபொருந்திய(நிஷ்காம)தவ்வொழுகமபோன்ற தாளாண்மையென நன்குமதிக்கப்படுவதென்பதும் இங்குநோக்கத்தக்கது.

இங்ஙனம் உன்னைக் காலையு மாலையு மபடியிரேனாயின் நன்றி கொன்றேனாவெனென்புலவரைநோக்கி வளவனும், நீ சொல்லிய வெல்லாம் உலகோம்புகுடிப்பிறநதாதமக்குரியசாதிதருமமாதலால் என்குறைதீரசெய்திருந்தேனேயன்றி, உனக்கென்று ஒன்றுஞ் செய்தேனலவேன்; ஆதலால் எனனைநினைத்துவரவேண்டிக்கொண்டேன் என்ன, அதுதனைநீயும் புலவா மேற்கொண்டுகளைவாராகப் “படுபறிய லனைபலகதாசசெல்வன்” என்கறா.

பல்குதிர்ச்செலவன்படுபறியலன் - (நீ செய்தனநிறையநினைந்தன்றி யும் ஒருவன் உன்னை நினையாதிருப்பானாயின) பலலாயிரங் கிரணங்களை யுடைய கதிரோன்றோற்றமுங் காணாதிருப்பானாவன. கதிரோன றோற்றங் காணாதிருக்க இயலாதவாறப்போல உனதுகீததிப்பிரபாவம் ஒருவரானுங் கருதாதிருக்கவியலாதென்பது கருத்து

அதுகேட்டவளவன யான அதுவேண்டினின்றேனல்லேன், அழக கடிநினைத் தெமமை யாசீர்வதித்திருக்கவேண்டினேனெனன, புலவா, யான (தஞ்சம்) மிகவுமெனியேனாதுலால் அதுவுஞ்செய்தற்குரியேனல்லே னெனன, வளவன நினையாவருளரெனன, புலவா அதுசெய்தற்குரியா சானோரெனன, வளவன, நினனினுஞ்சானோரே யான்கண்டிலேன், நீ காணவல்லையாசில் அவரைக்கொண்டிஞ் செய்கிப்பியெனன, புலவா, (பெரும்) ஒன்றா னுங்குலையில்லாவுனககவரா னுஞ்செய்யக்கடவதென்றே யெனன, வளவன இனியொருகுலாவாராதிருக்கவேண்டியேனும் அது செயயறபாற்றையெனன, புலவா உன்குறை சானோராகுறையாமாத் லால் அதுவாராமைப்பொருட்டு அவா செய்தனமைபுண்டாலை யால் ஒருகுறையுமின்றி நீடுழிவாழவாயாக (வென்றா) எனபது எஞ்சிய தொடர்களின் கருத்தாகக்கொள்க.

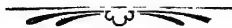
இப்பாட்டிற்காட்டிய குறிப்புக்களிற்பலவுங் கலவிச்சங்கத்தாக்குரிய அங்கங்களை நன்குவிளக்கச் சோழராஜதாநியில் இலந்தைமன்றமென் றொரு தமிழ்ச்சங்கமிருந்ததென்பதை யுணர்த்துமாறுகாண்க.

பண்டைக்காலத்து வெளிக்காரியநிர்வாகசங்கங்களுக்குப்பெய ராய்வழங்கப்பட்டுவந்த மன்றமென்னுஞ்சொல் நினபு காலகதியால் கூட்டங் கூடுமொப்புமைபற்றி, (இக்காலத்துக் கச்சேரியென்னுஞ்சொல் பாட்டுக்கச்சேரி, சீட்டுக்கச்சேரி என வழங்கப்படுவதுபோல) கூத்தாட் ரங்கம், ஈட்டைத்தோப்பு, சாறாய்ச்சாவடிமுதலிய பலாஈடுபிடங்களுக் கெல்லாம் பெயராய்வழங்கப்பட்டமையால் அத்தொற்றல்குறைந்தது பற்றி, சமயநடை ஒழுககநடைகளைக்கற்பித்துத் தன்னிலையிலிருத்தி வந்தசபைகளைப் புத்தசமயத்தார சங்கமென்னும்பெயரால்வழங்கியது கொண்டு மறவறிதவதஸபைகளும் சங்கமென்னும்பெயரால் வழங்கத் தலைப்பட்டன.

ஆதலாற் சங்கமென்னும்பெயரே தமிழ்மொழியில்லாமையால், தமிழ்நாட்டில் முன்பு தமிழ்ச்சங்கங்களிலையெனபது பொருந்தாதென வணாக

திரு. நாராயணையங்கார்,
பத்திராதிபர்.

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்திய சரித்திரவாராய்ச்சியும்.

“சேந்தமிழ்” (தொகுதி ௧௨ பகுதி ௧௨-ல்) சஞ்சம்-பக்கத் தொடர்ச்சி.

நாம இதுகாறுங்கூறிய இவ்விதிஹாஸங்கனிலடங்கியவிவரங்களில் வெளிப்பட்ட உறுதிப்பாட்டினின்றும், இவைகள் முழுதும் நம்பத்தகாதவைகளல்லவென்றும் பரிசோதிக்கத்தக்கவைகளேயென்றும் நன்கு விளங்கும். ஆனால் அவைகள் முழுதும் பிழையற்றவென்று கொள்ள முடியாது. இவைகளிலடங்கிய செய்திகள் நிகழ்ந்த காலத்திற்கும் வாண்பெறுங்காலத்திற்கும் நடுப்பட்ட அவதிக் காலத்திற்குரிய பிழைகள் கலந்துவழங்குவது சாத்தியமென்றும், கற்பனைகளைக் கலக்கப்படுவது அதிகமென்றும் கொள்ளவேண்டும்.

இப்பொதுநோக்கம் முகசியமாய் விஜயன்வரவுக்கும் அவனுக்காறாத முலையாவனான தேவானாமபியதிஸ்ஸனுடைய ஆட்சிக்கும் நடுப்பட்டிருக்கும் பழைய காலத்துக்கு மிகவும் ஒத்ததாயிருக்கின்றது. இக்காலத்தியசெய்திகளில் ஸந்தேதிகத்தக்கவிஷயங்களில் முதலது விஜயன் இலங்கைத்தீவுச் சாந்தினம் பௌத்தநிரவாணதசையையடைந்ததினமென்பது. தவிர இக்காலத்திய அரசுகளின் ஆட்சிக்காலங்களெல்லாம் முழுவருஷங்களாகவே வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளிற் கடைசியான பாண்டிகாபய முட்சிவர்களின் ஆட்சிக்காலமோ வென்றால் அஸாததியமான அளவினதாய் நிற்கின்றது. இவ்விருவரில் முதலவரைய பாண்டிகாபயன் முப்பத்தேழுமாவது சிங்காதனமேறி எழுபதுவருஷம் ஆண்டானும், அப்படியாயின் இவன் ஆயுட்காலம் நூற்றேழு வருஷமாகின்றது. இவனுக்குப் பின்வந்தோனான இலனமகன், இவன் அரசரிமைக்கு வருநுமணந்தவனிடம் பிறந்தோன். இவன், தகலையிறந்தகாலத்தில் வயதுச்சென்றவனுயிருந்திருத்தலவேண்டும். ஆயினும் இவனுக்கு அறுபதுவருஷம் ஆட்சிக்காலம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது இவ்வாறு முரண்படுகின்ற காரணத்தினால் வழி யொன்று தான் உள்ளது. அதாவது இவ்விதிஹாஸங்கனையிறறியோரா, விஜயன்வரவும் பௌத்தநிரவாணமும் ஒரேசமயத்திலே நோந்ததாகக் காலவரை

இலங்கைமஹாவம்சமும், தேன்னீர்தீயசரித்திரவாராய்ச்சியும் ௩௯

யறையையெழுதியோராவரென்பதாம். ஏனெனில், இக்கதைகளியற்றிய காலத்தில் இவ்வொற்றுமை யொருவாறு நம்பப்பெற்றதாயிருந்தது போலும். ஆகையா லிவ்விருவராட்சிக்காலத்திலே அறுபது அல்லது எழுபதுவருஷத்தியகாலவழுவுக்கு இடமுண்டு. ஆயினும், இக்காலத்து வரலாறுகளெல்லாம் நம்பவொண்ணாதனவேயென்றுகொள்ள லவசிய மில்லை. ஏனெனில், பாண்டுகாபயன நடத்திய போரச்செய்திவாண்ணை சிறிதும் கற்பனையாகத்தோன்றுவதில்லை. இதற்குப் பிற்பட்டகாலத் திலுங்கூட இம்மாதிரியாகவே இடைவெளிகள நிரப்பப்பெற்றதென்று சொல்லத் தெளிவானசான்றுகள்தோன்றும். இதற்குதாரணமாக இவனுக்கடுத்த ஆறு அரசார்களின் ஆட்சியளவையெடுத்ததேநாக்கின, ஒருதகப்பன், நான்குமகுகள, இரண்டுராஜயாபகாரியரசர்கள், இவாக ளாண்டகாலம் தொண்ணூற்றிரண்டுவருஷங்களாகின்றன. என்றால் இரண்டுதலைமுறையாக்குத் தொண்ணூற்றிரண்டுவருஷகாலமவசூத்த தாயிற்று. துஷ்டகாமணியின் ஆட்சிக்காலமவந்தவுடன் ஆட்சிக்கால வரையறை நம்பத்தக்கதாயும், இயல்பாயிருப்பதாயும் ஏற்படுகின்றது. ஆனால் நம்பவொண்ணாததாய் எல்லையிப்பபட மேற்குறியகாலநியதி யிலுங்கூடத் தேவானுமபியதிஸ்ஸனுடைய ஆட்சியும், மாஹிந்தனுடைய வரவும் ஐயத்துக்குக்காரணமான முன்பின்காலங்களினின்றும் தனிப் பட்டு வியகதமாய்க்கிடப்பெறுகின்றன. இலங்காதீவத்திருந்த பௌத்த ஸந்பாசிகளால் இததீவத் திதிஹாஸங்களிற் குறிப்பிடப்பட்ட கால வரையறைக்குத் தொடரகம் பௌத்தநிராவாணமடைந்தவருஷம், இச்செய்திவிஷயமானகதைக்குப் பௌத்தக்குமுன்னவளாசசிக்கு எவ் வளவு சாதனங்களாக ஏற்பட்டனவோ அவ்வளவுமட்டுந்தான் சாதா ரணமானவிளைவுகளும், சரித்திரஸம்பந்திகளான பாத்திரங்களும் முக்கியமானவை. ஆயினும் மிகவும் பிரசீனமானகாலத்திலுங்கூடப் பௌத்தநிர்வாண காலத்தினின்றும் சென்றகாலத்தைக்குறிப்பிட்டிக் காட்டுஞ் சிலதனிமைபானவிளைவுகளுடன் சிறப்புவாய்ந்தமஹான்களுங் காண்க்கிடைக்கிறார்கள். இவைகளுக்கு இடையிடையேகூடசுமம் வெளிகளை நிரப்பக் கட்டுகதைகளேற்படுவதில்லை. இம்மாதிரியாகவே தான் இலங்காதீபத்திய சரித்திரகாலவரையறையேற்பாடு மமைந்தது அர்த்தகதையினின்றும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது சரியான ஊகமாய்தோன்றுகிறது.

மிகப்பூர்வகாலத்தினின்றுநிலைபெற்று, இக்காலவரையறையேற்பாட்டுக்கு மிகவுமஇன்றியமையாத ஆதாரமாய்நிற்குமவருஷம் பௌத்தநிர்வாணத்துக்குபின் இருநூற்றபபதினெட்டாவதும், அசோகமஹாராஜாவுக்குப் பட்டாபிஷேகமானதுமானவருஷமொன்றேயாம். இசெய்தி அசோகன ஆட்சிபெற்று நான்குவருஷத்துக்குப்பிறகு நிகழ்ந்ததென்ப. அப்படியாரின் பௌத்தநிர்வாணத்துக்குபின் இருநூற்றபபதினொலாவருஷம் அசோகன் அரசரிமைபெற்றதாகும். இதின்னிறும் இவனதகப்பன் பிந்தஸாரனாட்சியளவு இருபத்தெட்டிலிருஷத்தையும், பாட்டன் சந்திரகுப்தனாட்சியளவு இருபத்தான்குவருஷத்தையும் கழிக்கச் சந்திரகுப்தன் அரசரிமைபெற்றகாலம் பௌத்தநிர்வாணமடைந்து 162-வருஷத்துக்குபின்னென்று விளங்கும். இசெய்தி, 'அதாவது சந்திரகுப்தன் ஆட்சிபெற்றது, கி. மு. 321-மவருஷமென்று சாதாரணமா யங்கீகரிக்கப்பட்டதாகிருக்கிறது. இதின்னிறும் பௌத்தநிர்வாணகாலம் கி. மு. 321+162 அல்லது 483 என்று ஏற்படும். இவ்விரணிலிருஷங்களும் உறுதியாக உண்மையானவையென்று சொல்லத்தகாதனவாயினும், இவ்விரண்டில் அசோகமஹாராஜாவின் அபிஷேகம் பௌத்தநிர்வாணத்துக்கு 218 - வருஷஞ் சென்றபின் என்பது அவ்வளவு ஐயப்படத்தக்கதன்று. ஏனெனில் இவ்விரண்டு நூற்றாண்டளவு இம்மாதிரியான காணபரமபரை உண்மையினின்றும் தவறுதிருந்திருந்தல் அசாதகியமன்று. சந்திரகுப்தன் ஆட்சிபெற்ற வருஷமோவென்றது சிலவருஷங்கள் முன்பினனாகலாம். ஆனால் இது மிகவுஞ் சிறியகாலமாயத்தான இருத்தல்வேண்டும். இவ்விருவரதாட்சிக்காலத்தைப்பற்றியோவென்றால், சந்திரகுப்தனது 24 - வருஷம் என்பது காணபரமபரைகளால் நிச்சயமாகும்.

பிந்தஸாரனாட்சிக்காலம் மூன்றுவருஷம் முன்பினனாகலாம். இசிறுபிழைகளும் வித்தியாஸங்களும் புலப்பட்டபோதிலும் பௌத்தநிர்வாணத்தைப்பற்றி யேறக்குறைய ஒருவாறான ஒற்றுமைக்கொள்கை வந்தகொண்டிருக்கிறது.*

*இது கி. மு. 483 என்பது ஐரோப்பியர்கள் அங்கீகரிப்பது. மகா-ரா-ஸ்ரீ L. D. ஸ்வாமிக்ஷணனுப்பின் ஐயங்கள் ஜோதிஷகணிதப்பிரகாரம் கி. மு. 477 என்பர்.

இவ்விஷயத்தைச் சோதிக்கப்புகுமுன் பராக்கிரமபாஹுமுதல், இவாக்குமுன் முன்றமஉதையன்வரைக்கும் ஆண்டவர்களின் ஆட்சிக் காலவரையறை ஏற்படலவேண்டும். பராக்கிரமபாஹுபட்டாபிஷேகம் பெளத்தநீராவணத்துக்கு 1696-வருஷத்துக்குப்பின் நென்பது (அதாவது 1697-ம் வருஷத்தில என்பது) கல்வெட்டுக்களினின்றும் ஏற் பட்டு, பிறகாப்பியசசாதனங்களாற் பூர்த்தியடைந்த உறுதிபெறுகிறது. இதற்கு எட்டுவருஷத்துக்குப்பின் அதாவது பெளத்தவருஷம் 1705-ல் இரண்டாம் அபிஷேகம் எனபது புலப்படுகிறது. இதின்னின்றும் நான் காமவருஷம் (பெளத்தநிர்வாணத்துக்குப்பின் 1708-வருஷம் மாய் 1709-ம் வருஷத்தில) இவ்வரசாபெருமான் ஒருபெளத்தஸங்கத்தைத் தாபித்தனராம். இலங்காசகப்பிரகாரம் இவ்வருஷங்கள் கி. பி. 1153, 1161, 1165, ஆகின்றன. பராக்கிரமபாஹுவுக்கு, இக்காலம், தென் னிந்தியாவில் ஆற்பாககத்தில், திருவாளீசவரர்கோயிலிற்கண்ட கல் வெட்டொன்றினால் உறுதியடைகிறது. ஆகையால் கி. பி. பன்னிரண்டா நூற்றாண்டின்பிற்பாதியில், கி. மு. 544-ல் தொடங்கும் பெளத்தசகம் ஆளப்பட்டதென்பது திண்ணம்.

ஞளவம்சப்பிரகாரம் இவற்குமுற்பட்ட ஆறாசர்கள், (அதாவது பராக்கிரமபாண்டியினின்றும் விஜயவீரமமழதவியார்ப்படி 1-1-ம் அரசன் பராக்கிரமபாஹுவவராகும்) 107-வருஷம் ஆண்டவர்கள். பராக்கிரமபாண்டு பட்டமபெற்றது பௌத்தசகம் 1590, என்றால் அது இலங்கைச்சகப்படி கி. பி. 1046-ஆம். இது இதேவருஷத்திய மணிமங்கலம் கலவெட்டால் வலியுறும். எப்படியென்றால் இகலவெட்டின்படி இப்பராக்கிரமபாண்டு முதலராஜாதிராஜனென்னும் சோழ வரசனாற் றோலவியடைந்து, உயிரிழந்தான். இவனுக்கு நிரண்டுவருஷம் ஆட்சிகாலமென்று ஞானவம்சத்தினின்றும் தோன்றும். இவ்வரசன் ஒருவருஷத்தில் ஆளத்தொடங்கி மறுவருஷத்தில் இறந்து இவ்விருவருஷபாடும் கி. பி. 1046-ல் அடங்கியிருந்தலாகும். இதிலிள்ளும் இலங்கைச்சகம் கி. பி. பதினேரா நூற்றாண்டினிடைநில நடைபெற்றதென்பது வெள்ளிவிடமலை.

இதையிட்டு முன்றாமஉதையனேநோக்கின(விஜயவீரம்...பப்படி.111) இவனவிஷயமான தென்னிந்தியகலவெட்டொன்று இச்சக்கணக்கை வேறுவிதமாகத்திருப்பிவிடும். ஞானவம்சப்பிரகாரம் இவ்வுதையனுக்கும் பராக்கிரமபாண்டுவுக்கும் இடைப்பட்டகாலம் 93-வருஷம் 8-நாளாகும் பராக்கிரமபாண்டு சிங்காதனமேறியது கி. பி. 1046-ம் வருஷமென்று மேற்கூறியுள்ளோம் ஆகையால் உதையன் அரசரிமையடைந்தகாலம் பௌத்தசகம் 1497 அல்லது கி. பி. 953 ஆனால், தஞ்சாவூரகலவெட்டொன்றின்பிரகாரம் உதையன் ஆட்சி பெற்றது கி. பி. 1015-ற்போலும்.

இக்கலவெட்டு இலங்கையினமேற்செலுத்திய யுத்தயாததிரை யொன்றை விவரிப்பது. இதன்விவரம் ஞானவம்சத்தில் (53. 40) உதையன் ஆட்சியாரம்பத்திலிளைந்ததாய்வாணிகப்பெற்ற பட்டையெடுப்போடு ஒற்றுமையபடுவதாயிருக்கிறது. கிலஹான் கண்ணிப் பிரகாரம் இச்சோழன் ஆட்சிபெற்றது கி. பி. 1011 முடிவுக்கும் 1012-ன் நடுவுக்கும் உட்பட்டகாலத்திலாம். இப்போர்ச்செலவு இச்சோழனுடைய (அதாவது கங்கைக்கொண்டசோழனுடைய) நான்காம் வருஷத்திற்கும் ஆறாம்வருஷத்துக்கும் இடைப்பட்டது, என்றால் கி. பி. 1015-க்கும், 1018-க்கும் இடைப்பட்டதாம். ஆகையால் பௌத்தசக 1497, 1498-ம் வருஷங்கள் இதற்குட்பட்டவேண்டும். இவ்விரண்டிலும் முன்வருஷத்தையே யெடுத்ததுகொண்டாற் பௌத்தநிர்வாணகாலம் 1497-ல் 1015-க்குழிக்க எஞ்சிய கி. மு. 462-ம்வருஷம் அல்லது 483-ம் வருஷமாம்.

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்தியசரித்திரவாராய்ச்சியும். ௧௭

ஆகையால் விகிரமவிக்ரமிராயப்படி நாம் கொள்ளவேண்டியது என்னவென்றால், சூளவம்சம் எழுதியவர்களில் உதையன்முதற் பராக்கிரமபாகுதலம்வரைக்குமுள்ளபாகுததை எழுதியவா, கி. மு. 544-ல் தொடங்கும் சகம் ஆட்சிபெற்றகாலத்தில் வதிந்தவரென்பதும், உதையன், பராகிரமபாண்டு, பராகிரமபாஹு இவர்கள் முறையே பட்டம்பெற்ற பௌத்தசக 1497, 1590, 1693, எனவும் இம்முன்று நிலைபெற்றவருஷங்களைத் தெரிந்தாண்டவரென்பதும், ஆனால் இதில் முதல்வருஷம் பின்னிரண்டினின்றும் விலகி கி. மு. 483-ல் தொடங்கிய மாறுபட்டசகமொன்றற்குச்சேராததென்பதுமாம். இவர்பிப்பிராயப்படி உதையனுக்கும் பராகிரமபாண்டுவுக்கும் நடுப்பட்டகாலம் 93-வருஷமாயினும் உண்மையா நிகரால் வளவு (1046-1015) வருஷம் முப்பத்தொன்றேயாம்.

இக்காலத்தியசெய்திகளையெல்லாம் சூளவம்சம் மிகவும் விவரமாய் வாணிததிருப்பதால் மேற்காட்டியமாதிரி யுகப்படியாய்த்தோன்றும் 62-வருஷங்களை எங்கிருந்து நீக்கவேண்டுமென்று தீர்மானிப்பதுகஷ்டம். ஆயினும், கைகராசிரியர் இவ்வறுபத்திரண்டு வருஷத்திற்குப் பாகுததை நீந்தாமமாவிரிந்தன ஆட்சிக்காலத்தினின்றும், அதற்கடுத்ததான அநாயககாலத்தினின்றும் தள்ளல் நலமென்பா இவ்விருகாலத்தையும் ஒன்றாகச்சேரத்தால் 48-வருஷங்கள்தான் ஆகின்றன.

இவ்வாராய்ச்சியால், இவ்விலங்காதீவத்தின் இதிலாஸங்களில் ஒருபாகமும் பொய்யேயென்று சொல்லவொண்ணாவென்பதும், இவைகளின் முற்பாகத்தியகாலவரையறையுங்கூடச் சரித்திரநோக்கத்தில் அங்கீகரிக்கத்தக்காதவளவு பிழைபட்டதல்லவென்பதும் தெளிவாகின்றன. கைகராசிரியருடையபலவகையாராய்ச்சிகளெல்லாம் இன்பம் பயந்து புத்திக்குப் புதிதானவிஷயத்தைப் புலப்பெனவேயாயினும் இதென்னிந்தியசரித்திர காலஒற்றுப்பாட்டுக்குச் சம்பந்தப்பட்டாததால் அவைகளை யிங்குவிதெதுள்ளோம்.

(தொடரும்.)

எஸ். கிருஷ்ணலாமய்யங்கார் எம். ஏ.

* நூலாராய்ச்சிமுறை—ஆங்கிலமும் தமிழும்.

—0:—

“ஆவியந்தென்றல்வெற்பினகத்தியன்விரும்புந்தெனபால்
நாவலநீவம்போற்றிநாவலநீவநதன்னுண்
மூவாகட்கரியானிறபமுததமிழ்ச்சங்கததெய்வப்
பாவலாவீற்றிருக்குமபாண்டிநனனூடுபோற்றி”

அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மடவரல்செய் யருந்தவத்தின்பயனே
யென்னும்படிதோன்றி நெடுநாளாகப் படிப்போருங் கேட்போரு
மற்று ஏட்டுப்பிரதிகளிறக்டந்த சிறந்த பழங்காப்பியங்களை யாவருங்
களிப்புடன்சுறகுமபடி உரை, அபிதானவிளக்கம், ஆராய்ச்சிவிளக்கம்,
மேற்கோளகராதிமுதலிய மிகக் உபயோகமான ஆராய்ச்சிக்குறிப்புக்
களுடன் பதிப்பிததுததந்தவர்களும், நூலாராய்ச்சியிலும் கல்வியி
லும் மேம்பட்டும் நறகுணநற்செய்கைகளாற் றிகழ்வுறுமும், புலவர்
திலகமாகவீற்றறிருக்கும் மகாஉபகாரியாகிற மஹாமஹோபாததியாய
பிரஹ்மஸீ உ. வே. சாமிநாதையரவாகள்முன்பாகவும், இன்னும்
அநேகபண்டிதர்கள்முன்பாகவும், ‘உரைப்பார்வாயுரைப்பவை தம்
புகழேயாமபடி யுயர்து’ அரியபெரியகாரியங்களையெல்லாம் மிகத்
திறுத்தமாகச்செய்தும் பாஷாபிவிருத்தியில், தமது முழுக்கவனத்
தைச்செலுத்தியும் புகழ்பெற்ற ‘குன்றநல்லிசைச்சென்றோரும்ப’
லாகி, ‘தவலருந்தொல்கேள்விததன்மையுடையார்’ அளவளாவிப்பேசி
மகிழும்படி எல்லாச்செனகரியங்களையும் அமைத்துதவும் ஸேதுபதி
யவர்கள்முன்பாகவும் சிறந்தறிவினென் நூலாராய்ச்சி என்றவிஷயத்
தைப்பற்றி உபந்யஸிக்கப்படுக்தது, ‘சுற்பனவூழற்றூர்கல்விக்கழகத்
தாங்கு’ என்று தொடங்கியசெய்யுட்பயனுக்கு ஓர் இலக்கியமாவதை
யொக்கும். எனினும், ‘அறையுமாடாங்கும்மடப்பிள்ளைகள், தறையிற்
கிறிடிற் றச்சர்’ கோபியார்களாதலாலும், ‘புல்லாவெழுத்திற பொரு
ளில்வறுங்கோட்டி, கல்லாவொருவனுரைப்பவுங் கண்ணோடி, நல்லார்
வருந்தியுங்கேட்பர்’ என்ற தைரியம்பற்றியும், இம்மஹாஸபையின்
கண் இன்று எழுந்துநிற்கத்துணிந்தேன். எடுத்துக்கொண்டவிஷயத்
தின் பெருமையையும் என் சிறந்தறிவையும் உய்த்துணரவல்ல பெரி
யோர்கள் இதிற்காணப்படும்பிழைகளைப் பொறுத்தருளவேண்டு
மென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்.

*இது மதுரைதமிழ்ச்சங்கத்தின் பதின்மூன்றாம்வருஷக்கூட்டத்தில்
வாசிக்கப்பெற்றது.

நூலாராய்ச்சி.

ஒவ்வொருதேசத்தபபாஷாசரித்திரத்திலும், நூலாராய்ச்சி என்பது அநேகநூல்களதோன்றியபிறகே முன்னுக்குவரும் ஒரு கல்விவிசேஷமாகும். நூலாராய்ச்சியினதோக்கம் “நூல்துட்பம்” கொள்வதாம். எனவே, பழையநூல்களிற காணக்கிடக்கும் அரிய வுண்மைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவற்றை உரையாணியாக வைத்து மறநூல்களின் அருமைபெருமைகளை யுய்த்துணர்வதே ஆராய்ச்சிக்குப்பொருத்தமானவழியாகும். உலகத்தில மனிதர்களின் நடையுடைபாவனைகளிற சிலவற்றை யிழிந்தகுணங்களென்றும் சிலவற்றைச் சிறந்தகுணங்களென்றும் யாவருஞ்சொல்லுவார்கள். இவ்வுணர்ச்சியையே உரையாணியாகக்கொண்டு மனிதர்நடை நல்ல தென்றும் கெட்டதென்றும் நாம் ஆராய்கிறோம். அதுபோலவே சில சிறந்தநூல்களிற காணக்கிடக்கும் அழகிய குணவிசேஷங்களைக்கண்டனுபவித்தபெரியோர்கள் மறநூல்களைப்படிக்கும்போது தாம் பழையநூல்களிறகண்ட குணவிசேஷங்கள் புதியநூல்களிலும் இருக்கின்றனவாவென்று ஆராய்ந்துபார்த்தே புதிய இலக்கியத்தின்றன்மையை எடுத்துரைப்பார்கள். நூல்கள் இத்தன்மையனவென்று ஆராய்ந்தனுபவித்தலே ஆராய்ச்சி

நூல்கள்.

‘உரத்தின்வளம்பெருக்கியுள்ளியதீமைப, புரத்தின்வளமுருக்கி’ ‘மாந்தர்மனக்கோட்டநதீர்க்கும்’ காரணத்தாலும், ‘நெஞ்சத்து நல்லம் யாம்’ என்னும் நடுவுநிலைமை’ யைத்தருவதாலும் நூல்களைவாசித்தே நாம் ஒழுக்கத்தில் மேம்படவேண்டுமென்று பெரியோர்கூறுகின்றனர். இத்தகையநூல்களின்றொருதியே பாஷையெனப்படும். உலகத்திற் காணக்கூடியவுண்மைகளை நூல்கள் நமக்கு இரண்டிவிதங்களாகத் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றை முறையே பொறியுணர்ச்சியால் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியவுண்மைகளென்றும், மனவுணர்ச்சியால் அறியக்கிடக்கின்றவுண்மைகளென்றும் பிரிக்கலாம். விழிகளாலும் மறற்ப் பொறிகளாலும் அறியக்கூடியவை ஸாமானயமானவை. மனத்தாலாராய்க்கிடப்பனவே அரியவுண்மைகள். காதுக்கு இனிமைபயக்கும் ஒசை நயத்தை முதலவகுப்பிலும், மனத்திற்குத் திருப்தியையுண்டெண்ணி

இதேசத்திலும் பிறதேசங்களிலுமுள்ள புலவர்கள் உலகவிஷயங்களை எவ்வாறு உணர்ந்தார்களென்று தெரிவிப்பதை இரண்டாவது வகுப்பிலும் சேர்க்கலாம். இவையிரண்டும் நூல்களுக்கு இன்றியமையாதவை எல்லாரும் எளிதிலறிந்து ஞாபகத்திலவைத்துக்கொள்ளக்கூடியதும் பிறருக்குத் தெரிவிக்கக்கூடியதுமாக அமைவது ஒசைநயமே. நூல்களில் ஒசைநயம் அமைந்திருக்கவேண்டுமென்று எம்ஸன் என்ற ஆங்கிலவிதவான் அடியில்வருமாறு வற்புறுத்துகின்றார்.

“நாமெல்லாரும் ஸங்கீதத்திற் பிரியமுள்ளவர்களாகவேயிருக்கிறோம். ஒரேசத்தமோ அல்லது வேறுவேறுசத்தங்களோ ஒழுங்காகவும் கணக்காகவும் முறைமுறை திருமபிவரக்கேட்பதில் நமமனம் செல்லுகின்றது. குழந்தை தாலாட்டைக்கேட்டுத் தூங்குகின்றது. போர்வீரன் யுத்தப்பேரிகைகளைக்கேட்டு வீரத்தன்மையில் மேம்படுகின்றான். காலவரையறை இதயத்தின் ஒசையிலிருந்து உண்டாகின்ற தென்னலாம் நவரஸங்களையும் செடமையாகத் தெரிவிப்பதற்குப் பொருத்தமான ஒசைகளும் அவ்வோசைகளேநிரப்புவதற்குரிய வாக்கியங்களும் தாமே இனிதின் அமைவன. சொல்லும் பொருளும் போலவும் பூவும் மணமும்போலவும் அவை பிரியாதன.” ஆதலால் இவற்றின் உதவியாலேயே அரியபெரியகருத்துக்களை எடுத்துரைத்தல் எளிதாகும்.

இனி, மனததாலாராயவேண்டியவுண்மைகளைத் தெரிந்துகொள்ளுமாறு முக்கியமானவழிகளுண்டு. நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்பவர்கள் ஒவ்வொருநூலிலும் மூன்றுவிஷயங்களைக்காண முயற்சி செய்யவேண்டும்.

முதலாவது விஷயத்தின்பொருமை அதாவது மனததாலாராய்ந்தறியவேண்டிய நுண்ணியவுண்மைகளை நூல தெரிவிக்கின்றதாவென்று கவனிக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது எடுத்துச்சொல்லுமஹிதம். அதாவது எடுத்துக் கொண்டவிஷயத்துக்கும் நூலவகைக்கும் பொருத்தமானமுறைப்படி விஷயங்கள் தருந்தறிதமாக எடுத்துச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவாவென்று பார்க்கவேண்டும்.

முன்றாவது, தூல் இன்பம்பயக்கின்றதாவென்று கவனிக்கவேண்டும். அதாவது ஒவ்வொருவிஷயமும் உள்ளது உள்ளவாறே படிப்பவர்தான் தெரிந்துகொள்ளுமாறு எடுத்துக்காட்டப்பெற்றிருக்கின்றதாவென்றும், அவை படிப்பவர்க்கு ஆனந்தத்தையுண்டிப்பண்ணுகின்றனவாவென்றும் ஆராயவேண்டும்.

முதலது: சிறந்த அறிவாளரென்று யாவரும் ஒப்புக்கொண்டபுலவர்கள்கூறியவற்றை நாம் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்வதன்பொருட்டு ஆராய்கின்றோம். மறவர்கள் இயற்றியதூலகளை ஆராய்ச்சிசெய்வது அவர்களுடைய சோதனைகளைப்பற்றிப்பதன்பொருட்டே. 'முன்னோர் மொழிபொருளையன்றியவாமொழியும், பொன்னேபோறபோறுவது' வழிநூலுக்கும் சார்புநூலுக்கும் இலக்கணமாதல்பற்றிப் புதிய நூலைப் பழையநூலோடு ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பது மரபு. இவ்வாறு ஆராய்ச்சிசெய்வதில் விஷயத்தின்பெருமையையறிய உரையாணியாகவுள்ளது உணமை. நூலிற்சொல்லப்பெற்றவிஷயம் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளும்படியான பழையவுணமையாக இருந்தல்வேண்டும். செய்யுளில் எடுத்துரைக்கப்பெறும் உணமைக்கும் தேசசரித்திரம் விவகாரமுதலியவற்றைக்கூறும் உணமைக்கும் தன்மையில் வித்தியாஸமுண்டு. அதாவது நியாயஸ்தலத்திற் சாஷிசொல்வதுபோலத் தேசசரித்திரத்தில் உணமை விரிவிவரும். மறநூல்களோ அவவுண்மைகளை ஆசிரியர்மனத்துக்கும் மறவாமனத்துக்கும் எவ்வாறுபுலப்பட்டனவென்பதைத் தெரிவிப்பன. ஆதலால் முக்கியமானதென்று எடுத்துக்கொண்ட சிறந்ததோ உணமையைமட்டும் விஸ்தாரமாக எடுத்துச்சொல்லி அதனை நடுநாயகமாகவும் மறவுணமைகளை ஸாமான்யமாகவும் நூல்களிற் பாவப்பது முறை ஏனென்றால், தேசசரித்திரத்திற் சொல்லப்பெற்றவர்கள் உண்மையில் அநேக குணங்குற்றமமைந்தவர்கள். ஆனால், காப்பியத்தலைவன்முதலியோர்களோ தன்னிகரில்லாததலைமையும் சீலமுமுடையவர்கள். உலகத்தில் யாவரும் உயர்த்திப்பேசும்படியான சிறந்தநற்குணங்கள் யாவும் திரண்டுவடிவமெடுத்தது உலாவியதென்று எண்ணும்படியாகவே நூல்களில், தலைவன் தலைவியர் கூறப்படுவா. தலைவன் தலைவியர்தமக்குள் இருக்கவேண்டிய அன்பு, ஆண்டானடிமைத்திறமுதலிய சிறந்தநற்குணங்களுக்கு இலக்கியங்களை இதிகாசபுராணங்களுக்குள்ளேயே நாம்

தேர்ந்தெடுக்கின்றோம். ‘கொடுக்கிலாதானைப்பாரியேயென்று கூறி னுங்கொடுப்பாரிலை’ என்றவிடத்துக் கொடைவிசேஷமமைந்த பறம்பிற் கோமானாகிய பாரியே பாராட்டப்பெற்றிருக்கின்றான்.

தலைவன் வெளியே பொருள்வயிற்பிரிந்திருக்கநேர்ந்தபொழுது அவன்வருமளவும் அவனசேஷமதையுத்தேசித்து நோற்றுக் கொண்டு அவனவாவை அதிகஆவலோடு எதிர்பார்த்துத் தனித்திருக்கும் தலைவியைப்பற்றிக்கூறுமிடத்து, ஸாமான்ய உதாரணங்களை எடுத்துச்சொல்லுவதைவிட, ‘பாசறைத்தொழில் விறல்கந்து இன்னே முடிசு’ என்று கொற்றவையைப்பரவும் நெடுஞ்செழியன்றேவியையே எடுத்துச்சொல்லுதல தக்கது.

இரண்டாவது. நூல்களில் விஷயத்துக்கேற்ற விதமாக நடையும், ஓசையும், நூற்பரப்பும் அமைந்திருக்கின்றனவாவென்று கவனிக்கவேண்டும். ஒருகுறித்தவிஷயம் அல்லது உணமையையே முக்கியமாகக்கொண்டு எழுதப்புகுமகவி தான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்துக்கேற்றவிதமாக நூலை வரையறுத்துக்கொண்டு எதை அதிகச் சிறப்பாகச்சொல்லவேண்டுமோ அதைமட்டும் சிறப்பித்துச் சொல்லி, தனதுகருத்து, படிப்பவர்மனத்திற்பதியும்படி இடத்துக் கேற்றவாறு இசைநயத்தையும் அமைத்து விளக்கவேண்டும். இந்தச் சிறப்பு, கவிஞரிடத்திற் றேற்றவேண்டுமானால் அவர்கள் தாமே நூலாராய்ச்சியிலவல்லுநராக இருத்தல்வேண்டும். தமிழ்ப்பாஷையில் அநேககவிஞர் ஆராய்ச்சியிலும் வல்லுநராக இருந்தார்களென்ப தற்கு அவர்கள் இயற்றிய நூல்களில் மேற்சொன்னநயங்கள் மிக்கிருப்பதே தக்கசான்றாகும். இந்நயங்கள் செவ்வனே அமைய இசையும் பதமும் மிக்க உபயோகமாக இருக்கின்றன. ஆதலாற் கவிகள் பதங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பாராக

சுக்கிரீவன் இலக்குமணனை உண்ணுமாறுவேண்ட, உண்ணுவ தற்குமனமொப்பாத இலக்குமணன் கூறிய,

“வருததமுமபுழியுமேவயிறமீக்கொள

இருததுமென்றலெமககினியதியாவதோ

ரருததியுண்டாயினும்வலந்தான்றழீஇக்

கருத்துவேற்றப்பினமிழ்துங்கைக்குமால்” (கிஷ்-கிஷ்கிநதைப்படலம்)

என்ற செய்யுளிலுள்ள ஒவ்வொருபதமும் இலக்குமணன் மயரத் தின் அளவைத்தெரிவிப்பதாக அமைந்துள்ளது விசைய நந்தட்ட னையும் சீவகனையும் அருகேயணத்து நறபுத்திசொன்னதைக்கூறு வனவாகிய ‘சிறகராறபார்ப்புபுல்லித திருமயிலிருந்ததேபோல்’ என்றற றொடக்கத்துவாராதைகள் அவர்கள் அன்பையும் அவர்கள் ஆலோசிததவிஷயத்தின் அருமையையும் தெரிவிக்கின்றன. ‘தூமபியாதுமிலலாக்குளமபோனறதென்றோமிலபண்டம்’ என்றற் றொடக்கத்தனவற்றில் உள்ளவாராதைகள் சீவகன்வருமவரையில் ஸாகரத்தன்கடையில் வியாபாரமேநடக்கவில்லையெனறவிஷயத் தைச் செவவனே தெரிவிக்கின்றன. இடத்துக்கேறமபடி செய்யுளும் ஓசையும் இனிதினமைவதைச சிறந்ததமிழுநால்களிற பரக்கக்காண லாம். “பெண்ணுககணிகலமே பேரழகுக்கோருருவே” என்று தொடங்கிய கந்தபுராணசெய்யுளில் உள்ளவார்த்தைகள் விருத்தை யிறந்ததைக்குறித்து அவள்தோழியர்வருந்துவதை உள்ளவாறு புலப்படுத்துகின்றன. விரிவஞ்சி அதிக உதாரணங்களை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

மூன்றாவது: நூலில் மனததாலாராய்ந்தனுபவிக்கத்தக்க குண விசேஷங்களில் நூலின் வெளித்தோற்றத்தால் அழகும் பொரு ளால இனபழம தோன்றும். சொல்லழகும் பொருளின்மேன்மையும் பிரியாதன.

“சேலனையசில்லரியகடை சிவந்துகருமணியம்

பாலகத்துப்பதித்தன்ன[படியவாய்முனிவரையும்

மாலுறப்பமகிழ்செயவமாண் பினஞ்சுமமிாதமுமே

போலகுணத்தபொருகயற்கணசெவியுறப்போந்தகன்றனவே”]

(சீவக—நாமக)

என்றசெய்யுளில் நூலாசிரியர்மனத்திற்கொண்டகருத்தைப் புலப் படுத்துவோராகிய ஆசிரியர்நச்சினார்க்கினியர் ‘மாயோனையும் பாற் கடலையும் முகத்தேவைத்தபடி; கருமணியைப் பாலிறபதித்தாற் பால் நிறம் கெடும் என்றறி’ என்று விசேஷவுரை எழுதியுள்ளதிலிருந்து அறியக்கிடக்கும் உண்மைகள் பல.

நூலைழுடிக்கும்போது ஒரு ஸந்தேஷுச்செய்தியோடு முடிக்க வேண்டுமென்று கவிஞர் எண்ணுவார்கள். ஆன்மகோடிகளுக்கு

இன்பமேயுக்கும் ஈசன் ஒருவன் உளன் என்றவுண்மையைவிளக்க வேண்டி அவர்கள் இவ்வாறு நூலைழுதிருக்கிறார்கள். சிலப்பதிகாரத் தைப்போல வேறுவகையாக முடிவுபெறும்நூல்களில், கவிஞர் உலகத்தில் துன்பத்துக்குக்காரணம் 'தற்செய்தகிழவனைநாடிக்கொ ளற்குவல்லதாய தொல்லைபழவினையே' என்று கூறி உத்தமநீதிகளைச் சொல்லுவார்கள்.

இப்படி விஷயத்தின்பெருமையையறிய உணமையும், விஷயம் அடங்கியிருக்கும் உறுப்பாகிய செயாபுள்நடையையுணராத தகுதியும், மனத்தாலாராய்ந்தறிந்துகளிக்கவேண்டிய சிறப்புக்களையுணர அழகும் நூலாராய்ச்சியையும் புலவர்களுக்கு உரையாணிகளாக அமைகின்றன.

சிறந்தநூல்களைப்படிக்குநதோறும் நமதுமனம் யாதொருதடையு மின்றிக் கவியின்மனத்தாடுசெல்லுகின்றது அப்போது சில அரிய வுண்மைகள் ஆசிரியர்மனத்துக்குத்தோற்றியவாறே படிப்பவர்மனத் துக்குநதோற்றும். இந்தப்பழக்கத்தைக்கொண்டு மறற்படித்தகங் களிலும் இப்படிப்பட்டசிறப்பு இருந்தால் அந்நூல்களிலிருப்பமும் இல்லாவிட்டால் வெறுப்பும் தோற்றும். கவியின் சிறந்தகுணங்களிற் களிப்பும சிறந்தவையல்லாதகுணங்களில் வெறுப்புந்தோற்றுவது ஒருவருக்குப் பாஷையிற் சுவையிருக்கின்றதென்பதைத்தெரிவிக்கும்.

ஸாமான்யஸங்கதிகளையும் கவிகள் எவ்வாறு எடுத்துச்சொல்லு கிறார்களென்பதை யாராயவதில் நாம் மனமகிழ்வோம். யாற்று நீர் ஸமுத்திரத்திறகலப்பதைக் கவிகள் எடுத்துச்சொல்வதில் விசேஷ நயங்கள் தோற்றுவிக்கின்றன.

“திரைபொருகளைகடற்செல்வன்சென்னிமேல
நுரையெனுமாலையதுகரசுட்டுவான
சரவெனும்பெயருடைதடங்கொளவெம்முலை
குரைபுனற்கன்னிகொண்டிழிந்தசென்பவே” (சீவக.)

என்ற செய்யுளிலும்,

“நால்வகைமலர்சேரைம்பானதியெனுப்பருவக்கன்னி
கால்வழிக்கலிங்கமார்ப்பக்கனதனம்பிணைப்பப்பாங்கின்
பாலவளைத்திரைக்கைவிசிப்பன்மலர்த்தொடைகளாழடிச்
சேல்வழிகளிப்பவேலைச்செல்வனைமணந்ததன்றே”
(திருக்குறளால்.....திருநாதி.)

என்ற செய்யுளிலும், இயற்கை எவ்வளவு அழகாகவர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது?

இவ்வாறு நூல்துட்பங்களையறியச் சிறந்தகருவியாகவுள்ளது நூலாராய்ச்சியாதலால் இது ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எவ்வாறு செய்யப்பெற்றுவந்ததென்பதை யோசிப்போம். இப்படி யோசிப்பது அவ்வப்பாஷையின் ஏற்றத்தாழ்வை நிச்சயிப்பதற்கனவும், ஏனென்ற காலத்தேசப்பேதங்களாற் பணிகளமனத்தில, தற்செயலாக அநேக எண்ணங்கள் தோற்றலாம். இவற்றை ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பது மனத்துக்கு உற்சாகத்தைக்கொடுக்கும். ஆங்கிலபாஷாநிபுணர்கள் அநேக காலங்களில இத்தேசத்துநூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து ஒற்றுமை நயங்களைக்கண்டு ஆனந்தித்திருக்கின்றார்கள்.

ஆங்கிலநூலாராய்ச்சி

ஆங்கிலநூலாராய்ச்சியென்பது ஸமீபகாலத்தில் தோற்றிய தொரு விசேஷம். ஆங்கிலபாஷாநிபுணர்களால் அப்பாஷையிற் சிறந்தநூல்களாகி பி. 1670-ம் ஆண்டுமுதலே எழுதப்பெற்றுவந்தன வென்று தெரிின்றது. ஆங்கிலநூலாராய்ச்சி 1580-ம் ஆண்டுமுதல் ஆரம்பித்ததாகச்சொல்லலாம். நாடகங்களைக்கண்டித்தது காலஸன் (Gosson) எனப்பவர் ஒருபுத்தகம் எழுத, நாடகம் அவசியம் என்று லாட்ஜ் (Lodge) எனப்பவர் விளக்கக்காட்டினார். பிறகு பழையநூல்களிலுள்ள சிறப்புக்களை யெடுத்ததுக்காட்டினாலறிச்சிறந்த வழி நூல்கள் ஏற்படாவென்று எண்ணி, பட்டனஹாம் (Puttenham) (1520—1700) எனப்பவரும் வெப் (Webbe) எனப்பவரும் ஆராய்ச்சி விளக்கம் எழுதினார்கள். அவர்களுக்குப்பிறகு டிரைடன் (Dryden) எனப்பவர் (1631—1700) நூல்களிலுள்ள விஷயங்களை மட்டுமே பாராட்டுவதோடுநிலாமற் காலத்துக்கேற்றப்படி இசையும் செய்யுள் வகையும் எவ்வாறு பேசப்பட்டிருந்தனவென்பதையும் ஆராயவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார். பிறகு (Johnson) ஜான்ஸன் (1709-1784) எனப்பவர் குற்றங்குறையியல்பாகக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்தார். இவர்காலத்து ஆராய்ச்சி அகத்துணைச்சிறப்புள்ளதன்று. பிறகு (Goldsmith 1728—1774) கோல்ட்ஸ்மித் இயற்கையை யுள்ளவாறேகூறுவதுதான் கவிசாதுர்யம் என்று கொண்டாடினார்.

இவர் (Gray 1716—1771) க்ரே என்றவனுக்கு உபாயங்களைக்கூறு மிடத்து 'ஜனங்கள் இயற்கையை ஆராய்ந்து உண்மைகளைக் கண்ட வண்ணமே எழுதுக' என்று சொன்னாராம். இந்தக்கவி பழைய நூல்களைப்படிப்பதற்கு பற்றுள்ளவர்.

பிறகு சிலபத்திரிகைகளதலையெடுத்தது தமக்குவேண்டியவர்கள் எழுதியநூல்களைச் சிலாகித்தும், மற்றவர்கள் எழுதியநூல்களைக் கண்டித்தும் உண்மையான ஆராய்ச்சியைச்செய்யாமல் அநேகம் சிறந்தபுலவர்கள் மனமபுழுங்குமாறுசெய்தன. இதனால் ஆராய்ச்சி செமமையாகநடைபெறவில்லையென்று பிறகாலத்திற்கு சொல்லவந்த ஆராய்ச்சியிற்போபெற்ற (Mathew Arnold) மாத்யூ ஆர்னால்ட் என்பவர இந்நியர்களினமனநிலைமையை ஒரிடத்தில் மிகப்பாராட்டி எழுதியிருக்கிறார். காயதலுவததலகற்றிப் பொருள்களை ஆராய்ந குணம் இந்நியர்களிடத்தில் இருக்கின்றதென்றும் அந்நேமேனமையானகுணத்தை ஆங்கில ஆராய்ச்சிப்புலவர்கள் கைப்பற்றவேண்டுமென்றும் இவர எழுதியிருக்கிறார்.

பிறகு [Coleridge (1772—1804).] கோல்ரிடஜ் என்பவர் நூலாராய்ச்சிமுறைகளைச் சீர்ப்படுத்தினார். இவர செய்யுள் இப்படியிருக்கவேண்டுமென்றும் அதற்கானவேண்டியசிறப்புகள் இவையென்றும் நிச்சயித்தாரா. இவர்கருத்து, பெரும்பாலும் 'புனியினுக்கணியாயன்றபொருடந்த' என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களிற்கம்பர் செய்யுளைப்பற்றிப் பொதுவாகக்கூறியகருத்தைத் தழுவி யுள்ளது. நவீனநூலாராய்ச்சி, (Carlyle 1795—1881) கார்லை என்பர் ஆராய்ச்சிப்புலவர தோன்றியபிறகே முன்னுக்குவந்ததென்று சொல்லலாம். நமது ஸொந்த அபிப்பிராயங்களைக் கவிக்கற்றிற்கான முயற்சிசெய்யக்கூடாதென்றும், வெளித்தோற்றத்தைமட்டுங்கண்டு பிரமிக்காது, கவிஞர்கருத்தையும் அவர்கள் எடுத்தாளும் சொற்களையும், அச்சொற்களிலமைந்துள்ள பொருளையும், ஆராய்ச்சிசெய்பவர்கள் உய்த்துணரவேண்டுமென்றும் இவர் வற்புறுத்தினார். இவர்கருத்துமுழுமையும் இன்னும் அனுஷ்டானத்துக்குவரவில்லையென்று (Vaughan) வான் என்ற அறிவாளர் தெரிவிக்கிறார். தற்காலத்தில் ராலே (Raleigh) என்பவர் நூலாராய்ச்சிசெய்வதில் மேம்பட்டுவிளங்குகிறார்.

இதுவரையில் ஆங்கிலநூலாராய்ச்சியின்விருத்தாந்தங்களைக் கவனித்ததில், ஆங்கிலத்தில் நூல்களையாராயுமவகைகள் இவையென்று தெரிந்தன. அவை வருமாறு:—வெளித்தோற்றவாராய்ச்சி; இதிற் சொல், ஓசைமுதலியவற்றைக் கவனிக்கவேண்டும். கருத்தாராய்ச்சி: இதிற் சொல், பொருள், ஓசைமுதலியவற்றுள் உள்ள ஒற்றுமைநயம், கருத்தினமேனமை, நூற்பயன்முதலியவற்றையாராயவேண்டும்.

அநேகநூல்கள்தோன்றியபிறகே நூலாராய்ச்சி தலையெடுக்கின்ற தென்பதையும், சிலப்பதிகாரத்துக்கு அருமபதவுரைக்குமுன்னே உரையொன்றிருந்ததையும், சிந்தாமணிமுதலியநூல்களுக்கு நச்சினார்க்கினியரெழுதியுள்ள உரைக்குமுன்னே உரைகளிருந்தனவென்பதையும் உய்த்துணருங்கால், தமிழ்மொழியினபழமையும் தமிழ்க் கவிஞர்களுடைய ஆராய்ச்சியின்விசேஷமும் செம்மையாகவிளங்குகின்றன கூர்த்தகலவிகளையுடைய உரையாசிரியர்களாகிய மஹா உபகாரிகள் எழுதியுதவிய உரைநூலங்கள் நமக்கு நிரமப இன்பம் பயக்கின்றன

ஆங்கிலபாடசாலைகளில் பாஷையைக்கற்பிக்கும்போது தொகையானபொருளை முன்னேகூறிப் பிறகே பதங்களின் அர்த்தத்தையும் மற்றவிசேஷங்களையும் போதிககவேண்டுமென்று இப்போதுதான் வற்புறுத்துகிறார்கள். இது புதுமுறைப்படிபாடம்போதித்தல் எனப்பெயர்பெற்றுள்ளது. சிலப்பதிகாரபதிகவுரையில் அடியார்க்குநல்லார் அகத்திணைப்பொருட்பாகுபடுகளையும் புறத்திணைப்பொருட்பாகுபடுகளையும் விவரித்தாற கேட்போககு இன்பமபயவாது உணர்வுசலிக்குமாதலின் வந்தனவநதுழிக்காட்டுதலைக்கருதிற்று இவ்வுரை என்று கூறியிருத்தலையும், உரையினதுபொதுவிலக்கணங்களைக் கூறுமிடத்து, நன்னூலில் அவ்விலக்கணங்களைப் பாடம், கருத்து, சொல்வகை, சொற்பொருள்முதலாக வகைப்படுத்தியிருத்தலையும் நோக்குங்காலத்தில் மேற்கூறியநவீனமுறையில், தமிழகமஸம்பந்தப்பட்டவரையில் நவீனம் ஒன்றுமில்லையென்பது விளங்கும். உதாரணமாக,

“குணவாயிறகோட்டதரசுதுறந்திருந்த
குடக்கோச்சேரலினங்கோவடிக்கு”

என்றவிடத்தில் 'இளமைப்பருவத்தே இராஜபோகத்தைத்துறத்தலருமையால் துறந்து என்றும் அங்ஙனம் போகம் துகர்ந்தவிடத்தே மீட்டும் தவவுருவந்தாங்கியிருத்தலருமையான இருந்தெனறுநகூறினார்' என்று உரையாசிரியர் அடியாககுநல்லார சொற்பொருள்விசேஷங்களைப் பாராட்டியெழுதிய உரைநயம் வியக்கத்தக்கது.

இனி ஆங்கிலத்தில் இயல் இசை நாடகநூல்களை ஆராய்ச்சி செய்யுமுமுறைகளைச் சுருக்கமாக எடுத்துச்சொல்லும் க்ராஷா (Cra-shaw) என்பவர் நாடக இலக்கணவுறுப்புக்களைப்பற்றி எழுதியிருப்பதையும், அடியாககுநல்லார் "இனி பொருளாராய்ச்சி எண்வகைய, அவை திணை, பால், செய்யுள், நிலா, காலம், வழு, வழக்கு, இடம் என்ப திணை 2; பால் 14; செய்யுள் 6; நிலம் 4; காலம் 12, வழு 14; வழக்கு 2; இடம் 2, என்று பொருளாராய்ச்சியைவகைப்படுத்திக்கூறியிருத்தலையும், சோதூக்கிப்பார்க்குமிடத்துத் தமிழரையாசிரியர்களின் ஆராய்ச்சியினவிசேஷம் நன்குவிளங்கும்.

பிரதிகள் ஆராய்ச்சி.

பழையபிரதிகள் சாஸனங்களுமுதலியவற்றை ஆராய்ந்து ஒப்பிட்டுப்பாத்தபதிப்பித்தல் மிகக்கிரமஸாத்தியமானது. இவற்றைச் செம்மையாக ஆராய்ச்சிசெய்வார்களே தேசசரித்திரத்தை நன்கு உணர்வார்கள். தேசசரித்திரஸம்பந்தமான ஆராய்ச்சியில், பாஷை நடையைவிட விஷயங்களின் உண்மையையே மிக்கவனமாக ஆராயவேண்டும். பழையபிரதிகளையாராயவதிலேயே தமது உடல், பொருள், ஆவிமூன்றையும் செலவழித்துவரும் பெரியோர்களே இவ்வித ஆராய்ச்சியினுட்பங்களை எடுத்துக்கூறத்தக்கவர்கள்.

பிரஞ்சபாஷையில் இவ்வித ஆராய்ச்சியைப்பற்றி லாங்கிளாயி ஸீனோபாயி (Langlois Seignohois) என்றபுலவர்கள் விஸ்தாரமாக எழுதியிருக்கின்றார்கள். அவர்களின் அபிப்பிராயங்களை முறையே வாசித்தல், ஆராய்தல், தெளிதல் என்று மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

வாசித்தல்.

ஒருபிரதியைப்பாத்தது எழுதுவதில் அநேகமபிழைகள் நேர்ந்திருக்கலாம். மூலப்பிரதியே ஒப்பிடுவதற்குக்கூடக்காமலிருக்கலாம். சிலவிஷயங்களை ஊதித்தேயறியவேண்டியிருக்கும். ஒரேதவறு

அநேகம்பிரதிகளிற் காணப்பட்டால், அதனைச் செமமையாகப்பரிசோதிக்கவேண்டும். ஊலாசிரியர் இன்னொருப்பதை நியாயங்களைக் கொண்டு நிச்சயிக்கவேண்டும்

ஆராய்தல்.

ஊலைச் செமமையாக ஆராய்ச்சிசெய்தபிறகு அதன் உண்மையான வடிவம் புலப்படும். குறிப்புகளைத் தொடர்ச்சியாக எழுதிக்கொண்டே வருவதைவிடத் தனித்தனி காகிதங்களில் எழுதிவருவது சிறந்தமுறை. ஆராய்ச்சிசெய்யவாகளிடைத்திற சில குணவிசேஷங்கள் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கவேண்டும். (1) எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியில் அதிகப்பிரியமிருக்கவேண்டும். (2) நெடுநாட்களாகத் தெரியாதவுண்மைகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் ஊக்கமும, அவற்றைத் தெரிந்துகொள்வதில் ஸந்தோஷமும இருக்கவேண்டும். தமக்குத் தோற்றியவாறெல்லாம் பதிப்பிக்காமற் கண்டவண்ணமே பதிப்பிக்க வேண்டும். (Froude) பிரவுட்டென்ற ஆங்கிலவிதவான் அவஸரப்பட்டு ஆராய்ந்து, கண்டது ஒன்றிருக்க வேறொன்றை எழுதிவிடுவாராம். இவ்வாறு யோசியாமற்பதிப்பதைப் பிரவிடவியாதி (Froude's disease) என்று சொல்லுவார்கள். ஆராய்ச்சிசெய்பவர்கள் இவ்வியாதி தமமையணுகாவண்ணம் தடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது அவசியம்

தெளிதல்.

ஆசிரியாமனத்தில் என்னகருத்து இருந்திருக்கலாமென்பதை அவர் எழுதியதிருந்தே ஊகிக்கவேண்டும். இவ்வாறு ஆராய்ச்சி செய்ய ஒருவருக்கு நிறைந்தபாஷாஞானம் இன்றியமையாதது. ஸாதாரணமாகப் பாஷையிற பழக்கமடமியிருந்தால் அது போதாது. சிலகாலங்களிற சிலப்பதங்களுக்குச் சிறப்பாகச் சில ஆராதங்களிருக்கலாம். அவற்றைத் தெரிந்துகொண்டு இடத்துக்கேற்றவாறு வாக்கியங்களின்பொருளைத் தெளிந்துகொள்ளவேண்டும். மனத்தாலாராய்ந்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய அரியவுண்மைகளைக் கவிகள் கதைகள்முலமாக ஸுலபமாகத் தெரிவித்திருக்கலாம். இவற்றிற் கவியின்கருத்தை ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். யாதொரு ஆதாரமுமின்றி, காண்பரம்பரையாக அநேகவிஷயங்கள் ஊழங்கி

வரலாம். இவற்றின் உண்மையை நிச்சயித்துக்கொள்ளவேண்டியது அவசியம். தமிழ்க்கவிக்கோபப்பற்றி அநேகஞ்செய்யுட்கள் கர்ணபரம்பரையாகவேவழங்கிவருகின்றன. அவற்றைக் கற்றறிந்தபெரியோர்களே சீர்தூக்கிப்பார்த்து அவற்றின் உண்மையை நிச்சயிக்கவல்லவர்கள்.

மேற்கூறிய ஆராய்ச்சிமுறைகளுக்கு இலக்கியங்களாகப் புறநானூறுமுதலிய சங்கநூற்பதிப்புக்களைச் சொல்லலாம். லாங்கிலாயி ஸீனோபாயி இயற்றியுள்ளகிரந்தத்திற்கூறப்பட்டமுறைகளையெல்லாம் இப்பதிப்புக்களிற்காணலாம் விரிவஞ்சி ஒவ்வொன்றுக்கும் உதாரணங்கொடுக்காமற் சில முக்கிய அம்சங்களைமட்டுமே இங்கு எடுத்துக் கொண்டேன்.

(1) புறநானூற்றுச்செய்யுட்களிற பிரதிகளிற சொற்கள் சிதைந்தவிடங்களைக்காட்ட ஒற்றைப்புள்ளிநிரைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

(2) புறநானூற்றிலிருந்து, வேறுநூல்களினுடைய பழையவுரைகளின் இடையிடையே உரையாசிரியர்களாற் பூர்த்தியாகவும் சிறிது சிறிதாகவும் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றதெய்யுட்கள்மூலமாகச் சில குறைந்தபாகங்கள் நிரப்பப்பட்டுள்ளன.

(3) கிரதாமணிமுகவுரையில், திருச்சிறுமடபலம் பெருமபற்றப் புலியூர் என்பவற்றை முறையே ஆறெழுத்தொருமொழிக்கும் ஏழெழுத்தொருமொழிக்கும் உதாரணமாகக்காட்டியதிலிருந்து ஆசிரியர் நச்சினாககினியாமத்ததைநிச்சயிப்பது ஓர் ஆராய்ச்சிவிசேஷம்.

(4) சிலப்பதிகாரத்தில் இக்காலத்துவழங்கப்பெறாத சில இயற்றமிழ்ச்சொற்கள் விளங்காதிருப்பன, மற்றநூல்களாலும் பழையவுரைகளாலும் ஆராய்ச்சிசெய்ய விளங்கக்கூடுமென்று துணிதல் மேலேகாட்டிய ஆராய்ச்சிமுறையில் அடங்கும்.

(5) திருப்பெருந்துறை மிழலைக்கூற்றத்திலுள்ளது. மிழலைக்கூற்றம் “நெல்லரியுமிருந்தொழுவர்” என்ற புறநானூற்றுச்செய்யுளால் நெய்தனிலத்தைச்சார்ந்ததென்று தெரிகின்றது. ஆதலால், திருப்பெருந்துறை கடற்கரையிலுள்ளதோரூர். திருவாதவூரர் உபதேசம்பெற்றபுத்தலம் இதுவேயெனத் திரிசிரபுரமவித்வான் மீனாக்ஷி

சுந்தரம்பிள்ளையவர்களியற்றிய திருப்பெருந்துறைப்புராணமுகவுரையிற்குறித்திருப்பது சரித்திரசாஸன ஆராய்ச்சிவகையிற்சேரும்.

(6) அநேகநூல்களை ஆராய்ந்து கருத்துக்களைப் புலவர்கள் எப்படித்தெரிவித்திருக்கிறார்களென்பதையறிந்து படிப்போர்களிற்கும்படி சிந்தாமணியின் இரண்டாம்பதிப்பிறசேர்க்கப்பெற்றவுள்ள ஆராய்ச்சிவிளக்கம் 'ஒற்றுமைநயததைக்காணும்' ஆராய்ச்சிவகையிற்சேரும்.

இன்னும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் தூலாராய்ச்சியைகருதித்துச் சொல்லக்கூடியவிஷயங்கள் எவ்வளவோவுள்ளன. தூலாராய்ச்சியே இனபததுளினபமெனக்கொண்டுவாழும் அறிவாளர்களே இதைப் பற்றி மிகவிமரிசையாகச்சொல்லக்கூடும். இதனை நான் விவகரிக்கப்புகுகது 'ஆசைபற்றியறையலுற்றதாகக்கொண்டு' இதிற்காணும் வழக்களை அறிவாளர் பொறுத்தருளுமாறுவேண்டுகின்றேன். தூலாராய்ச்சியாற் பாஷையின்விரிவு, பாஷையிற் சொற்களின் பயனும், எல்லாவிஷயங்களைப்பற்றியுஞ்சொல்லப் பொருள்நிரம்பிய சொற்கள் பாஷையில் உண்டென்னுமுண்மையும், தேசத்துச்சரித்திரமும், நாகரிகமும், மற்று மறியவேண்டிய அநேக உண்மைகளும் தெரியும். முன்னோ ஆராய்ச்சிசெய்தமுறையையே நாமுங்கைப்பற்றி நூல்களை ஊன்றிப்படித்தோமானால் அநேகஞ் சிறந்த உண்மைகளைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

நூல்களின் துடபங்களைச் செம்மையாக அறிவதற்கு அனுகூலமாக உரையெழுதியருளிய உரையாசிரியர்களுக்கும், அவ்வுரைகளையும் மூலப்பிரதிகளையும் தெளிவுபெற ஆராய்ந்து அறிதிறப்பிப்பித்துதவும் அறிவாளராகிய மஹாவுபகாரிகளுக்கும், தமிழ்ப்பாஷாபிவிருத்தியில் விசேஷ அபிமானமுள்ளவர்களாகிய ஸேதுபதியவர்களுக்கும் தமிழகம்செய்யக்கூடியகைமாறு யாதுளது?

‘கைமாறுவேண்டாகடப்பாடுமாரிமாட்
டென்னாற்றங்கொல்லோவுலகு.’

செல்வ நூல்.

ECONOMY.

“செந்தமிழ்” (தொகுதி-கஉ-பதநி-அல்) உகஉ-ஆம்பக்கத் தொடர்ச்சி.

—o(=)o—

அத்யாயம்—20.

ஸர்க்காவரி.

Taxation.

118. பாஜாபரிபாலனமுதலான ராஜகார்யங்களை நடத்துவதற்குப் பொருளுதவிவேண்டுமல்லவா? ஒவ்வொருதேசமும் ஏதாவது ஒருவித அரசாட்சிக்குட்பட்டதொன்றிருக்கவேண்டும். அப்படி கில்லாவிடில், அராஜகம் (Anarchy) எனனுங் குறையால், தேசம், கலகத்துக்கும், கொள்ளை க்கும், பஞ்சத்தகுகும் இரையாய் அன்னியர் ஆதினத்துக் குட்பட்டபேயாம். அவ்வாறுநேரிடாது சரிவர ஸர்க்கார் முறைகளை நடத்துவதற்காகக் குடிகள் ஸர்க்காருக்குச் செலுத்துங் கடமையே வரி அல்லது ஸர்க்காவரி எனப்படும் இவை, விசேஷ மாய் உள்நாட்டில் மெலியோரை வலியோர் எதிர்த்துக் கலகம், கொள்ளை முதலானவை செய்யாமல் அவ்வரசாட்சிக்குட்பட்ட சகல ப்ராஜைகளும் சமமாக அவ்வரசாட்சியின்பயிலை அனுபவிக்குமாறு போலீஸ், க்ரிமினல் ர்யாயஸ்தலங்கள் முதலான பநதோபஸ்துகள் செய்யவும், அன்னியதேசத்தார் தமதேசத்திற் படையெடுத்துவரது ஹிம்ஸிக்காதுகாப்பதற்குத்தக்க ராணுவமுதலானவை தயாரித்து வைத்துக்கொள்ளவும், தரைவியாபாரங்கள், ஜனப்போக்குவரத்து முதலானவைகளுக்குச் சாலைகள் முதலான செளகரியங்களும், கடல் வியாபாரத்துக்குவேண்டிய துறைமுகங்களும், தேசவஸ்திகருவேண்டிய குளங்கள், தாமவைதயசாலைகள் முதலான செளகரியங்களும் செய்துகொடுக்கவும் உபயோகிக்கப்படுகின்றன.

வரிவிதிப்பதைப்பற்றிய சில முக்யவீதிகள்

(1) வருமானத்துக்குத்தக்கவரிவிதிக்கவேண்டும். எவன ராஜாங் கத்தின் ஆதரவால் அதிகவுபததையடைகின்றானோ அவன் அந்த வுபத்துக்குத் தக்கபடி, அந்த ராஜாங்கத்துக்கு வரிமுலமாய் உதவி

புரியவேண்டும். தரித்திரனைப்பார்க்கிலும் தனிகன்தான் தேசத்தின் கேஷமத்தை யதிகமாய்க் கோரவேண்டியவன். தேசகேஷமத்துக்குச் சத்ருமுதலானவர்களால் அபாயமேற்பிடுமானால், அப்பொழுது அதிக ரஷ்டப்படத்தக்கவன் அதுவரை அதிகலாபமடைந்த தனிகனே. தரித்திரனுக்கோ 'இந்தமடமில்லாவிடிற சந்தமடம்' என்றவாறு என்றுமுள்ள கூலிவேலை யவனுக்குண்டு. ஆகையால், சமாதான காலத்தில், இவ்விதியைக்கவனியாது தராதரமின்றி வரிசமத்துவது, கலகங்களுக்கு ஆஸபதமாய்முடிவூன்றது. பரான்ஸ்கலகத்துக்குக் காரணம், தனிகர் தரித்திரரைவருத்தியதென்றே சொல்லப்படும்.

(2) திட்டவரி. வரி, திட்டமாய் இவ்வளவுக்கு இவ்வளவுதான் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். அப்படியின்றி 'தடியெடுத்தவனெல்லாம் தண்டம்காரன்' என்றபடி, ரிவினியூஉத்தியோகஸ்தர்க்கு தங்களிஷ்டப்படியெல்லாம், யாதொருவிதிக்குங் கட்டுப்பாடாது வரிபோடுவதென்று ஏற்பட்டுவிட்டால், குடிகளுக்குப் பலவிதத் துன்பங்கள் ஏற்பட்டுவிடும்.

(3) ஸௌகரியங்கள். குடிகளுக்குச் செளகரியமான இடம், காலம், விதம் முதலானவைகளைக்கவனித்து வரிவசூலிக்கவேண்டும்.

இடஸௌகரியம்:-வரிசெலுத்துவோர் தங்களிருப்பிடத்திலேயே செலுத்தும்படியானசௌகரியம் செய்பவேண்டும். திருநெல்வேலிக் குடியானவன் சென்னையில் வரிசெலுத்துவதென்றால் அவனுக்கு எவ்வளவுகடினமாயிருக்கும். இதை உதேசிக்கத்தான் மணியகாரர், பில்கலெக்டர்முதலான சிப்பந்திகள், வீடுவீடாய்ப்போய் வரிவசூலித்துவருகின்றார்கள்.

காலஸௌகரியம்:-எதைக்குறித்து வரி வசூலிக்கப்படுகின்றதோ அந்தலாபம், அல்லது பலன் அடைந்தபிறகுவசூலிப்பதே ஸலம். மகசூல் அறுவடையாகுங்காலமான, மாசி, பங்குனிமாதங்களில்வசூலிப்பது ஜனங்களுக்கு உன்மையேயொழிய, தசகூலிமுதலானவைகளுக்குத் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கும் சாகுபடிக்காலங்களில் வரிவசூலிப்பது ஜனங்களுக்கு மிகுந்தகஷ்டமாகும். தவிரவும், சிலவரிகளைத் தவணைவாரியாய்வசூலிப்பது மிகவுஞ்சௌகரியம். ஒரே தடவையில் முழுவரியையுஞ் செலுத்துவதைப்பார்க்கிலும் 4, 5 தவணையாய்ச்செலுத்துவது எல்லோருக்கும் சௌகரியமாயிருக்கும்.

(4) லாபகரமாயிருக்கவேண்டும். ஏதாவது ஒருவரியைவிதிக்கு முன் அது செலுத்துவோனுக்கும், வசூலிக்கும் ராஜாங்கத்துக்கும் லாபகரமாயிருக்குமா, என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும் வசூலிப்பதற்கெல்லாம் செலவைப்பார்க்கும் வசூலாகுந்தொகையில் தக்கமீதம் இல்லாதவிஷயத்தில், அதனால் குடிசைக்குக்கஷ்டமே யொழிய ராஜாங்கத்துக்குத் தக்கலாபம் ஏற்படமாட்டாது. மேலும், வரிசெலுத்தியபிறகு செலுத்துவோனுக்கு மீதம் ஒன்றும் இல்லாவிட்டால், அதனால் அவன்தொழிலே கெட்டுப்போம்.

119. உப்பு, அரிசி முதலான காலக்ஷேபத்துக்கு அவசியமான வஸ்துக்களுக்கு வரிவிதிப்பதால் ஜனங்களுக்கு மிகுந்தகஷ்டமும், கொள்ளையோடும் பஞ்சமும் ஏற்படும். அபின், சாறுயம், கஞ்சா முதலான லாகிரிபதாரத்தங்களுக்குத் தீர்வை ஏற்படுத்தலாம். அது, ஸர்க்காருக்கு லாபத்தைக்கொடுப்பதுடன், ஜனங்களும் லாகிரிவஸ்துக்களை யதிகமாய்பயோகிக்காது தவிர்க்கவும் சாதகமாயிருக்கும்.

(Raw Materials)

120. வீண்பொருள்களுக்கு வரி ஏற்படுத்தலாகாது என்பது ஓர் அபிப்பிராயம். பருத்திமகளுக்கு விளைவுக்குத்தக்கவாறு வரி ஏற்படுத்துவதானால், நிலத்தீர்வையைத்தவிர வேறு இரண்டாம் தீர்வை யேற்படுத்தவேண்டியவரும். அப்படியாயின் ஒப்படிக்காலங்களில் ஸர்க்காருக்குத்தெரிவித்துத்தான் ஒப்படிசெய்யவேண்டும். அதனால் அதைக் கங்காணம்செய்ய, ஸர்க்கார்சிடப்பந்திகள் அதிகப்படுத்தவேண்டியதுடன் ஜனங்களுக்கும் மிகுந்தகஷ்டமேற்படுமே யொழிய அதற்குத்தக்கலாபம் ஸர்க்காருக்கு ஏற்படமாட்டாது.

நோவரி. பொறுப்புவரி.

Direct and Indirect Taxations.

121. வரிகள் நேர்வரிகள் என்றும் பொறுப்புவரிகள் என்றும் இரண்டுவகையாய்க்கூறப்படும்.

நேர்வரி. வரிசெலுத்துவோனிடம் நேரேவசூலிப்பது, நேர்வரியாகும். வருமானவரி (Income-tax) ஆள்வரிமுதலானவைகள் இவ்வகைப்பாட்டே சேர்க்கவை. இதற்குப் பொறுப்பவனும் செலுத்துபவனும் ஒருவனே.

பொறுப்புவி. அப்படிக்கல்லாது உண்மையாய் வரியைப் பொறுத்துக்கொள்பவனிடம் வாங்காது வேறு நடுமனிதனிடம் வாங்குவதே பொறுப்புவரியெனப்படும். துணிமுதலான செய் பொருள்களுக்குவிதிக்கும்வரி, நெசவுகாரர்களாற் செலுத்தப்படுகின்றது. ஆயினும், அவ்வரிக்குத்தக்கவாறு, அவர்கள் விலையை புயாத்திவிடுவார்களாதலால், கடைசியாய் அத் துணியை உபயோகிப்பவனே அவ்வரியைப்பொறுக்கிறான். இதற் பொறுப்பவன் வேறு. செலுத்துபவன் வேறு.

வருமானவரி.

Income-tax.

122. குடிகளில் அவரவர்வருமானத்துக்குத்தக்கபடி வரிவிதிப்பதே வருமானவரியெனப்படும். வைத்யம், வியாபாரம், வக்கீல்உதயோகம், ஸர்க்காஉதயோகம், லேவாதேவிமுதலான எண்ணிறந்த வருமானங்கள் இவ்வரிக்குட்பட்டுவிடுகின்றன. உணமையில் இந்நவரிதான் குடிகளையாவரும் தங்கள்செலவநிலைக்குத்தக்கவாறு செலுத்தக்கூடியவரி. ஆயிரம்ரூபாய்வருமானத்துக்குக்குறைந்தோருக்கு இவ்வரிக்கிடையாதலால் ஏழைகளுக்கு இதனாற் பாதகமில்லை.

இவ்வரி முதன்முதற் சொற்பகாலத்துக்கென்றே ஸாக்கார் அவஸரச்செலவையுத்தேசித்து விதிக்கப்பட்டது. முடிவில் அது ஸ்திரமாகவேநிலைத்துவிட்டது.

நிலவரி

Land-tax.

123. நிலத்தின்தரத்துக்கும் விஸ்தீர்ணத்துக்குநதக்கவாறு விதிக்கப்படும்வரியே நிலவரியெனப்படும். பொதுவாய் நிலவரி செலுத்துபவன் நிலஸ்வானதாராம். ரயத்வாரி என்றும் ஜமீன்தாரி என்றும் முக்யமாய் நிலவரி இரண்டுவிதமாகப்படும். ரயத் அல்லது குடிகளிடமிருந்து அயன் நிலத்தீர்வையைப்போல நேரேவாங்குவது ரயத்வாரி எனப்படும்.

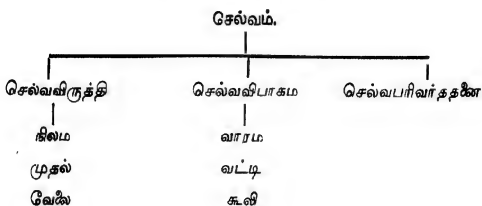
124. ஜமீன்தாரி. ஜமீன் என்றால் ஓநிலைநிலையினில் பூமி என்றத்தம். ஜமீன்தாரி எனபது, ஜமீன்தார் எனலும் நடுமனிதன் அல்லது பூஸவான்தாருக்குச் சாகுவதத்தீர்வைவிதித்து ஏராளமான பூமியைக் குத்தகைவிடுவதும், அவன் குடிகளிடமிருந்து மேலவாரம் பகிர்ந்துகொள்ளுவதும், ஸர்க்காத்தீர்வைக்கு ஜமீன்தாரே ஜமீன் தாராயிருப்பதுமான ஏற்பாடு.

இதைப்பற்றி விசேஷமாய் அடுத்தபக்கரணத்திற் சொல்லப்படும். (தொடரும்.)

செல்வ நூல். ECONOMY.

அனுபந்தம்.

APPENDIX.

வேலை	1	
வேலைபிரிவு (Division of Labour)	2	{ சாதகம். பாதகம்.
வேலை { தனிவேலை	3	
கூட்டுவேலை	4	
கலப்புவேலை	5	

முதல். செல்வவிருத்திக்கு உபயோகமான செல்வமே முதல் எனப்படும் இதனால் முதலெல்லாம் செல்வமாகும். ஆனால் செல்வமெல்லாம் முதலாகாது. ஆகாரமுதலான அவசியப்பொருள்களும் நகைகள் முதலான அதிபோக்ய (Luxury) வஸ்துக்களும், செல்வமாகும். ஆயினும் அவைகள் உடையவர்களுக்கு உபயோகமாயினும் அவைகளைக்கொண்டு செலவததை விருத்திசெய்யமுடியாதாகையால் அவைகள் முதலாகமாட்டா. யந்திரமுதலானவைகள் செல்வவிருத்திக்குச்சாதகமானவையாதலால் அவைகள் முதல் எனப்படும்.

Fixed capital

Circulating capital.

Investment of capital.

வேலை ஒரு முதலல்ல.

104. வேலையும் ஜாஸ்திப்பலனும். ஒருவேலையைக்கொண்டு ஜாஸ்திப்பலனையடைவதற்கு மூன்றுவழிகள் உண்டு. அவை யாவன:—

- (1) தக்கபருவத்தில்
- (2) தக்க இடத்தில்
- (3) சிறந்தமாதிரியாய்ச்

செய்யப்பட்டவேலைகளெல்லாம் ஜாஸ்திப்பலனைத்தருகின்றன.

தக்கபருவம். காற்றுள்ளபோதேதுற்றிக்கொள் என்றபடி, பருவம்பார்த்துப் பயிரிட்டால், சரியானபலனுண்டு. தீபாவளிசமயத்திறசெய்தவெடிகள் சிக்கிரம்விற்பனையாகும். மழைகாலத்துக்கு முன், விறகுமுதலானவை சேகரித்துவைக்கவேண்டும்.

தக்க இடம். இடத்துக்கு, தக்கபடி பயிரிடவேண்டும். குளிர்ததேசங்களில் வாழைமுதலான உஷ்ணதேசப்பயிர்கள் உண்டாக மாட்டா. அதேமாதிரி மலைகளிற குளிர்தஇடங்களில் உண்டாக வேண்டிய காபி, தேயிலை, பளுகமமுதலானவை தரையில் உஷ்ண பரதேசங்களிலுண்டாகமாட்டா. ஆதலால் நிலத்தின்தன்மையையும், சீதோஷ்ணநிலைமைகளையும் கவனித்து அதற்குத்தக்கவாறு பயிரிடுவதே தக்கபலனைத்தரும.

சிறந்தமாதிரி. வேலைசெய்யுமமாதிரிக்குத்தக்கபடிக்கும் பலன் ஏற்படுகின்றது. அது வேலைக்காரனுடையபுத்தியையும், சாமர்த்தியத்தையும் பொறுத்தது. சிறந்தமாதிரியாய்வேலைசெய்ய இரண்டு முக்யமானவழிகள்:—

- (1) சாஸ்தரப்பயிற்சி.
- (2) வேலைபாகம்.

சாஸ்தரப்பயிற்சி. இன்னபலனடைவதற்கு இன்னகாரியம்செய்ய வேண்டுமென்பதும், அக்காரியமுறைகளும், அவைகளைச் சரிவர

கடத்தவேண்டியவிதங்களும் சாஸ்திரஞ்ஞாந்தர்தான் அறியமுடியும். தண்ணீரைக்காய்ச்சினால் நீராவியாகும்; நீர்வி வேகமாய்ப் பரவும்; அதனால் ஒருவிதசக்தியுண்டாகும்; அசக்தியால், கனத்த வண்டியிழுத்தல், பாறமதுக்கல்முதலானவேலைகள் செய்யமுடியும். இவைகளைச்செய்யும் யந்திரத்தான் நீராவியந்திரம் (Steam Engine) என்னும் அறிவு சாஸ்தர்ப்பயிற்சியால்தான் ஏற்படும். சாலைபோடுவதில் சாதாரணமாய் 100 கவியாடகன்செய்யும்வேலையை ஒரு நீராவியுருளை அழகாய்செய்துவிடுகின்றது.

11. 5-வதுசாதகம். அதிகவேலைநடக்கும்.

உதாரணம். 2 மைல்தூரத்திலுள்ள தபாற்பெட்டியில் ஒரு கடித்ததைக்கொண்டுபோய்ப்போட ஒருவனுக்கு எவ்வளவுசரமமோ அவ்வளவுதான் 5 கடித்தங்களைப்போடவும் ஆகின்றது. ஒருகிராமத்திலிருந்து ஒவ்வொருவனும் தன்தனக்கடித்ததைத் தானேகொண்டு போய்ப்போடுவதைப்பார்க்கிலும், ஒரு பொதுமனிதனை அமாதியனுப்பினால், அவனுக்கு அதிகசரமமில்லை. இவர்கள் வேறுவேலை பார்க்கலாம். எல்லோருஞ்சொந்து அனுப்பினால், கடித்தமனுப்புஞ்செலவும் சுருக்கமாகும் இதுதான் தபால்முறை. 10 போகசியாத்ரை போகையில், எல்லோருஞ்சேர்ந்து ஒரேசத்திரத்தில்தங்கினால், ஒருவன் சாமானகளைப்பாத்ததுக்கொள்ளலாம், ஒருவன் சாமான்கள் வாங்க்வரலாம், ஒருவன் அடுப்புமெழுகலாம், ஒருவன் பாததிரம் சுத்திசெய்யலாம், ஒருவன் சமைப்பலசெய்யலாம், எல்லோரும் சாப்பிடலாம். இவ்வாறு வேலைவிபாகத்தால், காரியம்விரைவாய்முடிகின்றது. ஆளுக்குக்கொஞ்சம்வேலையானதால், தனித்தனி எல்லாவேலையையும் பாச்ப்பதுபோல் அதிக சரமமுமில்லை

6-வது அதிகச்சரக்குகளசெய்யலாம். ஒருகுணசெய்யந்திரஞ்செய்ய எவ்வளவோ வேலையாகும். செய்தாய்விட்டால் ஆயிரக்கணக்கான குண்டுகள் அதேதொழிலாயிருப்பவன் விரைவிற் செய்துமுடிப்பான். அவைகளை ஆயிரக்கணக்கானஜனங்கள், சொறயவிலைக்குவாங்கி உபயோகப்பார்கள். அப்படிக்கல்லாது குண்டுகளேதவையான ஒவ்வொருவனும் தானேசெய்துகொள்வதென்றால், எவ்வளவுகாலதாமதமும் எவ்வளவுபணச்செலவும் எவ்வளவு சரமமுமாகும்?

இதேமாதிரி, புஸ்தகம் அச்சடிப்பதேதொழிலாயுள்ளவன், ஷேக்ஸ்பியாநாடகமொன்றை ஆயிரக்கணக்காய் அச்சடித்து, ப்ரதி ஒன்று இரண்டணுவீதம் விற்பான். அப்படியன்றி ஒவ்வொருவனும் தானே ஒருப்ரதி தயாரிப்பதென்றால் எவ்வளவுசரமமும், எவ்வளவு காலமும், எவ்வளவுபணச்செலவுமாகும்.

7. ஆளுக்குத்தக்கவேலை. (Personal Adaptation) வேலை விபாகத்தால், ஒவ்வொருவனும் தன்தன் சரீரபலத்துக்கும் புத்தித் திறமைக்கும் தக்கவாறு தொழிலைத்தேடிக்கொள்ளலாம். கைவலு வுள்ளவன் கொலவேலைசெய்யலாம். வலுவில்லாதவன், பருத்திநூற்க லாம். யந்தரயூகமுடையவன், கழகாரம்செய்தல், யந்தரநிர்மாணம் முதலான யுகவேலைகளசெய்வான். யுகமில்லாதவன், கலபுரட்டல் முதலான முரட்டுவேலைசெய்யலாம். அதிகப்படித்தவன் உயர்ந்த உத்யோகங்களுக்குப்போகலாம். சொற்படப்படிப்புள்ளவன் குமாஸ்தாவாயிருக்கலாம்

8. இடத்துக்குத்தக்கவேலை. (Local Adaptation) எந்த இடத் தில் என்னஸாமான்கள்கிடைக்குமோ அதை அங்கேயே சரக்குச செய்வது செளகரியம். கரும்பு உண்டாகும் இடத்திலேயே ஆலை வைத்து வேலைசெய்தால், கரும்புச்சக்கையையும் தூக்கிச்செல்லும் சரமமும் பணச்செலவும் லாபமாகும். நெல்லை அனுப்புவதைப் பார்க்கிலும் நெலவினையுமிடத்திலேயே அதைக் குத்தி அரிசியாக ஏற்றுமதிசெய்தால், உமியையும்னுப்புஞ்செலவு லாபமல்லவா?

மேற்கூறியவைகளினின்றும் நாம் முக்யமாயறிவதென்னவென் றால், ஒவ்வொருவனும் பல வேலைசெய்யத்தொடங்கிப் பாழாய்ப் போவதைப்பார்க்கிலும், ஒவ்வொருவேலையில் தேர்ச்சியடைந்தால், பலவேலைதெரிந்த பலர்சேர்ந்து பெரியகடியியங்களைச் சரியானபடி சாதிக்கலாம் என்பதே.

வீடாகிமுறை. செல்வவிருத்திக்குச் சாதனமாயுள்ளவை, இடம், பொருள், ஏவல் என்றும் அவை எவ்வாறு முறையே செல்வத்தை உண்டிபண்ணுகின்றனவென்றும் முன்விவரிக்கப்பட்டது. அவ்வாறு உண்டான செல்வம் எவ்வாறு பிரித்துக்கொள்ளப்படுகின்றதென்பது இனிவிவரிக்கப்படும். இடம் அல்லது நிலத்தையுடையவன் நிலக்காரன் என்றும், பொருள் அல்லது முதல்போடுபவன் முதலாளியென்றும், ஏவல் அல்லது வேலைசெய்பவன் வேலைக்காரன் என்றும் சொன்னோம். உண்டான செல்வத்தை அவர்கள் தம் தம் உரிமைக்குத்தக்கபடி பிரித்துக்கொள்ளுகின்றார்கள்.

நிலம்	வேலை	முதல்
நிலக்காரன்	வேலைக்காரன்	முதலாளி
வாரம்	கூலி	லாபம்

வாரம், கூலி, லாபம், என்னும் விராகங்களைத்தவிர, ஸர்க்காருக்குச் சேரக்கூடிய வரி அல்லது தீர்வையென்பதும் 4-வதுபாகமாய் ஏற்படுகின்றது. ஆகையால், உண்டான செல்வம்,

$$= \text{வாரம்} + \text{கூலி} + \text{லாபம்} + \text{வரி}.$$

பரிவர்த்தனை (Exchange) தன்னிடத்து அதிகமாய் உள்ளதைக்கொடுத்துத் தனக்கவசியமானதைக்கொள்வதே பரிவர்த்தனையாம். ஒருவனுக்குவரும் 100-கலம் நெல்லில், வருஷச்செலவு 50 கலம்போக, பாக்கியான 50 கலத்தைக்கொண்டு தனக்கு அவசியமானதும், தன்னிடமில்லாததுமான துணிகள், உளுந்து, பருப்பு, பருத்தி முதலானவைகள் வாங்குவான். இதைத்தான் பரிவர்த்தனையென்பார்கள்.

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கூ.] ஆனந்தவஸ் மார்கழிம் [பத்தி-2.

Vol. XIII. December-January, 1915. No. 2.

செந்தமிழ்

சேதுநாடுத் தமிழும்.*

தெய்வங்கொள்கையானும் தெய்வஞானங்களானும் அவைபற்றிய பெருநூல்களானும் எவ்வுலகுந் தொன்றுதொட்டே ஏததுஞ்சிறப்புடைய இப்பரதகண்டத்துக்கு இருபெருவரம்பாகவுள்ளன ஸேதுவும் இமயமும் என்ப; “ஆஸேதுஹிமாசலபாயநதம்” என்பது வழக்கு. இங்ஙனம் சேதுவையும் இமயததையும் இருபேரெலையாகக்கொண்ட இப்பரதகண்டத்தை வடநாடு, தென்னாடு என இரண்டாகப்பகுத்திடையின்றிளங்குவது திருவேங்கடமெனும் தெய்வமாமலையாம். திருவேங்கடத்துக்குவடக்கிலுள்ளமகளவழங்குவது ஆரியம், வடமொழி எனவும், அதற்குத்தெற்கிலுள்ளமகளவழங்குவது தமிழ் தென்மொழியெனவும் பெயர்பெறும். கலனியிறப்பரியகம்பரும் “வடசொற்குந்தென்சொற்குமவரம்பிறுநரான்மறைக்குமறையுறகு, மிடைசொற்றப்பொருட்கெல்லாமெலையதாய் ஒங்கியவேங்கடத்திற் சென்றுதுதிர்மாதோ” என்பதனா விதனைவிளக்கியுரைத்தார்.

சேது எனபது சீராமமூர்த்தி கடனமேலிட்ட திருவணை. இது கன்னியாகுமரிமுதற்சென்நதம், மணிமேகலையுள் மணிமேகலா தெய்வம்வந்ததோன்றியகாதைக்கட “சூரங்கு செய்கடற் குமரியம் பெருநதத்தைப், பரததுசெனமாககொடுதேடினன்பெயாவோன்” என வருதலா னறியப்படும. இதனா குமரியையெல்லையாகக்கூறுமிடெனலாம் சேதுவைக்கூறின் அது தவறாகாதென்றுதெளியலாம். இச சேதுவைபணிததாவுள்ளபூமி சேதுநாடு, ஸேதுராஜ்யம் என்று பெயர்சிறக்கும். இது மண்ணியனாபலவற்றுளும் புண்ணியநாடென்று போற்றப்படும்.

* இது மதுரைதமிழ்ச்சங்கத்தின் பதினமூன்றாம்வருஷக்கட்டத்திற் படிக்கப்பெற்றது.

இத்கைராஜ்யம் பண்டுதொட்டே ஒன்றுண்டென்பது, சங்கர
சேஷனுலாவென்னும் பழையதமிழ்நூலில்,

... .. “போதலா
மா துணைக்குமணவான-சேதுகரு
தஞ்சைக்குங்கோழிகுநதாமப்புராருக்கு
முஞ்சைக்குமேனையுதகைக்கும்-வஞ்சிக்குங்
கொற்கைக்குங்கூடற்குநகோசலைக்குங்கஞ்சிக்கும்
விற்கைக்குநில்லாமிதிலைக்கு-நிற்கு
மரசனரசர்குலாந்தகனரப
பிரசனபயாபெருமான”

எனப் பலநாடுகட்கும் முற்படலவததுச சேதுநாட்டைவழங்குதலாற்
றெளிந்துகொள்ளலாம். இத்தமிழ்நூற்கேற்பவே ஆகநேயபுராணந
தர்க்கதமான புல்லாரணயக்ஷேத்ரமஹாத்மியத்திற் சீராமமூர்த்தி,
ஆங்குத் தன்சீபாதங்களைப் பாகநியப்பெற்றறறொழுதுநின்ற நிஷாதத்
தலைவனெருவனைத் தானசடையசேதுவைப் பரிபாவித்துவருமாறு நிய
மித்தருளினான் என்று கேட்கப்படுதலானு மிதனுண்மை வலியுறும்.

இந்நிஷாதத்தலைவனு மிவனவழிபின்புரும குறுநிலமன்னராய்நின்று
செந்தமிழ்வளாதத் செலவப்பாண்டியரென்னும் முடியுடைப்பேரரசர்க்
குப்போர்ப்படைத்தலைவராய் முறகாலத்திலிருந்தனராவர். இவ்வொற்
றுமையாற் பாண்டிநாட்டுள்ளசேதுவுக்கும் பாண்டியரேபேரரசராதல
பற்றி, மதுரைத்தமிழ்க்கூத்தனா கவேன்மள்ளனார் என்னும் பழைய
சங்கப்புலவா எழுபஃதாம் அகப்பாட்டில்,

... .. “புதுவது
பொன்னொழுவொடுபுனைவரிகும
கானலம்பெருந்துறைக்கவினிமாநீப
பாசடைக்கலித்தகணைக்கானெய்தல்
விழவணிமகளிர் தழையணிச்சூட்டும
வென்வேற்கவுரியாதொன்முதுகோடி
முழங்கிரும்பெளவமிரவகுமுன்றுறை
வெல்போரிராமனருமறைக்கவித்த
பல்வீழாலம்போல
வொலியவந்தனநிலவழங்குநூரே”

என்பதனாற் நிருவணையாகிய சேதுமுன்றுறையைக் கவுரியராகிய
பாண்டியருடையதென்றுசொற்றார்.

இதன்கட சீராமமூர்த்தியார தாமும் நிககோர்திலகமாகவும்விளங்
சியமவிசாரிக்கபுக்கபோது இககடறகரையிலுள்ளதிருச்செருரில்
பறவைகள்சுக்குரல் அதற்குத் தடையாதலகண்டு அவை யொலியடங்
கக கையமைத்தருளிநா என்பது கேடகப்படுகின்றது. இச்செய்தி
நிகழ்ந்ததலம் இப்போது நவபாஷாணமென்று பெயாசிறந்ததென்பதும்
இக்காரணம்பற்றியே ஆங்குக் கடலும் ஒளியவந்தனதென்பதும் நாம்
பழமையாய்க் கேட்பனவேயாம்.

சேதுபாண்டியனென்றபெயாவழககம் இச்சேதுகாவலாமரபினாக
குள் அதிகமாகக்காண்டலானும் சேதுபற்றிய பாண்டியர்க்குள்ள
தலைமை நன்றாகப்படும. இப்பாண்டியரும், இவரோடொருதன்மை
யராகிய சேர சோழரும் படைபுககாலந்தொட்டே மேம்பட்டுவருந்
துடைப பழையதமிழ்க்குடிபினராவா. “வழங்குவதுள்வீழ்ந்தக்கண்
னுமபழங்குடி, பண்பிறலைப்பிரிதலினறு” என்னுந் திருக்குறளுரை
யில் ஆசிரியாபரிமேலழகர் பழங்குடியென்பதற்குத் தொன்றுதொட்டு
வருகின்றகுடியின்கடபிறந்தாரென றுரைகூறித் தொன்றுதொட்டுவரு
தல-சேர சோழ பாண்டியரென்றாற்போலப் படைபுககாலந்தொடங்கி
மேம்பட்டுவருதல என விளக்கினா. இதனாலும், வான்மீசுபகவான்
சீராமாயணத்து ஸுகீவன் வானரசேனையை நாடவிடாதருணத்துப்
பாண்டியாசெல்வசசிறப்பையும் அவரதுகபாட்புரத்தையும் சேரசோழ
ராசசியங்கடையும் எடுத்தோதுதலானும் இவாபழைமை நனகுணரப
படும.

இததமிழ்வேந்தாமுவுரும் ஆறங்கமுநிரமயிய முடியுடைப்பேர
ரசராதலான இவாபழைமைகூறியதனானே இவாகுப்படைத்துணை
யாய்த் தொன்றுதொட்டுமுள்ள வீராபழைமையுங் கூறியதேயாம்.
இவவீரர் பாண்டியன்மறவா சேரன்மறவா சோழன்மறவா என்று வழங்
கப்படுவா. இம்மறவரைப்பற்றி யான் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைநடாத
தியகாலத்துச் சேதுபதிகள் என்றவியாசத்தில நிரம்ப எழுதினேனாதலா
லீண்டைக்குவேறேகூறாமல் விடுக்கின்றேன்.

பாண்டியர்தலைமைக்குள்ளாய் இச்சேதுநாடு, சோழர் பாண்டி
யரைவென்று பாண்டிராட்டிற் பெருமபகுதியைத் தநநாடாகக்
கொண்டகாலந்தொடங்கிச் செம்பிராடாய், இந்நாட்டுமீறவர், சோழன்

இத்தகைராஜ்யம் பன்
சேழ்நிலைவென்னும ப சம்பிநாட்மேறவெனப்பெயர்பெற்றனராவர்.
பொதும, சேதுநாட்டினசசேர்ந்ததாகவுள்ள 'மணக்குடி' என்ற
வரையுடைய இடையளநாட்டை,

“வனவர்க்கும்வனநாட்டுளஞ
நாடெனச்சிறந்தபீடுகெழுநிறப்பிற
கெடலருஞ்செலவதிடையளநாட்டுத
தீதில்கொள்கைமுதநுள்ள
மூரெனச்சிறந்தசீர்கெழுமணக்குடி”

என நெடுந்தொலைக் கருதுவரைப்பாரிததுககூறியதனானும், சேது
நாட்டித் தொண்டிப்பட்டினத்தைபுடையராகவைத்துச் சிலப்பதிகார
ஐர்காண்காலதககண “வங்கவிட்டததுதொண்டியோ” என்று
சோழரைக்கூறியதனானும் பாண்டியராட்சிக்குள்ளாய இச்சேதுநாட்
பெபெருமபகுதி சோழராட்சிக்குள்ளாயசெய்தி துணியப்படும்.

இச்சேதுநாட்டாண்டமறவாதலைவரெல்லாம், இவ்விருவேந்தர்க்கும்
போரததுணையாயநின்றகாரணம்பற்றியே பாண்டியமண்டலஸ்தாபன
சாரியன், சோளமண்டலபரதிஷ்டாபகன் என்னும் விருதாவளிகுடின
ராவர். இவ்விருதாவளி இவருடைய பழையசாசனங்களிலெல்லாங்
காணலாம்.

இனி மூவேந்தருட செந்தமிழ்ச்சங்கு சீர்பெறஓம்பியகாரணத்
தாற நிறிமுடையாரென்று நலவிசைப்புலவார்ப்புகழ்ப்பட்ட அறிவு
டைப்பாண்டியராட்சிதொட்டே புண்ணியமுடைமையானறிச செந
தமிழ்கலவியானு மிச்சேதுநாடு சிறந்ததென்பதற்குச்சான்றாகச் சில
கூறுவேன்.

கொற்கையினும் மதுரைநிலமவளநாத நறுந்தமிழ்மணம் அவற
றுக்கு மிகவும் அணித்தாய இச்சேதுநாட்டுவிசாதென நியாராதாரு
சொல்லத்துணிவா. பொன்னாங்குரி ஸமுதகவிராயரும ரகுநாதசேது
பதியைப்புகழுமிடத்து,

“பாலவாயப்பசுந்தமிழ்விசையவாசம்பரந்தவைகை
கால்வாயத்தவீரையாகோன்ருநாதன”

எனப் பாடுதலாகண்க. பட்டமேகிகாசகேதரமாகவும், சரணுகதிதர்மம்
விநாதபெருநிலனாகவும், சருணுகரன் ஸாவஜீவர்க்கும் அபயப்பந்தானம்

அருளியதிவ்யஸ்தலமாகவும், இச்சேதுநாட்டுக்கோர்திலகமாகவுள்ளித்
கும் திருப்புலலாணி எனப் பெயர்பூண்டதர்ப்பசயனததில்திருத்திரையில்
கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேசுவரன் ஞானஸ்வரூபியாதலை
உலகெலாமறிந்ததுய்வேண்டி ஆழ்வார் திருமங்கையார் பெரியதிருமட
லென்னுநதிவ்யபரபந்தது, புல்லாணித்தேன்னர்தமிழைவடமொழியை
எனறுபணித்தருளியசிறப்பு இந்நாட்டின்கல்விசகிறப்புப்பற்றியதென்று
நன்குணர்ந்துகொள்க. தெய்வமே தென்மொழி வடமொழியாக மூர்த
திகரித்தமாதருளியது இச்சேதுநாட்டுக்கேசிறந்ததென்று துணியுப
படும.

இன்னும், அததலத்துமூர்த்தியை “வேதமுமான”ென்றும்,
“அன்னமாய்நூல்பயந்தா”ென்னும் ஆழ்வரா வழங்கியருளுதலையும்
நோக்குக. இப்பெருமையெல்லாங்கருதியே சேதுபதிகள் இத்திருக்
கோயிலிற பெருந்திருப்பணியெல்லாம் முறறுவித்தனராவா,

“என தனமாயினுந்தான்கற்பகாலமிருக்கவுனபோன
மன தினினைந்தபடிசெய்யயாக்குமவராதுகண்டாய்
கன தனமால்நிறுப்புலலாணித்தோபுரங்கட்டிவைத்த
தன தவியுயரகுநாதசேதுதனசிகங்கமே”

என மிதிலைப்பட்டி அழகியசிற்பம்பலக்கவிராயர்பாடியதனா னிதனை
யுணாக சேதுநாட்டுக்குமுலகாரணனான சீராமமூர்த்தியைக் கலவி
யிறபெரியரானகம்பா, “தென்சொற்கடந்தான் வடசொற்கடற்கெல்லை
தோந்தான்”என்றே பாடினா. சீதாபிராட்டியாரைத்தேடவிடுமபோது
அநுமான வேறுகொண்டு சீராமமூர்த்தி, “இராவணன தேவபாஷை
யறிந்தவனாதலான் அதனைச் சீலாதமுன்போதாது மாறுஷபாஷையி
லிரகசியங்களெல்லாவறறையும் ஒதுக” என்று கூறியருளினனென்று
வானமீகிபகவானிராமாயணத்துக்கேடகப்படுதலாற சீராமமூர்த்திக
கும் சீதாபிராட்டிககும் அநுமானுககும் அவ்விருமொழிவன்மையும்
உண்டென்று நன்தெளியலாம். அவாதிருவருள்பெருகிய இச்சேது
நாட்டுக்கு அவ்விருமொழிவன்மையுமுண்டாத லொருதலை. இச
சேதுநாட்டினொருபகுதியாய நாட்டரசன்கோடடையூர்ப்புறத்தாடு
வடகலைவென்னிராடாதலையும் தெளிந்துகொள்க.

இனி ப “பத்தரெல்லாமபாமேற்சிவுப்புரம்போற்கொண்டாதி,
முத்தரகோசமங்கையூர்” என்று திருவாதவூரடித்தாரா. திருவாய்மூலர்

தருப்பெற்ற திருவுத்தரகோசமங்கைதலத்தைத் தன்கட்கொண்ட பெருஞ்சிறப்பானும் சேதுநாட்டின் கல்விஞானமேம்பாடே தெளிவிப்பதாகும். வடக்கட கைலையங்கிரியினிருந்தஞானநூலகளும் உமாதேவியாரும் ஒருகாரணத்தான இததிருவுத்தரகோசமங்கைப்பாககத்துத் தோன்றியருளி, உமாதேவியார் முன்கேளாதனவெல்லாம் இததலத்தே சிவபிரான்பாற்கேட்டருளிஞா எனபது இததலபுராணத்தாற மெரிந்தது. இது திருவாலவாயுடையார்திருவிளையாடற்புராணத்தானுந தெனியத்தகும்.

இஃதன்றி, அறிவாறசிவனென்றிசிறாபிக்குறட்ட திருவாதவூரடிகள் திவ்யஞானமபெற்ற திருப்பெருநிறையும இச்சேதுநாட்டதே யாயின் இதன்பெருமையை யாமே எடுத்தாரைக்கவலலேம்? இச்சேதுநாட்டுள்ளாய திருவுத்தரகோசமங்கைதலத்தைத் தன்கட்கொண்ட தென்பாண்டிநாட்டையே “ ஏழ்பொழிறகு, நாதனமையாளுடையானாமி ” என்று திருவாதவூரடிகள்சிறப்பித்தவாற்றானும், உலகெலா முடையசிவபிராணை “தென்னுடையசிவனேபோற்றி” என்று இச்சேதுநாடுடையையாற புகழ்ந்தருளிப்பவாற்றானும் இதனஞானமேம்பாடு நன்றுணரலாகும்.

இக்காரணங்களாலும், இதன்புண்ணியவிசேடங்களாலும் இச்சேதுநாடொன்றே நாடென வழுங்காபடுமேபோலும்; இதனை, “ஊரெனப்படுவதுற்றையூ” “பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்ப்புவே” “கோயிலென்பது கோன்றிருவாங்கம்” “கோயிலெனபதுகுளிர்ப்பொழிற்றிலலை” என்பனபோலக்கொள்க. நாட்டரசன்கோட்டையென்பதுகஞ்ச் சேதுநாட்டரசனுடைய அரண் என்பதே பொருளாதலானும், புகார்ப்பட்டினமவிட்டுச் சேதுநாட்டுக்குடிபுக பண்டையோர்வழியினராகியவணிக நன்மக்களெல்லாம் இனறும் நாட்டுக்கோட்டையாரென்றே பெயாசிறத்தலானும், திருமலைச்சேதுபதியைய படிக்காகப்புவர் “நாட்டிறசிறந்த திருமலையா” என்று விளித்துப்பாடுதலானும் இதனுண்மை ஊகிக்கப்படும. முன்பு புகாராகரத்தராய்ப் பின்பு இப்புண்ணியநாடுபுக்க வணிகநன்மக்கள் நாட்டார் என்று பெயர்சிறந்த சேதுநாட்டாரினின்று தம்மை வேறுபிரித்துணரவே நகரத்தார் என்று வழக்குப்பெற்றாராவரென்றுணரலாகும்.

இங்ஙனம் புண்ணியமும் ஞானமுந்தழைத்த இச்சேதுநாடாட்சி பெற்ற பாககியவாண்களாகிய சேதுபதிகளை வைணவரெலாம் “திருவுடைமன்னரைக்காணிற நிருமாலேககண்டேனெயன்னும்” என்னுமுறையார் சீராமமூர்த்தியாகவும், சைவரெல்லாம் சீராமநாதமூர்த்தியாகவும் உபசரித்து உசிதமரியாதைசெய்தலும் இந்நாட்டுத் தொன்று தொட்டமரபாம். இதனை,

“சேதுபதியென்றுநரசனமெடுத்தாய்கமல
மாதுபதிக்குன்பேர்வாய்குமா—பூதலத்தி
னீயேரகுராமனினையேபெறெடுத்த
தாயேயருட்கோசூல”

எனவழங்கும் பழையவண்பாவா லும்,

“ஆதிபதியானமண்டலாதிபதிவமசபதியரசர்க்கென்று
நீதிபதிசதரபதிசமஸ்தானபதிவிஜயநிறைந்தேநிற்ரு
மாதுபதிதுரகபதிகஜபநிராதிபதிவளாதெனறேவைச
சேதுபதிதரிசனமேராமவிவகதரிசனமாச்செப்பலாமே”

என்றுவழங்கும் பழையவ்ருத்தததானும் நனகறிந்துகொள்க.

இவருடையபுண்ணியநாடு தமிழிற்பெரியஞானிகட்கு மிடமாய்தென்பது, சைவத்திற்சிற்றத ஞானயோகியாகிய ஸ்ரீநாயுமானவர் நெடுநாட்டங்கிச சமாதியடைந்தருளிய முகவையும், விசதவாகுகிகாமணியாய் வைஷ்ணவாசாரியராய்த தெய்வமும் அழைத்துப்பேசுந்நாயஞானமும் உடைய மணவாளமாமுனிவர் வளாந்துசிற்றத சிக்கற்கடாரமும் தன்பாற்கொண்டினங்குவதனும் பலரும் அறியத்தக்கது. இவ்விரண்டுஞானாசாரியர்களும் பாடியருளிய தமிழ்ப்பாடல்களின் பெருமை கற்றாற்றிந்ததே. மணவாளமாமுனிவரைத் தெய்வமழைத்துப்பேசியருளியசெய்தி,

“நாமார்பெரியதிருமண்டபமாநம்பெருமான்
தாமாகவென்னை ததனித்தழைத்து—நீமாதன்
செந்தமிழ்வேததின்செழும்பொருளைநாளுமிக்கே
வந்துரையென்றேவுவதேவாயந்து”

என்று அவர் ஈடுபட்டோதியருளியவெண்பாவானறிந்தது. இவரவதாரஸ்தலம் குந்திகரமென்ப. இதுவே தொந்தகையென்று இப்போது வழங்குவதாகும்.

இனிப் பழையசங்கப்புலவர்க்குள்ளும் இச்சேதுநாட்டேறந்தார் பலருண்டென்பது அவரவர் ஊரா ஊணரப்படுவது. நல்லந்தையார் என்பார் நற்றிணை 211 ஆம்பாட்டுப் பாடியவர். இவருடையவூர் கோட்டியூர். இது சிவகங்கையைச்சாராத பெரியதிவயஸ்தலமென்பது பலருமறிந்ததே. இததிருப்பதியைப்பாடியருளிய ஆழ்வார் திருமங்கை மன்னா, “கோவையினறமிழ்பாடுவாரதொழுந தேவதேவன் திருக் கோட்டியூர்” என்று சிறப்பித்தருளுதலான் இவவூர்க்கண் அகப் பொருட்டமிழ்பாடுமபுலவரிருந்தனரென்றுகுறித்தருளினராவர். அங் னூர் நன்முல்லையா குறுந்தொகை 32-ஆம்பாட்டிம் நெடுந்தொகை 46-ஆம்பாட்டிம் பாடியவர். இவ ரள்ளார் இச்சேதுநாட்டுச் சிவகங் கையைச்சாரந்துள்ளது. வெள்ளைக்குடி நாகனார் நற்றிணை 158-ஆம் பாட்டுப் பாடியவர். இவருா சேதுநாட்டுத் திருவேகன்பற்றுச்சேகரத் துள்ளது. ஒக்கா மாசாத்தியாபாடியன குறுந்தொகையினு நெடுந் தொகையினும் பலபாடல்களுள்ளன. இவருடைய ஒக்கா மேற்காட டிய கோட்டியூர்ப்பயக்கத்தேயுள்ளது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கினுளொன் றுகிய கைநீலைபாடியவர் புலங்காடெனப்படுவார். புலங்காடு - புலலாணியம்; இது திருப்புலாணியேயாகும்.

இததகைப் பெருந தமிழ்ச்சங்கப்புலவரெல்லாம் பிறந்துசிறந்த இச்சேநதமிழ்ச்சேதுநாட்டி லிழிகுலசசிறுவரும் அறிவான்முதிர்ந்தவ ராவரென்பது பாண்டியனைக்காண்பான் இச்சேதுநாட்டுநெறியேபுகக கம்பர், நாட்டரசன்கோட்டைக்காட்டில எருமைமேய்ப்பார இனையர் சிலரைக்கண்டு முடிக்கரைக்குநெறி யாதென்றுவினவியபோது அவர் அடிக்கரைபிடித்தேகின் முடிக்கரையெய்தலாகுமென்றுகூறககேட்டு அதன்பொருள்தெரியாது திசைததுப் பின் றெளிந்தது,

“கருங்காலிககட்டைக்குநானாகேடாரி
யிருங்கதலித்தண்டெகுநாணு—மருங்காகக்
காட்டெருமைமேய்க்கின்றகானையர்க்கேயாந்தோற்றோம்
நாட்டரசன்கோட்டைநகர்க்கு”

என்றுபாடியதனான் அறியலாகும். இதனை, முத்துநாயகப்புலவர் தா மியற்றிய “கண்ணுடையம்மைபள்ளு” என்னுநாலிலே,

“வாசமானதென்பாண்டிநன்னாடு மகரைநாட்டில்வருமிந்நாடு
காசினிக்குட்கதிர்க்கின்றநாடுமுன் கம்பர்வந்துதுதிக்கின்றநாடு
பூசாரர்க்கின்னதானஞ்செய்நாடு புலவர்மேய்ப்பிமானஞ்செய்நாடு
ராஜலகிழாமிகண்னுடையானருள் நல்குநாட்டரசன்கோட்டைநாடு”

எனப் பாடியவாற்று னறிகதுகொள்க. இச்சிறப்பெல்லாதெரிந்தே இந் நாட்டாசன்கோடலடக கண்ணுடையமமைகோயிற் கொடிக்கமப மண்டபம் முதலியதிருப்பணிகள் சேதுபதிகளாவியறற்பபட்டனவென் றெண்ணுகின்றேன. அந்நூலிற் “கணவிஜயகுருாதசேதுபதிசெய்த கொடிக்கமபமண்டபம்புகழ்கூவாயகுயிலே” எனவருதலான இஃதறி யப்படும இச்சேதுநாட்டு நாட்டாசன்கோடலடககண இவ்வமமை யருளால் அவித்தநெனமுனைப்பதை யினறுங்காணலாம்; இதனை,

“கண்ணுடையதாய்கிமைகாசினியோரிவ்வனவென
மெண்ணுடையதாயமதிகவேலாது—மண்ணுடைய
புன்முளைக்கவெத்தனைநாட்போகுமுடனேயவித்த
நென்முளைத்தல்சான்றுரிசம்”

என்னுமபாடலா னறிக

இங்ஙனம், கலவியிற்பெரியகம்பாராற்புகழப்பட்டபெருஞ்சிறப்பே யல்லாமல், உலகெல்லாம் கவிராக்ஷன் எனவும், கவுடாபுலவெனனவும், கூத்தன்கவிச்சக்கரவாததியெனவும் ஏததுங் கலவிச்சிறப்புடைய ‘ஒட் டக்கூத்தரைபரிபதித்ததும் இச செந்தமிழ்ச்சேதுநாடேயென்பது காட்டுவேன. கம்பாதிருமகனா அம்பிகாபதியார்க்குத் திருமகனாசிய தண்டியெனனுந் தமிழாசிரியா, தாமபாடிய அலங்காரநூற்கண்,

“சென்றுசெவியள்குஞ்செமமையவாய்ச்சிந்தையுள்ளே
நின்றளவிலின்பிறைப்பவறு—ளொன்று
மலரிவருங்கூத்தலாமாதானோக்கொன்று
மலரிவருங்கூத்தனறன்வாகு”

என்னுமவெண்பாவாற் செவியளந்துகொண்டு சிந்தையுள்ளேநின்று அளவினபிறைக்குமவாகுகையுடைய கூத்தரை மலரியென்னும ஊயின்கண்வந்தவரென்றா. இந்நூலுரைகாரரும், மலரி-ஓநா என்று உரைத்தாரா. இவ்வூ இச்சேதுநாட்டு ராஜசிங்கமங்கலச்சேகரத்துள் ளது. இதன்கண்ணேவாழ்ந்த செங்குந்தராவழியினாபலா வேறுதூர் புகுசுவாழ்ந்தினறன் இவா முதலிகள் எனப்படுவா தமிழ்நாவலர் சரிதையுடையாரும் கூத்தவரக கூத்தமுதலியாரென்றே வழங்குதல் காண்க.

இதெதான்னூலாசிரியரேயன்றிச் செந்தமிழ்த்தொன்னூல்கட் குரையிட்டநலலாசிரியரும் இச்சேதுநாட்டுணடென்றுகாட்டுவேன்.

“நெடுந்தொகைக்குக்கருத்து அகவலாற்பாடினான் இடையளநாட்டு மணக்குடியான் பாஃவண்ணன்றேவனவல்லவதரையன்” என்று அகநானூற்றுரையேடிற காணப்பட்டது.

மணக்குடியென்பது சேதுநாட்டு உபபூருக்குவடக்கணுள்ளதோரூர். இதன்பக்கத்தே இன்றும் உப்பளமுள்ளது. இவ்வூருடையநாட்டை அளநாட்டுென்றும், அந்நாட்டுக்குவடக்கும் அந்நாட்டுக்குத்தெற்கும் பல அளக்களிந்ததலபற்றி அதனை இடையளநாடு என்று வழங்கப்பட்ட தென்றுந் தேறலாகும்.

இனித தமிழிற சிறந்த பெருநூலாயிதிருக்குறட்கு உரையியற்றினாற்பலருள, பரிப்பெருமாள் என்று பெயாசிறந்தார பிறந்துவளாந்ததும் இததமிழ்ச்சேதுநாடேயாம் இதனை,

“தெள்ளிமொழியியலததோநதுரைததுத்தேமொழியா
ரொள்ளியகாமநூலோந்துரைதது—வள்ளுவனா
பொயயற்றமுப்பாற்பொருளுரைததானறென்செழுவைத்
தெயவப்பரிபெருமானதோநது”

என்னுஞ் சிறப்புப்பாடிந்ததாலறிக. இவருரை தலையாய பரிமேலழகருரைப்பின்சாரரன்று என்று தெளியலாகும். பரிபெருமானைப் பரி என்றுகொண்டு, அவரினும் உரைவனமையான் அழகுடையராதலாற பரிமேலழகரெனப்பட்டாரோ என்று ஊகிக்க இடனாகின்றது. அததகைத் திருக்குறளுரையாளருடைய தேன்செழுவை இச்சேதுநாட்டதேயாம் மேற்காடியவெண்பாவினால இப்பரிபெருமாள் சொல்லிககணநூலொன்றும், காமநூலொன்றும் ஆராய்ந்துரைத்துள்ளாரென்று தெளியப்படும்.

இவாக்குப்பின் இச்சேதுநாட்டுப்பிறந்துசிறந்தபுலவர்தொகையை எண்ணி இனைத்தெனல் இயலாததொனதேனும் என்சிற்றறிவுக்கியன்றவரைமுயன்று சிலரைப்பற்றிக கூறவெழுகினதேன்.

சேதுநாட்டைச்சாராத வேம்பற்றா ஒன்றிலே செவ்வைக்குவோள் என்பார் பாகவதபுராணம் தமிழிற்பாடினா. இஃது ஆரியப்ப்புலவா பாகவதம் என்று தவறாகவெளியிடப்பட்டது. இததவற்றைப்பற்றி முன்னரே செவ்வைக்குவோரும் அனதாரியும் என்ற தலைபிட்டவியாசததில் யான் செந்தமிழ்க்ககன் எழுதியுள்ளேன். ஆளவந்துரென்பார

வாசித்தநூலைத் தமிழிற்பாடினா. பெரும்பற்றப்பிலியூநம்பி என்ற மாதவ பட்டா திருவால்வாயுடையாதிருவினையாடலைப்பாடினா. கவிராஜபண்டி தர் எனபா சௌந்தரியலகரியைத் தமிழிற்பாடினா. பெருமாகையா நெல்லைக்கோவைப்பாடினா. சாமிகவிகாளுத்திரரெனப்பா அழகாபிள்ளைத் தமிழ்ப்பாடினார். கவிஞ்சரபாரதி என்றா அழகாகலம்பகம்பாடினா. இவ்வோராப்புவரைப்பற்றி எழுதப்புககால அஃ தொருபெருநா லாகுமென்பது திண்ணமாக இவ்வூர்போலப்பல்லாயிரமுாகளையுடைய இச்சேதுநாட்டுப்புவரை அளககப்புகக என்மதியினமைதா னென்னே?

இவ்வோரூரில், செவ்வைச்சூடுவாரமுதல நமகாலத்தத் தமிழ்க் கவிதைகளைச் சுவைபலவமைத்து விரைவாகப்பாடுதலாற்பெயாசிறந்து இமமகாசபைக்குச் சிரோரத்தினம்போலவிளங்கும் நம் மாட்சிமை பொருந்திய சேதுபதிமஹாராஜரவாகளாலும் அவர்கள் அறிவுடைத் தந்தையாராலும் சிலேடைப்புலியென்று பட்டஞ்சூட்டி ஆதரிக்கப் பெற்ற பிச்சுவையிறுதியாக நூற்றுக்கணக்கானபுலவர்கள் தமிழறி வாறசிறந்துவிளங்கினராவா

இவருட் டேவியருளபெற்ற கவிராஜபண்டிதா இச்சேதுநாட்டு வீரசோழனென்னும் ஊரிலே நெடுங்காலமவதிந்து இறுதியிறுறவியாய் ஆங்கே சமாதிகொண்டனா இவாக்குச் செளந்தரியலகரிவட நூலைத் தமிழிற்பொருளூறியஆசிரியா பிரமாதிராயா எனபா. இவா சததி யருளபெற்றவா இவா மதுரைமீனாழியமமையுரிட்டபூமலை திருக் கழுத்திற றுனே ஏறப்பாடித் தன்னொடுவாதித்தபுலவனைவென்று, *நல லா, கடம்பை இவ்வூர்களைப் பரிசிலாகப்பெற்றவா.

கவிராசபண்டிதருடையதிருக்குமாரா நெல்லைவருக்கக்கோவை பாடியவா அவரிளம்பிராயத்தே பிறகாலத்துப்பாண்டியொருவன் தென்காசி, மதுரை, திருநெல்வேலி, கருவை என்னும் நாலூர்ப்பெய ரும் இந்நாலூரசுவாமிப்பெயரும் அம்மைப்பெயரும்மைத்து ஒருகலித் துறைபாடுக என்றபோதுபாடிய,

* நல்லூ - நல்லூர்க்குறிச்சியென்பது. கடம்பை - கடம்பங்குளம்; அதனை யடுத்ததுளது.

“இலகேழகிலததாசொக்கர்முததீசரிபந்தொழுவுவர்
கலைதோதென்காசுமதுரைநெலவேலிகருவைவந்த
பலர்கேளவருளளிர்மபகருநிற்பாவந்தபாததொழு
வுலகேகயற்கண்ணியேவடிவேயெங்கொப்பினையே”

என்றசெய்யுள் தமிழவல்லாரா அறிந்ததே இவரை, “வீரையம்பிகா
பதி” யென்றே நெலவேலிகருக்கோவைப்பாயிரத்திற்குறுதலகாணக.
சேதுபதிநாட்டி வீரசோழனிற கவிராசபண்டிதாசமாகியுணலைம பலரு
மறிவா.

இவரேயன்றித திருச்செந்திற் பிள்ளைத்தமிழ், சீவகசிந்தாமணிச்
சுருக்கம் இவற்றை மிகவும் இனிக்கப்பாடிய பெருந்தமிழராகிய பகழிச்
சூத்தா, இச்சேதுபதிகளையெழுந்தருளிட்ட சன்னாசிகராமத்தவரேயாவா.
இஃது,

“ஆரநாணமலாநெட்டிதழ்க்குவளையகவயல்
லகடுநொந்தொருகோடிசங்
கடைகிடக்கருருகுபெடையெனச்சிறகா
லீணத்தமிழ்ஞ்செம்பிநாட்டி
வீரநாராயணச்சதுவேதமங்கலம்
விளங்கவேவந்தநெடுமால்
வேதியாருலாதிபதிதாபாதன்னபுதலவன்
மிககபழிக்கத்தனே”

எனச சிந்தாமணிச்சுருக்கத் தலையடக்கச்செய்யுளிலவருதலாற் கண்
டது. பகழிக்கூத்தா என்பது சேதுநாட்டிப் புகலூரையினாதிருப்பெயா.
தாப்பாதனன் என்பது திருப்புல்லாணித் திருமால்பெயா.

வீரை ஆசுகவிராயா - இவா அரிசநநிரபுராணவீருத்தமபாடியவா
இவருடையசெய்யுண்டை தமிழ்க்கருகரு அளவிலினப்பமயப்பது.
இவரது ஊர் நல்லூர்வீரையெனப்படுவது. நல்லூர்வீரையெனப்பது
சேதுநாட்டி விசைனூர்சச்சுரத்தினாள் நல்லூரையடுத்தவீரையேயாம்.
இநல்லூர் குலோத்துங்கசோழநல்லூர் என்பதாம் இதுவே சேது
பதிகளபலமுயசாசனங்குறிப்பண்டநூறாம் இவா தம் அரிசநநிர
புராணத்தைத் திருப்புல்லாணிச்சக்கரதிரத்தகருரை மேனமண்டபத்
தில அரங்கெற்றினாரென்பது அந்நூற்பாயிரத்தா லறிந்தது.

“விதியினரசிமுந்தவரிச்சந்திரனறன்

வியங்கதையாமவெண்கதையைவீருத்தமாகி

அதிவிதமாங்கலியுகததில்வருசகாத்
மாயிரததுநா னூற்றுநாற்பத்தாநிற்
சுதுமறைதேர்புல்லாணித்திருமான்முனனே
சக்கரதீர்த்தககரைமேன்மண்டபத்துட்
கதிதருசோல்லூராவாழ்வீரையாக
கவிராசனகவியரங்கமேறறினனே”

எனபது இந்நூற்பாயிரம். “வீரஞ்சகவி” எனனுமபாடமாயின் நல்லூர் இவருடைய ஊர் என்க.

இனித தண்டலையாட்சதகம், தொண்டைமண்டலசதகம் முதலிய நூல்களையியற்றிப் புகழ்படைத்த பழக்காசன் எனனும புலவா இந்நாட்டுக் கீழைக்கரையில் ஓரங்கசீப் முதலிய மகமதிய அரசாமைச்சவாழ்ந்த சீதக்காதியென்றுபெயர்ச்சிறந்த பெரியதம்பிரக்காயரென்னும பெருநடுகொடைச்செல்வரை வாயாரவாழ்த்திய இனியபாடல்களும் அவவள்ள லிறந்ததற்கு ஆற்றாது உள்ளமுடைநதுருநிப்பாடிய பாடல்களும் ஈண்டுப் பலருமறிந்தனவோதலா னவற்றை யான பெயர்த்துங்குறேன. இச்சீதக்காதிவள்ளல் சேதுபதியாற் பெரிதும் அன்புபாராட்டப்பட்டவ ரென்பது இவாபேரானுள்ள நாடகநூலான் அறியப்பட்டது. அத தகைப்புலவா,

“மூவேந்தருமற்றசசங்கமும்போயப்பதினமூன்றெட்டெக்க
கோவேந்தருமற்றமற்றெருவேந்தன்கொடையும்மற்றப
பாவேந்தாகாற்றிலிலவமபஞ்சாகப்பறக்கையிலே
தேவேந்தரதாருவொதாயரருநாதசெயதுங்கனே”

எனப்பாடி இச்சேதுகாவலருடைய பெருங்கொடையும் தமிழாதரிப் பும உலகறியப்புகழ்ந்தனர்.

மற்றும், மகமதியமத்ததினரெல்லாம் உச்சிமேற்கொண்டுபோற்றும் நயிநயினாசரிதமாகிய சீரூப்புராணத்தை அமமத்ததினரெல்லாத தமிழறி வாளரும் கலவியின்பத்தால் விழைநதுகற்குமாறு அத்துணைச்சுவைத் தாக ஐயாபிரமபாடலாற்பாடிய உமறுப்புலவரென்னுநதமிழ்நாவலா இச்சேதுநாட்டுக் கீழைக்கரையிறசிறந்தாராவா இவருடைய கவித்து வததையும் உயர்குணத்தையுநதெரிதற்கு ஸ்தாலீபுலாகநியாயமாக இரண்டுசெய்யுட்களை பெடுத்ததுக்காட்டுவல்.

“புரசைக்கடக்கரிசனிரை தட்டறக்குவிர்புவியைப்படக்கடவியே
சரகுற்றநற்பதவிவழியிற்புகுத்தியுயர்தலைமைகருவைதபெரியோர்
பிரசத்தினித்திவலைசெதறிகிடகருமிருபிணையற்புயத்துகயினர்
அரசுகருவைத்தநெறிவரிசைக்குமிக்கதுரையபுககரைப்புதழுவாம்”

“படித்தலதெழுதகடல்குலகிரிநிலைபதற
வெடுத துவீசியசண்டமாருதத்தினுககெதிரே
மிடித்துகொந்தசிறெற்றுமபொருமூசகவிட்டதுபோனம்
வடித்தசெந்தமிழ்ப்புலவாமுண்யான்சொலுமாநே”

இவற்றின் சொன்னோக்கும பொருளைகருந தொடைநோக்கும
நடைநோக்கும கற்றார்க்குப் பெரிதும் இனபம்பயக்குமென்றெண்ணு
கின்றேன். இவர்வழியினா மீசலவண்ணக்களஞ்சியப்புலவர் வண்ணம்
பலபாடியவர். அவாவழியினா இன்றும இச்சேதுநாட்டுத்தலைநகராகிய
முகவைக்குப்பக்கததுப பனைக்குளமென்ற ஊரிலுள்ளனா.

இவ்வுறுப்புலவரும், திருப்புவணவலா, ஆப்பணாப்புராணம் இவை
பாடியகந்தசாமிப்புலவரும் கீழ்க்கரைபிலிருந்த சீதக்காதிப்பிரபுபுதித
திருந்து அவராநாதரிக்கப்பெற்றவரெனபது, சீதக்காதிபேரிலுள்ள
நொண்டிநாடகத்தா னறியப்படுவது நல்லதமிழறிஞராகிய இக்கநத
சாமிப்புலவர் இச்சேதுநாட்டின ஒருபகுதியாநியசிவகனகையையாண்ட
முத்துவகேநாதேந்திரனைத் தம் உலாவில் “மன்போசனமுததுவடுகநா
தேந்தரனருள், பொன்போலுமாடைபுனைநதருளி” என்பதனா சிறப
பிததுரைத்தா இவ்வுலாநூல் உலகமபுகமுநதமிழாகிரியராய் இந
நல்லவையை யலங்கரித்துள்ளனாகும் நம் மஹாமஹோபாதயாயரவாக
ளால் நன்கசுசிடப்பட்டுள்ளது

இன்னும், இமமததநினராகிய சவ்வாதுப்புலவர் சேதுபதி வகூரி
யான்வருநதியபோது இராசராசேசுவரிபஞ்சரத்தினம்பாடி அவரை
வசரதேகியாககிச சுவாத்தன் என்னும் விளைபுலவரை முற்றாட்டாகப்
பெற்றசெய்தி இநநாடெலாமறிந்ததேயாம் இவர் முகைதீன்ஆண்டவா
பிள்ளைத்தமிழ்பாடியவா. இவா இச்சேதுநாட்டு எமனீச்சரத்திறபிறநது
சிறநதவர். இவா தி ருவனநதைவேநதாமுன்போயத தம் சேதுபதியைப்
புகழ்நதுபாடிய,

“இளையானன்சேதுபதிரகுநாயகன்கிஞ்சகவாய்
இளையார்கலவியிடத்துகம்மீசரிடத்துமன்றி

வலையாதபொன்முடிசற்றேவளையுமருடமன்னர்
தலையாடிய கையிற்காணாஞ்சியேந்தஞ்சமயத்திலே”

என்னு மினியபாடல்கல்லாததமிழருமுண்டோ?

“கலவிதற்கணிசைமைகொடையெனச
சொல்லப்பட்டபெருமிதநானகே”

என்றபடி கல்வியாலுண்டாயபெருமிதம் மிகவும் உடையாரா எனபது,
“கலைமதங்கொண்டிடுசுவாதுககவிசசரப காமபிரயதுங்கனென்றும்”
எனத தம்பிபாடி முத்துவேலாயுதக்கவிராயர் ஒலைதனாககிற்கூறுதலா
ன்றியபட்டது.

“வெண்டாமரையனநதனவேறுருக்கொண்டுற்றனளோ
தண்டாமரையனநதன்றானிவனே—வண்டமிழி
னெண்ணேவெழுத்தோவியசையோவியற்புலவா
கண்ணேசுவாதுககவி”

எனனும் பழையபாட டிவர்கல்வித்திறததைவிளக்கும்.

இன்னும், இவாகாலத்தே சருக்கரைப்புலவரென்பார தம் கவித்
திறததானும், இராமாயணமுதலியபெருங்காப்பியங்கடகு உரைசொல்
லுமவன்மையாலும் இச்சேதுபதிகளாற பெரிதுமபாராட்டப்பட்டுப்
பொன்றெட்டிமாலையும் ஊரும வாகனங்களும் அளிக்கப்பெற்றனராவர்.
இவா சேதுபதியைப்பாடிப்பெற்ற ஊர்கள் சிறுகமபையூர், கொந்த
லாங்குளம், கோடிகுடிமுதலியன கண்ணங்குடிச்சேகரத்தள்ளன. இவர்
பாடியது திருச்செந்தூரக்கோவை. இவரியற்றிய உரை வேதாந்தகூடா
மணிச்சித்தாநதவுரை இவர் இவ்வரைநூல் சேதுபதிமந்திரியாகிய
தாமோதரனென்பார்வேண்ட இயற்றியதென்பது,

“உரைதருவேதாந தஞ்ஞாமணியுட்பொருளை
யுலகிலுளோருண ரவுரைசெய்கவெனகடல்கும்
தரையரையன்சேதுபதியமாதியனாநாமோ
தரன்கங்காசுலதிலகன் தருகிபெறச்சாற்ற
வரையறுத்துசசிததாநதப்பொருட்டிறனுந்தோன்ற
வகுத்தனனறறுறைசைநமச்சிவாயதேசிகன்றன்
பரவுசிவகொழுந்துரிதியருள்கல்விக்கடலைப்
பருகுமுனில்சர்க்கரைநற்பாவலவாகோனே”

என்னும் பாயிரத்தா னறியப்படுவது. இப்பாயிரப்பாட்சே சருக்கரைப் புலவருடன்கற்ற இராமாங்கதபுரம் சாயிநாதப்புலவர்பாடியது. ஈண்டுக் குறித்த சேதுபதிபிரதானி தாமோதரனென்பார் வேள்விக்கோவை கொண்டவா. இச்சருக்கரைபுலவாவழியிற புலவராய்ப்பெயாசிறந் தார் பலருளர். மீழலைச்சதகம், வண்வேனப்பெருமானுசல், திருவாடா னைச்சித்திரகவிமஞ்சரி இவை சின்னச்சருக்கரைப்புலவாபாடியன. திருச் செந்தூரப்பரணி, துறைசைக்கலம்பகம் இவை சீனிப்புலவாபாடியன. பொன்பற்றிச்சேல்லியம்மையுசல் சருக்கரை அருணாசலப்புலவ ரியறறியது. வைரவக்கடவுள்பதிகம் சருக்கரை முத்துக்கருப்பப்புலவ ரியறறியது. இப்புலவாவழியினா இக்காலததும் இச்சேதுபதியுளிகளும் வரு ஷாசனமெபற்றுத தழைக்கின்றாராவா இவ்வொப்ப வருஷாசனம் பெற்றுவரும் புலவாவழியினாபலா ஊருணிககோட்டை கமுதைமுத லிய பல இடங்களிலுள்ளனா. ஊருணிககோட்டையிலுள்ளவர் மாசிலா மணிப்புலவாவழியினா. கமுதைபிலுள்ளவா குமாரப்புலவாவழியினர்.

இனி, அழகியசிற்ப்பலக்கவிராயர் தளசிங்கமாலேபாடியவா. இந னூல சேதுபதியைப்புகழ்ந்தது. இதன்கண் இவா சேதுபதியை, “கல்வி சோவிற்பன்னன்” “அடுத்தாராககு எந்தநாளுமவளாந்தசெல்வந்தருவா” னென்றும், ராமேசருக்கு முன்மண்டபஞ்செய்தானென்றும், “திருப் புல்லாணிககோபுரங்கடமிவித்ததனத”னென்றும், சேதுவிற்சோடசதா னஞ்செய் புன்யகுணசாந்தனென்றும், “காலிலெட்டனறலையையணிந தவ”னென்றும், வேதியர்க்கென்றுஞ்செய்யுநதடககையுடையவெனன் றும், புன்மைசெய்தாருகரும் நன்மைசெய்து புரகருநதன்மையெனன் றும், “காணையினீசாபதம்போற்றியேத்தினவன்”என்றும், “மதுவையுங் காததுவளருந்தெயவத, தனுக்கோடிகாததவ”னென்றும் கூறாநின்றார். இவற்றால் இச்சேதுபதிவரலா ரெருவாறுணரலாகும். இவர் இவரைப் பாடிப்பெற்றபரிசில் மீதிலைப்பட்டி என்ற விளைபுலவா. இப்புலவாவழி யினா இன்றைகரும் இவ்வரை முற்றாட்டாக அனுபவிகின்றனர். இவரும் இவாவழியினரும், சேதுபதிபுரிநதருளிய நன்றிபாராட்டி நாளும் தாமதாம உணவருநதமுன்னே சேதுபதிக்கு ஒருவாழ்த்துக் கவிபாடுவதுவழக்கம். இவாவழியில் மங்கைபாக்கக்கவிராயர் கோடுங் குன்றப்புராணம்பாடினார்.

அமுதகலிராயர் ரகுநாதசேதுபதிமேல் ஒருதுறைக்கோவைபாடினார். இந்நூல் தமிழ்மக்களாற் பெரிதும்பாராட்டப்படுவதென்று. இதன் கண் இவா இரகுநாதசேதுபதியைத் “தளவாய்குமாரன்” எனவும் “இயலைத்தலைபெற்றமுததமிழ்வாணாகக்கெழுமடங்கு, புயலைப்பொருவு கையான்” எனவும், “மகக்கண்ணிறசீலமறையோரைவாழ்வித்துவான் கொணாநது, சகக்கண்ணிற்சோததவன்” எனவும், “மனுக்கலைநூ றெறிநதவெங்கோன்” எனவும், “முறையாலணிநாவசைநது, கறங்கா மணிமுன்றிலான்” எனவும், “செங்காவியங்குடையான்” எனவும், “கலைவாணாசங்கததமிழ்க்குருகிச்சித்தகனளிப்பவ” எனவும், “புக லூர் ஞானாகரன்” எனவும், “ஆரியாபோற்றறுமிராமீசாதாளிணைக்கன்பு வைத்த சூரியன்” எனவும், “பாவுக்கிசையுமபெயரேபுனைநதுமெய்ப்பு பாவலாத, நாவுக்கிசையுமபெருமபுகழான்” எனவும், ஒருகாலத்தும் பெய்யுரையான் எனவும், “நடைகற்றவனேற்கொடுப்பதுங்கற்றவன்” எனவும், “கலைக்கெடுங்கடலன்னாண்டுகலங்காத்தவன்” எனவும், “காக்குங்கருணையுங்கலவியுமவாழவுகளிமதுர, வாக்குருதழைத்தவன்” எனவும், “பன்னுநதமிழ்ப்பயிரவாடா துமாரியிறபாரினமுததும், பொன னுஞ்சொரியுமரகுநாதன்” எனவும், (நம சேதுபதிமஹாராஜரைப் போல) “செநதமிழுங் கீதக்கலையுமவல்லான்” எனவும், “சொற்பாவலா தங்கினைவாழ்செம்பொனசொரியுமவண்மைய” எனவும், “நாகர முநதுதமிழேரினமைக்கங்குணையசெயதிவாகர” மெனவும், “நாலாம பனுவனவரச்சொற்றமிழநாவலாககு மேலாமபரிசருணமால்” என வும், “குஞ்சுததைவெள்ளைக்குடையைத்தமிழ்க்குக்குலவுசபர, மஞ் சத்தையீயுங்கொடைரகுநாதன்” எனவும், “பம்புனியாகரணங்கலை ஞானங்கொளபண்டிதரா, மம்புமனியாழனரகுநாதன்” எனவும், “கோ வைத்துறைக்குப்பதினாயிரம்பொன்கொடுத்திலைக்கொள், தேவைத் துறைக்குத்துரை” யெனவும் கூறினார். இவற்றால் இச்சேதுபதி யுடைய அறிவும், நீதியும், புலவாக்மையும் பெருவண்மையும், தமிழிழிமான மும், நம மஹாராஜவாகளைப்போலக் கனிமதுரவாக்குடைமையும் நன்குணரலாகும்.

ஆசிரியர்கண்டுடையரான மேற்கோள நூலாக்ககாட்டப்பட்டதும் கலித்தாறுயிலமைந்ததுமாகிய *கயாகரநிகண்டு எனனுமநூல் சேது

*இக்கயாகரநிகண்டு இததமிழ்ச்சங்கத்துக் கென்னுற்றரப்பட்டுள்ளது

பதிகளுடைய இராமீசசரமாகிய தேவைநகரத்திலேதியும பெரும் புலவருமாகிய கயாகரராலியற்றப்பட்டதென்பது, அந்நூ லொவ்வொரு தொகுதி யிறுதிசெய்யுளானுணரபா ரிவது. இத்தேவைக்கயாகரா இராமீசாகோவையுமபாடியவரென்பதும் உணரநதுகொள்க.

“ஒங்கிடபகேதனன்பறமறவாததேவைக்கயாகரனெருலவேதியன்” எனவும்,

“காசிபகோத்திரம்வாழ்வாதோனறெனகலைதமிழ்தோ
மாசில்பெருநதகைமரூவதிபனமலரயனும்
கேசவனுமபுரந்தேவைநன்னுடனகொகரன்” எனவும்,

“இராமீசரக்கோவைசொற்றகுருபரன்” எனவும்,

அந்நூற்றொகுதியிறுதிகளில்வருதலா னறிக

பலபட்டடைச்சோக்கநாத்புலவா இச்சே துநாட்டுத தேவையுலாப் பாடியவா. இவ்வினிய நால் உலகமபுரமும் பெருநதாபிழாசிரியராய் இந் நல்லவையை அலங்கரித்ததுவிளங்கும் நம மஹாமஹோபாததியாய ஐய ரவர்களால் அச்சிடப்பட்டிருளது மஹம இவரியற்றியது இச்சேது வேந்தர்க்கு மநிமநதிரியாயிருந்த தெய்வகண்ணியென்பாரபேரில் விஞ் சைக்கோவை என்பது ஒன்றுண்டு. இதனை,

“கொல்லாதமாமென்றயீசனகைமமானிகருவலயத்தில
வெல்லாதயானெவெள்ளையெனநேமெயப்புனமகலா
இல்லாதவீரமிவரதன்றேவினியாதவன்சொல
கலலாதமுததுருநாதனவிஞ்சையிறகாவலரே”

“எத்திக்குமபோற்றும்ருநாதனவிஞ்சைக்கிருநிதியாய்
வர்த்திக்குமநீநிரிமாலதெய்வகண்ணிவரையிடத்தே
முத்திக்கையாறெடுத்திககட்டிக்கொண்டாளமொழிக்குமொழி
தித்திக்குநெஞ்சுக்குநாவுக்குங்கண்ணுக்குத்தித்திக்குமே”

என்னுங் கணிகளானுணர்க. விஞ்சையென்பது நெடரோ. இவா இக் கோவையரங்கேற்றிய ஃப்டாநாளில், தெய்வகண்ணி இறநதாராதலான், சுப்ரதீபக்கவிராயா தெய்வகண்ணிபாலுள்ள அன்பால் இக்கோவையின் ஆனந்தங்காரணமாக இறநதாொன்றுகொண்டு பலபட்டடைச்சொக்க நாதரைவெறுத்து,

“தேவைருநாதனமெச்சுந்தெய்வகண்ணியீ தினிலே
கேர்வைமுனற்பிலலிவைத்துக்கொன்றாயே — பாவியுன்றன்

இட்டடைச்சொல்லார்பொறுப்பாரேண்டாமடையபல
பட்டடைச்சொகாமுழுவமா”

என்று பாடினாரெனபா. இதெய்வநன்னிமநதிரியே இச்சேதுபதி
யரசர்குலநிதியாய்ப்போற்றும் சீராசராசேசுவரியினபலிபீடத்தை ராய
வேலூரினின்றுகொணர்ந்தவரென்பது,

“கலியாணசோமன்னலலேனவாருகாத்தாககளமெச்சுளு
சலியாமதிமந்தரிமாலதெய்வகன்னிதனறநதிரததால்
நலியாதுராயவேலூர்புகுந்தேயன்றிராததிரியே
பலிபீடங்கொண்டவநதான் சேதுவாசல்பலககவென்றே”

என்னும் பழையபாடலா னறியப்படுவது. இராமேசருக்குப் பொற்
குததுவினககிடவரும், இராமோராதேவைபிற சோமவாரமடங்கட்டி
அதற்கு நம்புதழை எனனும் ஊரை யளித்தவரும் இதெய்வகன்னி
மநதிரியாரோ இவ்வாறே இச்சேதுநாட்டாசாமநதிரியைப்பற்றிய
தமிழ்ப்பாடல்கள் எண்ணிறந்தனவுள்ளன.

“வாசமலாமடநதைபோல்வாவணகாணப்பே
ரீசனறன்மககெழுபதினம் — தேசத்
திரவலாமேனீட்டுவாகையீண்டிலகங்காககும்
புரவலாமேனீட்டுவாபொறகால்”

கணிகையரும் பொய்யாமொழியார்க்கு எழுப்தினாயிரம்போன்னனித
துததமிழ்ப்பாடல்பெற்றநகிறப்படுபடைய சேதுநாட்டுத் திருக்கானப்பேர்த
தலததையும் விஞ்சையெனனும் நெடரோததலததையும் திருப்பணி
செய்தவன் சேதுநாட்டுச் சேதுராயனென்னும் மநதிரியென்பதும்,
பாண்டியநாட்டைச் சோழாவென்றுகொண்டபோது பாண்டியன் நாடு
வேண்டிவர அவனைத் தன்னகத்துச் சிறக்கவைத்துத்தாங்கினான் இச்
சேதுநாட்டுக் கொடுமுறிலிருந்த பெரியபிரபுவாகிய வேண்டன் என்ப
தும், அவனை இச்சேதுநாட்டுச் சானைக்கிராமங்கண்டவன் என்பதும்
பின்வரும் பழையபாடல்களா னறிந்துகொள்க.

“தருக்கொளும்வின்பொழில்சூழந்திருசகாரையெனுமூலத்தலத்தைக்கண்டு
வெருக்கொளும்வெம்புலிக்காடானவையெல்லாம்வேறவேவெட்டிச்செய்ய
தெருக்களுமாடமுங்கடகோபுரமுநதுபிதிருமுகிருஞ்செய்து
திருக்குளமுங்கரைகண்டான்மந்திரியார்திருஞானச்சேதுராயன்”

“நட்டுரிற்சோமேசாகோவிறலமானதனைநகத்தாற்செய்து
மட்டுருங்குழலுமையாளுலகுடையநாயகியைவகுத்தங்கேற்றிக
கட்டுரனகிலேவாழச்சேதுபதிரகுநாதனகருணைவாழ
கெட்டுருங்காணியுந் கொண்டாண்டுகொண்டானிறைஞானச்சேதிராயன”

இப்பாட்டாற சேதுபதிமந்திரி சேதிராயனாதல தெரிக.

பாண்டியன் தென்கொடுமூர்வேணுடனைப்பாடியது—

“சென்றுமகாமேருவினமேற்சேலேற்றியேபுடைத்தே
யன்றிருந்தேஞ்சங்கத்தவரோடு—நன்று
விருந்தோம்புகதென்கொடுமூர்வேணுடனகூட
விருந்தோம்படிவேண்டியினற”

இதன்கடகூறுபபட்ட வேணுடன கூததரால விககிரமசோழனுலா
வில், “வெம்பிக, கலகநியவஞ்சககலிபுதனைப்பாரில, விலக்கியவேணுடர்
வேந்தும்” என்று புகழப்பட்டவனாவன். இச்சேதுநாட்டு இவனைச
கிறப்பிததுரைகருங்கலாதகள் பலவழங்குகின்றன இவன் வரையாது
சோறிட்டுப் புகழ்பெற்றவன “நன்றுவிருந்தோம்பும்” எனனும் விசே
டததானும், “கலியதனைப்பாரிலவிலக்கிய” எனனும் விசேடததானும்
உணரலாம். இவனே இநநாட்டுச் சாளைக்கிராமங்கண்டவனென்பது,

“மாறுகொண்டமன்னவரைவடவரையிலேற்றி
வல்லாரைத்திறைகொணாந்தவருணவீச்சரணுக்
காறிரண்டுபன்னிரண்டினடியளந்தகோலா
லகமகிழ்ந்தேதென னுன்குமிழ்மேலெட்டுக
கூறுகொண்டமடைகுழிமுப்பத்திரண்டு
குறந்தெருவும்பெருந்தெருவுககுறித்துநாட்டிச
சேறுகொண்டவயற்சாளைக்கிராமங்கண்டான்
தென்கொடுமூர்வேணுடச்செல்வன்றானே”

என்பதனுலறிக

வேண்பாப்புலிக்கவிராயர்—இவர் சேதுநாட்டுச் செவ்வூரினர்.
இவர் வசைபாடுதலிலவல்லவரென்பது,

“கந்தனையாற்றுகற்றவனேநானாளு
லிந்தவருடம்போயெதிராண்டில்—வந்தவினை,
திராவினையாத்திரும்பாவியாதியாய
‘விராசாமிசேவிதி”

என்னும் வெண்பாவா லறியப்படுவது. இவர் நண்டுக்கறிவேட்கைமிக்க கருத்தான் என்பான் புலாலுண்டலையொழித்ததாகக் கூறியதுகேட்டுப் பாடியது,

“வணடுவந்தாற்றெரியும்மலர்வாசம்வழிநடத்திக
கொண்டுவந்தாற்றெரியும்பரிவேகங்குணத்துடனே
கணடுவந்தாற்றெரியும்பிறாவாஞ்சைகறிக்குதவு
நணடுவந்தாற்றெரியுங்கருத்தானுடைநாயமே” என்பது.

மதுரகவி:—இவா இசைப்பதங்களபாடுதலில் அதிகமவல்லவர். இவர் இச்சேதுநாட்டு மதிமந்திரி முத்திருளப்பிள்ளையவர்களையும், சிவ கங்கையாண்டமருதுபாண்டியனையும் மிகவும் அரியபெரிய இசைப்பதங் களாற் புகழ்ந்துரை. இவர் இச்சேதுநாடாண்ட மங்களேஸ்வரிராணி யாரைப்பாடிக்காக்கைகளும் எனற விளைபுலவரைப் பரிசிலாகப்பெற் றவா. “அன்னைமங்களேசுவரியென்னைககடைகண்ணுலேபார்த்தாள் காக்கைகுளமறுபததுநாற்கலமுநிருபத்துடனேதாரைவராதாள்”என் றிசைப்பதத்துவருதலா னிதுணரலாம். இக்காக்கைகளும் இவர்களுக் கிடைத்தகாலையி லிவாக டொபலவியற்றியவன் அக்காக்கைகளுதது உடையான் எனபான். அவவுடையாணைத்தொலைத்து மதுரகவியைக் காததவன் வீரசோழனிநிருத ஆறியிரம் எனபான். இவ்வாறாயிரத்தின் நன்றிபாராட்டி இம்மதுரகவிபாடியவெண்பா,

“காக்கைகுளமாங்கடிமலாப்பூம்பொய்கையந்த
ஊர்க்குட்கராவாமுடையானே—நீர்க்குவந்த
வாரணநெல்லமதுரகவிநேமிதொட்ட
ஆரணனேஆறியிரம்”

என்பது. இவர் மதுரைமீனாக்ஷியைப்பாடிய “எப்படியாட்கொள்வாயே” என்னும்முதலையுடையபாட்டு எவருள்ளததையும் உருக்கும். இச்சேது நாட்டுப் பெருங்கரையில் இசைப்பதம்பாடுதலிற்சிறந்தவராயிருந்த கவி குஞ்சரமையரும் இவர்பாற்பயின்றவராவர். இவர் அழகூர்தறவஞ்சி பாடிச சிவகங்கையரசர்பால்அரங்கேற்றிக் கோட்டாங்காய்ச்சியேந்தல் என்னும் ஊரைப் பரிசிலாகப்பெற்றார். இவர்பாடியது கந்தபுராணக் கீர்த்தனை.

தலைமலைகண்டதேவர்:—இவரார் காடார்ந்தகுடியென்பது; சேது நாட்டு நயினர்கோவிலென்பபெயரிய மருதூரையடுத்தது. இவர் பாடிய மருதூர்நாதி கற்றாரபலருமறிந்ததே. இவர்சேதுவேந்தர்குலத்தவர்.

சிற்றம்பலதேசிகர்:—இவரார் திருமறைக்காடாயினும் இச்சேது நாட்டுச்சிவஸ்தலமாகிய திருவாடானையென்னுநதிருப்பதிமான்மியந் தமிழ் பாடிய பலவரிசைகளும் வருஷாசனமும் சேதுவேந்தரால் அளிக்கப்பெற்றாராவர்.

பெருங்குணைமுத்தழகர்:—இவர் பெரிய அவதானி. அக்ஷராவதானம் ஆயிரம் அக்ஷரத்தை எவ்வனமாற்றினும் முறைபெய்துரைக்கவல்லவர். 'அன்னியபாஷைகளைபுங்கேடவண்ணமே திருமபச்சொல்லும் ஞாபக சக்திவாய்ந்தவர். இவர்பாடியது திருக்கோட்டியூர்க்கலம்பகம்.

மாமழக்கவிராயர்:—இவர் கவிச்சிங்கநாவலர் என்று பட்ட பெற்றது சேதுபதிவேந்தராலே. இவர சேதுபதிவண்ணமென்றென்று பாடினார். பிறரால்சாசரியப்படத்தக்க ஞாபகசக்திவாய்ந்தவர். இவர் ஒருபுலவன்பாடிய நூறுபாடடையும் தாம பாடிய பழம்பாட்டு என்று தாம் ஒருதரங்கேட்டதுகொண்டே சொல்லிக்காட்டியது இந்நாடறிந்தது. இவரகாலத்தே கல்போதுப் பிச்சுவையா என்னும் வித்துவான் என்கிறதொருளரியலாகாதபடியாதது திருவாடானையந்தாதி என்ற நூலைக்கொண்டு சேதுபதிபாலெய்த அதனைக்கேட்டு,

“உச்சிதமா முன்றோருரைத்ததமிழையெல்லா
மச்சரங்கனசசரங்கனாகவே—ரிச்சயமாப
பிச்சுவைப்பதாலேநின்பேர் பிச்சுவையென்ன
வைச்சன்னகல்போதுமன்”

என்று பாடினாராம். கல்போதுப் பிச்சுவையர்பாடிய திருவாடானையநதாதியில் ஒருபாட்டு:—

“முன்னவண்பாம்பிரவிகொடுநகிற்புகுவனென்மொழியும்வேதம்
அன்னவண்சிறுகாலோ திம்பழனம்பவன்கயிலையடைவானென்றும்
கன்னெடுங்குழைஞ்ஞெழும்பொழில்பெருகுமாடானைக்கருத்தன்பேரை
யிந்நிலத்திறகீர்த்திரெல்லநரித்திடுமோவென்முடியேற்குத்தானே”

பாம்பிரவி-பணியாதவன். சிறுகாலோதிமம்பழனம்பவன் - வந்தனஞ்செய்பவன். கீர்த்தினெலவிதரித்தடுமோ-புகழாமலகந்தரித்தடுமோ (எ-று) இந்நூ லரங்கேறியது சேதுவேந்தரவைக்களத்தேதான்.

சோமசுந்தரகுரு:-இவா இவவிராமநாதபுரத்து நெல்லையப்பரென் பவாபுத்திரா. இவருடனபிறந்தார வேதாந்தசூடாமணியுரைக்குப் பாயிரஞ்செய்த சாமீநாதன் என்பாரா. இதனை “வடிதமிழ்க்குமபன் சுவாமிநாதன் றுணைவன வளாரெல்லையப்பன்மைந்தன், வளாபெருங் குணஞான சோமசுந்தரகுருபதாமபுயம்பரவுதாசன்” எனச் சரவணப் பெருமாடகவிராயாபாடுதலா னறிக. ஆதியில் இச்சேதுவேந்தராற பலஊர்களை அளிககப்பெற்றகாரணத்தா லநநன் றிபாராடடி. ச சேதுபதியன்னமும், காவிரிநீரும் ஆவுடையப்பநீழலும் யா மென்றி முடையோம் என்று ஆதீனகாததாக்கள நா ளுமபுகழுஞ் சிறப புடையதும், செந்தமிழ்ப்பாயிரைச சீர்பெறவளாதத்தும், சைவசித்தாந்த சாஸ்தரங்கட்கெல்லாம் விளைநிலமாயதும், இன்றைக்கும் என்னைக்கும் புலவாக்கெல்லாந் தாயகம்போனதுமான திருவாவதுறைபாதீனதது வடகலைத் தென்கலைக்கடனிலைகண்ட ஆசிரியா சிவஞானமுனிவாபாற் கலவிக்கற்ற பெருஞ்சிறப்புடையராவா. இச்சோமசுந்தரகுருமானாககா அடாவதானிபெரியசரவணக்கவிராயா. இராமநாதபுரம் இயற்றமிழா சிரியா என்று பெயாசிறந்து நன்னூற்குக் காண்டிகையுரையும், ஆத்தி சூடியுரையும், கொளவைவேந்தனுரையும் இயற்றியவரும், தமிழ்க் கலவியானிரம்பிய சரவணப்பெருமானையா விசாகப்பெருமானையரிவாகட் குத் தமிழாசிரியருமான இராமாநுஜகவிராயா இவாமானுக்கராவா. இவா சேதுபதியா லனப்புராராடப்படவ ரென்பதுமுதலியவற்றை, “துங்கமிகுசேதுபதிமகிழுநேசனசோமசுந்தரசுவாமிதாசன், சோட சுவதானசசரவணப்பெருமாடசயம்பரகாசனகையோலை” எனச் சர வணக்கவிராயரோலைத் தூக்கினவருதலா னறிக நன்னூல் இராமாநுஜ காண்டிலைக்கண், “தவககொழுந்தென்னமாதவத்தினாதுதித்துறூஉ சிவஞானதேசிகனசேவடிககனபுழை, டவனூலுணாததிய வைந்திய லோரந்தனன், சோமசுந்தரனெனுந்தொன்னூற்குரவன்” எனவும், “தகைகெழுசோமசுந்தரகுருவருளுக், கென்னுலெனுமகத்தினைப்பலி யீந்த” எனவும் வருதலானும் இவை புணரப்படும். இச்சோமசுந்தர குரு இயற்றியது திருக்கழுக்குன்றக்கோவை.

இராமாநசகவிராயர் இவ்விராமநாதபுரத்தரென்பது அஷ்டாவதானம் வீராசாமிக்கவிராயர் “முகவைவருசெலவனெங்கோன் முறைத் தமிழாசிரியனிராமாநசனனுமுன்னுகவிராயன்” எனப் பாடுதலானறியலாம். இவரே அக்காலத்து முற்படத் தமிழ்நூல்களை அச்சிடத் தொடங்கியவா. தமிழிற்சிறந்த திருவள்ளுவாதிருக்குறளைப் பரிமேலழகருரையுடனும் அதற்குத் தெளிபொருள்விளக்கத்துடனும் அச்சிடத்தொடங்கின ரிவரே. இவரே நேரு, தாம்ஸன்கிளாக்கு, ரானஸ், போப், வின்ஸிலோ முதலிய பெரிய ஆங்கிலேயாகட்குத் தமிழிறலை ஊட்டியவா. வின்ஸிலோ அகராதி இவருதவியானே நிறைவேறியது.

இப்போதும் யூனிவாஸிட்டி லெகலிகள் ஆரீசுக்குத் தமிழ்ப்பண்டிதராயமாநது அதற்குரியசபையாராலும் சனாததலைவராலும் பலகாலும் அறிவாலும் குணத்தாலும் புகழ்ப்படுகின்றதமிழ்ப்பண்டிதரான என்னருமையமமான்சேய் பரீமான மு. இராகவையங்காரவாகள் இவ்விராமநாதபுரசு சேதுபதிகளாலாதிரிககப்பட்ட விதவதபரம்பரையினராய் நம மாட்சிபொருந்திய சேதுபதிமஹாராஜரவாகளன்புகருரியராயிவஹாராயிருத்தலாண்டைக்குநோக்கத்தரும்.

தமிழிலுள்ள எல்லாநூல்களிலும் தொல்காப்பியம் திருவள்ளுவா இரண்டும் மிகச்சிறந்தன. அவ்விருநாலையும் முதற்கண் உலகுக்கு அச்சிடத்தொடங்கினிருவரும் இச்சேதுநாட்டாரே. தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரத்தை நச்சினாகக் கனியருரையுடன் முதற்கண் அச்சிட்டுத் தெவினா சேதுநாட்டு மழவராயனேந்தல மகாலிங்கையா எனபாரா. இவர் சென்னைச சாவகலாசாலைத் தலைமைப்பண்டிதராக இருந்தவா. திருக்குறள் 63 அதிகாரங்களைப் பரிமேலழகருரையுடனும், அதற்குத் தெளிபொருள்விளக்கத்துடனும், நேதுவரையின் ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்புடனும் முதற்கண் வெளியிட்டவா இவ்விராமாநசகவிராயரே. இவா பாற்பயின்ற டாக்டர்போப் தாமியறறிய திருக்குறளாங்கிலமொழி பெயர்ப்புமுகவுரைககண இவருடைபகலவித்திறத்தைப் பல்லாற்றாநும புகழ்ந்துள். கலவியிலலாமல நெடிதுகழித்துப் பின் கலைமகன்கோயில் புக்குப் பன்னாள்வேண்டியும் கலவிபெறுது மனநொந்து உயிர்த்துறப்பா வெண்ணித் தங்கமுத்தை வாளாலறுகும்போது நாமகன்தோன்றி யனுக்கிரகித்ததனு லுடனே இவர்க்குக் கலவிவன்மையுண்டாயிற்றென்றும் பின் அறித்தபுண்ணறித் தழுமபாயிற்றென்றும் அதை, தாங்கண்

கடாகக்கண்டதென்றும், இவ்வரலாறு அவர் பொய்யாவாயானே
கேட்டதென்றும் டாக்டர்போப தம் நிருககுறண்புகதது வரைந்தனா.

பெரியசரவணக்கவிராயா—இவர் சேதுநாடு முதுகுளத்தினினா.
இவா அவதானசகதியைப் பலருமிய்யபா. இவருடையகலனிப்பெரு
மிதம் சவவாதுபுலவருக்குமேம்பட்டது. இவா சேதுமுதற் சென்னை
வரை ஆங்காங்குள்ளபிரபுகளாற் கொண்டாடப்பட்டுச் சமமானிக்கப்
பட்டவா. சோமசுந்தரகுருவினிடைத் தளவிலா அனபுநுண்டவா. சேது
பதிநன்றியையே எந்தப்பிரபு இடத்தும் வாயாரபுகழ்ந்தபாடுபவா.
இவா ஒருவனைக் கெடவும் வாழவும் பாடவல்லவா. இவருடையசெய்யு
ணடை கற்றோருக்குப் பெரிதும் இனாம்பயப்பது. இவாபாடிய பிரபந்
தங்களினபெயாகளையும் பிரபுகள்பெயாகளையும் இவா அவாபாற்
பெற்றவரிசைகளையும் எண்ணியெழுதின இவவியாசம் இடம்போதா
தாதலாற், சேதுபதிசம்பநதமாக இவாபாடலிறகாணப்படுவனவற்றை
சுணடைக்கோதுவேன.

“அரசரிவ்யாநததுரையாரென்ற்சேதுபதி

யாகுமவனமணிவாயவி

லகத்தியமுனிகுமதிக்ககற்றபோகனா

யாயிரங்கவிவாணருண

டவரினொருசிறுவனயானபாடவறியேனென

றகற்றிவிட்டாகளெனனை

யாதலாறபூரியிற்சுஞ்சரித்தேனின

னகநதனின்மகிழ்ந்தருளவையே”

“மகாராஜரஜருநதிறைதருஞ்சேதுபதி

வாசற்கவிப்ரசங்கன

வண்டரிழிலக்கணசசோமசுந்தரகுருசு

வாமியடிமைக்குமடிமை”

“அட்டதிசைபணிசெயுஞ்சேதுபதிமணிவாச

லட்டாவதானசிங்கம்”

“விதவசனசேகரன்சேதுபதிவாசலில்வினங்குநவரநனதிபம்”

“மகபதிநராதபதிநீதிபதிசேதுபதிவாசுதற்ப்ரசண்டலாக்கி”

“செயராமைநாதனெதெய்வந்தனுக்கோடிதீர்த்தமேதீர்த்தமெங்கள்
சேதுபதியேராஜனெனவணங்காக்களைச்சீறிவாயைக்கிழித்து”

இவற்றால் இவருடைய ராஜபத்தியுந் குருபத்தியுமறியலாம். இவர்,

“சேதுபதிவாசற்ப்ரதானிமுத்திருளப்பசிங்கவேறெதிராகதுகாணக
செந்தமிழ்க்காதற்ப்ரபந்தமொன்றுன்மீதுசெய்துவந்தனமகிழ்ந்தே”

என்பதனாற் பிரதானி முத்திருளப்பிள்ளைமீது காதலொன்று பாடியுள்
ளாரென்று தெரிவது மற்று மிவாபாடியது பணவினோது என நொன்
றுண்டு. இவாவாக்குச்சா தூய்ததை,

“வாருளாயாரெனவிததுவானெனவமுதிமோசமவந்ததென்றே

வாய்குழிமெய்யெலாமிகநடுகுறறுநீவந்தகாரியமெதெனச

சீருலாவியகாமதேனுவேதாருவேசநதாமணிககுறிகாவோய

செப்புலசனததரிசசநந்ரனேயென லுஞ்சினந்திருகணுஞ்சிவநதே

ஆரைநீமாடுகன்மரமென்றுசொன்னதுமலாலரிசசநந்ரனென்றே

யடாதசொற்சொனினையேயாக்கடிமையாகினே னூக்கையிற்பெண்டிவிற்றேன்

தீருமேலிந்தவசையென்றுரைசெய்வெடுகொடியதீயரைப்பாடிநொந்தேன்

திருமன்றுண்டின் றுநடமொன்றுபுரிசினறதெனதில்லைநடராஜனே”

என்னுமபாடலா னூசித்ததறிக இவா ஆங்காங்குநிகழ்த்தியவற்றை,

“அரியலூர்வீரன்மேற்பாடியவவனொருவீட்டையாயிரம்வீடாகிவைத்தோம்

அமமைநாதன்பேரில்வண்ணமபடித்தவனையரசுநிலையிடவைத்தோம்

ஆப்பனாராகுறவஞ்சிபாடியேகோடையுடனாடையுமவிளையவைத்தோம்

ஆனந்தநாதனுக்குப்புதுசசேரிதனிவழியாசசெல்வங்கொடுத்தோம்

கருதியசரதுநாபுவையெதுவரசுசொலிக்காயிதமனுப்பிவைத்தோம்

கடலாடிமுத்துக்கதுப்பணன்வணந்தனைக்கற்றோக்கமுதமாக்கினோம்

காரைக்காலகூடமணமுதலிபுகழ்பெற்றங்கடைக்கணற்பார்த்துவிட்டோம்

கவித்தலந்தன்னின்முததயமூப்பனைக்கற்பகாலமுமிருக்கவைத்தோம்

வரிசைபெறுபஞ்சமாலபண்டாரமுதயோகமாறுதிருக்கவைத்தோம்

மற்றமகனுக்கினையிச்சாண்டிசெட்டிகுருவசரதேகங்கொடுத்தோம்

வாடிப்பயிர்க்குத்திருக்கடலூரினேழைபெய்யநாம்பாடினோம்

மகமதுத்தம்பிக்குளேழிசாகாவரத்தைக்கொடுத்துவிட்டோம்

திருவையாற்றுசகப்ரமணயபிள்ளைக்குசசிரஞ்சிவிதனையளித்தோம்

சேதுபதிவாசலவதானியாநம்மஹிமைதெரியாதபேருமுண்டோ

தெள்ளமுதுபோலவென்னுளமீதுபாடிவருசெந்தமிழ்நிறுத்தலாமா

சிவகங்கையரசுபுரிகவுரிவல்லவாசசெகமண்டலாதிபதியே”

என்னும அரியபாடலா னறிந்துகொள்க.

இவர்புத்ரர் அருணாசலக்கவிராயா. இவர் சிவகங்கைக் கவுரிவல்லவ ராசரையும் கனிவாடித்தலைவரையும் பாடிய ஒலைதூக்கிற் சேதுபதி யைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

“கைக்கடாசலகோடிதருசேதுபதிராசகர்த்தன்வாசறப்ரசங்கம்
கருதுவிருதவதானிசரவணப்பெருமாட்கவீச்சுரன்பெற்றரத்னம்
கமலைநாமகனவளாநிதானியருணாசலககவிவல்லவனெழுதுமோலை”

“தடக்கடலிடப்புலிபுரகருமகுடத்தரசரின்பெரியசேதுபதிவா
சலிர்கனமகததுவமிருத்திடுசித்ததுவசனபரபலசரசனபரன்”
எனவருதலா னறிக.

இவர்புத்திரா சிறியசரவணக்கவிராயர்:—இவா பெரியஅவதானி., இ வா பா டி ய ன குன்றைச்சிலேடைவேண்பா, திருச்சுழியலந்தாதி, மதுரையமகவந்தாதி முதலிய பலவாட. இவர் சேதுவேந்தர்பாற் பலலகருமுதலியவரிசைபெற்றாரா.

சுப்பிரமணியக்கவிராயா:—இவா சேதுநாட்டுச் சிவகங்கையைச் சாராத ஆண்டுகோண்டான் என்ற ஊரினர். சேதுபதிமந்திரி கோட் டைத்தேவாமீது திருமணக்குறவஞ்சிபாடியவா. இவர்கவித்திறமயாரும் புகழ்வது இவரை ஆண்டுகோண்டான்கவிராயர் என்று வழங்குவா. இசைப்பதனகளபாடுதலிலுமவல்லவா. வடகலையினும் கவிதைசொல்ல வல்லவா. இவாபாற் கலவிகற்றவா மழவராயனெந்தற் சின்னச்சாய் ஐயா என்பா. இவ்வையாபாடியது பெரியபுராணக்கீர்த்தனை.

கிருஷ்ணையங்கா. இவா என்னருமைமாதலா. சேதுபதிசின்னப பிரதானி கிருஷ்ணையங்காருடைய பேரணபுதலவா. அஷ்டாவதானத் தில அதிகரிபுணா. வடமொழி தென்மொழி இரண்டினும் வல்லவர். சமயநூலாராய்ச்சி பெரிதுமுடையா. இவருடையதுண்ணறிவோடு கூடிய வாதவன்மை, வடமொழிகடனிலைகண்டவரும் சேதுவேந்தரா லும் சேதுபதிமதிமந்திரி உலகமபுகழும் பொன்னுசசாமித்தேவராலும் பிகவும் வெகுமானிககப்பெற்றவரும் பரதகண்டமுழுதும் புகழும் கலவி அறிவொழுக்கககந்கநிரமபியவருமான மன்னாசுரடி ராஜாசாஸ்திரிகளா லும் மெச்சப்பட்டசிறப்புடையது. இவாகவித்திறத்தை யடியிலவரும் வெண்பாவா னுய்ததுணர்ந்துகொள்க.

“முககாலோர்காலுக்குமரிச்சிறப்புடைததென்
நெககாலும்பேசுவெழாரங்குப்—புககாலும்
வண்டிருக்கப்பெற்றவருகவிராமனபவனி
கண்டிருக்கப்பெற்றார்களேல.”

முககால - பாலோகம். ஓகால - உலகம் வண் திருக்கு அப்பு
எற்ற - வளவியகண்ணினின்று ஆனநதநீ எற்றுகிறதெ-று. இவா
சேதுபதியைப்பாடியவெண்பா:—

“சொன்னவருணுவைததுணிப்பேனவாகிரததைச
செனபின்னமாகச்சிதறுவேன —முன்னுதமிழ்த
தென்னமுததுராமலிங்கச்சேதுபதிபோலவொரு
மன்னனுள்ளென்றணமதித்த.” எனபது

முகதுச்சாமியியங்கா —இவா என்ன நமமமதுவரும் எனது
தமிழாகிரிய நமாவா. இததுமிழ்ச்சங்கத்தைத்தொடங்கிநடத்திய பெரிய
தமிழிமானியாகிய டாண்டித்துரைத்தேவாக்கும் தமிழாகிரியா இவரே.
இவாஅதிபாலியத்திற கன்னடநாட்டரசாகிய கிருஷ்ணராஜஉடையா
முன்பு கன்னடபாஷையிலே அஷ்டாவதானமபிரிந்து பலலகரு, குடை,
முததுமாலை, பொற்குவை இவை பரிசிலாகப்பெற்றவா. இவருடைய
உரைவண்மையுங் கவித்திறமுங் கூற்றாபலரும் புகழவன. இவரியற்றிய
நூலகள், சந்திராலோகம், மணவாளமாமுனிநூற்றநதாதி, நூற்றேட்டுத்
திருப்பதிப்பதிகங்கள், குருகைக்கலம்பகமுதலியன. இத்தமிழ்ச்சங்கம்
இவாபாறசிறப்பித்து நன்றிபாராட்டுங் கடப்பாடுடைத்து. என்னை
யெனின், தமிழ்ச்சங்கஸ்தாபகரான பாண்டித்துரைத்தேவா இவா
மாணக்கராதலானும், “செந்தமிழ்”பதத்திலிகையை முதற்கட்டொ
டங்கிநடத்திய ஏழையேன இவருக்கு அன்புள்ள மருகரு மாணக்கரு
மாதலானும், எனக்குப்பின் அபபத்திலிகையைச்சீர்பெற்றநடத்திரா
கிய விதவான் மு. இராகவையங்கா இவாதிருக்குமாரா ஆதலானும்,
அவாகுப்பின் இப்போது அபபத்திலிகையை இனிதுநடத்தும் வித
வான் திரு நார யணையங்கா இவர்மாணக்கராதலானும், கலாசாலைப்
பாடகாகிரியராயுள்ள விதவான் அரங்கசாமியியங்கா இவாமாணக்க
ராதலானுமென்க இவா அனவிலாநகருநீனையே ஏழையேன இப்பே
ரவககண் நிறவிழுது. இவா சேதுபதியன்னபரபாவத்தாற் தமிழ்

வளர்த்தவரென்ப தியான்கூறித் தெரியவேண்டியதன்று. இவர் அவ் தானசக்தி திரிசிரபுரம் மஹாவித்வானும், இத்தமிழில்குசெய்ததவப் பயனாகவிளங்கிய மஹாகவியும், நூற்றுக்கணக்கான் பெருந்தமிழறிஞர்க் கெல்லாம் நறமமிழாசிரியருமான மீனாட்சிசுந்தரமல்லரான் வியந்து பாராட்டப்பட்டசிறப்புடையது.

இததமிழ்வலாரன்றிச சாததணிச சரவணைபுலவா, முததுவேலா யுதக்கவிராயர், சுப்பிரமணியக்கவிராயா, கருங்குளம் சங்கரநாராயண அுவதானி, சொககுபுலவா, நாகலிங்கபுலவர், அநந்தகவி, மாசிலா மணிபபண்டாரம், ஆவிடைநாதா, பெரியமுததுமாரியப்பகவிஞர், திருப்பதனூர் வாலசரசுவதி, சிறியமுததுமாரியப்பக்கவிராயா, வேலா யுதக்கவிராயா, முததுவீரப்பக்கவிராயா, நரசிம்மபாரதிமுதலிய பலர் செந்தமிழறிஞராய் இச்சேதுவேந்தரால் வரிசைபலபெற்று வாழ்ந்தன ரென்றும் தெரியலாம். “மொய்யார்கலிசூழமுதுபாரின்முகநதுதானக் கையாபுனலானையாதனகையுமில்லை’ என்றபடி முறகாலந்தொட்டு இக்காலமவரை சிறந்ததமிழ்புலவராயினா பெருமபான்மையாக எல் லாரும் இச்சேதுபதிகளவண்மைபெற்றனரேயாவா என்பது சிறிது ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்துப புலனும்.

மனனாகோயிலில் வடமொழிக்கடனிலைகண்ட பிரமமபுரீ ராஜா சாஸ்திரிகளும், பெரியதமிழறிவாளரும் சிறந்த சைவானுஷ்டான சீலரும் உபகாரியுமாகிய நல்லூர் ஆறுமுகநாவலரும் இச்சேதுவேந்தர் மதிமருகிரி உலகுபுகழும் பொன்னுச்சாமித்தேவரவர்கள்கைவண்மைக் குப பாததிரரானசிறப்புப பண்டே யாவருமறிந்தது.

இவ்வாறுமுகநாவலாவெளியிட்ட அரியபெரியநூல்களைத்தம், இச்சேதுவேந்தர்பொருளையே துணையாகக்கொண்டன என்பது அவ் வந்தான் முகவுரையானும் சிறப்புப்பாபிரசுசெய்யுட்களானும் நன் றுணராதுகொள்ளலாம். முறகாலத்தும் சேதுநாட்டிண்டபாண்டிய

ராலே தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இக்காலத்தும அந்நெறிதவறாது சேதுநாட்டுப்பாண்டியராலே இச்சங்கம் சீர்பெற்றிடுவப்பெற்றது. தமிழ் என்றும் பாண்டியாதமிழேயன்றோ? “வீயாத்தமிழுடையான் பல்வேறகடற்றாண்பாண்டியன்” என்பது பழையவழக்கு.

அதகைப்பாண்டியாகுபின் அவ்வருமைப்பெயர்புனையத்தக் கார் இச்சேதுபதிமரபினரே என்பது மேற்கூறியவாற்றான் இனிது விளங்கும். இச்சேதுபதிகள் தமிழ்மாட்டு அனபும ஆதரவும் உடையர் என்பதுமட்டுமன்றித் தமிழககலவிவண்மையுமுடையரெனபது, “கவி மதுர, வாக்குநதழைததரகுநாதன்” என ரகுநாதக்கோவையிற் கேட்கப்படுதலானும், மாட்சிபொருந்திய மஹாராஜரவாகன்திருப்பாட்டின ராகிய முத்துராமலிங்கசேதுபதியவாகன்முதலாக மூன்றுதலைமுறைச் சேதுபதிகள் இனியதமிழ்க்கவிவல்லவராயிருத்தல இங்குள்ளாரபலர் கண் கூடாகக்கண்டதொன்றாதலானும் யானவேறே புதிதாகஉரைக்கவேண் டிவதொன்றன்று. தளசிங்கமாலையினும் “காணையினீசாபதம்போற்றி யேததி”என்றா. இதற்கேற்பவே தளவாய்சேதுபதி கானப்பேரெயில ஈசரைப்பாடியபாடல்கள் அத்தலத்தது இன்னும் வழங்குவன. அவகாச மின்மையால் அவறறைப்பெற்று ஈண்டெழுதிககாட்ட இயலவில்லை.

நம மாட்சிபொருந்திய மஹாராஜரவாகட்குத் திருத்தந்தையாரும் பெருங்கொடைவளன லுமாகியபாஸ்கரசேதுபதிமஹாராஜா இததமிழின் பாலவைத்த அனபு அவர்கள் இச்சங்கத்துக்களித்த பெருங்கொடை யானும், பிறநாட்டரசரை இததருமத்தில தூண்டிப்புரிவித்த நல்லுதவி களானும், தமிழ்புலவாக்களித்த பெருங்கொடையானும் யாவரும் அறிந்ததேயாதலின, பெயாததுங்கூறவேண்டியதொன்றன்று. இவர் களது தமிழ்பிமானதையும, தமிழ்வண்மையையும யான் பலகாலும் அனுபவித்துள்ளேன். பாஸ்கரசேதுபதிபண்ணிய புண்ணியமெல்லாந திரண்டு ஒருருவெடுத்தனைய நம சேதுபதிமஹாராஜர் அவர்கள் இச் சேதுராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தருளியகாலந்தொட்டு இத்தமிழ்மாட்டுத்

தம் பெருங்குலத்தோரொப்ப ஆராவன்புகாட்டி ஒவ்வொருசரஸ்வதி பூஜையினும் பெருந்தமிழ்ப்புலவரையழைத்தளிக்கும் பெருங்கொடையாமெல்லாங் கண்கூடாகக்கண்டதொன்றே. இதனை,

“புலவரைப்போற்றுவதே லைவாணிககுப்புகையென்று
நிலவரையான்கின்றவேந்தரினின் போனினந்தவர்தார்
சலவரைப்போற்று தல்செய்யாமலென்றுந்தலைநிறந்த
சலவரைப்போற்றியசீராஜரானேந்திரனே”

என்று யான் அனபாற்பாடியுள்ளேன். இக்காலத்துள்ள சிறந்ததமிழ்ப் புலவரில் இச்சேதுபதிமன்னரை உற்றவாறுபுகழாதார ஒருவருமில்லென்று சொல்லத்தகுதியலாம். இதனால் இத்தமிழ்வளர்க்குநதருமம் இமமன்னாருலதருமமென்பது தெளிவாம். இத்தகைத்தமிழ்வேந்தரைத் தலைவராப்பெற்றது இத்தமிழ்ச்சங்கததுக்குப் பெருஞ்சிறப்பேயாம்.

இத்துணையுங்கூறியவாறால் இச்சேதுகாடு முன்புதொட்டுத் தமிழாற்சிறந்ததென்பதும், சேதுவேந்தராதாவாற்றழைத்த தமிழாசிரியா பலரான்மலிந்ததென்பதும், புண்ணியசசிறப்பபுடன் தமிழ்வளர்த்ததென்பதும் இதற்கேயுரியதென்பதும், பிறறைக்காலத்தரசர் எல்லாரினும் இச்சேதுவேந்தரே தமிழ்பிமானிகளாய்த் தமிழ்காததவரென்பதும் நன்று புலனாம். இத்தகைச்சேதுமன்னர்திருமரபும் அவர்போற்றும் திருத்தமிழும் தமிழ்வள்ளன்மையும் நீடுவாழ்கவென்று வாழ்த்துவதுடன் இத்தமிழ்ச்சங்கததுக்கும் அதன் தலைவராயுள்ள நம மஹாராஜரவர்கட்கும் எல்லாநன்மையுநதந்தருளுமாறு எல்லாமவல்ல இறைவன்றிருவடிகளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்,

ரா. இராகவையங்கார்;

ஸேதுஸமஸ்தானவித்வான்.

தமிழ்பிவிருத்தி.

Growth of Tamil Language.

கல்விச்சிறப்பு.

கல்லியும் அதன்பெருமையும், அது ஆடவா பெண்டிருள்படப் புத்தியும் பகுத்தறிவும்வாய்ந்த மானிடர்யாவர்க்கும் இன்றியமையாத தென்பதும், நவீனநாகரிகத்துக்கிணங்க நமதுவாழ்நாட்களை வீணாக்கிக்கொள்ளாதுகழிப்பதற்கு அது மிகவும் அவசியமானதென்பதும் யாவரும் அறிந்தவிஷயம்.

“கண்ணுடையரென்பவர்கறேராமுகத்திரண்டு
புண்ணுடையர்கலலாதவா” — குறள்.

மூன்றுவகைக்கல்வி.

கல்விபானது, ப்ரதமக்கல்வி, விசேஷக்கல்வி, உயர்தரக்கல்வி யென மூன்றுவகைப்படும்.

ப்ரதமக்கல்வி.

(Elementary Education.)

ஸ்கூலஜினங்களும் தங்கள்வாழ்நாட்களைச் சரியானபடி கழிக்க மிகவும் அவசியமான கல்வியே ப்ரதமக்கல்வி எனப்படும். இதைப்பற்றி வியவகரிக்குமபொழுது ஐரோப்பியர் ‘Three Rs’ என்று சுருக்கமாய்க்கூறுவார்கள். அதை (Reading) படித்தல், (Writing) எழுதல், (Arithmetic) கணிதம் என்று மூன்றாகப் பிரித்திருக்கின்றார்கள். நமதுதமிழில் இம்மூன்றையே எழுத்து கணிதம் என்று இரணுவகையாய் இன்னும் சுருக்கிச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். எழுத்தத்தெரிந்தவன் படிக்கத்தெரிந்தவனாகத்தானேயிருக்க வேண்டுமென்பதுபற்றியே “எண்ணுமெழுத்துங்கண்ணெனத்தரும்” என்று செந்நூலுப்புட்டிருக்கின்றது.

யேய் கூறியவாறு எழுதப்படித்தல்; கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல்முதலான மிகவும் அவசியமானகணிதம்; ஜில்லா பூகோளசாஸ்த்ரம், சுகாதாரம், தேசச்சரித்திரம்முதலிய நாடோடியானவிஷயங்களைப்பற்றிப்போதிக்கும் படிப்புமுறை; இவை இவ்வினத்தைச்சாரந்தனவாம். இவை யாவரும் அவசியம் அறியவேண்டியவை. இவற்றை எல்லோரும் அறியுமாறு கட்டாயமாகவும், ஏழைகளுங்கறகுமாறு இனமாகவும் கறபிக்கவேண்டுமென்பது கணம் பூர் கோகலேமுதலானமகான்களின் அபிபிராயம். இக்கருத்தைக்கொண்டு அம்மஹான் நமது இந்தியசட்டமஹாசபையிற் பரேரேபித்தமசோதாவானது, இப்பொழுது இச்சட்டத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்தத்தக்கபருவகாலம் இந்தியாவுக்கு ஏற்படவில்லையென்றகாரணத்தைச்சொல்லி, அங்கீகரிக்கப்படாது நிரூபிக்கப்பட்டது யாவரும்வருந்தத்தக்கவிஷயமே. என்னசெய்யலாம்? ஆயினும், இக்கல்வியின் அபிவிருத்திக்காக நமதுராஜாங்கத்தார விசேஷப்பொருளுதவி செய்வதாய்வாக்களித்து, அவ்வாறே இரண்டுபருஷ்காலமாய்ச் செய்துவருவது மேற்கூறியகுறையை ஒருவாறுநீக்குகின்றது.

விசேஷக்கல்வி.

Secondary Education

ஸாதாரணக்கல்வியால் ஒருவன் அறிவதைவிட இன்னும் அதிகமாய் அறிவதற்குஹேதுவானது விசேஷக்கல்வியெனப்படும். உள்ளதைக்காப்பாற்றிக்கொள்வதற்கு ஸாதாரணக்கல்வி மிகவும் அவசியமானது எல்லோரும் 'உள்ளவர்கள்' ஆவார்களா? சம்பாதித்துத் தான்ஜீவிக்கவேண்டுமென்றநிலைமையில் அற்றைக்கவிபெற்றுப்பிழைப்போர் எண்ணிறந்தோரல்லவா? இப்பெரும்பான்மையோர், யோக்யமாகவும் பிறருக்குத் தீங்கிழையாமலும் காலங்கழிக்க ஒரு வழிவேண்டாமா? இவர்கள்பிழைப்புக்குப் பேருதவியாயுள்ளது விசேஷக்கல்வியாகும். விசேஷக்கல்விமுறையில் ஒவ்வொருவனுக்கும், அவனவன்புத்தித்திறமைக்கும் பிரியத்துக்குந்தக்கவாறு ஜீவனோபாயமான கலைகளையும், அவைகளுக்குவேண்டியசாஸ்த்ரங்களையும் போதிக்கவேண்டும். பெளதிகம், ரஸாயனம், உடல்தூல், க்ஷேத்ரகணிதம், பூகோளம், தேசச்சரித்திரம், ராஜாங்கமுறை இவைதவிரச்

கலைகளிற் க்ருஷிசாஸ்த்ரம், நெசவு, சாயவேலை, (Short-hand, Type-writing) சிற்பம், கொல்லர்வேலை, தச்சவேலைமுதலாயவைகளிற் சில, மாணுக்கர்களுக்குப் பிறகாலத்திற் பிழைப்புக்குச்சாதனமாகக் கற்பிக்கப்படவேண்டும்.

உயர்தரக்கல்வி.

(Higher Education.)

இது ஸர்வகலாஸபைக்குட்பட்ட காலேஜ்களிலும், இன்னும் உயர்ந்தகல்விஸ்தலங்களிலும் கற்பிக்கப்படவேண்டிய கல்விமுறை. மேற்கூறிய இருவகைக்கல்விகளில் ஸாதாரணக்கல்வி யாவருக்கும் அவசியமானதென்றும், விசேஷக்கல்வி பிழைப்புக்கு அவசியமானதென்றும் சொல்லப்பட்டன. ஆனால் உயர்தரக்கல்விமுறையில் மேற்கூறிய பௌதிகமுதலான பரகருதிசாஸ்த்ரங்களும், வைத்யம் க்ருஷி முதலானகலைகளும் விசேஷ ஆராய்ச்சியுடன கற்பிக்கப்படவேண்டும். இவ்வுயர்தரக்கல்விதரக எல்லோருக்கும் செளகர்யங்களும் பொருளுதவியும் ஏற்படாவாகையாற் சிலராவது சரியானபடிக்கு மாறு தற்காலத்தில் மேனடுகளிறகற்பிப்பதுபோலச் சோதனைச்சாலைகள் ரஸாயனசாலைகள்முதலான நவீனஸாதனங்களுடனும் கருவிகளுடனும் உயர்தரக்கல்வி கற்பிக்கப்படவேண்டும்.

இதுதவிர, நமதுதேசத்தில் முற்காலம்முதல்வழங்கிவரும் ஸம்ஸ்கிருதம், தமிழ்முதலான பாஷைப்பயிற்சிக்கும், ஞானசாஸ்த்ரம், வானசாஸ்த்ரம், ஆயுர்வேதம்முதலான சாஸ்த்ரப்பயிற்சிக்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும்.

மேற்கூறிய மூன்றுவகைப்பட்டகல்விமுறையே தேசக்கல்வி (National Education) எனப்படும்.

மேற்கூறிய தேசக்கல்வியை ராஜபாஷையாகிய ஆங்கிலத்திலேயே கற்பிக்கவேண்டியதா? அல்லது தமிழ்முதலான தேசபாஷைகளாற் கற்பிக்கலமா? எவ்வாறுசெய்வது சுலபமாகவும் கல்விவிருத்திக்குச்சாதகமாகவுமிருக்கும் என்பதைப்பற்றி இனி இவ்வியாஸத்திற் சுருக்கமாய்விவகரிக்கப்படும்.

தமிழ்பிவிருத்தி

தமிழ்பிவிருத்தி.

முற்காலம், தற்காலம், பிற்காலம் எனும் முக்காலங்களிலும் முறையே நமதுதமிழ்ப்பாஷையானது அடைந்த அடைகின்ற அடையவேண்டிய அபிவிருத்தியே தமிழ்பிவிருத்தி எனப்படும்.

நமதுதமிழ்ப்பாஷையானது ஆதிகாலமமுதல் ஒருதனிப்பாஷையென்றும், அது ஹிந்தி மராதி குஜராதிமுதலான இதரதேசபாஷைகளைப்போல ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்தாவது பராகருதங்களிலிருந்தாவது உண்டான ஜன்ய (Derivative) பாஷையல்லவென்றும் தெரிய வருகிறது. அது மிகப்பழமையான நிலைமையில் இவ்விதமான அபிவிருத்தியடைந்திருந்ததென்று தெளிவாய்ச்சொல்லுவதற்கு இப்போது போதிய ஆதாரங்க ளகப்படவில்லை.

ஆயினும், சரித்திராரம்பகாலந்தொடங்கி ஆரியர்களால், தங்கள் மதஸித்தாந்தங்கள், புராண இதிஹாஸங்கள், உலகஉற்பத்தி, ஜீவோற்பத்தி, ஸருஷ்டி, ஸித்தி, லயம், புனர்ஜன்மம், கர்மம், ஞானம்முதலான அதிபௌதிக (Metaphysical) விததாந்தங்களெல்லாம் த்ராவிடர் என்ற தமிழருக்குக்கற்பிக்கப்பட்டுத் தமிழ்நூல்கள் பலவும் ஆர்யமத அபிபராயங்கள் நிறைந்தனவாகவே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

மேலும், ஆர்யர்கள் தங்கள் பாஷையிலுள்ள ஆழர்வமானகருத்துக்களுக்குச் சரியானபதங்களைத் தமிழிற்கலந்தார்கள்.

அநேகதமிழ்நூல்களின் தலைபெயர்கள் வடமொழிப்பெயர்களாயிருப்பதும், அவைகளின் கதாம்சங்களும் வர்ணனைகளும் வடமொழிப்போக்கைப் பின்பற்றியனவாயிருப்பதும், அநேகதமிழ்நூலாசிரியர்கள் ஆரியகுலஞ்சேர்ந்த அந்தணர்களாகவும் ஆரியமதப்பிரிவினரான பௌத்த க்ஷம்ணமதத்தர்களாகவும் இருப்பதும் தமிழ்பிவிருத்திக்கு ஸம்ஸ்கிருதபாஷையின் விசேஷ உதவியைக் காட்டுகின்றன.

அவ்வாறே நமது தமிழ்பிவிருத்திக்குச்சாதனமாக இனிமேலும் ஸம்ஸ்கிருதம் பேருதவிபுரியவேண்டுமெனப் பதும், அதன் உதவியின்றித் தமிழ் வேண்டுமெனவு விருத்தியடையமுடியாதென்பதும் தமிழின் முற்காலசரித்திரததால்விளங்குகின்றன. இச்சரித்திரம் சுமார் கி. பி. 16-ம் நூற்றாண்டுன் முடிவாகின்றது.

தமிழ்நூல்களென்று தற்காலத்தில் விசேஷமாய்க்கொண்டாடப் பட்டனாக்களெல்லாம் அநேகமாய் கி. பி. 16-ம் நூற்றாண்டுக்குமுற்பட்டு எழுதப்பட்டனவாகவே காணப்படுகின்றன. பிறகு காலக் கொடுமையால்தேர்ந்தகோலததாலும், தமிழரசர்களின்நாசத்தாலும், மகமதியரின் உபதரவததாலும், ஆதரிப்போர்யாருமில்லாமல் தமிழ் கவிதைசையடைந்து சுமார் 250 வருஷகாலம் இருக்குமிடமே தெரியாதுகிடந்தது.

தற்காலம்.

கி. பி. 1850-ம் ஆண்டுமுதல் தமிழின் தற்காலமெனக்கூறலாம். இததகவிணதேசத்திலுள்ள பரிடடிஷ் அரசாட்சி ஸ்தாபனஞ்செய்யப்பெற்றதுமுதல் ராஜபாஷை-ஆங்கிலமாய்ருபினும், வயவஹாரபாஷையும்தேசபாஷையும்தமிழாகவே இருந்ததாலும், ஸர்க்கார் ஆதரவுபெற்றகல்விச்சாலைகளில் தமிழ் கட்டாயமான உபபாடமாகவைக்கப்பெற்றிருந்ததாலும், தமிழ்க்கல்வியிலபிமானமுள்ளவர்கள் மறுபடி கஷ்டமில்லாமல் ஆராய்ச்சிசெய்யச் செனகாயங்கள் நேர்ந்தனவாதலாலும் மறுபடி தமிழ் சற்றுத தலையெடுக்கத்தொடங்கிறது.

இக்காலத்தில் முக்யமாயெழுதப்படும கரந்தங்கள், ஸம்ஸ்கிருதம் இங்கிலீஷ்முதலான இதரபாஷைகளிற் சிறப்பாயுள்ள நூல்களின்மொழிபெயர்ப்புக்களும், அவைகளையனுசரித்துள்ள முதல் நூல்களும், நாவல்களும், நாடகங்களும், விசேஷமாய் மேனிகளில் வழங்குவரும் பௌதிகமமுதலான பாகிநுதிசாஸ்தரங்களைனுசரித்த (Prose) வசன நூல்களுமாம்.

இக்காலத்தில் எழுதப்படும காவிய (Poetry) ங்களிற்சில, முற்கால நூல்கள்போலத் தெளிவும், உயரந்தகருத்தும், இனிமையும் பொருந்தியிருக்கவில்லை.

இக்காலத்திற் காவியத்த(Poetry)கில முதல்நூல யாதொன்றும எழுதப்பட்டுப் புகழ்பெற்றதாகவுங் காணப்படவில்லை. எழுதப்பட்டவைகளிற்சில பொதுவாகக் கடினநடை (Style) வாயந்தனவாகவும், வழக்கிலில்லாதுமறைந்த (Obsolete) பதங்கள் நிறைந்தனவாகவும், பொருட்சாதுரியத்தக்குறைந்ததாவது சொற்சாதுரியங்கள் அமைக்கபெற்றனவாகவும், சிலஇடங்களில், எளியநடையில் எழுதுவதாக

இலக்கணத்தைக்கெடுத்தும், இலக்கணமாப் எழுதுவதாயெண்ணி
நடையைக்கடினமாக்கியும் எழுதப்பட்டனவாகவு மிருக்கின்றன.

ஆயினும், இவ்வளவுசீர்குலைந்தநிலைமையில் ப்ரீமான் சுந்தரம்
பிள்ளை ரெங்கனாதம் முதலானவர்களின் அபிமானத்தாலும், ஆறுமுக
நாவலர் தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் மஹாமழைபாத்தாய சாமி
நாதையரவர்கள் பாண்டித்துரையவர்கள் முதலானவீதவான்களா
லும் ஒருவாறு உயிர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(National Education.)

தேசக்கலவியைப்பற்றிக்கூறுமிடத்தில் அது இந்தியாவில் பூர்வ
காலமமுதல்வழங்கிவரும் இயற்கையானகலவியல்லவென்றும், இந்தி
யாவில்வழங்கிவருங்கல்விமுறையை அடியோடு எடுத்துவிட்டுத் தற்
காலத்தில் மேனாட்டில்வழங்கிவருங்கல்விமுறையை இந்தியாவிலும்
அனுஷ்டிப்பதே இதேதேசத்துக்குக் கேஷமகரமென்றும், இந்தியருடன
சாஸ்தரம், தர்மசாஸ்தரம் மதசாஸ்தரங்களெல்லாம் நவீனநாகரிகங்
களுக்கு ஒத்தவைகளல்லவென்றும், அவைகள் இந்தியாவானது
இதரதேசங்களைப்போல உபநிலையடைய இடையூறாயிருக்கின்றன
வென்றும், இந்தியாவும் பிறதேசங்களைப்போலக் கல்வியிலும் செல
வத்திலும் நாகரிகத்திலும் உயாபதவியடையவேண்டுமானால் எல்லா
வறறையுந் தொலைத்துவிட்டு மேனாட்டுக்கல்விமுறையைத்தான் முழு
தும் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும் சிலர் அபிபிராயப்படுகின்றார்கள்.
இவ்விபிராயத்தைக்கொண்டதான், 1835-ம் வருஷம் விதயாவிசா
ரணைக்கமிட்டிரிபோர்ட்டில் ஸாட்மேகாலே, "We must do our
best to form a class who may be interpreters between us
and the millions we govern, a class of persons, Indian in
blood and colour, but English in taste, in opinions, in
morals and in intellect" என்று சொல்லியிருக்கின்றார்.

அதாவது: "இந்தியாவில் நமது அரசாட்சிக்குட்பட்ட லக்ஷக்
கணக்கானஜனங்களுக்கும் நமக்கும் மத்தியில் தாஜிமாக்காரர்களாத
ஒருவகுப்பினரை நாம் உண்டுபண்ணுவதற்கு, அவ்வகுப்பினர் பிற
வியிலும் நிறத்திலும் இந்தியராயிருந்தபோதிலும் ஆசைகள் அபிப்
ராயங்கள் ஒழுக்கங்கள் புத்தி இவைகளில் ஆங்கிலேய ஆசிரியர்களுடைய

அனுசரித்தவர்களாகச்செய்ய நாம் வேண்டியமுயற்சிசெய்யவேண்டும்” என்பதாம்.

இந்தியரை மெகாலே எவ்வளவு இழிவாயெண்ணியிருந்தார் என்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயம்.

பம்பாய்க்கவர்னராயிருந்த ஸர் ஜார்ஜ் க்ளார்க் என்பவர், பம்பாய் ஸர்வகலாஸபைவருஷோத்ஸவத்திற்செய்த உபன்யாஸத்தில் மெகாலேயின் அபிப்ராயத்தை ஆக்ஷேபித்துப் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார். அதாவது:—“லார்ட் மெகாலேயின் அற்ப அபிப்ராயமானது மேற்கூறியதால் தெரியவருகின்றது. ஒருவகுப்பினரை முழுதும் ஆங்கிலேய ஆசிரணையனுசரித்தவர்களாகச்செய்வது எப்போதும் அசாத்யம். கல்விமூலமாய்ப் பூர்வகாலத்தவரான ஒருஜாதியாரின் அறிவையும் ஆசைகளையும் கொள்கைகளையும் அன்யஜாதியாருக்குத் தக்கபடி மாற்றுவதும் அசாத்யம் தேசக்கல்வியைப்பற்றி நிர்ணயிக்குமுன், அததேசத்தாருக்கு விசேஷமாயுள்ள இயற்கைக் குணங்களையும் தீர ஆராய்ச்சிசெய்யவேண்டும்” என்பதாம்.

இதே அபிப்ராயத்தை ராம்ஸேமாக்டனால்ட் எனபவரும் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கின்றார். அதாவது:—“இந்தியாவில் நம்மால் உபயோகிக்கப்பட்டுவருங்கலவிமுறையானது, ஒன்று அல்ல திரண்டு தலைமுறைக்குமுந்திய அததேசச்சரித்திரத்தையும் இந்தியரின் ஆசாரங்களையும் கொள்கைகளையும் அறியாமல், அததேசத்தாரின் புத்தியானது சூன்யமானதென்றும், அதை எப்படி வேண்டுமானாலும் திருத்தலாமென்றும் தப்பெண்ணங்கொண்டவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது” என்பதாம்.

வீதாம் (Whetham) என்பவரின் ‘பரமபரையும் ஜனஸமுஹமும்’ (Heredity and Society) என்றநூலில் ‘ஒருஜாதியாரின் பலபிரிவினர்களுள்ளே அநேகவிதயாஸங்கள் இயற்கையாய் இருக்கின்றன. அவைகளைச் சரியானபடி உபயோகிக்கவேண்டுமானால் அவைகளின் தன்மை கருத்து காலஅளவு முதலியவைகளுக்குத்தக்கவாறு வெவ்வேறுஸாதனங்களையே உபயோகிக்கவேண்டும்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

நமது சக்ரவர்த்தியவர்கள் 6—1—12ல் கல்கத்தா ஸர்வகலா ஸபையாரின் நல்வரவுப்பத்திரிகைக்கு விடையளிக்கும்பொழுது “நீங்கள் உங்களுடைய பூர்வவித்யைகளை யாதரிக்கவேண்டும்; அதனுடன்மேனாட்டு நவீனசாஸ்த்ரங்களுடைய அப்யஸிக்கவேண்டும்” என்றார்.

இவ்விபராயங்களை யனுசரித்தே இந்தியராஜாங்கத்தார் வித்யா விஷயமாய்த் தாங்கள் கைக்கொண்டமுறையை 1913ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மார்ச் 13-ந்தேதி தாங்கள்செய்ததீர்மானமூலமாய்ப் பின்வருமாறு தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். அதாவது:—

(1) இப்பொழுதிருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களின் நிலைமையைப் பலப்படுத்தவேண்டும். இன்னும் பல பள்ளிக்கூடங்களேற்படுத்தும் வரை அவ்வாறுசெய்யத் தாமதிக்கலாகாது. அப்படித்தாமதிப்பதாற் புதிதாயேற்படுமபள்ளிக்கூடங்கள், சரியானபோதனுமுறையறிந்த உபாத்யாயர்கள்கிடைக்காமற் பலக்குறைவடையும்.

(2) போதனுமுறையறிந்தஉபாத்யாயர்கள் கிடைக்கக்கிடைக்கப் ப்ரதமக்கல்வியையும், உயர்தரக்கல்வியையும், கைத்தொழில்கள் தோட்டப்பயிற்சி பூகோளம் முதலியவற்றையும், வெளியே சென்று இயற்கையமைப்புக்களைப்பார்த்து அவைகளின் தன்மைகளைக்கற்பித்தல்முதலான உபயோகமானபோதனைகளையும் விருத்திசெய்யவேண்டும்.

(3) இந்தியமாணாக்கர்கள் அயல்தேசம்போகாது இந்தியாவிலேயே விசேஷக்கல்விகற்கச் செளகர்யங்களெல்லாம், கலாசாலைகள் சோதனைச்சாலைகள்முதலியன ஸ்தாபிப்பதுமூலமாய்ச் செய்து கொடுக்கவேண்டும்; என்பதேயாம்.

மேற்கூறியவைகளினின்றும் நாம் அறிந்துகொள்வதாவது, தேசக்கல்வி (National Education) என்பது, நமதுதேசநடையுடைபாவனைகள் ஆசாரங்கள் கொள்கைகள்முதலான யாவற்றையும் அடியோடுஅழித்துவிட்டு ஆங்கிலமாக்கிவிடுவதென்பதல்ல; நமது பூர்வநூல்களையும், பூர்வஆசாரங்களையும் ஆதரிப்பதுடன் நவீனநாகரிகசாஸ்த்ரங்களையும் நமதுதேசஅபிவிருத்திக்கும், சேஷமத்துக்கும், சாதனமாக அப்யஸிக்கவேண்டுமென்பதே தேசக்கல்விமுறை; என்பதாம்.

தேசபாஷை.

Vernacular.

இனித் தேசபாஷையைப்பற்றி விசாரிப்போம். மக்களைப்பெற்றெடுத்து மார்மேலும் தோளமேலும்போட்டுவளர்க்குங்காலம்முதல், தாய்தந்தையரும் உற்றார் உறவினரும் குழந்தைகளுக்குக்கற்பிக்கும் பாஷையே தாய்ப்பாஷை அல்லது தேசபாஷை எனப்படும். நமக்கு அது தமிழாகவேயிருக்கிறது.

Medium of Education.

நமது தேசக்கல்வியானது இப்போதுவழங்குகிற முறைப்படி ஆங்கிலத்திலேயே கற்பிக்கப்படவேண்டியதா? அல்லது நமதுதாய்ப்பாஷையிற் கற்பிக்கப்படலாமா? இதை விசாரிப்பவர்கள், அபிமானவாதிகள் (Sentimentalists) என்றும், யுத்திவாதிகள் (Rationalists) என்றும் இருவகுப்பினராவர். தமிழ் நமதுபாஷையென்ற அபிமானதாலும், ஆங்கிலம் அனயபாஷை என்ற அபிமானக்குறைவாலும் தமிழே கல்விக்குச்சாதனமாகவேண்டுமென்றுகருதுபவர் சிலர். இருதரப்பிலும் வேண்டுமளவு ஆகேஷபலமாதானங்கள் சொல்லலாமாகையால், அதைப்பற்றி இங்குவிளக்கவில்லை. ஆனால் இங்குமுக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டியதொன்றுண்டு.

இப்பொழுது ராஜபாஷையாய்வழங்கிவரும் ஆங்கிலத்தையே வழக்குப்பாஷை அல்லது தேசபாஷையாகவும் செய்துவிட்டால், தமிழ்ப்பாஷைதானெதற்கு? இரண்டுபாஷைகளைவாசித்து வீண் காலங்கழிப்பதேன் என்று சில உதஸாகபுருஷர்கள் தர்க்கிக்கக்கூடும்.

இவர்கள் சொல்லுவதும் சரியானவழக்குத்தான். ஆனால் நமது தேசத்திற் கல்வியை யா வ ரு க் கு ம் ஆங்கிலத்திலேயேகற்பிக்க முடியுமா? நமதுதேசம்முழுமையும் ஆங்கிலமாகவேமாறிவிடுமா? அக்காலமும் கிட்டத்தக்கதா? தேசபாஷையாகவாவது நியாயஸ்தலங்கள்முதலான ராஜஸ்தலங்களில் வயவஹாரபாஷையாகவாவது ராஜாங்க உதவிபெற்றகல்விஸ்தலங்களில் உபபாஷையாகவாவது ஆதரிக்கப்படாதபோதிலும் நமது தமிழ்நாட்டில் இப்பொழுதி

வழங்கிவரும் தெலுங்கு மஹராஷ்டிரம் துரு ஸௌராஷ்டிரம் முதலானபாஷைகள் எவ்வளவோவருஷங்களாகியும் வழக்கினின்றும் மறையலிலையென்பது யாவரும் கவனிக்கத்தக்கவிஷயமாக. இதே மாதிரி எவ்வளவு சீர்குலைந்தாலும், எவ்வளவுகாலஞ்சென்றாலும், நமதுதமிழ்ப்பாஷையானது மாணடுவிடுமென்று கொஞ்சமேனும் எண்ணத்தக்கதிலை

நமதுதேசத்திற் கல்விநிலை.

நமதுதேசத்திலுள்ளவகலாஸபைகள் ஸாதாபனமாய்ச் சுமார் 50 வருஷங்களுக்குமேலேயே ஆகின்றன. இப்பொழுது நமதுநாட்டில் ஆங்கிலம் எழுதப்படுகத்தெரிந்தவர் 1000-க்கு ஆறுபேர் எனக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது இவர்களில் உயர்தரக்கலவியும் கலர் சாலைக்கல்லியும் படித்தவர்கள் 1000-க்கு ஒருவாகுட இருப்பதரிது. நமது இந்தியாகேசஜனசங்கியை சுமார் 31½ கோடியெனவும், நமது தமிழ்நாட்டில், தமிழ்பேசுபவர்தொகை சுமார் கோடியேஅறுபது லக்ஷம் எனவும் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றார்கள் உலகத்தில் மொத்தம் தமிழ்பேசுபவர்தொகை 2 கோடியாக. இதிற படித்தவர்களுக்கும் படியாதவர்களுக்குமுள்ளதாரதமயம் இவ்வளவென்று நாமெல்லோரும் நன்றாயறிந்துகொள்ளலாம். 50வருஷங்களுக்குமேல் உழைத்தும் 1000-க்கு ஒருவன்தான் ஆங்கிலசாஸ்திரப்பயிற்சியுடையவெனன்று ஏறபடுமானால் மற்ற 999 பேர்களையும் ஆங்கிலப்பயிற்சியுள்ளவர்களாகச்செய்ய எத்தனை நூற்றாண்டுகளாகும்? அப்படியேறபடும்வரை எத்தனையோதலைமுறைஜனங்கள், ஆங்கிலம்பயிலாக்குறையால் நவீன சாஸ்திரங்களையும் கலைகளையும் அறிந்து அவைகளின்பயனை அனுபவிக்கவழியிலலாமல் அறியாமையென்னும் அநதகாரத்தினடுவே கிடந்தலலவோ உழலவேண்டி.

ஆங்கிலப்பயிற்சியிலுள்ளகஷ்டம்.

சாதாரணமாய் ஆங்கிலமாணுக்கர்களுக்கே தங்கள் சொந்தப் பாஷையிலுள்ள எழுத்துக்கட்டலுக்கும் உச்சரிப்புக்குமுள்ள யாதொருவிதிக்குமுட்படாக அஸம்பந்தங்கனையறிய 5, 6 வருஷங்க ளாகின்றனவாம் ஒரு அக்ஷரத்துக்குப் பல ஒலியும், ஒரு ஒலிக்குப் பல அக்ஷரங்களும்வாய்ந்த இவ்வழக்கியபாஷையைத் தமிழ்ப்பாஷையைத் தாய்ப்பாஷையாகக்கொண்ட நமதுமாணுக்கர்கள் அறிய 10

அல்லது 12 வருஷங்களாகும். ஆங்கிலத்திற் பெரியவிதவான்கள் என்று சொல்லிக்கொள்வோர்கூட ஒரேவார்த்தையைப் பலவிதமாய் உச்சரிக்கின்றார்கள். சந்தேகமவந்த இடத்தில் அகராதிகளைப்பார்த்தால் அவைகளும் ஒன்றுக்கொன்று வித்யாஸ்பபடுகின்றன. இவ்வளவுலகூணததுடன்கூடியபாஷையை நமதுமாணாக்கர்கள் சரமப பட்டுக் குறைந்தது 10 வருஷமாவதுபடி தத்பிறகுதான் அதிலுள்ள தூலகளை ஆராய்ச்சிசெய்யவேண்டியிருக்கின்றது. ஆதலால் 16 வயதுள்ள ஆங்கிலமாணாக்கன இவ்வுலக அமைப்பு, சரித்திரங்கள், சாஸ்திரங்கள், கலைகளமுதலானவைகளில் எவ்வளவு அறிகின்றானோ அவ்வளவு அறிய நமக்கு 20 வயதிற்கூட முடியவில்லை. இவ்வளவுக்கும் எவ்வளவு பொருட்செலவும் காலச்செலவும் ஆகின்றன! ஆங்கிலமே கறகவேண்டாமெனபது என்கருத்தல்ல! பொருளுதவியும் இதர சௌகரியங்களும்வாய்ந்த சிலராவது ராஜபாஷையாகிய ஆங்கிலம் படித்தால்தான் நமதுதேசத்துக்கு கேஷமம். அவ்வாறு சௌகர்யங்கள்வாய்க்காதபலரும், எல்லாவற்றையும் அறியவும் ஒருவழி வேண்டுமே. அதற்காகத்தான் நமது தாய்ப்பாஷையாகிய தமிழ்ப் பாஷைமூலமாய் ஸ்கலதூலகளையும் கலைகளையும் கற்பிக்கவேண்டும்.

மேற்கூறியவைகளினின்றும் நாம் முக்யமாய்க்கவனிக்கவேண்டிய தாவது, - நமதுதேசக்கலவிவிருத்தியடைந்து, நமதுதேசத்தார்களிற பெருமபானமையோர் கல்விகற்று, நவீனசாஸ்தரங்களையறிந்து, கலைகளை அபயவித்தது, மறறதேசத்தார்களைப்போலவே நமதுதேசத்தாரும் உயர்ப்பதவியடையவேண்டுமானால் நமதுதாய்ப்பாஷைமூலமாய் எல்லாவற்றையும் கற்பிக்கவேண்டியமுறையைஸ்தாபித்து, நமது ஸர்வகலாஸபைப்பரீகைகளிலும் ஸாககார் ஆதரவுபெற்றகலவிஸ்தலங்களிலும் தமிழை மறுபடி கட்டாயமாகவும் முயற்சிசெய்ய வேண்டியதே.

ஒருதேசம் நல்லநிலைமையடையவேண்டுமானால் அதிலுள்ளோர் நல்லநிலைமையிலிருக்கவேண்டும். அதற்குக் கலவியே பாதானமென்பது யாவரும் அங்கீகரித்தவ்ஷயம். ஆகையால் தமிழ்நாடு விருத்தியடைய நமதுநாட்டிலுள்ளோர்யாவரும் கற்றவர்களாயிருக்கவேண்டும். தமிழ்நாடுமுழுதும் ஆங்கிலபாஷையாய்முடிவது அசாத்யமென்று முன்னமேயேகூறப்பட்டிருக்கின்றது. லார்ட் மெகாலே

என்பவர், கல்விக்கு ஸாதனமானபாஷையைப்பற்றிக்கூறும்பொழுது சிலகாலம் ஆங்கிலமூலமாய் இந்தியாவிற்கு கல்விகற்பிக்கவேண்டும் என்று, லத்தீன் க்ரீக் முதலானபாஷைகளைச் சிறிதுகாலம் ஸாதனமாக்கக்கொண்டதால் இங்கிலாந்தில ஆங்கிலம் எவ்வாறு அபிவிருத்தியடைந்ததோ அவ்வாறே இந்தியாவிலும் ஆங்கிலபாஷா ஸாதனத்தால் அததேசபாஷைகளும் அபிவிருத்தியடையுமென்றும் சொன்னார். எந்஑பாஷையிலும் ஏதோ நூலைநதுபேர்களைக்கொண்டு நூல்களைத் திடீரென்று இயற்றிவிடலாமென்பது அசாதயம், பாஷைகள் தானேவளரவேண்டும். இப்பொழுது அனுஸரிக்கும்முறையானது தாமதமானதாயினும் காலகரமத்தில் இந்தியதேசபாஷைகளிலும் உயர்ந்த நூல்கள் ஏற்படுதற்கு ஹேதுவாயிருக்கும், இம்முறையால் இந்தியாவிலும் கல்வியிறகிறந்த ஒருவகுப்பினரை உண்டு பண்ணமுயற்சிகின்றோம் இன்னும் இருபதுவருஷத்தில் ஆயிரக் கணக்கான இந்தியர்கள் ஆங்கிலபாஷாநூனமும் சாஸ்தரநூனமுமுடையவர்களாவார்களா அவர்களிற சிலராவது ஆங்கிலமூலமாய்த் தாங்களிறந்த அறிவைத் தங்களதாயப்பாஷைகளில் வெளியிடப் போதுமானசாமாததியமும் உதஸாகமும் உடையவர்களாவார்கள், இந்தியாவில, தேசபாஷைகளில் நூல்கள் ஏற்படுவதற்கு இதுதான் சரியானவழி என்பது என் அபிபராயம்.

இதனால் வித்யாவிசாரணைக்கமிட்டியார், 1835-மனூபிரசுரித்த அறிக்கைபரகாரம் இந்தியாமுழுமையும் எக்காலமும் ஆங்கில பாஷையைமாததிரம் கற்பிப்பது என்று அபிபராயப்படவில்லை; அந்த நிலைமையில ஆங்கிலமூலமாய் மேனாட்டுசொஸ்தரப்பயிறசெய்ய இந்தியாவிலுங்கற்பித்தசு சிறிதுகாலத்தில் அப்பயிறசெய்யல் இந்தியபாஷைகளும் அபிவிருத்தியடையவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமென்பதே அவர்கள் அபிபராயம்.

தமிழும் ஸர்வகலாஸபையும்.

Tamil and the University.

தமிழ்ப்பாஷையானது கட்டாயபாடமாயிருந்ததையெடுத்ததும், அதைக் கட்டாயமாய்ச்செய்ய நமதுஸர்வகலாஸபையார் மறுத்ததும், தேசபாஷாஸமபநதியிலலாமலே உயர்தரக்கல்வியை முற்றக்கற்கலாமென்று ஏற்படுத்தியதும், தமிழ்பிமானிகள்யாவரும் வருந்தத்தக்கதே. பிழைப்புக்கே மனராட்ட (Struggle for existence)மாய்க் கிடக்கும் இக்காலத்திற கல்வியிலாகாவிற்கூடக் கட்டாயமாய் நமது தேசபாஷையை நாமவாசிக்காவிட்டால் எப்பொழுது நாமவாசிக்கப்போகின்றோம். B. A வகுப்புமுடியத் தமிழ்வர்சுத்ததாலும் பின்னால் அதை அபிவிருத்திசெய்யவேண்டிய உதஸாகமும் ஸர்வகாசமுமுள்ளவர்கள் சிலர்தான். அப்படியிருக்க ஸர்வகலாஸபையாரே அதை

அபிமானிக்காவிட்டாற் பின்பு அதைப்படிப்பவராயார். இது நமதுதேச பாஷைக்குநோந்திருக்கும் பெரிய ஆபத்தது இதலை, தமிழ்ப்பாஷை நசித்துப்போகாவிடினும், அதன்கொளவழம உருவும் குலைந்து போம். எல்லாம் ஆங்கிலமாயமுடியுங்காலம் ஏககாலமோ; அக்காலம் வரை உலகத்தின்கண்ணுள்ள அழகுதங்களைத் தமிழாயாவரும் அறிய யாதொருமார்க்கமுடிலலாமலிருக்கின்றது. ஆங்கிலங்கற்ற நமது தேசத்தார்க்குத் தமிழில் தாங்களறிந்தவைகளை இயற்றப்போதுமான தமிழறிவு இல்லையாயின அவர்கள்கற்றகலவி அவர்களோடு நசித்துப் போகின்றது.

தேசபாஷையின் அபிவிருத்தியின்பொருட்டு நமதுசென்னை ராஜாங்கத்தார வருஷாஸநுவும் 36ஆயிரம் ரூபா செலவிடப்போவதாகவும், அதையனுசரித்தே சீமையிலிருந்து ஸமஸ்கிருதவித்வான் நூருவரைத்தருவித்திருப்பதாகவும், அவருக்குதனியாகத் தேசபாஷா வித்வான்கள் அறுவா நமதுஸாவகலாஸபையாரால் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அறிக்கிறோம் இவ்வளவாவதுசெய்திருப்பதைப்பற்றி நாம் நன்றிபாராட்டவேண்டியதுதான்.

முன்கூறியபடி ஸாவகலாஸபையினதீர்மானத்தால் நமதுதேச பாஷைக்குநோந்திருக்கும் ஆபத்தைநீக்கவும், முன்போலவே நமது தேசபாஷையைக் கட்டாயமாய உபபாடமாகவாவது ஆதியோடநதமாய் நமதுஸாவகலாஸபைப்பரிசுக்களிலவைக்கவும், முன்கூறிய முறைப்படி சாதாரணக்கலவியையும் விசேஷக்கலவியையும் தேச பாஷைமூலமாகவே கற்பிக்கவும், உயாதரக்கலவியில் தமிழை உபபாடமாகவாவதுவைக்கவும் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமென்று நமதுஸாவகலாஸபையாரையும் ராஜாங்கத்தாரையும் நாமெல்லோரும் தனித்தனியாகவும், தமிழ்ச்சங்கமப்போன்ற மஹாஸபைகளின் தீர்மானங்கள்மூலமாகவும் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

நமதுதமிழ்ச்சங்கமும் தமிழ்ப்பாஷையும்.

முற்காலத்தில் முச்சங்கங்கள் இருந்தனவென்று நமதுதமிழ் நூல்களில் ஆங்காங்குக்காணப்படுகின்றிப்புகளால் நாம் அறிவன நோமேயொழிய அவைகளைப்பற்றிய காலவரையறை, தன்மை, அமைப்பு, சரித்திர முதலானவிவரங்களைக் கோவையாகவும் தெளிவாகவும்அறியப் போதுமானவழியில்லை.

நமதுதமிழ் இவ்வளவு சீர்குலைந்திருக்கையில், சென்ற 14 வருஷங்களாய் நமதுதமிழ்ச்சங்கம் நமதுராஷாபிவிருத்தியின்பொருட்டுச் செய்துவரும் முயற்சி யாவரும் ஸந்தோஷிக்கத்தக்கதே.

இச்சங்கத்தை இந்நவீனிலைமைக்குக்கொண்டுவா விசேஷமுயற்சியும் உதவியுஞ்செய்துவரும் அபிமானிகளின் அனுமதியை எதிரா

பார்த்து நமது தமிழ்ச்சங்கத்தில் அவசியம் செய்யவேண்டிய சில ஏற்பாடுகளை எடுத்துரைப்பது ஸமயோசிதமென்றே எண்ணுகின்றேன்.

தெலுங்கு தேசத்தில் ஆந்தரகலாசாலையொன்றும், ஹரிதவாரத்தில் குருகுலம் என்ற கலாசாலையொன்றும் நடத்திவருகின்றார்கள். அவைகளில் நவீனபோதனமுறைப்படி சாஸ்திரங்களும், கலைகளும், உலகஅறிவும் முறையே தெலுங்கிலும், ஹிந்தியிலும் கற்பிக்கின்றார்கள். 'அயம்பூச Salammunia போடு' என்றால்தான் அயம்பிடிக்கும் என்பதும், 'நவசசாரம்போடு' என்றால், பிடிக்காது என்பது முண்டா. Salammunia என்பதைப்போன்ற ஆங்கிலபதம் அறிய எவ்வளவு காலம் செல்லும். மேற்கூறிய கலாசாலைகளின்போதனமுறைகள் நன்றாயிருக்கின்றனவாம். அவைகளை நன்றாயறிந்து நமது தமிழ்ச்சங்கத்தைச்சாராத கல்விசசாலையையும், ஒருபெரிய கலாசாலையாகமாற்றி மாணவர்களுக்கு கற்பிக்கவேண்டிய ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

சங்கக்கலாசாலையில் இப்பொழுது சுமார் 25 பிள்ளைகள் தான் படிக்கின்றார்களாம். இவர்கள் தமிழையும், தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும் 7 வருஷம்படித்து விட்டு வெளியேறினால் தமிழ்ப்பண்பு உதயோகபகிடைத்தாலொழிய இவர்களுக்கு வேறு எவ்வித ஜீவனோபாயத்துக்கும் அவர்கள் திறக்கல்லி பயன்படமாக்கமில்லாது போகின்றது. ஆகையால், தமிழ்ச்சங்கக்கல்விசசாலையில் மாணக்கர் செருவது அரிது என்பதில் ஆச்சரியமில்லை. நான் முன்கூறியவாறு ஜீவனோபாயத்துக்கு தனியான க்ருஷி, சிற்பம், நெசவு, சாயம், Typewriting, Shorthand முதலான கலைகளையும், அவைகளையறிதற்குக்கருவியான சாஸ்திரங்களையும் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டிய போதனமுறைகளையும் ஏற்படுத்துவோமானால், பலாப்பழத்துக்கு ராபிடித்து விட்டு வேண்டுமா' என்ற பழமொழிப்படி தானே மாணவர்கள் வருவார்கள்.

பழைய நூல்களை யாராய்ச்சி செய்து அவைகளின் சிறப்பையும் நமது பூர்விகாக்களின்பெருமையையும் அறிந்து அவ்வித அறிவைக் கொண்டே நமது நிலைமையையும், நாமும் இதர நாகரிக தேசத்தார்களைப்போலவே ஒருபூர்வஜாதியாரின ஸந்தியார்கள் என்ற பெருமையையும் பாராட்டவேண்டும். இவ்விதப்பெருமைக்குச்சாதகமாக

நமதுசங்கம் உயர்கல்விகழிப்பதுடன் சாதாரணமாய் நவீனநாகரிக ரீதியானகல்வியையும் கற்பிக்கவேண்டிய ஏற்பாடுசெய்வதும் நமது சங்கத்தின் முக்கியகருத்தாகும்.

இக்கருத்தைக்கொண்டு நமது சங்கஅபிவிருத்தியிலும் நமது தமிழிலும் அபிமானமுள்ள தனகனவான்களும் பண்டிதர்களும் வேண்டியமுயற்சிசெய்வார்களாகில், சிறிதுகாலத்தில் நமதுதேசமானது கலவியிலும் செல்வத்திலும் சிறப்புறும் இதரதேசங்களைப் போலவே உயர்ப்பதவியடையுமென்பதற்குக் கொஞ்சமேனும் ஐயமில்லை.

R. S. நாராயணஸ்வாமி ஐயர், B.A., B.L.

உ

செந்தலைச்சிலாசாசனங்களைப்பற்றிய சிலசந்தேகங்கள்.

செந்தலைச்சிலாசாசனங்களின்கீழ்ப்பாக்கங்கள் பின் வரையப்பட இருக்கின்றன.

I. (13) எண்கினிருங்களையு(7)மேற்றகரியவே(8)
வண்கைச்செருமாறன்வாள(1)காய்ததி(2)-விண்படர்வான்
சேய்நாடு(3)தாழ்நாதமாநாட்க(4)கண்ணனூர்க்
கோனாடு(5)புக்கொளித்தகுனம்(6).

II. (14) ஏறி(7)விசுமபுமிருநிலமாய்ததென்பவான(8)
மாறன்செருவேன(1)மறங்கனனம்(2)—சிறக்க(3)
கொடிமாடத்தண்கொடுமபைக(4)கூடாதமன்னர்(5)
நெடுமாமதிவிடிநதநீ(6).

III. கீழாக்கூற—றத்துப்பவ—தாயமங்க—லத்து அமருண்—
ணிலை ஆயின—சுவாவங்காஞ்ச—ன்பாடினபாட்டி—ததான்மேலன
எல்லாம்.

மேலெழுத்திருப்பவற்றிற் சிலசந்தேகங்கள் எனக்குத் தோன்றி யிருக்கின்றன. தெளிந்துகொள்ளவிரும்பி இவற்றைப்பற்றிச் செந் தமிழ்ப்பத்திரிகைக்கு எழுதலானேன்.

முதற்சந்தேகம்:—(III) “கீழாக்கூற” என்றபாகத்தை ஒரு வர் வெண்பாவென்றுகுறித்திருக்கிறார் யாராவது அதை வெண்பா வாக அமைத்துக்காட்டுவார்களா? அதில் ஏதாவது ஒருபாகத்தை வெண்பாவின்பாகமாகக்காட்டினுற்போதும்.

இரண்டாவதுசந்தேகம்:—(II) இவ்வெண்பாவின்முதன்மொழி 'ஏறி' என்பதை 'எறி' என்று ஒருவர் எழுதிக்காட்டியுள்ளார். அவ்விதம் எழுதிவாசித்தால் எதுகையிலக்கணம், சீரிலக்கணம், தனையிலக்கணம் ஆகியமூன்றிலக்கணங்களும் பிழைக்காவோ?

மூன்றாவதுசந்தேகம் :—மேற்கண்டபாட்டுக்களின் பொருளைப்பற்றியது. பின் நான் எழுதியிருக்கும்பொருள் பிழையுற்றதா? அன்றா? என அறியவிரும்புகிறேன் இவற்றிற்கு வேறுபொருள் வேறொருவர் எழுதியிருப்பதைப் படித்திருக்கிறேன்

முதல்வெண்பா:—அகைபொருந்தியகரத்தையுடைய போர்விரன் மாறனதுவாள் (1) கோபித்துச்சாடியதனால் (2) ஆகாயத்தையளாவும் உயர்ந்ததூரேதேசத்தை (3) அவர்கள் ஏறியகுதிரைகள் தேட (அதாவது: அவர்கள் குதிரைகள் இறக்க) (4) கண்ணனூரிற்போர்செய்த கோளுட்டுமனிதர்கள் (5) (போர்க்களத்தைவிட்டோடி) புகுந்தொளித்துக்கொண்டமலைகள் (6) பெரியகரடிக்கூட்டங்களும் (7) ஏறுவதற்கரியன (8)

அதாவது: கண்ணனூர்க் கோளுட்டுப்போர்விரர்களின்குதிரைகள்மான, அவ்வீரர்கள் மிக்கவருதத்ததுடன் அடுத்தமலைகளுக்கு ஓடி அவற்றிலேறிப் போளிந்துகொண்டார்கள் என்றபடி.

இரண்டாம்வெண்பா :— மாறனது சமர்க்களத்துவேல் (1) கோபங்கொண்டு (2) சீறியதும் (3) கொடிமாடங்களைக்கொண்ட குளிர்த்த கொடும்பை யில் (அதை அவன் எட்டாவதுபாட்டிற்குரியபடி "காய்ந்தெறிந்த" போது) (4) (அவனுக்கு உதவிசெய்யவந்து) சேராதசிறந்தரர்களது (5) கோட்டைகளின் நீண்டபெரியமதில்கள் இடிந்ததனாலுண்டான சண்ணைமபுரீறு (6) (மேலே) கிளம்பி (கிளம்ப) (7) ஆகாயமும் (பூமியைப்போல்) பெரியநிலமாயிற்று என்பர். (ஆல் - அசை) (8).

ஸ்ரீ: மதிப்புரை.

1. இந்தியகலையின்னோக்கங்கள்:—இப்புத்தகம் டாக்டர் ஆ. கே. குமாரசுவாமி D. Sc. அவர்களாலியற்றப்பட்ட ஆங்கிலநடையினின் றும் ஸ்ரீமான ஜே. எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை B. A., B. L. அவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதில இந்தியசிற்பக்கலைகள் கேவலம் உலகியலுருவங்களைக்காட்டாது உயர்ந்த தெய்வீகமான மனோபாவங்களையேகாட்டுவதில் நோக்குடையனவென்பது பலவழி யாலும், சிலபடங்களாலும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது இதன்விலை அணை—6. வேண்டுவோர் கல்கத்தா 7 நிர் ஒல்ட்போஸ்டாபிஸ ஸ்டீட் ஓரியண்டல் ஆர்ட் இந்தியன்ஸொஸைட்டி. ஹானரரி செகா டரியிட்டம் வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

2. தசகாரியம்:— இது திருவாரூர் சிதம்பரநாததேசிகராலியற்றப்பெற்ற ௩0௨ செய்யுளுடையது. இதிற சைவசமயசம்பிரதாயமான ஞானவொழுக்கங்களின்பாகுபாடுகள் நன்குவிளங்குவனவாம். இதன்விலை ராபர்ப்பைண்டு அணை—12. கலிக்கோபைண்டு ஸ்பா. 1. வேண்டுவோர் திருவாரூர் நகரமடத்துத்தெருச சுவாமிநாததேசிகாக்கெழுதிப்பெறலாம்.

மேற்கண்ட புத்தகமிரண்டுமே “பாண்டியன்புத்தகசாலை”க்குக் கொடுக்கப்பட்டன.

பிழைதிருத்தம்.

செந்தமிழ்த்தொகுதி-௧௨ பகுதி-௧0ல் (ஆனந்தவா) ஆவணி மாதப்பகுதியில்) ௪௦௭-ம் பக்கம் ௧௬, ௧௭-ம் வரிகளிலு, “பொருள், இன்பங்கள் மாறுதலடையுமெனின்” என்றிப்பதைப் “பொருள், இன்பங்கள் மாறுதலடையுமென்பது ஒக்கும் அது” எவ்வாறு மாறுதலடையுமெனின்” எனும், ௧௩-வதெகுதி ௪௭-ம் பக்கத்து ௩௧-வது வரியில் “இவரவதாரஸதலம்” என்றிப்பதை “இவ்வரசிரியர் திருவாய்மொழிப்பினையின் அவதாரஸதலம்” எனும், ௧௪-ம் பக்கத்து ௬-வது வரியில் “சோமன்னல்லேனவர்” என்றி நுப்பதைச “சோமன்னல்லேனவாரு” எனும், ௧௫ பக் ௨௮-வது 7 வரியில் “திருசசாலை” என்றிருப்பதைத “திருக்காணை” எனும், ௧௬-ம் பக்கத்து ௬-வது வரியில் “உறறவாறு” என்றிருதை “உள்ளவாறு” எனும் திருத்திக்கொள்க.

ப/ த்திராதிபர்.

தொகுதி-க௩.] ஆனந்தவ்ரு தைமீ [பகுதி-௩.
Vol. XIII. January-February, 1915. No. 3.

யசோதரகாவிய ஆராய்ச்சி.

“சேந்தமீழ்” (தொகுதி-க௩-பகுதி-௮) உஅ-ஆம்பக்கத் தொடர்ச்சி.

யசோமதியரசன் பின்னொருகால மிருகவேடடையைநாடிப் பல வகைப்பட்ட வலைகளையும் பொறிகளையும் கொலைக்கருவிகளையும் கைக் கொண்டு படைச்சேவகர்கள்பலரும் வேட்டைநாய்கள்பலவும் புடை சூழக் காட்டைநோக்கிப் புறப்பட்டன. அவன் அவ்வாறு செல்லுங்கால, கிங்கர்கள் ஒருங்குசூழ நல்லா பொல்லா இளைஞர் முதியரொன்ப பேதமின்றி எவரையு மொன்றுசேரக்கொன்றொழிக் கக்கிளம்பிய கூற்றுவனேபோலக் காணப்பட்டன. அவ்வாறு செல்லுகையிற் காட்டின ஒருபுறத்து விருப்புலெறுபின்றி எவ் வுயிருக்கும் உறுதியையேநாடி, அன்புமருளும் நிறைந்து, இருவினை களையும் கழிந்து, இவ்வுலகநினைவொழிந்து, சுதத்தமுனிவரென்னும் ஜைநமுனிவராம பெரியவரொருவா யோருகொண்டிருக்கக்கண்டு, அங்ஙனம் அவரைக்கண்டது, தான் நாடிச்செல்லுமவேட்டைக்குச் சகுனத்தடையெனநினைந்து மனங்கசந்துசென்றனன். அன்று அவன்கருதியபடி வேட்டைக்குரியவிவங்குகள் ஒன்றுமே கிடைக்கப் பெறாது மனங்குலைந்து, ஆங்கு யோருகொண்டிருந்தமுனிவர்மீது முனிவுகொண்டு, அவரைக் கவனிக்கதுவிக கொல்லுமாறு தன்னுடன் வந்திருந்த ஐஞ்ஞாறு வேட்டைநாய்களையும் ஏவினன். அந்நாய்கள் அவரைநெருங்காது சூரியனைச்சூழவிருக்கும் பரிவேஷம்போல், அவரைச்சுற்றி ஒரு விற்கிடைதூரத்தில் நின்றன. அரசன் அது கண்டு அடங்காச்சினங்கொண்டு, உருவின வாளுங் கையுமாய்த் தானே அவரதுபக்கத்துச்சென்று, அவரை வெட்டிக்கொல்லுமாறு கையை ஓங்கினன்:

அரசன் அவ்வாறு வாளாயுதத்தைக் கையிலேநதிரிற்றகையில், தற்செயலாய் அவ்வழியேவந்துகொண்டிருந்த கலியாணமிததிர னென்ற அரசன துயிராத்தோழனுன வணிகாதலைவன் அந்நிலைமையில் அரசனைக்கண்டு மனநடுங்கி “அரசே! இதெனனை? இத்தவவரசர் மீது நீ இங்ஙனம் வாளுநருகின்றனை! இவா, அரசியலை யோர்துக னெனவிடுததுத தறவுபூண்டு, ஒரு யிருக்கு ம தீங்குநினையாது அறமே வடிவெடுததுவநதாறபோனது, மலையென அசைவறற பொறுமைகொண்டு ஆதமத்தியானஞ்செப்துகொண்டிருக்கின்றனர். இவாதுதிருவடிகளில், தீரககண்டமசமாபிதது நலவழிப்படுவதை விட்டு, இவ்வாறு மனகொகாபபுககொண்டு இவரைக கொல்ல நினைக்க நினக்கு இவா என்னபிழைசெய்கனா? இவாதுபெருமை யைச சிற்றும் நீ அறிந்திலேபோலும. இவா ஆகவெனில் எக்காரிய மும் ஆகும்; அழியவெனில் அழியும்; மழைபெய்கவெனில் மேகம் வந்து மழைபொழியும். எகசித்தததவராம இம்முனிவரதுபெருமை இத்தனமைததாம். இவரையடைந்தா மறுமையிற் பேரினபம பெறுவா. இவரையிகழந்தா கொடியநகங்களிலாழ்வார் விருப்பு வெறுப்பொன்றுமின்றி எங்கும் அலைநது திரியும் சரீரநிழலே போன்று, இவரும் எங்கும் ஓடியாடித்திரிகின்றனர். உலகவியலை இவ்வாறுகடந்ததிரிறநல கடவுளதுசெயலேயாம். இவர் தமமையிகழ்ந தாரை முனிவுகொண்டு இடாசெய்து இகழ்விப்பதும்லை. இநதிரர் களேவந்த அடிபணிந்து புகழ்ந்தாராயினும், அதற்கென அவர்களை மகிழ்ந்துபோற்றி மகிழ்விப்பதும்லை. யா என்னதீங்குகள் தமக் குச்செய்யினும், அவையெல்லாம் தம்வினைப்பயனென அவர் நினைந்து, அத்தீமைசெய்தாரிடத்து வெகுளாது தம்வினைகளின் மேலேயே நினைவினைநிறுத்தி, எவரிடத்தும் நமர் பிறரென்ற பேதம் பாராட்டா தொழுகுபவர் மேலும், எவ்வுயிரும் தம்முயிருக்குநே ரெனக்கருதி, பொறுமையொழிந்து அருள்சுரந்து, இவ்வையகத் துயிர்களுக்கெல்லாம் இதமேநாடி, இன்னாசெய்தார்க்கும் இனியவே செய்து உயிரவளர்களுசெவவியையே விரதமாகப்பூண்டவர். நீ இவரைப்பணிந்து உனது தீவினைகளைக்கடந்து உய்வாயாக” வென்றனன்.

இவ்வாறு தனக்கிதங்கூறியவணிகனதுமொழியை அரசன் இகழாது மதித்துக் கோபநதணிந்து ஒங்கினகையைத் தாழவிட்டு வணிகனைநோக்கி “நணபனே! இங்ஙனம் அடிபணிந்துபோறபொழுது நீ யெனக்குக்கூறிய இவா யாவா? எகருலததவா? இவா மாசுபடிநத கருமேனியர்; இவரது உடம்பு தண்ணீரகண்டு பல்லாண்டுகளாயின போலும், இவரை யான எவவாறுவணங்கலாகும்?” எனவே, வணிகன், “அரசே! இவா நீதிவழுவாது உலகாண்ட கலிங்கநாட்டரசர், காங்காருலத்திற்பிறந்தவா, இளமையும் எழிலும் போகமும பொருளுமாதியயாவும், மேகமுமமினனலும் வானிடுவிலலும்போலத தோன்றியழியுமென நனகுணாநது, அவைகளை நிலையெனக்கொள்ளாது விட்டொழித்தது துறவுபூண்டு குறைவிலா மாதவம்பூண்டு எவவுயிரிடததம் அருள்கொளளும் நல்லவழியில்நின்ற யோக மார்க்கததாற பொன்னுலகுசேரகருதியவர்; நாடு நகரம் கொடி முடி வீடு பெண்டு ஆடையாபரணங்கள் இவையாவையும் ஒருங்கே கைவிட்டவா, வானவரும் தானவரும் மன்னவரும்வந தடிதொழுக தவபபெருமைகொண்டவர்; எவவுயிரிடததம் அன்புபாராட்டிஉறுதி நாடிக காட்டிலும் நாட்டிலும் மலையிலும் திரிகின்றனர். நிறக இவர் சரீரத்தினிடத்து யான் என்ற பாவனையும் எனது என்ற பற்று மொழிந்து, இப்பெளதிகசரீரமுள்ளவரை முததிபெற லரிதானதுபற்றி அது நனமைக்கானதெனநினைப்பு மாறி, உடனின வெளித்தோற்றத்தில் மகிழ்வருது தம வினைமாசினையே மாசெனக்கருதி யதனைக களைநது, ஞானவொளியையே தமக் கணியாகக்கொண்டவர், இவரது பெருமையால், இன்று நீ இக்காட்டிலுள்ளபல்லுயிரகளையுங்கொன்று உனமேற்சுமத்திக்கொள்ளவிருநத தாகுகருந தீவினைச்சமைகளும் நின்னைச சாராதொழிந்தன. இந்நாய்களுங்கூட இவரைககண்டவள வில் தம முர்க்ககுணமொழிநது உபசாரதியடைநதுநிற்பதைக காணின், இவருக்கும திங்கிழைக்க மனமவருமோ?”வெனச சொல்லி முடித்தனன்.

இங்ஙனம் மித்திரனாகிய கலியாணமித்திரனசொல்லக்கேட்டதும் அரசன் தரையில்வீழ்நது முனிவரதுமலரடிகளில் தண்டனிடடது மன்றி அவரைக கொல்லநினைத்த தன் தீவினைதிருமாறு தனறலையை யரிந்து அவரதுதிருவடிகளிலிடவுநினைத்தனன். அரசனது உள்ளக கருத்தினைத் தம ஞானதிருஷ்டியினால் தெரிநதுகொண்டமுனிவா,

அவனைக் கைகொண்டெடுத்தது “அரசே! நீ இப்பொழுது உன்மனத் திற்கொண்டகருத்தினைக் கைவிடுவையாக. நின்னுயிரினைவளர்த்துப் பிறவுயிர்களைக்காக்கக் கடமைப்பட்ட நீ நின்னுயிரினையேமாய்க்கக் கருதுவையாயின, பிறவுயிர்களிடத்து உனக்குள்ள அன்பு எவ்வாறாகும்?” எனவே, தன் உளளக்கருத்தினைத் தான்சொல்லாமலே அவர் அறிந்தகொண்டதனைக்கண்டு அரசன் வியப்படைந்து, பின்னும் பன்முறை அவரைப் பணிந்தெழுந்த தனகுலத்தவராம முனனோர்களடைந்தகதிகளைத் தானறியுமாறு மொழிந்தருளவேண்டுமென வேண்டினன. முனிவர அவதிக்ஞானத்தால் அவரது கதிகளைக் கண்டறிந்து, அரசனறியுமாறு அவனுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினார்

“வேந்தே! நினபாட்டமும் அசோகராஜன தன னலஹப்பயனும் பிரஹமோத்தராகலபம் எனப்படும் ஆறுவதுதிறக்கத்தில் இன்புற்றவாழ்கின்றனன. ஆங்கடைந்தார்களின் நீண்ட வாழ்நாணிறை வரம் பததுக்கடல்களளவுகாலமும் அவன் ஆங்கு வாழ்வன்.”

*சீர்திரிசூதாவயிழைம்பயங்கெவ்வாறிசூதமிழ்” ததவாதத சாஸ்திரம், 1-அத. 9-கு. மதிஜ்ஞானம், சுருதஜ்ஞானம், அவதிஜ்ஞானம், மனப்பரியஜ்ஞானம், கேவலஜ்ஞானம் என ஞானம் ஐந்தவகையாகும். பஞ்சேந்திரியங்களினமூலமாக மனங்கொண்டு அறியப்படுவது மதிஜ்ஞானம். அவ்வாறு அறிந்தவைகளை நன்றாக ஆலோசித்துப்பார்த்துத் தோமானித்தல் சுருதஜ்ஞானம். குறிப்பிட்ட இடம் காலம் விஷயங்கள் இவைகளைப்பற்றியதாகவுள்ள அறிவு அவதிஜ்ஞானம்; இது பஞ்சேந்திரியங்களின் உதவியால் ஆகாதது. பிறருடையமனத்துள்ளவிஷயங்களையெல்லாம் அவர் சொல்லாமல் அறிந்த கொள்ளல் மனப்பரியஜ்ஞானம் நிறைவுற்ற அறிவு கேவலஜ்ஞானம்.

† வெள்ள வாமரொவசாவாயும் வெளயெடுசூராகவுயொஃகக||

வாமர்த்துசூராரொவெடுகவுயொஃ வஸ்து கீதி-ப்தாஃ |

ஸுமெஷ்ஸுமெஷா துரெகவுடி டெஸெவ வாய்வனி-ப்தாஃ ||கஉ||

ஸுதகராணவகாலி-ப்துயொஸு உத-ப்தாஃ |

தத-ஸுத-சூரமொஸு துயொயொஃ ஷோயெஸாதி-ப்தாஃ ||கஉ||

கவுடா-ப்தா ஸதாரொவ-ஸுமெஷா-வஸூரொவ வஸூரொஃ

சூமெஷாணெக வாலி வஸூரொஃ வஸூரொஃ ||கஉ||

“நின் றுயாகிய அமிருதமதி களவொழுக்கத்தானும் கணவனாயும் அவனறையையும் வஞ்சித்து நஞ்சிட்டுக்கொன்றபாவத்தானும் குட்ட நோயுற்று உடல்குறுகிக் குறைந்து உயிரிழந்து கொடியதோர்நரகில் விழ்ந்தனர்: † நரகவட்டங்கள், (1) ரதநிபிரபை (ஒளிவட்டம்) (2) சர்க்கராப்பிரபை (பரல்வட்டம்) (3) வாலுக்காப்பிரபை (மணல்வட்டம்) (4) பங்கப்பிரபை (சேறுவட்டம்) (5) தூமப்பிரபை (புகை வட்டம்) (6) தம்பப்பிரபை (இருள்வட்டம்) (7) மஹாதம்பப்பிரபை

சூரனென்று தகவெல் லுடையாவினாநாவுடையார்.

ஊர்கெகெந் ததெவாவுழியாவதிஸ்தபாயிகாஃ ||” கரு ||

வநு, வுலவரிதெ. கடி. வலெமெ.

இ-ன். லௌதாமேசானகற்பங்களில் ஆங்கடைந்தார் கீண்டவாழ்நாணிறைவு 2 கடலும், ஸானத் குமார மாசேந்திரகற்பங்களில் ஏழு கடலும், பிரஹமபிரஹமோத தரகற்பங்களில் பத்துகடலும், லாந்தவகாபிஷ்டகற்பங்களில் பதினான்கு கடல்களும், சுகிரமஹாசுகிரகற்பங்களில் பதினாறுகடல்களும், சதாஸஹஸரார கற்பங்களில் பதினென்கடல்களும், ஆனதப்பிராணதகற்பங்களில் இருபது கடல்களும், ஆரணசசகற்பங்களில் இருபத்திரண்டுகடல்களும், நவக்கிரை வேயசங்களில் முறையே ஒவ்வொருகடலவீதம் அதிகப்பட்டு மேலேயுள்ள ஒன்பதாவதுகிரைவேயசத்தில முப்பத்தொருகடல்களும், நவானுதிசைகளில் முப்பத்திரண்டுகடல்களும், விஜய-வைஜயநத-அபராஜிதங்களிலும் ஸாவாதத் ஸத்தியிலும் முப்பத்துமூன்றுகடல்களுமாம். (கடல்-சமுத்திரம், அஃ. தொரு கால அளவு.)

“இரண்டுமேஷும் ரைநதுமீரேஷுமா

இரணமுனமேறசென்றிருபத்திரண்டெய்தத

திரண்ட வற்றினமேலொன்றுசென்றாயுக

முரண்டெழுங்கடவுழ்பபத்துழனுறுமேல்" மேருமதரபுராணம் 498.

“இரண்டாகுமுதல்வாகடகேழீரைநதீரேழாயத்

திருண்டி ரண்டாயமுவுலகத்தொழிந்தவர்சோபிரண்டி ரண்டா

யரண்டகவநதேதரிபபினரூரணவசகதருலகின்

மருணடாயமணிமுனனீரபதினென்றறகிருமடியே” 223.

ஆங்கவாமேலமரரசாழமழவர்க்கொரோவொன்று

யோக்கிணாமேலொன்பதினமாகுகொன்றென்றயவர்மேலார்

பாங்கிணறப்பெருதவனபதினைதிற்கிருமடிமேல்

வாகுகொலிநீரொருமூன்றுவாழ்வென்பமணிமுடியாய்” குளாமணி, துறவுச்சருகம் 224.

† “நாங்கள் ஸஷ்யா ஸஷ்யஸ்யீமெனென விரிந்தே.

சுயிகாயிகமங்கெழுப்பிரணாயாவிஞ்செஷ்தஃ ||

சுடிரா துவ, மா நாஜிதீயா சுக-சாஸ, மா ।

விகதாழிவ மா மாநா வாநாவழிவ மா சிதா ||

மேருகிரியைக்கொணர்ந்து அவ்வெப்பத்திடின, அஃது வெகுசுடுதியில் நீரொனவுருகியோடும். அவ்வாறு உருகிய அஃது அந்நரகில் தட்பம் மிகுந்தவிடத்துச்சேரின் அடுததநிமிஷத்தில் முன்போல வலித்து விடும். அவ்விதநரகத்துள் அமிருதமதி வீழ்ந துருகி இறுகித் தன் புறனன். தஞ்சமெனறவாய்க்கு அருசேல் என முன்வருதுவ யாரு மின்றி அறனுமினறித தவிக்கினறன். ஆழ்நத அந்நரகில் அவள் வீழவே தீவினையுடையாராகிய நரகர் ஓடிசுருழ்ந்து அவளைக் கால் களாலதுகைத்தனர்; தீயிலிடசு சுட்டெரித்தனர்; புண்பெருகத் தடி களாற்புடைத்தனர், வாள்களாலவெட்டிப்பிளந்தனர்; ஐயோ பாவம், என்செய்வாள்! தாநதாளுசெய்ததீவினைகள்வந்துசீறுங்கால, அவ ரிடத்துச சீறுதாருமுளரோ? நிரயபாலாகளாகிய இந்திரர்கள், செந் தழலிலவெருதுருத்தலுறற செப்புபாளைகளைப் புலாலருநதீய வாயிற மிணித்தனர். ஜாராகுப அஷ்டபங்களைப்புணர்ந்த தீவினைக் கொடுமையாலே, அழலிலே உருகுவெருத செப்புபாவையைக்காட்டி, இதுவு முனக்குத் தழுவ இனிதேயாமெனக்கூறி, அத்தையணையுமாறு அவளை யதனருகற்றளவே, அவளும் வகையின்றி யதனைத்தழவி உடலமுழுதும் பொரிந்து பொடியாயினள். உண்டஅளவில் நாமுழு தும் அழுகிவீழும் நஞ்சுணவையுண்டு, கோவென்றலறி நாவுருகி அல மந்தனர். நஞ்சுணவினும் இறந்திலள். அந்நோ! தீவினைப்பயன்க ளாம் துன்பங்கள்விளைநிலமாகியநரகத்தில், இனிதெனநினைக்கலாகும் மரணமும் அரிதாமன்றோ? நீ முன் நின்னினத்தார்களின் தைசகளை விலக்காது விருமபித்தின்மனையாதலின், அவைகளினும் உனதுதலைச தின்ன உனக்கு இனிப்பாகவிருக்குமெனசொல்லி, அவளை உறுப புறுப்பாக வரிந்தரிந்து ஊட்டி யொறுப்பர். நிறக, எள்ளாட்டுஞ்செக்கி லிட்டி ஆட்டுவர்; உலைபெருந்தீயிலிட்டி உருக்குவர்; கொலைக்கழுவி லிட்டி இடவர். இவ்வாறு நிரயபால்கள்செய்யும்வருத்தத்தால் அவள்படுங் துயரங்களையெடுத்துரைத்தல் அரிதினுமரிதேயாம். இதுவும் கிடக்க,

“வரிவீவ நூதுவூரூபிரிபுரூபூநாகெஷு-யபிநிசுத்வெபுத, ஸ்விபுரெவவிரிபு-வீவெஷு-வவனகொஷு-வீவ-நுத்-ஸ்தநாகெ ஷு-யபிநிசுத்வெபுத, ஸுஷுநிபெஷுரூபூவவவநூஷுரூபு.”

ராஜவாததிகம்.

இ-ள. இமயமலையன்ன பென்னமபெரிய தாயிரமலையொன்றை வெப்பம் நிறைந்த நரகங்களிலிடின, சடுதியில அது நீரென உருகியோடும். அவ்வாறு உருகியோடும்தினைத் தட்பம்மிகுந்த நரகங்களிலிடின, இமைப்பொழுதிலில் முன்போலக் கட்டித்துவிடும்.

அமிருதமதி, * தூற்றிருபத்தைத்துவில்லுயரமுள்ள பெருந்தேசத்
தோமி ஒய்வின்றி எப்பொழுதும் நெடுநூரம்பொங்கியெழுந்து
கீழுள்ள கற்பாறைகளில்விழ்ந்தவண்ணமாகவே யிருக்கின்றனள்.
இங்ஙனம் கீழ்விழ்ந்து உடல்செதுவாளாயினும், சிதறுண்ட பாத
ரஸமேபோன்று, அவளது அழிந்தவுடம்பு மேலும் வடிவுகூடிவிடு
கின்றது இவ்விதத்தனபங்களை நுகர்ந்துகொண்டு, அந்நாகில் நீண்ட
வாழ்நாணிழைவாகிய பதினேழுகடற்காலங்கழியுமளவும் அவள்
ஆங்குக் கிடப்பாளாவள்.

* “ஷபஜுனாஸூபொ ஹஸ்தாஃ ஸஷ்ட ஶாவாநி விஸு வெஹ |

ஊபகெவபுஷா ஜெயா ப்ராணி நாப ப்ரபுஷிதௌ || ௧௭

• விதீயாஜிஷ்டகொதந்ராஸு- விமணவிமணாடிபம் |

உதேயஃ ஸ்ரோஹிதீஷு யாவதுணயநுஸ்கீழ் ||” ௧௮. ||

பரிபுஷிதாஸூபுடிபடி.

இ-ள். முதலாவதுநாகவட்டமடைந்தாரின் சரீரபரிமாணம் 7 வில், 3-
முழம், 6-அங்குலமுயரமாம். இரண்டாவதுமுதலாகவுள்ளவட்டங்களில் இரு
மடங்குவீதம்பெருகி ஏழாவதுநாகத்தது 500-வில்லளவு உயரமுளதாம் (அங்கு
லம் இருபத்தான்கு, முழம் முழம் நான்கு, வில்.)

“எழுவின்முழமுனறுவீரலெனப்

வழுவின்முதலதன்கீழ்ப்புரைவாழ்வார

ஒழிவிலபொங்குவரோசனையேழ்மேன்

முழவிலகுநூற்றொடுமுககாவதமே” குளாமணி, தறவுச்சூருகம் 107.

† “வனகருஷ்ய விதீயே உத்யம், ஸஷ்ட துதீயகௌ |

உதாபெ- ப்-உதேவ ஸ்ரோஹிதீஷு ஸஷ்டசு துதீயகௌ || ௨0 ||

ஷபஷ்ட ஶாவாநிதீஷு-பா துயஸூபுஷு ஸஷ்டே |

சூபு-பு- வாபவாகெ நிரகெ ஸாமரொவடி || ௨௧ ||

சுஷ்ய வஷ-ஸஹஸ்யாணி ஶ்ரோபா நயம் ததஃ |

ப-கு-ஷிதீஷு-தூஷு-நிசுஷு-ததீய-பு- || ௨௨ ||

பரிபுஷிதாஸூபுடிபடி, ஸம-படி. ௨௧.

இ - ன். முதலாவதுநாகவட்டத்தையடைந்தார்களின் நீண்டவாழ்நாணி
ழைவு 1 கடல்; இரண்டாவதுநாகவட்டத்தையடைந்தாருக்கு 3 கடல்; மூன்ற
வதுநாகவட்டமடைந்தாருக்கு 7 கடல்; நான்காவதுநாகவட்டத்தாருக்கு 10
கடல்; ஐந்தாவதுநாகவட்டமடைந்தாருக்கு 17 கடல்; ஆறுவதுநாகவட்டமடைந்
தாருக்கு 22 கடல்; ஏழாவதுநாகவட்டமடைந்தாருக்கு 33 கடல்; முதலாவதுநாக

“நின்தந்தையாகிய யசோதரமன்னன், மாக்கோழியைவதை செய்தபாவத்தால் மயிலாய் முடபன்றியாய் மீனாய்ப் பின் னிரு முறை தகருமாய் ஆறுவதுஜன்மததிற் சேவலாய்ப்பிறந்தனன். அது போலவே, அவனதுதாயாகிய சந்திரமதி, நாயாயக் கரும்பாம்பாய் முதலையாய்ப் பெண்ணுடாய் எருமைபாய் ஆறுவதுபிறப்பிற சேவ லாய்ப்பிறந்தனள் அவரிருவரும், அப்பிறப்பிற சண்டகருமனும் கூட்டிலடைபட்டுநிறக, அகமபனமுனிவாகூறிய நல்லறப்பெருமையைக் கேட்டுணர்ந்தது, நின்மக்களாம் அபயருசியும் அபயமதியுமாகி வளர்கின்றனர். இது துமமவாகளின் அவ்வினைகளும் அவ்வினைப் பயன்களுமாம்” என்றனர்.

இவ்வாறு காரியகாரணபாவங்களுடன் முனிவர்மொழிந்தரு ளியவறறையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் நினைந்துநினைந்து, அரசன் விகிர்விகிர்ந்து மனமுடைந்து மருண்டான். அபயருசியும் அபய மதியும் தமமுற்பவங்களை முனிவாகூறியசமயத்து ஆங்குச்சென்று கேட்டிருந்தாராதலின், அதுகாறும் மறதியிலிருந்த அவ்விஷயங்கள் யாவும் உடனே அவர்களதுநினைப்புகருவந்தன அப்பொழுது அவர் களுக்குண்டான மனக்கவலைகளை அவர்களேயறிவார்களல்லாது யார் அறிவார்? தந்தையும் அவனது தாயுமாகிவருந்து, இப்பொழுது தன்செல்வப்புதலவனும் புதலவியுமாகவருதுபிறந்ததுள்ள அபயருசி யும் அபயமதியும் தம முற்பிறப்புக்களையோர்ந்து மனமுனைந்து தேம் பிததேமபிப புலமபககண்ட அரசன் வெறுகனலிலிட்ட வெண்ணெய் போலிரங்கி யுருகினன். பின்னும், யசோமதியரசன் “என்தந்தையும்

வட்டத்துக்குக் குறைந்தது பததாயிரமாண டளவாகும். மற்றையநகவட்டங் களிற் குறைந்தகால அளவு, முந்தியநாகவகளினது நீண்டவாழ்நாணிற்றவேயாம்.

“ஆண்டிச்சிறுமைபதினாயிரமுன்
நீண்டவாவாழ்நாணிற்றவுகடலெல்லே
யீண்டிதன்நீழ்க்கீழ்ப்பெருகிவருமெங்கும்
வேண்டிற்றிறுமைதம்மேலோர்நிறைவே” 108.

“மூன்றுமொரேழுமொழிபஃதும்பத்தினே
டேன்றநல்லேழுமிருபத்திரண்டிமென்
ருன்றவிலகடன்முப்பத்துமூன்றுமென்
றுன்னினிழைக்கீழுயாந்தனவாழ்நாள். குளாமணி. தறவுச்சுருக்
, கம். 109.

தந்தையின் தாயும் இறந்திறந்து பிறந்தபிறவிகள்தோறும் அவர் களுக்குச் சொல்லரும்பெருநதுன்பங்கள்புரிந்து யான் என்றலையிற சுமத்திகொண்ட தீவினைகளைத் திருமாய் எனசெய்வேன்? நிறகு; நான் தோறும் கணக்கில்லாதவர்களைப் படுமோசஞ்செய்து வதைத்த பாவங்கள்தீர, நரகத்துன்பங்களை யனுபவித்தலல்லது, அவைகளினின்றுதப்ப வழியொன்றும கண்டிலேனே, எனசெய்வேன்? அன்றியும், பொருளும் போகமுடும் பெரிசெனக்கொண்டு, பிராணிகளிடத்து அருளு மனபு மினறி, அவைகளுக்கழிவுசெய்து, பாபியேன் அவைகளின்பாவங்களைக் கடடி க்கொண்டேனே இதற்குத்தான் எனசெய்வேன்? இம்மட்டோடுமநிலலாது, அருளவடிவுற்ற இவ்வடி கட்கும் முன்பின் சிறிதுமயோசிப்பாய் தீங்கிழக்கநீனந்தேனே, சிறியேன் இப்பாவத்தினின்றும் எவ்வாறு உய்வேன்? மாக்கோழியைக் கொலைசெய்தபாவத்தான டிவருற்றீமை இவ்வாறுமாயின், ஓயாது உயிரக்கொலைபுரிந்த அடிமே னுக்கு நுகநிருவடிகளேயல்லது வேறுசாண ஒன்றுகண்டிலேன். இப்பாவங்களினின்றும் யான தப்புமவழி யாது? அருளபுரிந்து மொழிந்தருளவேண்டு”மெனக்கெஞ்சிக்கேட்டனன்.

முனிவா அரசனைநோக்கி, “நீ அசச்சமொழிக. மெய்யறிவில லாதார் அறிவிலராய்காலத்துசெய்த தீவினைகளயாவும், மெய்யறிவு ஊற விலகிநிற்கும். அருளபுரிமனத்தராகி உயிரகளுக்கு அபயநல்கப் பொருளாசை கொலை களவு காமம் பொய்யாகிய தீ வினை களை யெல்லாமகற்றி இறைவனத்ததைப்பற்றின் இன்பமல்லல துன்பம் வருவதுண்டோ? இல்ல இல்ல” யென்றனர் என்றலும், அரசன் எவவுயிரும் தனதுயிருக்குநேரெனக்கொண்டு, பிராணிவறிம்சை முதலிய எவ்விதகீழமைகளையும் அகற்றித் திருவறமருவினன், கடநத வரைச் சரணடைந்தார் கடுவினைகளைக்கடப்பரன்றோ?

யசோமதியரசன், தனமக்களாம் அபயநுசியையும் அபயமதியையும் அருக்லழைத்த அலாதுமுற்பவங்களில் தான் அறிவின்மை காரணமாக அருள்சூனறி அவர்களை வாட்டிவதைத்துச் செய்த சிறுமைகளையெல்லாம் பொறுத்தலவேண்டுமென இரங்கிக்கேட்ட னன். தன னுயிர்ப்பாவக்ஞம் கவியாணமித்திரனைநோக்கி, “தோழனே! தீயவழிகளிலேயேபழக்கப்பட்டு அவ்வழியிலேயே முன் சென்ற

என்னை அருமபாடுபெருமபாடுபட்டு அவவழியினின் றுதிருப்பி நல்
வழியிறகொணர்ந்துசேர்த்தநீயும் என க கு இக்கருணைக்கடலாகிய
அடிகளுக்கொப்பாய்” என மனமுவந்தவந்தனஞ் செலுத்தினன்.
மேனமேலும் பலவகைப்பட்ட இடாகளுக்கிடனும் ராஜயபாரமென
னுமபெரும்பாரத்தை முததம்மகனா அபயருசியினபால்விடுத்தது அவ
னுக்கு மகுடஞ்சூட்டி, சுதததமுனிவரதுதிருவடி களைக்கைப்பற்றி,
அவரிடத்து ஜிராகமங்களைக்கேட்டுணர்ந்து, தீவைக்கொண்டு துறவு
பூண்டனன் கலியாணமித்திரனுபவணிகனும் வேறுபலரும் உடன்
சென்று அவ்வாறே துறவறம்பூண்டனர் அபயருசி, தனதந்தையின்
துறவுமுந்தத தான் அரசியலைத்தாங்கத தம்சமயம் உடன்பட்டானே
யன்றி, அளபருகுதுன்பகளுக்கிடனும் இவவுலகவின்பங்களிற்
சிறிதும் ஆசைகொண்டனனல்லன். ஆகவே, தன தம்பிரியம் யசோ
தரனுக்குப்பட்டஞ்சூட்டி ராஜயபொறுப்பை அவன்பாலாக்கித்
தந்தங்கை அபயமுதியுந் காலுமாய்த் தவவனம்புகுந்து சுதததமுனி
வரைவணங் வாழ்த்தி அவரைப்பார்த்து, “வினைகளையும் வினைப
யனங்களையும் அஞ்சித் தஞ்சமென்றடைந்தார்களுக் கஞ்சன்மின் எனக்
கைகொடுத்துத் தவவரசநுளவுடன்பட்டபெரியோய்! வருவினையூற்
றுககளையெல்லாம் செறித்த சீரியோய்! நாங்களிருவரும் ஜிநவரனது
சரணகளையே சரணகொண்டு, மனங்கொள அருந்தவம்புரிய எண்ணி
வந்துளோம் இது மெய்யியயாகும். எங்களுக்கு உபதேசம்புரியத்
தாங்கள நன்மனங்கொளலெவனும்” எனநனை எனவே, முனிவா
“இளைஞர்களே! இதுபொழுது நீங்கள் (அ)சையமாசையமத்திற்கேற்ற
வநிலைமையைத்தழுவி, அதனிரபிறழாதநின்று அறதுலகளிற
சொற்றவரது கவையியிற படிப்படியாயமுபயன் முன்சென்று, தக்க
திராணிவந்தவளளில் துறவறம்பூண்டு அருந், உமமர்ந்துசெய்மின்”
என்றுமொழிந்தனா அவாகளும(ப)பதினென்றாவதுசிராவகநிலையைத்
தழுவித் தம்மாற்றலுக்கேற்றவாறு அவவழியில் ஒழுகுகின்றனா.
அருங்குணங்களையாவும்மைப்பபெற்ற அச சுதததமுனிவா தந்ததரய

(அ) ஸாயஜிஸாயஜி, விரகாவிருதவரிணாஜி” சையமாசைய
மம் துறவறத்தைத்தொட்டுத்தொடாதுநின்றல்

(ப) “மனை துறகதுமா தவாதாளடைந்துநேற்ற
வினையுப்பானுக்கிட்டனும்” அருங்கலசுசெப்பு—271.

ஸம்பநர்களாம் தம்மையொத்த அருந்தவர்பலருஞ்ஞழ இந்நகரப் புறத்து ஒருசோலையினகணவந தமாநதனர். வந்தவந்நான், அம் முனியரசர் தம்முடனவந்தாரோடு உபவாஸமிருக்கக்கருதி யசோ மதியரசன்மக்களாம் அபயருசியையும் அபயமதியையும் தம்பக்கத தழைத்து “இளம்பிராயமுடையநீங்கள் படடினிதாங்கமாடமீர்கள், இந்நகரத்துத்தெருக்களவழியே (c)சரியையோமின்” எனக் கட்டளை யிடவே, அவ்விருவரும் முனிவரை இறைஞ்சி அவரதுகட்டளைப்படி இந்நகரத்துளவநதனர் மாரித்ததவரசனை’ நாங்கள் அவர்களே பெயவறிவையாக, இது எம்முடையதும் எம்மைச்சோநதவர்களது மாகிய பிறவிமால் ஆயுங்கால, இங்ஙனமாகுமவினைகள் பிளடைக ளில தொடர்துவநது துன்புறுத்துமுறையும், காமம் வெஞ்ளி இவை களுக்கு இடங்கொடுக்கின், அவைகளினாலவியுங் கொடுமைகளும் இத்தகையனவாகும் இறைவனதற்கைக்க கைக்கொண்டொழுநின், அதன்பெருமையம் யாமகூறியவாறு இங்ஙனமாகும். அரசே’ கோழி யின்வடிவாக மாவிற்றசெய்த வோ ரியந்திரத்தை யாம் கொலைபுரிநத பாவம், எம்பிறவிகள்தோறும் எம்மையொட்டிவநது வருத்துகின்ற தாமாயின், நீபுரியும் இவையிராககொலை எந்நாளும் தீராதகொலையாக உன்னைச்சூழ்நதுநிறகும். நீ மயக்கவிருண்மேலிட்டு எத்துணையோ வுயிர்களைக் கொலைசெய்வதனால் உனக்குவநததுன்பங்கள் எத் தன்மைத்தாருமோவென மனமுனைந்து இரக்கங்கொள்கின்றனம்” என்றன.

[இதனையெல்லாம் விடாதுகேட்குநத சண்டமாரியம்மன், நல் லுணர்வுகொண்டு, ஜீவவதையில் மனநடுங்க ஒழிவடைநது, எவருங் காண எதிரில்தோன்றி அபயருசியையும் அபயமதியையும் வணங்கி நின்று, அன்றுதொட டெவரும் தனனை நனமலர்களாலும் கனிவகை களாலுமல்லது உயிாவதைசெய்து பவிர்கொடுத்துப் பூனைசெய்வாரா யின் அவரகனதுருடுமபம் அடியோடுமாண்டொழியுமென வெரும் கேட்கக்கூறிவிட்டு மறைநதனா. ஆங்கிருந்தாரியாவரும் அதிசயப் பட்டனர்.]

(c) சரியையோமின் - பிணைக்குச்செல்லுங்கள் உய-பா- சரியை; வீடு தோறுதழையாது தெருவினாடேசென்று பிணையென்றுசத்தஞ்செய்ய அதனைக்கேட்டு இருந்தவிடா? தடியளிப்பாரிடமிருந்தயட்டுமவாகியுண்ணும் பிணை “உய-பா-சரியை-பா வடபிஷ்ணுதி” அமரகோசம்.

[இவ்வடையாளகளுக்கு கிடையிலுள்ளது வடமொழிக்காவியத்தின்மட்டு முள்ளது.

இதனையெல்லாம் அவ்விடத்துநின்று கண்டங்கேட்டு மிருந்த மாரிதத்தவரசன் அபயருசியைப்பார்த்துச் சொல்வானாயினான். “ஐய! நீ கனிந்துகூறிய நற்போதனையினால், கொலைப்பாவங்களினால் கோழிக் கணக்கில்வந்தும கொடியதன்பங்களினின்றும் நான் இதுபொழுது நீங்கினேன். யசோமதியரசனது குமரனே! நின் புகழ்மொழியைப் புணையாகக்கொண்டு இதுபொழுதே யான் அருந்தவமெனும் பெரிய கடலில் இறங்கிக் குளிக்கத் துணிந்துளேன். இது நிச்சயமேயாம்” என்றான். மனைவிமககள் சுறத்தாராகிய எவரும் சூழவிருக்கும் பொருளையாவும், தன்னைச்சூழ்ந்து பறறியெரியும் நெருப்புதிரள்களுக் கொப்ப, முததிபெறத் தடையாய்நின்று பிறவிச்சகரத்திற சுழன் மழியக்காரணமாகுமெனப் பெரிது மஞ்சி, பறறுக்களையெல்லா மறுத்து, அரசியலைத் தனமகன் புஷ்பத்தனதுகையிலாக்கு, அபயருசியையும் அபயமதியையும் தொடர்ந்துசென்று, சுதத்தமுனிவரைத் தொழுது துறவறமயூண்டு முனிவன் ஆயினான். பிறகு சுதத்தாசாரியரிடத்து நெடுநாள னூறப்பொருளையாவும் கேட்டுணர்ந்து, வெறுதயர் களுக்கிடமும் தீவினைகளெல்லாம் தன்னைவிட்டொழியுமாறு மாதவத் தினை முறையினில் முடிவுறச்செய்துமுடித்து, யாவரு மதிசயமுற உடம்பினை ஆண்டு விட்டொழித்து, வானுலகின்கண, போகதகளும் லோகங்களுக் கிடையனவாகவுள்ள சனதகுமாரகற்பங்களெனப்பபடும் முன்றாவது துறக்கப்புரையிறசென்று தேவனாகி, ஆங்குள்ளதேவ மாதர்களுடன் இன்புறவாழ்ந்தனன்.

அபயருசியும் அபயமதியும், இவ்வுலகின்கண் தமமுயிர்வாழ்வு முடிவுபெறக் காலமநெருங்கியதனைச் சுதத்தமுனிவர்சொல்லத்தெரிநது, சொறறநருணங்கையாவும் அமையப்பெற்று, யோகவழியாற சரீரத்தினை ஆங்குத் தரையிலிட்டு, மேலுலகத்தி லிரண்டாவதுதுறக்க மாகிய ஈசானகற்பத்திறசொந்து இமையவராயினா. ஆங்குத் தேவ லோகத்துப்பெண்கள் காதல்மேவிட்டு முறுவல்கொண்டுநோக்கச் சுறுமுறுமும் ஓர் ஓசனைநூரம் நறுமணமும் இளஞ்சூரியனையொத்துத் திகழொளியும் வீசும் திவ்யதேகத்தோடு அச்சொர்க்கத்திற சென்று, முறப்பிறப்புக்களிலநிகழாதனவாம் சங்கதிகளையெல்லாம் நினைவுகொண்டு இறைவனதறத்தினில மாறாதமனத்தினராய், அச்சொர்க்கத்து நீண்ட ஆயுட்பரிமாணமாகிய கடல்களளவுகாலமெல்லாம் இணையிலாவின்பத்தினை இடையறாதுதகர்த்து மகிழ்வுறவ வாழ்கின்றனர்.

தொடரும்.

டி. எஸ். சூப்பஸ்வாமிசாவ்திரி.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே*

சென்ற புரட்டாசிமாதத்துச் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில்
“மாணிக்கவாசகர்கால ஆராய்ச்சி” என்ற தலைப்பின்கீழ் மகா-ரா-புரீ
கே. ஜி. சேஷையரவர்கள் திருப்பெருந்துறைததலம் மலைநாடாகிய
“மலையாளநாட்டில் இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்” என்று
கூறியிருக்கிறார்கள் இவ்வுரை உண்மைக்குமாறுபாடுள்ளதென்று
தோன்றி நான் எனக்குத்தெரிந்ததை எழுதலானேன்.

I. (1) இவ்வூர் மிழலைநாட்டில் இருந்ததென்று யாவரும் ஒப
புக்கொளவார்களென்று எண்ணுகிறேன் மாணிக்கவாசகர் எததிக்கி
னின்று மதுரைக்குத் திரும்பிவந்தனரோ அததிக்கினின்று குதிரை
கள் வந்தனவாகும். அததிக்குத்தான் பெருந்துறையுள்ள திக்கு.
மிழலைநாட்டுநரிகள் குதிரைகளாகமாற்றப்பட்டு அவை மிழலைநாட்டி
னின்று மதுரைக்குவந்தன.

“ஒழுகக் தருமந் தவந்தான முறவு வாய்மை பொறைமற்றும்
விழுப்ப முள்ள சூததிராவாழ் மிழலை நாட்டு நரியெல்லா
மழைத்தத தெருட்டி வீளையாட லவனி மீது நனிவிளங்கத்
தழைத்த தலத்தை நரிகுழியென நினறுஞ் சொலவா சான்

என்று தில்லைநாட்டி தமமுலைய திருவீளையாடற்புராணத்திற்குறி
யிருப்பதைப்பார்க்க. குதிரைகள் மிழலைநாட்டினின்றுவந்தனவாகை
யால், திருப்பெருந்துறை மிழலைநாட்டிருந்தது என்பது சித்தம்.
மாணிக்கவாசகர் கொச்சிநாட்டுக்குப்போய் அபபக்கத்திற குதிரை
வாங்குவதாகக்கூறி அவ்விடத்தினின்று மதுரைக்குத் திரும்பிவந்
திருந்தாற் கொச்சிநாட்டுநரிகளல்லவோ பரிகளாக மாற்றப்பட்டிருக்க
வேண்டும். இப்பாக்கியத்தை அந்நாட்டுநரிகள் அடையவில்லையே!

* ஆளுடையார்கோவில் என்பதும் இதுதான் “ஆளுடையார்கோவில்”
என்பது, பாஷாவியசாரமசெய்பவர்கள் “சோமபேரித்தனவீதி” என்றுகூறும்
வழியினால் காலகிரமத்தில “ஆளுடையார்கோவில்” என்று மாறியிருக்கலாம்.
“ஆளுடையார்” என்பதைப் “பகவையுடையபதி” அல்லது “ஆளுடைய
நாயகன்” என்று கொள்ளலாமா?

திருப்பெருந்துறையென்பதும் தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே கரு

(2) இம்மீழலைநாடு எங்கிருந்தது?

1910—11-ஆம் வருஷத்திய சென்னைராஜதானிக்கல்வெட்டு இலாகாவின் “ரிப்போர்ட்டில்” 1910-ஆம் வருஷத்து 47-ஆம் சிலா சாசனமெனறுகுறித்திருக்கும் கல்வெட்டின்படி இந்நாடு விருதராஜ பரமகரவளநாட்டின் ஒருபாகம் என்று அறியலாம்.

தேர்க்காடரோ’ என்ற ஊரிலுள்ள பழையவேளார்குடி ஒன்றைச் சேர்ந்த வேளார் ஒருவரது “கானநாட்டுவிருததாரதம்” என்ற கையெழுத்துச்சுவடியின்படியும், மறுபுள்ள பழைய ஏடுகளின்படியும்,

1 தெற்கேயுள்ள பாண்டிநாட்டிற்கும் வடக்கேயுள்ள புனல் *நாட்டிற்கும் இடையிலுள்ள பனநிநாடு(மற்றிருநாடுகளின் சில பாகங்களுடன், கோனாடு, காணாடு’ என இருபெரும்பிரிவுகளாகப் பிரிக் கப்பட்டிருந்ததென்றும்,

II. கோனாடு சோழவந்தானவரை பரவிரிநுந்ததென்றும்,

III. கானநாடு, தொண்டி காளையாகோவில்வரை எட்டியிருந்த தென்றும்,

IV. இவற்றின்பிரிவெல்லே புதுக்கோட்டைக்கு நான்குமையு க்குத்தெற்கேயோடும் வெள்ளாடுமெனறுகொள்ளலாம் என்றும்,

V. கோனாடு, உறையூர்க்குற்றம் ஒல்லையூர்க்குற்றம்† (புதுக் கோட்டைக்குமேற்கிலுள்ள ஒலியமங்கலத்தைக்கொண்டது) உறத் தூர்க்குற்றம் (இது புதுக்கோட்டைராஜ்யத்தின்வடமேற்குப்பாகத்தி லுள்ள பழையகொடும்பாளூரைக்கொண்டது) என மூன்றுகூற்றங் களாகப் பிரிந்திருந்ததென்றும்,

vi. கானநாடு ஏழுகூற்றங்களாகப்பிரிந்திருந்ததென்றும்,

vii உவமமுள்ள, மிழலைக்கூற்றம் ஒன்று என்றும் விளங்கும்.

* பாண்டிநாடு, புனலாடு, பனநிநாடு என்றபெயர்கள் தேர்க்காட்டீர் கையெழுத்துப்பிரதியிலில்லை பனநிநாடு என்பது வராகமலையெனப்படும் பன்றிமலை அல்லது பழனிமலையுள்ளநாடு, அல்லது பன்றிக்குறையுப்பனநிருவர் இருந்தவந்தநாடு தில்லைநம்பியின் திருவிளையாடற்புராணம், 59-ம் திருவிளையாட்டைப்பார்க்க. பழனி என்பது பன்றியெனப்பதனவிசாரம் என்பா.

† இக்கூற்றத்தினுள்ள ஒல்லையூரைவர்க்கும் புறநானூற்று 242-ம் பாட்டை மகா-நா-நா-ஸூரீ சேனையரவர்கள் நன்றாக அறிந்தவர், அதை அழகாக ஆங்கிலத்தில் அவர் மொழிபெயர்த்திருக்கிறாராதலால்.

மேற்கூறிய கானநாட்டின் ஒருபெரியபாகத்திற்கு ஏறக்குறைய 800 வருஷங்களுக்குமுன் “விருதராஜபயங்கர*சோழவளநாடு” என்ற பெயர்ரிடப்பட்டது.

“கானநாடாகிய விருதராஜபயங்கரவளநாடு”† என்னும் சொற் றொடரைக்கொண்ட புதுக்கோட்டைராஜ்யத்தின்கிலாசாசனங்களின் பிரதிகள் 30-க்குக்குறையாமல் என்னிடமிருக்கின்றன.

ஆதலாற் பாண்டியநாட்டிற்கு வடக்கெல்லையெனப்படும் வெள் ளாற்றிற்குத் தென்பாகத்திலுள்ள கானநாட்டின் ஒருபாகந்தான் திருப்பெருந்துறையைக்கொண்ட மிழலைநாடாம்.

(3) மிழலைக்கூற்றத்தின்முக்கியநதி திருமெய்யத்தலத்திற்கு ஒரு மைல்வடக்கிலும் வெள்ளாற்றிற்கு ஆறு அல்லது ஏழுமைல் தெற் கிலும் ஓடித் திருப்புவனவாயில் எனனும் சிவஸ்தலத்தின்பக்கத்திற் கடலிற்சேரும் பாம்பாறு என்றுகூறலாம். இந்தமிழலைநாட்டின் பெயரைக்கொண்ட புதுக்கோட்டைராஜ்யத்துச்சிலாசாசனங்களின் பிரதிகள் பத்தொன்பதிற்குக்குறையாமல் என்னிடமிருக்கின்றன. இவற்றுள், சிலகல்வெட்டுக்கள் மிழலைநாடுமேல்பாகத்தையும், வேறு சில மிழலைநாட்டுநடுப்பாகத்தையும் சேர்ந்தவை யென்று பின்வரும் கல்வெட்டுவாக்கியங்களாலுள்ளவாகும்.

1 தாஞ்சூர் (மூன்றுகல்வெட்டுக்கள்) “மிழலை மேல்கூற்று மீபாம்பாறுநாடு”

2. காரமங்கலம் (மூன்றுகல்வெட்டுக்கள்) ரெட ரெட

3. வாளராமாணிக்கம் (ஆறுகல்வெட்டுக்கள்) ரெட ரெட

* கலிங்கத்துப்பரணியைப்பார்க்க.

† சென்னை கல்வெட்டு இலாகா உதயோகஸ்தாகனாற் பின்சண்ட இலக் கங்களாகத் தாக்கல்செய்திருக்கும் கல்வெட்டுக்களையுமபார்க்க

1906-ம் வருஷத்து 388-ம் இலக்கக்கல்வெட்டு.

1907-ம் „ 162-ம் „

ரெட 168-ம் „

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையாகோவிலே ௧௦௮

4. இசும்பாநாடு* புதுக்கோட்டையின் எல்லைப்பாகம் (ஏழுக் கல் வெட்டுக்கள்) இவற்றுள் ஆறுசிலாசாசனங்களில், 'மிழலைநாட்டு நடுவில்கூறு'† என்றும், ஏழாவதுகல்வெட்டில் "மிழலைநாட்டுதுளம்பூரான" என்றும் கண்டிருக்கிறது.

மேற்கூறிய நான்கு ஊர்களும் ஆளுடையாகோவில்ஸ்தலத்தைப் போல் புதுக்கோட்டைராஜ்யத்தின்தென்கிழக்கிலுள்ளவை. அவ் ஊர்கள் ஆளுடையாகோவினின்று முறையே 12, 9, 8, 4 மைல் தூரத்திலுள்ளவை என்றால் அந்தத்தலத்திற்கு இவை சமீபத்திலேயே இருந்துவந்திருக்கின்றனவென்றும், ஆளுடையாகோவில் 'மிழலை' கூற்றத்தில் இருந்திருக்கவேண்டும் என்றும் எண்ணலாம். 'மிழலை' நாட்டின் "நடுவில்கூறு" ஆளுடையாகோவிற்பக்கமும் "மீபாம் பாற்றுக்கூறு" புதுக்கோட்டைராஜ்யத்தின்பக்கமும் ஆகின்றதனால், 'மிழலைநாடு' (புறநானூறு 24-ஆம்பாட்டினின்று நாம் அறிகிறபடி) கடற்கரையரைபரவியிருந்ததென்றெண்ணுவதுடன், அதன்கீழ்பாகம் கீழ்பாம்பாற்றுக்கூறு அல்லது கீழைக்கூறு என்ற பெயரைத் தாங்கியிருக்கலாம் என்றும் ஊகிக்கலாம். ஆதலால் திருப்பெருந்துறை கீழ்குடற்கரையை அடுத்த ஊரே.

II வடமொழி 'ஹாலாஸ்யமாகாத்தியம்' என்னும் கிரந்தம் திருப்பெருந்துறை கீழ்சமுத்திரக்கரையை அடுத்திருந்ததென்று இரண்டு சுலோகத்திற் சுருக்கமாயும் தெளிவாயும் தெரிவிக்கிறது.

*இது, பாண்டியமண்டலத்தைச்சார்ந்த சுந்தரபாண்டியவளநாட்டின்கண் இருந்தது என்ற சிலகல்வெட்டுக்களாகும். மாணிக்கவாசகர் இருந்ததாக மகா-நா-ஸ்ரீ சேஷையரவர்கள் கூறியகாலத்திற்குப் பலதூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் இராஜராஜசோழவளநாடு என்றும் இவ்வளநாடு பெயர்பெற்றிருந்தது.

† மிழலைக்கூற்றத்தின் இங்குவிற்கூற்று, சென்னைக் கல்வெட்டு இலாகாவின் 1908-ஆம்வருஷத்தது 130-ஆம் இலக்கக்கல்வெட்டிற் பேசப்பட்டிருக்கிறது.

‡ மகா-நா-ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமியையங்கரவர்கள் தம்முடைய "Ancient India" அல்லது புராதன இந்தியாவின் படங்களுள் தில் மிழலைநாட்டையாண்ட எவ்வியந்தேசத்தைத் திருநெல்வேலியில்லாப்பக்கத்திற்காட்டியிருப்பது எக்காரணத்தினால் என்று விளக்கவில்லை.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையர்கோவிலே காள

இவ்விடுகதைநுபமாக, பழங்கரை எங்கேயிருக்கிறது? என்று கேட்ட ஒருவருக்கு “(பழங்)கரை(திருவான்)குளத்தினின்று ஒருகாத தூரத்திலும், (திருப்பெருந்)துறையினின்று ஒருகாததூரத்திலும் உள்ளது” என்று மறுமொழிகொடுக்கப்பட்டதாம். ஆகவே, திருப் பெருந்துறை மஹ ஆதாரங்களின்படி எவ்விதம் அமையுமோ அவ் விதமே புதுக்கோட்டைக்கு ஏறககுறைய 25-மைல் தூரத்திலுள்ள ஸ்தலமென்று ஏற்படுகிறது அரணதாங்கி புதுக்கோட்டையினின்று இருபதுமைல் என்று கூறுமபொழுது விடுகதையிற்காட்டியகனைக் குத தவறன்றென்றுவிளங்கும்.

ஆதலால், திருப்பெருந்துறை மிழலைநாட்டு ஊர் எனும், அந்நாடு தஞ்சாவூரில்லா ஆளுடையார்கோளிறபாகததை உட்கொண்டதென்றும், ஆதலால் திருப்பெருந்துறை எனும் ஸ்தலம், ஆளுடையார்கோளிலே எனும் கொளளவேண்டும்.

IV. திருப்பெருந்துறை மேலேச்சமுத்திரக்கரையில் இருந
திராது என்று திருவிளையாடற்புராணத்தினின்று காட்டலாம்.

குதிரைவாங்கப்புறப்பட்ட மாணிக்கவாசகா எதற்குற்போனார்?

“மேலும் சாபந் தீர வந்திரன வெள்ளை யானே

காலேவா நிறைஞ்சுந தொலைக காலையம் பதிய டைந்தார்**

என்று தில்லைநம்பி கூறியிருக்கிறா இற்ற சுட்டிக்காட்டியிருக்கும்
ஸ்தலம் திருக்கானபபோ அல்லது காளையாகோவிலாம். (அடுத்த
பாடடையும்பார்க்க). இது மதுரைக்குச் சுமார் 40 மைலுக்குக்கிழக்கி
லுள்ள ஊர், மேலைச்சமுத்திரக்கரைக்கு மதுரையினின்றும்போகும்
ஒருவருக்குக் காளையாகோவிலில் என்னவேலை இருந்திருக்கக்கூடும்.
அதிகமாகவளர்ப்பானேன் ' வடமொழி ஹாலாஸ்யமாகாதமியததிற
கூறியபடி,

“பாஷாவும் வயயெளயீராவும் ஸுக்ரோஷம் தட்டாவினா.”

“அமமேதாளி சழக்குழகமாகக் கீழ்சமுததிரக்கரையேநாக்கிப் புறப்படடா” எனறே கொளளவவேண்டிம.

*திருவாலவாயுடையாதிருவினையாடற்புராணம் 27-ஆம் திருவினையாடல்
31-ஆம் பாட்டையும் 32-ஆம் பாட்டையும் பார்க்க.

V. “ஆளுடையார்கோவில்” என்பதற்குப்பொருள் ஆளுடைய நாயகரதுகோவில், அதாவது ஒரு பக்தரை (ஆசிரியவடிவங்கொண்டு) ஆட்டுகொண்டருளியபெருமானிடம் எனபதாம். இவ்வூருக்கேற்ற இவ்வருமைப்பெயரை விட்டுவிடக்கூடாதென்று தில்லைமபி தமது திருவிளையாடற்புராணத்தில், “(பெருந்)துறையாளுடையநாயகன்”* என்று கூறியிருக்கிறார். வடமொழி ஹாலாஸயமாகாதமியத்திலும்

“ஐநவநாதர்” “ஆள் உடையநாயகன்”

[ஐநம் = ஆள்; ஐநவாந் = ஆளுடையவன்; நாதன் = நாயகன்]
என்று பத்துப்பனனி ரண்டு இடங்களிலும்,

“ஐநவ தாநிநா” அல்லது “ஆளுடையஸவாமியை”†

என்று இரிடத்திலும் கூறியிருப்பதைக்காண்க. இவ்வா ஸவாமியின் மறநாமங்களில் அசுவநாதா, உபதேசஸதஸநாயகர், உபாததியாயர், குருநதவனேசுவரா, முந்நாற்றொருவா என்ற பெயர்களும் கவனிக்கத் தக்கவை. ஆதலாற் பெருந்துறையென்பதும் ஆளுடையார்கோவில் என்பதும் ஒரு ஊரையே குறிக்கின்றன என்று கொள்ளலாம்.

VI. கானநாட்டுவிருததார்த்தத்தைக்கூறும் தேர்க்காட்டோர்க் கையெழுத்துப்பிரதி பழைய நூலாகவே † தோன்றுகிறது.

* 28-ஆம் திருவிளையாடலின் 13-ஆம் பாட்டு.

† 64-ஆம் அதியாயம் 53-ஆம் சுலோகத்தைப்பார்க்க. செப்புப்பட்டயம் முதலிய வற்றிற்காணப்படுகிறது என்று மகாமகோபாதயாயா பிறும்மஸ்ரீ சாமிநாதைய ரவர்கள்கூறும் ஆளுடைய (பரம)ஸவாமி என்னும்பெயர் இப்பெயரைச்சார்ந்த தாகக்கொள்ளலாம்.

‡ இது ஏககாலத்துதல் என்று கூறமுடியாது. அந்நிகண்ட் கானநாட் டின்பிரிவுகளையோசுத்தால நவீனநூலாக அதைக்கொள்ளுவதுதவறு என்றே விளங்கும். கானநாட்டின்பிரிவுகளைப்பற்றிப்பேசுமிடத்து,

“அன்னமிடு சோமென்னு முககிரப் பெருவழுதி அம்புவியில் ஆளும் நாளில் அரிதான நறகுடி நாற்பத்தெண்ணையர் ஆராயநது தேடிவைத்த நன்னிலநன்னில்—வுழுகூற்றம்” பதினெட்டுநாடு

“வெ(ற்றி)ததிவாழ்கின்ற திருமிழலைக்கூற்றமிருந்தமுத்தூர்க்கூற்றம் பத்தியான அருமபூரக்கூற்றம்பாசமான திருக்காணைக்கூற்றம் முததமிழ்சோதொருவூரக்கூற்றம்முதனமையானகொடுமுருர்க்கூற்றம் எத்திசையான இளையான்குடிக்கூற்றம்”

என்ற கூறப்பீட்டிருக்கிறது.

திருப்பெருந்துறையென்பது தழிநூட்டே ஆளுடையார்கோவிலே 308

இந்நூலில், திருப்பெருந்துறையைப்பற்றிக்கூறியிருப்பது அத்தலம் கானநாட்டைச் சேர்ந்தது என்பதை விளக்கும். “மாணிக்க வாசகத்திருவிளையாட்டம் பெருந்துறை கைலாசநாதர் குரு தே சிக்ஷை” என்று அத்தலமிருந்த குறும்பர்நாட்டைக்கூறித் “திருமாணிக்க நல்லூர்”* எனபதையும் அதன்சம்பந்தமாக எடுத்தெழுதி, அதன் கீழ்

முத்தூர்க்குற்றம் என்பது புறநானூற்று 24-ஆம் பாட்டிற் கூறப்பெற்ற முத்தூற்றுக்கூற்றமென் றெண்ணலாம். முத்தூற்றுக்கூற்றம் மிழலைநாட்டையடுத்ததாக அந்நூலிற்குரியவிதம் இங்கும் மிழலைக்கூற்றத்தை யடுத்து முத்தூர்க்கூற்றம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இக்கூற்றம் இராமநாதபுர சமஸ்தானத்தின் வடக்கில ஒருபாகத்தைக் கொண்டிருந்ததென்றும், “உலகளந்தசோழநல்லூர்” என்ற பிரதிகாமத்தையுடைய கப்பலூர், அஞ்சுகோட்டை முதலிய ஊர்களோக் கொண்டிருந்ததென்றும் சென்னைக் கலவெட்டு இலாகா 1909-ஆம் வருஷத்த 59-ஆம் கலவெட்டினாலும் 1907-ஆம் வருஷத்த 408-ஆம், கலவெட்டினாலும் அறிகிறோம். அடியார்க்குமல்லா சிலப்பதிகாரம் காடுகாண் காதையுரையில் ஆதியிற் சோழநாட்டைச்சேர்ந்திருந்து பிறகு பாண்டியநாட்டின்பாகம் ஆயிற்று என்றுகூறும் முத்தூர்க்கூற்றம் இப்பிரிவுதானென்று கொள்ளலாம். காளை எனபது புறநானூற்று 21-ஆம்பாட்டிற்கூறப்பெற்ற கானப்பேராம். தேவாரத்தைப்பாராகக், காளைக்கூற்றமெனபது புறநானூற்றுவிசேடக்குறிப்பின் 3-ஆம் பக்கத்திற்கூறியுள்ள திருக்கானப்போககூற்றம், இது காளையார்கோவிலே உட்கொண்டபாகம். மிழலையும் காளையும் ஸதலங்கனாகையால் திருமிழலைக் கூற்றமென்றும் திருக்காளைக்கூற்றமென்றும் கூறப்பட்டன. இளையான்குடியென்பது இராமநாதபுரத்தைச்சேர்ந்த இளையான்குடிநாடாக இருக்கலாம். அருமபூர்க்கூற்றம், கொடுமுருநாககூற்றம், தொகுவுர்க்கூற்றம் ஆகிய கூற்றங்களுள் ஒன்று, கானநாட்டாகவும் கோண்டாகவும் நேர்ந்த சச்சரவுகளை விளக்கும் சாசனங்களில் அடிக்கடி கூறப்படும் அதளிக்கூற்றமாகவேண்டும்.

*திருப்பெருந்துறைப்பூரணம் பெருந்துறை விசேடப்படலம் 17-ஆம் பாட்டினின்றும், மூர்த்திராமவிசேடமுறைததப்படலம் 6-ஆம் பாட்டினின்றும் இவ்வுருக்குப் பவித்திரமாணிக்க(புர)ம் என் றொருபெயர் இருந்ததென்று நனறாக விளங்குகிறது இவ்வுரிலுள்ள ஸவாமி (திரிமூர்த்தி) தேசிகா, (ஐகத)குரு என்ற நாமங்களைப்பெறவே “குறும்பர்நாடு” என்றது “குருதேசிகனாடு” ஆயிற்று. “குறும்பர்நாடு” என்றபெயரால், ஆவுடையார்கோவில் இருக்குமிடமானது, ஆதியிற் குறும்பவேனானா என்ற ஒரு காராளவருப்பினரைச்சேர்ந்ததென்று அறியலாம். ஒரு “எழுதருமபுகழான்” திருப்பெருந்துறைப்பூரணத்திற்கூறிய விதம், “கங்கைக்கும்காசினின்றும்” வாவழைக்கப்பட்டிருந்த அந்தணர்களுக்கு அந்நிலத்தின் ஒருபாகத்தை அளித்தான் என்றும், பிறகு குறும்பர்கள் தங்கள் நிலத்தை இவர்களிடத்திருந்து அடையமுயற்செய்து பாண்டியன்முன் இந்நிலம்,

“... மன்னவாமறையோரெனபா

முன்றமதென்பாராயின்றுவல்குக்கோண்டுண்டு” பெரு. படலம், 67. வாதிததுப் “பன்னிரண்டுஐன்பரிசம்” வெட்டினாலும் நீர் ஊறுது என்று அவர்கள்நிலத்திற்கு அடையானம் கூறினாரென்றும், ஆவுடையார் பிராமணப் பக்கம் வழக்குரைத்த வெட்டியவுடன்,

“தடையறவே நீருற்றத் தங்காமல் வந்துவிடும்”

என்று சாதித்தது,

எல்லையாக உபபாறு என்பதனையும், பாம்பாறரின் முகத்துவாரத்திலுள்ள திருப்புனவாயிலின்பக்கத்திலிருக்கும் சுந்தரபாண்டிய பட்டினத்தைக்குறிக்குமோ என்று எண்ணக்கூடிய “நாங்கன்பாண்டியபட்டினம்” எனப்படையும் மறற எல்லைநுடன்சேர்த்திருப்பது* அத்தலத்தின் ஸவாயிபெயர்களாகிய தக்ஷிணகைலாசநாதா, திரிமூர்த்திதேசிகர், ஜகத்குரு எனபவற்றுடன் கவனிக்கத்தக்கது.

VII. (1) திருப்பெருந்துறையைக் கடற்கரையூராகக் கவிகள் வர்ணித்திருப்பது அவலுரைக்கொண்ட மிழலைநாட்டைப்பற்றியே. முக்நீரையடுத்தது மிழலையென்பது புறநாஹுறு 24-ஆம் பாட்டால் “வெள்ளிடைமலைபோல” விளங்குகிறது ஆளுடையார்கோவிலுக்குத் தென்கிழக்கிற பன்னிரண்டுமலைதூரத்திலுள்ளதும் மிழலைச் சதகம் 41-ஆம்பாட்டில் மிழலைநாட்டிலிருந்ததாகக் கூறப்பெற்றது. மான திருப்புனவாயில், கடற்கரையை ஒட்டியது எவ்விதம் இந்நாட்டிற்குக் கிழெல்ல “உபபாறு” என்று தேர்க்காடரோ ஓலைச் சுவடியிலெழுதப்பட்டுருக்கிறதோ அவ்விதமே ஞானசம்பந்தசுவாமிகளும், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும் புனவாயிலைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார்கள்.

“கவகை தனையழைத்துக் கீழாறையவாருமென்று”
கட்டளையிட்டு, இதைப் பரிசோதிக்கவந்தமன்னாமுன,

“அப்படியே யாகுவெட்டி யாழமட்டுவ காணுமுன்னே
கவகைபொங் கிக்குத்ததுக் கீழாறு யோட”
நீரும்நங்காட்டினொன்றும், அச்சுல,

“கல்வெட்டி நாட்டி லா காராள ரெல்லையிலே,
வேதியாக ளெல்லை விதவிதமாய்க் கலநாட்டி
அந்தணர்க்குக் காணி யறதியிட்டா வந்தமன்னா,
குறம்ப ரினவோருக் கூடி விசாரமிட்டு
அந்தணர்க்குக் காணி பறதியிட்டோ மென்று சொல்லி
ஊரகுடியும் விட்டு ஒதுக்கினா தென்தெய்வில”
(ஆலுடையா வழக்குரைத்த அம்மாலை) என்றும் அறிகிறோம்

மேற்கண்டவிஷயம், “விழுப்புள்ளருக்கிளாவாழமிழலைநாடு” என்று இந்நாட்டைத் திருவாலவாயுண்டயாதிருவிளையாடற்புராணத்திற்குரியிருப்பதனும் விளங்கும்.

* இப்புத்தகத்தில் ஒளவைபாட்டுடன் கூறப்பெற்ற எல்லைப்பாட்டுக்கள் பல உள். அவை எனக்கு விளங்கவில்லை. திறமையுள்ளவா ஒருவா இப்புத்தகத்தைப்பரிசோதித்துப் பிழையற ஒரு காண்டுபட்டதுடன் அச்சிடுவதில் பழையசரித்திரசாசனங்களில் முயற்சிப்பவர்களுக்கு அதிக உபயோகமுள்ள காரியமாகும். குறும்பாநாட்டின கீழெல்லை பின்வருமாறு இவ்வோலைச்சுவடியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

“மாணிக்கவாசகனாயினா திருவிளையாட்டமபெருந்துறை கைலாசநாதா குரு தென்கிணை. ஆதிஆலுடைபாருக்கும் முநதினதலம் திருவடி திருமாணிக்கல லா ஆலுடையா எல்லை.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே கக்க

“நரல்சரி சங்கொடு மிப்பியுந் திந்நல மல்கிய

பொருகடல் வெண்டிறை வந்தெறி யும்புனவாயிலே” மூன்றாந்திருமுறை.

“கற்குன்றுந் தூறுந் கடுவெளி யுங்கடற் கானல்வாய்ப்

புறகென்று தோனறிடு மெம்பெரு மான்புன வாயிலே” ஏழாந்திருமுறை.

மிழலைநாடு சமுத்திரக்கரையை, அடுத்திருந்தது என்பது *மிழலைச்சதகத்தினின்றும் வியத்தமாகத் தெரிகிறது. அங்கு வசித்தவந்த காராளவேளராகளுக்குட்பட்டநிலத்தின எல்லைகள் பின்வருமாறு இச்சதகத்திற கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

“கேளும் புகழிறும் பாபுரி மேலெலலை கீழெலலைநீர்
நீளங் கடலநதப் பாம்பாறு தெற்கெலலை நோவடபா
லாளும் புலியெலலை தானம் புலிநதி யாயவினங்கும்
வேளும் புகழெழிற காராளா வாழ மிழலையிலே”

இப்பாட்டில் இரும்பாபுரியென்பது மேலேகூறப்பட்ட இரும்பாநாடாம். அம்புலியாறு சுலோசனாபாய்ச்சத்திரத்திற்கருகில சமுத்திரத்திற்கலக்கும் புதுக்கோட்டைச்சிமையாறு. பாம்பாற்றிற்கும் அம்புலியாற்றிற்கும் இடையில உள்ள வெள்ளாறு,

. “செழும்பூந் தாங்கச் சவேதமெனும்
நகிவந் துலாவிய நாட்டார் மிழலை நராதிபரே”

என்ற அடிகளிற கூறப்பெற்றது.

(2) இதுநிறக, “பெருந்துறை” என்பதை “முசிரிபோன்ற பெரியதுறைமுகப்பட்டினம்” எனறெண்ணி இக்காலதாருட் சிலர் ஏன் இடர்ப்படுகிறார்கள்? பலகாலத்திற்குமுன்னெழுதப்பெற்ற ஹாலாலயமாஹாதமியத்தில் திருப்பெருந்துறையை “புரீமகாதீர்தம்” என்றன்றோ கூறியிருக்கிறது. திருப்பெருந்துறையைக் கடற்றுரைப்பட்டினமென்று இந்தநூலாசிரியர் எண்ணியிருந்தால் “கடற்றுறை” என்றபொருளைக்கொண்ட தகுந்தவடமொழிப்பதத்தை உபயோகித்தாரா? தமிழ்நூலாகிய திருப்பெருந்துறைப்புராணத்திலும்,

நலதப்பா ஆவடையார குறுமபூரஎலலை நெரகின்கு உப்பாறு கொரைகரை ஆறெடிகாங்கனபாண்டியபட்டணம் தென்னங்குடி மாலூகரை விசிறி ஓடை எாகப்பாருளநதபுரவுநடு திலைமெடுநாடிகலலெ.”

* இச்சதகத்தை அன்புடன் உதவியவர் *மிழலைச்சதகத்தை வியற்றிய சர்க்கரைப்புலவர்மரபிலுதித்தவரும் மன்னார்குடிப் பிண்டிசேகரவேலு தலைமைத்தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவர்வர்கள்.

“ஒழிதான் வெட்டுந் தோறு முறுபுனல் பெருகி யெங்கும்
வழிதாப் பரவ லாலே பெருந்துறை யெனும்பேர் வாய்ந்தது” என்றும்,

“இறைவன் முன்ன மெதிர்வழக் காடி வெட்டு*
நிலவடி வசத்தி னின்று கீரெழு கீரமை தன்னால்
பெருந்துறை யென்றோர் நாமம் பெற்றது”

என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. முன்காட்டியபடி ஆவுடையார் வழக்
குரைத்து வெட்டியவுடன் நீர்ப்பெருக்கைக்காட்டியகாரணத்தினு
லன்றோ “திருப்பெருந்துறை” என்றபெயரை இத்தலம் அடைந்தது.

எனக்குத்தெரிந்தமட்டில் மாணிக்கவாசகர் அடைந்தகடற்றுறை
பாஞ்சோதிமுனிவர்திருவினையாடற்புராணத்திற்குரியுள்ளகடற்றுறை
தான்; அதாவது: அவர், சிவபெருமானது “சுருணை வெள்ளப்
பெருங்கட னிறைந்துறை பெருந்துறை யடைந்தார்.”†

(3) மாணிக்கவாசகர் மதுரையைவிட்டுப்புறப்பட்டபொழுது
பெருந்துறையைநினைத்துப்புறப்பட்டவர் ஆகார். பலகாலமாய்த்
துறைமுகங்கனாகவழங்கிவரும் தொண்டி, நாகபட்டினம் முதலிய
துறைகளிற குதிரைகள் இறங்கிவரும் வழக்கத்தையறிந்து கீழ்சமுத்
திரக்கரையேநோக்கிப்புறப்பட்டார். போகும் மார்க்கத்தில் திருப
பெருந்துறையைநெருங்குகையில்,

“திருந்துழற் றவத்தி னாலே செல்வமே லாசை விட்டுப்
பார்த்தநெஞ் சொடுங்கக் கண்டு பன்முறை யதிச யிததிப்
பெருமபதி யடையா முன்ன ரடைந்தது பேரன் பெருதை
பொருந்திய தலங்க டமழுட் டலமிது போலொன றின்றே”‡

என்று அகிசயித்து அவ்வூரில் மயங்கி நின்றவிட்டார். ஆளுடை
பூர்த்தோவிற்பெண்குழந்தைகள் பாடிவரும் கும்மிப்பாட்டொன்றில்,

* பெருந்துறைப்படலம், 78. மூர்த்திகாமவிசேடமுரைத்தபடலம், 2-3.
இவ்விதம் வெட்டப்பட்டிக் கங்கைநிறைநதுநின்றதடாகம் திருவெம்பாவலையில்
“மெய்யார்(பெருமையிறைந்த)தடம்பொய்கை” என்றும், வடமொழி ஹாலாஸ்ய
மாஹாத்மியத்தில் “ஸ்ரீமததடாகம்” என்றும் கூறியிருக்கும் தீர்த்தமாக இருக்க
லாம்.

† 68-ஆம் படலம் 29-ஆம் பாட்டு.

‡ வேம்பத்தாரார்திருவினையாடற்புராணம், 27-ஆம் திருவினையாடல்
40-ஆம் பாட்டு.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோலிலே ககந்

“பாதையி ருப்பத நியாமல் — திகைப் *

பூடுமி தித்தவா போலானா”

என்று கூறுவதற்கேறப், “செயல்வேறாகி” வந்தவிஷயத்தைநினையாமல் ‘மார்க்கவசத்தினால்’ அடைந்த ஊரிலேயே எப்பொழுதும் இருப்பதாகத் தீர்மானித்தது,

“ஹோஸ்யாஜ்யெத்யவநாந்யுத்யமஜிஷ்யாஜிஸிவாஷ்யெ”

“மோக்ஷபராபதியின்பொருட்டு இவ்ஹூரிலேயே இருக்கப்போகிறேன்; மற்றோரிடத்திற்குப்போகமாட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டார். இது குதிரைவாங்கும் உத்கேசமுள்ளவாவாரததையாகவாதோன்றுகிறதா? ஆதலால்தான் பாண்டியனிடத்தில் அவன் அமைச்சர்கள்,

“பெருந்துறை யடைந்தபோதே பிததுமேற கொண்டான்”

என்று முறையிட்டார்கள்

(4) இவா இவனிடத்திற் குதிரைவாங்கவந்தவரல்லர் என்பது வேறுவிதமாகவும் வியத்தமாம். எவ்விதம் எனின், தம்முடன்வந்த மனிதர்களை மதுரைக்குத்திருப்பசெய்தபொழுது,

“வராபுகு முடித திவநளிற் குதிரை வந்திடா தாவணி மதியிற்

கரைதோறு மிறங்கு மையமோ விலலை” (வேம்பத்தூராதிருவிளையாடற்புராணம், 27-ஆம் திருவிளையாடல் 42-ஆம் பாட்டு)

என்றன்றோ பாண்டியனுக்கு எழுதியனுப்பினார். பாண்டியனும் இவர் மதுரைக்குத் திருப்பியதும்,

“மறங்கடி பொருட னக்கு வாசியெவ் வளவு கொண்டு

நிறங்கிய துறைநா டேதேது” (ஹே 72-ஆம் பாட்டு)

என்று கேட்டதும் கவனிக்கத்தக்கதே.

“பித்த னொயொழிந் தேனெம்பி ரானுக்கே” என்றவிதமாக நடவாமல், குதிரைவாங்கும் எண்ணத்துடன் மேற்கூறிய ஆவணி மதியில் “கரைதோறும்” போய்ச் சுந்தரபாண்டியவளநாட்டிலுள்ள

* திகைப்பூடு என்பது அரண்மனையென்ற ஜெந்துவாம். அதை மிதித்தவர் களுக்குத் திகைப்பு அல்லது புதனியக்கம் உண்டாகுமாம்.

† வடமொழி ஹாலாஸ்யமாகாதமியத்தின் 64-ஆம் அத்தியாயத்தின் 48-ஆம் சுலோகத்தையும் 47-ஆம் சுலோகத்தையும் பார்க்க.

“தென்னன்பெருநுறை”யைக்கொண்ட பாண்டிநாட்டுத் தொண்டி போன்ற நுறைமுகப்பட்டினங்களில் வேண்டிய அளவு குதிரைகள் கிடைக்காமல் இவா இடைஞ்சற்பட்டிருந்தால் நாகப்பட்டினம், தோப்புததுறைபோன்ற சோழநாட்டுத் துறைமுகங்களுக்கும்* போயிருப்பார். விஷயம் வேறுகவனற்றோருமுடிகிறது. இவா வந்தகாரியத்தை மறக்க, மிழைநாட்டுநிகள பரியாயின!

VIII. இருதூறையப்பதுவருஷத்திற்குமுன்னுள்ள காலத்தை மிகவுயம்பழையகாலமென்று சொல்லக்கூடாது. ஆயினும் அக்காலத்திற்குப் பெருநுறைபை ஆவுடையார்கோவிலென்றுகொண்டிருந்தார்கள் என்று வியக்கமாக்கத்தெரிகிறது. பதினேழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பலமாகவாழ்ந்த திருமலைசேதுபதியின் ஒருசாசனத்தின் பின்கண்டபாகத்தைப்பார்க்க

“ஸவஸதிஸ்ரீ சாஸிவாஹனசகாபதம் ஆயிரத்தைநூற்று என பத்திரணமிக்குமேல் செல்லாநின்ற சார்வரிநாமஸமவஸரதது. காலத்திலிருப்பெருநுறையில ஆவுடைய பரமசுவாமியாருக்கு உஷத்தகாலபூஜைக்கு ஸ்ரீ திருமலைசேதுபதிபுண்ணியமாக தானசாஸன பட்டையம் கொடுத்தபடி.”

IX. ஆவுடையார்கோவில் என்ற ஊர் வடக்கூர் தெற்கூர் என்ற இருபாகங்களாகப் பிரிந்திருக்கிறதென்றும், ஆதமநாதர்கோவில் தெற்கூரிலிருக்கிறதென்றும், வடக்கூரிலுள்ளகோவில் ஆரத்தமண்டபத்தில் ஒரு சிலாசாசனம் காணப்படுகிறதென்றும், அக்கல் வெட்டின சிலபாகங்கள் பின்கண்டபடி என்றும் தெரியவருகிறது.†

* கடல்கொண்டழிந்துபோன காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குச் செல்வதாக உத்தேசித்திரா. மணிமேகலை 25-ம் காதையைப்பார்க்க. ஞானசம்பந்தசுவாமிகள் நாகப்பட்டினத்தை,

“வரையா வண்போல வளரும வங்கங்கள்

கரையா கடனாகை”

என்று கூறியிருக்கிறார்.

† இவ்விஷயத்தைப்பற்றி என நண்பர் பட்டிககோட்டைவக்கீல் மகா-ஈ-ஸ்ரீ வெங்கடேசுவர ஐயரவர்கள் அன்புடன் விழுதியனுப்பியிருக்கிறார்கள். மற்றப் பாசங்கள் அச்சுக்கோரத்தானபிறகே இவ்விஷயம் எனக்குத் தெரியவந்தபடியால் இதை எவ்விடத்தில் அச்சிடவேண்டுமோ அவ்விடத்திற்குச் செர்க்கக்கூடவில்லை.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையர்கோவிலே ககரு

“.....திருப்பெருந்துறையான பவித்ரு மாணிக்கசுதர்வேதி மங்கலத்துதிரிபுவனவீரதேவர்க்கு யாண்டு எழு(முப்)பத்தி நாலாவதுசல்லிலும் செம்பிலும்வெட்டிக்கொள்க”

இக்கலவெட்டினால் திரிபுவனவீரதேவர்காலத்தில ஆளுடை யாகோவிலையே திருப்பெருந்துறைஸ்தலமாக எண்ணியிருந்தார்கள் என்று விளங்கும் இதத்தலத்திற்குப் பவித்திரமாணிக்கபுரம் என்று வேறேருபெயர் இருந்ததென்று திருப்பெருந்துறைப்புராணம் மூாதநிராமளிகேடமுரைத்தபடலத்தினின்று அறியலாம்.

திரிபுவனவீரதேவர் யாரென்றும் அவர் காலம் எது என்றும் விசாரிக்கலாம். இப்பெயரைக்கொண்ட சோழவம்சத்து அரசர் இருவர் இருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவர் (மூன்றாம்) குலோத் துங்கசோழன் என்ற பெயரைத் தரித்துக் கோவிலகட்டுவதில் அதிக கீர்த்தியடைந்தவா. சிதம்பரத்திலுள்ள நடராஜாகோவிலையும், கச்சியிலுள்ள ஏகாம்பரநாதர்கோவிலையும், மதுரையிலுள்ள சுந்தரேசுவரர்கோவிலையும், திருவிடைமருதூரிலுள்ள மகாலிங்கேசுவரர்கோவிலையும், குமப்கோணத்திற்கு ஒருமைலுக்கு மேற்கேயிருக்கும் தாராசுரத்திலுள்ள ஐராவதேசுவரர்கோவிலையும், குமப்கோணத்திற்கு மூன்றுமைலுக்குக் கீழ்க்கிலுள்ள திரிபுவனமகம்பஹரேசுவரர்கோவிலையும், திருவாரூரிலுள்ள தியாகராஜஸ்வாமிகோவிலையும் இவர கட்டினார், அல்லது புதுப்பித்தாரென்று தெரியவருகிறது. இவர் சிலாசாசனங்கள் அநேகமாய் மேற்கண்டகோவில்களிற காணப்படுகின்றன. ஆகலால் இச்சோழராஜன்காலத்திலேயே மேற்கண்ட திருப்பெருந்துறைச் சிலாசாசனம் வெட்டப்பட்டதென்று எண்ணலாம். இவர் கி. பி. 1178-ஆம்வருஷம்முதல் கி. பி. 1216-ஆம்வருஷம் வரை அரசராக இருந்தார். ஆகையால் ஆளுடையர்கோவிலை எழுதுவருஷங்களுக்குக் குறையாமல், திருப்பெருந்துறையென்று எண்ணிவந்திருக்கிறார்கள் என்பது வியகதம் திரிபுவனவீரதேவர் என்பவர இவரல்லா, 1331 அல்லது 1332-ஆம்வருஷத்தில் அரசரான சோழராஜனென்றுகொண்டாலும்; ஐந்துநூற்றைம்பத்துவருஷங்களாகத் தமிழ்நாட்டு ஆளுடையர்கோவிலையே திருப்பெருந்துறைஸ்தலமென்று வியவகரித்துவந்திருக்கிறார்களென்று அறியலாம்.

* ராஜராஜேசுவரம் என்பது ராசாசரம் ஆகி, தாராசரம் என்று மாறியதாம்.

X. தமிழில் நான்குபுராணங்கள் திருப்பெருநதுமையைப்பற்றி இருக்கின்றனவென்றும், இந்நான்குபுராணங்களும் தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவில்சமபந்தமாகவே இயற்றப்பெற்றிருக்கின்றனவென்றும் மஹாமஹோபாத்தியாயராகிய பிருமமஸ்ரீ சாமிநாதையரவர்கள் பதிப்பித்திருக்கும் திருப்பெருநதுமைப்புராணத்தின்முகவுரையினின்று அறிகிறோம். இவை முறையே சுமார் முன்னூறு வருஷங்களுக்குமுன்னும், (ம. பி. 1628-ஆம்வருஷத்தில்) நூற்றைமபதுவருஷங்களுக்குமுன்னும், (கருசாலூத துளஜேந்திரமகாராஜா அவர்களநாளில்) நூற்றிருபதுவருஷங்களுக்குமுன்னும், ஐம்பது அல்லது அறுபதுவருஷங்களுக்குமுன்னும் எழுதப்பட்டனவாகும். இதனால் வடமொழி மூலாஸ்யமாஹாதமியமும், வேம்பத்தாரா திருவிளையாடற்புராணமும் எழுதப்பட்ட அக்காலத் தமிழ்பிராயத்தையே பிறகாலத்தாராகொண்டிருந்தார்கள் என்று நன்குவிளங்கும். திருப்பெருநதுமை மேலைச்சமுத்திரக்கரையிலுள்ளதோ என்று மயங்குகிறவர்கள் இக்காலத்தாருட் சிலரே என்று எண்ணுகிறேன்.

சகல நடவடிக்கைகளும் பலநூற்றாண்டுகளுக்குமுன் தில்லைம்பி எழுதியபடியே இன்றும் ஆளுடையார்கோவிலில் நடந்துவருகின்றன. அவ்வூர் உதஸவங்கள் மாணிக்கவாசகரைச் சார்ந்தனவே. குருந்தமரம், பள்ளிக்கடப்பிள்ளையார் முதலியவற்றைப்பற்றிப் பரக்க மகாமகோபாத்தியாய பிருமமஸ்ரீ சாமிநாதையரவர்கள் மிகுந்த சிரமத்துடன் ஆராய்ந்தெழுதியிருக்கும் மீனாக்கிரந்தரம்பிள்ளையவர்களது திருப்பெருநதுமைப்புராணப்பதிப்பின்முகவுரையைப்பார்க்க.

இததுடன் நான் நிறுத்திவிட்டலாம் ஆயினும், மகா-நா-ஸ்ரீ சேஷையரவர்கள்கண்டிருக்கும் ஆகேஷங்களுக்குக் கொஞ்சம் சமாதானம் கூறுவதே தகுதி.

I. திருப்பெருநதுமை “தெங்குகிரளசோலைகளாற சூழப்பட்டது. அது பலவும் பைங்குமுகும் செழித்ததுவளருமிடம்” என்பது ஒரு ஆகேஷம்.

இவ்விதமரங்கள் மலையாளத்தைச்சேராதநாடுகளிலும் உண்டு. புதுக்கோட்டைச்சுந்தையில் விற்பனைக்குவரும் தென்னகிறும்களும் தேவகாய்களும் பெருமபாலும் ஆளுடையார்கோவிற்பக்கத்திலுள்ளமரங்களினின்று அடையப்பெற்று அரண்தாங்கிவண்டிகளில்

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டே ஆளுடையார்கோவிலே ககள

வருகின்றன. பலாமரங்கள் மதுரையினின்று தஞ்சாவூருக்குப் போகும் ரஸ்தாவிற்குக் கீழ்பாகங்களில் ஏராளமாயுண்டு.

2. “குருந்தமரமும், மலைநாட்டுமரமாகக் காணப்படுகிறது” என்பது வேறு ஒரு ஆக்ஷேபம்.

யாரிடத்தில் இதை மகா-ரா-புரீ சேஷையரவர்கள்கேட்டறிந் தார்கள் என்பது விளங்கவில்லை. இப்பொழுது புதுக்கோட்டைச் சீமையிலுள்ளகாடுகள் ஆதிகாலத்திலிருந்தகாடுகளில் நூற்றில் ஒரு பங்காகும் புதுக்கோட்டைக்குக்கழக்கில மலையின்பெயரேகிடையாது. அமபுக்கோவிலிலுள்ள ஒரு பிரபுவைப்பற்றி “அதூராகமலை” எழுத ஆரம்பித்த ஒருகவி அவருக்குத் தசாங்கக்கூறக்கருதி அப் பகததில மலை ஒன்றும் இல்லாதபடியாலும், புதுக்கோட்டைக்கு மேற்குப்பக்கங்களிலுள்ளமலைகளைக்கூறினால் வியவகாரத்திற்கு இடம் உண்டாகுமென்றுநினைத்தும், கொலனிலையை அப்பிரபுவி னதுமலையாகக் கூறியிருக்கிறா. ஆயினும் புதுக்கோட்டைக்குக் கீழ் திகிலுள்ள குருந்தகாடுகளில் வேண்டிய குருந்தமரங்கள் இப் பொழுதும் அகப்படும். அம்மரத்தின எண்ணெய், இப்பாகங்களில் “ஐயெண்ணெய்ததைலம்” எனற ஒரு மருந்தெண்ணெய்செய்வதிற சேர்க்கப்பட்டுவருவதுடன் ஏழைகளுக்கு விளக்கு எரிப்பதற்கும் உபயோகப்படுகின்றது. லைலாமசமுள்ள இம்மரத்தின்பாகங்கள் தாமே எரியுமாதலால் தீவாததிக்குச்சமானமாக இவ்விராஜ்யத்தில் உபயோகக்கப்பட்டுவரும் எண்ணெய்வேண்டாத “சுழுந்த” இம் மரத்தின்குச்சிகள் அல்லது உசிலவகுச்சிகளாம்.

3. அசசனன, நின்னலேபோன்ற மலையாளத்தில் இப்பொழுது வழங்கிவரும் சிலசொற்கள், திருவாசகத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன என்பது மற்றொரு ஆக்ஷேபம்.

இவர் பாண்டியதேசத்து முக்கியமந்திரியாயிருந்தபோது அம் மண்டலத்தைச்சோந்த மலையாளதேசத்தினின்றுகிடைத்திருக்கும் ஓலைகள் (“ரிபோர்ட்டுகள்”) முதலியவற்றைவாசித்து அததேசத்து மொழிகளை அறிந்தார் என்றுசொல்வது தவறுமோ? அல்லது நேரில் விஷயங்களை அறிந்துகொள்ள, பாண்டியநாட்டுச் சுற்றுப் பிரயாணஞ்செய்யுஞ்சமயமொன்றில் மலையாளத்திற சிலகாலத்தங்கி யிருந்து அப்போது சிலமலையாளவார்த்தைகளையறிந்தார் என்று

சொல்லக்கூடாதோ? இதுநிற்க. மகா-நா-ந-ஸ்ரீ சேஷையரவர்கள் எடுத்தெழுதியமொழிகள், மதுரைபக்கத்தில் மாணிக்கவாசகசுவாமி கள்காலத்தில் உபயோகத்திலில்லையென்று தைரியமாகக்கூறுவார்களா? இவர்கள் எழுதியிருப்பதைவாசிப்பவர்கள் அக்காலத்தில் மலையாளத்தில் வழங்கிவந்தபாஷை தமிழினினதும் வேறு என்று நினைக்கும்படியிருக்கிறது. மலையாளம் எனனுமபாஷை தனியாக அப்பொழுது இருந்ததா? மகா-நா-ந-ஸ்ரீ சேஷையரவர்கள் ஸதாபிக்க விரும்பும் மாணிக்கவாசகாகாலத்திற்கு500-வருஷத்திற்குப்பின்தான் மலையாளபாஷை உண்டாக ஆரம்பித்தது என்பது அநேகா அபிப்பிராயம். பதின்மூன்றாறாறுண்டியறப்பட்ட இராமசரிதந்தான் இப்பாஷையின் ஆதிகாவியம் என்றும், திருவாதவூர்த்காலத்திற்கு ஆயிரமவருஷத்திற்குப்பின் எழுதப்பட்ட இகாவியம் மலையாளத்தை விடத் தமிழையே அதிகமாக ஒத்திருக்கறதென்றும் மகா-நா-ந-ஸ்ரீ நாகமையர் எனபவா கூறியிருக்கிறார்.*

“யானுமோ பேயனே யெவாக்கும†”

என்றுதோன்றுமபடி நிஷ்டையிலிருந்தகாலத்தில், மலையாளத்திற்கு வெளியில் அக்காலத்தில் உபயோகத்திலில்லையென்று மகா-நா-ந-ஸ்ரீ சேஷையரவர்கள்கூறும் சிலமொழிகளைக்கூறுகுகொண்டு அவற்றை விட்டுவிட மனமவராமல் திருவாதவூர்த் கவரர் தம்முடைய திருவாசகத்திற்குச் சேர்த்துவிட்டார்” என்று கூறியிருப்பது நியாயமாகுமா? பழையநூல்களிலுள்ள அநேகமொழிகள் இந்நாட்டில்

* திருவாதவூர்த் கவர்தம் இரண்டாஞ்சமுட்டத்தைப்பார்க்க.

† பெருமான்திருமொழி, 3, 8. இப்பெருமான மலையாள தேசத் தரசர்களுள் ஒருவா இவா கி.பி எட்டாம்நூற்றாண்டில் இருந்திருக்கலாம் இவா அக்காலத்திலல்லாத மலையாளபாஷையில் எழுதாமல் வடமொழியிலும் தமிழிலும் எழுதித் தம்முடையதமிழை “இனதமிழ்” “நற்றமிழ்” என்று கூறியிருக்கிறார். இவருக்கு நூறுவருஷத்திற்குப்பின் இருந்திருக்கலாம் என்று எண்ணக்கூடிய சேரமான்பெருமாளையனாரும் குலசேகரப்பெருமானைப்போல மலையாள தேசத்தரசராவார். இவருக்குத் “திருவாலவாயினமன்னியசிவன்” தம்முடைய திருமுகப்பாசரத்தை மலையாளத்தில் எழுதாமல் தமிழில் எழுதியனுப்பினார். சேரமான்பெருமாளையனாரும் தம்முடையபிரபந்தங்களைத் தமிழிலேயே எழுதி விரும்பத்தனி, தம்முடைய “திருஆத்யலா” “வில தமிழ்ப்பாஷையை” “ஒள்ளியநீர் தமிழின் மெய்வடிவான்” என்று மேலாகப் பாராட்டிப் பேசியிருப்பதன் மலையாளமறியாத தமிழனைப்போல “மடல் வண்ணம்” “எழிலுடையவென்பார்” “இருந்தமிழ்” என்று ஒருவகைப்பரியத்தனமுமில்லாமல் எழுதியிருக்கிறார்.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையர்கோவிலே ககக

மறைந்துபோய் இன்னமும் மலையாளத்தில் வழங்கிவருகின்றன*. இவ்விதம் ஆங்கிலதேசத்தில் இப்பொழுது மறைபட்டிருக்கும் பல மொழிகள் அதேதேசத்தைவிட்டு கி பி 17-ம் நூற்றாண்டில் அமேரிக் காவுக்குப்போனவாகளின்சந்தியாரால் இன்றும் வழங்கப்பட்டு வருவது பிரசித்தம்.

4. “வைக்கத்திறகு வாதபுரீசுவரம் என்றபெயர் வழங்குகிற தென்பதும், அந்தக்ஷேத்திரத்துமூர்த்தியின்திருநாமம் பெருந்துறைக் கோவிலப்பென்னபதும், அங்குச சிவன் ஞானாகிரியகைத்தோன்றி உபதேசஞ்செய்ததைக் காட்டும் திருவிழா நடந்துவருகிறதென்பதும் மறறொரு ஆக்ஷேபமாம்.

மேற்கண்டவிதம் பெயர்களிருந்து திருவிழாநடந்துவருவதற் பிரத்தியவாயம் என்ன? மேல்நாட்டுத் திருக்கோகர்ணத்திற்கு எதிராக ஏழாடநூற்றாண்டுமுதற் பிரசித்திபெற்று, மாறன்சடையனைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுடன்விளங்கும் திருக்கோகர்ணைச்சேர்ந்தோவில புதுக் கோட்டையைச் சாராதிருக்கிறது இது ஆதித்திருக்கோகாணம் ஆகி விடுமா? இவ்விதமே ஜெமபுகேசுவரம் கட்டம்பவனம் என்ற ஸ்தலங்கள் பெயர்பெற்று அநேகநூற்றாண்டுகளுக்குமுன் இச்சிமை நார்த்தா மலையிலிளங்கிவந்தன. அகத்தியருக்குத் திருக்கலனியாணக்காட்சி பரமசிவன் அளித்ததாக விழாநடத்தும் ஊர்கள் பல.

மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ சேஷையரவாகள தமக்குநேராகத் தெரிந்ததாகக் கூறாத இவ்வாக்ஷேபத்திற்கணடவிஷயங்கள் உண்மையாயின், முக்கியமங்கிரியாயிருந்த மாணிக்கவாசகர் வைக்கத்திற்கு ஒருபெரிய

* இவ்வுரையைவற்புறுத்த என நண்பர் மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ கோபாலையரவர்கள் பின்கண்ட உதாரணங்களைக் கோரப்பட்டினின்று எழுதியனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

1. போற்றி-(போற்றிமா) பூசைசெய்வார். ஆசாரகோவை, 64-ம் செய்யுள்.
2. பூசை - 'பூனை கம்பராமாயண அவையடக்கம்.
3. சூரல - பிரம்பு “சூரல்பம்பியசிறுகான்யாதே”
4. திரிதல் - பிரிதல். தொல்காப்பியம், சொல், சேனாவரையருரையில் 172, 222.
5. பெண்டாட்டி - பெண். ஷே. ஷே. ஷே. 163.
6. பூழி, புழுதி. சம்பராமாயணம், புத்தகாண்டம்.

நன்மைசெய்திருக்கவேண்டுமென்றும், ஆதலால் அவ்வூர் மகாஜனங்கள் அம்மநதிரியின்பெயரை அவர் சுற்றுப்பிரயாணஞ்செய்து அங்குப் போயிருந்தசமயத்தில் அவ்வூருக்கு இட்டிருக்கலாமென்றும், பிறகு ஆளுடையார்கோவிலில்நடந்த அறபுதவிஷயங்களைக்கேள்வியுறறு, ஞானோபதேச உதஸவத்தை அவ்வூரில் ஏற்பாடுசெய்திருக்கலாம் என்றும் தோன்றுகிறது. (ஜார்ஜ்டெளண, இன்னிஸ்பேட்டைமுதலியபெயர்களைநோக்குக.)

5. குதிரைகளிறங்குவதற்கு மெலைச்சமுததிரக்கரையே ஏறறதாகவிருந்ததனறிப பாண்டிநாட்டுக் “குணகடற்பாலுறுதுறை”கள் அக்காலத்தில் “தாவுமா” விறங்குபட்டினங்களாகக் காணப்படவில்லை பெனபது மற்றொரு ஆகேஷம.

இவ்விதம் எழுதியிருப்பது கொஞ்சம் வேடிக்கையாயிருக்கிறது. இவர்களாக மாணிக்கவாசகருக்கு ஒருகாலத்தைக்கற்பித்துக்கொண்டு* புராணத்திற்குகூறியபடி அக்காலத்திற் கீழ்சமுததிரக்கரையிறகுதிரையிறங்குவதற்கான துறைமுகங்கள் இருந்தன என்று சொல்லக்கூடாதாகையற புராணத்திற்குகூறியவிஷயம் தவறு என்று ஆகேஷிக்கிறா. எனக்குத்தோன்றியவரை சோழநாடு பாண்டியநாடுகளுக்குத்தேவையானகுதிரைகள் மேலைச்சமுததிரக்கரையிலிறங்கிப் புலிகளுக்கிறையாகும்படி “கடமும வெற்பும” கடந்துவந்திரா. முன்னுளிற் கீழ்சமுததிரக்கரையில் வேண்டிய துறைமுகங்கள் இருந்திருத்தல்வேண்டுமென்பது பழையதூல்களால் விளங்குகிறது. மாணிக்கவாசகர்காலமென்று குறிக்கப்பட்டிருக்கும் கி. பி. மூன்றாம்நூற்றாண்டிற்குமுன் 700-வருஷகாலமாக இலங்கைத்தீவிற்கும் பாண்டியசோழ அரசர்களுக்கும் சம்பந்தம் இருந்துவந்தவிஷயத்தை இலங்கைச்சரித்திரங்களாகிய மகாவம்சம், இராஜாவளி, இராஜரத்நாகரி என்றநூல்கள் கூறுகின்றன.

கி. மு. ஆறாநூற்றாண்டிலேயே அநேக பாண்டியநாட்டுப்பெண்கள் இலங்கைத்தீவிலுள்ளவர்களுக்குமாலையிட்டு அவர்களுடன்வாழ்ந்துவந்தார்களென்றும், கி. மு. மூன்றாமநூற்றாண்டில் ஏலேலர்

* சென்னைச் சிலாசாசன இலாகாவின் 1908-ஆம்வருஷத்திய 409-ஆம் இலக்கக் கல்வெட்டில் இவா விசகிரஃ ஆராதணத்திற்காகவும், 1906-ஆம்வருஷத்தி 165-ஆம் இலக்கக் கல்வெட்டில் (கி.பி. 1135-ஆம்வருஷத்தில்) இவர் திருச்சாழலை ஓதுவதற்காகவும் நிலங்கள்விடப்பட்டதாகக் கூறியதால் மறுக்கமுடியாது.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே கடக

என்ற ஒருவீரர் ஒரு பெரியபடையுடன் இலங்கைத்தீவுக்குப்போய் அத்தீவைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார் என்றும், சோழநாட்டார்களும் பாண்டியநாட்டார்களும அடிக்கடி தனுக்கோடிக்கெதிராகவுள்ள தலைமனனாரயிலஸ்டேஷனுக்கு அருகிலிருந்தும் மாந்தோட்டத் துறைமுகப்பாட்டினத்தில * இறங்கி அத்தீவைக் கொள்ளைகொண்டார்களென்றும், கி. பி. 110-ஆம்வருஷத்தில் ஒரு சோழராஜன்† அத்தீவுக்கு நேரோபோய் 12,000 சிங்களாகளைச் சிறைசெய்து தன்னாட்டுக்குத்திரும்பினான் என்றும், இலங்கைத்தேசத்து அரசனாகஜபாகு என்றவன், கி. பி. 113-ஆம்வருஷத்தில் யாழ்ப்பாணத்துறைமுகத்தினின்று பெரியபடையுடனப்புறப்பட்டுச் சோழநாட்டைஜெயித்துச் சிறையாககப்பட்ட சிங்களாகளுடன் அநேக சோழநாட்டு மனிதர்களையும்பிடித்துக்கொண்டு சன்னுடைய தீவிற்குத் திரும்பினான் என்றும் அறிகிறோம்.

கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுகுபிற்பட்ட விஷயங்களில் இரண்டைக் குறித்துக்காட்டலாம்

(1) புதுக்கோட்டைச்சீமையின் பழையபிரிவுகளுக்குள், ஜய சிங்ககுலகாலவளநாடு, இரட்டைப்பாடிகொண்டசோழவளநாடு, விருதராஜபயங்கரவளநாடு என்பவற்றைப்போன்ற கடலடையாதிவங்கைகொண்ட சோழவளநாடு என்ற ஒருபிரிவு இருந்தது. இப்பெயரிலுள்ள விருதினபொருள், “இராமனைப்போலக் கடலுக்கு (ஸேது) அணைபோடாமற் கடப்பல்களில் ஏறிப்போய் இலங்கைத்தீவைத் தன் கைவசப்படுத்திக்கொண்டான், சோழன்” என்பதுதான்.

* அநேகதமிழர்கள் புதகநாடான அத்தீவிலேயே ஹிந்ததேவகைகளின் கோவில்களைக்கட்டி அங்கு வசித்துவந்தார்கள் என்று இலங்கைச்சரித்திரத்தினின்று அறிகிறோம். இம்மாந்தோட்டம் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளால்,

“சுழநாட்டுமாந்தோட்டம்”

என்று திருநாட்டுத்தொகைத்தேவாரத்திற் பாராட்டப்பெற்றது.

† இச்சோழன் பட்டினப்பாலையைக்கொண்ட கரிகாற்பெருவளவன். இலங்கைத்தீவிலிருந்துவந்தவர்களைக் காவிரிப்பூம்பட்டினங்கட்டும்வேலையில் ஏற்படுத்தினான். கஜபாகு என்பவன் முதற்கயவாகு எனப்படுபவன். சிலப்பதிகாரத்தைப் பார்க்க புதுக்கணக்கின்படி மேற்கண்டவருஷங்களை கி. பி. 166 என்றும், கி. பி. 169 என்றும் கொள்ளல்வேண்டும்.

(2) பிறகு பாண்டியர்களுக்குள் யாரைச் சேர்ந்தது பாண்டிய நாடு என்ற அவர்கள் சந்தேகத்தைத் தீர்க்க யுத்தம் நேர்ந்த சமயத்தில் இலங்காபுரத்தண்டநாயகர் என்ற ஒருவர் பெரியசைன்யத்துடன் இலங்கைத் தீவின் பின்புறப் பாண்டியநாட்டிற்கு வந்து, பொன்னவராவதியிற் குலசேகரபாண்டியனை உடுத்த உடையுடன் போர்களைத் தீர்ந்து ஓடி அடித்து, ஒன்பது மைல விஸ்திரமடவரை ஒரே பிணக்குவியலாகச் செய்து மூன்று, இராமேசுவரத்தைப் பிடித்துக் கீழ்சமுத்திரக்கரைத் தொண்டித்துறைமுகத்தைத் தகாக்கி மூன்றுபடி இரண்டு தடவை குலசேகரபாண்டியனை அபஜயப்படுத்தியதும பலா அறிந்த விஷயம்.

மேற்கண்டபடையெடுப்புக்களெல்லாம் மேலைச்சமுத்திரக்கரை மூலமாக வாங்குகன? யானைப்படைகளையும் இலங்கைத் தீவின் உபயோகித்து வருகனா என்று தெரிந்தது.† அவை இந்தியாவுக்கு வந்திராவிட்டாலும் குதிரைப்படைகள் வந்தே யிருக்கவேண்டும, தோப்புத்துறைக்கும் நாகப்பட்டினத்திற்கும் எவ்வளவு யாழ்ப்பாணத்தின் புறப்பட்டுப் படைகளாக மேலைச்சமுத்திரக்கரைத் துறைமுகங்களில இறங்கி வருவனவென்று மகா-ரா-ஸ்ரீ சேனையரவர்கள் நமமை நம்பச் சொல்லுகிறார்கள்

“துறைமுகத்துக்கு வேண்டிய சகலசாதனங்களை யுமுடையது” என்று கூறப்பட்ட முததுப்பேட்டை†, அதிவிராமபட்டினம், கி. பி. 2-வது நூற்றாண்டிலேயே ரோமாபுரி நூலாசிரியர்களாற் குறிக்கப் பெற்றதும்,

“வங்கங்களு முயாகூடபொடு வணங்குமறைக காடு”

என்று சுந்தரமூர்த்திக் கவாமிகளாற் பாராட்டப்பெற்ற கடற்கரைப்பட்டினத்தைக் கொண்டதும், இலங்கைத் தீவின் 40 மைல் தூரமே யுள்ளதுமான கோடிக்கரைப்பக்கங்கள், “வங்கமலிகடல்” நாகப்பட்டினம், காரைக்கால், மணலமேற்குடி, “பண்டைக்காலத்தில்

* இது பெரியதுறைமுகப்பட்டினமாக இருந்தது. சேதுபதிகளின் விருத்களில் “தொண்டியங்காவலன்” என்பது ஒரு சிறந்தவிருது. இவ்விஷயம் அவர்கள் கலவெட்டுக்களினாலுள்ளதும்,

† மகாவம்சம் 25-ஆம் அதியாயத்தைப்பார்க்க

‡ இப்பட்டணங்களில் பலவற்றைப்பற்றி “Imperial Gazetteer of India” என்ற புஸ்தகத்தைப்பார்க்க.

தீகுப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே ௧௨௬

ஒரு பெரிதானதுறைமுகமாக இருந்த”தென்று கூறப்பெற்ற ஆளுடையார்பட்டினம், இக்காலத்திலும் கப்பல்கள்வந்துநிற்கும் அம்மாள்பட்டினம், கோட்டைபட்டினம், ‘ஓங்கிரும பரபின், வங்க ஷீட்டத்துத தொண்டியோரிட்ட,வகிலுங் துகிலு மாரமும வாசமும்’ என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளிறகூறப்பெற்றுள்ள தொண்டி, தேவீ பட்டினம் “சங்கெடுபவாகளைக்கொண்ட” “நினைத்ததுமுடித்தான் பட்டினம்” எனனும் “புணரியோதம்பணிமணியுந்து” திருப்புல் வாணிக்கெத்த கீழைக்கரை, கொற்கையம்பெருந்துறை, தூத்துக்குடி, காயற்பட்டினம், குலசேகரபட்டினம் முதலிய துறைமுகங்களின பாகங்கள் கடற்கரைத்துறைமுகங்களாவதற்கு ஏற்றஇடங்களென்று சோழபாண்டியர்கள் அறியாமல வனதையும் வெறபையும் பகைவர் களினநிலதையுங்கடந்து மேல்சசமுத்திரக்கரைக்கு வருந்திச சென்று அங்குள்ள துறைமுகங்களிற கப்பலேறி நீண்ட கப்பல் யாத்திரைகளசெய்து இலங்கைத்தீவிற்குசென்றார்களென்று நம்பு வது சிரமமாயிருக்கிறது

யாவராலும் கொண்டாடப்படும் வினஸெண்ட ஏ. ஸமித (Mr. Vincent A Smith) எனனும் துரையவர்கள் “கி. பி. முதல இரண்டு நூற்றாண்டுகளிலே சோழமண்டலசசமுத்திரக்கரையிலுள்ளவர்கள் தங்களுக்கு மேற்கிலுங் கிழகம், லுமுள்ளதேசங்களுடன் சுறுசுறுப பாய்வியாபாரஞ்செய்துவந்தார்களென்று தமிழ்நூல்களினினும், கரீகநூலாசிரியர்களும் ரோமாபுரிநூலாசிரியர்களும் எழுதியிருப்பதி லினும் தெரிபவருகிறதென்றும், சோழநாட்டுமக்கலங்கள் பயந்து கொண்டு கடற்கரையோரமாகவேபோய்வந்தன என்று எண்ணக் கூடாதென்றும், துணிவுடன் ஒருவியோசையுமின்றி வங்காளக் குடாக்கடலைதாண்டி வங்காளத்துக்கும் பர்மாவுக்கும் சோழதேசத் துக்கப்பல்களோய்வந்தன என்பதல்லாமல் இந்நாமகாசமுத்திரத்தை யுங் கடந்து சுமாத்ரா, ஜாவா முதலிய வெகுதூரத்திலுள்ளதீபங்களு டனும் வியாபாரஞ்செய்துவந்தன என்றும் கூறுகிறார். இந்நாட்டு

*மகா-ந-ந-ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி ஸ்வகார அவர்கள் தம்முடையபுராதன இரதியா என்ற புலதகத்தில் சீனதேசத்துடனும் சுமாத்ரா, ஜாவாமுதலியதீவுக ளுடனும்வெணடும் வியாபாரஞ்செய்வதற்கேற்ற பெரிய வாதக்கத்துறைமுக மாயவிளங்கியது தொண்டி என்று கூறியிருக்கிறார் மற்றபுத்தகங்களினினும் அநேகதுறைமுகப்பட்டினங்கள் புதைபட்டிப்போய இக்காலத்திற கண்டுபிடிக்கப் பட்டவெருகின்றன என்றும், நாகபட்டினம் தூத்துக்குடி என்ற ஊர்கள் பழங் காலத் துறைமுகப்பட்டினங்கள் என்றும் விளங்கும்.

மாலுமிகள் கப்பலோட்டுவதில் மிகவும் திறமையுள்ளவர்களாகையால் ஆதியில் இலங்கைத் தீவினமன்னர்கள் இவர்களுையே தங்கள் மாலுமிகளாக நியமித்துக்கொண்டார்கள். இதேதேசத்துக்கப்பல்கள் இரண்டாயிரத்தெழுதூறுகளை அடி* கொள்ளுமாடியான பெரியமரக்கலங்களாகவிருந்தனவென்று கி. பி. முதலநூற்றாண்டிலிருந்த ரோமாபுரி நூலாசிரியர் ஒருவர் கூறியிருக்கிறார் கீழ்க்கரையிலிருந்த ஆந்திர தேசத்து கி. பி. முதலநூற்றாண்டுகளில் ஒன்றில் இருக்கும்புள்ளதும பெரிதாகத்தோன்றுவதுமான மரக்கலம் அச்சிட்டிருப்பதைப்பார்க்கலாம். இனி யாவரும் திருப்பெருந்துறை என்னும் ஸ்தலம் தமிழ்நாட்டு ஆளுடையராகோவில் எனறே கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.†

எஸ். இராதாகிருஷ்ணையர்,

B. A., F. M. U.

* சிலநூற்றாண்டுகளுக்குமுன் ஐரோப்பாவ்வினது மூவாயிரமலைதூரமுள்ள அமெரிக்காவுக்கு யாதிரைசெய்ய இரண்டாயிரம் களைஅடிகொண்ட சிறுமரக்கலங்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன

† தஞ்சாவூரிலுள்ள சரஸ்வதிமஹால் என்னும் புத்தச்சாலையிலுள்ள சிவயோகாமபிகை பிள்ளைத்தமிழும் சுவயோகாமபிகை திருப்பொன்னூர்சலும பழையநூல்களாகவே காணப்படுகின்றன இவற்றைக்கொண்ட கையெழுத்துச் சுவடியிற பல இடங்களிற பின்கண்டவாக்கியங்களைப்போன்றபாகங்களைக் காணலாம்.

(i) “அரத்தாங்கி சூழ்நாடா வமைமிழலை நாடு” ஊசல

(ii) “வேதண்ட வெணமுத்து வெண்களிற் றுக்கொம்பு . . .
தெள்ளநீர்வெள்ளாறுபாய,
திருமிழலை நாட்டுப்பெருந்துறை யெனப்படுகு சிவபுரிக் கொருசெல்...
வே .சுப்பாணியே” பிள்ளைத்தமிழ்.

§ “மயாவறமதிரலம்” அருளப்பெற்றவர்கள் என்று கொண்டாடப்படும் ஆழ்வார்கள் சிலப்பரதவகைகளின் இலக்கணத்தை அநியாதவர்களாயவற்றை மாணிக்கவாசகாதிருவாசகத்தினிற்றும் அநிகந், அவ்விதப்பிரபந்தங்களை யியற்றினார்களென்று மகா-ரா-ஸ்ரீ சேஷையரவாக்கூறியிருப்பது, தொல்காப்பியத்துப் புறத்திணையிலும் செய்யுளியலிலுமுள்ள பிரபந்தவகைகளாக காட்டும் சூத்திரங்களையும், இசைப்பிரபந்தவகைகளை விவரிக்கும் சங்கீதரத்னாகரத்தின் பிரபந்த அத்யாயத்தையும், சிலப்பதிகாரத்தின் உரைகளையும், மற்ற ஆதாரங்களையும் வைத்துக்கொண்டு ஆராயத்தக்கது விஷயம் தெரிந்தவர்களை இதைப்பற்றிச் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைக்கு எழுதப்பிராததிக்கிறேன்.

ஸ்ரீ: பத்திராதிபர்குறிப்பு.

“புறப்பொருள்வெண்டாமலை மூலமும் உரையும்”:—

(இரண்டாம்பதிப்பு.)

இப்புத்தகம், கலைமகணிலையங்கள் போலப் பெருமைவாய்ந்து விளங்கிய மிகப்பழமைவாய்ந்த தமிழ்நூல்கள் பலவற்றையும், சித லுண்டழியாவண்ணம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பரிசோதித்துப் பதிப் பித்துவருதலைப் பொழுதுபோக்காகக்கொண்டு, தமிழைப் பாதுகாத் துதவிவரானின்ற மகாமகோபாத்தியாயா பிருமமஸ்ரீ வே. சாமிநாதைய ரவர்களால், 1895-ஆம் ஞாந்திற பதிப்பிக்கப்பட்டப பிரசித்தபெற றிருந்ததென்பது பாவருமறிந்ததே. அதன்பின்பும் அவர்களுக்குக் கிடைத்த கையெழுத்துப்பிரதிகளாலும், பலநூல்களினூய்ச்சிமுத லியவற்றாலும் அவர்களறிந்த பலவிஷயங்களாலும் மூலமும் உரையும் மேலும் திருத்தப்பெற்று இப்பொழுது இரண்டாம்பதிப்பாய் வெளி யிடப்பட்டிருக்கிறது.

இப்பதிப்பில் அததிருத்தங்கள் ஆங்காவகு அமைக்கப்பெற்றன, முற்பதிப்பில் வேறுவேறாக இருந்த அருமபத அகராதி முதலியவை ஒருங்கேதொகுக்கப்பெற்றன, முதற்பதிப்பிற் சேர்க்கப்பெற்றதன வும், மூலம் உரை ஆரண்டிலும் உள்ளனவாய்த தமிழ்நூல்களின் ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாதனவுமாகிய பற்பல அருமபதங்கள், பற்பலவிஷயங்கள், இனபமவினைக்கும் அநேகநதொடாமொழிகள், பல உவமைகள் ஆகிய இவை நூதனமாகச் சேர்க்கப்பெற்றன உள் ளன. மேற்கூறிய அருமபதங்களுட் பெருமபாலனவற்றிற்குப் பொருள்கள் எழுதப்பட்டிருக்கனநன நல்லாசிரியரைநாடி வழி பட்டு வருநதி அரிதிறகறத்தகுளு சங்கநூற்பயிற்சியை யாவரு மெளிதினடையுமாறு ஐயரவர்கள் அச்சிட்டுத் தனிவரும் அருமையான பலதமிழ்புத்தகங்களுள் இது வொன்று. இதன்விலை ரூபா ஒன்றரை.

ஒரு விலையில்தபுத்தகம்.

(ஆத்திசூடியும், கொன்றைவேந்தனும், வெற்றிவேற்கையும்.)

காலககிரமத்தில தமிழ்க்கலவி குறைவடைநதுகொண்டுவருவது கண்ட தேசபாஷாபிமானிகள்பலரும் அதனைத் தன்னிலையுத்தக்

கருதிப் பலபல யோசனைசெய்துவரும் இத்தருணத்தில், புதுக் கோட்டைராஜ்யத்தைச்சாந்த கோனாப்பட்டெனனும் நகரத்தாள், தமிழ்கற்கும் மாணவர்களுக்கெல்லாம் இலவசமாய்க்கற்பிக்கும்படி அந்நகரத்தாரால், கற்பகவிநாயககலாசாலையென்று ஒரு தமிழ்க்கலாசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நன்றாய்நடைபெறுவருவது பலரும் அறியாதக்கே.

அக்கலாசாலைக்கட்டடத்தில் ஞானசம்பநதநற்சபையெனப் பெயரியதொரு தமிழ்ச்சங்கமும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடைபெறுவருகிறது. அக்கலாசாலைமாணவர்களைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டு மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தலைவரதானையேமறகொண்டு நான அங்குசெனந்ருந்த பொழுது பிறவூர்களிலுமுள்ள கலாசாலைகளிற் தமிழ்கறவரும் மாணவர்களுக்கெல்லாம் வேணமும் புத்தகங்கள் விலையின்றிக்கொடுக்கப்பெறின் அது தமிழ்க்கல்விவளாச்சிக்கு ஒரு சாதகமாகுமென்றும், ஒவ்வொரு தாமசீலரும் தமமா லெளிதினவக்கூடிய ஒரொரு புத்தகத்தை யச்சிட்டுத்வா விரும்புவாராயின் இது கலப்பாதியமாகுமென்றும் தெரிவித்துக்கொண்டதை யங்கீகரித்து, அச்சபையின் அபிமானிகளுள் ஒருவராகிய ப்ரீமான-பெ. அ. வெ அண்ணாமலைசெட்டியாரவர்களினபொருளுதவியாலும், அச்சபையின் காரியதரிசியாகிய ப்ரீமான-கப்பிரமணியன்செட்டியாரவர்களது நனமுயற்சியாலும் இப்பொழுது பரீக்ஷார்த்தமாக ஆதற்கூடி, கொண்டுவேந்தன, வெற்றிவேற்கை என்னும் நீதிநூனமுலபாடக்களை ஒருபுத்தகமாக அச்சபையார் அச்சிட்டுத் தமிழ்கற்கும் மாணவர்களுக்கு விலையின்றிக்கொடுத்துவருகிறார்கள்.*

* இப்புத்தகத்தைத் தபாலமூலம் பெறவிரும்பும் அயலூர் மாணவர்கள் புத்தகம் ஒன்றுக்குக் காலணவீதம் அவர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கும் தபாற்கூலியை மட்டும் அனுப்பவேண்டியிருப்பதால் கலாசாலையுபாதியாயாக மாணவர்பலாக்கும் வேணமும்புத்தகங்களுக்குப் புத்தகமொன்றுக்குக் காலணவீதம் கூடும் தொகையைச்சேர்த்து ஒருதடவையாய் அடியிறகண்ட விலாசமுடையவர்களுக்கு கனுப்பி எளிதிற் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

மானேஜர்
கற்பகவிநாயக கலாசாலை
கோனாப்பட்டி
புதுக்கோட்டையிலாகா.

பெ. அ. வெ
அண்ணாமலைசெட்டியாரவர்கள்
கோனாப்பட்டி
புதுக்கோட்டையிலாகா.

இது கற்பவர்களுக்கெல்லாம் வரையறையின்றிவழங்கும் வண்மையாதலால் ஒப்புறவறிதலென்னும பேரறத்தினபாற்படும். இன்னோரன்ன அறங்களே “ஒப்புறவினாலவருங்கேடெனினஃதொருவன், விறறுக்கோட்டககததுடைதது” எனத் தெய்வப்புலவராலும் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வுதவி சிறிதாயிருப்பினும் “தினைத்துணை நன்றிசெயினும்பனை ததுணையாக், கொள்வாபயனறெரிவார்” என்றபடியானால் மிகப்பெரியதாகவே அறிவுடையோராரை பாராட்டறபாலது.

இம்முறையே மறமுள்ள நகரததார்களிறசிறந்த தர்மசீலர்களும், பிற தனவநதர்களும் தத்தம் தகுதிககேறவவாறு மறமும் வெவவேறுபுத்தகததைப் பதிப்பிதது விலையின்றி யுதவிவர முன்வருவாராயின அது இலவசக்கலவிபுகட்டுமுறையின் ஏதுவாய்நின்று எண்ணிறந்த புகழ்புலாணியங்களாகிய இம்மைமறுமைப்பயனிரண்டையும் அளிக்கத்தக்கதாயும், “ஒல்லுமவகையானறவினையோவாதே, செல்லும வாயெல்லாளுசெயல்” எனனுந் திருக்குறளுக் கெககியமாயுமிருக்கும்.

உ

புத்தகமதிப்புரை.

—0—

(1) ஜகஜ்ஜோதி:—இது, மதுரை ஸேதுபதி ஹைஸ்கூல் உதவியுபாத்தியாயர் பிறும்மஸ்ரீ எஸ். சாமிநாதையரவர்களால் இனியதமிழ் நடையிலெழுதப்பெற்றதொரு புதியநாவல். இதில் தெய்வபக்தி, குருபக்தி, தாய்தந்தையர்வழிபாடு, மாதராடவரொழுக்கம், விருந்தோம்பல், நட்பு, அறிவு, கலகக்கேடு, வீரம், முயற்சி, சாந்தமுதவிய பலகுணங்களின் நலங்களும் ஆங்காங்குக் காட்டப்பட்டிருப்பதுடன், வனம், உத்தியானம், மாலைக்கால முதலியவற்றின் இயற்கையானவருணைகளும், சமயோசிதச்செய்யுள்களும் காணப்படுகின்றன. சிறுவர் சிறுமியர்களும் படிக்கும்படி தெளிவானநடையிலெழுதப்பட்டிருக்கும் இப்புத்தகத்தையும், இவர்கள் பாடித் திருவாலவாயுடையார் திருப்பள்ளியெழுச்சியையும் படிப்பவர்களுக்கு இவர்களது தமிழ்

நடையெழுத்துஞ்சாமர்த்தியமும், செய்யுளியறறுந்திறமையுஞ் செவ்விதின்விளங்கும். இப்புத்தகத்தின் விலை அணு—8. வேண்டுவோர் எஸ். சாமிநாதையாவர்கள், உபாத்தியாயா, சேதுபதிஹைஸ்கூல், மதுரை என்ற விலாசத்திற்கெழுதிப்பெறலாம்.

(2) ஜாமன்தேசுலிளக்கமும், பிரிட்டிஷ் ஆளுகையின்நன்மைகளும்:—இது திருவுறநதை ராஜகோபாலன் எனபவரால் அவவிரண்டையுமபற்றிச் சுருக்கமாய் ஒருவாக்கொருவாசம்பாஷிப்பதாகவைத்துப் பதினறுபக்கத்திலெழுதப்பட்டிருக்கிறது இதைத் தனிப்புத்தகமாக வெளியிட்டிருப்பதைவிடப் பத்திரிகைகளில்வெளியிடுவது பயன்படத்தக்கது.

(3) முரஹரி :—(துபபறியுமநாவல்) இது, ஸ்வதேசநண்பன் எனப்பெயர்பூண்ட ஒருவரால் எளியதமிழ்நடையிலெழுதித் திராவிடபிமானி என்னுமபத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டுப் பின்பு வேலூர்க்காலேஜின் பிரதமதமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத் பு க. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரால் புத்தகமாகப் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன்விலை அணு 5. வேண்டுவோர் பதிப்பித்தோராக கெழுதிப்பெறலாம்.

(4) ஆத்திருடிநீதிகதைகள்:—இது, ஆத்திருடிவாக்கியங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு, அவ்வவ வாக்கியத்துக்குப் பொருத்தமான இதிகாசபுராணங்களிலும பிறவறறிலுமுள்ள கதைகளைத் தெளிவாகவும் சுருக்கமாகவுங்காட்டி, மாணாக்கர்களவிரும்பிக்கருதுமாறு அமபாசமுத்திரம் தீர்த்தபதி ஹைஸ்கூலதமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத—ஆர். ஹரிஹரையரவர்களால் எழுதப்பட்டு வேலூர்க்காலேஜின் பிரதமதமிழ்ப்பண்டிதர் பு க. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது இப்புத்தகம் கலாசாலைமாணவர்களுக்கும் பிறர்க்கும் மிகப் பயன்படத்தக்கது. இதன்விலை அணு எட்டு. வேண்டுவோர் வெளியிட்டவாக்கெழுதிப்பெறலாம்.

(5) 1. பக்திவிளக்கம், 2 தத்துவஞானபோதினியென்னும் அத்தைதமஞ்சரி, 3. மஹாத்துமாக்கள் என்னும மூன்று புத்தகங்களும் ஸோகானுகூலன்பத்திராதிபர் ஸி. எஸ். இராஜாகிருஷ்ணையரவர்களால் முறையே பக்தியைப்பற்றியும், அத்தைததைப்பற்றியும், மஹாத்துமாக்களைப்பற்றியும் தமக்குத்தெரிந்தவிஷயங்களைப் பிறருமறியும்படி விரித்தெழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் விலை முறையே அணு 12, 8, 4. வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க்கெழுதிப்பெறலாம்.

குறிப்பு:—மேற்கண்ட ஏழு புத்தகங்களும் “பாண்டியன்புத்தகசாலை”க்குக் கொடுக்கப்பட்டன.

பத்திராதிபர்.

உ

“திருப்பெருந்துறையென்பது
தமிழ்காட்டு ஆளுடையாகோவிலே” என்பதன்

குறிப்பு.*

IX-ஆம் ஆதாரமாக அரசிட்டிருக்கும் ஸொசாசனம், ஆளுடையார்தோளில் வடக்கூர்க கைலாசநாதர்தோளில் அர்த்தமண்டபத்தின் தூண் ஒன்றிற்கு நுண்ப்படுகிறதென்றும், அது திரிபுவனவிராதேவர்க்கு “யாண்டு முயாதநூலில்” வெட்டப்பட்டதென்றும், அவ்வூர்த் தென்னநோப்பொன்றிலுள்ள வீற்றிருந்தபெருமாள் எனப்படும் ஆதிசேகரவரபெருமாள்கோவிலின்மதில்வெளிப்புறத்திற் பின்கண்ட வேற்றொருகூடெட்டுக் காணப்படுகிறதென்றும் என் ன ன ப ர் மகா-நா-பூரீ வெங்கடேசுவரஸ்தாயர் அவர்கள் மறுபடி எனக்குப் பட்டுக்கோட்டையினின்று எழுகியிருக்கிறார்.

“ஸாகாஸூரி தகடாஅ மேல செல்லாநின்ற ஸ்ரீவீறுருப்பண உடையறகு செல்லாநின்ற கடியலுபவசுவரதது கூரிஹநாயற்று வயிவடவகை துதிடை உட வியாமககிழமையும பெற்ற ரேவதிநாள மிழைக்கூறாதது நடுளிலகூறு ஐயுஹபெசூரி தனியூர திருப பெருந்துவரயார பஞ்சராமாணிகக ஸ்தாவேதமங்கலத்து வவெமெ (ஊ) யாரோரார் ”

இச்சாசனம், கி. பி. 1379-ஆம்வருஷம்முதல் கி. பி. 1400-ஆம் வருஷம்வரை விஜயநகரத்தில அரசாண்ட (இரண்டாம்) விருபகண்ண உடையார் எனப்படும (முதல்) வீரபாக்ஷமகாராஜா அவர்கள்காலத் திலவெட்டப்பட்டது. இச்சாசனம் ஏறபட்டு ஐஞ்ஞாறறுமுப்பது வருஷம் ஆகிறது. இரும்பாநாட்டைப்போல் திருப்பெருந்துறையும்

*இது இச்சொந்தமிழ்முழுதும் பதிப்பானபின்பு கிடைத்தமையால் “திருப் பெருந்துறையென்பது தமிழ்காட்டு ஆளுடையாகோவிலே” என்பதையடுத்துச் சேர்க்கப்படவில்லை.

மிழலைசக நறதது நடுவில்நறறில அக்காலத்தில் இருந்ததென்று இச் சாசனத்தால ஐயிரீரேம்.

ஆதலால் வேமபதனாரார்திருவிளையாடற்புராணமும், வடமொழி ஹாலாஸயமாஹாதமியமும், கானநாட்டுவிருத்தநாதமும, (நானகு) திருப்பெருந்துறைப்புராணங்களும், சிவயோகாம்பிகைபிள்ளைத்தமிழ்மும், சிவம்பாகாம்பிகைதிருப்பொன்னுசலும், மிழலைசசகமும் புதுக்கோட்டைச்சீமைக் கல்வெட்டுக்களும், ஆளுடையார்கோவிலிலேயே உள்ள சிலாசாசனங்களும், மேற்குறித்த விடுகதைபோன்றபழ மொழியும், செப்பேட்டுச்சாசனங்களும் ஒரேவாக்காக எள்ளளவும் ஈந்தேகத்திறசிடமில்லாமல் “ஸ்ரீமகாதீர்த்தம்” என்னும் திருப்பெருந்துறை, “ஜநவந்நாதஸவாமி”யான ஆளுடையசுவாமிவீற்றறிருக்கும ஆளுடையார்கோவிலே என்றும், மாணிக்கவாசகர் கீழ்சமுத்திரக் கரைக்குபுறப்பட்டுப்போகும்வழியிற் சிவனசெயலாற் செயல்வேறுபட்டுக் கடற்றுறையல்லாத திருப்பெருந்துறையிலேயே வாழ்நானைக் கழிப்பதாகத் தீர்மானித்து அங்கே தங்கிவிட்டாரென்று உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற்காட்டுகின்றன.

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ் ௨௨. ௬. ௨௪

தொகுதி-௧௩.] ஆனந்தவஸ் மாசிமீ [பகுதி-௪.

Vol. XIII. February—March, 1915. No. 4.

செந்தமிழ், ௧௩. ௬. ௨௪. தொகுதி-௧௩. ஆனந்தவஸ் மாசிமீ. பகுதி-௪. Vol. XIII. February—March, 1915. No. 4.

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னந்திய
சரித்திரவாராய்ச்சியும்.

“செந்தமிழ்” (தொகுதி ௧௩ பகுதி ௧-ல்) கள-மபக்கத்தொடர்ச்சி.

இலங்கையிதிறாஸங்களிசரித்திரநோசகமானமதிப்பை ஆராய்ந்தபின்னா இவ்விதிஹாஸங்கள் தென்னந்தியசரித்திரததோமிகாணபரம்பரையோமிகவவாறுசமபந்திக்குமென்றாய்வதவசியம். இவ்வகையான ஆராய்ச்சிக்குச்சாதனமானவிஷயங்கள் இலங்கைக்கு மஹாவம்சம் முதலிய இதிறாசங்களிறபரவிக்கிடக்காத தென்னந்தியாவுக்குத் தமிழ்க்காப்பியங்களினின்றே தேடியெடுத்த லவசியமாயிருக்கிறது. கி.பி. மூன்றாற்றாண்டிலவாழ்ந்த மஹாஸேனமஹாராஜாவுக்கு முற்பட்டகலவெட்டுக்கள் கிடைப்பதரிது. காப்பியவழியானசாதனங்கள் கலவெட்டுக்களைப்போல அவ்வளவு திட்டமானவையாயும், அம்மாதிரியான சரித்திரமதிப்புப்பெறுவனவாயிராவாயினும், வேறுசான்றுகளிலலாவிடத்து எடுத்தாளப்பெறின் அவைகளே தக்கசான்றுகநிற்கும். மொத்தத்தில் இம்மாதிரியானபிரமாணங்களினமதிப்பு இவ்வளவே யென்றுதெளிதல அஸாதத்யமாயினும், ஊக்கத்தோடு ஆராய்ச்சிசெய்வோர்க்கு அவர்க ளவவசம்பத்திலெடுத்தானும் ஒவ்வொருசெய்தியும் எவ்வளவுமதிப்புப்பெறுமென்பதைக் கண்டறிதலகடும்.

இம் மஹாவம்சத்தில் யாம எடுத்தாளப்புகுநுறிப்புக்களிலுமுற்பட்டது இலங்கைத்தீவின் ஒருபாகத்துக்கு ‘நாகதீபம்’ என்னுமபெயர் உண்டென்பது. இததீவின்சூழ்களெல்லோரும் ஒருகாலத்தில் நாகரென்றுபெயர்வாய்ந்திருந்தனர். மாமனும் மருமகனுமாகிய மஹோதரருளோதரரென்போ ஒரு மணியாஸனத்துக்காகப் பேர்புரிந்து,

புத்தருடைய இடைப்பாட்டாற் போரொழிந்து அவ்வாஸனதையு
மவர்க்கேயளித்தனரென்னுஞ்செய்தி மஹாவமச முதலத்தியாயத்திற்
காணலாம். இச்செய்திதான் மணிமேகலையிற் கீழ்வருமாறு கூறப்பட
புருக்கிறது. அதாவது,

“அறவோற்கமைநதவாசனமென்றே
நறுமலரல்லதுபிறமரஞ்சொரியாது
பறவையுமுதிராசிறைபாங்குசென்றதிராது
தேவாகோனிட்டமாமண்ப்பீடிகை
பிறப்புவினங்கவிரொளியறத்தகையாசனம்
கீழ்நிலமருங்கிலநாகநாடாளு
மிருவாமனனவெரொருவழித்தோன்றி
யெமதிதெனறேயெடுகெலாற்றா
தம்பெருமபற்றுநீங்கலுநீங்கா
செங்கண்கிவந்தெஞ்சுபுகையுயிர்த்துத்
தம்பெருஞ்சேனையொடுவெஞ்சினம்புரிநா
ளிருஞ்செருவொழிமினெமதிதெனறே
பெருநதவமுனிவனிருநதறமுரைக்கும்
பொருவருளிப்பிறப்புரையோரேததுந
தருமபீடிகைதோன்றியதாங்கென”

என்பதாம்.

இரண்டாவது - இலங்கைத்தீவில் சமந்தகூடம் அல்லது சமனெலை
யென்னும் மலையினுச்சியிற் புத்தருடைய அடிச்சுவடுபதிந்திருக்குஞ்
செய்தி. புத்தரொருகாலத்து இலங்கையினதெனமேற்குப்பாகத்திலுள்ள
கலியாணநகரத்தரசனான மணியக்கன்களித்த விருநதுணவையுணடு,
அதற்குமாறுகத் தன னாடிச்சுவடடைச சமந்தகூடத்தில் நிலைபெறச்
செய்துபோயினரென்று மஹாவமசஞ்சொல்லும். இவ்வாடிச்சுவடடை
யும் அது நற்புத்தசக்தியையும மணிமேகலை,

“நங்கிதனயலகத்திரத்தினதீவத்
தோங்குயாசமந்தததுசுமீமிசை
யறவியங்கிழுவோனடியிணையாகிய
பிறவியெனனுமபெருங்கடலவீரே
மறவிராவாயாங்குளதாதலின”

என்று சொல்லும்.

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்தியசரித்திரவாராய்ச்சியும் ௧௩௩

மூன்றாஞ்செய்தி-விஜயனு மவனுடன்வந்தவர்களும் பெண்வேட்டுப பாண்டியனுக்கு வேவுசெலுத்த, அவவேண்டுதோடகணங்கிய பாண்டியவரசன தனமகளையும் இன்னுஞ்சில்பெண்களையும் பதினெட்டுத்தொழிலாளர்களான குடிக ளாயிரவலையும் அனுப்பியதாக மஹாவம்சம் சொல்லும். இச்செய்திக்கு எனக்கெட்டியமட்டும் இதேதேசத்தியபிரமாணம் ஒன்றுவருகையில்லை இவர்களெல்லாம் மன்னார் தீவுக்கெதிரி விறங்கிப்போந்தனராம் இலங்கையிலும் இரண்டுசாலைகள் குறுக்கிடுபிடத்தகுசு சதுக்கமென்னும்பெயர் வழங்கிவந்ததென்பது நாகசதுக்கமென்பதாலவிரங்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்பூதசதுக்கமென்று ஒரு இடமிருந்ததென்பது மணிமேகலை சிலப்பதிகாரங்களிற காணலாம்.

பசியாலவருந்துபவர்களுக்கு அன்னமளிகடும் அறுபுதசக்தியுடைய பிசசைப்பாததிரமொன்று மணிமேகலையிலவாணிக்கப்பட டிருப்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தலகூடும் அது, முதன்முதற் சிந்தாதேவியினிடத்திருந்து வறகடகாலத்திற் பசியாற்றனபுறுமஜனங்களின் உஜ்ஜீவனத்துக்காக ஒருபாரபனன்பெற்றது. வறகடமரீங்கிப்பசிப்பினியொழியவே இப்பாததிரம் மணிபல்லவத்தினிடையே ஒரு செய்தி,

“மாமலர்க்குவளைபுரெயதலுமயங்கிய
கோமுகியென்னுங்கொழுநீரிலஞ்சி
யிருதினவேனிலிலெரித்திரிடபத
தொருபதின்மலுமொருமுனறுசெனறபின
மீனத்திடைநிலைமீனத்தகவயிற
போதித்தலைவனொடுபொருத்திதேனறு
மாபுத்திரனகையமுதகரபியெனு
மாபெருமபாததிர....
அநாளிநாளப்பொழுதிப்பொழுது
நின்னாங்குவருவதுபோலுமநேரிழை”

என்பதனால் அறியப்படும்.

மஹாவம்சத்தில் புத்தமேயாண்டபிசசைப்பாததிரத்தைப் பெளத்த ஞாபகசின்னங்கள்நிரம்பினதாய் மாஹிந்தா ஷ்வலால் அமணர் அசோக மஹாராஜரிடத்திருந்து தந்தாரென்றும், அஞ்ஞாபகக்குறிகளெல்லாம்

அவைகளுக்கேற்பட்ட இடங்களில் லடக்கம் பெற்றவுடனே அப்பாத்திரம் தேவானுமபியதிஸ்ஸரென்னு மரசனால அரமணியிலவைத்துப் பூசிக்கப் பெற்று வந்ததென்றுங் காணப்படுகிறது. இவ் விருபாததிரங்களையும் சம்பந்தப்படுத்தும் ஒருசான்று பிதுவரைக்குங் கிடைத்திலது.

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டிய உதாரணங்களெல்லாம் கதைத் தன்மையனவாய் ஒன்றினின்றும் மற்றொன்றுபிறந்திருக்குமோ? அல்லது இருவகைகளைக்கட்கும் மூலம் ஒன்றையாயிருக்குமோ? என்று அதுமானிகக இடமுள்ளவைகளாயிருப்பதோடு சரித்திரவாராய்ச்சியில் வேறுவிதமானமதிப்புக் கிடைக்காடாமலுமிருக்கின்றன, பின்வரும் மேற்கோள்களோவென்றால் அத்தன்மையனவல்ல. இவைகள் விவரங்களவேறுபட்டிருப்பனவாயினும் பொதுநோக்கத்தில் ஒற்றுமையுடையனவாய் நிகழ்ந்தசெய்திகளேபோற சரித்திரநோக்கத்தில் மதிப்புபெறுவனவாய்தோன்றும்.

கைகரவாகன்காலவரையறைப்படி கி. மு. 187-ல் இப்பாக்குபாடு ஏற்பட்டும். இவ்வருஷத்தில் திஸ்ஸன் எனப்பவனதம்பியாகளில் ஒருவனாகிய ஸூரதிஸ்ஸன் இலங்கையாட்சி பெற்றான். இவனுக்குப் பட்டம் பெறுமுன் ஸுவாணியினடதிஸ்ஸனென்று மறுபெயர்வழங்கியதாக மகாவம்சஞ்சொல்லும். தன்னுடைய மகாதததாற பசுவயிறறினின்றும் பொனமுடையிறிபிறந்தானென்று மணிமேகலையிற்சொல்லப்பட்டுள்ள ஆபுத்திரனசெய்திக்கும் இப்பெயர்க்கும் ஸம்பந்தங்கற்பிப்பது அதிகாரமற்றவற்றாகும். இவனுடையிற்றான் முதன்முதல்தமிழர்கள் ராஜ்யாபகாரஞ்செய்து இலங்கையாட்சிபெற்றதாக மஹாவம்சத்தில் எழுதப்பெற்றுள்ளது ஒரு குதிரைவியாபாரியின்மக்களிருவா அரசனை வலிந்துவென்று இருபத்திரண்டு வருஷம் நீதியோடு அரசாண்டாரென்று காணக்கிடக்கிறது. பழையராஜவம்சம் மறுபடியும் தம் முரிமைபெற்றுப் பத்துவருஷஞ்சென்றபின் இளாரன் (ஏலேலசிங்கன்) எனலும் தமிழன் அரசையபகரித்து ஆட்சியுண்டான.

இவ்விளாரன் உயர்ந்தகுடியிறிபிறந்தவென்றும், சோழதேசத்தினின்றும்வந்து நாட்டைச் செல்லென்னுமரசனிடம் கவர்ந்தவென்றும், நாற்பத்துநான்கு வருஷம் உற்றார, மாற்றாரிடம் வேறுபாடின்றிச் செங்கோன்முறைநீறியுமறசெலுத்தியவென்றும் சிறப்பிக்கப்பெற்றுள்ளான். இவ்வரசன் தன் படுக்கைத்தலைமாட்டில் ஒருமணியைக்

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னீந்தியசரித்திரவாராய்ச்சியும் ௧௩௫

கட்டிவைத்தது அதை நியாயம்வேண்டுமோர் இடையூறுசிறிதுமின்றி யசைத்தது நியாயம்பெற்றுப்போகசு செளகரியஞ்செய்திருந்தானென் றும், இலங்கைசசரித்திரங்கூறும். பெரியபுராணத்திற்குடற்பட்ட மனுநீதிகண்டசோழனைப்போல இவனும் ஒருபசுவின்கன்றின்மேற் றேரோட்டிய தனமகன்பேரில் தேரோட்டினுனென்றுதெரிகிறது. இவ் வொற்றுமையையும் சிலப்பதிகாரத்தில் இககுறிப்படக்கூய்,

“அறனறிசெங்கோன்மறநெறிநெடுவாட்
புறவுநிறைபுக்கோனகறவைமுறைசெய்தோன்
பூம்புனற்பழனப்புக்காரநகர்வேந்தன்”

என்னு மேற்கோளையுங்காட்டியுள்ளார் ஹூலஷ் ஆசிரியர்.

இஃதொன்றேயனறிப பாண்டியறகு மிததகைய ஆராய்ச்சிமணியி்ருந்தது,

“குடையொடுகோல்வீழநின்றநெங்கும்
கடைமணியின்ருரலகாண்டென்காணெல்லாம்”

“மறைநாவோசையலலதியாவதும்
மணிநாவோசைகேட்டதுமில்வே”

என்னுமேற்கோள்களாலும், சோழன் கறவைமுறைசெய்தது,

“எள்ளறுசிறப்பினிமையவாவியப்பப்
புளஞறுபுனகண்டாததோனன்றியும்
வாயிற்கடைமணிநெருங்குங்க
வாவின்கடைமணியுருநீர்நெஞ்சுகடத்தான்
னருமபெற்றபுதலவனையாழியின்மடிததோன
பெருமபெயர்ப்புகாரெனபதியே”

என்னு மேற்கோளாலும் நன்குவிளங்கும்.

மனுசசோழன்கதைக்கும், இலங்கையிதிஹாஸதத்தான இளரான் செய்திக்கும் ஒரேமூல மிருந்திருக்கலாம். ஆயினும், இரண்டுகதைகளிலும் மூலமயாவதென்றுதெரியுமவழி சிறிதுங்கிடைக்கவில்லை. சிலப்பதிகாரமேற்கோள்களில் இவ்விஷயம் விசதமாகிறது. இசெய்தி புறவுநிறைபுக்கோன் சோழன் ஒருவனுக்குசு சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது சிபிசக்கிரவாததியின்புராணகதையாயும், பௌத்தஜாதககதைகளில் ஒன்றுயு மிருக்கின்றது. பிறகாலத்தியு சோழபரம்பரைப்பட்டிகளில், சிபி சோழவம்சத்தரசர்களிலொருவனுய்விளங்குகிறான்.

ஒரு குருவியின்முட்டையைவிழுங்கிய பாமபைக்கிழித்துத் தாய்க்குருவிக்கு இளாரன முறைசெய்தானென்னுஞ்செய்தியைரீக்கி னும பின்வருஞ்செய்தி கவனிககதகதகதாயிருக்கிறது. மஹாவம்சத் தின்படி இளாரன பௌத்தனன்று. ஆரியனும தான் சவாரிசெய்யுங் கால அறியாமற்சேதப்படுத்திய ஸ்தூபத்தின்கருக்காகத் தன் தலையைத் தோச்சுகூரத்திலிடத்துணிந்தவன், அவலாலயத்தார வேண்டு கோளால் தவிராது இடிந்தபாகத்தைக் கட்டிப்போந்தசெய்தி,

“உதவாவாழ்க்கைக்கீரணமனைவி
புதவக்கவம்புடைத்தனனோரா
ளரசவேலியலலதியாவது
புரைதீரவேலியிலலெனமொழிந்து
மனறத்திருத்திசென்றீரவ்வழி
யினறவ்வேலிகாவாதோவெனச
செவிசுட்டாணியின்புகையழல்பொத்தி
நெஞ்சஞ்சுடிதலிலஞ்சிநடுகுறறு
வச்சிரத்தடக்கையமராகோமா
னுச்சிப்பொனமுடியொளியுடையுடைத்தகை
குறைத்தசெங்கோறகுறையாககொற்றத்
திறைக்குடிப்பிறந்தோக்கிழுகமினமை”

என்னும மேற்கோளிலெடுத்தாண்ட பாண்டியன்முறைகண்டதன் மையையொக்கும்

இவன் மூன்றாஞ்செய்தி, நாயப்பரப்பிரிந்தநெல்லை அகாலப் பெயலானமழை நீண்கூர், அதனாறு நூறுநூட்டிழுவிககாகப் படனிக் கிடந் திருதிரனைவருவித்துக் காலத்துப்பெயல்பெறுமாறு ஏற்பாடுசெய்தானென்பது இச்செய்தி நாயப்பிசிறுபத்துக்கணவகிய சிலவிவரங்களிற் றவிர விஷயத்தில் “முடிவளையுடைத்தோனமுதலவன்சென்னியென், நிடியுடைப்பெருமையெய்தாதேசப், பிழையாவிளையுட்பெருவளஞ் சரப்ப, மலையினித்தாண்டமன்னவனாகிய” உக்கிரபாண்டியன்செய்தியையொக்கும்.

விவரங்களில் ஒற்றையிலல்லாவிடனும நியாயத்தில் இதே மாதிரியான உயர்ந்த அபிராமிராயம் கரிகாற்சோழனுக்குரியதாய்ச் சொல்லுப இந்நியாயசம்பந்தமானமணி பொதுவானவிவரமாய்த் தோன்றுகிறது. முறைதவறியதால் அரசுகட்டிவிற்றஞ்சிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு மிலவுறுப்புண்டென்று முன்னமேகூறியுள் ளோம். இம்மணி கி. பி. பதினமூற்றாம்நூற்றாண்டினனாகிய குமார குலோத்தங்கனுக்கு முண்டென்பது,

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்தியசரித்திரவாராய்ச்சியும் ௪௩௩

“ ஆடுங்கடைமணிகாவசையாமலகிலமெங்கும்
நீடுங்குடையைததரித்தபிரானிநநீணிலத்தே
பாமெபுலவாபுகமொட்டககூத்தனபதாம்புயத்தைச
குடுங்குலோததுங்கசோழனென்றேயெனைசசொல்லுவரே”

என்னுஞ்செய்புளால் விளங்கும்.

இசெய்திகளின்விவரங்க ளெவ்வாறாயினும் இளரான் என்பான் தமிழாகளில் உயாருடியிற்றிறநதவெனென்பதும், சோழதேசத்தினின் றுமவநதவெனென்பதும் கவனிசுகததக்கவை இவன் கரிகாலனேயாகக் கூடுமோ? அல்லது அவன் முனனோர்களிலொருவனாயிருக்கலாமோ வென்னும் ஐயம் தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் ராஜாவளி, ராஜரதநா கரியெனனு மிலங்கையிதிஹாஸங்களில், சோழவரசன் ஒருவன் படை யெடுத்தவநது, பன்னீராயிரம் இலங்கைகருடிகளைச் சிறைகொண்டு போ யவாகளைக் காவிரிபூழம்பட்டினங்கடநிறதொழிலிலேவினென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது இவன் கரிகாலன்முனனோர்களிலொருவனா யிருந்திருந்ததலகூடுமாயினும் கரிகாலனையென்றுசொல்லக்கூடாது சான்றுகள் மிகவும் குறைவாகவுள்ளன.

மஹாவம்சம் இந்தியாவைப்பற்றிப்பிரஸ்தாபிக்கும் சந்தர்ப்பம் இலங்கையரசனாகிய துடகாமணியென்பான் மஹாஸ்தூபத்தைக் கட்டிப் பிரதிஷ்டைசெய்ததைச்சொல்லுஞ்சுமயமாம். அக்காலத்திற் பரதகண்டத்தில் எல்லாப்பாநகர்களினின்றும் பௌத்தஸநநியாசிகள் ஏராளமாய் வரவழைக்கப்பெற்றனர். ராஜகிருகம், சிசிப்பட்டணம் (காசி) ஜேதவனம், கோஷிதாராமம் (கோசம்பி) தக்கணகிரி (உஜ்ஜைனி) அசோகாரம் (புட்பபுரம்) காஸ்மீரம், பல்லவபெர்க்கம், அலஸந்தா (யோணாகரம்) விந்தியாரணயப்பாதை, போதிமண்டம் (புத்தகயை) வனவாஸம், கேளஸிஹாரம் இவ்விடங்களிலிருந்து பிக்ஷுக்கள் வந்து சேர்ந்தனர். இவைகளில் தென்னிந்தியாவிலுள்ளதென்று ஐயமின்றிச் சொல்லக்கூடியது ஒரே இடநதான்; அதாவது தக்கண்கண்டமென்று இப்போது பெயர்வாய்ந்த வனவாஸமாம். பல்லவபெர்க்கமென்பது தென்னிந்தியாவிலுள்ளதென்றுகொள்ளலகூடும். ஆனால் இது யவன நகரமான அலஸந்தாவுடனேசேர்த்து எழுதப்பட்டுள்ளது. இப்படி யெழுதுவதனால் இவ்விருண்டுகளும் ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தமில்லையெய்யிருந்திருந்ததலவேண்டுமென்ப தவசியமன்றேயாயினும் இவ்விடத்திய

சந்தர்ப்பத்தைநோக்கின், பல்லவபொக்கமென்பது விரிந்து ஸௌராஷ்டிரங்களுக்குச் சமீபத்திலிருந்திருத்தல்வேண்டுமென்றதோன்றுகிறது. இதனாற் பல்லவர்கள் இக்காலத்திற் காஞ்சிநகர்புறத்துக் குடியேறினாரல்லவென்றுகொள்ளலாம். காப்பியங்கள், கலவெட்டுக்கள், தாமரஸாஸனங்க ளிவைகளாற் பெயர்பெற்று கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழ்நாட்டில் உயர்வுற்றோங்கியபல்லவர்கள் மஹாவம்சப்பிரகாரம் இக்காலத்திலு் தெனறிசைவந்தவரல்லா.

தமிழ்க்காப்பியங்களையேசோதிகுறித்ததும் இதேகொள்கை காணக்கிடைப்பதால் இது தமிழ்ப்பாஷைச்சரித்திரத்துள் மிகவும் முக்கியமானகொள்கையாய்நிலைபெறும்.

கி. மு. 44-ல் அரசுபெற்று, உடனே தமிழர்பா லரசிருந்த கி. மு. 29-ல் மறுபடியும் தன்னுரிமையைப்பெற்ற வட்டகாமணியின் ஆட்சிக் காலத்திலு் மஹாவம்சம் தென்னிந்தியசரித்ததோடு சம்பந்தப்படுகிறது. ஆட்சியுண்டவுடன் இவ் வட்டகாமணிக் கிரணடபாயங்கள் நோந்தன. ஒன்று, வெளிநாட்டுத் தமிழர்கள் படையெடுத்தவருத்தது. இரண்டாவது உள்நாட்டு ரொஹணத்திலிருந்த திஸ்ஸனென்னும் பார்ப்பனன் படையெடுத்ததாம். வட்டகாமணி முதலில் இப்பார்ப்பனனையும் தமிழர்களுடும் போர்புரியவிட்டுத் திஸ்ஸனை அழிவுபெறச்செய்தான். தமிழர்களைத் துரத்தத் தனனாலியலவில்லை. அவர்களிடம் தோல்வியடைந்து, புறங்கொடுத்தோடிப் பிறகு ஒரு பிஷுவினுபகாரமூலமாய்த் தன்சூழுகளில் ஒருவனிடம் பதினாண்குவருஷம் மறைத்துவந்தான். தன் இரண்டு ராணிமரங்களோடும் இரண்டு இளங்குமாரர்களோடும் உயிர்பீட்கவோடுவோன் இளை ய ள ா கிய ஸோமலாவென்பவனையும், தன் கிரீடதையும், பௌத்தபிசைசப்பாததிரத்தையும்விட்டு டோடவேண்டியதவசியமாயிற்று. ஒங்கால, தன்முடியையாதிரம் ஸோமலாவினிட்டுக்கொடுத்துப் பிசைசப்பாததிரத்தை வெஸ்ஸகிரிக்காட்டில் ஒளித்துவைத்துவிட்டுப்போனான். இத்தருணம் படையெடுத்துவந்த ஏழு தமிழர்களில் ஒருவன் ஸோமலாதேவியையும் அரசன்முடியையும் தன்பாற்படுத்திக்கொண்டு திரும்பிப்போய்விட்டான். மற்றொருவன் பௌத்தபாததிரத்தைக்கொண்டு திரும்பினான். மற்ற ஐவர்களும் பதினாண்குவருஷம் ஏழுமாதம் ஆண்டார்கள். இவ்வைவரில் முதல்வன்

இலங்கைமஹாவம்சமும், தேன்னிந்தியசரித்திரவாராய்ச்சியும் கங்க

புலஹத்தன் என்பான். இவன் கபிலர்பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டுக்குக் காரணனாயிருந்திருக்கலாமோவென்னும் சங்ககையுண்டாகிறது. இவன் தன் படைத்தலைவனாகிய பாஹியன் என்பவனாக கொலையுண்டான். இப்பாஹியன் தன் தளகாததனாகிய பணையமாறனாலும், இவன் பிளைய மாறனாலும் மிவன் தாடிகனென்பவனாலும் முறையே நாசமடையத் தாடிகன் வட்டகாமணியாற நேரலவியடைந்தான். ஸோமலா, பிசசைப் பாத்திரம் என்பவற்றுக்கும் பணையமாறன், பிளையமாறன் இப்பெயர்களுக்கும் ஏதேனும் குறிப்புகள் தமிழ்நூலாராய்ச்சியிலே நேரலாம். பிளையமாறனுக்கும் பழையன்மாறன்என்னும் மோகூரத்தலைவனுக்கும் ஏதேனும் பொருத்தமுண்டோவென்றுபாராக்கவேண்டும். இச்செய்திகளிலே இரண்மீசுறுவிவரங்கள் அக்காலத்திய மதநிலைமைவிஷயத்தைப், புலப்படுத்தும். வட்டகாமணி ஓட யத்தனிககுந்தருணத்திலே, கிரியென்னும் ஜைனமுனிவரொருவர் “பெரியகரியசிகங்கம் ஓடுகிறது” என்று களிப்புற்றுக்கூவினாராம். இவ் வபசாரத்திற்காக வட்டகாமணி தன் பதம்பெற்றபிறகு அந்த ஜைன ஆசிரமத்தையழித்து அபயகிரிவிஹார மென்னும் பௌத்தவிஹாரத்தைக் கட்டினான். இதனால், ஜைன ஆசிரமங்களை யழித்துப் பௌத்தவிஹாரங்கள் கட்டப்பெற்ற தரிதன் மென்பது ஒருதலை. வட்டகாமணிக் குதவிபுரிந்த ஏழுபடையாளரும், தங்களிலொருவனுக் கரசன் நடாத்திய கொடுமையேகாரணமாக வட்டகாமணிக்குப்பகைவாகளாய்த் தமிழருடன்கோரது படைத் தொழிலுபரியமுயன்றபொழுது பௌத்தபிக்ஷு ஒருவர் நடுநின்று தருமம் அவ்வரசனால் நில்பெறுமோ? தமிழரால் நில்பெறுமோ வென்றுகேட்டு, அரசனாற்றான் என்றாரைத்து, அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி, யரசனோடு உடன்படுத்தினா. இதனால், தமிழர்கள் பௌத்த மதத்துக்குவிரோதிகளாயிருந்தார்களென்றுவிளங்கும்.

இவ்வரசன் தன்னுரிமைபெற்றவுடன் ஸோமலாதேவியைவர வழைத்து, அவளைமுன்போல் மஹாதேவியாய்விளங்கச்செய்து அவள் பெயரால் மணிகோமாராமம் என்னும் பௌத்தபள்ளியையும் சமைத்தான். இப்பெயரில், தேவியின்பெயரும் சூளாமணியின்பெயரும் கலந்துநிலவ இப்பெய ரளித்தனெனப்ப. இவ்வரசனாட்சிக்காலத்திற் றான் மூன்று பௌத்தபிடகங்களும், அட்டகதையும் எழுதப்பெற்றன.

வட்டகாமணிக்குப்பின் அவன்மக்க ளிருவர் வரிசையாயாண் டார்கள். அதி விரண்டாமவன் பௌத்தனல்லன். ராஜததுரோகி. இவன்பெயா சோரநாகன். இவன் ராணி அநுஸையென்பவன். இவ னுக்கு ஒருவாபின்னொருவராய்வந்தகாதலர்களில் இருவர் தமிழராவர். இவர்கள், பட்டணத்தத்தச்சன் வடுகனும், தமிழ்ப்பார்ப்பனன் நீலிய னென்பவனுமாவா.

இதற்குப்பின் தென்னிந்தியா, இளநாகனாட்சிக (கி. பி. 95-101) காலத்திற் குறிப்பிடப்படுகிறது இவ் விளநாகனாட்சிககால ஆரம்பத்தி லேயே லம்பகனனரென்னுங்குமுனிநா குடிககலகஞ்செய்தெழுந்த னா இளநாகன் தேசப்பிரஷ்டனாய் இந்தியாவில் மூன்றுவருஷம் வந்திது, ஒரு படைப்போதிநுமடிகவந்த துரோகஞ்செய்த லம்பகன் னரைத்தோற்கச்செய்து மறுபடியும் தன்னுரிமைபெற்றனன். சில காலஞ்சென்றபின் மறுபடியும் லம்பகனனர்கள் கலகஞ்செய்து அரச னைச் சிறைப்படுத்தினார்களென்றும், அத்தருணத்தில் அரசி தன்மகனா ளிய சண்டமுகசிவனென்னும் சிறுகுழந்தையைப் பட்டத்தையாணியின் முன்வைத்து “இவன் நின்னாசன்மகன், அரசன் சிறைப்பட்டான்; சத்தருக்கன்பாற்பட்டு இக்குழந்தை மரணமடைவதைக்காட்டிலும், நின்னிட மநிலைபெறுவது நலம். ஆகையால் நீ இக்குழந்தையைக் கொல்ககடவா”யென்றுசொல்லியனுப்ப, அந்த யானையானது கடநித் தறியைமுறித்து அரமணியுட்புகுந்து அரசன் சிறைப்பட்டிருந்த அறையைத்திறந்து அரசனைத் தனபிடரியிலேற்றிச்சென்று கடற் றுறையிற்காததிருந்த மரககலஞ்சோத்துப் போய்தென்றும் மஹாவம் சம் சொல்லும். இதக்கையகதை வேறுமாதிரியானவிவரங்களோடு கரிகாற்சோழனுக்குவழங்குவது எல்லோர்க்குந்தெரிந்ததேயாம். இச் சண்டமுகசிவனுடைய ராணிகுத தமிழ்த்தேவியென்றுபெயா.

கி. பி. 263—285-ல் வோஹாரிகதிஸ்ஸனாட்சியிற் சகோதரச்ச ரயுகாரணமாக புத்தம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. இவ்வரசன் தெளிந்தாளும் திறத்தனாய்ச சரீரணிமலைத்தண்டனைவிதிப்பதைத் தவிர்த்தனன். இவ னாட்சிக்காலத்தில் மதக்கொள்கைமாறுபாடுகள் நிகழ்ந்தனவென்றும், இம்மாறுபாடுகளில் வேதவ்ய அல்லது வைபுலயக்கொள்கை யதி கரித்து இவனா லடக்கித்தணிக்கப்பட்டதென்றும் கூறுப. இவன்மமபி யாகிய அபயனென்போன் மகாராணியிடங் களவொழுக்கஞ்செய்து,

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்தியசரித்திரவாராய்ச்சியும் ௧௯௧

அது கண்டறியப்பட்டு உயிர்பிழைக்க இந்தியாதேசத்துக் கோடிப் போந்தவன் துரோக எண்ணமுள்ள மாமனொருவனாலும், தமிழர்களாலும் உதவிபெற்றுப் படையெடுத்துவந்த தனமுன்னோரைசையும், அரசியையு மபகரித்துக்கொண்டான்.

சி. பி. 296-ல் இருந்து 315-வராகும இலங்கை லம்பகனனர் வசப்பட்டு அவர்களா லாட்சிபெற்றிருந்தது. இவ்வரசர்கள் ஸங்கதிஸ் ஸன், ஸங்கபோதி, கோடகாபயன் என்னும் மூவருமாவா.

இவர்களி லிரண்டாமவன் மதாபிமரணி. புராதனகாலத்திய அபிப பிராயப்பிரகாரம் இத்தகைய அபிமானமும் ஆட்சித்திறமையும் ஒருங்கு நிற்பதில்லை. மந்திரி-கோசாதிகாரியாகிய கோடகாபய னதீனமாய்க் கலகமபிறக்கவே அரசன் உயிர்பிழைக்க ஓடினான். இந்தநிலைமையில் ஒரு பிசசைக்காரனையெதிர்ப்பட்டு அவன்கொடுத்தவுணவைவயுண்டு அவ்வுதவிகளுக்கைமமாறாகத் தனதலையைவெடியெடுத்துக்கொண்டு போய் ராஜ்யாபகாரியான கோடகாபயனுக்குக்கொடுத்தது, அதற்காக ஏற்படுத்தியிருந்த விலையைப்பெற்றுக்கொள்ள அனுமதிக்கொடுத்தான். அப்பிக்ஷு க னதற்கிணங்காமற் பின்வாங்கியதைக்கண்டு தானிருந்த இடத்திலேயே உயிரைவிட்டுக் கொலைக்குற்றமின்றி விலையைப்பெறு மாறுசெய்தான்.

இமமாதிரியானகதைகள் ஏராளமா யெங்குங்கிடையபனவேயாபி னும், தமிழ்நாட்டிலவழங்கும் புறநானூற்று (பண்டித சாமிநாதைய ரவாகன்பதிப்பு) 152, 162-ம் பத்திரங்களிற்கண்ட குமணனகதைக் கும இதற்கு முண்டானவொற்றுமை நோக்கற்பாலது.

இவர்களில் இறுதியிலிருந்த கோடகாபயன் ஆட்சிக்காலத்தில்(சி.பி. 302—315-ல்) வேதுலயக்கொள்கைமாறாட்டம் அதிகரிக்கவே அபய நிரிவிஹாரத்திறசோந்திருந்த இச்சாராபினரான அறுபதுபிக்ஷுக்களைத் தேசத்தைவிட்டோடி எதிர்த்தபான கடற்கரைப்பிரதேசத்திற செல்லவிட்டான். இப்படித் தேசப்பிரஷ்டாகளானவாகளில் ஒருவரிட மடைந்தது அவர்கள்கொள்கைகளை நன்றாய்நிறுத்த, சோழதேசத்தவனான ஸங்கமித்தன் என்னும் பிக்ஷு ஒருவன், சிறந்தமந்திரவாதியென்று பெயர்வாய்ந்த மஹாவிஹாரத்துடங்கிய பிக்ஷுக்களிடம் மிகவும்

வைரம்பூண்டவனா யிலங்கைகருவந்த இவ்விருகொள்கைகளின் நிறமையையும் பரிசோதித்துத் தீர்மானிக்கக்கூடிய கல்விகழகத்தில் முனைந்துகின்றவாதித்துப் பெருமைபெற்றனன். இவ்வாதத்தில் ஸங்கமித்தனின் மேம்படதன்மையை மெச்சினவனான அரசன், இச்சங்கமித்தனைத் தனமக்களிருவரான ஜேட்டதிஸ்ஸ, மஹாசேனாகு ஆசிரியனாகியறித்தான். ஸங்கமித்தனை இந்நையவனிதம்பாராட்டிய அன்பின்மேலீடால், கோடகாபயனுக்குப்பின் பட்டத்துக்குவந்த ஜேட்டதிஸ்ஸனுடைய அபிமானத்திற் காளாகாமற்போயினன். இவ்விருசார்பார்க்கும் விரோதமதிகரிக, வைதூலயசகாரபார், இறந்துபோன அரசனசவத்துக்குச்செய்யவேண்டியமரியாதையையுஞ் செய்யாமல் நிற்கவே, ஜேட்டதிஸ்ஸன்வெகுண்டு, இததன்மையரான நியமமற்றசநகியாசிகளையெல்லாங் கொலைபுரிய ஆகைஞ்செய்தான். தன்னுயிராகுப் பயந்தவனான ஸங்கமித்தனே தன் பிரியசிஷ்யனான மஹாஸேனனுக்கு ஆட்சிவருமளவும் இந்தியாதேசத்திலேயே நிலைபெறும் எண்ணத்தோடு அங்கேபோய்ச்சேர்ந்தான்.

கைகராசிரியாகொள்கைக்கேற்ப, சி. பி. 325-ல் கின்று 352-வரைக்கும் ஆண்ட மஹாசேனன் ஆட்சிமுழுமையும் இமமாதிரியான மதபேதச்சசரவிலும், இதேகாரணத்தால் ஒருசார்பார் மறறைசசார்பினோருடைய ஆசசிரமங்களையழிப்பதினும் கழிந்தது. ஸங்கமித்தனும் சோணன் எனனு மொரு மந்திரியும் புதியதான வைதூலயசசார்பினர். மேகவாணபயனென்னும் மறறோமைசசன் பழையசார்பினன். இவன் கலக்குசெய்து அரசன்மேற்படையெடுத்ததுச சிறிதுமட்டு மழிவுபெற்ற மஹாவிஹாரத்தை முன்னிருந்தாற்போற் கட்டிக்கொடுப்பதாயரசன்வாக்களித்தபிறகுதான் கலகத்தினின்றுநதவிரந்தான். இவர்களுக் கெதிரியாரிருந்த சோணவமைசசனும், சோழதேசத்தியஆசிரியனும் ராணிமாரகளி லொருத்தியினசகாயத்தாற் கொலையினின்றூக்கப் பெற்றார்கள். ஆனால் இறந்த ஆசிரியனிடத்துக்குத் திஸ்ஸனென்னு மறறொருவன்வந்ததுசேர் மஹாவிஹாரம் மறுபடியும் பாழ்படவேண்டியதாயிற்று. இச்செய்திகளால் நாட்டிற் சமாதானநிலை சிறிதும் இல்லாதிருந்ததென்று தோன்றும். இததகையவிவாதங்களில் மிகவும் உபயோகமான ஒருநூற்றுத் தென்படுகிறது. அதாவது இமமஹாஸேனன் பராமமணதெயவங்கள் தங்கிய அநேகஆலயங்களை யழித்தான்பதாம். இவைகளையெல்லாமழித்தது மணிஹீரவிஹாரங்கட்டுவதற்காகவென்றும் வரைந்துள்ளது.

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்தியசரித்திரவாஸ்யச்சியும் ௧௪௯

இம்மஹாவம்சத்துட்கண்டுள்ள காலவரையறைவிவரங்களில் எவ்வளவு அபிப்பிராயபேதங்களுக் கிடனிருப்பினும் கைகராசிரியராராய்ச்சிக்குப்பின் இவ்விதிஹாசங்களிலடங்கிய காலக்கூற்றின் பெரும்பிரிவுகளைப்பற்றிச் சிறிதும் ஐயப்பட இடனில்லையென்னலாம். கைகர் என்பவருடைய சித்தாந்தத்திற் பொதுப்படையான ஆஷேபணையொன்றுத் தோன்றவில்லை. இவாகூறியுள்ளவருஷங்களும் பொதுப்படையாயங்கீகரிக்கத்தக்கவையே. இம்மஹாவம்சத்திலடங்கிகிடக்கும், இந்திய தேசசம்பந்தமானகுறிப்புக்களையெல்லாம் ஒருங்கேதிரட்டி, இவைகளைப் பற்றி இதேதேயத்தினின்றுகிடைக்கக்கூடியசான்றுகளையும் சேர்த்து ஒத்தநோக்கி ஆராய்ச்சிசெய்தார் சிலவிஷயங்களேனும் உறுதிபெறும். ஆனால் மஹாவம்சத்தைப்போன்ற காலவட்டவண்ணக் கொண்டகிரந்தங்கள் நம்பாலயாதுமில்லையென்பதை மறத்தல்கூடாது. இது வியசனிக்கத்தக்கதேயாயினும் இதினின்று சில அனுகூலங்களுமுண்டு. எப்படியென்றால் நமக்குக்கிடைக்கும் சிலவிஷயங்கள் முற்காலநிகழ்ச்சிகளைத் தற்செயலாயதெரிவிப்பனவாகையால், வாஸ்தவக்கூற்றென்றுகொள்ள இடமுண்டு.

இத்தகையவாராய்ச்சிக்குச்சாதனங்கள் தமிழ்க்காப்பியங்களே. இவைகளிற் சிலவேனு மிக்காலததனவென்றுசொல்லவேண்டியவையாபிருக்கின்றன. இம்மஹாவம்ச மிவ்விஷயத்தி லேதேனு முதவிபுரியுமா? என்று ஒத்துப்பாறத் திவ்வகையாராய்ச்சியைச்செய்வதற்குவேண்டிய சாதனங்களை எம்மாலியன்றமட்டுமுதவவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தாலேயே இவ்வியாசம் எழுதப்பட்டது. இங்கு யாமெடுத்ததுக்காட்டிய விஷயங்களினின்றும் ஒருவிஷயம் நன்றாய்ப்புலப்படுகிறது. அதாவது இலங்கைத்தீவுக்கும், இதற்கெதிர்ப்பட்ட கடற்கரைமாகாணங்களுக்கும், முக்கியமாப்ச சோழதேசத்திற்கும், வெகுவாய்ப் போக்குவரத்துண்டென்பதாம். தவிர இலங்கையில் பிராம்மணர்குடியேறியிருந்தார்களென்பதும், பிராம்மணர்களின் ஆலயங்கள் நிலைபெற்றிருந்தனவென்பதும், சோழதேசத்திலிருந்துவந்தபௌத்தசாகை மஹாயானமென்பதும், மேல இந்நியாவின்னிறுவந்தது ஹீனயானமென்பதும் காணக்கிடக்கின்றன. இக்கொள்கைகையுறுதிப்படுத்தும் சாதனங்கள் தமிழ்க்காப்பியங்களினின்று ஏதேனுகிடைத்தல சாத்தியமோ?

இவ்வாறான பலவினாக்களுக்குத் குத்தரஞ்சொல்ல யாம இப்பொழுது முயற்சிசெய்வது முடியாது. இவைகளையெல்லாம் முன்னிட்ட ஆராய்ச்சி சாவகாசமாய்ச்செய்யத்தக்கது. மஹாவம்சத்திற் கஜபாகு இந்தியாவுக்குவந்ததாகவாவது, பத்தினிதேவிகுது கோயிலசமைத்ததாகவாவது சொல்லவில்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு கஜபாகு இவ்விண்ணுசெய்தியையுமடிகமுத்தியதாகக் காண்ககிடக்கிறது. இவ்விரு செய்தியும் பௌத்தர்கள் சொல்லியேதீரவேண்டுமென்பதற்கு நிரப்பாத மானகாரணம் தோன்றவில்லை. வேறு இலங்கை இதிஹாஸங்களில் இசெய்திகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவைகள் பிறகாலத்தன, தென்னிந்தியாவின் கிழமைகள் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குமுன் ஆட்சிபெறவில்லையென்பா பரீட்சை. இக்கொள்கையை ம-நா-ந-புரீ ஸ்வாமிககண்ணப்பிள்ளையவர்க ளங்கீகரிப்பாபோலும். இத்தகையகொள்கைக்குத் தென்னிந்தியபிரமாணம் ஏதாவதுண்டாவென்பது விசாரிக்கத்தக்க செய்தி. இவைகளையெல்லாம் வேறொருமுறைவிசாரிப்போம்.

எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமியங்கார், எம் ஏ.

உ

மழவர்*

மழவரென்னுஞ்சொல் சாதாரணமாக இளையோர் (வீரர்) என்னுமபொருளைத் தரும். “மழவுககுழவுமிளமைப்பொருள்” “ஏவலினையர்தாய்வயிறுகரிப்ப” என்பனவற்றால் இது பெறப்படுவதாம்; இனிப் புறநானுறுவையாகிரியரும் இசொறகு வீரர் என்றபொருளையே எழுதிச்செலவது உக காண்க. (புறம் 88, 90)

இஃ திவ்வாரிநுதம, சரித்திரம், பூகோளம், கலைஞானம், (Science) முதலிய எல்லாவற்றாலும் உறுநோக்கின், தற்காலம்

* இது, மதுரைத்தமிழ்ச்சுவகத்தின் பதினமூன்றாமவருடோற்சுவத்தில் (18-5-15) ஸ்ரீமான்-உ.வே. சாமிநாதஜயரவர்களின் அக்கிராசனத்தின்கீழ்ப் படிக்கப்பெற்றது.

மேனாட்டுக்கலைபுணர்வுடையாருக்கும் பெருந்த உலப்பும் வியப்புந் தரத்தக்கதும், உலகமலைவு, ஆதமமலைவுமுதலிய எவ்வகைமலைவுமனோர் வண்ணம் மிக நுணுகி ஆழ்ந்துசெல்வதுமாகிய உரையையெழுதும் நமது பெருவாழ்வாகிய ஆசிரியர்நசகினாக்கினியா, ‘மழவா - சிலவீரர்’ எனவுரைத்தது “உருவககுதிரைமழவரோடடிய, நெடுவேளாணி” யென ஆதாரமுங்காட்டிநிறுவினா. (மதுரைக்காஞ்சி 395)

நான பண்டிதபரீட்சைக்கு மதுரைக்காஞ்சிபடிக்குங்கால அத னுரையாசிரியர் இச்சொறஞ்ச சிலவீரர் எனறெழுதுவானேன்னென்னும ஐயம் எழுந்தது என்மனத்தி லுறுததுவதாயிற்று. பின்னும் அதனைப் பற்றி யாராய்வுழி யெனக்குகநிடைத்த சிலஆதாரங்கள் ஒருவாறு விளக்கமெய்துவித்தன. அவற்றையே யிங்கு எழுத்ததுணிந்தனன்.

“நிலப்பெயாருடிப்பெயா” என்னும் பெயரியற்குத்திரப்படி, கொங்குநாட்டிலுள்ளோர் ‘கொங்கா’ குடநாட்டிலுள்ளோர் ‘குடவர்’ என நிலமபற்றிப் பெயரெய்தினமைபோல, மழநாட்டிலுள்ளோர்களாத வின இவர்கள் ‘மழவர்’ எனப் பெயர்பெற்றவராவர்.

தமிழகத்தின் பண்டைய பெருமபிரிவுகளாகிய சேரசோழபாண்டி மண்டலங்கள், தமமுட பல சிறுபிரிவுகளையுடையவாயிருந்தன. அவற் றள், சோழமண்டலம், மேற்காநாடு (“அகன்பண்ணீரநாட்டுமேற்கா நாட்டாதனார்”¹) கோளுடு (“செழுந்தனிரின்புடைமறைந்தபடை சுளிப்பதேதமாவின், கொழுந்துணாகோதிக்கொண்டிருபினுடு கோளுடு”²) மழநாடுமுதலிய உண்ணுடுகளையுடையதாயிருந்தது. இம் மழநாடே மழவரது தாய்நாடாம். இஃது இந்நாட்டினதென்பதை, “நீடுவளத்ததுமேன்மழநாடெனுமநீர்நாடு”³ என்னும் சேக்கிழார்சுவாமி கனின்திருவாக்கான் அறிக.

இந்நாடு, கொள்ளிடத்தின்வடகரைதொட்டுச் சிலகாததூரம்வரை பரவியிருக்கின்றது. ‘ஐயன்வாய்க்கால்’ ‘பெருவளவாய்க்கால்’ பங்குனி யாறு’ என்னுங் காலவாய்கள் இந்நாட்டிற் பெரும்பாசுக்கன்றிப்பாய்க்கின் றன.

1 பெரியபுராணம் திருநாளைப்போவார் (1)

2 ஷே இடங்கழிநாயனார்⁽¹⁾

3 ஷே ஆனாயனார் (1)

திருமழபாடி அன்பிலாலந்துறை* திருமாந்துறை* திருப்பாச்சி
லாச்சிராமம் என்னும் பாடலபெற்றதலங்களும “பண்டெழுவர்தவத
துறை4” என்னும் வைப்புத்தலமாகிய லாலகுடியும் இந்நாட்டினகத்
தன.

“அங்கணகன் தம்மருங்கிலங்கணர்தம்பதிபலவுண்ணுதுபோற்றிச்
செங்கமலப்பொதியவிழ்ச்சேல்பாயுமவயன்மதுவாற்சேறுமாருப்
பொககொலிரீர்மழநாட்டுப்பொன்னிவடகரைமிசைப்போய்ப்புகலிவேந்தர்
நக்கன்பிரான் திருப்பாச்சிலாச்சிராமமபணியநண்ணுமபோதில்”

என்னுஞ்செய்யுள் திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் இந்நாட்டினதென்பதைத்
தெளிவுறுத்தும். மேற்கூறியதலங்களுள் மழபாடி என்னுந் தலத்தின்
பெயர்க்காரணமும் இங்குத கவனிக்கத்தகுந்தது. இன்னும், நமது
ஆனாயநாயனானின்சென்மஸ்தலமாகிய மங்கலம்* எனலுந் திருப்பதியும்
இந்நாட்டினகத்ததே. இதனை,

“பொங்கரில்வண்டிபுறம்பலீலசோலைகள்மேலோடும்
வெங்கதிாதங்கவிளங்கியமேனமழநன்னாடாம்
அங்கதுமண்ணிலருங்கலமாகவதற்கேயோர்
மங்கலமாயதுமங்கலமாகியவாழ்முதூர்”

என்னுந் தெய்வவாககாணுமீ அறியலாம். மணக்காலநம்பியென்னும்
ஒரு வைணவ அடியாரின் ஊராகிய மணக்கால்* என்னும் பதியும் இந்
நாட்டினதே.

மேற்கூறிய திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில ஒரு சிவனடியார் கொலளி
மழவரெனப் பெயர்பெற்றிருந்தமை பெரியபுராணத்தாற் றெரிகின்றது.
இதனால் இந்நாட்டினாக்கு மழவர் என்னும் பெயருண்மை தெற்றென
விளங்கும். இப்பிரதேசத்தின் ஒருவகை வேளாண்மாந்தர் (கள்ளர்)க்கு
மழவராயர் என்னுமபெயர் இன்றும்வழங்குகின்றது. இன்னும்,
ஸ்மார்த்தமறையோரில் ஒருவகையினர் (பிரகச்சரணர்) மழநாட்டார்
என வழங்கப்பெறுகின்றனர்.

இவற்றால் மழநாடென்பது இவ்விடத்ததென்பதூஉம் இந்நாட்டி
னர்க்கே மழவரென்னுமபெயர் உரியதென்பதூஉம் பெற்றும்.

* இவைகள் லாலகுடிக்குச்சமீபத்திலிருக்கின்றன.

4 திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் அடைவுத்திருத்தாண்டகம் (11)

5 திருஞானசம்பந்தமூர்த்தநாயனார்புராணம் (310)

6 ஆனாயநாயனார்புராணம் (7)

தற்காலம் நமது இந்தியப்படைஞர்களிற் சீக்கியர்களும், கூர்க்கர்களும் சிறந்தவராயிருத்தலபோல இவர்கள் அக்காலத்துப்போர்வீரர்களிற் சிறந்துவிளங்கினவராவர். இவர்க ளிவ்வாறிருந்தமையானே பண்டை நெடுமுடிவேந்தரும் குறுமுடிவேந்தரும் இவர்களைப் போர்ததுணைமைகொண்டிருந்தனர்.

“ குவியறகண்ணிமழவாமெய்மறை”

“ வாலுண்வல்சிமழவாமெய்ம்மறை”

எனவரும் பதிற்றுப்பத்தால் (21, 55) முறையே இமயவரம்பன் தம்பி பலயானைச்செலகெழுஞ்ஞெனும், ஆடுகோடாபாட்டுச்சேரலாதனும் படைததுணைமைகொண்டதும்,

“ ஒளிர்லங்குநெடுவேலமழவாபெருமகன்”

“ வழவில்வண்ணைமழவாபெரும”

எனவரும் புறப்பாட்டால் (88, 90) அதிகமானெடுமானஞ்சி படைததுணைமைகொண்டதும் அறியப்பெறும்.

இவர்கள் ஓரசனகிழ்ப போரவீரராயமைந்த போர்புரிந்தது மன்றித் தாங்களே யொரு பெருங்குழுவினராய்சேர்ந்தனாகொண்டு போர்புரியும்வழக்கமுடையராய் இருந்தனர். இது, “உருவகுதிரை மழவரோட்டிய” (அகம்) எனவும், “எனைமழவரைப்போரிற்சுருக்கி” (பதிற்றுப்பத்து) எனவும் வருஞ் செய்யுட்களால் அறியப்படுகின்றது.

ஒரு சேரமானுடன் அதிகமானெடுமானஞ்சி நேசமுடையனாயிருந்தானென்று புறநானூற்று நெரிசினதது. சேரவரசர்களும் அதிகமானும் மழவர்களைப் படைவீரராய்ப்பெற்றிருந்தமை முன்னப்பெறப்பட்டது; இதனால், இவர்களுள் மழவரைப் படைஞராகக் கொண்டிருந்த ஒருவர் மற்றொருவருக்கு இப்படையையுதவினரோ? அல்லது இமமழவர்களே தனித்தனி யிவர்களிடத்திற் படைமையமைந்தனரோ? என்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது.

“மழவர்மெய்ம்மறை” எனக்கூறப்பட்ட ஆடுகோடாபாட்டுச்சேரலாதன், “எனைமழவரைப்போரிற்சுருக்கி”னான் எனக் கூறப்படலால் ஒவ்வொருபெருங்குடமாய்ச்சென்று அரசரோடெதிர்க்குயிவர்களிற் சிலகூட்டத்தை அவன்வென்று தன்கிழப்படுத்திக்கொண்டானென்றும், கிழப்படிய உடன்படாதவர்களைச் சிதறவடித்துத் துரத்தினான் எனவும் தெரிகின்றது.

இனி, இவர்களது பழக்கவழக்கங்களாவன :—

“தீம்புழுவல்லசிகழறகாணமழவா” (மதுரைக்காஞ்சி)

“செவ்வூன்றேனறவெண்ணெவமுதிரை
வாலுணவல்சமழவா” (பதிற்றுப்பத்து)

என்பவற்றால், இவர்கள் உண்ணும் உணவுக்குப் படிணங்கனையும், வீராக்குரிய வேறுவித உணவினையும் பெருமபாலும் உபயோகித்து வந்தனரென்பது தெரிகின்றது; இனிப் பதிற்றுப்பத்துரை யாசிரியர் “செல்வச்செருக்கார சோறுண்பதுபெரிதன்றி(இ)வற்றை யுணவாகவுடையவீரா” என்றெழுதுவதுமான் னெனரத்தக்கது.

“பூநதலைமழவா” என்னும் மதுரைக்காஞ்சியானும், “சூவியற்கண் ணிமழவர்”* என்னும் பதிற்றுப்பத்தானும் இவர்கள் (போர்ப்பூமாலையும், தங்கள் அடையாளமாலையுமாகிய) பூசுசூடிக்கொள்வதில் மிகு விருப்பினரென்பதும் தெரிகின்றது.

இன்னும், “மழவர்முழுவின்னோன்றலைகடுப்பப், பிடகைப்பெய்த கமழ்நறுமபூவினர்” என்னும் மதுரைக்காஞ்சியால், இவர்கள் ஒரு வகைப் போர்ப்புறையினைத் தங்களிற்கொட்டிக்கொண்டுசெல்லும் வழக்கமுடையரென்பதுமே, “உருவகுதிரைமழவர்” (அகம்) “மைப்பெருந்தோண்மழவரோட்டி, பிடைப்புலத்தொழிந்தவேந்து கோட்டியானை” (மதுரைக்காஞ்சி 607.) என்பவற்றால் இவர்கள் குதிரைப்படைஞராயும், யானைவீரராயுமிருந்தனரென்பதுமே முறையேபெறப்படும்.

பின்வரும் புறப்பாட்டுகள் இவர்கள் வீரத்தை விளக்குகின்றன:—
அவை,

“யாவிராயினும்கடழைதார்க்கொண
டியாம்பொருதுமென்றலோம்புமினோங்குதிநல
ஒளிநிலங்குநெடுவேனமழவர்பெருமகன்
கதிர்விடுநண்புணம்பகட்டுமார்பின்
முழவுத்தோனெனனையககாணவுத்தே” (88)

* ‘வெட்சிமுதல வர்கையீருகியபூக்களெல்லாம் சூவிதற்குக் காரணமாகிய கண்ணி’ என்பது அதன் பழையவுரை.

(மழவர்தலைவனான என்னையை (அதிகமாண)க காணாதவிடத்தில், யாவ ராயினும் யாம அவனோடுபொருவோம் என்று சொல்லுவதைப் பாது காவுங்கள் என்பது இதன்கருத்து.)

“வழுவில்வண்கைமழவாபெரும
இருநிலமண்கொண்டிலைக்கும்
பொருநருமுனரோகீகனம்புகினே”

(90)

(மழவரைபுடையநீ களம்புகின் வேறுபொருநரும அங்கு உளராவரோ என்பது இதன்கருத்து) என்பனவாம்.

இன்னும், வேளிர் தலைவனான ஆவியென்பானோடும், சேரமானோ டும், பாண்டியனோடும் எதிர்த்துப்பொருதவீரர்கள் இவர்களென்பது மேற்கூறியவற்றாலவிளங்குகின்றமைபானும் அவ்வரசர்களைப்புகழ்வதற் புலவர்கள் இவ்வீரர்களைவென்ற சிறப்பினைப் பாராட்டிக்கூறுகின்றமை யானும் இவர்களவீரம் நன்கு அறியக் கிடக்கின்றது.

இவர்கள் இவ்வாறு சிறந்திருந்தகாலம் பரீமத மு. இராகவையங் காரவாகனின் தீரமானப்படி*பா ர க க ி ன் இரண்டாயிரவருடங்கட்கு முற்பட்டதென்னலாம்.

இதுகாறுங்கூறியவற்றாற் கொள்ளிடத்தின் வடகரைக்கண்ணதா சிய மழநாட்டினரே மழவரென்பதூஉம், இவர்கள் தமிழகப்போர் வீரர்களுள் மிகச்சிறந்தவரென்பதூஉம், அவர்களின் பழக்கவழக்க முதலியன இன்னவென்பதூஉம், மழவரென்னுஞ்சொல் தற்காலத்தமிழ் மக்கட்குப் புதுவதாய்க்கேட்கப்படினும், மழவராயர் என்னும்பெய ருடையோர் அதன் தொன்மையை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின் றனரென்பதூஉம் பெற்றாம்.

ஆசிரியர் நச்சினாக்கினியா குறித்தகுறிப்பை யடியாகக்கொண் டும், இங்கு அக்கிராசனராகவீற்றிருக்கும் நமது பேராசிரியர் (மஹா மஹோபாததியாயா) உ. வே சாமிநாதையரவாகனசெய்துவைத்த பேருதவியானும் எழுந்த இவ்வியாசம் இதனோடுமுடிக்கின்றது.

அ. கந்தசாமிப்பிள்ளை.

ஒருதாய் தன்குழந்தையைப்பற்றிக்கூறியது.

(“சில்ட்ரன் மகஜீன்” என்னும் “ஆங்கிலப்பிள்ளைகள் பத்திரிகை”யின் 1914-ம் வருஷத்து ஜனவரி மாதச் சஞ்சிகையின் 83-வது பக்கத்திற் பிரசுரமாயிருக்கிற ஒரு பாடலிங்கருதலுதத்தழுவி யெழுதியது.)

“துணிவுடைச சிறநர ! சொல்லுதி இன்னே,
உன்றோற் பெறலாம ஊதியம் என்னே ?
என்பயன் நின்னா லெனப் தறியேன
சொல்ல வலையேல், சொல்லுதி வலலே
தாமரை யிதழெனத் தயங்குகை விரலாய் !
திங்களை வளைந்து திகழ்கரு முகிலபோற்
சுநதர வதனம் சூழ்ந்து தொங்கி
இருண்டு சுருண்டெழில் எறிகருங் குஞ்சியாய் !
ஒருநாள போல உறுடில் நாளும்நீ
செய்சிறு குறுமபுக செயதள விலையால்
யாவது நின்னா லு வ தென்ன
உன்றோற் சொல்ல ஒல்லு மெனனில்,
நன்குநித் திதது நவிலுதி வலலே”
என்றனன். என்றலும் இருசிற றடிகள்
குறுகுறு நடந்தெனைக் குறுகியென் மடிமேல்
உறறன மிகுகளி ஒளிவெழில் இளவிழி
கூந்தெனை நோக்கின. குறுநகை அரும்பின.
இருசிறு செங்கைகள் எனனிரு கதுப்பின
இறுகுறப் பற்றியீர்த தினிகி னனைத்தன.
“உனது வினாவுக குறுவிடை கேட்டி
அனனாய் யானனைக் கனபு செயதலே
எனனா ல் ஆமபயன்” எனனப்
பவளவாய பகாந்தென் பாககியந தானே

வெ. ப. சு.

செல்வ நூல். ECONOMY.

“செந்தமிழ்” (தோதுதி-கரு பததி கல்) ௩௫-ம் பக்கத்தோடீச்சி.

அத்யாயம்—21.

கோடுக்கல்வாங்கல்.

Money lending.

125. பணமுள்ளவன், தேவையுள்ளவனுக்குக் கடன்கொடுத்துக் குறிப்பிட்டவட்டி அல்லது லாபத்துடன் பிறகு வாங்கிக்கொள்ளுவதே கோடுக்கல்வாங்கல் அல்லது லேவாதேவியெனப்படும். இது செல்வ நூலில் அறியவேண்டிய முகய அமசங்களில் ஒன்றாகும். ஒருவனுக்கு ஏராளமான பணமிருக்கலாம். அதை வியாபாரம், தொழில் முதலானவைசெய்து விருத்திசெய்யப் போதுமான அறிவாவது, ஆசையாவது இராது. அவனிததில் அம் மிருந்தபணம், விருத்தியடைய மார்க்கமில்லாமற் கட்டிக்கிடக்கும். இன்னொருவன் சீமைக்குப்போய் நெசவு சாயங்காய்ச்சலமுதலானதொழில்களில் ஏதாவது கற்றுவரலாம். அவன் கற்றறித்தையைபரயோகித்துத் தன்க்ஷேமத்தையும் தேசக்ஷேமத்தையும்விருத்திசெய்யஹேதுவான தொழிற்சாலைகள், வாதக் கங்கள்முதலானவை ஆரம்பிக்கப் போதுமானமுதலிராது. அவனிததில் அறிவும் ஆசையுமிருந்தும் பயனில்லை. ஆகையால், பணமுள்ளவன் மற்றவனுக்குக் கடன்கொடுத்தால் அப்பணத்துக்கு வட்டியுங்கிடைப்பதோடு அறிவுள்ளவனும் அவனினத்தாரும் கடைசியாய்த் தேசமும்க்ஷேமமடையலாம். இதுதான் லேவாதேவியெனப்படும்.

126. நாணயம். (Credit) லேவாதேவி சரியானபடிநடப்பதற்கு நாணயம் என்பது முக்யமான அமசம். இராமன் சேஷனுக்கு 1000 ரூபாய் கடன்கொடுக்கிறான் அப்பணத்தைக் குறிப்பிட்டகாலத்திற் சேஷன் திருமபகொடுக்கச் சகதியுள்ளவனாகவும் கொடுக்க மனமுள்ளவனாகவும் இருக்கவேண்டும். இவ்விருதன்மைகளும் சேஷனிடமிருந்தார் சேஷனை நாணயமுள்ளவன் என்று சொல்லுவார்கள். இவ்விருதன்மைகளுகுறைந்தாலும் சேஷனிடம் நாணயமில்லையென்பதோடு, அவனைமடியாரும் கடனுக்கொடுக்கமாட்டார்கள்.

127. கடன். (Loan) திரும்பக்கொடுப்பதென்ற ஒப்பந்தத்தின் பேரில் பணமுள்ளவன், தேவையானவனுக்குப் பணவுதவிசெய்வதே கடன் எனப்படும். இதில் கடன்கொடுப்பவனைக் கடன்காரன்* (Creditor) என்றும், கடன்வாங்குபவனைக் கடனாளி (Debitor) என்றும் சொல்லப்படும்.

கடன்கள் வெண்கடன் (Simple Loan) என்றும் பொறுப்புக் கடன் என்றும் இருவகைப்படும்.

128. வெண்கடன். யாதொருசொததும் ஆதரவில்லாமற் கடனாளியின் நபரையும், நாணயத்தையுமாததிரம்குறித்து வாங்கும்கடன் வெண்கடன் எனப்படும். இதனால், கடன்காரன் கடனாளியின்சொததை ஜப்திபண்ணமுடியாதென்பதல்ல. அவ்வாறு ஜப்திசெய்யுமுன், அநதச சொததைப் பராதீனமசெய்துவிட்டால், அநதசசொதது அநதவெண் கடனுக்குக் கட்டுபடமாட்டாது எனபதுதான் இதன்கருத்து.

வெண்கடன் கைக்கடனாகவும் (Oral loan) இருக்கலாம். பத்திர மூலமாகவுமிருக்கலாம். பத்திரங்கள் வெண்ணிலை (unregistered)யாக இருக்கலாம். ரிஜிஸ்தர்செய்யவேண்டுமென்பது கட்டாயமல்ல.

129. போற்புக்கடன். சொததைப்பொறுத்து வாங்கும்கடனே பொறுப்புக்கடன் எனப்படும். அது முறையே,

1. அடகு
2. அடமானம் அல்லது ஈடு
3. ஒத்தி

என்று முக்யமாய் முனறுவகைப்படும்.

130. அடகு. (Pledge) ஜங்கமசொததைப்பொறுத்து வாங்கும்கடன் அடகுதடன் எனப்படும். இதில் விசேஷமாய் நகை, பாதரம், சரக்குகள்முதலான ஜங்கமசொததுகளைக் கடன்காரராவததிலேயே கொடுத்துள்ளிவதுவழக்கம். ஆனால், வாததக்கசரசருகள், இலை, கரி, காய்முதலான அழிசரசருப்பொருள்களை, கடன்காரரின்மேற்பாராவையிற் கடனாளியிடமவைப்பதுமுண்டு. நெலவியாபாரி தன்கிட்டங்கியி னுள்ள 10000 முட்டைநெலலை ஜாமீன்கொடுத்தது 10000 ரூபா கடன்

*கடன்காரன் எனனுமபதம் சிலசமயங்களில் வழக்கில், கடன்வாங்குபவனுக்குப் பரியோகிக்கப்பட்டபோதிலும், இதில் மேற்கூறியவாதே பயயோகிக்கப்படும்.

வாங்கினால், அந்தக்கிடங்கித் திறவுகோலைக் கடன்கொடுக்கும் பாங்குக்காரர்வசத்திற்கொடுத்துவிடுவதுண்டு. நெலவாங்குபவர்வரும்போது பாங்குக்காரர் நேரேவந்துதிறந்துவிட்டு, நெல் அளந்து வசூலாகும் தொகையைத் தங்கள்கடனுக்குச் செலவைத்துக்கொள்வார்கள்.

131. ஜாமீன். (Charge) இது ஸ்தாவரசொத்தால ஏற்படுத்தும் ஒருவித பந்தகம்.

132. ராஜ் அல்லது அடமானம். (Hypothecation) ஸ்தாவரசொத்தைப் பொறுத்ததுவாங்கும் கடனுக்கு ராஜ் அல்லது அடமானம் என்று பெயர். இது ரிஜிஸ்தர்ப்பத்திரமூலமாய்ததான் செய்யமுடியும். ஆனால், சொத்து, கடனவாங்கினவன்வசத்தில்தான் இருக்கும். குறிப்பிட்டகாலத்தில் தொகைசெல்லாகாவிட்டால் ராஜ்தார (Hypothecator) வியாஜம்செய்து ராஜ்சொத்தைக் கோரட ஏலத்தில விற்றிடுவது தொகையைவசூலிக்கலாம். ராஜ்சொத்திற்குசெய்யப்படும் எவ்விதபராதீனமும், சட்டிக்காரர் தொகைக்குக் கட்டுப்படுத்ததான் தீரும்.

133. ஒத்தி. (Mortgage in possession) இதுவும் ராஜ் அல்லது அடமானம். ஆனால் இதில், சொத்து ஒத்திதார்வசம் விட்டு விடப்படும். 100-ரூபாய்க்குமேற்பட்டதொகைக்கு ரிஜிஸ்தர்ப்பத்திரமூலமாய்ததான் ஒத்திசெய்யமுடியும்; கடன்செல்லாகாதவிஷயத்தில், ஒத்திதார் கோர்ட்டிமூலமாய்ச் சொத்தைத் தனதாக்கிக்கொள்ளலாம், அல்லது கோர்ட்டி ஏலமூலமாய்விற்றிடுவது தொகையை வசூலித்துக்கொள்ளலாம்.

134. நிதிகளும் லேவாதேவீக்கடைகளும். (Banks and Money-lending firms) மேற்கூறியவாறு கொடுக்கலவாங்கல்செய்வதற்காகவே, பாங்கு அல்லது நிதிகளும், லேவாதேவீக்கடைகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மற்றவியாபாரத்தொழில்களைப்போலவே கொடுக்கலவாங்கல் என்பது இவற்றின்தொழில். பணமுள்ளவரிடமிருந்து சொற்பவட்டிக்குக் கடன்வாங்குவதும பணம் தேவையானவருக்கு அதிகவட்டிக்குக் கடன்கொடுப்பதும இவற்றினமுறை. அதனால் ஏற்படும் வட்டிவிதபாஸமே இவைகளுக்கு ஆதாயம். இக்கடைகளும் நிதிகளும், தனியாகவும், பலர்சேர்ந்து கூடாகவும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளிற்செய்யும் கொடுக்கலவாங்கல்களின் தன்மைகளும் அளவுக்குந்தக்கவாறு நியாயம் ஏற்படுகின்றது. அதிகவட்டிக்கு ஆசைப்பட்டிக்

கண்டபடி பணங்களைக் கடன்கொடுத்தால் அப் பணங்கள் வரமார்க்க மில்லாமல் இக்கடைகள் முறிந்துபோகின்றன. இதனால், 'பாங்குக் ளிற்பணம்போட்டுவிட்டோம். இனிப் பயமகிடையாது, வட்டியை வாங்கிச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கலாம்' என்று இருக்கும் பலபேர் திடீரென்று பொருளிழந்து பரிதபிக்கின்றார்கள். நமது ராஜதானியிற் சிலவருஷங்களுக்குமுன் திடீரென்று திவாலான 'அர்ப்பதநட்' என்னும் பாங்கின்வஞ்சனைக் கிரையாகித் தவிததவா எண்ணிறந்தோரல்லவா?

ஐக்கியலேவாதேவிச்சங்கங்கள்.

Co-operation credit Societies.

இவைகளைப்பற்றி முன் 80-வது பரகரணத்தில் விளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

135. உண்டியல்கடைகள். மதுரையிலுள்ளசேஷன் கலகத்தா ஸேன்கம்பேனிகு 10000-ரூபாய் அனுப்பவேண்டியதாய்வைததுக் கொள்வோம். மணியார்டாமுலமாய் அனுப்புவதானால் ரூபா 100 மணியார்டர் சார்ஜ் ஆகும். மதுரையில் ரூ. ம. என்ற உண்டியல் கடைக்குச் சென்றால், அவர்கள் ஹே தொகையைப்பெற்றுக்கொண்டு, சேஷன் அல்லது ஹே உத்திரவுக்கு ரூபாய் 10000 வேண்டுமபோது கொடுக்கவும்' என்று தனக்குத்தெரிந்த கலகத்தா 'சி. த' கடைக்கு உண்டியல்கொடுத்தது அதற்கு 100-ரூபாய்க்கு 2-அனாவீதம் 'வட்டம்' அல்லது கமிஷன் எடுத்துக்கொள்வார்கள். சேஷன் இந்த உண்டியல் சிட்டில், ஸேன்கம்பெனிக்காவது ஹே உத்திரவுக்காவது இந்தத் தொகையைச் செலுத்தவும் என்று எழுதி, அதை ஹே கம்பெனிக்குத் தபால்முலமாய் அனுப்புகிறான். ஸேன்கம்பெனியார் இதை சி. த. உண்டியல்கடையிற்காட்டிப் பணம்பெற்றுக்கொள்ளுவார்கள்.

இதனால், சேஷனுக்கு 100-ரூபாய் மணியார்டர்கடணத்துக் குப்பதிலாய் 12½ ரூபாய் உண்டியலவட்டத்தோடு காரியமமுடிந்து விடுகின்றது. உண்டியல்கடைக்கு வட்டம் லாபம்.

ஆனால், இம்முறை நடபடிக்கைகள் ஹேகடைகளின்நாணயத் தைப்பொறுத்தே நடக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றன. மற்ற விவரம் உண்டியல் என்னும் பரகரணத்தில் அறிந்துகொள்ளலாம்.

R. S. தாராயணஸ்வாமி ஐயர், B.A., B.L.

பண்டைத்தமிழரும் மரக்நலப்பயிற்சியும்.*

யான் இங்கு எடுத்துரைக்கப்புகுந்தவிஷயம் சங்கத்தமிழ் நூலாராய்ச்சியுள்ள நுணமதியாளாக்கும் சரிதரப்புலமையிறகைவந்த பண்டிதர்களுக்கும் சிறிதும் புதிதாகத்தோற்றாது ஆயினும், செந்தமிழ்பிமானஞ்செறிந்த நமமவர்களிறபலா அவகாசக்குறைவாலும், அப்யாஸக்குறைவாலும் பண்டைத்தமிழ்நூல்களினிசிறப்பினையும் தமிழர்களின் நாகரிகத்தினையும் உள்ளவாறுணராதொழிகின்றனரன்றே; அவர்களுக்கு இச சிறு வயாஸம் சிறிதுபயன்படுமென்று இதனை இங்குப் படிக்கலானேன். பெருந்தகையாளர்கள் இதன்கடகாணப்படும் பிழைகளைப் பொறுத்தருளவாராக.

ஒருதேசத்தார் வேறுள அயல்நாட்டாரோடு பல்லாறறனும நெருங்கிப்பழகுவதனால் அவர்நாட்டுக்கு மிக்கநன்மையேவிளையுமென்பது சரிதரவுணர்ச்சியுடையார்யாரும் முதனமுதல ஒப்புக்கொள்ளும்விஷயமாகும். ஒருமனிதன் மறறம் டர்களோடுறவுகலவாது தனித்துநிற்பானனால், அவன் குறுகியமன அமைப்புடையவனும் உலகியலையுணராதொழிதலபோல, ஒருநாட்டிலுள்ளஜினங்கள் பிறநாடு செல்லுதலின்கண் ஊக்கமில்லாதவராயின் அந்நாடு சிறிதும்வளர்ச்சி பெறாது வரவரத தளர்ச்சியுற்றழியும். இவ்வுண்மையை ஜீவகசிந்தாமணியுடையார்,

“ஊற்றீர்க்குடவலுள் உறையும் மீனனார்
வேற்றநாட் டதன்சுவை விடுத்தல் மேயினார்”

என்றுகூறி உவமைமுகத்தால்விளக்கியுள்ளார்.

இஃ திவ்வாராக, பற்பலதுறைகளிலும் நாகரிகம்மிக்குவிளங்கிய நம்முன்னோர்களாகிய பண்டைத்தமிழ்மக்கள் பிறநாட்டாரோடுபழகுவதிற கலங்கொண்டு கடல்கடந்துவந்ததன்மையினைப்பற்றிச் சிறிது

* இது, மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் 18-ஆம் வீருஷக்கட்டத்திற் படிக்கப்பெற்றது.

இங்குத் தொகுத்துக்கூறுவதே யான் இன்று எடுத்துக்கொண்ட விஷயமாகும்.

ஒருநாட்டின் பண்டைக்காலத்தியவழக்கம் ஒன்றைப்பற்றி ஆராய்ந்துணராதற்குப் பிறசாதனங்களில்லாதவழி, அந்தத்தேசத்தில் வழங்கும் பாஷைகளிலுள்ள நூல்கள் சிறந்தகருவிகளாகும். அன்றியும், அந்தப்பாஷையில் பாஸ்காபவிஷயஸம்பந்தமானகருத்துக்களை வெளியிடற்குள்ளசொற்களின்தன்மையும் மிகுதியும் தக்ககருவிகளாகும். சீனா, திபேத்து இவ்விடங்களிலுள்ள உள்நாடுகளில் ஸமுத்ரத்திற்கு ஸொந்தபாஷையிற் பேரே கிடையாதாம் இவ்விடங்களிலுள்ளார் தமக்கு நெடுநூல்களிலிருக்கும் ஸமுத்ரம் எப்படிப்பட்ட தென்பதை யுணரார்போலும் நம் தமிழ்மொழியிலோ, ஸமுத்ரத்துக்கு ஆழி, கடல், பரவை, புணரி, ஆகலி, முந்நீர் எனப் பல செந்தமிழ்ச்சொற்கள் காரணப்பெயர்களாய்க் காணப்படுகின்றன இப்பெயர்களாலேயே தண்டமிழ்க்கும தண்கடற்கும் தக்கஸம்பந்த முண்டென்பது எளிதிலுணரப்படும்.

இனித் கப்பலுக்குத் தமிழிலுள்ளசொற்களைச் சோதிப்போம். அவை கலம், மரக்கலம், நாவாய், வங்கம், மிதவை, கப்பல் முதலியன. இவற்றில் வங்கத்தை இடவாருபெயரென்றும், 'வங்கதேசத்திலிருந்து கப்பலுக்கானமைபற்றி' நாவாயை வடமொழித்திரிபென்றும் கொண்டாலுங்கூட மற்றைச்சொற்கள் தனித்தமிழ்மொழிகளேயன்றோ? இச்சொற்கள் தமிழ்மொழியிலிருத்தலொன்றே தமிழர்கள் கலமிசைச்சென்றுவந்ததற்குப் போதியகுறிப்பாகும். இச்சொற்களும் இவற்றோடியையுள்ளகருத்துக்களும் தமிழ்நூல்களிற பல இடங்களில் மிக அழகாக மலிந்துகாணப்படுகின்றன. அவற்றிற் சிலவருமாறு:—

“தாரகை சடாகள் மேக மென்றிவை தவிரத் தாழ்ந்து
பாரிடை யழுந்து கின்ற படர்நெடும் பணிமாக் குன்றம்
கூருகிக் குவவுத தோளான் கூம்பெனக் குமிழி பொங்க
ஆகலி யழுவத் தாழுவ் கலமென லாயிற் தன்றே” கம்பராமாயணம்

“மேக்குறச் செலவோன் பாய விலங்கிநீ ரிலங்கை வெற்பு
நூக்குறத் தங்கு மிகும் தன்னுற துடங்கு நோன்மை
போக்கினுக் கிடையூ ருகப் புயலொடு பொதிந்த வாடை
தாக்குறத் தளர்த்து சிந்துங் கலமெனத் தக்க தன்றே”

—கம்பராமாயணம்.

“வெங்கட்டிண் களிறடாத்தாய்! வித்துவக்கோட் டம்மாணை
எங்குப்போய் உயகேன்உன் இணையடியே யடையல்லால்?
எங்கும்போயக கரைகாணு தெறிகடல்வாய் மீண்டேயும்
வங்கத்தீன் கூம்பேறும் மாப்பறவை போன்றேனே”

—பெருமாள் திருமொழி.

“மனமெனுந் தோணி பற்றி மதியெனும கோலை யூனறிசு
சினமெனுஞ் சரககை யேற்றிச் செறிகட லோமீம் போது
மதனெனும பாறை தாககி மறியும்போ தறிய வொண்ணு
துணைஉனும் உணாவை நல்காய் ஒற்றியூ ருடைய கோவே”-தேவாரம்.

“போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி
நாவாய் புரள நடுகுறுவாய—தீவாய
அரவகற்று மெனபோல ஆர்கலியே! மாதை
இரவகற்றி வந்தாயகொல் இனறு ”—நளவேண்பா.

இவ்வாறு பாடல்கள் பலவற்றுள் கடல் கலம் இவைஸமபந்தப்
படவிஷயங்கள் வெகுஅழகாகவும், ஸுலபமாகவும் அமையப்பெறு
தற்கு இயல்பாகவே மிக்க இயைபுடையது நமமுடைய அருந்தமிழ்
மொழி. இங்ஙனம் தமிழ்மொழியினகண்ணுள்ளசொற்களும் அச்
சொற்களைத் தொடர்களிறபெய்துவழங்குகாகால் அமையும் ஆற்ற
லும் அழகும் தமிழ்நாட்டாருக்கு மரக்கலத்தொழிலில் நல்லபழக்க
மிருந்ததென்பதைத் தெள்ளிதில் தெரிவிக்கும்.

இனித் தமிழ்நூல்களிற காணப்பெறும் சில குறிப்புக்களால்
இக்கபறறொழிலைப்பற்றிய பல அரியவிஷயங்கள் தெரியலாகும்.
அவற்றுட் சில ஈண்டுத் தொகுத்துக்கூறப்படும்.

தமிழ்நாட்டில், கபறறொழிலுக்கு இன்றியமையாதனவாகும்
துறைமுக இடங்கள் பல இருந்தன இவற்றிற்குப் பட்டினங்கள்
என்றுபெயர். புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், பததுப்பாட்டுமுதலிய
பண்டைநூல்களிலிருந்து, தமிழகத்தில் முசிரி, புளா, தோண்டி,
கோற்கை இந்நகர்களெல்லாம் வ்யாபாரத்தில மிகச் சிறந்ததுறை
முகங்களாகவிளங்கின என்பது உணரப்படும். இவற்றுள், முசிரி
மேற்குக்கடற்கரையிற சிறந்ததுறைமுகமாயிருந்தது,

“நிலவுமணல் வியன்கானல்

தென்கழியிசைச் சுடர்ப்பூவிற

றண்டொண்டியோ ரடுபொருந்!”

என்னுமிடத்தும்,

“கண்ணு றுமமே கானலந் தொண்டி”

என்னுமிடத்தும் புறநானூற்றிற் குறித்திருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது.

கோற்கையும் பாண்டிநாட்டிற்குச் சிலகாலம் தலைநகராயிருந்து முத்துவியாபாரத்தில முதனமைபெற்றிருந்தது. அது இப்போதும் முத்துக்குளிக்கும் துறைமுகங்களுள் ஒன்றாக இருக்கிறது. இந்நாட் கும தமிழ்நாட்டில் மிக்க பரவித்திபெறற துறைமுகங்களாம. இவை யன்றி மிகப்பலவாகிய சில துறைமுகங்களும் தமிழ்நாட்டில் இருந் திருக்கவேண்டுமென்பது தமிழ்ச்செய்யுட்களில் அரசர்களுக்கு அடை மொழிகூறி அவர்களைவிளக்குமிடங்களில்,

“நாவாய்

களிறுபோற் றாகருங் கடற்சேர்ப்பி” என்றும்,

“நற்றளிப் புன்னை மலருங் கடற்சேர்ப்பி” என்றும்,

“கள்ளுயிர்க்கும் நெய்தற கண்கடற் றண்சேர்ப்பி” என்றும்,

“கண்டல் திரையிலகரும கானலந் தண்சேர்ப்பி” என்றும்,

“போதெலாம்

மாதாவண் டாக்கும் மலிகடல தண்சேர்ப்பி” என்றும்,

அவர்களுடைய கடற்கரைச் சிறப்பைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் பலபடப் பாராட்டிப்போதலால் உணரலாகும்.

இத்தகைய துறைமுகப்படின்ங்கள் இருக்குமிடங்களிற் பண்டைத்தமிழர்கள் கலங்கரைவிளக்கம் (Light House) சுங்கச்சாலை (Custom House) முதலியன ஏற்படுத்தியிருந்தனர். கலங்கரை விளக்கம் என்னும் தொடர்மொழி சிலப்பதிகாரத்தில் ‘இலங்குநீர் வரைப்பிற் கலங்கரைவிளக்கமும்’ என்னுமிடத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. கலங்கரைவிளக்கம் எனபதற்கு ஆசிரியர் அடியார்க்குநல்லார் “பாடைவேறுபட்டதேயத்து நிலையறியாதோடுங்கலங்கரை அழைந்

தற்கிட்டவிளக்கு” என்று விரித்து உரைகூறியிருக்கிறார். கவங்கரை விளக்கம் என்னும் இவ்வரிய தொடர்மொழியின்வழக்கே, தமிழர்கள் தங் கப்பல்களையும் பிறகப்பல்களையும் ஆபத்தினின்றுகாத்தற்கு முன்னாக்கிரதையாக இருந்தனர் என்பதைத் தெளிவுறுத்தும். மேலும் துறைமுகப்படைநங்கனிற் கப்பல்கள் தம்மீது கொடிகட்டிப் பறக்குந்தன்மையொடுவருது தகடுவதையும், அவற்றிலிருந்து சாமான் கள் மூடைமூடையாக ஒழுங்காக இறக்கி அடுக்கப்படுவதையும், அவற்றிற்கு அரசருடைய முததிரையிடுதலையும், சுங்கம்வாங்குதலையும், வியாபாரச்சாக்குகளையும் விரிததுக்கூறியிருப்பதைக் காலிரிப்பூம பட்டினவருணையாகப் பட்டினப்பாலையில்,

“நீரினன்று நிலத்தேறவும்
நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும்
அளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரமபறியாமை வநநீண்டி
அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்லணங்கினோன்
புலிபொறிததப் புறம்போக்கி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம்
பொதுமூடை” எனவும்,

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முததும் குண்கடல் துகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழததுணவும் காழகத் தாக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெரிய வீண்டி
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகில” எனவும்,

படிக்குந்தோறும் படிக்குந்தோறும் என்னே பண்டைத்தமிழர்தம் வாணிபமுறைசுகிறப்பு எனப் படிப்பவா எண்ணியெண்ணி வியப்புறு வார் என்பதிற சிறிதும் ஐயமில்லை.

தமிழ்காட்டார் நெடுங்காலமாகக் கப்பல்வ்யாபாரத்திற்கைவந் தவர் என்பது மயில், அரிசி என்னும் சொற்கட்கு முறையே ஹிபுரு

பாஷையிலும், இங்கிலீஷ்பாஷையிலும் அமைந்துள்ள துதி(தோகை) ரைஸ் (அரிசி) என்னும் சொற்களாலும், பிறநாட்டுப் புராதனநாயங்கள் தமிழ்நாட்டிற் பல இடங்களிற் புதைத்துக்கிடக்கக்காண்பதாலும் எனினில் அறியப்படும்.

மறமும் தமிழில் அகப்பொருளிலக்கணத்தில், தலைவன் தலைவியைப்பிரிதற்குக் காரணமெல்லுமிடத்திற் பொருளீட்டலைத் தக்க காரணமாக இலக்கணக்காரர்கள்வைத்திருப்பதுமன்றி, அங்ஙனம் பொருளீட்டற்குக் கலமிசைச்சேர்ந்து கடல்கடத்தலையும் அவ்விலக்கணக்காரர்கள் எடுத்துச்சாடியுள்ளார்கள். இதனால் வாணிபத் தொழிலில் ஊதியம் உறுதற்பொருட்டுத் தமிழ்மக்கள் 'திரைகடலோடியுந்திரவியந்தேடி' என்னும், தமிழ்முதாடடியாகிய ஒளவையார் தமது செவ்வியன்மொழியினுக்கேற்பவே கலங்கொண்டு கடல்கடந்து வந்தனர் என்பது நன்குதுணியப்படும். எனினும்,

“முந்நீ வழக்க மகலேவோ டில்லை”—தொல்காப்பியம்.

“குலமட மாத்ரொடு கலமிசைச் சேறலும்

பாசறைச் சேறலும் பழுதென மொழிப”—நம்பியகப்பொருள்.

என்று இலக்கணதூல்கள் இயம்புதலால், தமிழர்கள் தம் மனைவிமக்களோடு பிறஊர்களுக்காக கலமிசைச்செல்லும் வழக்கமுடையவரல்லரென்பதும், வ்யாபாரம் வருத்தியுறவழியும் பிறநாட்டிலே தம்மனைவிமக்களோடுதங்கி அங்கேயே தங்கள் கிளைக்குடிகளோடு வமசபரம்பரையாய்ப் பெருமபாலும் வசித்துவந்தவரல்லரென்பதும் அறியலாகும்.

இதிகாரமும் தமிழ்மக்கள் கப்பல்தொழிலால் வாணிபநலம் சிறந்திருந்தசெய்தி குறிக்கப்பெற்றது. இனித் தமிழர்கள் கலங்கொண்டு கடல்கடந்து பிறநாடுவென்றவிஷயத்தினைப்பற்றிச் சிறிது விரித்துப் பேசுவோம்.

ஒருநாட்டரசனுக்கு ஸௌபலம் சிறக்கவேண்டுமெனில் அவனிடம் நிலப்படை நீர்ப்படை இரண்டும் இருத்தல்வேண்டும். நீர்ப்படைவலிகொண்டன்றோ ஜப்பான்தேசம் தன்னிலும் பன்மடங்கு அளவிற்பெரியதாகிய ரஷ்யாதேசத்தின்மேல் இலகுவாகவெற்றி பூண்டது? நீர்ப்படைவலியாற்றாநே கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டி

விருந்து ஆங்கிலத்துரைத்தனமும் இலையில்லாதவனார்ச்சியுறுவ
தாயிற்று. இவற்றைநோக்கின் ஒருநாட்டின்பெருமைக்கு நீர்ப்
படை இன்றியமையாச் சாதனமென்பது எளிதினுணரலாகும்.

இதுநிறக. இலங்கைத்தீவின் பண்டைச்சரித்திரத்தை ஆராய்ந்
தால் அது சிலநூற்றாண்டுகளிற சோழ அரசர்களின் ஆட்சிக்குட்
பட்டிருந்ததென்பது தெரியவரும். சோழ அரசனாகிய முதற்பரார்
தகன் (கி. பி. 907—947) பாண்டியநாட்டையும் இலங்கையையும்
கைப்பற்றிக்கொண்டானென்பது, அவனுக்கு “மதிரையும் ஈழமும்
கோண்ட கோப்பரகேசரிவன்மன்” என்று சாசனங்களில்வழங்கும்
பேரால் அறியலாகும். இராமனைப்போலவே இலங்கையைக் கைப்
பற்றியதனால் இவனுக்கு சங்கிராமராகவன் என்னும் காரணப்பெயரு
முண்டு. முதல்ராஜராஜனும் (கி. பி. 985—1012) நீர்ப்படைவெற்றி
யால் நிரம்பக் கீர்த்தியடைந்தான். இதனைச் சிலாசாசன ஆராய்ச்சி
யிற் சிறப்புற்ற ப்ரீமான்-து. அ. கோபிநாதராவ எம். ஏ. அவர்கள்
எழுதியுள்ள சோழவம்சசரித்திரம் என்னும் நூலில் அனுபந்தமாகச
சேர்க்கப்பட்டுள்ள கீழ்வரும,

“முரட்டொழிற் சிங்களர் ஈழமண்டலமும்
முந்நீர்ப் பழந்தீவு பன்னீரா யிரமும்
திண்டிவல் வென்றித் தண்டால் கொண்ட
உடையார் ஸ்ரீராஜ ராஜதேவர் ”

என்னும் மெய்க்கீர்த்தியிற காணலாம்.

மேலும், இராஜேந்திரசோழனென்பான் (கி. பி. 1012—1032)
இலங்கையையேயன்றி நக்கவாரத்தீவுகளையும்* கடாரத்தினையும்
பிற இடங்களையும் “அலைகடல் நடுவுட் பலகலஞ்செலுத்தி”ச்சென்று
கைப்பற்றிக்கொண்டிருக்கிறான். இச்செய்தியும் மேற்குறித்துள்ள
புஸ்தகத்தில் மறறொருமெய்க்கீர்த்தியிலுள்ள,

“
...
தென்னிறை ஈழ மண்டல முழுவதும்
....சங்கதிர் வேலைத்
தொல்பெருங் காவற் பல்பெருந் தீவும்
நித்தில வெங்கட வுத்தீர லாடமும்
...
”

* The Nicobars.

கலாமுதிர் கடுந்திறல் இலாமுரி தேசமும்
தேனக்க வாரபொழில் மாநகக வாரமும்
தொடுகடற் காவல் கடுமுரட் கடாரமும்
மாப்பெருந் தண்டாற் கொண்ட கோப்பரகேசரிவன்மராக
உடையார் ஸ்ரீராஜேந்திரசோழதேவா . ”

என்பதனால் அறியக்கிடக்கின்றது இவற்றால் நீர்ப்படையை யுபயோகித்துப் பிறநாடுகவர்தலில், தமிழர்கள் பழகியிருந்தனரென்பது தெனியப்படும்.

ஆயினும் தமிழர்கள் நீர்ப்படையாற பகைவர்களை மேற்படத் தாக்குதலிற் பண்டைக்காலத்துக கிரேக்கர்கள், ரோமர்கள் இவர்களைப்போல அததுணைக் கிளர்ச்சியும் ஆர்வமும் வாய்ந்தவரென்று கூறவொண்ணாது. இதற்குத் தமிழர்கள் தம நாட்டையடுத்தான இலங்கை, பாமா இவ்விடங்களைக் கைப்பற்றினரேயன்றி, கிழக்கே சீனா, ஜப்பான் மேற்கே பாரசீகம், அரேபியா என்னும் தூர தேசங்களை அவர்களின் கப்பற்படைவலிகொண்டு கைப்பற்றியதாகச் சரிததிர ஆராய்ச்சியால் இதுகாறும் தெரியவராததே போதிய சான்றாகும்.

இத்துணையும் கூறியவாற்றால், தமிழ்ச்சொற்களின்தன்மை கொண்டே தமிழர்க்குக் ‘கடல்’ ‘கலம்’ இவற்றோடு மிக்க இயையுண்டென்பதும், அச்சொற்கள் தமிழ்ச்செய்யுட்களில்வழங்கும்போது தோன்றும் நயத்தால் அவாகுக் கப்பற்றொழிவில் தக்கபழக்கமிருந்ததென்பதும், தமிழ்நாட்டிற் பெரிய சிறந்த துறைமுகப்பட்டினங்கள் இருந்தன என்பதும், மற்றும் அத துறைமுகங்களிற் கலங்கரைவிளக்கமும் சுங்கச்சாலையும் பிறவும் இருந்தனவென்பதும், தமிழ் மக்களும் தமிழ்மன்னரும் முறையே வ்யாபாரமேம்பாட்டிற்காகவும், வேறுநாடுகளைக் கவாதற்காகவும் மரக்கலங்களை விசேஷமாக உபயோகித்துவந்தனரென்பதும், இன்னோரன்னபிறவும் என்சிறறறிவிறகெட்டியமட்டில் தொகுத்துசொல்லப்பட்டன.

வே. முத்துலாமி ஐயன், எம். ஏ., எல்.டி.

பள்ளிக்கூட உதவிப்பரிசோதகர்,

அறுப்புக்கோட்டை.

ஸ்ரீ:
சுந்தரகாண்டம். (கம்பர்)

“சேந்தமிழ்” (தொகுதி-கஉ-பகுதி ௧௨-ல்) சஎவு-ஐம்பக்கத்தொடரிச்சி.

“வாங்கினண்முலைக்குவையிலவைத்தனளசிரததால
தாவகினண்மலாகணமிசையொத்தினடடந்தோள்
வீங்கினண்மெலிந்தனஞ்ஞளிர்ந்நனள்வெதுப்போ
டேங்கினனாயிர்ததனளிதினைகெனலாமே”

இ - ள், வாங்கினள் — சேதன் அஷ்டாக்ஷரமந்திரத்தை “ஆவீத்வா” என்று வான்மீகபகவான் பிரயோகித்ததற்கிணங்க மனசில்வாங்கினள் என்றா; மனசில் நிலைபெறுத்தினுள் என்றபடி, முலைக்குவையிலவைத்தனள் - பகவதனுபவ முக்கியசாதனமான சேஷத்வபாரதந்தர்யஸவருப ஜ்ஞானத்தப பிறப்பிக்கும் த்வயம் என்னும மந்திரத்துடன்சேர்த்து அந்தமந்திரத்தை அனுசந்தித்தான். சிரத்தால்தாங்கினள் - அந்தத்வயார்த்தத்துக்குள் உததரவாக்கியார்த்தத்திலுன்றினுள், அதாவது சர்வசிலாக்கியமானதும் சாரமானதுமான மந்திரத்தை அதனுடையகௌரவமும், தன்னுடைய பாரதந்தர்யமுமதோற்ற அதை பரதானமாகவும் மூலாதாரமாகவும் கொண்டாடினாள் என்றபடி. மலர்க்கண்மிசையொத்தினள் - தன்னுடைய ஞானக்கண்களால் அம்மந்திரத்தின் பெருமபயனை அனுபவித்தான். தடந்தோள்வீங்கினள் - பெரியதோள்களாகிய பகவத்பாகவதகைங்கரியசாதனங்களைப்பெருக்கினுள். மெலிந்தனள் - பகவத்கைங்கரியத்தில் தவரையுடையனாய் அது எப்பொழுதுகிட்டு மோவென்னும ஏக்கத்தாற சோர்வுற்றான். குளிர்ந்தனள் - இந்த மந்திரானுசந்தானமே சகலவிதகைங்கரியமுமாகி அவன் திருவடி சேவை கிடைப்பிக்கச்செய்வதென்றநிச்சயத்தால் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தான். வெதுப்போடேங்கினள்—

“ஒருகணத்திரண்டெண்டேனொளிமணியாழியான்
திருமுலைதடததுவைத்தான்வைத்தலுஞ்செல்வரின்பால்
விரகமென்பதனின்வந்தவெங்கொழுந்தீயினால்வெந்
துருகியதுடனேயாறிவலித்ததுருளிர்புள்ளுற”

எனபதற்கிணங்க, ஈசனுக்கு உகபபாகச்செய்யும் சுகர்மங்களில்
ஏதேனும் குறைவுபட்டுவிடுமோவென்று மனக்கலக்கவொண்டு பரி
தபிதான். உபிர்த்தனள் - இன்னதென்றுதோன்றாது பெருமூச்
செறிந்தான். இது இன்னதெனலாமே - இப்படியாகச் சேதனனாற்
செய்யப்பட்ட பலசெய்கையை இன்னின்ன எண்ணங்கொண்டு
இன்ன காரணத்தோடு இன்னினனசெய்கைகளசெய்துகொண்டாடி
னான் என்றுசொல்லுவது எளிதாமோ என்பதாம்.

“மோகருமுலைவததுறமுயங்குமொளிரான்னீர்
நீக்கிரிறைகண்ணிணைததும்படுநீள
நோக்குதுவலக்கருதுமொன்றுதுவலகில்லான்
மேக்குரிமியிம்மலன்விழுங்கலுறுகின்றான்”

இ - ள். மோக்கும் - சேதனன் திருமந்திரத்தை அனுசர்
தானம்செய்துகொண்டே அதனர்த்தத்தை யனுபவிப்பான். முலை
வைத்துறமுயங்கும் - அதை த்வயத்தோடு நன்றாகப்பொருந்தும்படி
சேர்ப்பான், அதாவது அவ்வைதபாவமின்றி விசிஷ்டாதவைதசித்
தார்த்தபரமாக அர்த்தத்தை நயிப்பிப்பனென்றபடி. கண்ணிணைததும்ப
வொளிரநிறைநன்னீர்நீக்கி - உயாமழைக்கண்ணீர லாயிரங்கலச
மாட்டி, யேங்கினளிருந்ததல்லாவிமபலன்’ என்றபடி தனக்குண்
டான ஆக்லாதத்தால் அக்ஞானம மேலிட்டத தனனா சரியானகைங்
கரியம்செய்து ஆதரிக்கமுடியுமோவென்று ஏக்கங்கொண்ட மனோ
சாஞ்சல்யத்தைநீக்கி; நெடுநீளநோக்கும் - திருஅஷ்டாஷ்டரத்தின்
ஆழ்ந்துகிடக்கும் அர்த்தவிசேஷங்களைபெலலாம் நெடுந்தூரம் ஆராய்
வன். துவலக்கருதும் - அதன்பெருமையைக்கண்டு பூரித்துப் பல
மாக ஸ்தோததிரம்செய்ய ஆசையை உடையவனானான். ஒன்றும்

துவல்கில்லாள் - அடங்காத ஆனந்தத்தைப்பெற்றபடியால் யாதொன் றும் வாய்திறந்துசொல்லமுடியாது திகைத்ததுநிற்பான். மேக்குநிமிர் விமமலன் - ஜோநாதந்ததாலுண்டான ஆத்மபுஷ்டியுடையனாய்; விழுங்க லுறுகின்றான் - அக்காரகனியான எம்பெருமானை விழுங்குவது போல அவகாஹிக்கத்தொடங்கினான் என்பதாம்.

மேலேகண்டவிதமாகத் திருமந்திரத்தை அனுபவித்ததன்மேல், பின்வரும் இரண்டுசெய்யுள்களால் இந்தச் சேதனனுக்குண்டான தேஜஸ்ஸையும் அவன் பெற்ற பேருதவியையும் உணர்த்துகிறார்.

“நீண்டவழிநேரிழைதன்மின்னினிறமெல்லாம்
பூண்டதொளிப்பொன்னையபொமமனிறமெய்யே
ஆண்டதைதன்மோதிரமடுத்தபொருளெல்லாம்
நீண்டளவிலவேதிகைசெய்தெய்வமணிகொல்லோ”

இ - ள். நீண்டவழிநேரிழைதன் - திருமந்திரத்தஜ்ஞானதைக கியமடைந்த சேதனனுக்கு மின்னினிறமெல்லாம் - அப்பியாச தசையில் மின்போற்றேனறிமறைந்துவந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞானமெல்லாம்; மெய்யே - பாவநாபிரகாஷத்தாலே பிரத்தியக்ஷஸமானாகாரமாய்; - ஒளிர் பொன்னைய பொமமனிறம் பூண்டது - தப்தகாஞ்சனம்போல் இடையீடின்மீவிளங்கிறது, அதாவது: சேதனனுடைய மனநிலை நிஷ்களங்கமாயிற்று; (ஏனெனில்) ஆண்டதைதன்மோதிரம் - திரு அஷ்டாக்ஷரமந்திரமானது, அடுத்தபொருளெல்லாம் - உபதேசம் பெற்ற எந்தஜ்வனையும். நீண்டளவில் வேதிகைசெய் - சிவவணமாத திரத்தாலே ஸ்வரூபபராசததை யுண்டாக்குதலால், தெய்வமணி கொல்லோ - ஸ்பாசனவேதியெனநூ தெய்வத்தன்மைபொருந்திய மணிவிசேஷமோ? அல்லது ஞானானந்தசொரூபந்தானோ? மூலத்தில் ஐக்கியந்தானோ என்று வியக்கத்தக்கதாயுள்ளது என்பதாம்.

“இருந்தபடியாலிருந்தவர்களுக்கும்
திருந்தமுதாகியதந்தவரையன்றும்

விருந்துமெனலாகியதுவியுமுயிர்மீளும்
மருந்துமெனலாகியதுவாழிமணியாழி”

இ - ள். வாழி - பெருமைபொருந்தி நித்கியமானவாழ்வை அளிக்கதகுந்த; மணியாழி - திருமூலமந்திரமானது; படியால் - இந்திரியங்களின் ஈடுபாட்டால்; இருந்திடருமந்தவர்கள்-மெய்நெறி செல்லா துய்நெறியறிவின்றித் துக்கத்திலாழ்ந்து கஷ்டப்படுகிற ஒரு ஆத்மாவுக்கு; எய்தும அருநதுமமுதாகியது - காலவிசேஷத்தில் இந்திரியானுபோகங்களினின்றும் விலகி உய்யும்நெறியடைவதற் கேறப்பட்டதொரு ஒப்பற்ற உபாயம் கிடைத்தாற்போலாயிற்று; அறததவரையண்மும் - சன்மார்க்கமமைந்தவர்களைத் தேடிச்சேரும். விருந்துமெனலாகியது-விருந்துபோலவே சந்தோஷஜேஹுவாயிற்று; வியுமுயிர்மீளும் மருந்துமெனலாகியது - “இறுதியினுயிர்தந்தியு மருந்தொத்ததனையதெந்தாய்” “எம்பிரானுமஞ்சொல்லி, உருக்கின னு ணர்வைத்தந்தானுயிர்” என்பதற்கிணங்க, யாதொருபயனுமற்றுத் திருவடிகளைச்சேராது வியர்த்தமாகப்போகும்நிலையில்நின்ற ஒரு ஆத்மா உஜ்ஜீவிப்பதற்கு ஹேதுவான ஒரு அமிருதசஞ்ஞீவிபோலும் ஆயிற்று. என்பதாம்.

இவ் விருசெய்யுட்களாலும் திருமந்திரத்தின்ஸவபாவத்தையும், அதன்பெருமையையும், அதனால், சேதனனுக்குண்டானமேன்மையையும் சொல்லி இனி அடுத்துவரும்செய்யுளால் அந்தச் சேதனன் கிருதக்குறையுடன் ஆசாரியனை ஸ்தோதிரமசெய்ய ஆரம்பித்ததைச் சொல்லுகிறார்.

“இததகையளாகியுயிரேமுறவினங்கும்
முத்தாகையான்விழியினுவிமுலைமுன்மில்
தந்தியுகமென்குதலைதன்னவயிர்தந்தாய்,
உத்தமவெனுவினையவாசகமுரைத்தான”

இ - ன். இத்தகையனாகி - மேறசொன்னபடிக்குள்ள வை
பவங்களைப்பெற்று; உயிரோமுறவிளங்கும் முத்தநகையாள் - அத்தி
யானந்தத்தையடைந்தசேதனன்; விழியினிலி - திருமந்திரத்தின்
அர்த்தஜ்ஞானசாரம்; முலைமுன்றில்தத்தியுக - த்வயார்த்தத்தில்
ததும்பிவழிய அனுசந்தித்து; மென்குதலைதள்ள - மிருதுபாஷியாய்
ஸ்தோத்திரபூர்வமாக ஆசாரியனைப்பார்த்தது. உயிர்தந்தாய் - உஜ்ஜீ
விக்கும்பொருட்டு உபதேசம்செய்து அனுக்கிரகித்த எம்பெருமானே!
உத்தம - பரமபுருஷா! என - என்றழைத்து ஸ்தோதிரிததுக்கு
ஆரம்பித்து; இனையவாசகமுரைத்தான் - பின்வருமாறு சேதனன்
சொல்லவற்றான் என்பதாம்.

இச் செய்யுளுக்குப் பிராட்டி கணையாழியைக்கண்டு மகிழ்ந்து
ஆனந்தபாஷிப்பதுடன் தன்னை உயிர்வைத்துக்கொள்ளுமபடிக்கான
வேறுவைச்செய்து மணியாழியைக்கொடுத்தது உதவின அனுமனைப
பார்த்துத் தன்னுடைய நன்றியறிதலை வெளிப்படுத்தினுள்ளென்பது
சாமான்னியக்கருத்தாயினும், வேதாந்தபரமாகத் திருமுலமந்திர
உபதேசானந்தரம் ஞானப்பிரகாசமுள்ள சேதனன், ஆத்மானந்தப்
பெருக்குடன திருமந்திரசாரத்தை த்வயார்த்தத்திலுன்றி அனு
சந்தித்து, உபதேசத்தால் தன்னை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்த பரமாசாரிய
னுக்குத் தன திருதக்ஞதையை வெளிப்படுத்துகிறான் எ ன் னு ன்
கருத்துத்தோன்றுமாறுகாண்க.

(இன்னும் வரும்.)

எம். எஸ். சேவைஷயங்கார்.

ஸ்ரீ: புத்தகமதிப்புரை.

—:0:—

1. சேரன்செங்குட்டுவேன்:—இது, முன்பு செந்தமிழ்ப் பத்திரா சிரியாயிருந்து இப்போது லெக்ஸிகன்கமிட்டியின் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருக்கிற ஸ்ரீமத்-மு. இராகவையங்காரவர்களால், பழைய தமிழ்தூல்களையுஞ் சிலாசாசனபத்திரங்களையுந் துணைக்கருவியாகக்கொண்டு சிலப்பதிகாரத்தைச் செவ்வனமாராய்ந்தெழுதப்பட்ட பழையசரித்திரங்களடங்கிய புதியபுத்தகம்.

இதில், 1 சேரவமிசுத்தோர், 2 செங்குட்டுவனுறவினர், 3 அவன்போர்ச்செயல்கள், 4 அவன்காலத்துதோன்றிய பிற சரித்திரங்கள், 5 அவனது வடநாட்டியாத்திரையினிகழ்ந்தசெய்திகள், 6 அவனதுசமயநிலை, 7 அவன்காலத்தரசர்கள், 8 அவனைப்பாடிய புலவர்கள், 9 அவன்செய்த அரசியல், 10 அவனதுகுணதிசயங்கள், 11 அவனது காலஆராய்ச்சி என்னும்விஷயங்களும், கண்ணகி, பத்தினிக்கல், நடுகல் இவற்றின் பழமையானசுத்திரப்படமும் பழைய தமிழ்ச்சரித்திரங்களெழுதுவோர்க் குபகாரமாகும்படி செம்மையாகவும் தெளிவாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன அவை தமிழ்மக்களால் மிகப்பாராட்டற்பாலன. ஐயங்காரவர்கள் பழையதமிழ்தூற்பயிற்சியிலும், சரித்திரஆராய்ச்சியிலும் மிகத்தேர்ச்சிபெற்றவர்களென்பதை, அவர்களெழுதிய வேளிர்வரலாற்றாலும், 200 ஆட்கு பரிசுபெற்ற பொருளதிகாரஆராய்ச்சியாலும் எவரும் அறியலாம்.

இப்புத்தகத்துக்கு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் உப அக்கிரா சனாதிபதியாகிய ஆண்டிபட்டினம் ஸ்ரீமான்-சா. ராம மு. சித். பெத்தாச்சிசெட்டியாரவர்களாற்செய்யப்பெற்ற பொருளுதவியையும், இச்சங்கத்தின் செவ்வகாரியதரிசியாகிய ஸ்ரீமத்-டி. ஸி. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார் B. A., B. L. அவர்களால் வரையப்பெற்ற முகவுரையையும் நோக்கும்போது இத்தகையபுத்தகங்களையெழுதி அச்சிடுவோரை மேன்மேலும் ஊக்குவதற்குத் தமிழ்ச்சங்கத்தாற்செய்யவேண்டிக் கடமையைச்செய்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

இதுபோலவே சர்வகலாசங்கத்தாரும் இப்புத்தகத்தை உயர் தரக்கலாசாலைப்பாடப்புத்தகமாகத்தேர்ந்தெடுத்து ஐயங்காரவர்களுக்கு ஊக்கத்தையுண்டாக்குவாராயின் அவர்களால் இன்னு மித்தகைய புத்தகமெழுதியுபகரிக்கவியலுமென்ப தெனதுதுணிவு. இதன் விளை ரூபா ஒன்று. இப்புத்தகம் வேண்டுமோர் பரீமத-மு. இராக வையங்காரவர்கள், தமிழ்ப்பண்டிதர், லெக்ஸிகன் ஆபீஸ், ஸெனட் ஹெளஸ், சென்னை என்ற விலாசத்திற் கெழுதிப்பெறலாம்.

2. ஆரியாசத்தியவேதம் :— (புதிய ஏற்பாடு. இதிகாசபுராண முதலியன. இரண்டாம் பாகம். இரண்டாமபிரிவு.) இது, கோயமுத் தூர்க் கலாநிதி பத்திரிகாசிரியர், சேலம் மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ பகடால நரசிம்மலுநாயுடு அவர்களாற் றொகுக்கப்பெற்றது. இதில் ஆரியஸமாஜ ஜினாசாசீர்திருத்தசமபந்தமான அறிவொழுக்கங்களைப் புலப்படுத்தும் பலவிஷயங்கள் எழுதப்பட இருக்கின்றன. அவை, சாதூர்வரண யங்களுக்கும் சமானபாவமாயிருக்கும்படி யோசித்து மிகுந்த தாராளசிந்தையுட னெழுதப்பட்டனவாயினும், ஆரியாசத்தியவேதம் என்று பெயர்கொடுத்திருப்பதை நோக்கும்போது அநாரியர்களுக்கு இது விலக்காயுள்ளதென்று பொருள்கொள்ள இடங்கொடுக்கின்றது. அதற்குமிடமின்றி எல்லோர்க்கும்பொதுவாயிருக்கும்படி விஷயங் களைத்தொகுத்து மாணுஷசத்தியவேதமென்று பெயரிட்டிருந்தால் இதனினும் மேலான பரசமிர்த்தியைப்புலப்படுத்தியிருக்கும். அன்றி யும், அதிருஷ்டஜனகமான வர்ணச்சிரமசமயவிசேஷதர்மகர்மாறுஷ்ட டானங்களைத் திருஷ்டபலஜனகங்களாகத் தமக்குத்தோன்றியவாறு கூறும் யுக்திகற்பனங்கள் பிராமானிகர்களாற் கொள்ளத்தகாதனவா யிருக்கின்றன. அவற்றையொழித்து இப்புத்தகமுழுதும் ஐக்கண்டிய மாகும்படி திருத்திப்பதிப்பிக்கப்பெறுமானால், பொதுஜனசமூகத் துக்குப் பயன்படத்தக்கதாகும். இப்புத்தகம்வேண்டுமோர் அதன் ஆசிரியர்க் கெழுதிப்பெறலாம்.

* இது மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதினமூன்றாமவருஷிஷப்பட்டத்திற் படிக்கப்பெற்றது.

மெய்களும் புள்ளிபெறுமென்று ஒருசூத்திரம் தொல்காப்பியத்திற் காணப்படுகிறது. இசூத்திரமெழுந்தவெகுகாலத்துக்குப்பின் உரைகளெழுதப்பட்டன. உரைகாரர்களாலததிலேயே சூத்திரங்கள் நன்கு விளங்கனவோவென்று யிபுறவேண்டியிருக்கிறது. பழஞ்சாசனங்களில் இந்தவிஷயம் தெளிவாய்க் காணக்கிடைக்கின்றது. அக்காலத்தில் எ, ஏ, ஒ, ஓ என்னும் உயிர்களும் அவற்றி னுயிர்மெய்களும் ஒரே மாதிரியாய் எழுதப்பட்டன. ஆனால் எகரத்துக்கும் ஒகரத்துக்கும் மேல ஒருபுள்ளியிடுவதனால் அவ்விரண்டுங் குறில்களென்றுவிளங்கும். இவ்வாறு புள்ளியிட்ட எகர ஒகர உயிர், உயிர்மெய்யெழுத்துக்களைப் பல பழையசாசனங்களிற் காணலாம். நன்னயபட்டு தாமெழுதிய ஆந்திரவியாகரணத்தில் பி என்னு மக்ஷரம் நானேற்றினவிற்போலிருக்குமென்று எழுதியிருக்க, இப்போதைய தெலுங்கு அக்ஷரத்தைப்பார்த்தால் அப்படியிருக்கவில்லை. ஆனால் அவர் எழுதியகாலத்தில் விலவடிவமாயிருந்ததென்பது சாசனங்களால் நன்குவிளங்கும்.

இரண்டாவது:— பண்டைக்காலங்களிற் சிறிலபதங்களை எவ்வாறு உச்சரித்துவந்தார்களென்பதும் ஒருவாறு தெரியவருகிறது. ஈற்று ஏகாரம் ஏய் என்று உச்சரிக்கப்பட்டுவந்தது. (செந்தமிழ்த் தொகுதி ௪, பக்கம் ௨௯௯ பார்க்க.)

மூன்றாவது:— சாசனபரீக்ஷையால், தமிழிலக்கியங்களில் துர்லபமாய்க்கிடைக்கக்கூடியனவும், கிடைக்காதனவுமான பலபதங்கள் வெளியாகின்றன. நிலத்தின்வகைகளைக்குறிக்க கரி, முதை, மறறம், புறாய், ஓடி, வளால் என்று பலபெயர்கள் சாசனங்களிற் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளில், கரியென்பது வியவசாயத்துக்குக்கொண்டுவரப்பட்டாதநிலத்துக்குப்பெயராம். முதையென்பது முதன்முதல திருத்திச சாகுபடிசெய்யப்பட்டநிலத்தின்பெயர். மற்றமென்பது ஆற்றோரத்திற் சரிவாயும் தாழ்ந்தபிருக்கிறநிலத்தின்பெயராம். இவைபோலவே மற்றவைகளும் வெவ்வேறுவிதமானநிலங்களைக்குறிக்கும்பெயர்களாம்.

நான்காவது:— தமிழ்நூல்களின்காலவரையறைசெய்யும்விஷயத்திற் சாசனபரீக்ஷை வெகு உபயோகமுள்ளது. பலநூல்களின்காலநிர்ணயம் செந்தமிழ்வாயிலாய்வெளியிட்டிருக்கிறேன். சாசனபலத்தால் எங்ஙனம் காலநிர்ணயம்செய்யக்கூடுமென்பதை அங்கே கண்டு

கொள்வது. கிரந்தங்களின்காலநிர்ணயமாத் திரமல்ல; சிலசமயங்களிற் பாட்டுடைததலைவன் இன்னொனென்பதும் சாசனங்களாற் சலபமாய்த் தெளியவைக்கலாம். நந்திக்கலம்பகத்திற்சொல்லப்பட்ட நந்தியும், வீரசோழியத்திற்சொல்லப்பட்ட பொனபற்றிகாவலன், வீரசோழன்முதலியவாகளும், புறநானூற்றிலவாணிக்கப்பட்ட பலயாகசாலை முதுகுபிமி, ஆய்முதலியவாகளும் இன்னின்றார் என்றும், அவர்களிருந்தகாலங்க ளின்னினைநூற்றாண்டுகளென்றும் சாசன ஆராய்ச்சி செய்தவர்களாற் சலபமாய்ச்சொல்லக்கூடும்.

நீரதாவது:— மேற்கூறியவைகளையல்லாது இதுகாறுந்தெரியாத தமிழ்நூல்களின்பெயரும், அவைகளை ஆக்கியோபெயர்களும் சாசனங்களில் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. ஒருசாசனத்தில், பெருந்தேவனார்காலத்துக்குமுமுந்திப் பாரதம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென்றுகூறியுள்ளது. மறறொன்றில், இலத்தநாநாட்டி அரும்பாககத்து அறநிலைவிசாகன திரைலோககியமல்லனான வதலராஜன் என்பவன் பிற்பட்டகாலத்திற் பாரதத்தைத் தமிழிலாக்கினென்று சொல்லியிருக்கிறது. பின்னுமொருசாசனத்தில் வீரரத்தலைவன் இரும்பைப் பரசமயக்கோளரி என்பவன் கன்னிவனபுராணம், பூமபுலியூரநாடகம், அஷ்டாதசபுராணமுதலியவைபாடினென்று தெரியவருகிறது. பின்னையும் ஒருசாசனத்திற் குளக்குடையான் அருணிலையாகிய பூரிகுருஷ்ணன் பூவேந்தபபிடவூர்வேளார்தந்தையார், திருமாறபேற்றிலவீற்றிருக்கும கோவிந்தப்பாடியாழ்வாருக்கு, “கோலநற்குழல்” என்றராமமுடைய ஒரு பதிகம்பாடினாரென்றுசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதிவீரராமபாண்டியன்தந்தை குலசேகரபாண்டியன், பூமாலையணிந்தால்வாடுமென்று வீரவெண்பாமாலையையணிந்தானென்று பலசாசனங்களிற்கூறியிருக்கிறது. இவ்வகையாக, இதுகாறுமுள்ள தமிழிலக்கியத்துளாகப்படாத சிற்சில தமிழ்நூல்களின்பெயர்களும், ஆசிரியர்களின்பெயர்களும் கிடைப்பதால் அந்நூல்களைத் தேடிப்பிடிக்கவியலும்.

ஆறாவது:— சாகரம்போற பாரததுகிடக்கும் பொருளதிகாரத்திற்காணும் பறபலவிஷயங்களைவிளக்கச் சாசனங்கள் மிகப்பயன்படுமென்பது சாசனங்களிலும் தமிழிலக்கணங்களிலும் பழங்கியலாக்குக்கு நன்கு புலப்படும். தொறுக்கொளல், நிரைமீட்டல், கலந்தலை, மறங்கூறல்,

வஞ்சினங்கூறல், வாள், குடை, நாள் முதலியவைகளின் மங்கலம் என் பனபோன்ற பலவிஷயங்கட்கு உதாரணம் சாசனங்களில் எராளமாங்க கிடைக்கின்றன. அவைகளில், தொறுகுகொளல், நிரைமீட்டல், கலநி தல் எனபவற்றைக்குறித்துச் செந்தமிழ் 3-ஆம்தொகுதியில் முன் னரே எழுதியிருக்கிறேன். வஞ்சினத்துக்கு உதாரணமாகச் செந்தமிழ் 3-ஆம் தொகுதியிலேயே ஸ்ரீரங்கமசாஸனங்களென்னும் தலைப்பின்கீழ் என்னென்பா ஸ்ரீமான்-நாராயணஸாபிஜியா எழுதியிருக்கிறார். (Refer to it by reading extracts and also the Kannada portion extracted) அரசாசன தங்கல்பெயர்களைத் தங்கல் உத்தியோகஸ்தா கட்குப் பகுமானித்துக்கொடுப்பதென்னுமவழக்கம் சாசனங்களால் மிகத்தெளிவாய் அறியப்படும். நமமாழ்வாராக்குப் பராங்குசன என னுமபெயர் பாண்டியவரசன பராங்குசனுடையஸ்மரணக்காக அளிக கப்பட்டதாயிருக்கலாம். அதுபோல மதுரகவிஞருடையபெயர் பராந் தகபாண்டியனென்பவனமநதியாகிய மதுரதரமானபாடல்களைக் கவ னம்செய்வதில்வல்லவனுய், அதனாலேயே மதுரகவியென்னும் பட்டம் பெற்ற மாறணகாரியின்பெயராயிருக்கலாம். பின்னும், ஏனாதிமோதி ரம்பெறுவது முதலானவிஷயங்களும் சாசனங்களால் விசதமாகின்றன.

ஏழாவது — சாசனங்களாற் சிலவார்த்தைகளின் தாது, உத பத்திமுதலியவைகளைப் பற்றியலாம். வயல் என்னுமவார்த்தை பழையசாஸனங்களில் வயக்கல் (அதாவது வசக்கல், வசமாகுதல்) என்றே காணப்படுகின்றது இதுபோல மற்றும் பலவார்த்தைகளுக் கும பொருள்செய்யலாம். இந்தவிஷயங்களெல்லாம் தமிழகராதி யெழுதுவோர்கள் முக்கியமாய்க்கவனிக்கத்தக்கன. இவைகளையெல லாம் தீர ஆராயாது எழுதும் அகராதி குறைவுடையதாகவேயிருக்கு மென்பதற் சந்தேகமேயில்லை இப்போதே தமிழ்மொழிகளை இங் கிலீஷ் அக்ஷரத்திலேழுதுவதற்காணும் பிழைகளும், இன்னம் பலவா ருணபிழைகளும் எண்ணிறந்துகிடக்கின்றன. அவைகளையெல்லாங் களையாது எழுதிமுடிப்பார்களேல், அகராதியெழுதச் செலவிட்ட பண மெல்லாம் வீணய்முடியும்.

மேற்கூறிப்போந்தவைபோன்ற பலவானகள் சாசனபரீட்சையால் ஏற்படுகின்றதோடு இப்பரீட்சையால் இன்னு மநேக உபயோகங்களும் உள்ளன. அவைகளைப் பின்னொருமுறை எழுதுவேன்.

, து. அ. கோபிநாதராவ் எம். ஏ.

ம ற ய ர வ ன

“மறையாவன தைத்திரியமும் பௌடியமும் தலவகாரமுஞ் சாம வேதமுமாம். இனி வேதவியாதர்வரையறைப்படுத்தியகாலத்து ஒது கின்ற நான்குவேதமுமாம்” எனக் கவித்தொகைக் கடவுள்வாழ்த்துப் பாட்டுரையில் நச்சினூக்கினியர் எழுதியிருக்கிறார்.

ஆகவே வேதங்கள் இருவகையாகப் பிரிப்பட்டிருந்தனவென்று இவ்வரையால் அறிகிறோம். அவை,

(1) இருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வம்;

(2) தைத்திரியம், பௌடியம், தலவகாரம், சாமவேதம்;

என்பனவாம்.

வடமொழியிற் பின்காடடியபிரிவினையைப்பற்றி ஒன்றும் எழுதப் படவில்லையென்று தெரிந்தவர்களாகுகின்றார்கள. என்ன ஆதாரத்தின் மேல் நச்சினூக்கினியர் வேதங்களை இவ்விதம் பிரித்துக்காட்டினார்?

அதர்வவேதத்தைச்சாராதவர்கள் ஒருவருமில்லை. பலகாலம் இருக்குவேதமும் தென்னாடில் வழங்கிவரவில்லை. அக்காலத்து இத் தென்னாட்டுப்பிராமணர்கள் யஜுர்வேதத்தை அல்லது சாமவேதத் தைத்தமிழியவர்கள் என்று தெரிந்தது. இவ்விஷயத்தை நச்சினூக் கினியாகாட்டியிருக்கும் வேதங்களின் புதியபிரிவு நமக்குக் காட்டுகின்றது என்று இவ்விடத்தில் ஒருவாறுநிரூபிக்கப்படும்.

1 இருக்குவேதம் இங்குவரத் தாமதப்பட்டதற்கும், யஜுர் வேதம் விரிவாயும் விரைவாயும் பரவியதற்கும் உளவாகும் காரணங்கள் பின்கண்டபடி, “Imperial Gazetteer of India”* எனலும் மதிப் பேற்றமுள்ள னூலிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

யஜுர்வேதத்தின் நடப்பும் நாகரிகமும் இருக்குவேதத்தின்நாட் டிற்கு மிகவும் கிழக்கிலுள்ளதேசங்களைச்சேர்ந்தவை. யஜுர்வேதத்தில் (இருக்குவேதத்திற்குநீயிருப்பதுபோல இந்துதேசத்தின் வடமேற் கெல்லையென்றுசொல்லக்கூடும்) சிந்துநதியைப்பற்றியும் அதன்கிளை

* See Volume II page 227. இரண்டாவதுசமூகம் 227-ம்பக்கத்தைப் பார்க்க.

நதிகளைப்பற்றியும் பேசப்படவில்லை. வடஇந்தியாவின் மத்தியபாகமாகிய குருஷேத்ரமும் பாஞ்சாலதேசமுமே யஜுர்வேதத்தின்நாடுகளாம். குருஷேத்திரதேசத்திலதான் பிராமணர்கள் தங்கள் மதக்கோட்பாடுகளையும் ஜனங்களின்வியவகாரவிதிகளையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். பிராமணர்களுக்கு மறநாடுகளைவிட அக்காலத்தில் இந்நாடு மேலானநாடாகமதிக்கப்பட்டதென்றுகாட்ட இதற்குப் பிரமாவர்த்தம என்றபெயர் இடப்பட்டது. இவ்விடத்திலதான் யஜுர்வேதிகள் அநேக சாகைக்காரர்களாகப்பிரிந்து இதேதேசத்தின் மற்றப்பாகங்களுக்குச் சென்றார்கள்.*

விரதநதிக்கரையினின்று ஜனங்கள் இவ்ருவந்திசேரத் தாமதமாகும் என்பது சித்தம். ஆகையினாலேயே இருக்குவேதிகள் ஆதியில தென்னாட்டிற் பலர் இருநதிருக்க இடமில்லை.

II. இவ்விஷயத்தை நச்சினாககினியின்உரை எவ்விதமாகாட்டுகின்றது என்று இப்பொழுது ஆராயலாம்.

வேதங்கள்நான்கு:—அவை;—தைத்திரியம்; பௌடியம்; தலவகாரம்; சாமவேதம் என்பனவாம். இவற்றுள் முன்னிரண்டும் யஜுர்வேதத்தையும் பின்னிரண்டும் சாமவேதத்தையும் குறிக்கின்றன.

(i) “தைத்திரியம்” என்பது “கிருஷ்ணயஜுர்வேதசாகை”. வைசம்பாயனா தமதுசீடனானயாஜுரயவலங்கிரிபுமிசினந்து அவரைப்பாத்தது தாமகற்றுகொடுத்தயஜுர்வேதத்தைக் கக்கிவிட்டு என்றுகூறச்சிஷ்யர் அவ்விதமேசெய்தார். அருகிலிருந்த சிலசிஷ்யர்கள் தேஜோரூபமாய்க்கக்கிக் கீழ்விழுந்திருப்பதை, “தித்திரி” அல்லது “கவுதாரி”ப் பகிர்வேஷங்கொண்டு குடிக்க அவர்கள் தைத்திரியவேதிகள் ஆனார்களாம். வாயினின்றுகக்கியது கருநிறமாயிருக்குமாதலின் இவ்வேதத்திற்குக் கிருஷ்ணயஜுர்வேதமென்றுபெயராம்.

* பின் இரண்டுமொழிகள் இவ்ருக் கவனிக்கத்தக்கவை.

(1) வாந்தீயஜாதி=மாத்யமாண்=இந்துதேசத்தின்கையம்(நடு)பாகத்திலிருந்துவந்தவர்கள்.

(2) வடமஜாதி=வடதேசத்திலிருந்துவந்தவர்கள்

இவர்களுக்குள் முற்பட்டுவந்து குடியேறினவர்கள் சோழதேசத்தவடமர்களுள்ளும், பிற்பட்டுவந்தவர்கள் வடதேசத்தவடமர்களுள்ளும் கூறப்படுகிறார்கள்.

(ii) “பௌடியம்” அல்லது “பௌழியம்” அல்லது “பௌஷ்யம்” என்பது “சக்லயஜுர்வேதம்” ஆகும். பௌஷ்யம் என்பது பௌஷ்ணம் என்பதன்சிறைவென்றுதோன்றுகிறது. பௌஷ்ணம் என்பது பூஷன்சமபந்தப்பட்டவேதம். அதாவது: சூரியதேவதையாற்கற்பிக்கப்பட்டவேதம். யாஜுர்யவலகியர் வைசம்பாயனரதுவேதத்தைக்கக்கினதும் சூரியதேவதையை உபாசித்தது அந்தத்தேவதையாகிய-பூஷ்ணிடம் புதுவேதம் ஒன்றைக் கற்றுக்கொண்டார். இதுதான் சக்லயஜுர்வேதம் அல்லது “பௌஷ்ணம்” (பூஷணதுவேதம்) அல்லது “பௌஷ்யம்”. ஆகவே தைத்திரியமும் பௌஷ்யமும் யஜுர்வேதத்தைக்குறிக்கும்.

(iii) “தலவகாரம்” என்பதற்குப் பொதுவாகச் சாமவேதம் என்று பொருள்கூறலாம். “தலவம்” என்பது சங்கீதம், பாட்டி, இசை என்று பொருள்படும். “தலவகாரம்” என்பதற்குப் பாடுவதற்கு ஏற்பட்டது என்று பொருள்கூறுவா.

[தலவகாரம் என்பது, சாமவேதத்தைச்சாரந்த, இந்நாளில் “கேந” என்றபெயராக் கூறப்படும் ஒரு உபநிஷத்திற்கு ஆதிப்பெயர். இவ்விதமே சாந்தோக்யமும், தலவகாரத்தின்பொருளைக்கொண்டு சாமவேதத்தின் வேறொரு உபநிஷத்திற்குப்பெயராம்.]

‘சந்தோகன்’ என்றபதத்தின்பொருள் “சாமவேதஅத்யயனஞ் செய்தவன்” என்று மனுஸ்மிருதியிற் கூறியிருக்கிறது.* இவ்விடத்திற்கவனிக்கவேண்டியது தலவகாரத்திற்கும் சந்தோகத்திற்கும் பொருள் ஒன்றுமையும் விஷயஒன்றுமையும் ஆம்.

III. இப்பிரிவினையைத் தமிழ்தூலாசிரியர்களில் யாராயினும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்களாவெனின், எனக்குத்தெரிந்தமட்டில், திருமங்கையாழ்வார் ஒருவரே இப்பிரிவினையைக் காட்டியிருக்கிறார். ஆழ்வார்களுள், பெரியாழ்வார் ஒருவரே இருக்குவேதத்தையும், யஜுர்வேதத்தையும் குறித்திருக்கிறார். அவர்கிருமொழி கீதாமபத்து முதல்திருமொழி ஆறும்பாட்டில்,

“இருக்கெசச்சாமவேதநாண்மலர்கொண்டுன்பாதம்
கண்ணாள்” (பெரியாழ்வார்திருமொழி 5, 1, 6.)

* மனுஸ்மிருதி மூன்றாவது அத்யாயம் 145-வதாகலோகத்தைப்பார்க்க.

இருக்குவேதத்தின்பெயரும் யஜுர்வேதத்தின்பெயரும் வந்திருக்கின்றன. நாலாயிரதவியுபசர்த்ததில் வேறு ஒருஇடத்திலும் “யஜுர்” என்றபதம் வரவில்லை. இருக்கு என்றபதம் பலவிடங்களில் வந்திருக்கின்றது.

1. “இருக்கிலங்குதிருமொழிவாய்” பெ. தி. 6, 6, 8.

2 “இருக்கார்மொழியால்” திருவிருத்தம், 64.

3. “மேவிததொழுதுயமினீகனவேதப்புனிதவிருகளை
நாவித்கொண்டு” திருவாய்மொழி 5, 2, 7.

இவைபோன்ற இடங்களில் “இருக்கு” என்றபதத்திற்குப் பொதுவாக “வேதவாக்யம்”* என்று பொருள்கொள்வது தகுதி.

திருமங்கையாமுவாரா பல இடங்களில் வேதங்கள் நான்கு என்று கூறியிருக்கிறார். உதாரணமாகப் பின்காடியவறைப்பாராக.

“பன்னுகலைநாலவேதப்பொருளையெலலாம்” (பெ. தி. 7, 8, 2.)

“மன்னுநானமறைமாமுனிபெற்றமைந்தனை” (பெ. தி. 5, 8, 6.)

“..... .. நால்வேதம்

கண்டானேகண்ணபுரத்துறையம்மானே” (பெ. தி. 8, 10, 1.)

“மேவுநானமறைவாணர்ஐவகைவேள்வியுறங்கம்வல்லவர்” (பெ. தி. 9, 10, 9.)

“அங்கமாறைந்தவேள்வியால்வேதம் .. எரிமூன்றும்” (பெ. தி. 9, 1, 1.)

“வேதநான்கைந்தவேள்வியங்கமாரிசையேழ்” (பெ. தி. 6, 7, 7.)

இவ்வாறு வேதம்நான்கு என்று எழுதிய இவர் வேதவியாசர் வரையறைப்படுத்தியவேதங்களை ஒப்புக்கொண்டு எழுதியதாக விளங்கவில்லை.

“சந்தோகன்பெளழியுண்கீதமலோமபுதைத்தீரியன்சாமவேதி” (பெ. தி. 5, 5, 9.)

“சந்தோக! பெளழியா! நத்தீரியா! சாமவேதியனே!† நெமொலே!”

(பெ. தி. 7, 7, 2.)

என இவ்வாறுகூறி இத் தென்னாபுடலவழங்கிவந்த யஜுர்வேதத்தின் சாகைகளையும், சாமவேதத்தின்சாகைகளையுமே குறித்திருக்கின்றனர். இவ்வாழ்வாருக்குப்பிற்காலத்தவரான நச்சினூர்க்கினியர்காலத்தினும்

* திருச்சந்தவிருத்தம் 108-ஆம் பாட்டிலுள்ள “இருக்கலாதவேதநீதி” என்பதிலும் 109-ஆம் பாட்டிலுள்ள “இருக்குவாய்முனிகணங்கன்” என்பதிலும் உள்ள இருக்கு என்னும் பதத்திற்குச் சம்பிரதாயவியாக்கியானத்தின்படி இருக்குவேதம் என்று பொருள்கூறியிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது.

† “சாமவேதியன்” என்றபதத்திற்கு வாமன் சிவராம ஆப்தே எழுதியிருக்கும் வடமொழி ஆங்கிலஅகராதியில் “சந்தோகபுரோகிதன்” என்று பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இருக்குவேதம் இங்கு அதிகமாகநடையாடாமல் வடதேசத்திலேயே வழங்கிவந்தது என இவ்வுரையாசிரியர்கலித்தொகையுரையாலவிளங்குகிறது. “தலவகாரம்” என்பதற்கும் “சந்தோகம்” என்பதற்கும் அதிகபேதமில்லையென்று முன் காட்டியிருக்கிறேன். “சந்தோகம்” என்றபதம் திருமங்கையாழ்வார்க்கு மகிழ்ச்சியைக்கொடுத்ததொழிதலில் ஒன்றென்றுகிணைக்கலாம். ஏனெனில்,

“சந்தோகநதலவாதாமரைகண்ணனே
அந்தோஅடியேற்கருளாய்உன்னருனே”

என்று பெரியதிருமொழியை முடித்திருக்கிறார்.

சிறந்த வியாக்கியானகாரரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை மேற்கண்ட வேதப்பிரிவுகளைப்பற்றி ஒன்றுமெழுதாமல் விட்டுவிட்டார்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவசுந்தரமுத்திராபகஸபையாரால் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் பெரியதிருமொழிப்பிரதிபதலையில் “பௌழியம்” என்ற மொழிக்கு “பிரஹதாரண்யகஉபநிஷத”* என்பது பொருளாகக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுரை யாரால் எழுதப்பட்டதோ? என்ன ஆதாரத்தைக்கொண்டு மேற்கண்டவிதம் பொருள்கூறப்பட்டதோ? யானறியேன். ஆயினும் பொருள் பிழையானதெனுகூற இடமில்லை. “பிரகதாரண்யக உபநிஷத” கலயஜூர்வேதஉபநிஷத ஆகையால், நான் மேலேகூறியிருப்பதை இது வற்புறுத்துகிறது.

IV. சாமவேதம் இதைப்பற்றி ஒன்றும் எழுதவேண்டியதில்லை. ஆகவே தலவகாரமும் சாமவேதமும் சாமவேதத்தின் இருசாகைகளைக் குறிக்கலாம்.

எஸ். இராதாகிருஷ்ணையர்,

B. A., F. M. U.

* மேற்கண்டபடி எழுதிமுடித்தது மதுரைச் செந்தமிழ்க்கு இதனை யனுப்ப உத்தேசித்திருக்குஞ் சமயத்தில் நான் யாழ்ப்பாண அகராதியைப் பார்க்கவேண்டியது. அவ்வகராதியில் யாவருக்குத்தெரிந்தபடி ஆதாரத்தைக் கூறாமல் “பௌழியம்” என்பதற்கு “முதல்வேதம்” என்று பொருள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியாயின், பெனடியம், தைத்திரியம், சாமவேதம் என்பவை முறையே இருக்குவேதத்தையும் யஜுர்வேதத்தையும் சாமவேதத்தையும் குறித்து, வியவகாரத்தை முழுதும் நீக்கும் இப்பொருளை பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் பிரதிபத உரையாசிரியரும் ஆறியாதிருந்தமைக்குக் காரணமென்ன? “மன்னப்படும் மறைவாணனை” மூன்றுவேதங்களின் பெயர்களாற்கூப்பிட்டுப் பிறகு குறிப்பாகக் “சந்தோக”வென்றும் கூவுவது தியாயமே; நாராயணனது ஆயிரநாமங்களுள் “சாமாயணன்” “சாமகன்” “சாமன்” முதலிய சாமவேதசம்பந்தமுள்ளபெயர்கள் விசேஷமாக எடுத்தோதப்பெற்றிருப்பதால்.

ஸ்ரீ: முன்றுக்கூட்டங்கள்.

1-வது நவக்கிரககூட்டம்.

2-வது வைத்தியக்கூட்டம்.

3-வது புவனக்கூட்டம்.

இப்பரதகண்டத்தில் அரசாசன் முன்னுளில் நாட்டின் சுகத்திற்கும் தமது சுகவாழ்விற்கும் இம்முன்று நூல்களையும் முகசியஸாதனங்களாகவைத்துக்கொண்டு மணி மந்திர ஒளஷதங்களைக் காப்பாற்றிவந்தனர். காலமழையும் ஆயுளும் சுகவாழ்வும் நன்குநிலைபெற்றோங்கின.

2. பிறகு காலநிலைமீறவே கலிநாளில் முன்றுகுணங்களுள், பிறையவிரண்டும் பிரபலமாகி முதற்குணமான சத்துவம் தாழ்வே மணி மந்திர ஒளஷதங்கள் போலியாய்விட்டன. விடவே காலமழையுஞ் சுகவாழ்வுங் கலவியு பிறங்குபடியாய்நடைபெறுகின்றன.

3. இம்முன்று நூல்களும் வடமொழிநூபமாயுள்ளன. பிற்காலத்தார் தமிழிற்பெயரத்தாளார இவைகள் எங்குங்கிடைப்பதில்லை. வடமொழிப் புலனைக்கூட்டம் மைசூரிலாகாவிலுள்ள சிவகங்கையில் ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகள்மடத்திலுள்ளது. மற்றைய இரண்டு நூல்களும் சிதம்பரத்தில், தீக்ஷதர்களிடம் இருக்கின்றன. என்னிடம் புலனைக்கூட்டம் இருக்கின்றது. இது தமிழ்க்கவிநூபமாய் 50-கவிகளாயமைந்துள்ளது. மாதிரிக்காக முன்றுகவிகள்வரைந்துள்ளேன்.

4. இந்நூல்கள் மகான்களால் பரமரகவியமாககையாளப்பட்டுவந்தமையால் ராஜகிருகங்களிலமட்டும் கோப்பியமாகவைக்கப்பட்டுவந்தன. காலம் மாறவே இந்நூல்கள் மலினகதியையடைந்து

5. 1. மணியெனபது மகான்களின்கண்மணியின்பார்வை.
2. மந்திரம் என்பது திருமால், சிவபிரான், நரசிங்கன், கணபதி, குமரன், அனுமான், கருடன்முதலியமூர்த்திகளின் உபாஸனைக் கின்றியமையாத அக்ஷரநூபமான சொற்றொடர், சுலோகம் முதலியனவாம்; இம்மந்திரங்கள் அங்கநியாஸம், கரநியாஸம், தியானசுலோகம், சுவசம், இருதயம், மாலாமந்திரங்களோடு தக்க ஒருவரால், தொட்டுக்காட்டினால் நிறிப் பயன்படா. 3. ஒளஷதம், முனிகைகளுக்குக் காப்புக்கட்டிச்

சாபவிமோசனஞ்செய்து மந்திரங்கூறிக காலமும் நேரமும்பார்த்துக் கிரகித்துவந்து னைலம், லேகியம், பஸ்மம் முதலியவைகளாகச்செய்யப் படுவது. (கருவூராரது அஷ்டகருமமுலிகைநூலைப் பார்க்க.)

புவனகூப்படம் முதற்கவி.

“திரிததொருவட்டத்தினுள்ளேயொருவட்டஞ்சோத்தியதில
தரித்திலொயுவின்வீசமுஞ்சத்தியுநதானெழுதிக
கருத்தினுள்ளுன்புவினையேதக்ககணடிருக்கில
மிருத்துமுதலவையாவேசமாகிவிளம்பிடுமே”

26-ஆம் கவி.

“இருக்குமுதலிவைகெட்டாவுருவொன்றிதுதனிலே
குருக்குருகுடிலியுநாதமுமவிநதுவுருகடறுமவிநது
தரிக்குருகலைபுவனைகனத்ததுவஞ்சாற்றுஉதே
துரைக்குமபொழுதுபுவனைவடிவெனெழுதுவதே”

50-வது கவி.

“தெரிக்குமபுவனைகலைஞானதீபச்செழுமபொருளை
விரிக்கும்பனுவலினோரெழுத்தேனும்விதிமுறையால்
தரிக்குமபுலனுடையாரலலரோவித்தரணியெல்லாம்
பரிக்குமபுரவலராயினபவிபரிப்பவரே”

குறிப்பு: மானிடவுருவொன்பது பிண்டம். இப்புவிமுதலியவை
சோந்த கோளவடிவமே அண்டம். அண்டத்தின் நியாயமே பிண்டத்
திலுமுள்ளது. நவக்கிரகங்களும் வரைகளும், பதினான்குலகங்களும்
புறத்திலுள்ளனபோல மனிதசரீரத்திலு மமைநதுள்ளன. வைத்திய
வகையாய் எல்லாமுலிகைகளும் நவக்கிரக அம்சமாக அமைநதுள்
ளன. நவக்கிரகசாந்தியும் அவைகளினசாராய ஒளவுதங்களும்
அமைநதிருக்கின்றன. இது னால் நவக்கிரககூப்படம் வைத்தியகூப்
படங்களின்பயனை அறிந்துகொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்,

தி. வேங்கடராம ஐயங்கார்,

தமிழ்ப்பண்டிதர்.

தமிழ்ச்சங்கத்தாற் செய்யத்தகுவது.

இவ்வருடத்துடன் எல்லாமவல்ல இறைவனருளால் இச்சங்கத்தின் பதினாறுமாண்பு நிறைகின்றது. தற்போது இச்சங்கம் வாலப் பிராயமநீங்கி யௌவனப் பிராயதையடையவில்லையெனினும் இச்சிறுவயதிற்குள்ளே இச்சங்கத்தாலவிளைந்தனமை இளைத்தென்று வரையறுத்துக்கூறுதல் சாததியப்படத்தக்கதன்று. சினனாணமுன், தமிழ்ப்பாஷையின்நிலைமை எவ்விதவிருந்தெனச் சமறு ஆராய்வோம். நமது ஸர்வகலாசாலைகளினின்று கற்று வெளிப்போந்தமாணவாகள் பலர் தமிழ்கற்றவர்களாய்ச்சுருதப்பட்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது தமிழும் ஒரு உபபாஷையாயங்கீகரிக்கப்பட்டுவந்தது. அப்பாஷையை உபபாஷையாய் எடுத்துக்கொண்டவர்கள் அகிறமேறாவிடற் பூரண வித்தியாபட்டதையும் பெறமுடியாதவாகளாயிருந்தனர். அப்போதைய ஸர்வகலாசாலைமாணவர்களைப்பற்றி ஒருவர் பின்வருமாறு அபிப்பிராயம்கொடுத்திருக்கிறார்—

“ நமது ஸர்வகலாசாலைகளின்றோசசிபெற்ற (தமிழறிந்த) மாணவர்கள் இப்பாஷையிற் புதியநூல்களை யியற்றினாலிலை. இது சர்வசாதாரணமானவியையினும் இந்நிறைக்கூச சிலாமாததிரம இலக்காகவிலை. அஃது அவர்களின் அபாரசக்தியின்பயனையெனறிச் சர்வகலாசாலைகளில் அவர்களதற் கலவியின்பயனன்று. கலாசாலைகளில் மாணவர்களால் தமிழ் ஒழுங்காய்ப்படிக்கப்படவில்லை. இலக்கணமும் உபேகைசெய்யப்பட்டன. பரீகைகளின்றேறுதற்குவேண்டிய சிலசெய்யுட்களையும் அவற்றின்பொருள்களையும் மனனமசெய்து அவற்றிற் தேறிவிடுகிறார்கள். அவர்கள் படிக்குங்காலத்திற் பலபாகம் எடுத்துக்கொண்டசாஸ்திரததைப்படிப்பதிலும், சிலபாகம் ஆங்கிலங்கற்பதிலும் செலவிடப்படுகின்றன இவ்விதப்பயிற்சியின்பயனால், சர்வகலாசாலைகளிற் பிரதமவித்தியாபட்டமபெற்றமாணவர்கள் நூலாசிரியராய் முற்பட யோக்கியவையற்றவராயினர். இவர்களுக்கிடையே இவ்வாறாக இவர்களுடையபரீகையினும் கீழ்ப்பட்டபரீகைகளிற் தேறியமாணவர்களைப்பற்றிச்சொல்லுதல் மிகையாகும் ”

இதனால், சர்வகலாசாலையின்கற்பிக்கப்பட்டுவந்த தமிழ்க்கல்வி ஒருகல்வியல்லவென்பதை யூகித்தறகிடனாகின்றது.

இதுநிற்க, தற்போது சர்வகலாசாலைப்பரீட்சைகளினின்ற தமிழ்முதலியதேசபாலைகள் முழுதும் நீக்கிவிடப்பட்டன. இதோடு நமதுபாலைகளுக்கு ஏகதேசமிருந்தசெலவாகும் இற்றுப்போய்விட்டது. இஃகிவ்வாறேருமெனறநிதோ? அல்லது எக்காரணம் பறறியோ? எல்லாமவல்ல இறைவனருள் தமிழ்பிரமணிகள்செல்மனத் துட்புகு இத்தகையசங்கமொனறைததாபிக்கவேண்டுமெனததூண்டி. னதுபோலும், இப்பெருமபுண்ணியமாகிய தமிழ்ச்சங்கத்தைநிறுவிய மகானாகிய ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைசசாயித்தேவரவர்களும், அப்புண்ணியமிக்குதிப்பாட்டாற சினனாணமுன்னர்ச சுவாககவினபத்தைததய்யப் பான்சென்றனாபோலும். அஃகிதவ்வாறாயினும் 'செயற்கரியசெய்வார் பெரியர்' என்னும் திருக்குறட்டு இவா இலககாயினரென்பதுதேற்ற மாம்.

நிற்க, இச்சங்கம் இச்செல்லாண்டிறுனே எததுணைப் பெருங்காரியங்களைமுடித்திருக்கின்றதென்பது 'செந்தமிழ்ப்' பத்திரிகையை முறையாய்ப்படிப்போராலும், அச்சங்கத்தான்முத்திரிக்கப்பட்ட 'திருநாற்றந்தாதி', 'வளையாபதிசெய்யுட்கள்', 'நேமிநாதம்', 'அகப்பொருள் விளக்கம்', 'இரத்தினையம்பதுரை', 'தினையாலை நூற்றைம்பதுரை', 'பன்னிருபாட்டியல்' முதலியநூல்களாலும் இனிதறியக்கிடக்கின்றது. ஆனால் இச்சங்கத்தின் அருமைபெருமைகளையும் இச்சங்கத்தாலாய்ப்பனகளையும்பற்றி எடுத்ததுசெல்லால் நாம் இங்கு முற்படவில்லை.

பத்திரிகைபிரசுரித்தலில் இதுகாறும் எமது அனுபோகத்திலவந்த இரண்டொருவிஷயங்களைமாதிரம் எடுத்ததுசெல்லாவிழுடிக்கின்றோம். பொதுவாய்ப் பத்திரிகாசிரியர்கள் உலகிலுள்ள சகலவிடங்களையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். இது தேசபாலைகளின் பத்திரிகைபிரசுரஞ்செய்வோர்க்கும் பொருந்தும்.

அவ்வாறு தேசபாலைகளின் பத்திரிகைபிரசுரிப்போருக்குச் சாதியப்படாதவிஷய மொன்றுளது. அது இங்கு வேண்டற்பாலதாய் தமிழ்க்குமாதிரம் எடுத்ததுகொள்ளப்படுகிறது. அஃகிவந்தெனின்,

தமிழ்ப்பாஷையிற் பத்திரிகைபிரசுரிப்போர்க்குத் தமிழிற் சிலபகுதிகளில் அபரிமிதமானவாததைகள் அமைந்தும், மேனாடுப்பாஷைகளிலுள்ள சொற்களைத் தமிழிலமொழிபெயர்க்கும்பகுதியில் தக்கவாததைகள் அமையாதிருத்தலால் அளவிலலாததுனபம் உண்டாகின்றதென்பதாம். அது ஆங்கிலப்பத்திரிகைகளுட்பிரசுரமாகும் 'ராய்டர்' தந்திகளைமொழிபெயர்ப்பாக்ககு இனிதுபுலப்படுமென்க. நிறகதமிழில், பிரகிருதிசாஸ்திரம் (Physics) ரஸாயனசாஸ்திரம் (Chemistry) கணிதசாஸ்திரம் (Mathematics) முதலியசாஸ்திரங்களைச் சிலபாகம் மொழிபெயர்க்கமுற்படும் ஆசிரியர்க்கும் இல்தொக்கும். ஆகலான் இவைகட்குத் தமிழிற் பரிபாஷையை ஏற்படுத்தவேண்டிவது இன்றியமையாததாகும். இவ்விஷயமாய் நமபத்திரிகையிற் சிலமுறை குறிப்பிட்டிருக்கிறோம்.

பரிபாஷையென்பது, அவ்வசசாஸ்திரங்களிற்சொல்லப்பட்ட சிலவிசேஷகருததுககளைவெளியிடப்பிரயோகிக்கப்படும் சொற்கள். இத்தகையபரிபாஷை நமசாஸ்திரங்களிலும் மேனாடாவிருத்திசெய்திருக்கும் மேற்கூறிய பிரகிருதிமுதலியசாஸ்திரங்களிலும் உண்டு. இநதப் பரிபாஷைக்காக ஏற்பட்டஅகராதிகள் ஐரோப்பாகண்டத்துப்பாஷைகளிலெல்லாங் காணப்படுகின்றன. அவ்வகராதிகளிற்காணப்படும் அநேகமபதங்களுககுப் பிரதிபதங்கள் தமிழையுள்ளிட்ட நமஇநதியபாஷைகளிலில்லை. நமநாடு விசேடமாய் விருத்தியடையவேண்டுமாயின் மேனாடாரால் அளவற்றபணத்தையும் சிரமத்தையும்செலவிட்டு விருத்திசெய்யப்பட்ட இச்சாஸ்திரங்களைத் தமிழில் எழுதியே தீரவேண்டும். அப்படியெழுதுமவிஷயத்தில் இப்பொழுது இது அவசரமில்லை. அவைகள் தேவையிருக்கும்பொழுது பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்றிருத்தல்கூடாது. ஏனெனின் உலகத்தில் நாகரிகமபடைத்ததேசங்களிலெல்லாம் பிரதமக்கலவி கட்டாயப்படுத்தப்பபடிருப்பதுபோல நமதேசத்திலும் பிரதமக்கலவியானது கட்டாயப்படிப்பாக ஏற்படவேண்டுமென்று தற்காலம் ஸ்ரீமான கோகலே அவர்கள் கொண்டுவந்த கலவிமசோதா (Education Bill) சட்டமாகாவியுளும் கூடியவினரவில் நமது காருண்யகவாண்மெண்டாரால் அவ்விதச்சட்டத்தையுண்டாக்கிப் பிரதமக்கலவியானது கட்டாயப்படுத்தப்படுங்கால் அவசியமவேண்டற்பாலதரீம். மேனாடுகளில் இலக்கணஇலக்கியப்பயிற்சியபிவிருத்தி

கென்றே சிலசங்கங்களும் (Academies of literature) சாஸ்திரப் பரிற்சிக்கென்றே சிலசங்கங்களும் (Academies of Science) ஏற்பட்டு அவ்வததுறைகளில் மிகமுயற்சியெடுத்தலபோல இ த த மி ழ் ப் பாஷைக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் இசசங்கத்தாரும் மனதைப்பூரணமாகச் செலுத்தி ஐரோப்பாகண்டத்து அகராதிகளிற்காணப்படுமபதங்களுக்குப் பிரதிபதங்களைத் தமிழகராதியில் அமைக்கவேண்டுமென்று தமிழக ராதிசலையார்க்குச்சிபாரிச் செய்யவேண்டுமென்பதெதுகோரிக்கை.

நிற்க, நமதுசங்கம் கவனிக்கவேண்டியவிஷயம் மற்றொன்றுண்டு. நாம் சின்னா முன்னாச் சென்னைக்குச் சென்றிருந்தபோது ஆநதிர வகுப்பைச்சோந்தவர்கள் ஒரு ஸ்கலவித்தியாகோசம் (Encyclopaedia) ஒன்றை யியற்றியிருப்பதாய்க் கேள்வியுற்றேன். அவ்விதகோசம் ஒன்று தமிழிலும் இயற்றப்படாதிருக்குமானால், தமிழ் படித்த ஒவ் வொருவருக்கும் சிறந்தகருவியாகும். அவ்வாறு இயற்றுதற்கு வேறு பாஷைகளில் இயற்றப்படாதிருக்கும் கோசங்களை மொழிபெயர்க்கலா மெனின், பொருட்செலவு அதிகமாதலானும், அநத்கோசங்கள் எப் பொழுதெல்லாம் மாற்றப்படுகின்றனவோ அப்பொழுதெல்லாம் நாமும் மாற்றவேண்டுமாதலானும் அது இயலாதகாரியமாம். ஆதலால் அவ் வாறு இயற்றக்கருதாது பலசாஸ்திரங்களினும் விற்பன்னார்களாயிருக் கும் நம் அறிவாளிகளைக்கொண்டு தனித்தனி எழுதுவித்து ஒரு கோச மாகருவதே மேன்மைபயக்கும். ஆகவே மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டு விஷயங்களையும் இசசங்கத்தார் விரைவிற்கவனித்துப் பயனுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று திருவருளைப்பிரார்த்திக்கின்றோம்.

எஸ். இராமநாதன்,

வைசியமித்திரன்பத்திராதிபா,

, தேவகோட்டை.

சிவரகசிய ஆராய்ச்சி.

“திருமருவுகும்பகோணத்தில்வாழ்ஞ்
செல்வமிருபலர்சனங்கள்சிவன்பாலன்பர்
பொருவிலசிவரகசியபுராணமாகும்
பொருந்தும்வடமொழிதமிழாற்புனைவாயெனனத்
தரும நிகுதவவணையாஞ்சைவனீதியாகர்
சந்திதீரீவ்விசைபெறுந்தலைமையுண்டோ
விருமைகலகாநூப்பிறந்தோனானான்சே
யிசைகொளொப்பிலாமணிதானிசைத்தவாமே’

“மன்னாபுகழ்சரபோசிமகாராசராசன்
மானிலங்காத்திருநாளிற்றஞ்சைமாகரிற்
முன்னுமேவீளம்பியுற்றமகரமதியைந்திற்
சோதிசிவரகசியமொப்பிலாமணிசொற்றமிழை
விந்நிலத்தினரவகேதச்செய்தனர்பொனமாறை
யெழிலசேருநதீராதவினதீர்த்தானபாகைப்
புன்னைவனநாதனிவர்கைவநெறிவளர்க்கும்
பூபாலரகனியெவகும்புகழினிதோங்கிடவே”

எனனாக இருந்துருததவகள், தமிழ்ச்சிவரகசியத்தின் மூன்றாம் அம்சத்
துப் பாயிரச்செய்யுட்களாம். மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கவித்வான் ஸ்ரீமத-
சே. ரா. அருணாசலக்கவிராயரவர்களால், சென்ற ஜெயவருடம் அச
கிடப்பட்ட இச சிவரகசியத்தில், கவிராயரவர்கள், தமதுமுகவுரையில்
இவ்வாசிரியரதுவரலாற்றையாவது, தூவியற்றியகாலம்முதலியவற்றை
யாவதுகூறுது பொதுப்பட “இதை ஆக்கியோர் சிவானுபூதசெல்வ
ராய்த் திருவாரூரிலெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ ஒப்பிலாமணிதேகிகரென்
றறிக. இப்பெருந்திருவாளர் ௪௦௯௦-பாடலிலமைத்த சிவரகசியப்பெரு
னால் இரண்டொண்டுகளாகவகுக்கப்பட்டது திரியாக்கிசை என்று
பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றது. இந்தனால், தஞ்சையில் ஸ்ரீ சரபோஜி
மஹாராஜா அவர்களது “திவ்யசமுகத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டது” என்று
கூறிப்போந்தனரேயன்றி, மற்றொன்றுக்கூறுதுபோந்தனர்.

இந்நூலாசிரியர், மூலாதாரக்ஷேத்திரமும், ஜனனான்முத்திக்ஷேதிரமுமானது 'திருவாரூரப்பிறந்தார்கள் எல்லாக்குமடியேன்' என்று ஆலாலசந்தரப்பெருமான் 'திருவாய்மலர்நதருளியதுமான நிறை செலவத திருவாரூரின்கண்ணே அவதரித்தவா. சமலாலயக்ஷேத்திரத்தேபிறந்தவராயினும், இவருக்கு இந்நகருக்கணித்தான புதுப்பத்து ரென்னுங்கிராமமே யுரியதென்பது, இவா, சுந்தராசலமென்னும் திருநல்லூரத்தலபுராணத்துச் சாற்றுககவியின்கீழ் 'இதுசொன்னான் புதுப்பத்துர்த தவவண்ணே நாதத்திரத்தான் ஒப்பிலாமணியென்றறிக' என்று எழுதுவதுகொண்டு அறியப்படும். அல்தன் றியும் இவாபரமபரையினர் இன்றும் அவ்வுரில் வசித்துவருதலும் போதியசானறும்.

இவா இலககணவிகாகமமுதலிய நூலகளியற்றிய வைத்தியநாத தேசிகர்ப்ககல சலனியின்றாரென்பது, இவாபாடிய *குமபகோணப புராணத்துள்ள பின்வரும் ஆசிரியவணங்குசெய்யுளான் இனிதுவிளங்கும். அது வருமாறு:—

“அவமொழித்தென்னுள ததமிழதழுதுதிரு
கவையென ததமிழ்வளஞ்சுரநுநலகுமே
தவமெனக்கயிலையிலிருந்தேசிகன
தவவணவயித்தியநாதன்றான்களே” என்பதாம்.

மற்றொருக்கால தம் ஆசிரியாபெருமையைக்கூற்றினைந்து,

“பொன்னெடுஞ்சுடிலத்தெம்பிரானல்லூர்ப
புராணமாககைதெழுந்தமிழாற
கன்னலுந்தேனுமுதமுதூரக
கனியும்போற்கட்டுரைசெய்தான்
பன்னமையபுகழான தவவணமுதல்வன
பாரெலாமவணங்குதென்கமலை
மன்னவன் கல்விக்கடலெனச்செழித்த
வயித்தியநாததேசிகளே” என்றும்,

“தவிப்பாற்குறுதுணைவனமீகநாதனையனந்தாப்
புவிப்பாற்புலவன்வயித்தியநாதனபுகன்றசெஞ்சொற்
கவிப்பாகத்தேவாககவிப்பாகம்போலின்பவகாட்டுககற்றோர்
செவிப்பாறுள்ளேசென்றுசித்தத்தினினின் றுதித்திகுமே” என்றும்,

* குமபகோணத்தலத்துக்குப் புராணமபாடின, அகோரமாதவன, ஒப்பிலாமணிதேசிகர், மீனாக்ஷந்தாமப்பிள்ளையென்னு மூவருள், ஒப்பிலாமணி தேசிகரியற்றியது சிவரகசியத்துள்ளதாகும்.

பாடியவர் இவரேயாம். மேற்கூறியவற்றால் இவ்வொப்பிலாமணிதேசிகர் இன்னாடிம கல்வியின்றா என்பது இனிதுவிளக்கப்பட்டது.

இவா, 'தியாகர்சந்நிதியில் வரிஸ் சபெறுநதலைமைபூண்டோன்' என்பதற்கிணங்க, வீதிவிடங்கப்பெருமானது வாயிலவிததுவானென்றும், தமிழ்மொழிப்பண்டாரமென்றஞ சொல்லப்பெறுவர். பங்குனித திருவிழாவுக்கு, முதற்றினததுத துவஜாரோகணமானவுடன் பெரிய கணத்தப்பிள்ளையககூடய ஒலையெழுதுவிததுப பின்னர்த தமிழ் மொழிப்பண்டாரத்தைக்கூடயத திருமுகமெழுதுவிததுப பலாகமும் அனுபபுவது இனறும் நடைபெற்றவருமவழகமாம். அன்று இவா களைச சிவிகையிலேறுவிததுத தியாகேசர்சந்நிதியினின்றும் வீடு சேர்த்துவருகின்றனரெனப

இவர் திருவாரூரிற்றங்கியபிறகு வெகுகாலம் குமப்கோணக்கேத்தி ரத்திலேயே தங்கியிருந்தாரென்று தெரிகிறது. குமப்கோணப்புராணம் பாடியரங்கேற்றிய கி. பி. 1704-முதல் சிவரகசியமபாடியரங்கேற்றிய 1718-வரை அவ்வூரிலிருந்திருப்பாரெனபது சில காரணங்களாற்றெனியப்படும. ஆயினும் வைத்தியநாததேசிகர், மலையாளம் திருநெல்வேலி முதலான இடங்கள் சென்றுவந்தது திருவாரூரிற்றங்கிய முதுமைப்பருவத்தில் அவரிடம் ஒப்பிலாமணிதேசிகர் கல்வியின்றவரென ஊகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வைத்தியநாததேசிகாபரமபரையினா 75, 80, 82வயதுக்குப்பின்னரே காலகதியடைந்தவர்களென்பது கர்ணபரம பரைச்செய்தியாவதோடு கண்கூடாகக்கண்டதுமாம்.

இங்று லரங்கேறியகாலம், "மன்னர்புகழ்சரபோஜிமகாராசராசன் மாநிலங்காததிநாளிற்றஞ்சைநகரத்தனிற் றுன்னுமேலிளம்பியுற்றமகர மதியைந்தில்", என்பதால், தஞ்சையையாண்ட மகாராஷ்டிர அரசர்களுள் முதற்சரபோஜிமகாராஜாவினது ஆட்சிக்காலமாகிய கி. பி. 1711 முதல் 1728-க்குள்வரும் ஏவிளம்பிவருவதுமாம். இது சாலிவாகனசகம் 1640-ல் வருகின்றது. இதனோடு 78 கூட்ட ஆங்கிலஆண்டு 1718 ஆகும். சரபோஜிமன்னா பலராகலின், ஏவிளம்பிவரப்பெற்றவரதுகாலமும் நமது ஆசிரியர் இருக்கக்கூடியகாலமும் இப்போதுகூறப்பட்ட காலமேயாக இவா முதலாமசரபோஜியாவா. இவரதுபிதா சகசிமஹாராஜாகாலத்துத்தான் ஆசிரியா குமப்கோணப்புராணத்தை அரங்

கேற்றியுள்ளார். ஆகவே இவர் சாலிவாகனசகம் 1640-ல் செல்லா நின்ற ஏவிளம்பிவருடம் தைமீ 5௩ ஸ்திரவாரம் திரிதியைதிதி சதய ஷத்திரம் சித்திராமயோகமும் அமிர்தயோகமும் கூடிய சுபதினத்தில் சரபோஜிமன்னரவைககளதே, பொனமாவைத் தீராதவினைதீராததா னும், பாகைப் புண்ணைவனநாதனுக்கேடப் இந்நூலை அரங்கேற்றினா ரென்பது பெறப்படுகிறது.

சோதிஷகணிதப்படி ஏவிளம்பிவருஷப்பிரவேசம், அதற்குமுற் பட துர்முதிரு பங்குனிமீ ௧1௩ சனிகிழமை 44-நாழிகை 18 விநாடி 15-தாப்பரைக்குப்பிறக்க, அடுத்ததினமான ஞாயிறுக்கிழமை முதற்றேதியாயிற்று. வருஷப்பிரவேசமானநாளுக்கு நாலாநாளே தைமாதப்பிரவேசமாகுமாதலால், சனியினின்றும் நான்காநாளாகிய செவ்வாய்க்கிழமை பகல் 23-நாழிகை 46-விநாடிக்குத் தைமாதப்பிர வேசமாயிற்று. அதினின்றும் ஐந்தாநாள் ஸ்திரவாரமாயிற்று.

இலக்கணவிளக்கபரம்பரை,
திருவாரூர்-சோமசுந்தரதேசிகள்.

தமிழ்பிவருத்தி.*

உலகத்துள்ளிலாவிவருநின்ற பலவகைப்பட்டபாஷைகளில், நந்தம் செந்தமிழ்ப்பாஷையானது ஒரு அழகியபாஷையாகும். திராவிட பாஷைகளிற புராதனமானதும் திருத்தமானதும் திருவுற்றுவிளங்கு வதுமாகிய நந்தம்செந்தமிழ் நாளடைவிற நேயவுறுது, மேலும்மேலும் ஒங்கி, உன்னதமடையசெய்யவேண்டியது உத்தமர்களுடையகடமை யாகும். பாஷையையவளாக்குங்கடமை பாஷையைப்பேசும் ஒவ்வொரு வருக்கும் பொறுப்பாயிருக்கிறதென்பதை மறுக்கக்கூடியவா யாவா? பாஷையைத்திறந்தாற பாவினளாவோம், பரதேசிகளாவோம். நமது பாஷை யபிவிததியடையாது நாளுநாள், குன்றி நலமறறுப்போரு மானால், நாமும் குன்றி நலமறறுப பலமறறுப்போவோம்! அறிவை

* இது, மதுரைத்தமிழ்ச்சுவகத்தின பதினமூன்றாம்வருஷக்கூட்டத்திற் படிக்கப்பெற்றது.

வளர்த்து, ஞானத்தைப்பெருக்கி, இகலிஷயத்திலானாலும், பரவிஷயத்திலானாலும், ஏறமமடையுமேநாகசமுடைய அறிவாளிகள் எல்லோருக்கும் ஆத்தமாவைவிட பாவையானது அரியதென்று பொருளாகும்' பாவையையவளாப்பதானது சண்ணிலலாகருக கண்ணளித்து, உணர்விலாருக்கு உணர்ச்சியைக்கொடுத்து, அறிவுடனகலந்த ஆனந்தத்தை அபரிமிதமாயத்தந்து, எவகுப்பாரத்தாலும் இங்கிதமே, எதைப்பாரத்தாலும் இனபமயமே, எல்லாம் விளக்கமே, எல்லாம் ஒழுகக்கமையாக, எல்லாவற்றிலும் உயாவையவிக்கும்.

பாவையையவளாததலானது மேலான நமதுகடமையாயிருக்கின்றது. எல்லாவிதமான சீர்திருத்தங்களுக்கும், எல்லாவிதமானநன்மைகளுக்கும், எல்லாவிதமான ஏறமங்களுக்கும் நமதுபாவையையவளாத்து இலககியத்தைப்பெருக்கவே நாகரிகமானமுறை, நன்மையானவழியென்று நாமெல்லோருமுணர்ந்து அலகக கடைப்பிடித்தொழுகவேண்டும். இலககியத்தையொழித்து இகபரசாதகத்தைநாடுவது, அஸ்திவாரமில்லாது அரமண்கடமுயலவதுபோலாம்'

ஜனசமூகசீர்திருத்தமென்கிற(Social Reform)விஷயத்திலானாலும், துலரத்தனத்தாரிடம் நமகுறைகளைக்கூறி அவைகளைப்போக்கமுயலும்விஷயத்திலானாலும், வேறெந்தவிஷயத்திலானாலும், நாமசரியாகநடந்து, நம்கோரிக்கைகளை நாடேற்றிக்கொள்வதற்கு, பாவையுதவிபிலலாவிடின், பலனென்பது கிடவேகிடாது. இதையறியாது இங்கிலீஷிலேயே தலைமுழுகியசிலலோர், அபிமானமென்பதை யறவேயொழித்து, ஆகாயத்திலிருந்து அப்போதுதானாகுகித்ததுபோலும், சீமையிலிருந்து அப்போதுதான இறங்கினதுபோலும், தலைகாலதெரியாது, சொந்தத்தேசத்தையிகழந்து, தந்தமபாவையையமறந்து, "பெற்றவயிற்றினைப்பெருநோய்செய்வானபிறநதார்களே" யென்று பெரியாரொருவர் திருவாயமலாந்தபடி, வீணாவாரஞ்செய்து போராட்டம் விளைப்பார்க்கெயனறி, உதவித்தித்தகாரியத்தை வெகுலேசாய்செய்ய அவர்களாலாகாது.

ஆங்கிலநூலாளவாசித்த அறபுதாசன் அநேகர், மேதக்கஅபிப்பிராயங்களைப்பும், மேன்மையான நோக்கங்களைப்பும் சீர்திருத்தங்களைப்பும் கிறப்புக்கொள்கைகளைப்பும், மேடையிலின்று ஆங்கிலத்திற்பேசிவிட்டு,

மனத்தாலும் வாக்காலும் நடத்தையாலும், மாண்புடைய தமிழ் சொந்தப்பாஷையையிகழ்ந்து, வீட்டிற்குவந்ததும் அவர்கள் பேசியதை யெல்லாம் எட்டுசுசுரைக்காயாகவிடுகிறார்கள். ஏன்? தந்தையர் பேசுவதும் தமிழ், தாய்பேசுவதும் தமிழ், கொஞ்சிக்ஞாலும் குழந் தைகள் பேசுவதும் தமிழ், மக்கள் மனிதர்கள், உறாருறவினர்கள் முதற் பலாபேசுவதும் தமிழ்! இவ்வாறு சுற்றியுள்ளவைமுற்றிலும் தமிழ்மயமாக நடுவிலின்றி நீர் நும்கொள்கையை நாடகம்புரிந்துநாட வேண்டுமென்றால், உமக்குமாததிரந்திரிந்து, மறநேருக்கெல்லாம் மறைந்துகிடக்கும் அன்னியபாஷையால் அது சாத்தியப்படுமா? ஒரு போதும் சாத்தியமாகாது.

நமது இனிய தமிழ்மொழிவழியாக நம்மனோருக்கு உண்மைகளை யெல்லாமெடுத்து உளமபதியக்கூறினாற்றான, உண்மை விளங்கும், நன்மைவினையும்!. சீர்திருத்தமென்றாற் செருப்படி, புதுவழக்கமென் றால் விளக்குமாற்றுப்பிரயோகம் என்று கண்முடிவழக்கமெல்லாம் மண் முடிப்போகவொட்டாதுகாதது நாமெல்லாம் கரையேற்றவொட்டாது கடாஷம்புரிபும் பாடிக் கிழவிகளுக்கும் அவர்களைப்பின்பற்றும் வய துக்குமிகளுக்கும், சுலபத்திலறியலாகும் தமிழ்மழியாகப் போதனை செயது புத்தியைத்திருப்பினால் ஆயிரம்வருஷத்திலாகாதகாரியம் அரை நிமிஷத்திலுள்ளிதிலமுடிந்துவிடும்! இதனையறியாது, எவ்வளவெவ் வளவோ பிரயத்தனங்களசெயது வாய்ப்பறையாகவும் நாக்கடிப்பாகவும் இல்லாதசீர்திருத்தங்களைச் சொல்லாலேமுழக்கவிட்டு, வீடுசென்றதும் கோடிடப்பது, என்ன அவலக்ஷணமானசெயல்! என்ன விகாரமான நிலைமை! சொன்மாததிரத்திலநிற்கும் சீர்திருத்தக்காரர் (Lip Re-formers) என்று கேலிசெய்து நாலவர் நகைப்பதற்குக்காரணம், வெளியிற் புருஷர்கள் சொல்லுகிறபேசை வீட்டில் ஸ்திரீகள் நடத்த வொட்டாமையேயாகும்.

உபந்யாஸமேடையில ஒருபுருஷன் உன்னதமாய்நின்றகொண்டு, ஜாதிவித்தியாசம் காரணமாக ஒற்றுமைவிடுதது வேற்றுமைகாட்டக் கூடாதென்கிறான்! வீடுவந்ததும், பாடிக் கிழவி, குலம் கோத்திரம் இமயியளவும் தவறக்கூடாதென்கிறான்! பெண்கலவிவேண்டுமென்கிறான் ஒருவன், பெண்கலவி கூடாதென்கிறான் ஒருத்தி! இப்படி, பசியெடுக் கிறதென்றாற் பட்டினிபோட்டும், புளியேபயமவருகிறதென்றாற், பெரு

விருந்தளித்தும் தாறுமாறுகள்செய்த சிகண்டியைப்போல, எந்தக் காரியமும் முடியவொடாது, எந்தச்சீர்திருத்தமும் நிகழ்வொடாது அஞ்ஞானத்திலேயே மேலும்மேலும் அழுந்தி, நாமெல்லோரும் தவிக கச்செய்யும் நாரீர்தனங்களுககு நம்பாஷையிலேயே கலவியளித்தால நல்லசீர்திருத்தங்களெல்லாம் நான்குநிமிஷத்திலவநதுநேரம்.

குழந்தைகளுக்குச் சீராபடித்தாலாபடிப் பாலூட்டிமேபோதே பாஷையையுழுட்டிப் புத்திபுகட்டத்தகும் புனயவதிகளுக்குக் கலவிய றிவுபுகட்டாது, கண்முடித்தனதையே பெருக்கவிடிவந்தால், தேசம் எப்படி கேட்கமடையும்; நேசம் எப்படி நினைமலமாய்விளங்கும்; உண்மை எப்படி உறுதியாயநிலைக்கும்? பாதிப்பெயா அஞ்ஞானாத காரத்திற்பரிதவித்துநிற்க, மறற்பபாதிப்பெயரால் மஹிமைகளெல்லாம் விளையும் என்று மனப்பால்குடிப்பது எவ்வண்ணம் பொருந்தும்? பெண்களமாததிரமல்ல, புருஷர்களிலும் எத்தனைபெயா கலவியறிவில் லாது காலங்கழித்துவருகின்றார்கள்! கோடிககணக்கின்றாய்வாடிநிற்கும் கலவியறிவில்லார்களநிவில், அத்திபூத்ததுபோல அங்கொருவா இங் கொருவர், கலவியறிவுபெருக்கத்தாற கவினமிகவடைநது, இயற்கைப் பெருமவளத்தால் மனத்துய்மைமிகப்படைத்துவிளங்கும் சிலலோரால் மாததிரம் என்னகாரியம்செய்யமுடியும். அவர்கள் செய்யக்கூடியதெல் லாம் அறிவை அபிவிாததிசெய்வதேயாகும்! நம தமிழநாடாரனை வருக்கும் நல்லறிவுச்சுடாகொளுத்தவேண்டுமாயின், நம தாய்ப் பாஷையாசிய செந்தமிழவழியாய்ச் செய்யவேண்டுமேயன்றி, அன்னிய பாஷையாறசெய்யமுயற் றல் அசம்பாவிதமாயேமுடியும். தாயினுதரத் திருந்து தலையில் ஜனித்த அனறுதொட்டு, நாம் ஒவ்வொருவருடனும் நன்குபழகி, அளவளாவி, கருத்துக்களையெல்லாம் திருத்தமாயுரைக்க நோந்த நம செந்தமிழ்வழியாகவே நாம் அபிவிருத்தியடையமுயல் வேண்டுமேயன்றி, வேறுபாஷையை விட்டிற்றுத்தக்கருதுவது வீணையோசனையேயாம்!

உருடு (Urdu) பாஷையை நம்பாஷையாய்ச்செய்துகொள்ளவேண்டு மென்றுகருதினர், லௌகிகமேதாவியாரா ஒருவர்! நமக்கு ஒன்றமே தெரியாத 'உருடு' பாஷையானது, செந்தமிழ்தன்னைச்சிதறவடித்து, நம விட்டிலும் வாசலிலும் தொட்டிலிலும் கட்டிலிலும் பெண்கள்

பேச்சிலும் குழந்தைகள் மழலையிலும் பிரவேசிக்கக்கூடியதாயின், ஏற்கனவே அதிகாரஞ்செலுத்தும் இன்கிஸீஷ்பாஷையே நம் சுயபாஷையாகுதல்கூடாதா? ஆங்கிலபாஷையே அரசபாஷையாயிருந்தும் நம் சொந்தபாஷையாகக்கூடாததாயிருக்க, வேறுபாஷையா நமது சொந்தபாஷையாகக்கூடியது?

ஆபிரகணக்கானவருஷங்களாய் ஆபிரகணக்கான அரியபெரிய நூல்களில் வேருன்றிக்கிடக்கும் வியன்பெருந்தமிழ், சுமார் இருநூறு லட்சம் ஜனங்களாற்பேசப்பட்டுவரும் இனிய செந்தமிழ், ஒருவரிருவராலொழிக்கப்படுமென்றாவது, சிலநாள்களுக்கும் சிதைக்கப்படுமென்றாவது நினைப்பதைப்போற பித்துப்பிடித்ததொன்றை எதற்கிலும் காணக்கிடக்காது! நாம் விரத்தியடைந்து முன்னுக்குவரவேண்டுமாயின், நமது சொந்தபாஷையாகிய சுந்தரத்தமிழை இந்நதக்காலத்திற்கியைநதவண்ணம் முந்தறச்செய்தலவேண்டும்; அல்லது தமிழென்ற பெயரையே தள்ளியொழித்துத் தமிழையேபழித்து இராமாயணமாதிய பெறலுங்காப்பியங்களைக்கழித்து நாமும் நம்மைத் தமிழ் ரெனக்கூறுது, வேற்றுருவினராய், வேறுகொள்கையினராய், வேறு ஜாதியினராகவே மாறிவிடுதலவேண்டும்! இருநூறு லட்சம் ஜனங்களும் இவ்வாறுகமாறி இவர்களுடைய ஆச்சாயகரமான அரிய நூல்களும் மறைந்து, ஒழிந்துபோவதென்றால் அது சாததியமான காரியமா? அது நினைக்கத்தக்கவிஷயமா? அவ்வாறு மாறக்கூடுமென்றும், ஏதாயினும் வேறொருபாஷையை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடுமென்றும் நினைப்பதுபோன்ற ஆபாஸமானதொன்றை அகிலத்திற்கிடையாதென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

தஞ்சைஜில்லாவிற சிவநாடங்களுக்குமுன், மஹாராஷ்டிர அதிகாரம் மாட்சியுற்றிருந்தகாலத்தில் ராஜாங்கவிஷயங்களில் மஹாராஷ்டிரபாஷையே மாண்புற்றிருந்தும் கணக்குமுதலியவை மஹாராஷ்டிரபாஷையிலேயே வைக்கப்பட்டிருந்தும், அப்பாஷையானது தமிழை அழிக்கவும் நிலைபெற்றுநிற்கவுமில்லையென்று அநேகர்சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன். நமதுகொள்கைவலியுறுதற்கு' நன்கமைந்த ஆதாரங்களில் இதுவுமொன்றாகும் என்று நினைக்கின்றேன்.

நிற்க, மேற்கூறியபடி எல்லாச்சீர்திருத்தங்களுமுண்டாவதற்கும் பற்பலஜாதியாரும் பற்பலவிதமாய், நாகரிகத்திலும், அறிவாற்றல்களிலும், பக்திவராககியங்களிலும் உன்னதநிலையடைவதற்கும் செந்தமிழ்பிவிர்த்தியே சிறந்தசாதனமாம். நமபாஷையில் அபிமானமும், நமதேசத்தில் விஸ்வாசமும் நமக்குக் கடாய முண்டாகவேண்டும்! இந்த அபிமானமும் இந்தவிஸ்வாசமும் நமக்கு இல்லாதவரைக்கும் நாமமனிதரல்லா என்றே மதிக்கப்படுவோம், இகழப்படுவோம்! நமபாஷையில் நமக்கு அபிமானமுண்டாய், நமபாஷையை நாளடைவிற்காலத்திற்கேற்றவாறு கவின்பெறச்செய்தால், பெண்களும் பேலையரும் உண்மையையுணர்வும்தீமையையகற்றவும் திறமுள்ளவாகளாவார்கள். அன்பாராத நமது இராசாங்கத்தார அரிய உரிமைகளை நமக்கு அருளோடுகொடுக்கவும், ஜனசமூகச்சீர்திருத்தங்கள் (Social Reforms) நன்கு நிலைவேறவும், புத்திபெருகவும் யுகதிவினையவும், யந்திரங்களின் தந்திரங்களும், இந்தப்பிரபஞ்சத்தின் எண்ணிலலா வினோதங்களும், விஞ்ஞானசாஸ்திர (Science) விதுபாடுகளும், வேறுபாடுகளும் மனிதர்புதிநது மாட்சியுறுவிளங்கவும் வழியுண்டாம். ஆகவே, நமதுதமிழ்ப்பாஷையை நானுவிதங்களினும் நளினமுறச்செய்வதே நமது கடமையாகின்றது.

நமது செந்தமிழ் ஏறகனவே மேன்மையாய்விளங்கி மின்னித்துலங்குவது. திராவிடபாஷைகளில் திருத்தமுற்றதும் பெருமையடைந்ததும் நமதுதமிழேயாகும்! வடமொழியாகிய ஸம்ஸ்கிருத்ததுடன் தென்மொழியாகியதமிழை ஒருமைப்படுத்தினார்கள் முன்னோர், பெருமைப்படுத்தினார்கள் பெரியோர்! கோவாணவேதத்தைக் கேசவன்பின்னாக நிறுத்தி, திராவிடவேதமாகிய செந்தமிழ்வேதத்தை முன்னாக அமைத்தார்கள் முதறினார்! தெலுங்கருக்கு வேதம்வேண்டுமானால், திருவாய் மொழிக்குவரவேண்டும், கன்னடருக்கு வேதம்வேண்டுமானால் தேவார திருவாசகங்களுக்குப்போகவேண்டும். ஆரியர்களும் தமிழின் பெருமையை அறிந்தேயிருந்தார்களென்று நினைக்க ஆதாரங்களிருக்கின்றன! அறிந்தோடுமாதிரிமன்று, அரிய தமிழை உரிமையோடு ஆதரித்துப் பொன்னேபோறபோற்றியும்வந்தார்கள். வணைவசம்பர் தாயசரித்திரத்தில் இவையனைத்தினையும் காணலாம்.

இதனால், பன்னெடுகளாய் நமதுபைநதமிழானது மிருத்தல்லாக் கியமாகக் கொண்டாடப்பட்டுவந்தது என்பதும், இந்தியாவின் இரு பெரும்பாஷையி லொருபெரும்பாஷையாய்ப் பாவிக்கப்பட்டுவந்தது என்பதும் நன்குவிளங்குகின்றன. தமிழின் இனிமையைத் தமிழரே அறியவேண்டும், தமிழுணர்ந்தவரே ஊடுகக்கூடும்! தமிழின்கட்காணப் படும கவிதாசாதுயங்களும கற்பனாவிசேஷங்களும, இதரபாஷைகளிற்காணப்படுவனவற்றிற்கு இளைத்தனவேயல்ல. புராதனமாய் நம தமிழிற்பொருநதபுள்ள உததம் நூல்களின் உயாவைக்கூறுவான் தொடங்கி, சென்னைராஜதானிகலாசாலை (Presidency College)யில் பிரசிடென்சி மாஜிஸ்ட்ரேட் (Presidency Magistrate) ஒருவா அக்கிராசனத்தின்கீழ், உபநயாஸஞ்செய்தவமயத்து, அவைகளை யொருவாறுதிரட்டி அமுசிய நதவனமாய்வருணித்திருந்தேன. அதை இவ்விடத்து ஆண்டுசெல்வது அவசியமெனத்தோன்றுகிறபடியால், அதைச் சிறிதுகூறி அப்பாற்செல்லுகிறேன்!

நமது அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழிககு, சிங்காரமமிருந்த அலங்காரநதவனமொன்று நாம புதிதாயமைப்பதன்முன்னர்ப் பண்டைக் காலந்தொடங்கிப் பல்லாயிரம்வருடங்களாகக் காற்றிற்கும் மழைக்கும் அனலுக்கும் அபாயங்களுக்கும் தப்பியும், ஒருவசையாயிருந்தது பல விதமாய் மாறுபடும இப்போது நாமகாண்கிற தீந்தமிழ்ப்பூந்தோட்டம் எவ்வண்ணம்விளங்குகின்றது என்பதைச் சிறிதாயினுங் கவனித்தன செல்லவேண்டியிருக்கிறது.

“ஆஹா! அதனுடைய அழகும் அமைப்பும் நனிமிகப்பெரிதே! அதனுடைய அளவும் எல்லையும் அயனாலுங்கூறலாகாத அவ்வளவு பெரிதாய்விளங்குகின்றன. அப்பூங்காவின் உட்புறத்தி னொருபால் அரிசந்தனம், கற்பகம், சந்தானம், மந்தாரம், பாரிசாதம் என்னும வந்திக்கத்தக்க ஐந்தது பெரியவிருக்கங்களாய் ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் விளங்குகின்றன. அவைகளே சீவகசுந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பன. அவைகளின் நீழலிற் கொழுத்துத் தழைத்துப் பூத்துப் பழுத்த அநேகஞ்செடிகளும் கொடிகளும் மரங்களும் காணப்படுகின்றன. இவ்விடத்தை விட்டு இன்னொருபுறஞ் செல்லவும், ஆங்கே மனதையிழுத்து மாயஞ

செய்து சல்லாபஞ்செய்யும் பொல்லாத மல்லிகையாகவும், முல்லையாகவும், சோகநதீராகவும் அசோகமாகவும், ஏதமநீங்க ஒதினூர்தம்மையும் வாத்தனைசெய்யும் சூதமாகவும், காமரைவெருட்டிம் தாமரையாகவும், கோவைத்துறைகளும் பறபலகீரத்தனைப்பதங்களும் குவிரத்துகிடக்கின்றன. அவ்வாறிழுத்தமணதையும் அழைத்துக்கொண்டே டிரிந்தொருபக கம்போக, அவ்விடத்திலே என்னையும்விழுங்கி என்மணதையும்விழுங்கு வேனென்று நன்றோயிறறும் கொன்ஹைமாமலராகவும், களவுசெய்த கண்ணைக்காண உளவுகாட்டி உறுதிபடும் துளவசெடியாகவும், ஆத்தியாகவும், அலரியாகவும், பத்திரமாகவும், புஷ்பமாகவும் பறபலவித மாய் உற்பவிததுள்ள தியப்பிரபந்தமுட திருவாசகமும் தேவாரமும் திருவருடபாஷமாய அநேகமதரிசனமாக்கின, அங்குசின் றும் சமறுத திருமயிலை, அப்பூநதோட்டத்தின் நடுவில் ஆலமரம்போன்று மிகவும் பெரிய விருக்டமொன்றுதெரிந்ஹது ' அதோ அண்ணாநதுபாத்தால ஆகாயத்தை அளவுகிறது. குவிரதுபாத்தால, பாதாளத்தளவும் போய் முன்னருமின்னருமாக வேரோடிசென்று பூமியைப்பிளந்த சாமியையொத்திருக்கிறது. அதனிடம் எல்லாப்பூக்களும் உல்லாச மாய்ப்பட்டர்நது சொல்லவொண்ணா அழகைத்தருகின்றன. அதன் அடி வாரத்திலுள்ள பள்ளமானது ஜலாதாரங்கொண்டிலிரவுவதால் ஆங்கே கமலமும் குமுதமும் விமலமாய விளங்கவும், அமரத்தின் உடலிலும் இலையிலும் கிளையிலும் வீழ்திலும் தொற்றித் தொடர்நது பற்றிப்பட்டர்நது எல்லாப்பூக்களும் உல்லாசமாய்ப் பரிமளிக்கவும், போதும்போதாதற்கு ஆகாயத்திலவிளங்கும் நக்சத்திரங்கள்போல மரத்தினுடைய அதிகப் பிரகாசமானபூக்கள் சொலிக்கவும், எல்லாவனப்புமமைந்த அவ வரியபெரியமரமே தனக்கு ஒப்பாரும மிககாருமில்லையென்னுமபடி ஒங்கிபுலகநத தீங்கவிக்கமபனாறசெய்யப்பட்ட இராமாயணமாவது !

அருக்கமாகக் கூறுமிடத்து, நமசுந்தரத்தமிழின் நலமிக்கதூலகளில், ஆழ்வார்களபன்னிருவர் அருளிச்செய்த அற்புத நூல்களும் நால்வர்திருவாய்மலர்நத ஞானப்பாடல்களும், கவிச்சககரவர்த்தியாகிய கம்பன் நமக்குதந்த கவிதார்தனங்களும் மேதினியெங்கும் மின்னிததுலங்குபவையாயிருக்கின்றன. பக்திரசத்தைப் பாகெனஆற றும் பக்தர்கள் தமிழ்முன்னும், கற்பனாவுகாரத்தைக் கற்கண்டெனச சொரியும் கம்பன்கவிமுன்னும் எந்தப்பாஷைநூல்தான் எதிர்த்து

நின்ற ஏகாதிபத்தியஞ்செலுத்தும்? இன்னிசையோடுதுலங்கும் நன்ன யத்தமிழாகும் நாலவாதமிழ், அறபுத்தமிழாகும் ஆழ்வாதமிழ், அலங்காரத்தமிழாகும் கம்பன்தமிழ், நீதியைப்போதனைசெய்யும் வள்ளுவர்போன்ற வேதத்தமிழ்,—இவைகளையும், கன்னெஞ்சையும் கரை வித்து, வன்னெஞ்சையும் வளப்படுத்திப் பகதிககடலில் நமமை முழக்க செய்யும் பின்னோசிலரது பெருமைபுள்ளதூலங்களையும் நமத்தமிழ்ப் பாஷையானது பெற்றிருக்கிறவனாகும் இலக்கியவன்மையில் நமமைக்குறைவாய்நினைத்தல் முடியாது.

கம்பனபாடல்களின்கருத்தையறிந்தும், கம்பனபாடல்களின்சொற் சுவைதெரிந்தும், கம்பனபாடல்கள் நாதலிககாதவா யாவரிருக்கக் கூடும்! கம்பன்ககாட லும் கவித்திறமவாய்ந்தவாகள் யாரிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியரும் (Shakespeare) மில்டனும (Milton) ரீர்குபாஷைபில் ஹோமரும் (Homer) லாடின் (Latin) பாஷையில் விர்ஜிலும் (Virgil) ஸ்மஸ்கருத்தத்திற காளிதாசனும்போலவே, தமிழில் அறபுத்தகவிதாசாநூயமவாய்ந்தவன், கம்பனையாவன்? ஷேக்ஸ்பியரநாடகத்தில் அங்குபிறக்கும் அறபுதம் காணலாம்! கம்பன பாடல்களறி சொல்லல்லாம் நவரத்தினம்! இயல்லல்லாம் இசைவள முடையது! போகக்கல்லாம் நாடகப்போககு! நாடகமெழுதாமலே நாடகச்சுவைகாடினான நந்தம் கவிச்சகரவாததியாம் கம்பன்! பகதிப்பாடல்களும் பரவசமவிளைக்குமபாடல்களும் செந்தமிழிற போலவே, ஸ்மஸ்கருத்தத்திறருக்கின்றனவென்றுநினைக்க இடமில்லை யென்றா ஜஸ்டிஸ் சதாசிவ ஐயா. (Justice Sadasiva Aiyer) தற்காலம் அது ஜீவபாஷையாயிலலாதிருப்பதாலே அப்படியிருக்கக்கூடு மென்றுநினைப்பதற்கு நியாயமிருக்கிறது.

மேற்சொன்னவைகளாலே, கவித்திறத்தில் நந்தம் செந்தமிழ் எந்தப்பாஷைக்கும்குறைந்ததாயிருக்கவில்லையென்று ஏற்படுகின்றது. ஜகதலமபுகழும் ஷேக்ஸ்பியரைவிடக் கவித்தலமபுகழும் கம்பன் எவ்வளவோ மேன்மையானவெனப்பது எனனுடைய அபிப்பிராயம். நந்தம்பெருமை யிவவாறாக, நாம் இன்னும் முன்னுக்குவரவேண்டும தற்கும் நமத்தமிழ் இன்னும்செம்மையடைவதற்கும், தற்காலவேறு பாடுகள்சம்பந்தமாகத் தற்காலம் நம்மிடம்காணப்படும்குறைகளின்ன வெனக்குறித்தறிதல்வேண்டும். நாம்விர்த்தியடைவதற்கு நம்பாஷை

விர்த்தியடையவேண்டும். பாஷைவிர்த்தியடைவதற்கு இலக்கியம் மேன்மையுறவேண்டும்! இலக்கியம் இன்றேல் இலக்கணமில்லை! இலக்கணமில்லாவிட்டால் அவலக்ஷணமே எல்லாமென்பது சொல்லாமையுமேயுமே.

நமபாஷை விர்த்தியடைவதற்கு நான்குதடைகளுண்டென எனக்குத்தோன்றுகிறது.

முதலாவது — அருமையற்றசுவடிகளுக்குப் பெருமையேற்பவேது. சிலவருடங்களுக்குமுன்வந்த என்னைகளோபிடியா (Encyclopaedia) என்னும் விதத்யாமண்டல வியனபெருநூலார், தமிழைப்பற்றிப்பேசிக்கொண்டுவருமபொழுது, தற்காலம், தமிழ்ப்புஸ்தகங்கள் அநேகம் வெளிவருகின்றனவெனயும் ஆனால், அவைகளிற பெரும்பாலான சத்தையற்ற சொத்தைசசுவடி (trash) களாயிருக்கின்றனவெனயும் கூறுகிறார். அன்னியர்கள் கூறுகிறார்களெனயு அவர்கள் மீது ஆயாசப்படுவது அதாமமானகாரியம். என்னைகளோபிடியா (Encyclopaedia) வில் மேற்சொன்னவாறுகூறப்பட்டிருக்கிறது, எவ்வளவோ சரியெனயு எனக்குத்தோன்றுகிறது. நல்லபுஸ்தகங்களுக்கு நல்லபிமானமேற்படாதிருக்க, நலமற்றசுவடிகளுக்குப் பலமேற்படுவது தேசத்தின் அபிவிருத்தியை நாசஞ்செய்யும்வழியாகும். ஜனங்களுக்கு இலக்கியத்திற சரியானருசியேற்படாதிருப்பதே மேற் சொன்ன சிறுநூல்களுக்குமேன்மையுண்டாகச்செய்கின்றது. அபிப்பிராயங்களும் ஆபாஸம், சொற்களுபயோகத்தவிலும் (stupidity) மூடத்தனம் இவைகிறைந்துள்ள சுவையற்றபுஸ்தகங்கள் புறமிவிரந்து ஈசல்புறப்படுமாறுபோல் மேலும்மேலும்வெளிவந்து, ஜனங்களுக்கு இயற்கையிலுள்ள சொற்ப அறிவையும்பறக்கடித்துவிடுகின்றன! ஒருநாம மோருருவமில்லார்க்கு ஆயிரம்திருநாமம்பாடி நாமதெள்ளேணமகொட்டாமோ என்று உன்னதவிஷயத்தில் ஒருவர் கூறியுள்ளபடி, அறபவிஷயமாகிய ஆபாஸப்புத்தகங்களியற்றுவதில், ஒருநாமத்திற்கு முரிததாகாத உபயோகமில்லாத புத்தகங்களுக்குத் திருநாமமிடும் தீவியததைப்பாருங்கள். தண்டசோற்றுத்தடிநாமன்கதை, ரேணபுடுங்கிரிஷிபாடல்கள் என்று இவ்வாறு கண்டபடி எழுதிக்கண்டபடி அவைகட்குப் பெயரிட்டு ஜனங்களை ஏமாற்றவைத்து மோசஞ்செய்து காசுபறிப்பதே எங்குப்பார்த்தாலுமவழக்கமாய்விட்டது. நல்லபுத்தகங்களென்றால் ஜனங்களுக்கு விரும்பமென்பது

கிடையாது. மனதைக்கெடுத்து அறிவைமயக்கி ஆபாஸத்தினிழைத்துக்கொண்டுபோகும் புஸதகங்களென்றால், ஆயிரக்கணக்காய்ப் பேயெனப்பறந்து வாங்குகிறார்கள்! அத்தகைய ஆபாஸக்கநதல்களில், அதுசிதமாயெழுதும் அறபவிஷயங்களைச்சொல்லவென்றால் நாவும் எழவில்லை; எழுதவென்றும் கையும்வரவில்லை; நல்ல உணவென்றால் நாக்கசந்து, ஆகாத உணவிறகே ஆவல்கொள்ளும், ஜூரம் முதலிய சிறுசில கொடியரோகங்களில், எப்படி மருந்தைக்கொடுத்து, ஏறுமாறுனசுவைகளைத் தாறுமாறில்லாதிருக்கச் செய்கிறோமோ, அப்படியே உத்தமமான நூல்களாலும் உயர்வான பிரசங்கங்களாலும், ஜனங்களுக்குச் சரியான நூல்களில் விருப்பமுண்டாகவும், நல்ல நூல்களுக்குல்லாம் பெருமையுண்டாகவும், அதனால் அறிவென்பது கொழுந்து விட்டு ஆனந்தமவிளையவும் ஆபாஸங்கள் ஒழியவும் செய்யவேண்டியது நமது கடமையாயிருக்கின்றது.

இரண்டாவதுதடை யாதெனின், ஆங்கிலமயிற்றநம்மவருக்கு அபிமானமின்மையேயாம். கலையறிவில்லாத காட்டுமிருகங்கள் போன்ற நாட்டுப்புறத்தாரிடம் சிற்சிலவேளைகளிற் பறபல நற்குணங்களும் மிகுந்த அபிமானமும் காணலாம். மேதாவின்களான மேனாட்டுப்புலவர்களின் அறபுதனூல்களை அருமையாய்ப்பயின்ற ஆங்கிலப் பட்டதாரிகள் பலலோரிடம் அபிமானமென்பது அறவே காணாதொழிகின்றது. ஆயிரமாயிரமாய் ரூபாவந்தாலும் அன்னோர்கள் அரைக்காசுக்கு ஐம்பதுமுடிபோட்டு, தமிழ்விஷயத்திலென்றால் ஐயாயிரம்முடியும்போட்டு, சாக்குப்போக்குகளசொல்லி ஒத்தாசைசெய்யாமலே கையை உதறிவிடுகிறார்கள். தமிழ்ப்புஸதகங்களைவாங்க விருப்பமுள்ளவர்கள்போலவும், தமிழ்ப்பாஷையை ஆதரிக்க அவாக்கொண்டவர்கள்போலவும் தயாளக்கொக்குகளாய்விளங்கும் தனவநதர்களாகும் அன்னோரிடம்சென்று பாரதமவாங்குகிறீர்களாவென்றால், இராமாயணம் இல்லையாவென்பார்கள். இராமாயணமிருக்கிறது வாங்குகிறீர்களாவென்றால், பாரதமதான்ஸார் வேண்டியது அதில்லையோவென்பார்கள்! பாரதமும் இராமாயணமும் இருக்கின்றனவென்ற பகவதகீதையில்லையோ, பாகவதம் இல்லையோவென்பார்களா. எல்லாமிருக்கின்றனவென்றால் ஒன்றும்வேண்டாமென்பார்கள்! கால

மில்லையென்பார்கள் ! வேலையில்லையென்பார்கள் ! ஆங்கிலக்கருத்துக்களைப் பாங்குபெறவமைத்துள்ள துணைவழியிலாம் துட்பனால்களிருக்கின்றனவென்றால், ஆங்கிலத்திற படித்தாவிட்டோம், அனுவசியம் தமிழில் என்பார்கள் ! பண்டிதமுறையிற பதிற்றுப்பத்தநதாதிசெய்துள்ளோம், பெற்றுக்கொள்கிறீர்களாவென்றால், பாட்டிகதையாலும் பாட்டுப்பாடுவதாலும் எமக்குப் பயனேகிடையாது எனபார்கள் இப்படியாக ஏட்டிக்குப்போட்டிசெய்து ஏறுமாறுகத தாறுமாறுகள் பேசி இலக்கியவழியில் உழைப்பவர்களை இளைப்பாக்கிவிடுகிறார்கள். கனவான்களே ! தனவான்களே ! உங்களையும் உங்களைப்போலவாரையும் யான ருறைகூறவந்தேனல்லேன். நமதுசங்கத்தின் கன அக்ராசனாதிபதியாம் அரசிளஞ்சிங்கத்தின் ஆதரிப்பினாலும், உப அக்கிராசனாதிபதியின் உதவிப்பெருக்காலும், ஒய்விலலாதுழைத்து, நமதுசங்கத்தின்பாங்கையேகவனித்துத் தமிழின் அபிவிருத்தியையேதியானித்து, வக்கீல்களாயிருந்தபோதிலும், வைகறைமுதல் நள்ளிரவுவரையில் அவையிரண்டின்விஷயமாகவும் பலவிதமான எண்ணங்களை எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் இளைப்புச்சலிப்பிலலாத காரியதரிசிகள்கவனவிசேஷத்தாலும், உங்களுடையவும் உங்களைப்போன்றவாளுடையவுமான அபிமானவிசேஷத்தாலும், கொஞ்சமாவது இருதத்தமிழ், குலாவிநிறுகின்றது. இலக்கணக்கணக்காயுள்ள ஏனையோருக்கு அபிமானமென்பது பேருக்குக்கூடக் கிடையாது. இருதவிதமான இழிகுணமநதம் மனிதரிடம் நிலைபெற்றிருப்பதன்றான் நமநாடு இருதநிலைமைக்குவந்துவிட்டது. இனி எந்தநிலைமைக்குச் செல்கிறதோ !

அன்பாய் நம்மை அரசாளும் ஆங்கிலர்முதலானோர் தேசங்களில், லக்கணக்கணக்கானபுத்தகங்கள் பதிப்பானதகூணமே விலையாகின்றன ! ஆங்கிலையர்களுக்குள் அமபட்டன் முதல் அரசாவரைக்கு முள்ளவர்களுக்கு அபிமானமென்பது அதிகமாயுண்டு. காலமசென்ற இராமஸவாமிமுதலியாரவர்கள், எம். ஏ., பி. ஏல். இங்கிலாந்துசென்றிருந்த இரண்டொருசமயத்தில், அமபட்டனொருவன் (France) பிரான்சுதேசத்தில் இரவு பன்னிரண்டுமணிக்குநத இராஜாங்கவிஷயத்தைக் கால 6-மணிக்கெல்லாம், முதலியாரவர்களிடம்கூறி முக்காலமணிநேரம் (Political Philosophy) இராஜகாரியவிஷயத்தைப்பற்றி

நேர்த்தியாய்ப்பேசினகிர்த்தியை அவர் அடிக்கடிசொல்லிக்கொண்டிருப்பாரெனக் கேள்வியுண்டு. எத்தனையோபுஸ்தகங்கள் ஒருமாதத்தில் எப்படியெப்படியோ விலையாய்விடுகின்றன! ஒருமாதத்துக்குள் ஒருபதிப்புத்திர்த்துவிடுகின்றது நம்நாட்டில் புஸ்தகம்பதிப்பவர் முதலில் ஆயிரம்ரூபாய்செலவழித்துவிட்டுப் பின் அரைக்கால் அரைக்கால் ரூபாயாய் ஐம்பதுவருஷம் சேர்க்கவேண்டியிருக்கிறது.

நமமவர்களுக்குள் அபிமானமாததிரம கிடையாது. ஆசைமாததிரம அதிகமாயுண்டு. லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்களில் உங்களைப்போற் பக்ஷமுள்ளவர்கள் சிலரே. பாஷைவிஷயத்தில் அபிமானமுள்ளவர்கள் சிலரே! ஏராளமாய்க் கையிற பணமவைத்துக்கொண்டுள்ளவர்கள் படாடோபத்திற்கென்றும், பாதகவிஷயங்களுக்கென்றும் தனத்தைச் செலவிட்டுத்தரித்திரமடைநதாலும் அடைவார்களேயன்றி நம் பாஷையிவிர்த்தியடைவதற்கும், நம இலக்கியவனமைபெருகுவதற்கும் அதனால் நாமும விர்த்தியாய் மனிதரும் விர்த்தியடைவதற்கும் நாட்டங்கொள்வாரல்லர்! இத்தகைய அபிமானமின்மையை அறவே ஒழிக்கத்தக்கவழிகளை அதிச்சிக்கிரத்திற் கண்டுபிடிக்கவேண்டும்.

முன்னுததடை:— அஞ்சை, பக்ஷபாதம் முதலிய கெட்ட குணங்கள் அதிகமாய் நம்மவரிடம் காணப்படுகின்றன. கொள்ளிக் கண்ணனைச் செந்தாமரைக் கண்ணென்பதும், உன்னதநிலையாய்ந்த வனை உருட்டித்தள்ளுவதும் நம்மவரேகருள் வழக்கமாயிருக்கின்றது. இந்தக் கெட்டகுணம் இர்துதேசத்தில் எந்தக்காலத்திலும் காணலாம், இதை நாம் அகற்றும்வரைக்கும, இந்தியாதேசம்முந்தற நடப்பதுகடாததாக்கும். ஆதலாற கற்றவரும் மற்றவரும் அஞ்சை, ஓரவஞ்சனைமுதலிய குணங்களை ஒழித்தேதிரவேணமும். மனிதஇயற்கையில் அவை வெகுசாதாரணமாய்க்காணப்பட்டபோதினும், நம் மவரிடம் அதிகமாய் அது விளங்குவதால், அதை ஒவ்வொருவரும் ஒழிக்க உடனேமுயலவேண்டும்.

நான்காவதுததையை நாம் முக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டும். நாளடைவிற பாஷைவளருகிறதென்பதையும், பழையனகழிதலும் புதியனபுகுதலும் என்கிற நியதி நம்மிடத்தும் உள்ளது, நாமும்

கவனிக்கவேண்டுமென்பதையும் நாம் மறத்தல்கூடாது. இலக்கணத் திலும் மாறுதல்கள் இலக்கணக்காய் ஏற்படுகின்றன. காலபேதங்களால் இலக்கியமாறுபாடுகளும் கணக்கிலாதுண்டாகின்றன. இதை நாம் ஒவ்வொருவரும் கவனித்து, காலத்திற்கேற்றவாறு கருததுக்களைத் திருத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

இவ்வாறு செய்வதிற புதியசொற்கள் தமிழிலவந்துறுழைவதும், இலக்கணமுடிபுகள் பிறழ்ந்துசெல்வதும், பழையசொல்லுருவங்கள் மாறிப் புதியசொற்களாக உண்டாய்விடுவதும் கூடுமென்பதை உணரவேண்டும். சோப, பொத்தான் (Soap, Button) முதலிய பற்பல பதங்கள் தமிழில் சர்வசாதாரணமாய்ப் பரவிவருகின்றன. அர்த்தபேதங்களும் அநேகமுண்டாகக்கூடும்.

தற்காலத்திற்கியைந்ததூல்களியறறுவதில் (Critical works) கிரிடிசல் வொர்க்ஸ் என்கிற ஆராய்ச்சிவியாசங்களும், (Historical Researches) சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கிரந்தங்களும், புதுமாதிரியான பாடற்றொகுதிகளும், ஆவலவினைக்கும் நாவல்களும், விஞ்ஞானகிரந்தங்களும் பொதுநன்மைக்கியைந்தவையும, ஆலோசனைத்திறத்தை அபிவிருத்திசெய்பவையுமான வேறுவேறுவகைப்பட்டவியாசங்களும், இவைபோன்றவை வேறுபலவும் மிகவும் அவசியமானவை.

இவ்வாறாக நாம் இயற்றியிழையும், இசைத்தமிழையும், நாடகத்தமிழையும் நன்றாகவிர்த்திசெய்வோமானால், நம்மை அவமதித்து நம்பாஷையை அவமதித்து, நம்மைக்குறைகூறுவதே நானிலத்தில் தோன்றுது. பொதிகைமலையிலூறறெடுத்த புண்ணியத்தமிழ், வைகையிப்பரந்து காவிரியிற்சுரந்தகற்பகத்தமிழ், கவிராயர்மனத்திலும் புவிராயர்மதிப்பிலும் பொங்குகின்ற புத்தமுதாமதமிழ் மேன்மேலும்விர்த்தியடைந்து, மேன்மேலும் பெருமையடைந்து, மேன்மேலும் ஒளிபரப்பி, மேன்மேலும் சுவைபெருக்கி மின்னித்துலங்கும்.

சோழர்குடி .

நமதுதமிழகத்தின்கட் செங்கோலோச்சிய முடியுடைத்தமிழ் வேந்தர்மூவரில் இக்குடியினர் சோண்டடையாளும் உரிமைபூண்டவராவர் இவர்கள் இடைக்கட்புகுநது இந்நாட்டைத் தமமடிப்படுதநியாண்டவரல்லரென்பதும், படைப்புக்காலந்தொட்டே இந்நாட்டின் அரசரிமைபூண்டவர்களென்பதுஞ் செநதமிழ்ப்பெரியோர்கொள்கைகளாம். இதனை, “வழங்குவதுளவீழ்ந்தக கண்ணும்பழங்குடி-பண்பிறழைப்பிரிதலின்” (திருக்குறள்-குடிமை 5) என்பதன்உரையில், ‘பழங்குடி - தொன்றுதொட்டுவந்தகுடி; தொன்றுதொட்டுவருதல் சேர சோழ பாண்டியரென்றறபோலப் படைப்புக்காலந்தொடங்கி மேம்பட்டுவருதல்’ என்று ஆசிரியர்பரிமேலழகர்கூறியவறுறல் நன்கறியலாம் : இக்குடியினரதுநாடுதான் புனனாடுஎன்பபிவது ; இவர்கள்தான் வளவரென்றுசிறப்பித்ததுப போற்றப்படுவோர், இவர்கள் நாடேசோறுடைத்து ; இவர்கள்நாடுதான் எண்ணிறந்தசிவாலயங்களைத் தன்னகத்துக்கொண்டிலிளங்குவது ; இவர்கள்தான் சைவசமயத்தைப்போற்றிவளர்த்துவந்த உத்தமச்சைவசீலரெனப்படுவோர், ‘வளவனாழிணுமளவறிந்தழித்துண்’ என்னும் முதுமொழியில் இக்குடியினரே பொருட்செல்வத்தின்மேம்பாட்டிற கோரெல்லையாக வைத்துக்கூறப்பட்டிருந்ததல்காண்க. பலசொல்லியென்? மூவேந்தருள்ளும் சோழர்தாம் உணவுப்பொருளகளுஞ் சிவாலயகளும மிகுந்துள்ள நீர்வளம்பொருந்தியநாடுடையா என்று சிறப்பிக்கப்படுவாரென்க.

கறவைமுறைசெய்தகாவலனும் புளளுறுபுனகண்மாததபுரவலனும் இக்குடியிற்றோன்றியோர்களேயெனின், இக்குடிக்கு, யான் வேறு ஏற்றமுங்கூறவேண்டுமோ? பாண்டியர்களைப்போன்று இவர்கள் தமிழ்ச்சங்கம்நிறுவாவிடினும் செநதமிழ்வளர்த்தபெருமையில் அவர்கட்கு இவர்கள் சிறிதுங்குறைவுபட்டிலரெனபது பழையசங்க நூல்களையும் பிறநூல்களையும் ஆராய்வார்க்கு நன்குபுலப்படாமலிராது. என்னை? பதினாறுநூறுபிரம்பொன்னீந்து பட்டினப்பாலி

கொண்டோன் கரிகால்வளவனன்றோ? பதினொருசைவத்திருமுறைகள், திருத்தொண்டப்புராணம், கம்பனது இராமாவதாரம், வீரசோழியம் முதலிய அருமைவாய்ந்த நூல்களெல்லாம் இவர்களதுவளமான மையாலும் பெருமுயற்சியாலுமன்றோ நம்மீனோர்க்குநிகலிக்கும வண்ணம் வெளிவந்துள்ளன.

இவர்கள் சூரியவம்சத்தைச்சேர்ந்தவர்கள்.* இவர்கடருரிய போர்ப்பூவுந் தார்ப்பூவும் முறையே ஆத்தியும் முல்லையுமாய்; கொடி புனிக்கொடியாய். பண்டைக்காலத்து இவர்கள் துதலைமைநகரங்கள் உறையூரும் காவிரிபுழம்பட்டினமுமாயிருந்தன; பின்னர்த் தஞ்சையும்கங்கைக்கொண்டசோழபுரமுமாய்; காஞ்சியுந் தலைமைநகரங்களாயின.

இக்குடியின்றேன்றிச் சோண்டையாட்சிபுரிந்தமன்னா பலராவர். இவர்களதுசரிதங்கள்முழுதூற தொடாச்சியாய்த்ததற்காலத்து அறிந்துமகிழ்தற்கிடமில்லாமற்போயின. ஆயினும், திருவுடையரேயன்றித் தெள்ளியருமாய்த்தோன்றி வீரமும், புகழும் எனறும் நின்றுநிலவப் பல அரும்பெருஞ்செயல்களைச் செய்துமுடித்து இந்நிலவுகத்தைவிட்டகன்றபெருந்தகையாளர்பலாசரிதங்கள், பழைய தமிழ்ப்புலவர்களியற்றியுள்ள செய்யுட்களினாலும் சிலாதாம்பிரசாசனங்களினாலும் அறியப்படுகின்றன. கடைச்சங்ககாலத்திற்குப்பின்னர்விளங்கிய சோழமன்னர்களின்சரிதங்களை, நன்காராய்ந்து, தொடர்ச்சியாக, ஸ்ரீமான்-T. A. கோபிநாதராயர், M. A., அவர்களும், ப்ரோபஸர் S. கிருஷ்ணஸாமி ஐயங்கார், M. A., அவர்களும் முறையே தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதிவெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அரும்பெருமுயற்சிகொண்டு சோழசரிததிரஅமுதை நம் தமிழகத்திற்கும் புறநாடுகட்குமுட்டிக் களிப்பித்த இவ்விருபுலவர்கட்கும் நம்மவர் பெரிதும் நன்றியறிதற்கடப்பாடுடையராவர். கடைச்சங்ககாலத்திற்குமுன்னாவிளங்கியசோழமன்னர்களுள், 'வாயிற்கடைமணிநடுநாடுங்க - வாவினகடைமணிபுடூரீர்நெஞ்சுசுடத்தானன்-

* இவர்களைச் சூரியவம்சத்தினரெனறுகூறத் தமிழநூல்வழக்கிற்குமுரணாய், அக்கினிவம்சத்தினரென்றும் வன்னியரென்றும் தக்கபிரமாணங்களின்றி ஒருசாரா, சொல்லியும் எழுதியுமவருகின்றனர்; அன்னோகூற்றுப் பொருந்தாதென்க.

அரும்பெறம்புதல்வனையாழியின்மடித்த' மணரீதிகண்டசோழனும், 'புறவுநிறைபுகுபொன்னுலகமேத்தக் — குறைவினுடம்பரிந்த' கொற்றவனுஞ் சிபியும், ஒங்குயாமலயதநுநதவனுரைப்பத்—தூங்கெயிலெறிந்ததொடித்தோடசெமபிய'னும், 'அமரமுனிவனகத்தியனருளாற—காவிரிகொணார்தகாநதமன்'னவனும், 'வாதராசனைவலிநதுபணிகொண்'டோனும், 'தாங்களபாரதமுடிப்பளவுநின்முதநுமன்—றன்கடறபடைதனககுதவிசெய்'தோனுமாய சிலரதுபெயர்கள்மாததிரங் கேட்கப்படுகின்றன.

இனி, கடைச்சங்ககாலத்தில்விளங்கிய சோழமன்னர்பலராவர். அவர்களுள், புறநானூறுமுதலிய தொகைநூல்களால் அறியப்படும் சிலரை இங்குக் குறிக்கின்றேன்.

1 முடிததலைக்கோப்பெருநறகிள்ளி, 2 வேறபஃறடக்கைப்பெருவிறறகிள்ளி, 3 உருவபஃறேரிளஞ்சேட்சென்னி, 4 கரிகாலன், 5 நலங்கிள்ளி, 6 நெடுங்கிள்ளி, 7 மாவளத்தான், 8 குளமுற்றத்துத் துஞ்சியகிள்ளிவளவன், 9 குராபபள்ளித்துஞ்சியபெருந்திருவளவன், 10 இராஜசூயமவேட்டபெருநறகிள்ளி, 11 கோப்பெருஞ்சோழன், 12 சோழன்செங்குணன்.

மேற்கூறியதுள்ள அரசர்பெருநதகைகளுள் உருவபஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி, கரிகாலனதுதந்தையாவன்; கரிகாலன் 12000 சிங்களவர்களைச்சிறைபிடித்துக்கொணர்ந்து காவிரியினிருமருங்குங்கரையெடுபிடித்துத் தங்கள்நாட்டைப் புனனுடெனவும், தங்களை வளவரெனவும் யாவருஞ் சிறப்பித்தோதும்வண்ணம் சோணட்டை வளமுறச்சீர்படுத்திய செம்பியரேறென்ப. நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, மாவளத்தான் என்போர் ஒரேகாலத்துச் சோணட்டிலிளங்கியோரென்பது இவர்கள் தாயபாகத்தின்பொருட்டு ஆழமா, உறையூர் முதலிய இடங்களில் முறறுகையிட்டுப் போர்புரிந்தசெய்தியைக்குறிகளும் புறப்பாடல்களால் நன்குவிளங்கும். கிள்ளிவளவன் உறையூரினிருந்து சோணட்டையாட்சிபுரிந்தவன்; இவனுக்குவிரோதிகளாய்ச் சோழாகுடியிறறோன்றியோ ரொன்பதின்மர் உண்ணாடுகளிற கலகஞ்செய்துவந்தனர்; உறையூர்க்குத்தென்புறத்துள்ள நேரிவாயிலில், சேரன்செங்குட்டுவன் இவர்களைப் போரில்வென்று மைத்துனனாகிய

கிள்ளிவளவனது ஆட்சியைச் சோணாட்டில் நன்குநிலைநாட்டினு
 னென்பது பதிற்றுப்பத்து 5-ம்பத்தின்பதிகத்தானும் சிலப்பதிகாரத்
 தானும் அறியப்படுகிறது. இதனால், இக்குடியினர்பலர் இந்நாடுகளில்
 யாண்டும்வசித்துவந்தனரெனத் தெரிகிறது. இவர்கள் உண்
 னாடுகளிலும், சோழமன்னர்களால்ஐயர்க்கப்பெற்ற புறநாடுகளிலும்
 சிற்றரசர்களாகவும் தண்டத்தலைவராகவும் மண்டிலமாக்களாகவும்
 கோட்டம, கூறு, நாடுமுதலியவற்றின் அதிகாரிகளாகவும் இருந்து
 வந்தனராதல்வேண்டும். கோப்பெருஞ்சோழனென்போன், தனமேற்
 பகைகொண்ட தன்மக்களிருவருடன் போர்க்கெழுந்தனான்று புல்
 லாறமூர் எயிற்றியனாரென்னும்புலவர்பெருமானாற் சமாதானஞ்செய்
 யப்பட்டுத் தன்னரசை யவர்கட்களித்ததுதான் வடக்கிருந்து உயிர்
 துறந்தனனென்பது புறப்பாடல்களால் அறியப்படுகின்றது. சோழன்
 செங்குணன், அறுபானமும்மைநாயன்மார்களில் ஒருவராகவிளங்கிய
 வளவர்பெருமான்.

தொடரும.

T. V. சதாசிவப்பண்டாரத்தார்,

நீர்ப்புறம்பயம்.

பிழை திருத்தம்.

செந்தமிழ் 12-ஆம்தொகுதி 2-ஆம்பகுதி ௪௯-ஆம்பக்கத்தி
 லுள்ளவம்சாவளியில் 'உருவப்போறேர் இளஞ்சேட்சென்னி=ஆலந்
 தூர்வேண்மகள்' என்பவற்றின்கீழ்க் 'கரிகாலன்=நாங்கூர்வேள்குமா
 ரத்தி' என்பவற்றையும், 11-ஆம்பகுதி ௪௯-ஆம்பக்கத்திலுள்ள
 'தொண்டைமான்சாசனம் முதல்வரியில் ஸராவாஹஸகாஷ்டம்'
 என்பதன்பின்னர் 'தகூநாய்ச' என்பதையும் சேர்த்துப்படிக்க.

T. V. S.

கடவுள் தூண்.

10-6-15.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கூ.] ராக்ஷஸனு சித்திரைமீ [பகுதி-கூ
Vol. XIII. April-May, 1915. No. 6.

அப்பர்தேவாரத்தாற்கொள்ளக்கிடக்கும்கீரனார் யார் ?

“நன்பாட்டிப்புலவனுச்சககமேறி
நறகணககிழிதருமிககருளினோகாண”

இது திருநாவுக்கரசாவாகு. திருநாவுக்கரசரும் சமபநதரும்
ஒரேகாலத்தவரென்பதும், இருவரும் பெருநட்பினரென்பதும் யாவரு
மறிந்தவுண்மை. திருநாவுக்கரசர் இத்திருவாக்கிறுட்டியது தருமிக்குப்
பொற்கிழியளித்தசரித்திரம். தருமிக்குச் சிவபெருமான் கொடுத்தரு
ளியபாடல் வருமாறு:—

“கொங்குதேர்வாழ்க்கையஞ்சிறைத்தம்பி
காமஞ்செப்பாதுகண்டதமொழிமோ
பயிலியதுகெழீஇயட்பினமயிலியற்
செறியெயிற்றரிவைகூந்தலி
னறியவுருளவோநீயறியும்பூவே”

இச்செய்யுளைத் தருமிகொண்டுசென்று சமபகபாண்டியனுக்குக்
காட்டியபோது கீரனார் அதிற் குற்றமபாரிதது அதற்குரியபொற்கிழி
யைக் கொடுக்கவிடாது தடுத்தாரா. அதுகேட்டுச் சிவபெருமான் ஒரு
புலவராய்வெளிப்பட்டு அப்பாடலினதுதகுதியெடுத்துக்காட்டித் தரு
மிக்கு அப்பொற்கிழியைவழங்குமாற்றினாரா.

தருமிக்குச் சிவபெருமான பாடல்கொடுத்தருளியதும், அதிலே
கீரனார் குற்றமபாரிததுப் பொற்கிழிவழங்காதுதடுத்ததும், அப்போது
சிவபெருமான் ஒருபுலவராய்ச்சென்று சங்கமேறியதும், அப்பாடலின்
தகுதியைநாட்டியதும், பொற்கிழிபுத்தவமாற்றுளியதுமாகிய பெருங்
கருணைச்செய்திகளைத் திருநாவுக்கரசர்வியந்து தம்துதேவாரத்தில் “நன்
பாட்டுப்புலவனுய்” என்று எடுத்தபாபாவாராயினார்.

அற்றேல், கீரனார் மூன்றாஞ்சங்கமுடிவில்விளங்கியவரன்றோ. அவர்செய்தியை எடுத்துக்கூறியதிருநாவுக்கரசர் மூன்றாஞ்சங்கத்துக்குப் பிற்பட்டவராகறபாலர். சம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர்காலத்தவராதலின் அவரும் மூன்றாஞ்சங்கத்துக்குப்பின்னுள்ளவரேயாவர் என்பது உண்மை.

இத்துணிபு நன்குசெய்யப்பட்டதாகத்தோன்றவில்லை. தருமி கொண்டுசென்றபாடலிற குற்றமபாரித்தாரா மூன்றாஞ்சங்கத்திதுதியி லிருந்தகீரனாதாமா? அன்றி, அப்பெயருடைய மற்றொருவராவென்ப தும், கீரப்பெயருடையார ஒருவரா பலராவென்பதும் அவாதாம் எவ வெககாலத்திருந்தவரென்பதும் ஆராயப்படுதலவேண்டும்.

திருவினையாடற்புராணத்தின்படி, தருமிகொண்டுசென்ற'கொங்கு தோவாழ்கலை' எனனுந் தெய்வப்பாடலிற குற்றமபாரித்தவர் கீரனா என்னு மொருபுலவா அவரே அகஸ்தியாபால இலக்கணங்கேட்டு விபரீதநீங்கப்பெற்றவா. அவா சம்பகபாண்டியன்காலத்திலுளங்கிய வர். அவாக்குக கீரனா என்னுமபெயரே பெருவழக்கு. நககீரனாரென் னுமபெயரும் சிறுவரவினதாய்ப் பிறகாலத்துவழங்கிறது.

அவர்காலத்துக்குப்பின்னர்க் கீரனா என்னும பெயர்கொண்டார் அநேகா. அவருட குட்டுவனகீரனா, துமபிசோகீரனா, பொருந்தி விளங்கீரனா, மதுரைக்கணக்காயனாமகனாநக்கீரனார், மதுரைநககீர னார், மோசிகீரனார் எனப்போ சிறந்தோர்

இவருள்ளே மதுரைக்கணக்காயனாமகனா நககீரனார் இறையனா ரகப்பொருளுக்கு உரைசெய்தவரகா. இவரே திருமுருகாற்றுப்படை யும், நெடுநலவாடையும் பாடியவர். இவா உக்கிரப்பெருவழுகிகாலத் தவா. மூன்றாஞ்சங்கத் திதுதிககாலத்திருந்தவர்.

நெறதிகண்ணைக்காட்டினாலுங் குற்றங்குற்றமே எனக்கூறி அஞ் சாதுவாதாடியகீரனாரும் வேறு, மதுரைக்கணக்காயனாமகனார் நக்கீர னாரும்வேறு. முன்னையவா இரண்டாஞ்சங்கத்துக்கடைக்கூற்றில விளங்கியவர். பின்னையவா மூன்றாஞ்சங்கத்திதுதிககாலத்திலேவிளங் கியவா. இவரை அவராகவும், அவரை இவராகவுகொண்டுமயங்கு வாரா அநேகா. யானுஞ்சிறிதுகாலத்துக்குமுன் அவ்வாறுகொண்டு மயங்கினென். ஆராய்ச்சியாற் பின்னாததெளிந்தேன். அதுநிறக.

1. சம்பகபாண்டியன்முதல்,

2. பிரதாபகுரியன்	15. குலேசபாண்டியன்
3. வங்கிசத்தவசன்	16. அரிமாததனன்
4. இரிபுமர்ததனன்	17. சகநாதபாண்டியன்
5. சோழவமிசாந்தகன்	18. வீரவாகு
6. சேரவமிசாந்தகன்	19. விக்கிரமவாகு
7. பாண்டிவமிசேசன்	20. பராககிரமவாகு
8. வமிசசிரோமணி	21. அரிமாதன
9. பாண்டிசசுரன்	22. குங்குமபாண்டியன்
10. குலத்தவசன்	23. காபூரபாண்டியன்
11. வமிசபூடணன்	24. காருணணியபாண்டியன்
12. சோமசூடாமணி	25. புருடோத்தமன்
13. ராஜசூடாமணி	26. சத்தருசாதனன்
14. பூபசூடாமணி	27. கூன்பாண்டியன்

ஈறாக இருபத்தேழுபாண்டியர் வழிவழியரசுபுரிந்தனர் என்பது திரு விளையாடற்புராணம்.

இறையனாரகப்பொருளுரைப்படி கூன்பாண்டியன்முதல் உக்கிரப் பெருவழுதியீறாக நாதபத்தொன்பதுபாண்டிய நூள்.

உக்கிரப்பெருவழுதிகாலதில்விளங்கியவராகிய மதுரைக்கணக் காயனர்களுக்கீரனார்க்கு முன்னைய கீரனார்க்கு மிடையே எழுபத்தைந்துபாண்டியர் அரசுசெய்துபோயினர் என்பது வெளிப்படையாகின்றது. இறையனாரகப்பொருளுரைப்படி கூன்பாண்டியன்முதல் உக்கிரப்பெருவழுதியீறாகச்சென்றகாலம் ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதுவருடம். இக்கணிதப்படி சம்பகபாண்டியன்முதற் கூன்பாண்டியனீராகச்சென்றகாலம் (900) தொளாயிரமவருடமாகும். ஆகவே முன்னையகீரனா பின்னையகீரனார்க்கு 2750 வருடங்களுக்கும்முன்னா விளங்கினராகற்பாலா.

ஆதலால் முன்னையகீரனாரே அப்பாதேவாரத்தாற்கொள்ளக்கிடப்பவரென்பது நன்குதுணியப்படும்.

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.

இளங்கோவடிகள் குறித்துள்ள பழையசரிதங்கள்.

இளங்கோவடிகளென்பாரா இறறைக்கு 1800 ஆண்டுகட்குமுன்
 னாச சேரநாட்டில் வஞ்சிகரத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த சேரனசெங்
 குடுவனதுதமரியாவா. மிக்க இளம்பருவத்திலேயே துறவுபூண்டு,
 அவ்வாசசிரமத்திற்கேற்பவொழுநெய்த இவ்வடிகள், உலகத்திற்குப்
 பயன்படுமவண்ணம், தாமியறையியருளிய சிலப்பதிகாரம் என்னும் நூலின்
 கண் நமது புராணேதிகாசங்கனிபொசொல்லப்படுவனவும் பிறவுமாய் சில
 அருமைவாயந்த பழையசரித்திரங்களைச் சமயமவாபததபோதெல்லாம்
 ஆங்காங்குக் குறித்திருக்கின்றனா. பண்டைக்காலங்களில் வியற்றப்
 பெற்ற ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றாய்தம், யாவராஜமபுகழ்ந்து
 போற்றப்பெற்றதுமாய் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்படுஞ்சரித்திரங்கள்,
 நமது புராதனசரித்திர ஆராய்ச்சியிற்புகுந்துள்ள அறிஞாபலாக்கும்
 பெரிதும் பயன்படுமென்றுகருதி, அவற்றை முறையே காட்டுத்
 தொகுத்தெழுதுகின்றேன்.

1. மனுநீதிக்கண்டசோழன், தனது அருமபெற்றபுதலவனைத்
 தோக்காவினிடத்து,

வாயிற்கடைமணிநெருங்க

வாவின் கடைமணியுருகோடுஞ்சுடத்தான்

அருமபெற்றபுதலவனையாழியின்மடித்தோன் ;—

(சிலப்—வழக்குரைகாலை 53—55)

... .. முன்வந்த

சுறவைமுறைசெய்தகாவலன் காணமாளை

காவலன் பூமபுகாராபாடேலோரமாளை ,—

(வாழ்த்துககாலை—அம்மாலைவரி 2.)

2. சிபிசசக்கரவாதகி, தனபாலடைக்கலம்புக்கதொரு புறாவின
 சிமித்தம் தன்னுடம்பையிருந்துகொடுத்தது.

என்னுசிறப்பினிமையவாவியப்பப்

புளரூறுபுன்கண்டாத்தோன்,—

(வழக்குரைகாலை 51—52)

புறவுநிறைபுகுப்பொன்னுலகமேத்தக
குறைவிலுடம்பரித்தகொற்றவன்யாரமமான
குறைவிலுடம்பரித்தகொற்றவன்முன்வந்த
கறவைமுறைசெய்தகாவலன்காண்,—

(வாழ்த்துக்காதை—அம்மானவரி 2)

குறுநடைப்புறவினெடுதயாதீர
வெறிதருபருதினிமெபைநீங்க
வரிநுடமபிட்டோனநந்தருகோலும்;—

(நீர்ப்படைக்காதை 166—168)

3. உக்கிரகுமாரபாண்டியன், தேவேந்திரன் பூட்டிய ஆரத்தைப் பூண்டது.

திங்கட்செல்வன் நிருக்ஞலம்விளங்கச
செங்கனையிரத்தோன்றிறல்விளங்காரம
பொங்கொளிமாபிறபூண்டோனவாழி;—

(காடிகாண்காதை—23—25)

கோவாமலையாரங்கோத்தகடலாரந்
தேவாகோன்பூனாரந் தென்னகோன்மார்பினவே;—
(ஆயசசியாருரவை, உளவரிவாழ்த்து 1)

வானவாகோனாமவயங்கியதோடபஞ்சவன்நன்
மீனக்கொடிபாடுமபாடலேபாடல்;—

(வாழ்த்து—வள்ளைப்பாட்டு 2)

4. உக்கிரகுமாரபாண்டியன், தன்கைவளையால இந்நதிரன் முடியை யுடைத்ததும், மேகத்தைச் சகிறைப்பித்ததியதும்.

முடிவளையுடைத்தோனமுதல்வன்சென்னியென
நிடியுடைப்பெருமழையெய்தாதேகப்
பிழையாவளையுட்பெருவளஞ்சுரப்ப
மழைபிணித்தாண்டமன்னவனவாழ்கென;—

(காடிகாண்காதை 26—29)

வச்சிரத்தடக்கையமாரகோமான்
உச்சிப்பொனமுடியொளிவளையுடைத்தகை;—

(கட்டுரைக்காதை 50—51)

..... கொற்றத்
 திடிப்படைவானவன்முடிததலையுடைத்த
 தொடித்தோட்டென்னவனகடிப்பிடுமுரசே;—
 (ஆயசசியாகுரவை—படாககைப்பரவல் 8)

5. குலசேகரபாண்டியன், தன்கைகுறைத்தது.

உதவாவாழ்க்கைகரேநதைமனைவி
 புதவக்கதவமபுடைததனனோநா
 ளாசவேலியல்லதியாவதம்
 புரைதீாவேலியில்லெனமொழிந்த
 மனறத்திருத்திசெனநீரவ்வழி
 யினறவ்வேலிகாவாதோவெனச
 செவிச்சூட்டாணியிற்புகையழல்பொத்தி
 நெஞ்சஞ்சுகிதவினஞ்சிநகெருறு
 வசசிரத்தடகையமராகோமான
 உசசிபபொன்முடியொளிவளையுடைததனை
 குறைத்தசெனகோற்குறையாககொற்றத்
 திறைக்குடிப்பிறந்தோர்,—

(கட்டுரைகாதை 42—53)

6. வானத்தின்கண்ணைசந்துகொண்டிருந்த மூன்றுமதிலகளைச்
 சோழனொருவன் அழித்தது.

... .. உயாவிசுமபிற்
 றாககெயினமூனறெறிந்தசோழனகாணமமானே
 சோழன்புகாரங்கரம்பாடேலோரம்மானே,—

(வாழ்த்துக்காதை—அம்மானைவர் 1)

வெயில்விளங்குமணிப்பூண்விண்ணவாயியபப
 வெயினமூனறெறிந்தவிகல்வேற்கொற்றமும்;—

(கீர்ப்படைக்காதை 164—165)

7. பாண்டவர்க்கும கௌரவார்க்குமநடந்த பெரும்போரில் இரு
 பக்கத்தார்க்கும பெருஞ்சொற்றுகியன்சேரலாதன் உண
 வளித்தது;

ஒரைவரீகைம்பதின் மருடன் றெழுந்த
போரிற் பெருஞ்சோறு போற் றுது தானளித்த
சேன்பொறையன் மலையன் றிறம்பாடிச்
காசெய்குழலாடவாடாமோலூசல்;—

(வாழ்த்துக்காதை—ஊசல்வரி 2)

8. சேரனொருவன் கடற்கடம்பெறிந்தது.

கடம்புமுதறடிந்தகாவலனைப்பாடிக
குடங்கைகெடுகண்பிறழ்வாடாமோலூசல்
சொடுவிற்பொறிபாடியாடாமோலூசல்;—

(வாழ்த்துக்காதை ஊசல்வரி 1)

... .. வானகோட்டாற்
கடந்தடுதாசசேனகடம்பெறிந்தவாத்தை
படாந்தநிலம்போர்த்தபாடலேபாடல்;—

(வாழ்த்துக்காதை - வளனைப்பாட்டு 2)

முந்நீரினுள்புகருமுவாகடம்பெறிந்தான
மன்னாகோசசேரன்வளவஞ்சிவாழ்வேந்தன்;—
(ஆயசெயர்குரவை - உளவரிவாழ்த்து 3.)

... .. ஊகைனூமருரு
கடற்கடம்பெறிந்தகாவலனுயினும்;—
(கெற்காதை 134—135)

மாநீாவேலிக்கடம்பெறிந்திமயத்து
வானவர்மருளமலைவிற்பூட்டிய
வானவர்தோனறல்;—
(காட்சிக்காதை 1—3)

(தொடரும்.)

T. V. சதாசிவப்பண்டாரத்தார்,

திருப்புகழ்ப்பயம்.

ஸ்ரீ பாரதயுத்தகாலம்.

பூர்விகஸம்ஸுகிருதபுஸ்தகங்களிற்சொல்லப்பட்டிருக்கிற சில முக்கியமானவிஷயங்களின் காலவரையறைகளை உத்தேசமாகக்கூடச் சொல்லக்கூடாதபடி அவ்வளவு அந்தகாரத்திற் பூர்விகஇந்தியசரித திரமானது மறைவுபட்டிருக்கிறது. விதவான்கள் சிறிதுநிச்சயத் துடன் முடிவுக்குகொண்டுவந்திருக்கிறகாலவரையறைகளுக்குள் மிகவும்முந்தியது புத்தநிர்யாணகாலமாகிய கி.மு. 480.* இதற்கு முந்தினசங்கதிகளின் காலவரையறைகள் பலவிதமான பின்ன அபிபிராயங்களுக்கு உட்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்டவைகளுள், பாரதயுத்தகாலமுமொன்று. வைதிகர்களின்கொள்கை இந்தயுத்தம் 5017 வருடங்களின்முன் நடந்ததென்பது இந்தயுத்தகாலத்திலிருந்து தான் கலியுகம் ஆரம்பித்ததாகச்சொல்லப்படுகிறது. மஹாபாரதயுத்த கத்திற்சொல்லப்பட்டிருப்பவை கர்ணபரமபறை ஐதிகங்களைப் பொறுத்தவைகளாயிருப்பதால் அவற்றைமேலிக் காலவரையறை செய்யப்படுவது மன்குதிரையைநம்பி ஆற்றிலிறங்குவதுபோலாகு மென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

இந்தியசரித்திரவிஷயங்களுக்குள், இந்தயுத்தமானது, வாஸ்தவ மாய்நடந்த முதற்சரித்திரக்குறிப்பெனது பூர்விக இந்திய (காவிய) நூல்களைச் சரித்திரநோக்கமாயறியும் மேற்றிசைப்பண்டிதர்கள்கூட நம்புவதால் நாம் சந்தேகங்களுக்கு இடங்கொடுக்கவேண்டியது அநாவசியம். இந்தயுத்தகாலத்தைப்பற்றிமுடிவுக்குவந்தவர் அநேகர்க ளுள், சிலரது அபிப்பிராயங்களைமாதிரம் பூர்வபக்ஷமாகக்கூறிச் சித்தாந்தமாக ஸ்ரீமான்-ஸி. வி. வைதயர் அவர்களின் சிறந்த அபிப் பிராயத்தை† யெடுத்துக்காட்டு

* கணனமுறையில் மிகத்தோசசியடைந்தவர்களாகிய ம-ந-ந-ஸ்ரீ L. D. சுவாமிகண்ணுப்பிள்ளையவர்கள் கி.மு. 478 எனபா. சமீபத்தில் நடந்த சிலோன் ஏஷியாடிகஸொஸைட்டிப்பிரசங்கத்தில் வேறொருவா இக்காலத்தைக் கொஞ்சமேவறுபடக்கூறினா.

† இவ்வபிப்பிராயமும், ஸ்ரீமான்-கோபாலையரவர்களின் அபிப்பிராயமும் ஒருவிதமாய் மகா-ந-ந-ஸ்ரீ L. D. சுவாமிக்கண்ணுப்பிள்ளையவர்களாற் சே திருததப்பெற்றிருக்கின்றனவென்றுதெரிகிறது.

இந்தியவித்வான்கள்.

1. ப்ரோபஸர் M. ரங்காசாயஸ்வாமிகளின் அபிப்பிராயம்:— கலியுக ஆரம்பம் 5000 (ஐ)த்துக்குமுன் எனபது கொஞ்சம மிகை படக்கூறலாகும். கணிதசாஸ்திரியாகிய ஆர்யபட்டர், சுத்தஊக அதுமானத்தின்பேரில் முந்தியகாலவரையறையை ஏற்படுத்திவிட்டாரா எனபது. (Ch-col-Magazine yugas)

2. ரமேசசந்திரதத்தா அபிப்பிராயம்—இந்தகாலாவதியிலாண்ட அரசர்களின்வம்சபரம்பரை புராணங்களுட குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஜநமேஜயபரீக்ஷித்தின்ஜநகாலத்துக்கும நதன அரசாட்சிக்காலத்துக்கும மத்தியில் 101 (ஐ)சென்றனவென்று பாகவதபுராணம் கூறுகிறது குருக்ஷேத்தரயுத்தமநடந்து ௮ மாதத்துக்குப்பின் பரீக்ஷித்தது பிறந்தானென்று மஹாபாரதமும் புராணங்களும் கூறுகின்றன நதன சந்தரகுபதனுக்கு ௩௩ (ஐ)வகளுக்கும்முந்தினவென்றும், சந்தரகுபதன் கி. மு. 312-விருந்தானென்றும் நமக்குத் தெளிவாய்த்தொந்திரவில்லை. ஆகையினால் $312 + 100 + 1015 = 1427$ கி. மு. வில் பாரதயுத்தமநடந்திருக்கவேண்டும் (Civilisation in Ancient India ii) என்பது.

3. சித்தூர் V. கோபாலையரவாகள் அபிப்பிராயம்:—கி. மு. 1194 (ஐ) அக்டோபரில் 14௨ மகாபாரதயுத்தம் ஆரம்பித்தது 31௨ இரவுடனமுடிந்ததென்பது. இந்த அபிப்பிராயத்துக்கு இவா எடுத்துக்காட்டியிருக்குங்காரணங்களின்சுருக்கங்களாவன:—

(1) வேதாங்கஜயோதிஷகிரந்தத்தை உற்று ஆராய்ந்தாற் கலி ஆரம்பம் 1173 கி. மு. என்று ஏற்படுதல்.

(2) காகருடையவும் அவாபிரஸ்தாபிக்கிற யவனப்படை பெயிப்பினுடையவும் காலத்தை ஆராய்ந்ததும், இரதுஸ்தானத்திலிருந்து கிரேக்கர்கள்திரும்புவது யுகத்தின்முடிவில் என்று அவர் குறித்துள்ளதை எடுத்துக்காட்டினதும், (இந்த அவா வாக்குமுலத்திலிருந்து) 165 கி. மு. வுக்குக் கொஞ்சமமுன்புமுடிந்ததெனறயுகமினது 1165 கி. மு. வுக்குச் சிலவருஷங்களுக்குமுன் ஆரம்பித்திருக்கவேண்டுமென்று ஊகித்ததும்.

(3) பழைய சரித்திரக் காரரஹகுறிக்கப்பட்டகாலங்களை விளக்குவதிலிருந்து ஏறபட்ட, 'கலியுகம் 1177-6 கி. மு. வில் ஆரம்பித்திருக்கவேண்டுமெ' என்றமுடிபு.

(4) 1176 கி. மு. விற கலி ஆரம்பித்ததெனறுநிறுத்துவதற்கு வேறொருஆதாரமாயிருந்தது கொல்லமஆண்டு என்பது

(5) 1176 கி. மு. வுக்குமுனவந்த ஒருகுறிப்பிட்டகாலத்திற் கலி ஆரம்பித்திருந்தால் மகாபாரதத்திலுள்ள சிலகுறிப்புக்களால் 1194 கி. மு. வில் யுத்தமநடந்ததாக ஏற்படுமென்பது.

(6) 'ராஜதரங்கணி'யிறகுறித்திருக்கும் ஐதீகாணபரம்பரைசெப்தி யுத்தகாலத்தை 1190 கி. மு. வில் நிறுத்துமென்பது.

(7) 1192 கி. மு. வில் சபதரிஷிமண்டலம் மகநகூத்திரத்திலிருந்ததென்று ஆரம்பட்டாகுறித்திருப்பது யுத்தம் 1193 கி.மு. வில் நடந்திருக்குமென்ற அறுமானதற்கு இடங்கொடுத்ததென்பது.

(8) இவ்வுலகிற பிரசித்திபெற்ற ஐந்தராஜாங்கங்களிலாண்ட அரசர்களின் சராசரி ஆளுகைக்காலம் 1193 கி. மு. வாக்கில் யுத்தம் நடந்ததென்றுநிறுத்த உபயோகமாயிருந்ததென்பது.

(9) ப்ருஹதஸம்ஸிறதையில எடுத்துக்காட்டப்பெற்றிருக்கும் விருத்தகர்க்கரின் ஒருஸலோகம் 1194—3 கி. மு. வில் யுத்தமநடந்ததென்று அறுமானிக்க இடங்கொடுத்ததென்பது.

(10) காக்கரஹகொடுக்கப்பட்டயுத்தகாலமும் (அதாவது கி. மு. 1194—93) டரஹஸபதி 60வாத்தின முதலவருஷமும் ஒத்துவருவது.

(11) யுத்தகாலத்துக்குப்பின்வந்த ஒருகுறிப்பிட்டதினத்தைக்குறிக்கும் ஒரு மகாபாரதசுலோகத்தற்கு வேதாங்கஜ்யோதிஷத்திற்குறப்படும் சிலவிஷயங்களை ஏறிட்டுப்பார்த்து 1194 கி. மு. வின் பின்பாகத்தில் யுத்தம்நடந்திருக்கவேண்டுமென்று முடிவுக்குவந்தது (The chronology of Ancient India) எனபனவாம்.

மேற்றிசைவித்வான்கள்

ப்ரோபஸர்மக்டானல். (Sanskrit literature) இவர் நம்வேத நூலாராய்ச்சியுள்ளவர். ஸம்ஸக்ருதகாவ்யசமயநதமான ஒரு சிறந்த

கிரந்தம் எழுதியிருக்கிறார். இவர் அபிப்பிராயம்:—ஒருவர்க்கொருவர் பக்கத்தில்வாழ்ந்துவந்தருஜாதியாருக்குமபாஞ்சாலஜாதியாருக்கும் ஏற்கனவேநடந்திருந்த பூர்விகச்சண்டையாகிய உஷமைச்சரிதம் இவ் விதிகாசததுட்பொதிந்துள்ளது. யஜுர்வேதத்தில இவர்கள் ஒரே ஜாதியாராகக்கூறப்படுவதால் இவவேதகாலத்தாகுமுனபே இவர்கள் ஒன்றுபட்டிருக்கவேண்டும். யஜுர்வேதகாட்சத்தில் தருதராஷ்டரன் பிரசித்தபுருஷனாகக்கூறப்பட்ருகிறது. சதாபதப்ராம்ஹணத்தில் (ஜநமேஜய)பரீக்ஷித்தின்பெயர் அடிககடிவருகிறது. இதனால் யஜுர் வேதகாலத்துக்கு நூறுவருஷத்திற்குமுன்பாவது பாரதயுத்தம்நடந்திருக்கவேண்டும். 1000 கி. மு-வில் யஜுர்வேத மெழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். பாரதயுத்தம் ஆயிரத்துநூறு கி மு. வில் நடந்திருக்க வேண்டும் எனபதாம்.

4. கல்கட்டா ஹைக்கோட் மீஸ்டர் பார்ஜீட்டரின் அபிப்பிராயம்: (London Asiatic Society's Journal of April 1914) இருக்கு வேதமந்தரபாகத்துக்கும் பாரதயுத்தத்துக்கும் காலததாற் சம்பந்தமிருக்கிறது. தேவாபி எனப் ஒருவன் இருக்குவேதமந்தரதராஷ்டா* வாக்ககூறப்படுகிறான். இவன் சந்தனுவுக்குத் தமையனாகவும், அவன் இராஜயாதிகாரதையடையும்பொருட்டுத் தான் சிம மாசநத்தி விருந்துவிளகினவனாகவும், மகாபாரதத்திற்கூறப்படுகிறான். இருக்கு வேதபாகத்தேவதையிலும் இப்படியே இவனைப்பற்றிக்கூறியிருக்கிறது. இதனால், பாரதயுத்தத்திற்குகொஞ்சமுனபு இருக்குவேத மெழுதப்பட்டதென்றுதெரிகிறது. இதற்குப் பின்வரும் வேறொரு திருஷ்டாந்தமும் காணலாம். பாஞ்சாலர்கள் சோமகாகளென்று அடிக்கடி கூறப்படுவதையும், துருபதன் சிலஇடங்களிற் சோமகி† என்று கூறப்படுதலையும் மகாபாரதத்திற்காணலாம். சோமகன் என்றொருவன் இந்தவம்சத்திலிருந்தான். இவன் தருபதனுக்குபரிதாமகன். (பாட்டனினதகப்பன்) இருக்குவேதத்தில் இவன் தகப்பன்பெயர் சக தேவனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஐதரேயபராம்ஹணத்தில்

* கண்டவன் =செய்தவன்

† திரௌபதியையும் வில்லிபுத்தூராவா இப்படிச் சொல்லப்படுதல் தமிழ்ப்பாரதத்துட்காணலாம்.

இவன் இராஜசூயம்வேட்டுச் சோம்பானமபண்ணிக் கீர்ததிபெற்று
னென்றிருக்கிறது. பாஞ்சாலர்கள் சோமகர்களென்று கூறப்படுவ
தற்கு இவனதுயாகமே காரணம்போலும். மேற்சொன்ன தேவாபி
யும் சோமகனும்* பாரதயுத்தத்துக்குமுன்னிருந்தவர்கள். இவர்கள்
இருக்குவேதத்திற் பிரஸ்தாபிக்கப்படுவதுகொண்டு இருக்குவேதம்
பாரதபுஸ்தகத்துக்குக்கொஞ்சமமுன்புதான் எழுதப்பெற்றதென்று
தெரிகிறது.

கவியுத்தத்துக்கு முந்தியகாலத்ததாகக்கூறப்படுகிறவம்சாவளிக
ளைப் புராணங்களிற்பார்த்தால, இருக்குவேதத்தின ஒருநதாதரஷ்
டாவும், பீஷ்மபிதா சந்தனுவினசகோதரனுமான தேவாபி எனபவ
னுக்கும் விஸவாமிதரன எனபவனுக்கும் மத்தியில் 30-தலைமுறை
யிருந்ததாகக்காணலாம். தலைமுறையென்றுக்கு 20-வீதம்வைத
துக்கொண்டால் 600-வரு ஆகன்றன. பாரதயுத்தம் 1000 கி. மு-வில்
நடந்ததென்றுவைததுக்கொண்டால் வேதமெழுதியகாலம் கி. மு.
1600 ஆகும். வேதகாலம் கி மு 1700-முதல் 1000-வரையென்
றெழுதினவாகுகினகொள்கையையும் இது அதுசரிகிறதென்பதாம்.

மிஸ்டர் C. V. வைத்தியரின்சித்தாந்தம். இவர் இதிறாஸங்க
ளின ஆராச்சசியில் மிகவலவார். இவா அபிப்பிராயம்வருமாறு:—

(மேற்சொன்னபடி) பாரத யஜுர்வேத இருக்குவேதகாலங்கள்
ஒன்றையொன்று ஒட்டியிருக்கின்றனவென்பதற்குப் போதுமான
அத்தாட்சிஎற்பட்டிருக்கிறது. பாரதயுத்தம் யஜுர்வேதகாலத்துக்கு
முன்னும் இருக்குவேதகாலத்துக்குப்பின்னும் நடந்ததென்பது வாஸ்
தவந்தான். ஆகையால், இருக்குவேதமாவது, உள்ளாதாரத்தால்
அதற்குப்பிந்தியதென்றுதெரிகிற சதாபதப்ராம்ஹணமாவது, இன்ன
காலத்திற்செய்யப்பெற்றதென்று ஒருவாறுநிச்சயிக்கப்படுமானால்,
பாரதகாலமும் இன்னதென்றுநிச்சயிக்கப்பெற்றதாய்விடுகிறது.
வேதவிதவான்களால் இருக்குவேதமானது கி. மு. 1500-க்கும்
1000-ததுக்குமத்தியிற் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும், சதா
பதப்ராம்ஹணம் கி. மு. 800-க்கும் 500-க்குமத்தியிற் செய்யப்
பெற்றிருக்கவேண்டுமென்றும் எழுதப்பட்டிருப்பது சரியல்ல.

* 'சோமபன்' என்றிருபின் கலம். சோமபன் = சோமபானம்
பண்ணினவன்

இவை இன்னும் அநேககாலத்துக்குமுந்தியேசெய்யப்பெற்றிருக்கவேண்டும். அதற்குரிய ஆதாரங்கள்வருமாறு :—

I. வானசாஸ்திர ஆதாரங்கள்.

1. பரோபலர் ஜாக்கோபி என்பவர் சமீபமாய்செய்திருக்கும் ஜ்யோதிஷ ஆதாரபரிசோதனைகளிலிருந்து வேதகாலம் கி. மு. 4000 தனுக்கும் மேற்போகிறதென்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

2. ஸ்ரீமான்-சங்கரபாலகிருஷ்ணதீக்ஷிதர் தாம் எழுதிய பாரதிய ஜ்யோதிஷசரிதிரம என்னும் சிறந்தவியாசத்தில் ஜ்யோதிஷ ஆதாரத்தின்மேல் ஒருகாலவரையறைகுறித்திருக்கிறார் அது சதாபதப்ராம்ஹணகாலவரையறையைக்குறிப்பிப்பதால், பிரஸ்தாப விஷயத்தை விளக்க முக்கியபிரயோஜனமுள்ளதாயிருக்கிறது. அக்கிரந்தத்தின் ஒரிடத்திற் கிருத்திகாநக்ஷத்ரக்கூட்டமானது (Pleiades) அக்காலத்தில் நேர்கிழக்கில் உதயமானதாகச்சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதாவது அவைகள் நிரக்ஷரேகையின்மேறசாயாம லிருந்தனவென்பதே. இப்போது அவை நிரக்ஷரேகைக்குவடக்கே யிருக்கின்றன. அவை வருஷத்துக்கு 50 விகிலீதம் முன் போக்கடைகின்றன. அநநக்ஷத்ரக்கூட்டத்துள் அதிகப் பிரகாச முள்ளநக்ஷத்ரமானது கி. மு. 2990-ல் அல்லது கி. மு 3000வாக்கில் நிரக்ஷரேகையினமேலிருந்ததென்று தீக்ஷிதர் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். அது எழுதப்பட்டசமகாலத்தில்தான் அநதபராம்ஹணபாகம இவ்விஷயத்தைக்குறிப்பதால் அந்நூல் கி. மு. 3000-த்திற் செய்யப்பட்டதாகக்கொள்வதுதவறுகாது. (Indian Antiquary Vol. 24 pp. 245)

சூரியமார்க்கத்துக்கும் அதன்வடக்கேயிருக்கிற கிருத்திகைக ளுக்குமததியில் ௧8-டிக்ரி இருக்கின்றனவென்றும், ஒவ்வொருபா கையினமுன்போக்கும 72-வருஷங்களுக்குச்சரியானபடியால் $68 \times 72 = 4896$ -வருஷங்களாகின்றனவென்றும் கணக்கிடப்படுகிறது. இதிலிருந்து 1900-ஓஸ்-ததைக்கழிக்க 2996 அல்லது ஏறக்குறைய 3000 கி. மு-வில் சதாபதப்ராம்ஹணம எழுதப்பெற்றிருக்கவேண்டு மென்று ஏற்படுகிறது. இதிற பாரதபுருஷர்கள் பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கற்படியால், பாரதயுத்தம சுமார் கி. மு. 3100ல்* அதாவது

5000 ஸூங்களுக்குமுன் நடந்ததென்று நிச்சயிக்கலாம். பாரதபுருஷர்களுக்குமுந்தின தலைமுறையினர் இருக்குவேதத்திற் பிரஸ்தாபிக்கப்படுவதால், இன்னுஞ்சில நூற்றாண்டுகளைச் சேர்த்தால் இருக்குவேதமெழுதியகால மேற்படுகிறது. இதனால், வேதகாலம் கி. மு. 4000—3300 என்ற ஜாகோபியாரின்கொள்கை வலியுறுத்தப்பெறுதல்காண்க.

மேற்கூறியதீக்ஷிதருடையகண்ணம் ஆகேஷ்பிக்கததகாதபடி வலுவற்றதாயினும், அகுகொள்கை தாக்கப்படாமலிருக்கவில்லை. ‘பூர்வசங்கதிகளை ஞாபகத்திற்கொண்டிருக்குங் கோட்பாடு’ (Theory of Reminiscence) என்று சொல்லப்படுவதனடியான சில ஆகேஷ்பங்கள் சிலரார் செய்யப்பட்டன. அதாவது “கார்த்திகைகள் உதயமாகின்றனவென்று நிகழ்காலத்தாற் சதாபதங்கூறுவதொன்றைக்கொண்டு, அந்தக்கிரந்தம் எழுதப்பெற்றகாலத்தில நகூத்திரநிலை அபபடியிருந்ததென்று கொள்ளவேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. ஏனென்றாற் சிலகாலத்துக்குமுன்னிருந்த நகூத்திரத்தின்நிலை கிரந்தமெழுதப்பட்டகாலம்வரை ஜநங்களின ஞாபகத்திறங்கியிருந்து, எழுதும்போது அவ்விஷயம் அப்போது நடப்பதுபோலக் குறிக்கப்பட்டதொன்றாயிருந்தாலுமிருக்கலாம்” என்பதாம். இன்னும், இவர்கள் தங்களுக்காதாரமாகவெடுத்துக்காட்டும் திருஷ்டாந்தமயாதெனில், இப்போது வாஸ்தவமாய்வசங்கருதுவல்லாத சித்திரை வைகாசிமாதங்களை வசந்தகாலமென்றே பழங்கொள்கை நிறிவழங்கிவருவதுபோல அதுவும் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதாம்.

ஒருசங்கதி உலகத்தில் வாஸ்தவமாய் நடந்தாலொழிய நடக்காததை நடந்ததுபோல எழுதிவைக்கமாட்டார்கள். மேலும், இக்கோட்பாடுடையா கி மு. 3000-த்திற கிருத்திகைகள் நேர்கிழக்கிலுதிக்கவாரம்பித்தனவென்பதை மறுக்கவில்லை ஆயினும், எழுதினவர்கள் முநநடந்த ஐதீகநிலையை ஞாபகத்திற்கொண்டு தங்கள்காலத்திலநடந்ததுபோலச் சதாபதப் பராமஹணத்தில் எழுதிவைத்தகாலம் கி. மு. 800 ஆயிருக்கவேண்டுமென்று ஹடவாதம் பண்ணுகிறார்கள். கிருத்திகைகள் நேர்கிழக்கிலுதிப்பதினிருதுவிலகியகாலம் கி. மு. 2600 ஆயிருக்கவேண்டும். (இவர்கள் அது எழுதப்பெற்றகாலம் கி. மு. 800 ஆயிருக்கவேண்டுமென்பதால்) 1800-ஸூத்துக்கு

முன்நடந்த ஒரு சமாசாரம் கொஞ்சகாலத்துக்குமுன் நடந்ததைப் போல் ஞாபகத்திலிருந்துவந்து எழுதுபவர்களுக்குத் தங்கள்காலத்து நடந்துபோல எழுத இடங்கொடுத்திருக்குமென்பது மிகவும் அசம்பாவிதமானதாம்.

3 திசுபிதர்கணித்திருக்கிற இன்னொருகாலவரையறை வேதாங்க ஜயோதிஷகிரந்தம் கி. மு. 1400-ம் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது. மாகஸமுல்லர் இதன்காலம் கி. மு. 1180 என்று வேறு ஆதரவு கொண்டு கண்டுபிடித்திருக்கிறார். இருவருக்குமுள்ள 220-வருத்து வித்தியாசம் ஒரு பெரியவித்தியாசமல்ல. பின்னவர்கொல்லுகிறபடி வேதாங்கஜயோதிஷகாலம் கி மு 1200 எனவைத்துக்கொண்டால் அதற்குமுலமாகிய சதாபதபராம்ஹணத்தின்காலம் இன்னும் பழமை யுற்றதாயிருக்கவேண்டும்.

4. மகாபாரதத்திலிருந்து ஆதாரமான சிலவிஷயங்களைக்கவனிப்போம். பாண்டவர்கள்செய்வதாயொபபுக்கொண்ட 12-வருவன வாசகாலமும் ஒருவருஷ அஞ்ஞாதவாசகாலமும் சாந்த்ராயணரீதியாய்க் கணிக்கப்பெற்றதென்றுதெரிகிறது. ஆனால் வேதாங்கஜயோதிஷகாலத்திலோ சாந்த்ராயணவருடகணணரீதி பழங்காலத்துசசமா சாரமாய்விட்டது. இச்சோதிடகிரந்தம் எழுதப்பெற்றகாலம் கி. மு. 1400என்றுவைத்துக்கொண்டால், பாரதயுத்தகாலம் இதற்கு மிகவும் முந்தினகாலத்ததாயிருக்கவேண்டும்.

5. பிராம்ஹணத்திலும் பாரதத்திலும் நரபலியைப்பற்றிய விஷயங்கள், தெளிவாய் அப்போது நடந்துவந்தவிஷயங்களைக் கூலங்கஷமாய்க்குறிப்பதுபோலக் குறிக்கப்பெற்றிருப்பதால் அதுவழங்கி வந்ததொன்மையுற்றகாலத்தி லவை எழுதப்பெற்றிருக்கவேண்டும்.

பாரதயுத்தம் கி. மு 1400 முதல் 1000 வரை என்றகொள்கையுடையார்க்கு கி. மு. 3000-த்தில் யுத்தமநடந்ததென்றவிவரமானது புத்தருக்கும் யுத்தத்துக்கும்மத்தியில் 2500-வருகடந்தது என்றதை ஞாபகப்படுத்தி அது அசம்பாவிதம் என்பதைத்தோற்றுவிக்குமாயினும், அவ்வளவுகால மிடையீடுற்றதென்பதுணமைக்குமாறுகாது. மேற்கூறியபடி பாரதயுத்தம் 5000-வருத்துக்குமுன்பேநடந்ததானென்பதைப் பின்வரும் ஆதாரத்தாலுங்காணலாம்.

II. தேசாந்தரிகளின் சரித்ரஆதாரம்.

1. சந்திரகுபதன்சபையிலிருந்த ஒரு கிரேக்கஸ்தானாதிபதியாகிய மெகஸ்தனீஸ் என்பவன் இந்தியாவிஷயமாய் எழுதிவைத்தகிரந்ததைப்பார்ப்போம். அவன் எழுதியகிரந்தத்திற் பெரும்பான்மை நஷ்டமாய்ப்போனபோதிலும் இப்போது நமக்குக்கிடைத்திருக்கிற கிலபாகங்களிலிருந்து சிலவிஷயங்கள் இதுவிஷயமாய்தெரிந்து கொள்ளக்கூடியவாயிருக்கின்றன. சேளரசேனி ஜநங்களால்வணங்கப்படுமேவனென்று அதிர்சுறப்பபட்டிருக்கிற 'இந்தியன் ஹெராக்லஸ்' என்பவனைப் பூனிக்ருஷ்ணனென்று நாம ஓறறுமைப்படுத்திக்கொண்டால் பூனிக்ருஷ்ணனுக்கும் சந்தரகுபதனுக்கும்மத்தியில் 138 தலைமுறை கடந்ததாகக்காண்போம். ஒருதலைமுறைக்கு 20-வ்ருஷீதம்வைத்துப் பார்த்தால் மொத்தம் 2760-வ்ருஷ்யம். சந்திரகுபதன் இறறைக்கு 2212-வ்ருஷ்தகுகுமுன் இருந்தவனென்று நமக்குநன்றாய்த்தெரியும். இவற்றால், பாரதயுத்தம் 5000வ்ருஷ்தகுகுமுன் நடந்ததென்ற வைதிக சம்பந்தாயப்பழங்கொள்கை வலியுறுகிறது எனபதாம். (Bombay Chronicle)

ஐரோப்பியபண்டிதர்கள் இந்தியபூரணிகநாகரிககாலங்களைக் கூடிய வரை குறுக்கக்கூறுவதிற் பேரவாவுடையவர்கள். பழைய இந்திய நாகரிகத்துக்கு மேற்குத்திக்கேகாரணமென்றகொள்கையுடையராத லாற் கிரேக்கதேசத்தின் அதயுநந்தநாகரிககாலமாகிய கி. மு. 1000-500-க்குப்பின்பே இந்தியபூரணிகத்தைநிறுத்தப்பிரியப்படுவா. அவர்களுக்குப் பாரதயுத்தகாலத்தை கி. மு. 3000-த்துக்குக்கொண்டுபோக மனமிராது. ஆனால் இந்த அபிப்பிராயம் இப்போது மாறிக்கொண்டு வருகிறது. கி. மு. 4000-த்திறான் மனிதன் பூவுலகில் முதன்முதற் றிருட்டிக்கப்பட்டானென்ற கிறிஸ்தவர்கள யூதர்களினகொள்கை யானது, சாசனங்களாலும் பூமியிலெவட்டியெடுக்கப்படும்பொருள்க ளாலும், எகிப்தும் பாபிலோனியாவும் கி. மு. 4000-த்துக்குமுன்பே நாகரிகம்பெற்றதென்றும், கடவுளால்வெளியிடப்பெற்றதென்றபைபி லிர்கூறப்படும் "பத்துக்கறபனை" ஏற்கனவே மிகவுமுந்தியகாலத்தில் ஓர் அரசனாற் சட்டமாசுப்பெற்றிருந்தனவென்றும் வெளியிட்டிருக் கிற புராதனபரிசோதகர்களின் ஆராய்ச்சியாலும் தளர்ந்துகொண்டு வருகிறது. ஆகையால், புதுக்கொள்கைகளைத் திடீரென நாம் நம்பி விடக்கூடாது.

A. M. சடகோபராமா நுஜாசார்யர்,
திருச்சிராப்பள்ளி.

யசோதரகாவிய ஆராய்ச்சி.

“சேந்தமிழ்” (தொகுதி-க௭ பகுதி ௩-ல்) ௧௦௧-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

IV. இக்கதை, புதிய அச்சுப்பிரதியில் யசோதரன்சரித்திரம் எனற தலைப்பிட்டுப் பெரிதும் நூலைத்தழுவினே இனியநடையில் விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், நாடு நகரம் உய்யானம் திருமணம் மணமகள் பள்ளியறை மைந்தன்பிறந்தகொண்டாட்டம் மூப்புவந்துற அரசனதுமனத்தோற்றங்கள் அரசன் மகனைவிட்டுப் பிரியுங்கால் மகனுக்குக்கூறியபுத்திமதிகள், மற்றும் இவைபோன்ற விஷயங்களுள், காப்பியத்திற்காணப்படாத பலகற்பனைகள் கதையிற் சோக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளைப் புதியஅச்சுப்பிரதியில் XIII—XX, XXIII, XXXVIII—XXXIX, XLVI இப்பக்கங்களில் மிகுதியாககாணலாகும். அன்றியும், சிறிலவீடத்தப பாடல்களின்வரிசைப்படியே விஷயங்களைக் கதையிலெழுதிவருங்கால், இடையில் மதசம்பந்தமானவிஷயங்களுள்ளிட்டுள்ள சிலபாடல்களின்சுருத்துக்கள் சேர்க்கப்படாது முழுதுமவிடப்பட்டுப்போயின. அப்பாடல்களிலடங்கியவிஷயங்களைத்தழுவியசங்கதிகள், ஜைனபரிபாஷைத் தொகைவிளக்க அகராதி எனற தலைப்பிலும் காணப்படாமையின், அவைகள் நூலைவாசிக்கபுகும் சாமானியர்களின்மனத்திற்கெட்ட வழியில்லை. உதாரணம்—அமிருதமகிபடும் நரகத்துன்பங்களை நூலிலுள்ளவாறே எழுதிவருமிடத்து இடையிலுள்ள,

“ஒருபதினொருபதினையுநதிறுதனுமப
நிருபதினொடைநதுவிலுயர்த்தபுகையென்னும்
பொருவரியதுயரினவைபொங்கியுன்வீழ
மொருபதினொருகடல்களளவுமொளிதாரோய்”

என்றசெய்யுளின்கருத்துமட்டும் கதையிற்காணப்படவில்லை. நிற்க, கதையில்வந்துள்ளவிஷயங்களுள்ளும் சிற்சில, மூலபாடங்களோடொவ்வாறு பொருண்மறுபட்டிருக்கின்றன. இவைகளைக் கீழே காட்டுவோம்.

- (1) “யானிவ்வாளினின்மக்களிரட்டையை
யீனமில்பலியாகவியற்றினால்
ஏனைமானுடர்தாமிவ்விலங்கினி
லானபூசனையாற்றுவதலாற்றென ” I. 21.

இச்செய்யுளிலும் வடமொழிக்காவியத்திலும் மாரிதத்த அரசன் தான், இருவரைச் சண்டமாரிதேவிகு நரபலிகொடுத்துப் பூஜை செய்தபின்னாக் காலதாமதமின்றி உடனே குழிகள் தாங்கொணர்ந்துள்ளவிலங்குகளைத் தேவிகுப்பலிகொடுத்துப் பூஜைசெய்யக்கடவரென்று கூறினதாகவுள்ளது. புதிய அச்சுப்பிரதியிலோ கீழ்வருமாறுள்ளது.

“ஜனங்களே! நான் பின்பு எனதுவெற்றிவாளினால் அழகியவடிவமைந்த இரணமொளிதரைப் பலிகொடுத்துப் பூஜைசெய்வேன். நீங்கள் விலங்குஜாதிகளினபூஜையை முதலில்நிறைவேற்றக்கடவீரென்று அரசன் அங்குவந்துள்ள தனபிரஜைகளுக்குக் கட்டளையிட்டனன்”

- (2) “ஆடவரின்றுமேலாலருவருத்தணங்களுரைக
கூடலாதுறந்துநோனமைக்குணம்புரிந்துயாதற்காகப்
பீடுடையயுறந்தபெருமகளிவென்றுள்ளே
தோடலாகுழல்தோழிதுணிந்தனன்பெயாநதுசென்றாள்” II 37

இச்செய்யுளில், குணவதியென்னுந்தோழி, அரசியாம் அமிருதமதியின்மதி களவொழுக்கத்திறசென்றதைநினைந்து “இன்றுதொட்டு ஆடவர்கள் பெண்பாலாரைவெறுத்துத் துறந்து நறகதிபெறுமாறு பிரஹ்மதேவனுற்படைக்கப்பெற்றபெருமகளேயாவளிவென மனத்திறகொண்டு அவவிடமவிட டகனறனள் ” என்றுகூறப்பட்டுள்ளது. அச்சுப்பிரதியில் இச்செய்யுளின்பொருள் அடியில்வருமாறுள்ளது.

“பிரமன் இவளுக்கு இணையிலலாத போகபாக்கியங்களையும் செல்வமிகுதியையும் பதவியையுமளித்தும், இவளதுபுத்தியைமட்டுமே ஈனமாக்கிய தந்தோ கொடிதுகொடிதென்று பலவாறுநினைந்து ஒருவாறு தனக்குள்ளேநொந்துகொண்டு (தோழி) செல்லுகையில்.....” என்றுள்ளது.

ஆடவரன்றி மேலார் ஏனப் பாடங்கொள்ளினும், “சாமானியர்களல்லாது அறிவுடையோராகிய ஆண்மக்கள்” என்று பொருள் கூறுதல்

பொருத்தமுடைத்தாம. பெயர்த்துச்சென்றான் என்பது அச்சப்பிரதி களிற்கண்டபாடம்.

- (3) “ஆயிடையரசனுள்ளததரசினவிடுப்பவெண்ணித
தாயமாகோயிலெய்திசசநதிரமதிதன்முனனாச்
சேயிடையிறைஞ்சமற்றிததிரைசெயநீருலகமெலலா
நீயுயாகுடையினவைகிடுநெடிதுடனவாழ்கவெனறாள்” II 54.

இச்செய்யுளில், யசோதரராஜன அரசியலை நீத்துத் துறவுகொள்ள எண்ணங்கொண்டவனுய்த தன்தாயாம சநதிரமதியின் அரமனைக்குச் சென்று அவளது அடிபணிந்துநின்றனன. நிறகவே, தாய் அவனை நோக்கிக் கடல்குழந்திப்பூவுலகனைத்தினையும் நீ ஒருகுடைக்கீழாக்கி உன்குடைஒங்க நீநீழியாண்டுவாழ்வையாகவென்றான்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. வடமொழிக்காவியத்தும் இக்கருத்துத்தானுள்ளது.

அச்சப்பிரதியில், “இறைஞ்சி வாழ்கவென்றான்” எனப் பாடங்கொண்டு, “அரசன் .. . தன்தாய சநதிரமதிக்கு அறிவிக்கலாமென்று அவளிருந்த அரமனைக்குச்சென்று அவனைக்கண்டு விலகி நின்னு இக்கடல்குழந்தபுனியை நீயேயாளுவாயாகவென்றான்” என்றுள்ளது.

- (4) “விண்ணிடைவிளங்குநகரத்திமிருகதிராமதியந்தீரநதே
மண்ணிடைமழுங்கச்சென்றோர்மறையிருப்பகுதிசேரக

தெண்ணிடையுள்ளந்தன்னுளீரநதிமுகின்றதென்றான்” II. 56

இச்செய்யுளில், யசோதரராஜன ஒருபொழுதும் சநதிரனை விட்டு நீங்காத நிலைவேபோல எப்பொழுதும் தனனை விட்டகலாது தன்னுடன் ஆகாயமளாவியமாளிகையிலவீற்றிநுந்த தனமனை வியாம் அமிருதமதி, ஒருநாளிரினில், தன்னை விட்டுநீங்கி ஒளிமழுங்கித் தரையிறசென்று, கண்கொண்கொணவொண்ணாதகாரிருளீளபோன்று கறுத்தமேனியனும் யானைப்பாகனுடன் கூடிக்கலந்திருக்கக்கண்டு மனம்புழுங்கி, அதனை உள்ளவாறு வெளிப்படையாகத் தனதாயினிடத்துச்சொல்லாது மறைபொருளாகக்கூறுகின்றான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இ - ள் “அன்னாய! ஆகாயமார்க்கத்திலவிளங்குந் சந்திரகாந்தி கிரணங்களால் நிறைவுற்ற சநதிரனை விட்டுநீங்கி, ஒளிமழுங்கித் தரையிறசென்று, ஆங்குத் தன்னை மறைக்கவல்லதோ இருட்பகுதியுடன்

இரவிற்கோந்திருக்கக் கனவினிற கண்ணார்க்கண்டேன். அங்ஙனங் கண்டது என்னுள்ளத்தினை வாளகொண்டறுககின்றது என்றான்” என்பதாம். இங்கு இறைவி எனறது தாயை. புதிய அசுசுப்பிரதியில் மேலேயுள்ளசெய்யுளினபொரு ளடியில்வருமாறுகாணப்படுகின்றது.

“வாராய்தாயே ! ஒருநாளிரவில் நான் நித்திரைபுரிந்தபோது இரண்டுதியகனவுகளாகண்டேன். சந்திரனுடையகாந்தியாம் ரோகிணி தேவி சந்திரனை விட்டு நீங்கி மணணிடைமழுங்கியதாகக்கண்ட தொன்று. இருளுக்கேதுவாகியமேகபடலம் அப்பொழுது சூரியனை மறைத்ததாகக்கண்டது மற்றொன்று. இவ்வாறுகண்டதுமுதற் கொண்டு மனத்துயரால் என்சரீரம்முதலியன மாறிவிட்டன என்ற னை” எண்ணுடை எனபது அசுசுப்பிரதியிறகண்டபாடம்.

வடமொழிக்காவியத்து மூன்றாவதுசருக்கத்துப் பதினொன்ற வது பன்னிரண்டாவது கலோகங்குறிகூறியபடியே மேலே எழுதி யுள்ளசெய்யுள் அமைக்கப்பெற்றுளது அசுகலோகங்கள் கீழ் வருமாறு:—

“கிஞ்சு காணிரவொன்று ரோமாஜம்
விவ்ருதம் காவையொஜித்தலகீழ் ।
வெதுரீசுர து ரியா நிஸி ருபுஷா
பெயி வம்மரீகா திரிரொண ॥

3. 11.

தாபுரீசுர து வாகுரீபுரவொஹம்
ஜநநீஹ ந ரியா ஸுபதாலி ।
ததுமரீசுரவீ கீலிதரீசுரெஹு -
புரவொஹம் விதநுதெ ரீசு ருஃபு” ॥

3. 12.

(5) “கொலையினதின்மைகடாராவலயத்திறைமைசெய்யு
மலைதலிலவாயமையாகருமவாய்மொழிமதிப்பையாகரும
விலையிலபொருளின மாட்சிவிளைப்பதுகளவின்மீட்சி
யுலைதலிலபொருமைதிப்பமுறவலயொழிந்ததீயும்” IV. 18.

“தெருளுடைமனத்திறசென்றுதெளிந்துணாவாயசெலவம்
பொருளவியினிறக்கமினமைபுணாததிடும்புலகதேன்க
ளொருவியபயநுமஃதெயொளியினோடழகுவென்றி
பொருணமிருகுலனோடின்பம்புணாதலுமாகுமாதோ” IV. 19.

கொலையினது இன்மை - (வயிலாபார் சுலாவர், சுவிஸா)
கொல்லாமை. களின்மீட்சி-களாமை. ஒழிந்தது-(கொல்லாமை
பொய்யாமை களாமை இவையொழிந்தது) காமத்தை ஒல்லாமை.
இறுக்கம் - பசை ; பற மு. பொருள்வயினிறுக்கமின்மை-(விஷ்
பெஷும் சுதிஹூதநீடி, விஷ்பெஷும் சுவடநீடி, சுவரிமு-ஹ ஊதி
ஊவர்) பொருள்களிட்டுத்தப பற்றில்லாமை. கூடாராவலயத்து -
ஒருவருக்கொருவர் பகையாயாநிறைந்த இப்பூவுலகத்து.

இ - ள் கொல்லாமை, பகைநிறைந்த இவ்வுலகத்து எங்கும் பிணக்கின்றி இணக்கமுற்ற மேலானவாழ்வைத்தரும். விபரீத வேறுபாடுகளுக்கிடமின்றி உண்மைபேசுதல், வாய்மொழியில் மேலானமதிப்பையுணடுபண்ணும். கள்ளாமை, நேர்மைகாரணமாக விலையேறப்பெற்ற செலவப்பொழிவைத் தானேகொணர்ந்துசேர்க்கும். காமததையொல்லாமை, மேலுக்குமேல் தேகவலுவையும் மனவலுவையும் சொல்வனமையையும் தரும். பொருள்களினிடத்து அவாவின்மை, கலக்கமற்றமனத்தின்கண், தெளிந்தநல்லறிவினைத் தந்து பழம்பிறப்புணர்ச்சியையும் வரும்பிறப்புணர்ச்சியையும் தரும். மதுமத்திய மாம்ஸவகையுணனுதுவிளக்கல், ஒளி அழகு வெற்றி நலவகுடிவாழ்க்கை இன்பம் ஆதிய பலவகைநன்மைகளைப்பயக்கும் என்பதாம்.

இச்செய்யுட்களிற பாதஞ்சலயோகதூலினும் வடமொழியசோதா காவியததும் சொற்றவாறு, கொல்லாமை பொய்யாமை கள்ளாமை காமத்தையொல்லாமை பறறறுத்தல் ஆகிய இவ வைவ்ந்துவிரதங்க ளுள் ஒவ்வொன்றினுலுமமையுமபயன்களும், வடமொழியசோதா காவியத்துச் சொற்றவாறு ஊன் தேன் கள் ஆகிய இம் மூன்றினையு முணனாது விலக்குவதனலமையும் பயன்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. பாதஞ்சலயோகதூலிறகண்ட சூத்திரங்களும் வடமொழிக்காவியச் சுலோகங்களும் அடியில்வருமாறு:—

‘சுவரீஸ்வரூபதிஷ்டாயா நம:’ 2 அ. 35 சூததிரம்.
 வசுபதிஷ்டாயா நம: 36 சூத
 சுவரீஸ்வரூபதிஷ்டாயா நம: 37 சூத
 வசுபதிஷ்டாயா நம: 38 சூத
 சுவரீஸ்வரூபதிஷ்டாயா நம: 39 சூத

இ - ள் ஒருவனிடத்துக் கொல்லாமையென்பது நிலைநிற்குமாயின், அவனைக்கண்ட அளவில் எல்லாப்பிராணிகளும் பகை ஒழிந்துநிற்கும். வாய்மைநிலைநிற்குமாயின், முயற்சியின்றி எல்லாக் காரியமும் அவன் ஆகவெனில் ஆகும், அவனதுவாய்ச்சொல் ஒரு பொழுதும் வீண்போகாது. கள்ளாமையென்பதுநிலைத்திருக்குமெனின், அவன்விருமபாமலே எததிகையிலுள்ள இரத்தினங்களும் தாமாகவே அவனிடமவந்துசேரும் பழுதில்லாத நித்தியப்பிரஹ்ம சரியம் ஒருவனிடத்திருப்பின், அது ஒப்பில்லாததேகவலுவையும் மனவுறுதியையும் சொல்வன்மையுமநல்கும். அபரிக்கிரகம் (சரீரமுதலாம் எல்லாவிதபோகஸாதங்களுள்ளும் பற்றில்லாமை) முறபிறப்பினையும் இப்பிறப்பினையும் இனிவரும்பிறப்பினையும் அவைகளுக்கானகாரணங்களையும் தெளிவுற உணரசெய்யும் என்பதாம்.

கவலிவலநா வெவரஹநம் பரம் ஹிவக

கரொதி லத்யம் தஹொவ்வாக்யதாபு |

கவௌயபூகாகஷகி ரதூலாவயம்

வாவஹம் ப்ரஹ்மபிரகாரிஜிதக்ய || 4. 26.

ஹவஹ ப்ரஹ்மபிரகாரகொபிஹாவிதொ

ஹத்யபிரஹ்மபிரகாரிஜிதக்ய ப்ரஹ்மபிரகாரிஜிதக்ய |

த்யபிரகாரிஜிதக்ய ப்ரஹ்மபிரகாரிஜிதக்ய

ப்ரஹ்மபிரகாரிஜிதக்ய ப்ரஹ்மபிரகாரிஜிதக்ய || 4. 27.

இ - ள் எவருக்குந் தீங்குபுரியாமை, பகையைததவிர்ப்பதற்கான சிறந்தவழியாகும். மெய்ப்பேசுதல், சொன்னசொற்பழுதாக்காது பயனுறச்செய்யும். கள்ளாமை, எல்லாததிகைகளினின்றும் விலையுயர்ந்தபொருள்களைக்கொணாநதுசேர்க்கும். சிறந்ததாம் பிரஹ்ம சரியம், நல்லதேகவலுவையும் மனவுறுதியையும் சொல்வன்மையையும்பயக்கும். யானெனதென்னுமபற்றுததறந்தநோன்புடையாருக்குக் கழிந்தனவும் வருவனவுமாம்பிறப்புகளின் உணர்ச்சியுண்டாம் தாங்கொண்ட எல்லாவிதங்களும்நன்குவளர்வதிற்கண்ணியினாகிய பெரியோர் மதுமததியமாமஸங்களை யுண்ணுதலீக்குவர் என்பதாம்.

இவ்வாறிருக்க, புதிய அச்சப்புத்தகத்தில் மேலேயுள்ள இரண்டு செய்யுள்களுக்கும் கீழ்வருமாறு மாறுபடப் பொருள்கூறப்பட்டுள்ளது:—

“ஒருவனிடம் கொலையென்பதொன்றில்லையாயின், அவன் இவ்வுலகில் மேலானநிலையையடைவான். அதுவே பொய்யணுகாச் சத்தியநிலையை அளிக்கும். அந்தச் சத்தியவான்வாய்மொழியோ எல்லோராலும் மதிக்கப்படும். சீவகாருணியத்தின்மாத்கியோ பிறர் பொருளைக்களவுசெய்தலைக்கும்; இதன்றிப் பெருமையையும் மனத்திடத்தையும் சரீர்திடத்தையும் மற்றவைகளையும் அளிக்கும். மனத்தின் தெளிவால் உணர்தலென்னும செல்வமவாய்ததாற் பொருளைத் தாராளமாய்ச்செலவிடச் செய்யும். இவற்றின்முதிர்ச்சி, புலால் தேன்கள் இவைகளைத்தவிரக்கும். தேககாந்தி, அழகு, வெற்றி, செல்வமமிக்கருலம் இன்பறுகர்ச்சி இவைகளும் உண்டாம்”

. காரர்குவலயத்து, வாய்மையாக்கும், விலையில்போருளின், மனத்திற்சென்ற, புணர்ந்திடும இவைகள் அச்சப்புத்தகத்திலுள்ள பாடங்கள்.

- (6) “நாவமுசிவீழ்முழுதுநஞ்சுணமெத்தா
ளாவலறியதுவுருகியலமரினுமையோ
சாவவரிதிவணரசிதகலவினைதருநோ
யாவும்வினாநிலமதனிவினியவுனவாமோ” IV. 66.

இ - ள் நரகத்துவிழ்ந்த அமிருதமதி ஆங்கு நாமுழுது மழுசிவீழும் நஞ்சுணவை உண்டனள். உண்ணவே நாவருகி முழுது மழுசிவீழக் கோவென்றலறி அலமந்தனளாயினும், அவள் ஆங்குச் சாவதில்லை. ஐயோ, பாவம்! என்செய்வாள். வெய்யதீவினைகளின் பயன்களாம் துன்பங்கள்யாவும்வினையுமிடமாம் நரகத்திடத்து இனி தெனத்தோன் றுவதெதுவும் அணுகாது விலகிநிற்குமன்றோ? என்பதாம்.

அச்சப்புத்தகத்தில், “உணவில்நஞ்சுபெய்துகொல்வித்தவள் முழுதுமழுசிவீழும்நாவாலறவே, அந்நாவமுருகியருந்தினும் அவளினருச் செத்தொழிவதில்லை. தயருள் அழுந்துபவளேயாம்.....” என்றுள்ளது.

- (7) “திலப்பொறியிலிட்டனர்திரிப்பவருருப்பி
 னுலைப்பெருகழற்றலையுருக்கவுருத்துக்
 கொலைக்கமுவினிட்டனர்குலைப்பவருருக்கு
 முலைப்பருவருத்தமதுரைப்பரிதுகண்டாய்” IV. 66.

இச்செய்யுளில், “எள்ளாட்டுஞ்செக்கிலேயிட்டு அரைப்பர் ; நெருப்பினுலையிலேயிட்டு எரிப்பா, உருக்குவர்.” என்றிருக்க, அச்சுப்புத்தகத்தில் “எள்ளாட்டுஞ்செக்கிலிட்டுத்திரிப்பார்கள். நெருப்பிலையில், காலையும் தலையையும்வைத்தெரிப்பார்கள். உருக்குவார்கள்” என்றுளது. பெருகழற்றலையென்றதனைப் பெரிய கழல் தலையென்று பிரித்தனாபோலும்.

- (8) “வெய்யதீவினைவெருவுறுமாதவம்வீதியினின்றுதிகொண்டா
 னையதாமதிசயமுறவடங்கினனுடம்பிணையவனிட்டே
 மையல்வானிடையனசனற்குழாங்கிலவானவன்றாகுதி
 தொய்யினமாமுலைசுரவராமகளிசத்தொகுதியின்மகிழ்வறறன்” 4—96.

இ - ள் மாரித்ததஅரசன், வெந்துயாகளுக்கிடமை தீவினைகளெல்லா மஞ்சித் தன்னைவிட்டொழியுமாறு மாதவத்தினை முறையினின்றுமுடிவுறச் செய்துமுடித்தனன். பின்னர் யாவருமதிசயமுற உடம்பினை இப்பூவுலகிலவிட்டொழித்தது, வானுலகின்கட் போகறுகருமலகங்களுக்கிடையனவாகவுள்ள சனற்குமாரகற்பங்களெனப்பபடும் மூன்றாவது துறக்கப்படுரையிறசென்று தேவனாகி, ஆங்குள்ள தேவமகளிருடன் இன்புற்றவாழ்ந்தனன் என்பதாம். மையல்வான் என்றது மயக்கவிருள்கெடாது, போகங்களைறுகரும் கற்பங்களெனப்பபடும் மேலுலகங்களை, அஃதென்னையெனில், கற்பாதிமுதற் கற்பாந்த முறச்சென்றவர்கள் பற்றுடையராதல்பற்றி. இடையன - இடையிலுள்ளனவாகிய. சனற்குழாங்களில் - மூன்றாவது சொற்கமாகிய சனற்குமாரகற்பத்துள்ள தேவர்குழாங்களுள். வானவன்றாகுதி - தேவனாகி.

காயபுலீவாரா சூ வெணராமாசு ।

தத்துவார்த்தசாஸ்திரம். அத். 4. சூத். 7.

வழி:-காயபு பூவீதாரொடு செழுநெடாவெவ்வந் பெஷாந்தெ
காயபு பூவீதாராஃ; மவநவாவுடிய வெண்பாநாஹாஃ ஸக்தி
ஷக்தி-கூநந்நவாவுடிய ஸ்ரீஸாஸிந்நவாவுடியஃ;
பெஷாஃ ஸ்ரீஸாஸிந்நவாவுடியஃ; பூவீதாராஃ ।

தத்துவார்த்தசாஸ்திரம், ஆத. 4, சூத். 8.

வா: வாநதூராராரொஹந்யொயொதெவா தெவ்யுஷு ஸுஸுபுஷு
 உராரா: |
 ஸுஹஸு ஹொதூராராஹவகாபுதெஷு ராநுபபு ஸீகாராரா: |
 ஸுசுரிஹாஸுசுஸுதாராஸுஹஸுராரெஷு ஸுஷுபுஷு ஸீகாராரா: |
 சுநதபுராணதாரணாபுநதெஷு ரிநுபு ஸீகாராரா: |
 வரெநுபு ஸீகாராரா: |

தத்துவார்த்தசாஸ்திரம், அத. 4, சூத. 9.

வழி:- பரொ மெதுவெயகாடியொ டெவாஃ ஸவெஃ ப்ரவீகார
ரவிகாஃ । ப்ரவீகாரொ விக வெடிநாபு கீகாரஃ । தடினாவெ,
தெஷாஃ பாரகிஸ ஃபகிநவரகஃ ஸவதி ।

இ - ள் “கீழ் முத்தேவராகிய பவணர் வியநதர் ஜயோதிஷ்கர் களும், சௌதர்மேசானகற்பத்தார்களும், இப பூ வு ல க த் தா ரை ப் போன்று சரீரஸமயோகத்தரற காமதுகர்ச்சியடைவர். சனறகுமார-மாவேறநதிரகற்பததுத்தேவர்களும் தேவியர்களும் சரீரஸமஸ்பரிசத் தாலும், பிரஹ்ம-பிரஹ்மோத்தர-லாந்தவ-காபிஷ்டகற்பதது ஒரு வரையொருவர் கண்கொணம்கொண்டவினாலும், சுக்கிர-மஹாகக்கிர-சதார-ஸஹஸராகற்பதது ஒருவர் மற்றொருவரின்சூரலோசையை யும் பாட்டோசையையும் செவிக்கொள்வதனாலும், ஆனத-பிராணத-ஆரண-அச்சதகற்பதது ஒருமனப்பட்டுச் சிந்தைமேவவினாலும் அவ் விததுகர்ச்சியடைந்தாராவர். இவர்களுக்கும்மேலையோராகிய கிரை வேயகாதியராம் தே வ ர் க ள் யா வ ரு ம் காமநோயறந்நீராதவின,

அவர்களுக்கு அவ்வழியினாலாகிய இன்பமேவேண்டுமெதில்லை. அவர்கள் இடையறுத்து பரமானந்தத்தையேறுகர்வாராவர்” என்பதாம்.

இதேகருதது அடியிலவருஞ்செய்யுட்களிலுங் காணலாகும்.

“மிடையின்மேனியைத்தீண்டலிறகாண்டலி
லடையுமினசொலிறசிறதையினமேவலின
மடநலாரினவருமபயனெயதுவா
அடைவிலோதியிறசொன்னமுனைவரும” மேருமந்தரபுராணம், 503.

“மோகமினமுனிவனினின்பமபோலவே
தோகையைநீனயவாடொடாசியினறியே
சோகமோடுறுதுயரின்றிததானியல
பாகுநலகமிநதிரத்தவரினபமே” மேருமந்தரபுராணம், 505.

மேலேகுறித்தயசோதரகானியசெய்யுள், அடியில்வரும வடமொழிக்கானியத்துச்சுலோகத்தின்வழியே அமைக்கப்பெற்றதாகும்.

“விடிபுரியு வுவிரு மாராவ நியாடு
தவா தவா வவிரணரிதி லிவெடி.
தஞ்சா விராயிவிபிநா தஞ்சிராயாரண
பெவொடவ து நுபகிஷ்டிபெ துசீயொ” 4 ஸ. 69 க.

இ - ள் அவ்வரசன் குருவின்சந்நிதானத்து நெடுநாளிருந்து மோக்ஷவிதையைக்கற்றுணாந்து, அகத்தவம புறத்தவமெனப்படும இருவகைத்தவங்களையுஞ்செய்துமுடித்து, நிர்யானகாலத்திற சமாதி முறைபபடி சரீரத்தைக்களைந்தொழித்துவிட்டு முன்றாவதுசொர்க்கத்துத் தேவனுயினன் என்பதாம்.

புதிய அச்சுப்புத்தகத்தில், விதியினின்றிதிகோண்டான், வனசனற் குழாங்களில் எனப பாடங்கொண்டு, “தவநெறியில் இவன் பன்னுள் வழுவாதுநின்ற என்னுணைத்துதிசெய்து பூதவுடலை இமமண்ணிடை நீத்து விண்ணுலகிற் நேவர்குழாங்களில் தலைமைபெற்றுத் தேவமடந்

வனசனற்குழாம், தாமரையிறபிறந்த பிரமனதுபதம்பெற்ற நல்ல

கூட்டம்; அனசனர்குழாம் எனப் பாடபேதங்கொள்ளின், மனிதர் போல அசனமுட்கொள்ளாத தேவர்களுகூட்டம்” என அரும்பத் வுரையென்ற தலைப்பின்கீழ்க் காட்டப்பட்டுள்ளது.

- (9) “காலேதருகலயாணமிததிரனெனுமபே
ராளியடுதிறல்வணிகனரசனுயிரினையன்
கேளொருவனவநதிடைபுகுநதரசுகெட்டேன
வாளுருவுகின்றதுவெனமாதவனமுனெனமுன ” 4—41.

இச்செய்யுளில், கல்யாணமிததிரனெனுமவணிகன் அரசன துயிர்த்தோழமுனெனககண்டிருக்க, அச்சுப்புத்தகத்தில் “அம்முனிவர ின்மித்திரனும் ஜினதருமபரிபாலகனுமாகிய கலியாணமிததிரனெனப் பெயாக்கொண்ட வணிகச்சுசிரேடடி” என்று கண்டுள்ளது. உயிரினைய என்பது அச்சுப்பிரதியிறகண்டபாடம்.

- (10) “மாசின்மாமணிமேனியினவாசமோரோசனைமணநாறத்
தேசொரோசனைகிலேதகிடமுளைததெழுதினகரனையார்கள்
ஆசிலெண்குணனவதியொடமைந்தனரலைகடலளவெல்லாம்
ஏசில்வானுலகிணையிலின்பததினிலிசைந்துடனியல்கின்றா, IV. 100

இ - ள் அபயருசியும் அபயமதியும் ஓரோசனைதூரம் நறுமண மும இளஞ்சூரியனையொத்தது திகழொளியும்விசும் நிர்மல திவ்ய தேகத்தோடு ஈசானகற்பத்திறசென்று, முற்பிறப்புக்களில்நிகழ்ந் தனவாம சங்கதிகளையெல்லாமநினைவுகொண்டு எண்குணனதுதிரு வறத்தினில் மாறாதமனத்தினராய, அச்சொர்க்கத்து நீண்ட ஆயுளள வாக்கிய (இரண்டு) கடற்காலவளவும் இணையிலாதவின்பத்தினை இடை யறாதுகாந்த மகிழ்வறவாழ்கின்றனர் எனபதாம்.

அவதி (சுவயி) அவதிஞ்ஞானம், (அல்லது) அவதானம்.
“சுவயிஸ்வயொடெஸ்யாசு ஸீதி காலெ ஸிவெ வு-ஹிநு”மேகினீ
கோசம். மேலேயுள்ளசெய்யுள் அடியில்வரும் வடமொழியசோதர காவியச் சுலோகத்தைத்தழுவினே எழுதப்பட்டதாகும்.

ஆங்கிலத் தமிழ்ப்பரீக்ஷைத் தேர்ச்சிக்குறிப்பு

மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்தார் 1915-ம் ஓஸ் மார்ச்சு மீ
6-ம் தேதியில் நடாத்திய ஆங்கிலகலாசாலைத்
தமிழ்ப்பரீக்ஷைகளிற் றேறிப் பரிசும் யோக்
கியதாபத்திரமும்பெறும் மாணுக்கர்களின் விவரம்.

யப். ஏ. பரீக்ஷை

I-வது வகுப்பு.

தொடர் விஜய்
கி. பி. கி.

1. 30. V. S. அருணாசலம், ஸ்காட்கிறிஸ்தவ காலேஜ், நாகா
[கோயில்.

(முதற்பரிசு ரூ. 40 பெறத்தக்க தங்கப்பதக்கம்.)

2. 8. A. விஸ்வநாதன், S. P. G. காலேஜ், திருச்சிபாளையம்.

(இரண்டாவது பரிசு ரூ. 35.)

3. 22. P. தியாகராஜன், ஸென்ட் ஜோசப் காலேஜ் திருச்சி
[பாளையம்.

(மூன்றாவது பரிசு ரூ. 30.)

II-வது வகுப்பு.

1. 7. E. S. வரதராஜன், S. P. G. காலேஜ்,

2. 16. K. M. தங்கபெருமாள் பிள்ளை. செ செ

3. 11. V. ஆசிர்வாதம், செ செ

4. 37. M. V. வேதாந்ததேசிகன், பிண்டிலேகாலேஜ், மனார
[குடி.

5. 6. B. A. சுப்பிரமணியன், S.P.G. காலேஜ், திருச்சிநாப
[பள்ளி.
6. 12. A. S. இராமச்சந்திரன், ஷே ஷே
7. 6. V. இராமசாமி, வெஸ்காலைஜ், ராயப்பேட்டை,
[சென்னை.
8. 14. N. சுப்பராயன், S.P.G. காலேஜ், திருச்சிநாபள்ளி.
9. 26. S. ஜம்புநாதன், ஸெனட்டேஜாசப காலேஜ் திருச்சிநாப
[பள்ளி.
10. 5. N. சுவாமிநாதன், S. P. G. காலேஜ், திருச்சிநாப
[பள்ளி.
11. 17. P. S. அலாவுதீன், ஷே ஷே
12. 15. K. P. நாராயணசாமி, ஷே ஷே

மெற்றிக்குலேஷன்.

I-வது வகுப்பு.

1. 98B. T. P. பழனியப்பன், நாஷனலஹைஸ்கூல், திருச்சி
[நாபள்ளி.
(முதற்பரிசு ரூ 30, வெள்ளிப்பதக்கமும், மீதம் ரூபாயும்)
2. 329. S வையாபுரி, பிண்டிலேகாலேஜ், மன்னார்குடி.
(இரண்டாவது பரிசு ரூ 25.)
3. 203. S. P இராஹிம், ஸெனட்டிகேக்ஸ் ஹைஸ்கூல்,
[கோயம்புத்தூர்
(முனராவது பரிசு ரூ. 20)
4. 245. T. B. நடராஜபிள்ளை, ஷேஸ்காலேஜ், வேலூர்.
(நான்காவது பரிசு ரூ. 15.)

II-வது வகுப்பு.

1. 226. M. N. சாமபழாத்தி, கலியாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல்,
[தஞ்சாவூர்.

2. 161. A. தேரர் அனனம்மாள். (பெண்) மஹாராஜாஸ் பெண்
[பாடசாலை, திருவனந்தபுரம்.
3. 96. M. கோவிந்தராஜன், S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சி
[புரப்பள்ளி.
4. 297. V. A. தியாகராஜன், S. P. G. ஹைஸ்கூல் Vepery
[சென்னை.
5. 202. K. M. சுந்தரமூர்த்தி, ஸென்ட்மிக்வேல்ஸ் ஹைஸ்கூல்,
[கோயம்புத்தூர்.
6. 160. J. பதமினி (பெண்) மஹாராஜாஸ் பெண்பாடசாலை,
[திருவனந்தபுரம்.
7. 154 K. S வெங்கடசுப்பிரமணியன், ஹைஸ்கூல், பத்த-
[மடை
8. 208. S. அண்ணாமலை. ஸென்ட்ஜோசப் ஸ்கூல்கண்டரி ஸ்கூல்
[கூடலூர்.
9. 326. G. இராஜகோபாலபிள்ளை, போர்டு ஹைஸ்கூல், திரு
[வாரூர்.
10. 174. C. அருணாசலமுதலி, முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.
11. 170. R. V. நரசிம்மன், முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.
12. 159. S. சுப்பையன், ஸ்காட்ஸ்கிறிஸ்தவகாலேஜ், நாகர்கோ
[யில,
13. 303. G. C. தேவதாசன் S. P. G. ஹைஸ்கூல், Vepery.
[சென்னை.
14. 330. K. இராஜகோபாலன், பிண்டிலேகாலேஜ், மனாரக்குடி.
15. 175. S. M. ஆமதஷீ பசாஹிப, முனிசிபலகாலேஜ், சேலம்.
16. 282. A. நாராயணசாமி, முத்தியால்பேட்டை ஹைஸ்கூல்,
[சென்னை.
17. 138. V. ஸ்ரீநிவாஸன், St. Francis Xavier's High School
[Palamcottah.
18. 227, V. மஹாலிங்கம், கலியாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல், தஞ்சை
[லூர்.

19. 124. M. V. சுபபிரமணியன், C M.S. காலேஜ், திருநெல்
[வேலி.
20. 247. A. R. மாணிக்கமுதலியார் ஊர்ஸ்காலேஜ், வேலூர்.
21. 158 S. ஞானசிகாமணி, ஸ்காட்கிறிஸ்தவ காலேஜ், நாகர்
[கோயில.
22. 277. R. கோபாலன், முததியாலுப்பேட்டை ஹைஸ்கூல்,
[சென்னை.
23. 332. S. P சாமபசிவன், பிண்டிலேகாலேஜ், மன்னார்குடி.
24. 356. V. P. கோபாலகிருஷ்ணையர், பச்சையப்பாஸ் ஹை
[ஸ்கூல், காஞ்சிபுரம்.
25. 179. G. K. கிருஷ்ணமூர்த்தி, டையமண்ட ஜூபிலி ஹை
[ஸ்கூல், கோபிச்செட்டிப்பாளையம்.
26. 181. P. இராமசாமி, ஹை ஹை
27. 275. V. நாகேஸ்வரன், முததியாலுப்பேட்டை ஹைஸ்கூல்,
[சென்னை.
28. 339. V. நடேசன், பிண்டிலேகாலேஜ், மன்னார்குடி.
29. 114. A. இராமச்சந்திரன், ஹிந்துகாலேஜ், திருநெல்வேலி.
30. 167. S அய்யாசாமி நாயுடு, முனிசிபல்காலேஜ், சேலம்.
31. 325. U. இராஜபாத உடையார், போர்டுஹைஸ்கூல், திருவா
[ரூர்.
32. 100 K. கலியாணசுந்தரம், விகடோரியா ஹைஸ்கூல் பாப-
[நாசம்.
33. 110. A. நாமமுத்தன் C. M. S. காலேஜ், திருநெல்வேலி.
34. 136. R. செலையா, St. Francis Xavier's High School,
[Palamcottah.
35. 205. T. M. இரத்தினவேல் L. M. H.School. நேரோடு.
36. 207. S. மீனாட்சிசுந்தரம், ஹை ஹை

37. 213. K. S. இராமச்சந்திரன் மஹாராஜாஸ் காலேஜ் புதுக்
[கோட்டை.
38. 218. R. அம்பாசங்கரராவ், ஷெ ஷெ
39. 223. R. நாராயணசாமிராவ், ஷெ ஷெ
40. 255. P. C. கிருஷ்ணசாமி, ஊர்ஸ் காலேஜ், வேலூர்.
41. 142. S. மரியஆரோக்கியம், St, Francis Xavier's High
[School, Palamcottah
42. 237. K. நடேசன், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், வாலாஜாபெட்,
(Walajapet.)
43. 253. S. K. நாகேஸ்வரையா, ஊர்ஸ்காலேஜ், வேலூர்.
44. 276. M. N. கலியாணசுந்தரம், முததியாலுப்பேட்டை
[ஹைஸ்கூல், சென்னை.
45. 279. N. R. கேசவன், ஷெ ஷெ
46. 165. ஹெலெனதேவரம் (பெண்) மஹாராஜாஸ் பெண்
[பாடசாலை, திருவனந்தபுரம்.
47. 172. N. வெங்கடகிருஷ்ணன், முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.
48. 211. T. V. விஸ்வேஸ்வரன், மஹாராஜாஸ் காலேஜ், புதுக்
[கோட்டை.
49. 246. D. S. நேசமணி, ஊர்ஸ் காலேஜ், வேலூர்.
50. 169. C. பாலகிருஷ்ணசாமி, முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.
51. 274. துமபவனம் துரைசாமி, முததியாலுப்பேட்டை
[ஹைஸ்கூல், சென்னை.
52. 321. V. இராதாகிருஷ்ணன், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், மாய
[வரம்.
53. 65. S. பழனிச்சாமி, A. M. H. School, பச்சை.
54. 103. S. வைத்தியநாதன், விக்டோரியா ஹைஸ்கூல், பாப
[நாசம்.

55. 273. K S. வெங்கடேசையர், ஸ்ரீமகன்தஸ் ஹைஸ்கூல்,
[வேலூர்.
56. 48. S. சோமசுந்தரம், ராஜாஸ் ஹைஸ்கூல், சிவகெங்கை.
57. 90. C சண்ணபிரான. S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சிநாப
[பள்ளி.
58. 91. S. இராஜகோபாலன், ஷே ஷே
59. 148. S. அண்ணாஜிராவ, ஹைஸ்கூல், பத்தமடை.
60. 150. S. வெங்கடாஜலம், ஷே ஷே
61. 144. M. இராமசாமி, St. Francis Xavier's High School,
[Palamcottah.
62. 217. S. சிவசுப்பிரமணியன், மஹாராஜாஸ் காலேஜ், புதுக்
[கோட்டை.
63. 235. S. சுப்பிரமணியன், ஹரிநது ஹைஸ்கூல், ஸ்ரீவில்லி
[புத்தூர்.
64. 248. N சீதாராமையா, ஷரீஸ் காலேஜ் வேலூர்.
65. 308. C. D. துரைச்சாமி, முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், மாய
[வரம்.
66. 59. K. வரதன், Rajah's Edward VII. Memorial
[High School, எட்டையாபுரம்.
67. 164. ஜெஸ்விதேவிட் (பெண்) மஹாராஜாஸ் பெண்டாட்
சாலை, திருவனந்தபுரம்.
68. 166. R. மனோனமணி (பெண்) ஷே ஷே
69. 219. K. சுப்பாபதி, மஹாராஜாஸ் காலேஜ், புதுக்கோட்டை.
70. 355. T. M. கோபாலகிருஷ்ணன், நாஷனல் ஹைஸ்கூல்,
[மன்றாக்குடி.
71. 126. M. தாவித், C. M. S. H. S. Palamcottah.
72. 139. G. முதலையா, St. Francis Xavier's High School,
[Palamcottah.

73. 267. P. V. ஸ்ரீநிவாஸராகவன, ஸ்ரீமகன் தஸ் ஹைஸ்கூல்
[வேலூர்.
74. 338. N. ஸ்ரீநிவாசன், பிண்டிலே காலேஜ், மனனூர்குடி.
75. 79. N. பைரவன, மதுரைக்காலேஜ், மதுரை.
76. 155. S. யேசுபக்தன, ஸ்காட். கிறிஸ்தவகாலேஜ், நாகர்
[கோவில்
77. 215. C. H. சுப்பிரமணியன் மஹாராஜாஸ் காலேஜ், புதுக்
[கோட்டை.
78. 125. L. தேவதாசன், C.M.S. ஹைஸ்கூல், Palamcottah.
79. 201. K. இராஜாராம, ஸென்ட்மிக்கேலஸ் ஹைஸ்கூல், கோய
[மபுத்தூர்.
80. 127. J. சாமுவேல் லிரில், C. M. S. ஹைஸ்கூல் Palam-
[cottah.
81. 140. C. N. சுப்பராயன், St. Francis Xavier's High
[School, Palamcottah.
82. 206. S. மொகவண்ணன், L.M. H. School, ஈரோடு.
83. 305. K. இராமநாதன், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், மாயவரம்.
84. 86. S. சிங்காரம், போர்டு ஹைஸ்கூல், குளித்தலை.
85. 141. S. பிச்சையா, St. Francis Xavier's High School
[Palamcottah.
86. 163. S. ரோஸ் அம்மாள் (பெண்) மஹாராஜாஸ் பெண்பாட
[சாலை, திருவனந்தபுரம்.
87. 200. N. பாலசுப்பிரமணியன், ஸென்ட்மிக்கேலஸ் ஹை
[ஸ்கூல், கோயம்புத்தூர்.
88. 278. S. வரதாசசாரி, முததியாலுப்பேட்டை ஹைஸ்கூல்,
[சென்னை.
89. 62. M. திவாகரன், Rajah's Edward VII Memorial
[High School, எட்டையாபுரம்.
90. 63. T. ஆலபர்ட், A. M. H. School, பசுமலை.
91. 171. K. வெங்கடரமணன், முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.
92. 244. S. சிங்காரம், ஷரீஸ் காலேஜ், வேலூர்.
93. 327. K. சுந்தரம்பிள்ளை, போர்டு ஹைஸ்கூல், திருவாரூர்.

94. 64. S. ஜான்தேவசகாயம், A. M. H School, பசுமலை.
95. 98A. A. V. இராஜகோபாலன், நாஷனல் ஹைஸ்கூல், திருச்சி
[சிபுப்பள்ளி.]
96. 229. S. சோமசுந்தரம், கலியாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல், தஞ்சை
97. 289. J. M. பொன்னம்பலம்பிள்ளை, ஹிந்து தியாலாஜிகல்
[ஹைஸ்கூல், சென்னை.]
98. 95. M. இராமச்சந்திரன், S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சி
[சிபுப்பள்ளி.]
99. 152. N. சாமுவேல், ஹைஸ்கூல், பத்தமடை
100. 156. D. ஜாஷுவா, ஸ்காட்கிறிஸ்தவகாலேஜ், நாகர்கோயில்.
101. 194. U. S. நாராயணன், போர்டு ஹைஸ்கூல், உடுமலை
[பேட்டை.]
102. 250. C. V. ஸ்ரீநிவாஸன், ஷரீஸ்காலேஜ், வேலூர்
103. 319. S. ராஜம், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், மாயவரம்.
104. 42. S. செல்லம், A. M. H. School, பசுமலை.
105. 80. N. S. மீனாட்சிசுந்தரம், மதுரைகாலேஜ், மதுரை.
106. 93. K. சுந்தரம், S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சிபுப்பள்ளி.
107. 115. V. தேசிகன், ஹிந்துகாலேஜ், திருநெல்வேலி.
108. 133. V. விஸ்வநாதன், C. M. S. காலேஜ், திருநெல்வேலி.
109. 242. V. அப்பாராவ், போர்டு ஹைஸ்கூல், சித்தூர்.
110. 348. T.S. விஜேந்திரராவ், நாஷனல் ஹைஸ்கூல், மனனூர்குடி.
111. 230. A. குப்புசாமி, கலியாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல்,
[தஞ்சாவூர்.]
112. 287. S. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார், ஹிந்து தியாலாஜிகல் ஹைஸ்கூல்
[சென்னை.]
113. 291. S. ராஜரத்னம், St. Gabriel's High School, சென்னை.

B. இராஜராஜேஸ்வர சேதுபதி,

அக்கிராசனாதிபதி,

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்,

கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கந.] ராக்ஷஸஸ்ரூ வைகாசிமீ [பஞ்சி-எ
Vol. XIII. May-June, 1915. No. 7.

ஜீவ்யசரிதைகள்.

நூலகளின் பலபாகுபாடுகளுள், 'ஜீவ்யசரிதை' ஒன்று. ஒரு பெரியோரதுபிறப்பு, வளர்ப்பு, படிப்பு, செயலன், குணதீபம் இவைகளை விரிவாய் எடுத்துரைக்கும்நூல் ஜீவ்யசரிதையாகும். ஆங்கிலத்தில் இம்மாதிரி நூல்கள் பல உள். அவைகள் விரிவாக இருப்பதுடன் வசனநடைபிலேயே அமைக்கப்பட்டுமிருக்கின்றன.

தமிழிலும் பெரியோர்களரிதை எழுதப்படாமலில்லை. பெரிய புராணத்தில் நாயன்மார்களது அடிமைத்திறம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. முற்காலத்துவேந்தர்கள், குறுநிலமன்னர்கள் முதலியோரது ரகை, வீரம் இவைகளைப்புகழ்ந்து பல தனிப்பாடல்களும் பிரபந்தங்களும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன முருகதாசசுவாமிகள்இயற்றிய புலவாபுரானம் என்னும்நூலும் ஜீவ்யசரிதை என்னும் பாகுபாட்டில் அடங்கியதாகவேகொள்ளவேண்டும். ஆனால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள ஜீவ்யசரிதைகளுக்கும் இதுவரை தமிழிலவெளிவந்திருக்கும் ஜீவ்யசரிதைகளுக்கும் பலவிதத்தியாசங்கள் இருக்கின்றன.

ஒவ்வொருதேசத்திலும் பலதுறைகளிலும்புகழ்பெற்ற பெரியோர்கள்பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களதுஜீவ்யசரிதைகளைப்படிப்பதே அததேசத்தார்க்குத் தேசாபிமானம்பெருகுவதற்கு ஒரு சிறந்ததுணைக்கருவியாக இருக்கிறது. அன்றியும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் வாழ்நாளைத் தமக்குத் தமதேசத்திற்கும் மேன்மையுண்டாக்கும்படி நன்குகழிக்கவேண்டும் என்னும் உணர்வைப் பெரியோரதுசரிதைகள் பலப்படுத்துகின்றன. அவ்வுணாவால், தமவாழ்நாளை நன்குரிசுலுத்து வதற்கும் இவைகளே இன்றியமையாத உதவியுள்கின்றன. அன்றியும்,

பிற்காலத்தில் ஒருநாட்டின்சரித்திரம் ஆராய்ந்து எழுதப்படும்போது அந்நாட்டிலவாழ்ந்தபெரியோரதுசரிதைகள் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குப் பெரியதுணையாகின்றன.

தமிழிலநூல்களியற்றவேண்டுமென்ற சிறந்தஆசையுள்ள தமிழ்ப் பிள்ளைமாணிகள் பல இக்காலத்திற் கடிககதைகளையே எழுதிவருகிறார்கள். அவைகளிற் கதாநாயகர்கள் நற்குணசீலர்கள் என்றும், அதனால் அகதைகளைப்படிப்பதிற் பலநீதிகளைத்தெரிந்துகொள்ளக்கூடும் என்றும் முகவுரைகள்தீட்டிக் கற்பனையிலன்றி உண்மையிலநிகழக்கூடாதசம்பவங்களைக்கற்பித்து நூற்றுக்கணக்காக “நாவல்” களை வெளியிட்டுவருகிறார்கள். நமதுநாட்டிலவசித்தவரும் வசிப்பவருமான பெரியோராகது சரிதைகளை எழுதிவெளியிட்டால், கற்பனைகதைகளைக்காட்டிலும், அவைகள் தமிழருக்கும்தமிழ்மொழிக்கும் பலமடங்கு மேலானபயனை உதவுமென்பது, இதைப்பற்றிச் சற்று ஆராய்வா எவாருக்கும் இனிது விளங்கும்.

இக்காலத்திற் பலரும்படித்தறியக்கூடியது வசனநடையே. ஆதலால் ஜீவ்யசரிதைகள் வசனநடையிலேயே எழுதப்படவேண்டும். மேலும் ஒருவரதுவாழ்நாளிலநிகழ்ந்தவற்றை விரித்தெழுதுவதற்கு வசனநடையே ஏற்றதாகவும் இருக்கிறது. பெரியபுராணம்போன்ற நூல்களில் அற்புதங்கள்பல விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் அவைகளுக்குச் செய்யுள்கூறல் ஏற்றதாகும். ஒருவனதுசெயல் ஒன்றையே கூறும் தனிப்பாடல்களும் செய்யுள்கூறலையிலமைந்தது பொருத்தமுடைத்தே. இக்காலத்தில் விரிவாக எழுதவேண்டியசரிதைகளில் அற்புதங்களைவரைவது நினைக்கவுங்கூடாதது. ஆகவே, இக்காலத்திற் கற்றாரிலும் சிலரேசெய்யுள்கூறல்நூல்களைப்படித்தறியக்கூடியவர்களாக இருப்பதுபற்றியும், இக்காலத்துசரித்திரங்கள் விரிவாக இருக்கவேண்டியதுபற்றியும், இந்நூல்களில் அற்புதங்களைவிடவேண்டியதுபற்றியும் ஜீவ்யசரிதைகள் வசனநடையிலேயே இயற்றப்படவேண்டியனவாயிருக்கின்றன.

மனிதர்கள் பலதுறைகளில் முயன்றுவருவதால் ஒருவருக்கு ஏதாவது ஒருவிஷயத்தில்திடீரே மேம்பாடு ஏற்படக்கூடும். சிலர் பலவிஷயங்களில் மேம்பாடுபெறவுங்கூடும். முற்காலத்திற் பெருமான்மை

தெய்வபக்தியிற்சிறந்தவர்களைப்பற்றிமட்டுமே நூல்கள் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. இது ஒருகுறையே. தமிழ்நாட்டிற் சிறந்தபோவீரர்களும், இராஜ்யதந்திரிகளும், கொடையாளிகளும் அநேகர் இருந்திருந்தும் அவர்களைப்பற்றி நமக்கு ஒன்றுதெரியாமலிருக்கிறது. சிலகாலத்திற்குமுன் நமதுநாட்டிலிருந்த உயர்ந்தகொடையாளியான பச்சையப்ப முதலியாரைப்பற்றிக்கூட நாம் விவரமாயத்தெரிந்துகொள்ளாமாக்கியிலலை. இக்குறையை இனியாவதுநீக்கிப் பலதுறைகளிலும் மேன்மைபெய்தும் பெரியோரதுசரித்திரங்களை எழுதி, இக்காலத்தவரும் பிற்காலத்தவரும் பெரியோர்களதுநடதலையைக்கைப்பற்றத்தகுண்புரிவது தமிழர்களதுகடன.

சிலா இதற்கு ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும் “நர கவனம்” “நரக வனம்” எனவும் முதுமொழியைக்கவனியாமல் மனிதர்களைப்பற்றி எப்படி எழுதுவது என்று சங்கிக்கக்கூடும். கடவுளடியார்களைப்பற்றியெழுதுவது கடவுளைப்பற்றியெழுதுவதுபோலாதலால் அடியார்களைப்பற்றி மட்டும் எழுதலாமேயன்றி மற்றமானிடரைப்பற்றியெழுதுவது செய்யக்கூடாதகாரியமென்று சிலா சொல்லக்கூடும். இதைச் சிறிது ஆராய்வோம். “எந்த இடத்தில் மேம்பாடுகாணப்பட்டாலும் அது எந்தேஜஸ்ஸிலிருந்து உண்டாகிறது” என்று பகவானேதிருவாய்மலர்ந்தருளவில்லையா? போாச்சேவகனதுவீரத்திலும், புலவனதுசொல்லந்திலும், கொடையாளியினது தன்னயமற்றந்த மனப்பான்மையிலும், இராஜ்யதந்திரியினது டூர்ந்தஅறிவிலும் இறைவனதுஆற்றல் விளங்கவில்லையா? அவைகளைப்புகழ்வது அவனதுதிருவினையாடலைப்போற்றுவதல்லவா? ஒன்றுமட்டுங் கவனிக்கவேண்டியதுண்டு. ஒருவனிடம் கைமமாறுகருதி அவனைப்புகழ்வதை முழுதும் ஒழிக்கவேண்டும். அப்படிக்கைமமாறுகருதி ஒருவனைப்பற்றியெழுதுவது உண்மையான ஜீவ்யசரிதையாகாது. முற்காலத்தில் வறுமைபுறநிலவாசிலா தமது குறையைநீக்கக்கருதிச் சீமன்களைப்பாடியிருக்கிறார்கள். இது வறுமையின்கொடுமையாலேநோந்ததேயன்றி வேறல்ல. அவ்விதம்போற்றுவதைநோக்கியே “நர கவனம்” “நரக வனம்” என்றவசனமும் உபயோகிக்கப்பட்டது. அப்படியன்றிக் குணத்தை எடுத்துக்காட்டுவதையே கருத்திற்கொண்டு அக்குணமபூண்டவரதுசரிதையையெழுதுவது தேசத்திற்கும் பாலஷகும் பயனுள்ளதே.

ஜீவ்யசரிதைகளை விரிவாகவே எழுதவேண்டும். பெரியாரொருவர் இவ்வித விசேஷசெய்கைசெய்திருக்கிறாரென்பதுமட்டும்தெரிந்தால் அச்செய்கையின்மேனமை நன்றாய் மனதிறப்பதிவதில்லை. அவரது பிறப்பு, வளாபுழுதலியவையெல்லாம் விரிவாய் முதற்பட்ட நந்தால் அவரது சரித்திரத்தைப்படிப்பவர்க்குப் பற்றாததுண்டாகி அவரது செய்கைகளின்கிறப்படி படிப்பவராமனதில் நன்குபுகிந்தது அவரைப் போல நாழமுநடக்க முயற்சியெய்யவேண்டும் என்ற அவரவும் உண்டாகிறது. பிறகாலத்தவருக்கு அப்பெரியாரது மனமையினங்குவதுமட்டுமன்றிச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கும் உதவதுணையாகிறது.

நால்குழல்மாப்பாராட்டத்தருந்தபெரியார் இக்காலத்தில் யாராவது இங்கு நிராகரம் என்று யோங்கொள்ளவேண்டியதில்லை. குறையொன்றுமில்லாதவராதற்குமே பெரியாரென்று கொள்வது தவறு. ஒரு குறையுமின்றியிருப்பது மட்டிடைக்கு அரிது. ஒருவர் ஏதாவது ஒருதலை மறிப்பதுபுறையநதவரானால் அவரைப்பாராட்டி அவாசரித்திரதலையெழுதுவது தகுந்ததே. இந்நாட்டில் இக்காலத்திலும் உயர்ந்த சாகசம் உத்கிரோகஸ்தாகளும், தேசாபிமானிகளும், பண்டிதர்களும், கொடையாளிகளும் இங்கு நிராகரம். அவரது சரித்திரங்களை யெழுதுவது நல்ல முயற்சியாகும்.

ஆகவே, ஜீவ்யசரிதைகள் எந்நாட்டிலும் எம்மொழியிலும் ஒரு முக்கிய இலக்கியப்பாடுபாடாதலாலும், தமிழில் இவை அதிகமாய இதுவரை எழுதப்படாமலிருப்பதாலும், தமிழா தமிழ்நாட்டுப்பெரியோர்கள் ஜீவ்யசரிதைகளையெழுதுவது தமது கடமையெனக்கொள்ள வேண்டும். அச்சரித்திரம் வசனநடைபில் விரிவாக எழுதப்படவேண்டும்.

நூலாசிரியர்சிஷ்டாசாரம்.

ஒருவா நூலினகண்ணேயுள்ளகொள்கைகளையும், அக்கொள்கைகளைக்கூறுமவசனங்களையும், மறறொருவா தமது நூலின்கண்ணே வேண்டுமிடந்தோறும் அநுவதித்துமொழிதல் மரபாம் அங்ஙனம் கூறுமபோது நூலாசிரியாபெயரையாயினும் நூற்பெயரையாயினும் கூறுதொழியாரா

ஒராசிரியாகொள்கைகளை ஒருவா அநுவதிக்கும்போது அவா உரைததபடியே யுரையா. மொழிகளை மாற்றியுங் கூட்டியுங் குறைத்து முரையா.

“முன்னோமொழிபொருளேயன்றியவாமொழியும்
பொன்னேபோதபோற்றவம் . .”

என்றா நன்னுநாபாரிமமுடையாரும். இங்ஙனஞ்செய்தலே நூலாசிரியாசிஷ்டாசாரமாம். ஒராசிரியாகொள்கையையும் வாககையும் மற்றொருவாகவாகது தமது நூல்கத்தேபுகுத்தித் தமதாகப்பாவித்தல் சோரப்புலமையாம். அங்ஙனமாகாதுகாக்குநோக்கமே நூலாசிரியாகு இச்சிஷ்டாசாரம் வகுக்கப்பட்டதாம்.

இச்சிஷ்டாசாரம் தமிழ்நூலாசிரியரிடத்துமாதிரிமன்று. உலகத்தில் எப்பாலைஷ்புலவரிடத்து முனாதேயாம் அங்ங்லையநூலாசிரியர் நிறாகொள்கைகளை எடுத்துக்கூறுமபோது அவாபெயா நூற்பெயா களைபு முடனகூறுவதோடமையாது முகமலுரையுங் கூறுவா. இங்ஙனங்கூறுமவழக்கம் செந்தமிழ்தொல்லாசிரியரிடத்தும் பெரிதாக வுண்டு.

கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியா தானுச்செய்தருளியதென்குநிதிதாலே,

“உனனையொழியவறவிலையெனனுமது
தனனையறிவைத்தனியறிவை—முன்னக
தலைப்பட்டாரதீர்த்துறநாராயங்கி
வலைப்பட்டாமறையவரென்னு—விலைத்தமிழின்
றெயவப்புலமைத்திருவனளுவருரைத்த
மெய்வைத்தசொல்லவீருமபாம்—லைவர்க்கு
மாவதுவேசெய்தங்கவாவழியைத்தபபாமல

எனத் “தலைப்பட்டார்” எனலுந்திருக்குறளை எடுத்தாண்டருளிய இடத்து வளருவருக்கும் அவர்வாக்கினுக்கும் சாத்திய சிறப்புமொழிகள் இங்கே நோக்கத்தக்கன.

மகா-நா-நா-ஸ்ரீ கே. ஜி சேஷையரவர்கள் ஆநந்தவ்ரு புரட்டாசி மாசத்துச் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையிலெழுதிய “மாணிக்கவாசகாகால ஆராய்ச்சி” எனவும் அறபுத்தோததமவிஷயத்தைவாசித்துச்சென்றேன். அப்போது அவ்விஷயத்தில் எனதுகொள்கையுமே எனதுவசனமுமாகிய சிலப்பகுதிகள் விரவியிருக்கக்கண்டேன். ஐயரவர்கள் அப்பகுதிகளைச் சென்னை ஸ்ரீமான் பி. இராமநாதனவர்கள்செய்த இருபதா நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப்பெயரகராதியிலிருந்தெடுத்ததாகக்கூறி, அவற்றை அந்த இராம நாதனவர்களுத்தென்றும் வாக்கென்றுங் கொண்டார்கள். அப்பகுதிகள் வருமாறு:—

“இவாகாலம் நாலாயிரமவருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளதென்பது நன்குதுணியப்படும் என்று சென்னை ஸ்ரீமான் பி. இராமநாதனவர்கள் தாமியற்றிய ‘The 20th Century Tamil Dictionary’ எனற அருமை யான தமிழ்ப்பெயரகராதியிலவரைநதுள்ளார்”

“திருத்தொண்டத்தொலையினுள்ளே எடுத்தோதப்படாமையின் மாணிக்கவாசகர் சுந்தரமுத்திராயனரு நகுமுத்திறப்படவரெனச்சாதிப்பாருளு சில நூள் அஃ தரியாமையினபால்தாம். அகஸ்தியா, பத்ஞ்சலி, வியாகரபாதா முதலியோ ரெல்லாம் சிவபத்திரியிலும் சிவயோகத்திலுஞ்சிறந்த மெய்யடியார்களாகவும், அவ்வரெயல்லாம் திருத்தொண்டத்தொலையினுட்குறமை யாதுகாரணமோ, அதுவே மாணிக்கவாசகரைச்சோத்தோதாமைக்குங் காரணமாம்”

“கண்ணப்பர் சண்டசாகளைத்துதிப்பவா திருஞானசம்பந்தர் முதலியோரைத்ததிக்காலையாலும், ‘சிரிப்பாக்களிப்பாராதேனிப்பா’ எனலுந் திருவாசகத்திலே தேனித்தலென்னுஞ்சொலவழக்கும், உவலை முதலிய அரியசொற்களும் நிறகாலத்துவழக்கன்மையாலும், திருவாசகம் தேவாரத்துக்குமுநதியதென்பது நன்குததுணியப்படும் என்று ஸ்ரீமான் இராமநாதனகூறியதுங் கவனிக்கத்தக்கது”

மேலே இராமநாதனவர்களூறியனவாக்ககொண்ட அதுவாதவசனங்களெல்லாம் யான 1902-ல், அஃதாவது 13 வருஷங்களுக்கு

முன்னே, இயற்றிவெளியிட்ட அடிதானகோசத்தில் மாணிக்கவாசகர் என்னுமவிஷயத்தில் என்னுல்வரையப்படனவாம். பொருளும் என்னுடையவை. வசனங்களு மென்னுடையனவே. அவை யான் பலநாள்வருநதி ஆராய்ந்துகண்டபொருள். ஸ்வயாபிப்பிராயம். இவ் விஷயத்தில் முன்னா எவரும் எழுதாத அபிப்பிராயம்.

அங்ஙனமாகவும், சென்னை ஸ்ரீமான் பி. இராமநாதனவர்கள் தாமெழுதிய அகராதியில் இவற்றை இன்னாவசனமென்றுகூறுத தமதுகூற்றுகப்பாவிதத்து சிஷ்டாசாரமாகாதன்றோ. ஸ்ரீமான் சேஷையரவர்கள் தாமதுவதிதமதங்கனையும் வசனங்களையும் இன்னார் மதம் இன்னாகூற்றென வியகதமாகுகூறிப்போயினரன்றோ. அது வன்றோ சிஷ்டாசாரம்.

சிஷ்டாசார மிதுவென்றுகாட்டிச் சாமானியரையீடேறறுதற குரியராசிய ஸ்ரீமான் பி. இராமநாதனவர்கள் இவ்விஷயத்திற் சாமானி யரைப்போ ழிமுகுகியது அற்புதம்.

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை,

நாவலர்கோட்டம், யாழ்ப்பாணம்.

ஸ்ரீ:

சுந்தரகாண்டம். (கம்பர்)

“சேந்தமிழ்” (தொகுதி-கரு-பகுதி ச-ல்) கசுஅ-ஆம்பக்கத்தோடீச்சி

இனிவரும் இரண்டுசெய்யுள்களால் உததமமானதத்துவதையும், வேதாந்தக்குறிப்பையும், மங்களாசாசனமகிமையையும், விசேஷமாக எடுத்துச்சொல்லுகிறா.

“மூமையாமுலகந்தந்தமுதலவற்குமுதலவன றாதாய்ச
செமமையாலுயிரத்தநாயகஞ்செயலென்னுலெளியதண்டே
அம்மையாயததனுவவப்பனையருளின்வாழ்வே

• இம்மையேமறுமைதானுநல்கினையிசையொடென்றான்”

மூமையாமுலகந்தந்த-பதினென்குலகதழையும், கிருதகம், அகிரு தகம், கிருதாசுருதகம் என்று மூன்றுவகையாகப்பிரித்தபிடி எல்லா உலகங்களையும் சிருஷ்டித்த; முதல்வற்கு—சிருஷ்டியால் முதல்வனாகிய

பிரமனுக்கு; முதல்வன்—“முதலாவார் மூவரம் மூவருள்ளும், முதலாவான் முரிநீர்வண்ணன்” என்னுமபடி பரமசாரணபூதனான சாக்ஷாதபரமாத்மாவின்வடைய, தாதாய—அகஞானமடைந்தசேதனர்களை உஜ்ஜீவிககச்செய்யவேண்டியதற்காகப் பரிபூரணசிருபைபெற்ற ஒரு ஆசாரியனாய்; செமமையால்—நேரானவழியான சரணுகதிதருமதகின்முறைப்படி, உயிர்தந்தாய்க்கு—எனனை ராடேற்றி உய்யச்செய்த பரமஉபகாரியும் பரமசிருபாளுவுமாகியவுனக்கு; செயல என்னுலெளிய துண்டே—நீசெய்தபெருதவிக்கு நான் செய்யக்கடவகைமமாறு யாதொன்றுமில்லையே, அதாவது ஞானவுதயமானபின்பு ‘நான்’ எனது என்பது இல்லையாதனை தன்னுடையபாரதநிதியநதுலக இவவாறு சேதனனசொல்லுமற்றான் எனபதாம். அமமையாய்—பிரியபரையாகிய மாதாவைப்போலும்; அத்தனாய்—ஹிதபரணுகியபிதாவைப்போலும்; அபப்பனை—அதுகநிகருசெய்தஆசாரியஸ்வரூபனே! அருளிளவாழ்வே-சிருபைக்கிருபிடமாயுள்ளவனே! இம்மையேமறுமைதானும் இசையொபநலகனை—தவயானுபவதைக்கொடுத்தருளினாய், அதன்மூலம புகழையும் புண்ணியததையும் கட்டிக்கொண்டாய்; என்றான்—என்று சேதனன் ஸ்தோத்திரஞ்செய்தான். (தவிரவும்.)

“பாழியபணைத்தோள்வீர துணையிலேன்பரிவுதீர்தத
வாழியாவளளையோனமறுவிலாமனத்தேனென்னின்
ஊழியோபகலாயோ துமயாண்டெலாமுலகமேழும்
ஏழுமவீவுற்றஞான மமினறெனவிருத்தியென்றான்”

1 பாழியபணைத்தோள்வீர—“மாணியாமவேடநதாங்கிமலரயற்கறிவு மாண்டோர், ஆணியாபுலகுதகெல்லாமறம்பொருணிநபபுமணை” என்றபடி பகவதபாகவத்கைககாயசாதனமானபாகுபுலமுடையவனே! துணையிலேன்பரிவுதீர்தத—யாதொரு ஆதாரமமின்றிக் கடைத்தேறும் வழியற்றுக் கலங்கிக்கிடந்த அடியேனுடையதுக்கத்தைபும அஜஞானத் தையுமிவர்த்தித்தத; வாழியாவளளே—நித்தியமங்கலமானவாழ்வை அன்புடனும் ஆதரவுடனும் அளித்த கருணைக்கடலே! யான்மறுவிலாமனத்தேனென்னின்—நான்பெற்ற உபதேசானந்தரம் நிச்சயஞானம் பூண்டி அனுக்கிரகம்பெற்று நலவழிப்பட்டேனுகலால்; ஊழியோர் பகலாயோ துமயாண்டெலாமுலகமேழும் ஏழுமவீவுற்றஞான மின் றெனவிருத்தியென்றான்—நீ பலலாண்டுபலலாண்டாய்நீழிகாலம் கிலை

பெற்று என்போன்ற இன்னும் அநேகசேதனர்களையும் உயிர்ப்பிக்க வேண்டும் என்றுசொல்லிச் சேதனன் அதிகவினயத்துடன் மங்களா சாசனமசெய்கிறான் என்றபடி,

ஆகவே இந்த இரண்டிசெய்யுள்களுக்கும், பிராட்டி பகவானை ஸ்தோத்திரஞ்செய்து பின்னா நீ கிரஞ்சீவியாய்வாழ்க்கடவாய் என்று அதுமானை ஆசீர்வதித்தாள் என்றது சாமானியகருததாயினும், வேதாந்தபரமாக, இந்த சேதனன் தன்னுடைய கருதகருதையை வெளிப்படுத்தித்தான் ஆசாரியனுக்குச்செய்யும் கைமமாறுயாதொன்று மில்லையென்று மனமொருநது தன்னொசெய்யக்கூடிய “பல்லாண்டு பல்லாண்டு” “இன்னமொருநதுறாண்டிரும்” என்று பலவிதமாய்ச் சொல்லி மங்களாசாசனமசெய்கிறான் எனபதும் பொருந்தும்.

ஆதியிலெடுத்துக்கொண்டபடி சேதனனுடையநிலை ஆசாரியநாமம் இவ்விரண்டுவிஷயங்களுக்கிணங்க உருக்காட்டுபடலம் அறுபத்து மூன்றாவது ‘மீட்டுமுரை’ என்ற செய்யுள்முதல் எழுபத்திரண்டாவது ‘பாழியபணைத்தோள்’ எனற செய்யுளாறாக பத்துப்பாசரங்களாலுந் தோன்றும் கருத்துக்களை ஆராய்ந்து என் சிற்றறிவுக்குப்புலப்படும்மட்டில் இதுகாறும் எடுத்தெழுதினேன். இவ்வளவில் இப்போதைக்கு இது முடிவுபெறும். இதுவரை இதைப்பற்றியெழுதியதன் முகநியநோக்கம் இந்தவிஷயத்தைக்குறித்துப் பண்டிதர்களிறபலா ஆராய்ச்சிசெய்து விவரித்து நன்குவிளக்கவேண்டுமென்பதும், இதுபோல இன்னும் மற்றுமசெய்யுள்களும் வேதாந்தஸாரத்தைஉள்ளடக்கிக்கொண்டு ஆறகாங்கேதோன்றுமாயின் அவைகளையும் பண்டிதர்கள் ஆராய்ச்சிசெய்து வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்பதுமேயாம். இதுபற்றியே இப்பெரிய விஷயத்தைக்குறித்து எனக்குத்தோன்றியமட்டில் எழுத்ததுணிந்ததே யன்றி வேறில்லை,

எம். எஸ் சேவைப்பங்கார்.

ஸ்ரீ :

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதின்மூன்றாம்

வருஷோத்ஸவ மங்களவாழ்த்து.

இது கா. ஸ்ரீ. கோபாலாசாரியரீயற்றியது.

கலிவேண்பா.

பூமேவுகூடலின்முன்பூதத்தமிழ்ச்சங்கமெனு
மாமேவுபொய்கையினவாய்வண்புலவ—ராமேவு
வண்டிகண்மொப்ததுண்டுமகிழ்தமிழ்மணநதான்
எணடிசைபுஞ்சென்றுரிகடநின்புசெய—எண்டகுதென்
பாறகரைசெயபாததிழிபுபபாக்கரசாமிக்கபுகழ்ப
பாற்கரசாமிப்பொபபகலவனா—நூறகலையாம
வண்போதொர்பொதுமலாநகநதமாரததாண்டன்
விண்போய்மறைந்தெனபினவிறபனாசொல—பண்பாரும
பாண்டித்துரையாமபரிதிரினினினிலகிற
நீண்டவனுமபோகவிவணாநினே—வேண்டுனாம
மூண்டகலைசுப்பிரமணியமுனனேனசோந
தினெடாநுநாணின்னேறகவிப்போது—மாண்டிமோ
எனறெவருமுலகலவநியேங்கியபோதிப்பாரம்
தினறெழுந்ததேயோரிளங்குதிரதான—நன்றுலகில
நாளுஞ்சீராவிநநளினத்தபிலக
நீளுநதன்வண்கரங்கனோசெலுத்தி—யாளு
மெனவேபுதித்தவினனேபுலவா
தனமேதனத்தினருஞ்சாரவே—புனன்மேவு
தேசனேதென்செநதினகரனேசெய்யவடகு
நேசனேகலவிநிலயமே—தேசமிசுந
தாடுஞ்சபையோரகமலாமேனின்னுவினே
யாடுஞ்சரசகுணவன்னமே—நீடொளியெய்
கற்பகமேலோராங்குளவண்டுசேருமவைக
கற்பகமேலோங்குமினபககனியே—பற்பலர்க்கு
வேண்டுபயனெலலாமவிருமபிமுகமலாநது
தேண்டிவழங்குங்காமதேனுவே—நீண்டபுகழ்ப்

பாடகாக்கும்பாவலாக்குமபண னுபரிசினிலம்
 பாடகற்றுஞ்சாக்கறபதருவே—நீடுலகிற
 கல்லாருங்கலவிமிகவல்லாருஞ்செவ்வருமஃ
 திலலாருமபோறறுமெழின்மணியே—சொல்லாருங்
 கண்டமிழதம்பாருகனிமுதலகைபபிகருந
 தணபமிழ்குருவந்திசினதாமணியே—தெண்டிரைசூழ்
 பாரவிலைகொணாமமணியேபாற்கரன் தனகண்மணியே
 சீர்மகுடவேந்தாசிகாமணியே—ஓரமலைமேற
 சங்கரனூர்தங்கிலநதாங்குதலபோலோரமுனிவன
 தங்கிபிந்தபபூலவசசமன்செய்யப—பொங்கியெழு
 சந்தனமுந்தென்றலுநதண்டிபிழநதான்பிநதது
 வந்துகமழமாமலயமாமலையும்—தந்தமுரை
 வேறுகாசசேதுமன்னாமெய்யொழுகநீர்வைபுடன
 மாறுவொழுகநினவையைமாந்தியும்—காறவுரு
 சுறபகமுஞ்சொற்கவிபுகாண்டற்கொன்றேயுடைத்தாய
 முறபகைசெய்தேவாமுதமொன்றே—இறபுடைத்திட
 லோவாருஞ்சொளவாருமில்லாதநாடென்னும்
 ஓவாவசைபினுமபருளொளரிதத—ஆவாவப
 பொன்னிபோலாதுபொன்னிதண்டலேருழந
 தெநநாடுங்காணலியபுடைத்தாய்—முன்னிடு
 நற்பகங்கணற்கவிகள் காணகணககின்றி
 நற்புலவரேனையவாநபமரச—சொறசுவைசொ
 முததமிழாயின்னமுதமுன்றற்கொண்டேபலாகும
 எததகையவாமபொருளுமீவதாய—இததரைமேல
 எல்லாருஞ்செருமிசையுடனேயெல்லாரு
 நல்லாதமிழ்ச்சேதுநன்னிடம்—பல்லாரசொல
 கலவியறஞ்செவ்வமுயர்கைததொழிலபலவாததகமும
 புலலுமெழின்முகவைபபொன்னகரும—எல்லையிலசூழ
 அட்டதிக்கிலவட்டமிட்டாட்டர்மறமலைக்குரத்தை
 எட்டிவைககும்வெற்றியிவுளியும்—எட்டாகும

வாரணமுமொப்பினிறைவயமிசைநடக்குங்
 காரெனவோதற்காங்கடகளிறும்—பேரணங்கார்
 கண்ணளியுநதாதார்கடிமலரையுதுமிசைப்
 பண்ணளியுமொயக்குமுலைப்பைநதாரும—எண்ணுமுயா
 வென்றிகொடைநீதிமெய்விளக்கமுனறாக
 முன்றின்முதுங்குமுரசுமும—நன்றாக
 கல்லார்க்குங்கலவிமிகவல்லார்க்குமற்றுமுள
 எல்லார்க்குமபுககிவிவனெனே—சொல்லேறி
 நாடியுயாந்தெவார்க்குநலவரவுகாட்டியழைத்
 தாடுகவணவணிகொடியும்—ஒடுநீர்
 வெள்ளமுமபுள்ளுமவிலங்குமவிலைமகளி
 ருள்ளமுமோரபாலொழுநிவரத்—தெள்ளுதிரை
 மிககுலாநதண்கடலுநீழ்மேதினியெல்லாமனாத
 திககெலாளுசென்றாககுஞ்செங்கோலும்—தொக்கொளிசோ
 வேறுபடையுமவாடபடையுமவிறபடையுநாற்பகுதி
 மாறபடையுமுண்டெனினுமன்னுலகை—மேறபடாசீர்த
 தன்பெயராற்றண்ணளியாற்றாழாநிலையிலை
 வன்பகையெமாற்றியிந்தவையகத்தில—இன்புறவே
 வானமலையுமழங்குமண்ணுமவளஞ்சரக்கத்
 தானநதழைக்கத்தவமவளர—வானுறுசீர்க்
 கறபமருமாதுகலக்கஞ்சிறிதுமின்றிப்
 பறபலாகூட்டத்துப்படரவும்—மெய்ப்படைகை
 கொள்ளுமொருபையலுமவன்கொளரக்கண்சசீறி
 எள்ளிவெற்றியோடேயெதிர்க்கவும்—வெள்ளவுடைப்
 பூமகளைநாமகளைப்பூமகளைப்பூதரத்து
 மாமகளைகையிடத்துவாயிடத்து—மாழுகத்
 துள்ளுகொடுபூவுணாவாககநதண்ணருளை
 கொள்ளபலார்க்குங்கொடுத்தவக்கும்—வள்ளால்
 இரண்கொப்ப்யாஜியிரவிசுலமுத்து
 வரவிஜயமன்னவாதமமன்ன—இருசெவியுங்

கேட்டதுண்டுநிள்குணங்கள் களிர்சொலககண்ணிரண்டுமே
 வேட்டதுண்டுகாணநினைமேதககோய்—நாட்டினினற்
 கலவியறிவொழுககங்கற்றாரையாதரித்தல
 சொலவளன்மெய்யாதிசுபகுணங்கள்—மலகியசீர
 நல்லார்தநநட்பைநயப்பரறிவுடையார்
 கலலாரவாதங்கனமறிய—வல்லாரேர
 பொன்னின்பெருமைதனைப்பொன்வினைஞரேயறிவர்
 இன்னிசையவவல்லோரகளேயறிவர்—இனனுங்கேள்
 “நற்றாமரைக்கயத்தினல்லன்னஞ்சோநதாறபோற
 கற்றாரைகற்றாரேகாழுறுவா” —மறறும்
 “அறனறிந்துமுததவறிவுடையாரகேணமை
 திறனறிந்துதோநதுகொளல்”மேல—அறவேவற
 “துறந்நோய்க்கியுறு அமைமுற்காககும்
 பெறறியாரப்பேணிககொளல்”இன்னும்—பறறுதற்குச
 “சேய்ததானுஞ்சென்றுகொளல்வேண்டுஞ்செய்வினைக்கும
 வாய்க்காலணையார்தொடர்”பென்று—வாய்ப்பாகக்
 கூறியவான்றோர்வாயமைக்கோதறறற்பொருளைத்
 தேறிநிள்சோககைத்திறனவேண்டி—ஹிபுகழ்ப்
 பாணுவரப்பாததுநிறகுமபங்கயமுநதண்ணிலவின
 பானமதினோக்குவகுமுதபபைமபோதும்—வானின்வரு
 பைமபுயலைநாடுமபயிருமபடர்வதற்கோர்
 கொம்புதனைவேண்டுங்கொடியுமிக்கும்—அன்புகொளும்
 அன்றிலவரப்பார்க்குமணிபெடையுமெல்லியதன்
 தென்றல்வரநிற்குநல்லதேமாவும்—நன்றளிகருந
 தாதாவைநோக்குநதரித்திரநுநதாங்குநல்ல
 மாதாவைநோக்குமகவுமபோல—நீதிசெய்தின்
 ஆதரவைநாடியருநதமிழின்சங்கமிது
 “நீதயையாயுன்கைநிழலிலெனைப்—பாதுகா’
 என்னேறினறன்கணைநூநின்றவேண்டலுநன்
 மென்றேறதலைமையையேற்றிதனை—நன்றாகப்

பாவலரைநாவலரைப்பைந்தமிழின்வாழ்வின்மிக்க
காவலரையாய்ந்தேயழைப்பித்தபு—பூவலயத்
தோங்குமுகவைபிறிகோலோசப்புதழமன்னரெலாந
தாங்கிவந்தசெய்திதளராமே—வீங்குகலை
வலலாரைக்கொண்டுவளநூற்பணிபூபடி.
எல்லாருஞ்சிறந்தமகிழ்ந்தேத்தெடுப்பா—சொல்லுதவி
மூகமுணங்கினருமைபெருமையெலாம
நீகையுறுகணிபோனோகாட்டி—ஓகையுடன்
சீராட்டியெல்லாச்சிறப்புகவேநனறு
பாராட்டுவாய்தமிழினபாலகா—போராட்டி.
வலலரககர்ச்செறறுலகைவாழ்வித்தனிலையிந்த
நல்லகொற்றச்சீராமநாதனைமுன்—சொல்லெடுத்த
“தென்கொற்கடந்தான்” எனவுரைத்ததெய்வகவி
தன்கொற்கணங்கத்தகுபுலமை—யின்கொல
இராமநாதப்பெயரினேந்தலைக்கொண்டிருநான்
இராமநாதப்பெயரியிலயாங்கள்—பராவலரு
போதமுத்திராமலிங்கபூபாலாபோற்றநாதந
தீதவித்தசேதுபதிச்செம்மலை—ஓதுமெய்ச்சீர்த
தென்துரையேயிந்தச்செந்தமிழினசங்கத்தைத்
தனமதுரையேநீதனிந்தது—நனமுறைநயை
என்னென்றுரைப்போயிராஜராஜேசுரனே
மன்னுமபுவிமேனமனவலியும்—பின்னுநல
சொல்லவலியுமெய்வலியுநதூயவறினின்வலியும்
பலவகையதாரும்படைவலியுஞ்—செல்வச
சனவலியுங்கலவித்ததுணைவலியுஞ்சான்றோ
ரினவலியுஞ்செல்வத்தினின்பக—கனவலியும்
நன்மனைவிமக்கண்முதனனமைக்கடுத்தவற்றோ
டிமமைக்கணுயுள்வலியெல்லாமேயந—தெம்மையுமெந்
தாய்மொழியாஞ்செம்மைத்தமிழ்மொழியையுங்காதது
நீயுலகின்மேன்மேனன்னோமையொடும்—நேயமொடும்
தன்மதியுமொண்கதிருந்தாமுளநாள்வண்மையொடும்
மண்மிசையேவாழ்கமகிழ்ந்து.

கா. ஸ்ரீ-கோபாலாசாரியர்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின்

பதின்மூன்றாம் வருஷாற்சவமங்கலவாழ்த்து.

இது

ஸேதுசமஸ்தானம் மஹாராஜாஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

வி. திருஞானசம்பந்தம்பிள்ளையியற்றியது.

கலிவேண்டா.

பூவாருநதேவைவப்புராதனமாமபேர்ப்படைத்த
மாவாருநதென்முகவைமாரகரிற்—தேவாதி
தேவனெனுஞ்சீராமநாதனறிருவருள்சோ
காவலென்றோருநடுவருங்குறபகமே—பூவலயந
தாங்கியறங்காததருளத்தாசரதியேமீண்டும
*ங்குவநதானென்னியலகெழுமிப—பாங்குபெற
*ததுவநதுமாசனஇறைவனமலர்ச்சரணம
தோத்திரிததுமபாததொடுததுநதொண்டுபுரிந—தேததுபல
பூாததிக்களவிலமுமுமணிபபூண்பூட்டிவைததும
கோத்திக்கனநனபிறகிராமமிடும்—பூாததிபெற
மெய்வைததபூதிமணிமேன்மறையாமைந்தெழுத்ததும
உய்வைததருமீண்டுயிர்க்கெனவே—சூய்வைதத
சீருருந்தெய்வசசிவத்தலங்களாயொளிரும்
ஆருமுதறறலங்களார்வமுடன்—நேருரச்
சென்றுபுவிமுழுதுஞ்சேமுறநாமநிமை
நன்றுசுவைசெவிக்குலகவே—கன்றுகளுக்
காவளிகருநதீமபாலெனவேயமுதுணி
தூவளிக்குநதோணிபுரநதோனறவருங்—கோவளிக்கும்
தேவாரமாதியபன்னாலுடெளிபொருளை
நாவாரஇன்பாலநயந்தோதி—ஓவாப்

பிரசங்கமாரிமிகப்பெய்துவந்தகொண்டல்
 பரசங்கைநாதற்கும்பானே—கரசங்க
 மாதவற்குமாதருடன்மாமயிலின்மன்னிவரு
 நாதனுக்குக்கோயிலநலமுறவே—நாதமிக்க
 கும்பாபிஷேகமொருகோடிகுமேற்புரிநத
 நம்பானுகோத்திரத்தின்நாயகனும்—முனபாரந்த
 பாநகரவேள்பெற்றெறிததபண்பதனுகன்கன்னிலும்
 மேற்கருதுந்தாயவிதரணனே—நாநகவியுந
 தெள்ளிமணமீதென்றுதேவரெலாங்கொண்டாமு
 வள்ளிமணமாலையெய்தவள்ளலெனும்—அள்ளிலவேற்
 றீரன்முததுராமலிங்கசேதுபதிதன்புனிதப்
 பேரனெனவந்தபுகழ்ப்பெய்மமானே—காரணனும்
 பாண்டிததுரைக்கினையான்பா லுதிததுததமபியெனப
 பாண்டிததுரையாகுமபண்பினனே—பீண்டித
 தலத்திலுடன்கொண்டுமகிழ்தாங்கியுலகாளும
 நலத்துரையேசேதுநாதா—சொலத்தகுசீர
 வள்ளுவா னா லுநதருக்கசங்கிரகமா னா லும்
 தெள்ளுபலா லுமசசிறிசேர்த்திசையைக—கொள்ளை கொண்ட
 மாலபொன்னுசசாமியரோதயற்கும்பேரனென
 னூலபன்னவநதுதிதத நுண்ணறிவோய்—சேலபன்ன
 கண்ணுடையமாதாமனக்காதற்கிலக்கியமே
 பண்ணுடையகீதப்பனுவலுககாம—எண்ணுடைய
 போதததிலக்கணமேபுண்ணியத்திறகண்ணிடமே
 கோதறறபத்திக்குணக்கடலே—வேதததில
 விற்பனர்கள் தங்கள்விழைவொடுங்கததந்தவர்பால்
 அற்பகலாவண்மைபுரியாண்டகாய்—பொற்ப
 இமத்தானவிண்ணுவரையேய்ந்தவியற்கல்விச
 சமர்த்தானராகவண்ததன்சீர்ச்—சமஸ்த்தான
 பண்டிதனுக்கொண்டியல்சேர்பாவலனாமன்னியென்றும்
 தண்டமிழ்ப்பாவாணர்தமைப்புரந்து—கொண்டுவரும்

சீமானேயென்னைத்தெருட்டியிவனெய்தவைதத
கோமானேஞானக்குரிசிலே —பாமாண்பார்
பாண்டித்தரைகளபிரபாஸித்தசங்கததை
பாண்டித்தரைபின்னுமபாஸித—வேண்டினிந்த
தநலைய நன்கொண்டனிதேதாங்கிவந்தவிசசங்க
எநதைநீயாதிரிககவெண்ணிமே—முநதுசிவ
காமிநாதற்குமலையகாதினுபதேசத்த
சாமிநாதற்குநிகாதத்துவந்தே—நேரிபாம
சாமிநாதபுனிதன்சாநியவாழேறா—விஞா
சாமிநாதநதசமை*பிதனி—நேரிபகுண
பேலையேழாண்டாம்பெதுமலையுதினொன்றா
முதுலநைமங்கைபதினமுன்றலய—தாதலின
மங்கைபப நுமலையநத்தமிழமாதுதனைத்
திங்கைசுடினநி நுநாநா—மங்கைமா
கைகொண்டவடசினியகாதநிலைவாய
மெய்கொண்டபலகலைஞாமேவியொளி—இநகவிஞா
மாராமலிகவிலாஸமெனுமமண்டபத்தே
ஊராரபலநுமமுநசவந்தான—பேராநுந
தென்னிலங்கைபபுணையனாமுந்ராமநாதனமுனம
இநிலையேகொண்டாடிபின்புறாய்—பன்னநுஞ்சை
கமபனுமுசாமிநாதககலைஞன்முதல
உமபரினுமமேலாயுபலவா—பம்பிபுள
இசங்கநதன்னைஇனிதுநசெய்தாண்டகையே
அசங்கநிகளவுமஅண்டாமே—மெச்சனிசை
செய்யுட்குழவியெலாஞ்சேமமுறப்பெற்றெடுத்து
மெய்யிற்றமுவினங்கசிகத்—துயயவா
மாலாமவடதிசைக்குமனன்குபேரனது
மேலாகுலத்தின்மிளிர்நதுதித்தோன்—பாலேயும

முத்தாய்ச்சியார்தம்முறுவலெனுஞ்சீதரனேர்
 பெத்தாசசியென்றபுகழ்பெற்றானே—அத்தாவண்
 சேதுபதின்சங்கத்திற்கோருபாக்ராச
 னாகுபதியாக்கொண்டனையிறையே—போதமதின்
 வாரிநிகர்சீனிவாசர்இருவோரைக்
 காரியதர்சியராக்கைக்கொண்டாய்—வாரிதிருழ்
 பூமண்டலமுழுதுமேபொறுபுகழ்ச்சேதுவையாள்
 மாமண்டலேசுவரமன்னவனீ—ஆமதனால்
 மாடேதவதேவன்றன்வாமத்தினிதிருகரும
 மாடேதவிவாமிபரைவாணியொடு—பூதேவி
 சீதேவிபோற்றுஞ்சுவையருளால்வாழ்வுறவிப்
 போதேபோலென்றுமபுகழ்பெருகத—தாதேவும
 முல்லையெனுந்தண்டார்முருகுயிர்க்குநதிண்புயத்தாய்
 கலையொருபெண்ணாகுகுங்கா லுடையோய்—நல்லபல
 செல்வம்படைத்தெங்கள்புரீராஜராஜனனும
 செல்வனேநீழிசெந்தமிழைப்—பலவகையுஞ்
 சுந்தரமேமன்னிச்சபம்படைக்கக்காதருளி
 இந்நிரன்போல்வாழ்கஇனிது.

சுபம்.

பண்டிட். வி. திருஞானசம்பந்தம்.

கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கூட.] ராக்ஷஸவஸ் ஆனிமீ [பகுதி-அ.
Vol. XIII. June-July, 1915. No. 131

சாஸனமும் தமிழ்ச்சரிதங்களும்.*13

தமிழ்நாட்டின் பழையவழக்குகளை அறிவதற்குத் தமிழிலக்கண இலக்கணங்கள் எவ்வாறு உதவிபுரியக்கூடியனவோ, அவ்வாறே சாஸனங்களும் உதவிபுரியக்கூடியவை. இராசாங்கத்தாராலும் பிறஅறிஞராலும் அவ்வககாலங்களில்வெளிவரும் சிலாதாமிரசாஸனங்களை ஆராய்ந்தவருவோமானால், சங்கசெய்யுள்களிலும் பிற்காலநூல்களிலுங்கண்ட சரித்திரங்களும் சொற்பொருண்மரபுகளும் சாஸனஆதரவு பெற்று வளிபுறுத்தல்களானாலும் ஆனால், இத்தகைய சாஸனங்கள் பிற்காலத்தவைகளாகவே பெரும்பாலும் கிடைக்கின்றன. 1000, 1200 வருஷங்கடக்குமுற்பட்ட செப்புப்பட்டயமோ அல்லது சிலையெழுத்துக்களோ கிடைப்பது தமிழ்நாட்டில் அருமையாகவே இருக்கிறது. இதற்குக்காரணம், பிற்காலத்திற்போல முற்காலத்தே சாஸனம்வலதல் பிரபலமில்லாதிருந்திருக்கலாம். அன்றிக் கோயிலமுதலிய கற்கட்டிடங்களிற்பொறிகப்பபட்ட பழைய எழுத்துக்கள் பின்னர்ப்புதுபபிக்கப்பட்டபோதுபிறழ்ந்ததுஞ்சிதைந்தும்போயிருத்தலுங்கட்டும். எங்ஙனமாயினும், சங்ககாலத்திலும் அதன்முன்பும் சாஸனமெழுதுபவழக்கம் தமிழ்நாட்டில் முழுதுங்கிடையாதென்றுசொற்பொருந்தாது. போரில் இறந்தவீரர்க்கு நடுகல் எனப்படும்வீரகலநட்டுக் கௌரவித்துவந்தவழக்கம் பண்டைக்காலத்திற்பிரபலமாயிருந்தென்பது, தொல்காப்பியமுதலியவற்றில் அதன்செய்திகள விவரிக்கப்படுதலால் தெளிவாகின்றது. இத்தகைய கற்களில் இறந்தவீரரத

*இது லெக்ஸிகன் ஆபீஸின் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத்-மு. ராகவையங்கு ரவாகனால மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் 14-ம்வருஷக்கட்ட, சதிற்படிக்குயமெழுதியனுப்பப்பட்டது.

பெயரும் பெருமையும் எழுதி அவர்களைத் தமிழர் சிறப்பித்துவந்த விஷயம், “ஆடவர், பெயரும் பீடு மெழுதி யதர்தொறும், பீலி நாட்டிய பெரும்பெயா நிகல்” என்னும் அகநானூற்றுப் பகுதியால் விளங்கும். இவ்வாறு பெயரும் பீடும எழுதலையே தொல்காப்பியனார் “சீர்ததரு மரபிற பெருமபடை” என்று கூறுவாராயினர்.* இவ்வனம் சாஸனம் வரையப்பெற்ற நகிகர்களை இக்காலத்தும் தமிழ்நாட்டில் நாம் காணக் கூடும். இவற்றால், தொல்காப்பியர்காலத்தும் கடைச்சங்கநாளிலும் சிலாசாஸனம் வரைதல் ஒருபடியாக வழங்கிவந்ததென்பதே தெளிவாகின்றது.

இச்சாஸனவாராய்ச்சியானது, செந்தமிழறிஞர்களுக்கு இலக்கிய சம்பந்தமாகப் பேருதவிசெய்யக்கூடுமென்பதற்குப் பற்பலசான்றுகள் காட்டலாம். முன்னூலவழக்குகளில் தம் முழுநம்பிக்கையும்கைகாது சாஸனப்பிரமாணமொன்றையேமகிக்கும் சரித்திரவறிஞரும் சிலருளா, இன்னோர், தம் கொள்கையில் எவ்வளவு ஊற்றமுடையவராயினும், பழைய இலக்கியங்களிறகண்டசரித்திரங்களையும் பிறவழக்குகளையும் ஆதரித்தும் விளக்கியும் வற்புறுத்துவனவாகவே சாஸனங்கள் பெரும்பாலும் வெளிவருவனவாயிருக்கின்றன. இதனால், பண்டை இலக்கியங்களில் நமக்கு மதிப்பு அதிகமாவதோடு, அவைகூடும் செய்தி எதனிலும் நம்பிக்கைகொள்ளாது புறக்கணித்தல் பெருந்தவறு என்பதும் நன்கு ஈங்குகின்றது. ஆதலால், தமிழாராய்ச்சிக்கு வேண்டற்பாலதாகிய சாஸனவாராய்ச்சியைத் தமிழகங்கள் தழுவிக்கொள்ளுதலும் இன்றியமையாததென்னலாம். இனி, சங்கநூல்களிலும் பிறவற்றிலுங் காணப்படும் அரசர் புலவாசெய்திகளும் பிறவழக்குகளும் சாஸன ஆதரவுபெறுமாற்றைச் சிறிது இங்கு விளக்குவேன்.

புறநானூற்றுள், பாண்டியன் பல்யாகசாலைமுதுகுடுமிப்பெருவழுதி என்னு வேந்தனை நெட்டிமையார், காரிகிழார், நெடுமபலசி யத்தனார் என்ற புலவாகள் பாடியிருத்தல் காணப்படுகின்றது. இப் பாண்டியன், மதுரைக்காஞ்சியிற்புகழ்ப்பட்ட நெடுஞ்செழியனுக்கும் முற்பட்டவன் என்பது,

“பல்சாலைமுதுகுமியின்
நல்வேள்விததுறைபோகிய
தொல்லாணநல்லாசிரியா
புணாகூட்டுண்டபுகழ்சால்சிறப்பின்
நிலநதருதிருவினெடியோன்போல. .. மகிழ்ந்தினிதறைமதி”

என மாங்குடிமருதனாரால் அந்தூலுட்பாடப்படுதலால் தெரியலாம். இவ்வாறு பழையபாண்டியருள் முற்பட்டவகை முதுகுமியென்பவன் விளங்கியிருந்தவிஷயம், சமீபத்திற் சாஸன ஆதரவுமொன்று வலியுறுத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. சிலவருஷங்கடக்குமுன், சிலாசாதனபரிசோதகரால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட அறிக்கையில், இறறைக்கு 1150 வருஷங்கட்குமுன் பராந்தகன் என்ற பாண்டியனாற் கோயிலிற்பாடும் பாணனொருவனுக்கு வேள்விசூடி என்ற கிராமம் அளிக்கப்பெற்ற விவரங்கூறும் சாஸனமொன்று பாண்டியவமிசாவளியோடும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. 1907-8 Annual report of Assistant Archaeological Supdt for Epigraphy. இதனுட்கண்ட பாண்டியர்களுள், பலயாக சாலைமுதுகுமி எனபவன் முதலவகைநிறுத்தப்பட்டுள்ளான். இவன், கொற்கைக்குமான நற்கொற்றன் என்ற பாணனொருவனுக்கு வேள்விசூடியை அளித்திருந்தனனென்றும், பிற்காலத்தில் அக்கிராமம் வேற்றரசனாகிவந்ததால் இராஜாங்கத்திற் சோதனுகொள்ளப்பட்டதென்றும், அப்பாணனவமிசத்தவனொருவன் இதுவிஷயமாகப் பாண்டியன் பராந்தகனிடம் முறைபிட்டுக்கொண்டு அவ்வுரைத் திருமப்பபெற்றாநென்றும் அச்சாஸனங்கூறுகின்றது. இதனாற் புறநானூற்றுட்கண்ட முதுகுமிப்பெருவழுதிவரலாறு, பண்டைச்சாஸனத்துப் பயின்று விளங்குதல் தெரியலாம். இவ்வேள்விசூடிச்சாஸனத்துக்கண்ட குறிப்புகளுள்ளே பாண்டியவமிசத்துக்கு ஆதியில் ஆசாரியஸ்தானம் வகித்தவா அகஸ்தியா என்றும், தேவாகடகாக ஒருபாண்டியன் தூதுசென்றான் என்றும் காணப்படுகின்றன. இறையனாகளவியலுரையில், “அரைதருமேகலையன்னமனனாய்நகத்தியன்வாய்—உரைதருநீநதமிழகேட்டோனுசிதன்” (89) எனப் பாண்டியனொருவனைப்பற்றிய உதாரணசெய்யுளும், “அலலதுஉம, தேவரும் அசுரரும் அமாசெய்தகாலத்துத் தேவாகளையும் அசுரர்களையும் ஒருவீர ஒருவீர மிககாரை ஒறுப்பலயான் எனப் பாண்டியன் மாகிர்த்தி சநதுசெய்வித்ததுபோல.....சந்துசெய்வித்தலுமொன்று,” எனனும் வாக்கியமும் (36-ம் சூத்திரவுரை)

முன்னவற்றோடு முறையே ஒப்பிடத்தக்கவை. நிற்குறிய, பாண்டியன் தொத்தியவரலாற்றையே, புகழேந்தியாரும் “நற்றேவர்து துநடந்தா னும” என்று கூறுவாராயினர். இதனை “ஆழிவடிமபலமப” என்னும் நள வெண்பாவுரையில் நன்குவிளக்கியிருக்கிறேன் (செந்தமிழ்தொகுதி 6; பக்கம் 254) இனி, முதுகுமியினவமிசத்தவனாகவும் பெருவீரனாக வும், மாங்குடிமுருதனார்முதலியபுலவாகளார் பாடப்பெற்றவனாகவும் விளங்கிய நெடுஞ்செழியன், தலையாலங்கானத்திற் சேரசோழாமுதலிய அரசர்களை வெற்றிகொண்டசெய்தி அகநானூறு புறநானூறுமுதலிய சங்கசெய்புள்ளிகளில் அதிகமாகப்பாராட்டப்பெற்றுள்ளது. சமீபத்தில் வெளிவந்த சின்னமனூரத்தாமிரசாஸனத்திற* கண்ட பலமுய பாண்டியா செய்கைகளுள் தலையாலங்கானத்தே சேரசோழாகன், பாண்டியா முன்னோன் ஒருவனாலவெல்லப்பட்டவிஷயங்காணப்படுதல் அறியத்தக்கது. இது சங்கநூல்களிற்கண்டவரலாற்றின் உண்மையை வற புறுத்துவதன்றோ?

இங்ஙனம் பாண்டியா பழையவரலாறுகள்போலவே, கரிகாலனும் கோசசெங்குணனும் சோழரது முன்னோர்களாகச் சாஸனத்துக்கூறப் பட்டுள்ளார். (Archaeological Survey of S. India Vol. IV) இவ்விருவாவரலாறுகளும் புறநானூறுமுதலிய சங்கநூல்களால் நன்கறிந்தவை. இவ்வாறே சேரர்விஷயம் சாஸனவழியால் விசேடமாக அறியஇடமில்லையேனும், வடவாரியவேந்தனுள் சமுத்திரகுப்தன் (கி. பி. 375) சாஸனத்தால், அவன்காலத்திற் கேரளதேசத்தை ஆட்சிபுரிந தவன் மாந்தரன் என்று கூறப்படுகின்றான். Dr. Fleet's Gupta Inscriptions p. 12, 13. இவன் பரணரரபாடப்பட்ட மாந்தரம் பொறையன் அலலது யானைக்கட்சேய்மாந்தரன் என்ற இருவருள் ஒருவனாகவேண்டும். இதற்குரியகாரணங்களை, “சேரன்செங்குப்தி வன்” என்னும்பெயரால் யான்வெளிபிட்டநூலுட்காணலாம். (பக்கம் 171)

இவர்களைவிடத்து, சங்கநாளிலிளங்கிய சிற்றரசர்வரலாறுகள் சாஸனங்களிற்பயில்வனவா? என்பதை நோக்குவோம். பண்டைக் காலத்தே, வள்ளன்மையே ஒருருவெடுத்ததுபோனதுவிளங்கிய வேள

பாரியைப்பற்றிக் கேள்விப்படாத தமிழ்மக்கள் எவருமிரார். இவ்வள்ள லுக்கு உயிராததுணைவராயிருந்தவா கபிலா என்ற புலவர்பெருமான் என்பதும், இப்பாரியைத் தமிழவேந்தாமூவரும் ஒன்றுகூடி வருசுதித்துக் கொன்றபோது, இப்புலவா அவ்வள்ளின் பெண்மக்களிருவரையும் தம் முடனழைத்துக்கொண்டிசென்று, அவாகட்குத்தக்க மணவாளரைத் தேடி மணம்புரிளிக்கமுயன்றனா என்பதும், புறநானூற்றுட்கண்ட பாடல்கள் பலவற்றால் தெரியவருகின்றன. இனித் திருக்கோவலூர் வீரட்டானேசுவராகோயிற் குழுதப்படைகளிற் பொறிககப்பட்டதும், 900 ஆண்டுக்குமுன்னுண்ட முதலாம் இராஜராஜசோழன்காலத் ததுமான நீண்ட அகவற்சாஸனமொன்றில்,* பாரிமகளிராமணவிஷயமாகப் புறநானூற்றுட்கண்ட கபிலாவரலாற்றோடு, பெருமபாலும் ஒத்தசெய்தி காணப்படுகின்றது. அச்சாஸனப்பகுதி வருமாறு:—

“வனகரைபொருதுவருபுணற்பெண்ணைத்
தென்கரையுள்ள துதீர்த்தத்தறையது
மொய்வைத்தியலுமுதமிழ்க்கபிலன்
மூரிவண்டடக்கைப்பாரிதன்னடைக்கலப்
பெண்ணைமலையறகுதவிப்பெண்ணை
அலைபுனலழுவுதத்தநீர்க்குஞ்செல
மினலபுகுமவீடுபெறணணிக
கனலபுகுநகபிலக்கலலதுபுனலவளா
பேரெட்டானவீரட்டானம்
அனைத்தினுமநாடியானது” எனக் காண்க.

இவ்வடிகளிலே, தம்முயிரத்தோழனான வேள்-பாரியால் அடைக்கலமாக ஒப்பிக்கப்பட்ட அவன்மகளொருத்தியைக் கபிலா மலையமானுக்கு மணம்புரிவித்ததுவிட்டுத் தாம் அவவள்ளலதுபிரிவுக்காற்றாது “பசைநதாரிற் நீர்தலிறநீப்புகுதனன்று” என்றபடி, பெண்ணையாற்றிடையில் அக்கினியிற் பிராயோபவேசம் செய்து உயிரிதத் அரியவிஷயம் விவரிக்கப்படுதல் காணலாம். புறநானூற்றுள், 113, 200-2, 236-ம் பாடல்களால், பாரிமகளிரைக் கபிலா உடனழைத்துசென்று, விசசிககோ இருங்கோவேள் என்பவரை மணஞ்செய்துகொள்ளுமபடிவேண்டவும் அவர்கள் மறுத்தனராக மணநொந்துசென்ற புலவர்பெருமான்

* ஸ்ரீமான். கோபிகாதராயரவாகளால் வெளியிடப்பட்டது (செந்தமிழ் Vol. 4 P. 232.)

அம்மகளிரைப் பார்ப்பார்க்கிலரது பாதுகாவலிலவைத்துப் பிராயோப வேசளிர்ந்தமழ்ணடார என்பது அறியப்படும். சாஸனப்பகுதியில் மலையமனுகுருக கபிலராத பாரிமகளிர மணமபுரிவிக்கப்பட்டனரென்ற செயதி புறநானூற்றுட காணப்படலது. ஆயினும் பாரிமகளிரிரு வருள முததவனை மலையற்கு அளித்தது, இனையவனைப் பாப்பாராப்பதித தனா என்று சுருதல் பொருத்தமாகும். இவ்வினையமகளினமணம் பின்பு ஓளவையாரால் முடித்துவைக்கப்பட்டதென்பது தமிழநாவலா சரிதம் முதலிய பின்னூல்களால் ஊடுக்கப்படுகின்றது “பாரிமக ளங்க வையக கொள்ள அரசனமனியைந்தான” என லும் ஓளவையாக்கில், கபிலாமுடித்த பாரிமகள் மணமேயன்றி வேறுமொருபாரிமகள்மணமும் கூறப்படுதல் அறியத்தக்கது. இதனவிஷயங்களை வேளிராவரலாற்றுள் “வேள-பாரி” என்ற பகுதியில் விளக்கக்காட்டியிருக்கின்றேன்.

இனி, இப்பாரியின்மலையாகப் பண்டைநூல்கள்கூறும் பறம்பு அல்லது பறமலையென்பது பாண்டிநாட்டிலுள்ளதென்பது, “வரிசைத் தமிழ்புனைபாரியும்பாண்டியனமண்டலமே” என்று பாண்டிமண்டல சதகத்துவருதலால் தெரிநின்றது இம்மலை, பிரானமலை என இக் காலத்தாராவழங்கும் கொடுங்குன்றமே என்பது, பழைய சாஸனமொன்றில், அம்மலையிற் கோயில்கொண்ட சிவபிரான பாரீசுவரா என வழங்கப்பெறுதலால் விளங்குகின்றது. பாரீசுவரா என்பதற்குப்பாரிபூசுதித அல்லதுபாரிக்கு அருளபுரிந்த பசுவரா என்பது பொருள்; நாகேசுவரா படமசுவரா என்பவையேபோல் இவற்றால் வள்ளலான பாரியைப்பற்றிய விசேடவரலாறுகள் சாஸனங்கள் மூலமும்தெரியக்கூடியவாறிருத்தல் கண்டுகொள்க.

இனி, பாரியைப்போலவே கலையெழுவள்ளல்களைச்சோந்தவர்களான ஆய, அதிகமான என்பவர்களதுவடிசங்களைப்பற்றிய சில விசேஷங்களைபும் சாஸனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இவருள் ஆய என்பவன் வேளிராசுலத்தவனென்பதும், பொதியமலைப்பிரதேசத்துக்குரியவனென்பதும், பெரியகொடையாளி என்பதும், புறநானூற்றுள், உறைபூர் எணிச்சேரிமுடமோசியா முதலிய புலவாபாடல்களால் அறியப்படும். தாலமி (Ptolomy) என்னும் பூர்வ யவனஆசிரியரும் தாம்

* ஸ்ரீமாத-கோயிந்தராயர் அவர்களால் இவ்விஷயம் அனபோடி எனக் கறிவிக்கப்பட்டது.

பரதகண்டத்தைச்சுற்றிப்பார்த்தது எழுதியகுறிப்பில், இவ்வாயின் நாட்டையும் அதனுள் ஐந்து துறைமுகநகரங்களையும்பற்றிக்கூறுவதாகத் தெரிதலால், இவன்வாசிசம் 1750 வருஷங்கட்குமுன்பே பிரபலம் பெற்றிருந்ததெனபது பெறப்படுகின்றது. இவ்வாயின் வம்சத்தவரைப் பற்றிய பிறகாலத்துச் சாஸனங்களில், திருவாங்கூர் ஸம்ஸ்தானசாஸன அதுயக்ஷராகிய ஸ்ரீமாந-து. அ. கோபிநாதராயரவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பெறும் திருவாங்கூர் ஆரக்கியலாஜிகல் ஷீர்ஸ் 11,12-ம்பகுதிகளின் காணப்படுகின்றன.

இச்சாஸனங்களால், ஈ. பி. 9-ம் நூற்றாண்டில், அஃதாவது 1100 வருஷங்கட்குமுன், ஆட்சிபுரிந்த கோக்கருநந்தசகன், ஷிகரமாதிய வரகுணன் என்ற இரண்டு அரசர்களும் யதுவசித்தது விருஷ்ணிகுலத்தவரானபதும், ஆயின்மரபினரெனபதும், தென்திருவாங்கூராகிய வேண்டை ஆண்டவரெனபதும் தெரியவருகின்றன. இவற்றால், பிறகாலத்தும், வேள-ஆயின்மரபினர் பிரபல அரசாக்கவிளங்கியசெய்தி அறியப்படுவதுடன், 'வேளிர என்போர கண்ணபிரான் அவதரித்த யதுவசித்தவர்களே' என வேற்பலகாரணங்களைக்கொண்டு யான் முன் எழுதிப்போந்தகொள்கையை இரசாஸனம் வெள்ளிடை மலை போல விளக்கிற்றாலும் காணலாம் இவ்வாதே, புறநானூறு முதலிய வற்றில், ஓளவையாரால் மிகுதியும் பாடப்பட்ட அதிகமான்வம்சத்தவரைப்பற்றியசெய்தியும் சாஸனத்தாற் றெறிநின்றது. போலூருக்குட்படத் திருமலையிலுள்ளகுலகாரிலவரையப்பட்ட அடியிலவரும சாஸனவிஷயம் கவனிக்கத்தக்கது.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ சேரவம்சத்து அதிகைமான் எழினிசெய்ததாமம். யக்ஷரையும் யக்ஷியாரையும் எழுந்தருளுவித்தது எரிமணியுமிட்டுக் கடப்பேரிக்காலுங்கண்டுகொடுத்தான் "ஸ்ரீமத கேரளபூபருதாயவநிகர நாம் நாஸுதர்மமாதமநாதுண்டராவ்ஹவய மண்டலாஹஸுகிரௌ யக்ஷசவரௌ கல்பிதௌ". "வஞ்சியர் குலபதி எழினிவருத்தவியக்கரியக்கியரோ-டெஞ்சிய வழிவு திருத்தியிவெண்குணவிறைதருமலைவத்தான் அஞ்சிதன் வழிவருமவன்வழி முதலிகவி அதிகணவகன.....நூல்-விஞ்சையர்...ல புனைதகமையர் காவலன் விடுகாதழகியபெருமாளே"

இதனால் விடுகாதழகியபெருமாள் என்பவன் அதிகமானெழினி என்னும குலப்பெயர்தரித்தவென்பதும், சேரவமிசத்தைச் சேர்ந்தவென்பதும், வடமொழியில் யவனிகா எனப்பட்டானென்பதும் அறியத்தக்கன. இவனை “அஞ்சிதன்வழிவருமவன்” என இசசாஸனப் பாடல்குறித்தலால், சங்கநாளிலவிளங்கிய அதிகமான் அஞ்சியின் பிள்ளேன் இவ்வென்பது தெரியலாம். புறநானூற்றுள், அதிகமானைச் சேரவமிசத்தவனாகவும், பனம்பூமாலைபுடையவனாகவும் கூறியிருப்பதற்கு ஏற்ப, “சேரவமிசத்து அதிகமான் எழினி” எனவும் ‘வஞ்சியர் குலபதி’ எனவும் சாஸனங்கூறுதல் குறிப்பிடற்பாலது. இவ்வாறு தமிழ்ச்சிற்றரசராகப் பண்டைக்காலத்துவிளங்கியவாவரலாறுகள் சிலவும் சாஸனவழக்குப்பெற்றுவிளங்குதல் கண்டுகொள்க.

இனித தமிழ்நூல்களிற ஈடுக்கமாக அறியப்படும மாவலிகள் அல்லது வாணர்கள் சளக்கா, பல்லவா, முததரையா, கங்கர் முதலியோரவரலாறுகளைச் சாஸனவாராயச்சியால் நாம் விவரமாக அறிய இடமுண்டு. மணிமேகலையிலே, சோழன்கிளையினவனமனைவியாகிய இராசமாதேவி “மாவலிமுமானசொகெழுதிருமகள்” என்று கூறப்பட்டுள்ளாள். (மணிமேகலை காலத 19 அடி 54) இம்மாவலிமரபினர் இன்னொரென்பதை, மஹாமஹோபாதயாய ஐயரவர்கள் அவ்விடத்துக் கீழ்க்குறிப்பிற் சாஸனஆதரவுகாட்டி விளக்கியிருக்கின்றார்கள். இம்மாவலிவமிசத்தோர பெருமபாலும் நடுநாடு அல்லது மகதைநாட்டிலிருந்து முற்காலத்து ஆட்சிபுரிந்தவர்கள் எனபதும், பிற்காலத்திற சோழரது ஆதிக்கத்தால் இவர்கள் வலிசுருங்கினா எனபதும் சாஸனங்களால் விளங்குகின்றன. இனிச் சளுக்கா என்பவா வேளிர் எனத் தமிழ்நூல்கள்கூறும் பிரபலவமிசத்தவர்களே. “தாரகாரிபுஞ் சளுக்கியர்வேந்தனும், வேனிலாளனும் வேளெனலாகும்” “வேள்புலவரசர் சளுக்குவேந்தா” “கேழல்வேள்புலவரசாகொடியே” எனத் திவாகரமுதலிய நிகணிகளிலும், “வேள்குலசச்சளுக்கி” எனச் சாஸனங்களிலும் இவர்களைப்பற்றிகூறப்படுதல் காணலாம். இன்னோவரலாறுகளை நாம் செவ்வனம்தெரியவேண்டுமாயின், அது சாஸனவுதவியாலேயே கிடைக்கத்தக்கது. இவ்வாறே பல்லவாவரலாறுகளும். தேவாரத்தும திவ்யப்பிரபந்தத்திலும் இவ்வரசர்விஷயங்கள் அடிக்கடி பேசப்படுகின்றன. பாரதமபாடிய பெருந்தேவனாரால் தம் நூன்முகப்பில் “தேர் வேந்தாபோர்மானத்தெள்ளாற்றில்வென்றோடு, டியாவேந்தரேற்பாரெதிர்” என்று பாராட்டப்பட்டவனும் இம்மரபினனாகவே தெரிகிறது.

இவன் சி. பி. 815 முதல் 870 வரை ஆட்சிபுரிந்தவனும, நந்திக்கலம்ப கங்கொண்டவனும், 'தெள்ளாற்றெரிந்த நந்திபோத்தரசர்' எனச் சாஸனத்துக்குறிக்கப்படுபவனுமான பல்லவனையாவன் என்பது ஸ்ரீமாந்-கோபிநாதராயரவர்கள்கருதது. (செந்தமிழ் தொ-5 பக் 61-4.) இனி, நாலடியாரில் முததரையரைப்பற்றி இரண்டிடங்களிற் பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டுள்ளது.* இன்னோ, தென்னாட்டில் 7, 8-ம் நூற்றாண்டுகளிற் பிரபலமெபற்ற கன்வாமரபினராவா. இவ்வமிசத்தவர் சங்ககாலத் திலேயே சிறந்தசராகளின்கியவரென்பது, கனவாகோமான்புல்லி, கன்வாகோமான்தென்னவன என்னும்பெயர்கள் அகநானூற்றுட் பயில வதனால் அறியப்படும். இனி, கங்கர் எனறமரபினரும் சங்கநாள் முதலே தமிழ்நாட்டையிடுத்துப் பிரபலமெபற்ற அரசர்களேயாவர். "பங்கனாகங்காபலவேறகட்டியா" என இளங்கோவடிகளும் இக கூட்டத்தாரைக் குறிப்பிடுதலகாண்க. (சிலப். 25 156-59) கொங்கு நாட்டையும் மைசூர்பிரதேசத்தையும் முற்காலத்தாட்சிபுரிந்த அரசரிற் பெருமபாலா இக்கங்கவமிசத்தவர்களே. பவணநதி யாரைக்கொண்டு நன்னூல இயற்றுவித்த அமராபரணன் சீயகங்கன் இக்கங்கவமிசத்தவனே என்பது அறியத்தக்கது. காஞ்சி ஏகாம்பரநாதஸ்வாமிகோயிலில் இவன் ஒரு 'நுநதாவிகக்கு' வைத் ததைக்கூறும் சாஸனத்துள் "ஸ்ரீமத குவளாலபரமேசுவரன், கங்க குலோதபவன், சிய்யகங்கன், அமராபரணன்" என்று கூறப்படுகின்றான். இச்சீயகங்கனுக்குத் திருவேகமபமுடையான என்பது மறுபெயரென் பதும், இவன் மனைவி அரியபிள்ளையெனப்பெயாபெற்றவளென்பதும், முன்னாளுகுலோதபுதனகனது 27-வது ஆட்சிவருஷத்தில அதாவது சி. பி. 1205-ல் இவன் சாஸனம் வரையப்பட்டதென்பதும் விளங்கு கின்றன.

இனி, திருமுறைகண்டசோழனான முதல் இராஜராஜன்காலமுத லாக வெளிவந்ததுள்ளசாஸனங்களை நோக்குமிதது அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரா, சீராளதேவாமுதலிய சிவனடியாராகட்குக் கோயில்களில் திரு வருவங்கள் அமைக்கப்பட்டும் அணிகலன்முதலியவை அளிக்கப்பெற் றும் போந்தவிவரங்களை விசேடமாகக்காண்ககூடும். இவ்விராஜராஜ னுக்கும் முற்பட்ட சோழர்சாஸனங்களில் இம்மூவரைப்பற்றியகுறிப் புகள் காணப்பட்டில். ஆயினும், தேவாரபதிகங்கள் இராஜராஜன்

* 'பெருமுத்தரையர்' (நாலடி 200)

காலமுதல்மட்டுமன்றி அவனுக்கும்முன்பே வழங்கப்பெற்றும் கோயில் களிற்பாடப்பட்டமெவந்தன என்பது, 9-ம் நூற்றாண்டினான விஜயநகரத்தி லீக்ரமவர்மன்என்ற பாணவரசன்காலத்துத் திருவல்லத்துப் பிலவநாதே சுவரர்கோயிலிற் பொறிக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சாஸனமொன்றில் “திருப் பள்ளிததாமமபறிபபாாகும், திருப்பதியம்பாடுவாருள்ளிட்ட பலபணி செய்வாாகும் நெல்லு நாணுற்றுக்காடியும்” எனக (S. I. I.) காணப்பட்டிருத்தலால் விசதமாகின்றது. இங்குத் ‘திருப்பதியம்’ என்பது தேவாரப்பதிகங்களையே எனபது “ஸ்ரீராஜராஜசுவரமுடையார்க்கு திருப்பதியம் விண்ணப்பஞ்செய்ய” (S. I. I. II. p. 254) எனப் பல லிடததும் தேவாரத்தைக்குறித்தது இதேசொற பபிலுதலால் தெளிவாகின்றது. இனி, இவ்விராஜராஜனமகன முதலாமராஜேந்திரதேவனும இமழுவரடியாரவணக்கத்தைச் சிறப்பித்தவனே. மெய்ப்பொருணய னாக்கு இவன ஒரு திருமேனிவகுப்பித்துப் பிரதிஷ்டித்ததை, இவன சாஸனமொன்று “பாதாதிக்கேசாந்தம் இருபதிற்றுவிசை உசரத்தது இரண்டிகைபுடையராகக் கனமாகச்செய்த ‘தத்தா நயரோகன்’ என்ற மி(ம)லாடுடையார ஒருவா” (S. I. I. II. No. 28, 29, 40) என்று கூறுதல், அச்சோழன்காலத்தே நாயனமாகிப்பற்றியவழக்கு எவ வளவு பிரசித்தமாயிருந்ததென்பதற்குத் தக்கசான்றும். இவ்வளவே ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களும், இராஜராஜன்காலத்தும் அவற்குப் பிற்பட்ட சோழர்காலத்தும் பிரபலமாகவழங்கியவைகளேயாம். சை வாபிமானியாகிய இராஜராஜன் ஆழ்வார்களிடத்தும் பகதிபூண்டு திருப்பணிசெய்தவிவரம் அறியப்பட்டிலதேனும், இவன்காலத்துச் சாஸனங்களில் அத்திருமாலடியார்விஷயங்கள் நன்குபயில்கின்றன. உதாரணமாக—இவன்சாஸனமொன்றில் ‘சீகுருகூ’ என்று (S. I. I. II. 269) காணப்படுதல், சடகோபா அவதரித்த ஆழ்வார்திருநகரி அக்காலத்துப் பிரசித்தமாயிருந்ததைக்குறிப்பிக்கின்றது. அவ்வாறே “வ்வஸ்திரி சரலைக்கலமறுத்த கோ இராஜராஜகேசரிவர்மற்கு யாண்டு 13வது.....எம்மூர்த் திருவாய்மொழித்தேவறகு” என உக்கலில வரையப்பட்ட இவன்காலத்துச்சாஸனம் அச்சடகோபர் அருளிய திருவாய்மொழியின் பிரபல்யத்தைக்காட்டவல்லது. (S. I. I. III. p. 4) இவன்காலத்துச்சாஸனங்களில், இவ்வளம் சில குறிப்புக்களே காணப்பட்டனும், இவனுக்குப்பிற்பட்ட சோழர்காலத்துச்சாஸனங்கள்

ஆழ்வார்களையும் அவர்கள் அருளிச்செயல்களையும்பற்றித் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. முதற்குலோத்துங்கன்காலத்துச்சாஸனமொன்று “அப் பிகைத்தேர்த்திருநாளிலும் பங்குனித்திருநாளிலும் தீர்த்தம் பிரசாதித் தருளின அன்றிராத் திருப்புண்ணைக்கீழ் எழுந்தருளியிருந்து “தேட்டருந்திமல்” கேட்டருளுமபோது” (S. I. I. III. 150) என்று கூறுகின்றது. “தேட்டருந்திமல்” என்பது குலசேகராமுவாரா அருளிய திருமொழியில் இரண்டாமபதிகத்தின் முதற்குறிப்பாகும். இவ்வாழ்வாரது பாசுரங்கள் தமிழ்நாட்டிலுமட்டுமன்றிப் பண்டைநாளில் அந்நிய தேசத்திலும் பரவியிருந்தன. பாமாதேசத்துப் பாகான (Pagan) நகரத்து ஆலயக்கல்லொன்றில், 1903-மவருஷங் கண்டெடுக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சாஸனமொன்று, டாக்டாதுரையவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. (Epigraphica Indica Vol. VII. p. 197) இச்சாஸனம் மலை நாட்டிலிருந்துசென்ற வியாபாரியொருவரால்-700, 800 வருஷங்கட்கு முன் அவருள்ள நானுதேசி விண்ணகராழ்வார்கோயிறகுச் சில தாமங்கங் செய்தசெய்தியைக்குறிக்கின்றது. இச்சாஸனத்தின்தலைப்பில் ‘நாஸ்தாதாமமே’ என்ற சுலோகமொன்று வரையப்பட்டுள்ளது. இது, குலசேகராமுவாரா அருளிய முகுந்தமாலையில் 5-ம் சுலோகமென்பது பிரசித்தம். இச்சாஸனத்தின்விவரத்தைச் செந்தமிழில் விவரமாக நானே வெளியிட்டிருக்கிறேன். (தொகுதி 7 பகுதி 1.) இதுநிற்க, குலோத்துங்கனமகனான விக்ரமசோழன்சாஸனமொன்றில் “கோப பரகேசரி வனமரானதிரிபுவனசகரவாதிகள ஸ்ரீவிக்ரமசோழதேவர்க்கு யாண்டு 11-வது ஜயங்கொண்டசோழமண்டலத்து எயிறகொட்டத்து எயில் நாட்டித் திருவத்தியூராழ்வாரைப் பாடியருளின ஸ்ரீபூதததாழ்வாரும் பொய்கையாழ்வாரும் பிறந்த திருக்கேட்டைநாள்* அருளாளப்பெருமாள புறப்பட்டருளி” (S. I. I. III. 187) என்று காணப்படுகின்றது. இதனுள் முதலாழ்வார்கள்வரலாறு குறிக்கப்பட்டிருத்தல்காண்க. இவ்வாறே 11-ம் நூற்றாண்டிலிருந்த சோழகேரளதேவன்சாஸன

* குருபரமபரைகளிலும் வழக்கிலும் பொய்கையாழ்வார்க்குத் திருவோணமும், பூதததார்க்கு அவிட்டமும் திருநகூத்திரங்களாக வழங்குகின்றன. இச்சாஸனத்தில் அவ்விருவாக்கும் கேட்டைநாளைக்கூறுவதுபொருந்தவில்லை; ஆதலால் அது திருவாட்டைநாளைன்றெழுதப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றுதோன்றுகிறது. மூலசாஸனத்தை உற்றுப்பார்த்துத்தெளியவேண்டும்.

மொன்றில், திருமங்கையாழ்வாரா அருளிய திருநெடுந்தாண்டகம் ஆளப் பட்டுள்ளது. ஆகவே, ஆழ்வார்கள்விஷயங்கள் இராஜராஜன்முதலிய சோழர்காலங்களிற்பிரபலமாயிருந்தசெய்தி தெளிவாதலகாணக. (Epi. Annual Report 1899—900 p. 10).

இங்ஙனமாகவும், பாகடா காலவெலபாதிரியாரும், Prof. சேஷ கிரிசாஸ்திரிகள் போன்றாரும், ஆழ்வார்களை நிகழ் பிறகாலத்தவராக எழுதிப்போந்தது, அவர்கட்கு இதற்கையசாஸனங்கள் அசுப்பதாக குறையாறபோலும். இராஜராஜனகாலத்தே திருமால் சிவனடியாரகல வரலாறுகளவழங்கின எனபதனால், அவனடியாரகலகாலமும் அசு சோழனகாலமும் ஒன்றுபோலும் என்று கருத்தக. அவாகள், சங்க நாளிலும் அதற்குபரின்பும் இசசோழனுக்குப் பலநூற்றாண்டுகட்கு முனபும் இருந்தவர்கள் என்பதற்கு வேனடியபிரமாணங்கள் அவாகள் வாக்கினின்றே நாம காட்டலாம். பெரியாழ்வாரா நெடுமாறன் என்ற பாண்டியனையும், திருமங்கைமன்னன் பரமேசுவரபல்லவன், வயிர மேகன்முதலியவர்களுமும் தமகாலத்தவராகவைத்துப் பாடுதலால் அவாகள்காலம் இராஜராஜனுக்குமிகவும்முற்பட்டதாதல்தெளிவாகும். பிற்கூறப்பட்ட வயிரமேகன் என்பவன் இராஷ்டிரகூடாவமிசத்தவ னும், பல்லவனைவென்று கச்சியைப்பிடித்தவனும், கி. பி. 754ல் இருந்த வனுமாகிய தந்திதூக்ககளை என்பலதசு செந்தமிழில் “திருமங்கையாழ்வாரகாலலாராயச்சி” எனறவிஷயத்தில முன்னரேவிளக்கியுள்ளேன ப்ரீமாந-வெங்கையா அவாகளாலும் இதந்தந்திதூக்ககளை வயிரமேகன் எனபது பின்பு வறபுறுத்தப்பட்டுள்ளது.* இனிப் பிறகாலத்ததுஅரசா புலவாவிஷயங்களாகத் தமிழ்நூலகளிறகாணப்படுவனபலவறறுககும் சாஸனவாராய்ச்சி பேருதவியாகும். வீரசோழியம், கலிங்கத்துப்பரணி, மூவருலா, தக்கயாகப்பரணிமுதலிய தமிழ்நூலகளிறகாணப்படும

* Of the same King's reign (Govinda) are the Kadali plates of 1812. In these the genealogy begins with Kakka, whose son was Vairamegha. This unusual name for Vairamegha seems to be supported by a inscription of N. Arcot A. S. I. Report 1908—4 See Article by V. Venkaya on irrigation in S. India.

சோழர்வரலாறுகளெல்லாம் சாஸனங்களாற்றான் தெளியவேண்டியன வாகும். ஸ்ரீமாத்-து. அ. கோபிநாதராயரவர்கள் தமிழாக்கு உபயோக மாக எழுதிய சோழவமிச்சரிததிரததால இதனுண்மைபுலப்படக்கூடி யது. இனி, புலவர்சம்பந்தமாகவும் சாஸனம் உதவுகின்றது. கம்பரை ஆதரித்த வெண்ணைச்சடையனுக்குமகன சேதிராயன் எனபது புதுவை வாழ்சடையனுதவுசேய - பூதலம்பரவுசேதிபன்' என்னும் தனிப்பாடற் பகுதியால் அறியலாம். இச்சேதிபனியே, கம்பா ஏரெழுபது அரங் கேற்றம்போது விஷநீண்ட அப்புலவாபெருமான் அவ்விடநதீரப் பாடி உய்யக்கொண்டது. (செநதமிழ் தொகுதி 5 பகுதி 2)

இச்சேதிராயன் சடையனுக்கு மகனாகத்தோன்றியசிறப்பை மூவலூராககோயிலிறகண்ட சாஸனமொன்று

“காவிரியைச்சோண்டைக்காராளாதமமரபை
நாவலரைக்காவலரைநல்லோரைப் —பூவல்ய
முள்ளத்தரும்புதுவையுரைசசிறப்பித்தான
பிள்ளிப்பெருமானபிறந்து”

“பேரோசைப்பிள்ளிப்பெருமானைச்சேதிபனை
காரோசைக்கையானைக்கண்டரே—பாரோ
விடுங்கோள்கொடுங்கோளவியருளபூண்டன்ன
மிடுங்கோள்கொடுங்கோளென”

என்ற வெண்பாக்களாற புகழ்கின்றது. (செநதமிழ் தொகுதி 5 பக கம் 57) இதேசாஸனத்தில், கம்பா சடையப்பவள்ளலின் விருந்தோம் பற்சிறப்பைப்பற்றிப்பாடிய,

“மெய்கழுவிவந்துவிருநதுண்டுமீளுமவா
கைகழுவுநீபோதுகாவிரியே—பொய்கழுவும
போவேறசடையன புதுவையானிலலறத்தை
யார்போற்றவல்லாரறிந்து”

எனறபாடலும் எழுதப்பட்டிருந்தல் அறியத்தக்கது. இனி, கம்பா வல்லியெனுநதாசியைத் திருவொற்றியூரிற் கண்டுசொல்லியதாகத் தமிழ் நாவலர்சரிதையிற்கண்ட,

நடக்கிலன்னமாம்நிற்சினலவஞ்சியாம்
கிடக்கிலோவியப்பாவைகிடந்ததாம்
தடக்கையானசதுரானைபண்டிதன் .
மடததுள்ளன்னமனததுறைவல்லியே.

என்றபாடலில் திருவொற்றியூரில் தங்காலத்திருந்த சதுரானபண
டிதருடையமடத்தைப்பற்றிக் கூறுதல் காணலாம். மூன்றாம் இராஜராஜ
சோழன் திருவொற்றியூருத்சவத்திருசசெனறிருந்தபோது, சைவா
சாரியராகிய சதுரானபண்டிதரும் வாசிசபண்டிதரும் அங்கிருந்தனர்
என்று ஒருசாஸனம்கூறுகின்றது. (Ep. Report 1911—12) சைவா
சாரியரான வாசிசபண்டிதர் எனப்பலா ஞானாமிரதநூலாசிரியர்போலும்,
இவரதாசிரியர தூராகக்கண்ட கோடம்பாகை, சென்னையையடுத்த
கோடம்பாக்கமாகத்தெரிதலால், இப்பண்டிதரும் அவ உற்சவத்துக்கு
வந்திருத்தல் பொருத்தமேயாகும். இக்கம்பாகாலத்தையும் சாஸன
வுதவியால் அறியலாகும். காசுதீயகணபதிவமிசத்தவனான ஓரங்கற
பிரதாபருத்திரனிடஞ்சென்று, கம்பா,

அவனிமுழுதுணமெயிராவத்தின்

பவனிதொழுவராபிதம—புவனி

உருத்திராநின்னுடையஒரங்களுட்டிற்

குருத்திராவாழைக்குழாம்.

என்றுபாடிய பாடலொன்று தமிழ்நாவலாசரிதையிற்காணப்படுகி
றது. இப்பிரதாபருத்திரன்காலம் 1162—1197 எனப்பது சாஸனங்
ளால் நன்கறிந்தது. (Sewell's Hist of Antiquities Madras Vol. I
p. 31, 71, 173) இவ்வாறே அருண்மொரிநாதர் பிரவுடதேவராயரைத்
திருப்புகழிற்பாடுகின்றார். இதனை “உதயபதமமாராபான பரவுடதேவ
மாராச னுளமுமாட வாழ்தேவா பெருமானே” (976) எனக்காண்க.
இவ்வரசாசாஸனமொன்று தமிழிலவெளிப்பட்டுள்ளது. (S. I. I.
p. 110) “இவா விஜயநகர அரசருளொருவா; 15-ம் நூற்றாண்டில்
விளங்கியவா. இத்தமிழ்சாஸனம் கி. பி. 1449-ல் எழுதப்பட்டதாம்;
ஆகவே, அருண்மொரியாரும், அவாகாலத்தவராகவழங்கும் வில்லிபுத்தூர
ரும், அவ்வில்லிபுத்தூராராபாபப்பட்ட வகையாகை ஆட்கொண்டா
னும், அவவாட்கொண்டாண்பாடியவராகத் தமிழ்நாவலாசரிதையால்
அறியப்படும் இரட்டையரும், அப்புலவர்காலத்துவிளங்கிய காளமேக
மும் 15-ம் நூற்றாண்டவராதல் புலப்படுகின்றது. இம்மட்டோ? ஸ்ரீமாந்
கோபிநாதராயவர்களால், தென்காசியிலாண்ட பாண்டியர்சாஸனங்கள்
பாடல்களுடன் செந்தமிழிற் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றால், அதி

வீரராமபாண்டியன், பராக்கிரமபாண்டியன், குலசேகரபாண்டியன்முதலியவர்விஷயங்கள் மிகவுமவிளங்குகின்றன. அவற்றை விரிககிற்பெருகும். செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையையகொண்டறிக. இவ்வாறே நீளச சாஸனவழியேபற்றிசெல்லுமிடத்து பண்டையரசர் புலவாவரலாறுகளாக எண்ணிறந்தவை அறியத்தடையிலலை.

இதுவரை அரசர்களைப்பற்றிச சாஸனவழியாகச சிறிதுகூறினேன். இவைமட்டுமன்றி, சங்கசெய்யுள்களிற்கண்ட நாடுகரங்களின் விவரங்களையும் சொற்பொருள்வழங்குகளையும் அறியச சாஸனம் உதவுமுறையையும் சிறிது விளக்குவேன். சங்க இலக்கியங்களிற் பல்குன்றக்கோட்டம், ஓய்மானாடு, பன்னாடு, வேனாடு, முதலியநாடுகளும், கசசிப்பேடு, வேம்பற்றூர், நேரிவாயில், கொடுகூர், எயில முதலியநகரங்களும் வழங்குதல் அறியக்கூடும். இவை சாஸனங்களில் அடியிலவரும் விவரப்படியிலுதல் அறியத்தக்கது

பல்குன்றக்கோட்டம். ‘பல்குன்றக்கோட்டத்துசெங்கணமாததுவேள் நன்னன்சேய் நன்னன்’ என மலைபடுகடாததிரு குறிப்புககாணப்படுகிறது. இக்கோட்டம் சாஸனங்களில் மிகுதியும் பயிலவதாம். (S. I. I. I 102-5)வேங்கடகூற்றம், பங்களநாடு, மண்டைக்குலநாடுகள் இக்கோட்டத்தைச்சாராதவை.

பன்னாடு. ‘பன்னாடுதந்தபாண்டியன்மாறன்வழுதி’ என ஒருபாண்டியன் கூறப்படுதல்காணக. (புறம்) இந்நாடு மைசூர் இராஜ்யத்தின் அடங்கிய கங்கவாடி 96000-த்தைச்சாராதது. (In Anti. Vol. XVIII p. 410)

எயில்நாடு. (புறம்) இதனுள் காஞ்சிபுரம்முதலியவை அடங்கும். “ஐயங்கொண்டசோழமண்டலத்து எயிற் கோட்டத்து எயிலநாட்டுத் திருவத்தியூர்” என்பது சாஸனம். (S. I. I. II 187)

ஓய்மானாடு. ஓய்மான்-ஓயா அல்லது ஓயியாதலைவன். சிறுபாணுற்றுப்படைகொண்டநல்லியக்கோடன்துவ்

வோய்மானேயாவன். இவனுராக அவ்வாற்றுப் படைபிற்கண்ட கிடங்கிலென்பது இவ்வோய்மா னுடைச்சாராதது. (S. I. I. III 146, 201). திண்டிவனம் இந்நாட்டைச்சேர்ந்ததென்பது “ஓய்மானுட்டுக்கிடங்கில் திருத்தண்டிசுவர முடைய மஹாதேவர்க்கு” என்னும் சாஸனப் பகுதியால் அறியலாம் (திண்டிசுவரம் - திண்டி வனம்)

வேணு.

இது தென்திருவாங்கூர் இராஜ்யத்துக்கு சாஸனங்களில்வழங்கியபெயர். (Travancore Manual Vol. I 188—9)

கச்சிப்பேடு.

‘கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார்’ எனக்காண்க. (புறம்) பேட்டை எனச் சில ஊரகட்கு இக்காலத்துவழங்குவது பேடு என்பதன்திரிபுபோலும். கச்சிப்பேடு எனபது சாஸனங்களில் மிகுதியாகப் பயிலவதாம். (S. I. I. I 113—4)

வேம்பற்றார்

வேம்பற்றார்க்குமரனார் எனக்காண்க. “இராஜேந்திரசிங்கவளநாட்டு மண்ணிநாட்டு அவனி நாராயணச்சதுரவேதிமங்கலம்” என்பது சாஸனம். (S. I. I. II p. 317) பாண்டிநாட்டிலும் வேம்பற்றார் ஒன்றுண்டு.

‘ல.

‘கிடங்கிற்கோமான’ என நல்லியக்கோடன் கூறப்படுதல்காண்க. (சிறுபாண், 160.) திண்டிவனம் இக்கிடங்கிறபிரதேசத்தினர் அடங்கும் என்பது “கிடங்கில் திருத்தண்டிசுவரமுடைய மஹாதேவற்கு” என்னும் சாஸனப்பகுதியால் அறியப்படும். திண்டிசுவரம்-திண்டிவனத்திற்குச் சாஸனங்களில்வழங்கும்பெயர்.

நேரிவாயில்.

“நேரிவாயிலிலைச்செருவென்று” என்பது பதிற்றுப்பத்தின் 5-ம் பத்துப்பதிகம், இது ஈத்திரிய

சிகாமணிவளநாட்டைச்சார்ந்ததென்பது, “கூத் திரியசிகாமணிவளநாட்டுநோவாயிலுடையான்... ..வானவன்பல்லவதரையன்” என்ற சாஸனப் பகுதியால் விளங்குகிறது. (S. I. I. Vol. III No. 21).

கோடுகூர்.

“அக்கரைநண்ணிகொடுகூற்றிறந்து” என்பது பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாமத்தபத்திகம், இவ்வூர் பன்னிரிஷ்டபத்தின் ஒரு பகுதியாய்ச் சேரமா னொருவனாக குரியதாயிருந்ததென்று, குமார விங்கசாஸனம் கூறுகின்றது. (Indian Anti-quary Vol. XVII p 367).

இவ்வாறே இன்னும் பலைய இலக்கியங்களிற்கண்ட நாடுகரங்க ளின்செய்திகளை நாம் சாஸனமூலம் தெளிய இடமுண்டி. இங்குச் சிலவே மாநிரிகையாகக்காட்டப்படடன. இவையன்றி, சங்கநூல்களில் வழங்கும் சிலபெயர்வழக்குகளையும் சாஸனங்கள் விளக்குவனவாயிருத் தல காணலாம். உதாரணமாக—,

பாரதாயன்.

பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றாமத்தால, பலயாணைச் செலகெழுகுடவனுக்குப் புரோகிதராகளினங் கியவா நெடுமபாரதாயனா எனபது அறியப் படும. இப்பெயருடனினைய பாரதாயன் என்ப தற்குப் பொருள் எளிதிலிளங்கிடமில்லை. ஆயி னும் சோழர்சாஸனமொன்றில், “ஆரிதன-கேச வன தனியிளஞ்சிங்கமும் பாரதாயன்கேசவன் அறிவரியானும், பாரதாயன திருவரங்கநாராய ணன ஸ்ரீகிருஷ்ணனும்” (S I I. III 150) என்று கூறப்படுவதினிருந்து, பாரததுவாஜன் என்பது உய்த்தறியப்படும. ஏனெனில், அச்சாஸ னத்துள் இயற்பெயர்களுடன் கோத்திரப்பெயரு மிணைக்கப்படுதலால் என்க. டாக்டர் ஹூல்ஷ் துரையவர்களும் இதனைப் பாரததுவாசன் என்ப தன்திரிபாகவேகருதி எழுதியிருத்தலும் அறி யத்தக்கது.

பாலாசிரியன்.

அகநானூற்றுட்கண்ட சிலபுலவர் ‘பாலாசிரியன் இன்னான்’ என்று கூறப்படுகின்றனர். பாலாசிரியன் என்பது பாலர்களுக்குக்கற்பிக்கும் ஆசிரியனைப் பொருள்படும். (இதனால், சிறுவர்க்குப் போதிக்கும் ஆசிரியரும் அக்காலத்துப் பெரும் புலவர்களாகவே இருந்தமை பெறப்படும்.) இப் பாலாசிரியன் என்னுமவழக்கு, “இப்படிக்கு சாந்தமங்கலத்துப்பாலாசிரியன் இலக்குவணன், சாந்திபாலாசிரியன் வீரநாராயணன்” என ச சாஸனத்துப்பயிலுதல் அறியத்தக்கது. (S. I. I. III 150).

பேரிளமை.

மகளிர்பருவங்களுள் பேரிளம்பெண் என்பது ஒன்றென்பது பலரும் அறிந்தது. இஃது உலக அதுபவம் முதிர்ந்தகுரிய பருவமாகும். இப் பொருளில் இச்சொல் ஆண்பாலார்க்குமவழங்குதல், “இப்பரிசு நகரத்தாரும் பேரிளமையாருஞ் சொல்ல எழுதினேன்” என இருமுறை ஒரு சாஸனத்துப் பயில்கின்றமை காணத்தக்கது. (S. I. I. I. 65).

பெருமானடிகள்.

இது கடவுளைக்குறிக்க வழங்குதல், “மதுரை ஆலவாயிற்பெருமானடிகளாற்செய்யப்பட்ட தூறகு” எனவரும் இறையனார்களவியலுரை வாக்கியத்தால் அறியலாம். இப்பெருமானடிகள் என்னும்சொல்வழக்கு “திருத்திக்காணிப்பெருமானடிகளுக்கு” என்றிவ்வாறு பழையசாஸனங்களில் மிகுதியும் பயிலவதாம். (S. I. I. Vol. III 100).

தேவகுலம்.

இது கோயிலுக்குவழங்குதல், “தேவகுலம்வழி படுவாந்தேவகோட்டத்தை எங்குந்துடைத்து” என்னும் இறையனார்களவியலுரைப்பாயிரத்தாலறியலாம். இச்சொல்வழக்கு, “கந்தப்பிரிய

அரசருமகன் கந்தசனன்செய்வித்தேவகுலம்”
என ஒரு பல்லவசாஸனத்துக்காணப்படுதல்
அறிக. (S. I. I. II 341).

திருவடிபிடிப்பான். சிலப்பதிகாரத்தில் “அரவணைக்கிடந்தோன்
சேடக்குமிமி” என்பதற்கு அரும்பதவுரைகாரர்
‘சேடக்குமிமி-திருவடிபிடிப்பான்’ என்றொழுதி
னா. திருவடிபிடிப்பான் என்பது, கோயில்
அருச்சகனைக்குறிப்பதென்பது, “நிவிற்கோயிற்
றிருவடிபிடிக்கும் ஸ்ரீதரபட்டனும்” என்னும்
சாஸனப்பகுதியால் விளங்குகின்றது. திருவடி
பிடித்தல்-திருமாவின் திருவடிநிலைகள் (ஸ்ரீ சட
கோபம்) தாங்குதல்; அன்றி, ஸ்ரீபாதநாங்கி
என்று கூறதலும் பொருந்தும். (S. I. I. III 84)

இங்ஙனமே ஆராய்ந்தசெல்லின் விரியுமாதலின், இமமட்டோடு
நிறுத்தவேண. இதுவரை கூறிப்போந்தவைகளாற் சாஸனவாராய்ச்சி,
தமிழ்ச்சரிதங்களையும் மற்றும் பல தமிழ்வழக்குகளையும் அறிவதற்குப்
பேருதவி செய்யக்கூடுமென்பது நன்குவிளங்கும். ஆதலால், தமிழறிஞ
ரெல்லாம் இதுதிறையிலும் பிரவேசித்தல், தமிழாராய்ச்சிபெருகுதற்கு
ஏதுவாகுமென்பது நினைம. சாஸனபரிசீலனையில்வல்லமேதாவிகள்
எதிததுக்கூறத்தக்க பெரியவிஷயமொன்றை அதனிற்போதிய அறி
விலலாத யான் இமமஹாஸபையிற் கொணர்ந்ததை அறிஞர் அறிததுக்
கொள்க.

மு. ராகவையங்கார்.

*தமிழ்மொழியும் உயர்தரக்கல்வியும்.

ஈரறிவாலும் குன்றாணுகத்தாலும் பேருட்புகழுமடிறங்கும் ஸபா நாயகரவாசனே ! மறறும், இங்கு விஜயஞ்செய்துள்ள செந்தமிழ்ப்புலமைச்செலவழும், செந்தமிழ்வண்மைச்செலவழும், செந்தமிழ்ப்பற்றுச்செலவழும்படைத்துள்ள பல்தரப்பட்ட பண்புடையாளர்களே !

இப்பேரவையிற சிறியேன எடுத்துரைக்கபுகுமவிஷயம் தமிழ்மொழியும் உயர்தரக்கல்வியும் என்பது. இவ்வுபநயாஸத்தில் உயர்தரக்கல்வி இத்தன்மைத்தென்பதும், நமநாட்டில் அத்தலைக்கலவியில் தமிழ்மொழி எத்தலைய இடம்பெறல்வேண்டுமென்பதும், அங்ஙனம் இடம்பெறுதற்குரிய இயற்கையாற்றல் அதற்குளதா எனபதும், உளதாயின அதற்கைய இடம்பெறுதலால் விளையுமபயன இன்னஆகலாம் என்பதும் பிறவும் எனனுடையபுலலறிவிற்கு எட்டியமட்டில் நல்லறிவாளா சிலருடையகருத்தைத்தழுவி இங்கே சுற்று விரித்துரைக்கமுயல்கின்றேன இச்சபையிலுள்ள பெரியோர்கள் இவ்வுபநயாஸத்திற்காண்பபும் “குணமநாடிக்குறறுமுமநாடி அவற்றுள் மிகைநாடி மிக்ககொளல்” வேண்டும் என்று மிகுந்தபணிவுடன் அவர்களைவேண்டிக்கேட்டுக்கொள்கின்றேன

இப்பொழுது நம் தென்னாட்டிலுள்ள உயர்தரக்கல்விச்சாலைகளில் லெல்லாம் சென்னைமாகாணத்துரைத்தனத்தாராலும், சென்னை ஸாவகலாசங்கத்தாராலும் நடத்தப்பெறுவரும் பரீட்சைகளைக்கருதியே அங்குள்ளமாணுக்கர்கள் கல்வியினறுவருகிறார்களென்பதும், இக்கல்விச்சாலைகளில் இவர்களுக்குப் பொதுவாக இலக்கியம், கணிதம், பல்வகைப்பட்ட பரிக்ருதிசாஸ்திரங்கள், சித்திரம், தேகாப்பாஸம் இவைபெருமபாலும் கற்பிக்கப்பட்டுவருகின்றன என்பதும், இங்குள்ளரா அனைவரும் அறிநதுள்ளராசன. இங்ஙனம் பல்வகைப்பட்டகலைகளிலும்

* இது மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதினாண்டாம்வருஷோத்ஸவகூட்டத்தில் மகா-நா-ஸ்ரீ திருவனபகதூர் எல். டி. சுவாமிக்கண்ணுப்பிள்ளை, எம். ஏ. எஸ். எஸ். பி., பி. எஸ். எஸ்., அவர்களுடைய அகவிராசனத்தின்கீழ் வாசிக்கப் பெற்றது.

மாணுக்கர்களுக்குப் பழக்கம்செய்வித்ததலே இவ்வுபநயாஸத்தில், உயர்தரக்கல்வியெனச் சட்டப்பட்டுருகிறது. யாதேனும் ஒரே துறையில் பிகசுசிறந்த புலமையெய்தும்படி மாணுக்கர்களைப் பழக்குவதும் அம்மட்டில் உயர்தரக்கல்வியேயாமெனினும் “என்டி உயர்தரக்கல்வியென நும் தொடாமொழி இப்பொருளில் எடுத்தாளப்படலது. இங்கே குறித்தப்பொருளில் உயர்தரக்கல்விமேற்கூறியாகுப பறபலபாடசாலைகளிலும் ஊககதுடன் பயிற்றப்பட்டேவருகின்றது. இவ்வுயர்தரக்கல்வியில் தமிழகக்ல்விசம்பந்தப்பட்டமட்டிற் கவனிக்கத்தக்க சிலவிவரங்களை இங்கே எடுத்தியம்புகின்றேன்.

அவைதாம் —

1. இலக்கியத்தில் தமிழ்ப்பாடமீளக்கலாக எல்லாக்கலைகளும் இங்கிலீஷ்பாஷைமூலமாகப்பயிற்றப்படுதல்

11. இத்தமிழிலக்கியந்தானும் மாணுக்கர்கட்கு இனதியமையாபாடமாயிராமல் இஷ்டமானால் எடுத்திக்கொள்ளும்பாடமாக ஏற்பட்டிருத்தல்.

111 பாடஜாப்தாவில் தமிழில் வ்யாஸமெழுதலமாத்திரமே கட்டாயப்பாடமாயிருத்தல். இதுவும் காலேஜுகளில் ஸமஸ்கிருதமொழிபெயாப்பை இப்பாடத்திற்குமாற்றாக மாணுக்கர்கள் அமைத்தக்கொள்ளாதவரையில்.

இவற்றை ஒவ்வொன்றாக மீமீனாகுகாகநோக்குவோர்க்கும் நம் தாய்மொழி நமநாட்டிலுநடைபெறும் உயர்தரக்கல்வியில் எவ்வளவு தூரம் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது தெள்ளிதிற்புலப்படும்

இனித் தமிழ்மொழிக்கும், உயர்தரக்கல்விக்கும் எத்தலைய இயைபு இருத்தலவேண்டுமென்பதக்கூறவேன.

ஆங்கில இலக்கியம் நம் கல்விச்சாலைகளில் முசயபாடங்களுள் ஒன்றாயிருத்தலும், சிலசாலமவரை சில்சாஸ்திர நூல்கள் ஆங்கிலபாஷைமூலமாகக் கற்பிக்கப்படுதலுநதவிர, மற்ற எல்லாப்பாடங்களும உயர்தரக்கல்விப்பிலுவோர்க்குத் தமிழ்ப்பாஷைமூலமாகக்கற்பிக்கப்படவேண்டும். இதுவே நமதமிழ்நாட்டில் தேசபாஷை பலவழியிலும் செழித்துவளர்த்தற்கும் கல்வியும் நாகரிகமும் மேம்படுதற்கும் நேரியவழியாகும். இவ்விஷயம் பற்பல ஆகேபணைகளுக் கிடந்தருமென்பதும், இது என்தில் வித்திபெறத்தக்கதன்று என்பதும் உண்மையே. அவ்வாகேபங்களின் முகயாமசங்களை இங்கு எடுத்தோதி அவற்றிற்கு

ஸமாதானங்கூறுவது ஈண்டைக்குப்பொருத்தமுடையதாகும். ஆகவே பங்களில் அதிமுகயமானவை இரண்டு. அவையாவன (1) தாய்மொழி வாயிலாகக் கல்விசிறப்பித்தால், நமநாட்டாருக்கு ஆங்கிலமொழியிற்பாண்டித்யமும், மேனாடு நவீன ரீததிரசாஸ்தர ஆராய்ச்சிகளால் நமமவர்க்குண்டாகும் நற்பயனும் குறைவுபடுமென்பது. (2) தமிழ்ப்பாஷைப் பற்பல கலைகளையும் நனகுவிளக்கப்போகிப்பதற்குத் தகுந்த ஆற்றலிலது என்பது. இவையிரண்டும் பேயத்தோபோன்ற போலிகூற்றுக்களாமாறு இவகு விளக்குவேன.

தமிழ்மொழிவாயிலாக உயாதரகல்விசிறப்பிக்கவேண்டுமென்று கூறியதுடன், புறநலையாக, ஆங்கிலஇலக்கியமும் சிலகாலம்வரை சில சாஸ்திரங்கள்களுநதவீர, எனது கூறியுள்ளது கவனிக்கற்பாலது. ஆங்கில பாஷையே நமகல்விசசாலைகளிற கட்டாயபாடங்களில் முக்கியமாவ தொன்றாய்செய்து, அநதப்பாடத்தைத் தகுந்த விதவாண்களைக் கொண்டுபோதித்துவந்தால், இயல்பாகவே எவாரும ராஜபாஷையின் மீதுள்ளமோஹமும், நற்கல்வியினபயனாக அதன்கண் அமைநதுள்ள நன்னூல்களைக்கற்றுக்கொள்வதிற் படியாவாருகு இயல்பாய்எழும் தாபமும் நிலைத்திருக்குமவரை, நமமாண்ககாசுடகு ஆங்கிலத்தில் தோசசிகுறைவுபடும என்பது கொள்கத்தக்கதுதன்று

இனித் தமிழ் மொழிவாயிலாக உயாதரகல்விபிறிதறமுடியாதென்பது எவ்வாறுபெரித்த முடையது என்பதைப் பார்ப்போம். இதுவே, ஆங்கிலமுறாத் அறிவாளாசனிற பெருமபாலா ஆழந்தயோசியாமற் கூறும், ஒரு பலத்தஆக்கம இது தமிழ்மொழியினஇயல்பையும் தமிழ்நூல்களினபெருமையையும் தக்கபடி உணராத தவற்றினாலேயே எழுவது. இப்பறைநலம் இலங்கை செஞ்சொற்களில் அமைநதுள்ள சங்கநூல்களும் ஒழுககமே உயிரினும் ஒம்பத்தகுவது என்று இடித்துரைக்கும் எண்ணிலலாத பல்நூல்களும்” பத்திசுவைநனிசொட்டசொடப்பபாடப்பெற்ற பாககளநிறைநதுள்ள மதசம்பந்தமான கிரந்தங்களும் கற்பனையமும் சொற்பொருணயமும்கலந்து கற்றோமனைதக்காழுறுக்கும் காவிய நூல்களும், நமதமிழில் எத்துணைசிறப்பாக அமைநதுள்ளன? பண்டைத்தமிழ்நூல்களிற பலவற்றைப் பரோபகாரமாகவெளிப்படுத்தியுள்ள பிரஹ்மபுரீ மஹாமஹோபாத்யாயா உ. வே. சாமிகாதியரவர்களும், காலஞ்சென்ற ராவ்பஹதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்களும், புதுவழியில் தமிழ்நூல்கள் புனைந்து

வெளியிட்ட பிரஹ்மஸ்ரீ லி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரியாரவர்களும் தங்கள்பதிப்புதூலகங்கு கெழுதிபுள்ள ஆராய்ச்சிமுகவுரைகளை நோக்கு வோர்க்குத் தமிழ்மொழியினது பொருள்விளாகுமாற்றல நன்குபுலப படும. மற்றும் ஆங்கிலமும் தமிழுமவல்லவாகனாய் அருந்தமிழ்தூலக னியற்றிப் பெருமபுகழ்படைத்த மகாராஜராஜஸ்ரீ வேதநாயகம் பிள்ளையவர்களுடைய “ஸ்ரீஸ்ரீமயசமரஸகீர்த்தனை, நீதிதூல, பெண் மதிமாலே, பிரதாபமுதலியாசிரித்ரம்” முதலிய தூலகனையும், ஸ்ரீமான் அ. மாதவையா B. A. அவர்களும், பண்டிதர் S. C. கீட்சசாஸ்திரியா ரவர்களும் இயற்றியுள்ள பற்பல தமிழநாவலகனையும் படித்துப் பாராத தால் தமிழ்மொழியில் நவீனக்கருத்துக்கள் நயம்பட இயங்குதல் அங் கையங்கனியென அறியக்கூடாது. தமிழ்ப்பாஷையின் இயல்பையு மும் இலக்கண அமைப்பும் வேண்டுமி வேண்டியபாங்கு வேண்டியபுதுச சொற்கள் சொற்றொடர்கள முதலியவற்றைத் தமிழ்மொழியிற் பொருள் விளக்கமுற அமைத்துக்கொள்வதற்கு ஏற்றனவாக இருப்பன. இத் தோடு ஸமயமநேருமப்போது ஸமஸ்கிருதத்தின் கலவுதனியும் தமிழ்க்கு வாய்க்கிறபடியால், தமிழ்மொழியால் நமமவர்க்கு உயர்தரக்கல்வி பயிற்றமுடியாதென்பது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதன்று.

புதுமாறுதல்கள் ஏற்படுமபோதெல்லாம் அநிலும் தமிழ்ஸமந தப்பட்டதென்றால், இவ்வித ஆக்ஷேபங்களைப்புகல்வது புவிநிலமாந் தாக்கு வழக்கமாய்விட்டது. முதனமுதல தமிழில் கதேசமித்திரன் பத்திரிகையை நடத்தத்தொடங்கியபோது, அமமுயற்சி வீணாகு மென்றுகருதி, நமது தென்னாமித்தேசபகத்சிரோமணியாகும் பிரஹ் மஸ்ரீ ஜி. ஸுபரமணய்யரவர்களுடைய புத்தியினமைசுரு இரங்கிய புத்திமான்கள் பலர் இப்போது அமிதித்திரன் ஏற்றுமன்கின் முபப தாண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டில் நல்லொளிபரப்பிவிளங்குகிறதற்பற்றி, அதனமுற்போககைப் பின்பற்றி இன்னும்கில் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளும் இயன்றவரை ஒழுங்காகநடைபெறுகின்றன. இப்பத்திரிகைகளால் ராஜாங்கவிஷயமாகவும் சரிதரசாஸ்திரவிஷயமாகவும் வழக்காறுபெற்ற வார்த்தைகள் பலவன்றோ? அவற்றைப் பலலாபிரககணக்காகருந்தமிழ் மக்கள் பயனடைநகிருக்கின்றனரன்றோ? ஏரோடீனே லுகும் (Aero-plane) ஸப்மேரினுகும் (Submarine) ஸப்பகாலத்தில் ஒவ்வொன் றறகும் இவ்விரண்டுதமிழ்மொழிகள் ஆகாயமிமானம் ஆகாய்க்கப்பல

என்றும், நீர்முழுது துளைபடகு என்றும் ஏற்பட்டுள்ளதை உற்றுநோக் கின் “சேணிற் பறக்கின்றசேந்தமிழ்க்குதிரைமுன் திட்டேதுதட்டேது காண்” என்று ஒருபுலவாடூறியபடி, தமிழ்மொழியின் இயக்கவன்மை எளிதில் அறியலாகும். உண்மை இஃதாயினும், தமிழ்மொழியினை உயர தரக்கலவிக்கு உபகாரமாககுதலைப்பற்றி எதிராவாதம் பலத்ததாகவே யிருக்கிறது. எனினும் துணுணர்வோடு தமிழ்மொழியின் இயற்கை வலியையும், தற்காலத்தில் அதற்கு அநுபூலமாக ஏற்பட்டுள்ள புறச சாதனங்களையும் ஆழநதுசிறந்திப்போரக்கு, தமிழ்மொழிவாயிலாக உயர தரக்கலவிபாதிற்றுவுதல் அநதப்பாலைஷயின் இயற்கையமைப்பினால் ஏற படக்கூடிய விசேஷபரநிகூல மொன்றுமில்லை எனபது இதுகாறும் விநிததுக்கூறியவாற்றால் விளக்கப்பட்டது.

ஒருசாரா நன்றுகூறினீர், ஏதேதோ ஆகாயக்கோடடைகடறிந் திரே. உயரதரக்கலவியைத் தமிழ்மொழிநாடியிற்றுதற்கு அம்மொழி யிற கணிதம் சரிதரம் சாஸ்திரம் இவற்றில் தக்க நூல்கள் இல்லையே. இதற்கென்செய்வீர்? என்றுகூறவா இன்னோருக்கு யாமுரைக்கற் பாலது யாதெனில், நாம் இவ்விஷயத்தில் எவ்வளவுகொள்வனவு ஊக கமசெலுத்துகின்றோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு விரைவில் நாம்விருமபும புஸ்தகங்கள் வெளிவரும் என்பதே. நமது ஆநதரஸ்கோதரர்கள் இவ் விஷயத்திற் பேருக்கங்கொண்டிருக்கிறார்கள் எனபதை நம்பிநபலர் அறி வோம். அவர்கள் ஆநதரபாலைஷயின் அபிவிருத்திக்காக ஒன்றுசோநது முயலவதன்பயனாக விஞ்ஞானசந்திரிகாமாலிகை என னுமபேரரல் வெளிப்படுத்தியுள்ள சரிநரசாஸ்திரசமபநதப்பட்ட பலநூல்கள் மிகு சிறந்தனவாக வெளிவந்திருப்பதுடன், இவற்றைத் தெலுங்குநாட்டி லுள்ள கலவிசசாலைகளிலும் புஸ்தகசாலைகளிலும் வாகநிலைப்பபலையும் ஆசிரியர்களும் மாணுக்கர்களும் அவாவுடன் இந்நூல்களைப்படித்துப் பயனுறுதலையும் யான கண்டபாக்ககண்ணிள்ளேன். நீரில்இறங்கித் திளைத்தாடினனறே நீந்துதலிற் பழக்கம் கைவரும். அனறி நீநதத் தெரிநதபின்னரே நீரில் இறங்கவேண்டுமென்று காததிருப்பதும் இவ் விஷயத்திற் புஸ்தகங்கள் ஏற்பட்டவேண்டுமென்று போக்குசொல்லுவ தும் ஒரேதன்மையினவாகும்

ஆதலின் இன்னொருன்ன ஆகூபங்கள் உண்மையில் ஆதாரமற் றவைகளாய் ஒழிகின்றன.

இனித் தமிழ்மொழிமூலமாக கல்விகற்பித்தலால் விளையக்கூடிய நன்மைகளைப்பற்றிச் சற்று ஆராய்வோம்.

அவற்றுள் முதலதரமான நற்பயன யாவதெனில் மாணுக்கர்கள் புதுவிஷயங்களைத் தாய்ப்பாஷையிற் கற்றுக்கொண்டால் வேற்றுப் பாஷையிற் கற்றுக்கொள்வதைப்பார்க்கிலும் விரைவாகவும் விளக்கமாகவும் அறிவுமுதிர்வார்கள் எனப்படுகிறது. இப்போது ஸாதாரணமாக ஒருமாணுக்கன் ஆங்கிலப்பாஷையிலுள்ள ஒருவாசினித் தானாகவே மெய்ப்பொருளுணராதபடிப்பதற்குக் குறைந்தது ஏழு எட்டுவருஷம் அவனுக்கு அப்பாஷையிற் பழக்கம்மீண்டாதிடுகிறது. இப்படித் தோசசியுறுமவரை மாணவர்களுக்கு இங்கிலீஷ்படிஸ்தகவாயிலாகக் கிடைக்கும் அறிவு தெள்ளறிவென்பதற்குஇடமில்லை இவ்வளவுகாலத்திலும் தேசப்பாஷைமூலமாக இவர்கள் பலவகைப்பட்டபாடங்களைப் படித்துவந்தால் இவர்களுக்கு இவ்விப்பாடங்களில் விருத்ததோசசியுண்டாகுமன்றோ? அங்ஙனமாயின் நமநாட்டிற் சிலலாண்டிகளேகல்வி பயின்று அரைப்படிப்புடன படிப்பைநிறுத்திவிடுவோர்கள் தம்மறிவைத் தமிழ்நூல்களால் விருத்திசெய்துகொண்டு தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படத்தக்கநிறைவுகளில் தமவாழ்நாட்களை இனிதுகழித்தல இயலுமன்றோ?

அன்றியும் தேசப்பாஷையிற் கல்விகற்பிக்கப்படிந் நாளடைவில் அதன் நற்பயனாக அரசியலிலும், ஆங்கில அதிகாரிகள் நடத்தும் தலைமைசான் தவிஷயங்களிலதனிர மறற எல்லாவற்றிலும் தேசப்பாஷை வழங்கப்படுதலும் ஸாத்யமாகும் அப்படியாகுமால் இப்போது எடுத்ததெல்லாமஇங்கிலீஷில்நடக்கும் ராஜாங்கநடவடிக்கைகள் தமக்கு ஒன்றுநெதிர்பாததனால் நம் ஜனங்கள் அடையும் அயர்வும் மயர்வும், அவைகாரணமாக அவர்கள் நமது காருண்ய கவர்னமெண்டாருடைய நன்னோக்கங்களை முழுதும் உணரப்பெறுது பல்லாற்றாலும் தம்மைப் பட்டப்பகலில் ஏமாற்றிப் பணம்பறிக்கும் பற்பல போலியுதயோகஸ்தர்களுக்குத் தம்பொருளைத் தாமே வீணில் வலியக்கொட்டியுளப்பது மன்றி, அவரைக்காணும்போதெல்லாம் கைகட்டி வாய்புதைத்து மெய்நடுங்கி உறுநதயுறும் படிப்படியாகக் குறைவுபடுமென்பதும் திண்ணம். ஜனங்களும் தங்கள்நிலைமை உரிமை இவற்றை உள்ளபடி.

உணர்ந்துகொள்ளுவார்கள். இவ்வாறு தாய்மொழியில் உயர்தரக்கல்வி பயிற்றுதலாற் பொதுஜனங்களுக்குப் பறபலவழியிலும் நன்மையே விளையும் என்பதில் ஐயமில்லை. பறபல பகாவதென்' சரிதர ஆராய்ச்சி மட்டிலும்தொன்மைக்காலந்தொட்டு எந்தநாட்டிலும் எக்காலத்திலும், தாய்ப்பாஷைமூலமாகவனநிக கலவிச்செலவம் நிரந்தரப்பெருவாழ்வுவறதில்லை என்பது அறிஞாகடகெல்லாம் ஒப்பமுடிந்ததே.

இதுபற்றியே நமநாட்டுப்பிரமுகாகளிற சிலர் இவ்விஷயத்தில் இப்போது ஊக்கங்காட்டிவருகிறார்கள் 3 மாதத்திற்குமுன் இதைப் பற்றித் துரைத்தனத்தாரா ஆலோசனைபுரியவேண்டுமென்று, ராஜபிரதிநிதியவர்களுடைய சட்டநிருபணசபையில் நமது சென்னைமாகாண பரதிநிதியாகிய கனம் ராமராயணிகாரா அவர்களால் வேண்டப் பட்டது. அச்சபையிலுள்ள சில கனவான்கள் அப்போது அதற்கு எதிராக அத்தனைமறுத்தபோதிலும், மறுமறுசிலா நேருரைசுறி அத்தனையனை விளக்கக்காட்டினார்கள். இறுதியில் அப்பேரவையிற கலவியதிகாரியாகிய கனம் ஸா ஹாக்கோடபடலா அவர்கள் இவ்விஷயம் நிகழும் ஐரோபியப்பெருமபோ முடிவுறுமவரை நிறுத்திவைக்கப் பெறும் என்றும், அத்தனபின்னா இந்நிதியிலுள்ள உளநாட்டுமாகாண அதிகாரிகளுடையயோசனை இந்நிதியில் விசாரித்தறியப்படுமென்றும் விடையளித்திருக்கின்றார்கள். ஆங்கிலேயராஜ்யம் அதிவிசுவில இக்கொடுமபோரில் வெற்றிபூண்டுவிளங்குமென்றும், இப்போது ராஜபிரதிநிதியாரின சீரவையிற கலவியிலாகாததலைமையாகிய அருமபெற்றப்பதவிக்கு உயர்த்தப்படடிருக்கும் கனம் ஸர் ஸி. சங்கரையா அவர்கள் இவ்விஷயத்திற கவனம்செலுத்துவார்கள் என்றும் நாம் ஆவலுற்று எதிர்பாரப்போமாக.

மற்றும் நமது சென்னை உயர்தரநீதிஸ்தலத்தில் நீதிபதியாய்விளங்குபவரும் கலவிவிஷயத்தில் மிக்க கவனம்செலுத்துபவரும் ஆகிய கனம் ஜஸ்டிஸ் டி. வி. சேஷகிரியா அவர்கள் சின்னாட்குமுன் சென்னை ஹிந்துஹைஸ்கூலிற்கூடிய ஒருகூட்டத்தில் தலைமைவகித்தபோது தமதுபிரசங்கத்தில் இக்கருத்தைவெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் இக்கருத்தைவெளியிட்டிருப்பதை 20—4—15-ல் சென்னைச் சுதேச மித்திரன்பத்திரிகை கீழ்க்குறித்துள்ளபடி பாராட்டித் தலைப்புவிசாம எழுதியிருக்கிறது.

“தமிழ்ப்பாஷையை அபிவ்ருத்திசெய்ய பி. ஏ. பரீஷைக்குத் தமிழ்ப்பாடங்
கள் ஏற்படுத்தவதைக்கூட அவர் (கனம் ஜட்சி அவர்கள்) அவ்வளவுபெரிதாய்
நினைக்கவில்லை. இம்மாதிரி சக்கண்டரிஸ்கூட்களில் பாஷைப்பாடங்
களல்லாதபாடங்களை தமிழிலேயே சொல்லிவைக்கப்படுவதற்கு வழியைத்தேட
வேண்டுமென்றார்..... கவர்ன்மெண்டாரின் அனுமதியை (இவ்விஷயத்தில்)
பெற, அவர்களுக்கு . பொதுஜனங்களும் பெற்றோர்களும் விண்ணப்பம்
செய்துகொள்ளவேண்டுமென்றார்.படித்த இந்தியர்கள் தேசபாஷைகளை
விரித்திசெய்யவேண்டுமென்று சொல்லுவார்களேதவிர அவைகளை இருந்த
இடம் தெரியாமல் மறைத்துப்போகும்படி விட்டுவிடவேண்டுமென்று சொல்லமாட்
டார்கள். ஆனால் அவர்கள் தேசபாஷைகளை விரித்திசெய்யவேண்டுமென்று
சொல்லுகிறபடியே விரித்திசெய்துகாட்டுவார்களோ என்றால், தாங்களே முன்
னுக்குவந்து விரித்திசெய்துகாட்டப் பலருக்குச் சௌகரியங்கள் இருப்பது
மில்லை, சமயங்களவாய்ப்பதுமில்லை தன்னலமறப்புகாட்டி வேலைசெய்யக்
கூடியவர்களுக்கே சௌகரியங்களிருக்கும், சமயமுமவாய்க்கும். அப்படிப்பட்ட
வர்கள் முன்னுக்குவந்து வேலைசெய்யத்தலைப்படுவார்களானால் அக்கரைமட்டு
மிருக்கச் சௌகரியங்களில்லாதவர்களும், சமயங்களவாயாதவர்களும் அவர்களுக்கு
உறற பின்பலமாக நிற்பார்கள் ”

மற்றும் நமநாட்டிற்குப் பலலாற்றாலும் முன்னாட்டத்தக்கவர்களாகிய
கனம் ஸா குருநாதஸ்பானாஜி, ஜஸ்டிஸ் அஷ்டோஷ்முககாஜி, ஸா
எஸ். ஸா. மணைய ஐயா, ஸா பி. எஸ். சிவசுவாமி ஐயா, ப்ரீமதி அனரி
பெஸண்ட அம்மையா முதலிய பெரியோர்களும் இந்த நோக்கத்தில்
ஒருவாறு ஒற்றுமைப்பட்ட உள்ளங்கருத்துடையவர்களாகக்கொள்ளத்
தலடவிலலை. மேலும், சிறிதுகாலமாக நமநாட்டிற்குப் பல உயர்தரப்
பத்திரிகைகளும் இவ்விஷயத்தைப் பரிசீலனைசெய்துவருகின்றன.
நான்குநதவரையில், கலகத்தா மாடான ரிவ்யூ, சென்னை எட்யூகேஷன்
ரிவ்யூ, மதுரைச் செந்தமிழ், சென்னைச் சந்தேசமித்திரன் இப்பத்திரிகை
களில் இவ்விஷயத்திற்கு அனுபூலமாக நிருபணைகள் விஷயம் எழுதி
விரித்துள்ளவியாசங்கள் வெளிப்போகதுள்ளன.

இவையெல்லாம் நாம் இப்போது எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் நற்
கருமத்தின் முறகுறியாகக்கொள்ளற்பாலன எனினும் காரயவீத்தி
பெறுவது நம்முடைய விடாமுயற்சியையும் ஊக்கத்தையும் பொறுத்
தீருகிறது. இம்முறையை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவருவதில்
தொடக்கத்தில் எத்துணையோ இடையூறுகளும் இன்னல்களும்
ஏற்படத்தான்செய்யும். இம்முறையை எவ்வாறு படிப்படியாக

அதுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவருவது என்னுமவிஷயநதானே ஒரு உபநயாசத்துக்கிடந்தரத்தக்கதாகலின் அதனை விரிவஞ்சி இங்கேவிளக்காதுவிடுகின்றேன். பரஸ்தாபவிஷயத்தை அதுஷ்டானமுறையாகச் செய்வது அஸாதயரில்லையென்பது பிறிதோரிடத்து இவ்விபாஸத்தில் வற்புறுத்திக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இவ்வேறபாட்டை அதுபவமுறையாகவும் நனமுயற்சிக்கு ஏற்படக்கூடிய தடைகளையும், அவைபிறறைத்தடுக்கும்வழிகளையும்பற்றி நமநாட்டுப்பேரறிவாளர்கள் இடைவிடாது துரைத்தனத்தார்க்கு யோசனைகூற்றவேண்டும். இப்படி நாம் பறபவவழிகளிலும் பாடுபடவேண்டும் தொடக்கத்தில் இம் முயற்சியாற் பல்முறை பாயனுறுதுபோரினும் மீண்டும்மீண்டும் உழைப்பதே நமகடன, உறுப்பனவிழைதல்பற்றிக் கவலையடையவேண்டா எனனுமபகவத்கீதையின் உபதேசத்திறகிணங்க நமமவர்களில் அறியாதார்க்கும் நமமை அனபுடன் ஆட்சிபுரியும் ஆங்கில அரசாட்சியாளர்க்கும் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி எப்போதும் எடுத்ததுரைப்பதே நமகடமையாக்கக்கொள்ளவேண்டும் அப்படி நாம் உலகுத்துவநதால், தம்மோடு சிறிதும் ஸம்பந்தமற்றத காட்டுமுரட்டுஜாதிபடிமைகளாகிய நீக்கேவர்களை, அவாநூறடைய யஜமானார்களுக்காக கோடிக்கணக்காகச் செம்பொலி விலைபணமசெலுத்திப்பெற்று, தொழுமபார்களுக்கு முழுசுத்தந்தரத்தைபும அனபுடன் அளித்தநூலின் நமது ஆங்கில ராஜாங்கத்தார் தம்ராஜயத்திற் சிறப்பற்றறபாகமாகத்திகழும் நமநிந்தியாவின் கலவியிவருத்தியினப்பொருட்டு நமக்கு நாளநாளும் நனமை த்பத்தக்க இவ்வேறபாட்டினைச்செயதுதவப் பின்வாங்குவார்களா?— ஒருபோதும் மாட்டார்கள். பிலைஜகளிடத்துப் பேரனபும கூற்றிவு முடைய மாட்சிமையோங்கும் டன்னாசிகாமணியாகிய ஐந்தாம்ஜாஜ் அரசாபிரான் நமது விதயாபிவிரத்தியில் மிகக் அனுதாபவகொண்டிருக்கிறா என்பதும் யாமனைவரும் நனகறிந்தனதே. நமது முயற்சிமாதரம் சோரவுபாதிருக்குமேல், இத்துணைப்புறசசாதனங்களுஞ் சோநதி திருவினயாக்குமென்பது திண்ணம் திண்ணம், முழுமுறையுநதிண்ணம். இநகனனென்க்கும் மெறுமாறு திருவுருள்பரக்க.

சூக்தகிறையவராயச்சுவத்தமிழகநது

துங் அகப்பொருளுந்தோற்றுத்ததுப்—பொங்குபுகழ்ப்

பாண்டிவளநாடாபரமனசொககேசனைநாம்

வேண்டித்துப்போமவீழ்நது

வே. முத்துலாரி யோன் எம். ஏ. எல். டி.

“ சொற்பொருட்காரணம் ”

—(0)—

நேரிசையாசிரியப்பா.

தமிழ்க்கேளாளும்தவஞ்செய்துசெய்துங்
கமிழ்தெனவுண்னுமஅருமபுலவீர்கான்
ஒவ்வோசொல்லினஒளிமுதனிலையச
செவ்வனமோரிலதிகழமககாரண ம
வரையீனைக்கலவிமணிபெறலெளிதாம
உரையீனைக்கலவியுணர்வுதோஅரிதே
மறந்துகல்லின்வறப்பினும்வறகரும
சொற்றொறுங்காரணம்தோன்றாதிருந்தில
கலவீனைவலலேகல்லுதலாகும
சொல்லீனைக்கல்லப்பலலவாமநாள்கள
பலலவாயினுமபபெயன
எல்லையிலலவாமஇன்பமுமபெரிதே.

(க) ஆமபல = யானே.

ஆமபலென்னுமசொல்லுகரு யானையென்னுமபொருள் எவ்வாறு
வந்ததெனின ஆமபலென்பது இசையாதலாலும் யானே இசைகரு
மகிழ்நது அடங்கும இயல்பினதாதலாலும் அச்சமபநதமபறறி ஆமப
லென்னுமசொல்லுகரு யானையென்னுமபொருள்வந்தது. யானையே
புணர்த்தும வழுவையென்னுமசொல்லுகரும இப்பொருளேயாம்.

வளுவை வழுவையாயிற்று. வள் = இசை; வை பெயர்விகுதி.

வெண்கரிவண்கரியிகரில்யாழ்தழுவி
மலருமின்னிசையெழுப்புவாமேனிமககளா”

(தனிகைப்புராணம். நகரப்படலம்.)

யன்பதால் தெளிக.

வழுதி = பாண்டியன்; வளுதி = வழதி.

வள் = இசை; தி பெயர்விகுதி.

தமிழிசைகேட்டுமகிழ்வோனென்பது பொருள்.

வண்டு = இன்னிசைசெய்வது. வள் + து.

வண்டு சங்குமாம்.

(உ) கடிவை=யாணை.

யாணைக்கு மதநாற்றமிக்குதியாதலால் அதற்குக் கடிவை என்னும் பெயர்வந்தது.

கடி=மதநாற்றம். வை—விருதி.

“விலகருங்கரிமதமவேங்கைநாறுவ” (க—ராமாயணம்.)

கவிலென்பது யாணைக்கதுப்பையும் யாணைமதம்பாடியுமிடத்தையும் தீநாற்றத்தையும் உணர்த்திநிற்கும். யாணைமதம் தீநாற்றமுடையது. கவுல கவுளாயிற்று.

(ங) . யாணை.

யாணைக்கு ஞாபகசக்திமிக்குதியாதலால் அதற்கு அப்பெயர்வந்தது. ஞாபகசக்தியாவது மறவாமை. தலைமானைகளுக்கு இக்குணம் ஆவசிய கமாதலால் யாணையை அவாகு உவமைகூறுவா. ஆணை யாணையாயிற்று. ஆனம் ஆணையாயிற்று. *ஆனம்=அறிவு, நினைவு.

(ச) ஐயவி=கடுகு.

ஆயாவி ஐயவியாயிற்று.

ஆயாவி—அயயவி—ஐயவி.

ஆயாவி—ஆவாஸு=கடுகு. (தெலுங்கு.)

பதாரத்தங்களுக்கு மணநதருவதெனப்பது பொருள்.

ஆயாவி. ஆ—உபசாககம் ஆமுடடி என்பதுபோல. ஆவி—யாவி.

ஆவி=மணம். நாவி—ஆவி. ஒற்றினீக்கமென்னும் இலக்கணம். நாவி=கத்தூரி.

(ரு) வெலலம்.

வேலம் வெலலமாயிற்று. வேலம்=கருமடி. கருப்பஞ்சாற்ற லாவதெனப்பது பொருள்.

வேலம்—வேலை=கருமடி. வேல—வேலம். மூங்கிலினமென்பது. வேல=மூங்கில.

வேலம்—வேளம்—வேழம்=மூங்கில, கருமடி, கொறுகலை, நாணல்.

*‘மொழிநூல் இலக்கணவியல் சுசு-ம் பச்சம்பார்க்க.

(சு) விருந்து.

வில்லினாற்பொருது வெற்றிகொண்டவீரனுக்கு அரசன்செய்விக்
கும் நலனுண்டி.

வில்—விருந்து. து—பெயர்விருதி. இமமரியாதை முதன்முதல்
வீரர்தம்குழாததின்னுதான் உண்டாயது.

(எ) கசசேரி.

மணிபிசையாலஅறிந்து நீதிநடாதது இடமென்பது பொருள்.
கசசம்=மணி

“ஆடுங்கடைமணிநாவசையாமல்அகிலமெங்கும்
நீடுங்குடையைதறித்தபிரான”

என்பதால் தெளிக கசசி என்பதற்கும் அப்பொருளை. கசசி=காஞ்சி
புரம்.

(அ) கநதை=கிழிந்ததுணி.

வீரர்கள் சண்டைசெய்யுங்கால அவாதமமாரசுட்டையை அம்பு
துளைத்துக்கொண்டு உருவிப்போதவின் அததகையசட்டைக்கே
கநதையென்றுபெயர்.

காண்டம்—கண்டை—கநதை.

காண்டம்=அம்பு. மூங்கிலாலாயது.

காண்டம்—கநதல்.

பககம் பககல் என்பதுபோல ஈற்றில் லகரமெய்ப்பெற்றது.

(சு) பிழை=குற்றம்.

கள்ளுண்பதாலாவதென்பது பொருள்.

பிழி பிழையாயிற்று.

பில்—பிளி—பிழி=கள். உள்ளிருந்துகசிவது. பில்=உட்டுளை.

பிழி—பிழிதல்=உள்ளிருந்து சாரமிரக்கல்.

பிழை—பிழைத்தல்=பிழைசெய்தல்.

பில்—பிளிது=சேறு. உள்ளிழுப்பது.

(க0) தொடுவு=உணவு.

கையினால் உழநதுண்பதென்பது பொருள்.

தோள்—தொடுவு. தோள்=கை.

“இரவார்இரப்பாக்கொன்றீவாகரவாது
கைசெய்துண்மாலையவா”

(கக) நெருப்பு.

நெல—நெருப்பு முங்கிலிலுண்டாவதென்பது.

நெல=முங்கில்.

நெல்வேலி=வேணுவனம்.

நெல'—

ச—முங்கில்

உ—தானியம். முங்கிலினமென்பது.

(கஉ) இயம்=இசை.

“நரம்பியலசுருதிபாடலஇயததொடுபடிந்துண்ணித்
திரமபயினடனமூன்றும்செவ்விதிற்புரியலுற்றார்”

(காந்தம் அகரகாண்டம்)

பலலியம். உ-பதம். பல+இயம்.

இயம்—இயவு=புகழ். இசையாலாவது.

இயம்—இயமபு—இயம்பல=இசைததல.

இசம இயமாயிற்று. சகரம் யகரமாகும்!

இசை இசமென்பதன் திரிபு.

இசம—ஏசம=வெண்கலம். இனிதிசைப்பது.

இயம்—ஐயம்=பிசைசை. இசைபாடி இரப்பது.

ஐகார சுற்றுச்சொற்கள், ஓர்காலத்து மகர சுற்றுச்சொற்களாக
இருந்தனவெனக் கொள்ளவேண்டும்.

(கஃ) பில்=முனை, கருப்பம்.

பில்—பிர்=முலைப்பால. கருத்தரிப்பதாலாவது.

பிரம= „

“பீரமபேணிற்பாரநதநாகும்”

பீர்—பீரித்தல்—பீசசல.

பீர்—பிரை—ஓர் பீரளவாசியமோராததுளி.

“பிரையிடமோகொடு”

பில—பினம்—

க—புருமை. கருவளர்ச்சியாலாவது

உ—பாசி நீரினுண்டாவது.

பினம் ஆண்குறியுமாம். கருவுண்டாகுவுதெனாவது

பில—பிள்—கருப்பம்

பீளா—சனனாகுசம். (பாளி)

பீடா—பீடை.

பிள்—பீடடை—பயிரிளங்குதிர

பில்—பிலல—குழந்தை. (தெலு)

பிலலக—குழந்தை, விலங்கினப்பிள்ளை.

பில—பிளளை. (பாளி)

(சச) புளம்=கடல, நதி, நீர்.

மரம் நீரிற் சிடநதமையாற புளபுளெனப்போயிற்று.

புளம்—புழ=நதி. (மலையாளம்)

புளம்—புடம்=பூமி. கடல்குழந்தை

புடை=இடம். பூமிசம்பந்தமானது.

புடங்கு=பசுசம்

புடம்—புடவி=பூமி. வி விசுதி.

புடம்—புணம்=நீர்.

டகரம் ணகரமாகும்.

புணம்—புணல—புணல=நீர்.

பி=கடல.

புணம்—புணை=தெப்பம். கடல்

புணல—புணர்தம்—புணர்தம்=புணர்ப்பூசம். சலராசிக்குரியது.

புணர்தம்—புணர்தை=பூசம். கடகம் சலராசி.

புளமென்பதற்கும் ஓர் முதற்சொல் உள்ளது.

பில்

” ” ”

(கரு) குளம்=முளை, இளமை, தனிராமுதலியன.

குளமான்=ஆட்டிளங்குட்டி.

“குட்டியும் குளமானும்”

குளம்—குழ=இளமை. குழவு=இளமை குளி=குழந்தை.
குளிகுளித்தல்=மகப்பேறு

குழவி=குழந்தை.

குழந்தை=இளமடிகளை

குழகு=இளமை

குழகு—கொடுகு=பிள்ளை. (தெலுங்கு)

குளிரதிரியமமை

குளிகன=சனியின்பிள்ளை.

(கக) குளம்=தனிர.

குளம்—குளகு=இலை.

“மறிகுளகுண்டனனமன் னுமகிழ்ச்சி”

குளம்—குழை=தனிர.

(கஎ) குளம்=திரட்சி, வட்டம்.

குளம்—குழவி=அமமிகுழவி. திரண்டிருப்பது.

குளம்—குழை=குண்டலம்.

” கூழை=திரட்சி. கூழைப்பலா.

” குழங்கல=திரண்டமலை.

“குழங்கலவேட்டுவகனோதையராடலும்”

(கஅ) கருவை=முளை.

கரு+வை. கரு=முளை. வை விசுதி.

கருப்பொருள்; கருக்காய்.

கால்—கரு. கால்=முளை.

“கருவையார்வயற்சங்குசேர்கலிக்காழியே” (ச—தே)

(கக) ஏ = அம்பு.

ஏவு:—

க—அம்பு.

உ—வருத்தம்—அம்பினாலாவது.

ஏவம் = வருத்தம்.

ஏவு—எவ்வி = அரசன். அம்பிலவல்லவன். வேளெவ்வி.

ஏமாற்றல் = ஒருவர்க்கொருவா அம்பினேமாறிவிடுதல்.

ஏமாற்றல் = அம்பெய்யும் திறத்தினால் மயக்குதல்.

ஏத்து = அம்பெய்யும் உபாயம்.

ஏ—எய் = முடபன்றி.

எய்—எயில = மதில். அம்பு எய்தற்சிடமாவது.

எயின் = வேடசசாதி.

ஏயா = படைத்தலைவர்.

ஏயாகோன்கலிககாமநாயனார்

(உ0) எருவை.

எரு + வை எரு = சிவப்பு வை = விசுதி.

எருபு = சிவப்பு. (தெலுங்கு) பு. விசுதி.

எருவை.—

க—சிவப்பு.

உ—உதிரம்—சிவந்தது.

ங—போரககளம்—செங்களம்.

ச—யானை—செங்களத்திற போர்புரிவது.

ரு—கழுகு—செங்களத்திற்குழுவது.

சு—கழுதை—பொருதபின் உழுதற்குரியது.

(உக)

ஏன்கி:—

க—படைத்தலைவன்.

உ—மந்திரி—படைபிற நுழ்ச்சிகூறுவோன்

ங—மறவன்.

ச—நாவிதன்—சைனியத்திலமாததிரம் தொழிலசெய்வோன்.

மற்றும் மொழி நூலால் அறிந்துகொள்க

இங்ஙனம்,

மாகறல். கார்த்திகேயமுதலியார்,

கேண்டி, சென்னை

ராமசரிதப்பாட்டு. (மலையாளகாவியம்)

ராமசரிதப்பாட்டு எனலும் ஒரு சிறந்த மலையாளகாவியம் மலையாளதலையாண்ட ஒரு சஞ்சலியற்றப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கெனங், அவாகுலதெய்வமாகிய பதமநாபனவிஷயமாகக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடப்படி நுகுகிறது. இக்காவியம், இதுகாறுங்கண்டவற்றள மலையாளபாஷையிற் பழமையானதாயிருக்கிறது. இதனுடைய காலம் இதுவரை வரையறுக்கப்படவில்லை. பாஷையையுற்றுநோக்கும் பொழுது மிகப்பழையதென்றேவிளங்கும்; அதாவது, 400 500 வருடங்கடகுழப்பட்டதென்னலாமென்று தோன்றுகின்றது. இக்காவியம் படலம்படலமாகவகுக்கப்பெற்று, ஒவ்வொருபடலமும் 10, 11, 12 பாடநிகளுடையவாய், பலவிருத்தங்களிலுமாய்க்கப்பெற்று, அந்நாதிதெரையையா பிபற்றப்பட்டுள்ளது. இதைத் தமிழ்க்காவியமோ மலையாளகாவியமோவென்று நிரணிக்கக்கூடியலாது. சிறிலங்கையோகங்கள் மலையாளதலையொத்திருப்பதாலும், இயற்றப்பெற்றநாடடைககொண்டிமே இது மலையாளகாவியமெனனவேண்டுமென்றி உற்றுநோக்கின முற்றம் நற்றிமிழாதல் தெற்றெனவிளங்கும். இதனையே மலையாளத்தார் மலையாளபாஷையென்றிருக்கள். மலையாளமென்றொரு தனிப்பாஷையிலையொன்றும், அது பழந்தமிழையென்றும் முன்னரே விளக்கியுள்ளேன். ஆதலால் பின்னும் எழுதுவ தனுவசியமென்று விருது, அடியில் எடுத்துக்கொண்ட ராமசரிதத்திலிருந்து இரண்டு படலம்* தமிழ்நேயர்கள் படித்ததறியுமவண்ணம் கொடுத்துள்ளேன். அதனை யவற்றானு முணாவாராக.

I. கணபதிபடலம்.

கானனாங்குளிலுள்ளி றமாயக்கரிணியாய்

காலகநிகையும(மை)தமநிலசீளையாடிநடந(த)ன
னா(ரு)னனமவடிவுள்ளுன(னை)யு. நவாயவதரித்
ததிதெய்ந லுவிநாயகனென்னு(ரு)மலென்'

* இவை, பிந்தமனாள் 5 பரமேசுவரையா எம். ஏ. பி. எஸ், அவர்களால் முத்தமுதல பாஷாபோஷையெனலும் மலையாள மாகிகபத்திரிகையி லச்சிடப்பட்டன அதினின்ற இவ்வுடத்திலெடுத்தெழுதப்பட்டன

† ச்சித்த எழுத்துக்களை அரைமாததிரை குறைத்தொல்கக.

ஞா(யா)னிதொன்னு(று)துனி(ணி?)யின்னதினென்மானதமென்னும்
நாளதாதன்னிலிரந்தரமிருந்தருள்தேரிந
தூனமற்றறிவெனகருவந்நு(து)திக்குமவண்ணமே
ஊழியேழிமும்நிற(றை)ந்தமற(றை)ஞ்ஞானப்பொருளே' (1)

ஞானமென்கலவிளயி(ணைவி)சக்தெளியி(வி)சசனியசொல்
நாயிகே'பரவ(வை)யிலதிர(ரை)களநேருடனுடன்
தேனுலாவினபதங்களவந்நு(து)திங்நியதம
சேதயிலதுடாந்நு(து)தோன்னு(று)மவண்ணமின்னு(று)முதலாய்
ஊனமறமெழுமிராமசரிதத்திலொருதெல
ஊழியிலசெ(சி)றியவாககறியுமாறு(ரை)செய்வான்
ஞா(யா)னுடககினதினெனநயனே!நடமிடன்
ஞாவிசச(சை)யொடுவசச(வைதத)டியிண(ணை)கமலதார். (2)

தாரிணங்கினதலைகுழலமலாததயய(தைய)லமுழைத
தாவனத்திலி(ணை)சொளளுமரவிந்தநயநா'
ஆரணங்கிலெந்நு(கு)மபரமயோகிகளுந்ந்
நா(தா)லுமென்னு(று)மறிவானரியஞானப்பொருளே'
மாரிவந்ததினு(தினுக்கு)மாமல(லை)யெடுததுதடயும(தடையும)
மாயனே'அரசானாயிரிசிராதிபதியெ(யை)
போரிலீழ்மேனமுடித்தம(மை)யெடுதது(ரை)செய்வான்
போகிபோகசயனா'கவியெனகருளசெய்யே' (3)

அருள்பாதிருநவாயபரனே'சரணதா
ரக்குநநங்கொடுத(ர)நத்தமநின(ணை)நதுகொள்ளுவோக
கரியவனபிறவியாமதுயரமுததுகன(ணை)வோ
ரசுநாசகரனே'விசயனவிலதடியினில
திநவுடம்புட(டை)யுமற(றை)ஞ்ஞ(ச)வனனபிமதம
தெள்தெளநபிலவிள(ணை)யி(வி)சச்தெளியி(வி)சசசுவனே'
அரசனாகிமதுகுதனனிராவனனெ(ணை)வென
ன(ற)வ(வை)யெனக்குபுகழ்வானவழிவரமதுந்ந(து)ருளே' (4)

வழியெனக்குழிமு(ழை)யாதெ(த)வண்ணமுற்றருள்செய்யென்
மனகுநநதிவிள(ணை)கொணடுபுனலகொணடுவடிவான
பெழுந்ந(து)கொண்டலபதயுமெந்நிதமு(ழை)த்தக்குழி'
யினமதிக்குதுயாபொங்ந(டு)விள(ணை)யி(வி)ககுமதுதவி'
புலநின(று)நிலலோரமவணங்நி(=பு=கு)னன(=கினற)கழவி'
துகிலபுவித்தோவி(ல)கொளளுநந(=கினற)ரனு(=ககு)தெல(?)
புழிவுவநந(து)மலாவினலெழுமநங்கனென(ணை)யவ [கண்ணிடபெ(பு)ட்
வளவுதோற்றினபெரி(பெரு?)பபமுளளவைபின்(வெர்ப்பின்?)ம
[கனே' (5)

மகரகேதனனுடெ(டைய)சனகனாயர்மகனாய்
 வாருமெங்கள்மறிமாயன்மணிமார்வ்விள(னை)கொண்
 டகிலலோகங்ங(க)ளிலுமநிற(மை)ஞ்ஞ(நது)நின்னருளுவோ
 ரமலகோமளபயோதிதநயே'ஆரசனாய்
 செ(ச)கங்ங(க)ளேழுமுலயிக்குமநிசாசரவரன
 சிரங்ங(க)ள்பததுமங்ங(க)றுததமனுவிர்சரிதம
 புகலுமென்னெ(னை)யுன்னினோககியருளவாககுட(டை)யவேல
 (பெருவு?)சேவிடஞஞ(வேடஞ்சு?)புனறினகட(டை)ககணமுன
 (னை)யால. (6)

இடஞ்ஞ(டைஞ்சு)தானவரெ(ரை)வேரதமுடிகுமடலவன
 பியலுமிநதிரனுமங்கியமனுமிருதியும
 குடிலவாரிபதிவாயுவனகேசனரனும
 குளு(ளி)நிலாமதிவெய்யோனுமுரகாதிபதியும
 வடிவுசேரவனிமாதாமயனுமவிண்ணவரும
 மகிழநாசினியுமமுககண்ணாகனலககண்ணிலெழும
 கொடியவைவரியுமானனங்குளாறுளளவனும
 குது(சு)மவா(பா)ணனுமெனக்குதுண(னை)யாகயிதினே. (7)

துண(னை)யெனகநிதினுமிககவருமுனககனமறச
 சுறுங்ங(க)ளேரகுதியெனன(று)நிஞ்ஞ(நது)நல்லவரெல்லாம
 பணியிதககிவெனனக்குநுதினெய்யவர்களோ
 பக(கை)யராவதினப்பபென்னெடுடொப்பமுட(டை)யேரா. (8)

மேத(வை)நலகுக்கவிநதிரிலமுனபுட(டை)யவான்
 மீடுயுமின்னெ(னை)விவாதனுமெனி(ன)ககதிகமாய்
 வெதவிததுநலகததயெனோரபதங்ங(க)ளெ(னை)
 வேரிதழுகநெதரிழுகவிபட(டை)ததமுனியும
 ஓத(வை)யிலததுவினுமண்ணலவிண்ணுளாரபுகழவே
 ஊழியிலதெ(த)யரதனதநயபைவதரித
 தாநிகாலமுள்ளரி(ரு)நகொழில்களாநிகக(வை)கமுந
 ஞாழி(சாழி)மானிநியெ(யை)மீண்டபடிகுதுவதியை. (9)

ஆழிமாதென(னை)நிசாசரவரனகவாநந(து)கொண்
 டாடிமாநங்ங(க)ளவருமுன்னமமறதவழியே
 ஊழிமீதுநடந்ந(த)நது(று)கபிமனனனுறவா
 யோடிநாடுகெனவேயரிகளநாலுதிச(சை)யும
 கீழுமமேலுமவினவிண்ணவிலவாயுதநயன
 கேடில்லாதமதியோடுதிர(ரை)யாழிகடந்ந(த)ம
 மாழி(ழை)நீணவிழியெ(யை)மைகிவியே(யை)நேடியோரிரா
 மானபுன(னை)நதவ(வை)யுர(ரை)ப்பதினரிப்பமெங்களால. (10)

மான்புன(னை)ந்தவனண(னை)ந்தறிஞளுங்குலியவும(யும்)
 மால(லை)வார்குழலிலேறும்மணிகைக்கொள்ளும்முன்னே
 வேல்பொருநந(கின்ற)மி(வி)ழியாள்க்குநலகியப்போபொழுதிலே
 மேதில(யில)வீழ்ந்தடிபணிநதுவிட(டை)புமதொழுதுபோய்
 சேல்பொருநதுமரிவீரனல(லை)யாழிகடந்(த)த
 தீரமெய்தியிருந்நொ(தொ)ண்கபிகள்(சூழ்ந்தினியபைம
 பாலபொருந்துமமொழியாலமொழிந்தனன்தொழுதெல்லாம்
 பார்மன்னன்தன்னொடுமெதிவிடு(டை)சரிதமே' (11)

2. ராவணபிரலாபபடலம்.

உரைதததுகேடநேரமஉயிர்பிரிந்தவரைப்போலே
 கருததுகேடு(டை)யனுககணபுனல்கனமசொரிநது
 குருத்தத(ச)நதாபத்தோடேகொடுப்பமப்பொழுதுகைவிட
 டரக்கர்கோனுடலமொககெயல(லை)சுமாமுலகிலவீழ்ந்தான்.(1)

வீழ்ந்தவனமோகமமெலந்மெலவெழுநதுணாநதிருநது
 தாழ்ந்தவொண்கரங்கள்கொண்டுதரநதரமசிரங்குள்தாங்கி
 சூழ்ந்ததின்நரக்கருள்ளமதுல(லை)புமாறிருவருமகீழ்
 வாழ்ந்தமைபுலம்பிமேன்மேலழகு(கி)தாயுர(ரை)ககபபுக்கான்.(2)

உரைப்புக்கள்ததொழில்களெல்லாமொன்றுநானறிகவல்லேன்
 தரிப்பெழுமியககாசித்தாதானவர்வானோர்வேந்தர்
 ஒருத்தராரிவரிலினிளோடோடுவதொழிநதுபோரில
 கருத்தராயினிறுபிராததோகழிந்தநாளாககாவீரா' (3)

வீரர்போரிடவணங்குமவீரனே'குலிசமேறறன்
 தீரத(தை)பெருகுமமாறறாதிமறையடகுமநின்ன(னை)
 போரிடபிராமனமபாலபலசகலங்களாகென்
 னானிசாபமிட்டோரரககர்தன்குலகொழுந்தே! (4)

அரக்கர்தன்குலத்தினுள்க்கேடுதிககவுமவருத்திவானோர்
 புரத்தினும்முனிவாககுமபோபுணாததமன்னவர்க்குமெல்லாம்
 ஓரிக்கவுமவருத்திரீபோயொளிசச(ச)தெத்திச(சை)யிலமற்றா
 ரொருத்தரித்தரமிரி(ரு)ப்போருடப்பிறப்புலவியுள்ளோர்? (5)

உலவியென்னு(று)டவிலிலலாஉர(ரை)பெறுமநகரிலில்லா
இவிடெமைதிலியிருநதுமினியொருகருமயிலலா
சிவ'சிவ'வெறுப்பவநதுசெம்மேதினமுடிவினாலே
அவனியேழிரணடினுமஞா(யா)னதிபதியாபிதெனறும (6)

என்றுமேயறியவல்லேனிம(மை)யவாநிமிரததுமர்ததம
வென்றிசோபற(ஹ)யலாநதுமமேதில(ரில)நீயீழுவதினமுன்
இன்றெனக்கிடாமுழுததுமிலங்க(கை)யிலமுலாநிவைநததும
வன்றிதுமாறறாஈபபுமவனபெழும: மருதோளா! (7)

மேருமாமல(லை)துளகுகளினங்கினகரங்களதங்கும
சூராகோனிராமனோடுதுடங்கினபக(கை)விடென்று
வீரனாமாயிரநதாலவிபிழ(ஷ)ணனவன்ககைகவிட
டாருமுறறவருமீன்றியாபினேன்னுலகினிதே. (8)

இன்றுஞா(யா)னிராமனதனனெ(னை)யின(னை)யவன்னோமேகூட
கொன்றுதின்றிரிசுலததே(தை)குதாநதுபோககளதிலவீழ்ததி
சென்றுபோகிடைததுவாடோநிறவுமொட்டினியடக்கி
பென்றியேனிலலாகண்ணீராராக்குபிரநகரியெனறான. (9)

நகரிதனகண்ணினீரநலமெழுத்துட(டை)ய்க்கின்றேனஞா(யா)
னிகலிலகின்றினியெனறெல்லாமிராவணனியசச(சயைதத)க்கே
முக்கிலாவிபதறுமசொல்லாலமுயிரநதவன்தனயன்மாரிலத [ட்டு
திகபதமுட(டை)யனாயதிரிசிராவிதுமொழிநதான. (10)

மன்னனே'விரிஞ்சன்தநதான்வரங்கள்நீபிரநதவெல்லாம
முன்னமேதேருமவிலலுமமுரங்கனாகவசத்தோடே [ன்னொ
பின்னேநின்னுட(டை)வாஸ்தநதான்பிற(ஹ)யணிசட(டை)யோ
லென்னதுகுற(மை)வுசெலவானிராமனெ(னை)யிகலிலய்யா? (11)

து. அ. கோபிநாதராவ், எம். ஏ.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதினொன்காம்வருஷோத்ஸவ மங்கலவாழ்த்து.

பூமகளும்பாமகளும்பொற்பிடுவந்துவைறபும
 தேமலிசெஞ்சோதிதினமொளிரும்—காமலிபும
 நான்மாடக்கடலெனநண்னுபெயர் பூண்டுமஞ்ஞை
 யான்மாடக்கோடியணிநகரி—சேனமலிதன்
 சக்குவினாலேநாகநிததன்குஞ்சுகளினதாபததை
 யககணமேதிர்க்குமதுரிகாததித—தொகுகதளப
 பங்கயததோன் அண்டததுபபலலுபிரும்பார்ததளிக்கும
 அங்கயற்கண் அமமையிராமி—செங்ககாபிடம
 ானேநதுமாசன்மனததேயெழுதிவைததுத
 தானேந்நதுபார்க்குமுயிர்தங்குசுதரம்—தேனேந்தம
 செநதமிழினாராய்நதுதேர்நதகவைநற்றொழுமபர்
 புந்தியெனுங்கோயிலுககோர்பொற்றீபம்—சிந்திக்கும
 காலத்தொடுகற்பணையுங்கடநதகரு
 பூலத்திறைவனவைததவொண்ணிதியம்—சீலததுப
 பாண்டியர்கள்முன்சேரசோழர்களிறபன்னலமும்
 ஈண்டியேயெறமுறவெண்ணிததாம்—நீண்டபல
 ாளுமபுரிநததவநறபயனுவிவ்வுலகை
 ாளுமலையததுவசற்கற்புதன்சேர்—வேள்வியினிற்
 பெண்மகவாய்வநதுதிததுபபெட்டினுடனேயிந்த
 மண்மகிழ்ததுயோராமனநதெளியத—திண்மைபுறுஞ்
 சைவநதழைக்கதமிழ்தழைக்கவிவ்வுலகிற
 மெய்வமிலதென்பாரதிடுக்கடையத்—தாய்ய
 மறைவிளங்கவானமமழைவழங்கப்பாவின்
 றுறைவிளங்கநன்னீததோன்—அறநெறியாற்
 பூமண்டலமுழுதுமபோற்றிப்புரிபோரிற்
 கோமன்மேவவிஜயங்கொண்டுபுகுந—தேமசபைப்
 பெமமான்கருணைப்பெருமான்ஒருமான்கை
 அம்மான்கயிலையடைநதவறகண்—டம்மா
 ிவன்கணவென்னவெள்கியேத்தியினிதே
 சிவன்கருதியேற்கமணஞ்செய்து—கவின்கொள்
 முடிகவிததுததன்னரசுமுற்றுங்கொடுததுக்
 கடிமிசூகதெண்மாதிரமுங்காத்துப்—படிபுகழ்

உக்கிரபாண்டியனையின் றிவ்வுலகாளத்
தக்கவவற்கர சுதந்திடலும—அக்ஞரிசில்
தானுமவனஞ்ஞமுநதக்கபரிசேயினிய
தேனுமுயாபாசுமின்பததெள்ளமுதும்—மானுகின்ற
முததமிழ்ச்சங்கததைமுறையேமதுரையெனும
இததலததேதாமவளர்ததவற்றமபோல—அததகவே
யுககிரபாண்டியனென்றோதுமபெயாபடைததோன்
மிககபுகழ்மாழுகவைவேநதெனுஞ்சீர்—தொககதிறன்
மாமுததுராமலிங்கசேதுபதிமன்னனெடு
சேமததுமுன்னுதிததசீதரனும்—போமிகக
மாலபொன்னுசசாபிவிரோதயனநனசெமமலாய்
நூலமன்னுபலவிஷயநுண்மைபுஞ்சீர்—பாலமனனும
பன்னாற்றிரட்டளிததபாண்டிததுரைகஞ்சிசில்
பன்னாற்றின்மேலாமபரன்கோயில்—தனனூடு
தோன்றிமிகுமஅன்பினுற்றோததிரிததுககண்டுபணிந
தேன்மவகைகோடிசெம்பொனாநதுவநதே—யானந
பலகலையுநதோநதுபரிஞ்சுலமோங்க
நிலமதனிலவநதநிருபன்—நிலவுபுனை
காளையார்கோவிற்கடவுட்குவெள்ளியிற்செய்
காளையாமஹந்திதநதகாவலவேள—நீளுநிநதச
சங்கங்குமுழுமிடநதநதுவளர்இவவைவஸ்கூல
துங்கமுடன்றோற்றறிதததேதானறலாம—எங்கள்பிரான
பாநகரஸேதுபதியுதவிபெற்றுவளத
தாநகவின்சோநானகாநதமிழ்ச்சங்கம—நூறியையத
தாபிததுததானேதலைமைவகித்திருநது
தீபததைப்போலததினமவிளகசிப்—பேர்பெற்ற
செந்தமிழ்ப்பாலைசெழிக்கவளாததென்றனைநோர்
பநதியுறுமபலலோராபடிததறிவுற்ற—நிநதநிலை
யெய்துமபடியருளியின்பமுறககாதததன்பின
செய்திங்கள்முமமையாறசேமமுறந—துய்ய
வளமபெருக்கவேள்விவகைபெருக்கிபபதி
யுளமபெருககுஞ்சலவியறிவுக்கம—தளமபெருகும்
செம்பிராடென்னுநதிருததேவிவாண்முகமென்
றிமபர்அறிஞாசொலறகேற்பவே—பம்பியசீர்
மன்னுமமுகவையெனுமமாராமநாதபுர
மன்னனருப்பாற்கரவேள்மைநதனென—நண்ணி

அருள்வலிமைபாண்மையழகறிவுகல்வி
 திருமலியுமாலகநண்புதிண்சீர்—பெரிதுபடைத
 தானேதிமாவரையும்ஆடிப்புனிதமுறும்
 மாணேதுகாககுமமசிபதிவண—தேசேயந்த
 புலலணைநாதற்குப்பொற்புமிருந்தேரியற்றி
 நலகிபுவநதுலகாள்நாயகவேள்—பலசுஞ்ஞ
 வேந்தனமதிவாணன்விறபனனமெய்க்கிதபதி
 சேந்தனெனுநதீரனஜெகம்பணிசீர்—வாய்நதுபல
 பண்டிதாக்கள்பலகோடிபாடிபாரவுறுமபாக
 கொண்டுசுமநீதோங்குபுயங்கொற்றவனகற—கண்டுநிகர்
 மென்சொற்குளிரவிழைநதுரைக்குமபாண்டியனென்
 நன்சொற்குதனிசெயுஞ்சந்தனுயா—இன்சொற
 கவிமாலையநதாதிவாமிசுழற்கட
 புவிராஜாபோற்றபுனைநதோன—கவிராஜர்
 கண்டுவககுமபுநதிககடவுளமுத்தூராமலிங்கம்
 எணடிசைசகுமதீபமெனவுதிததோன—தண்டிமிழம்
 ஆரியமுமஆவகிலமுமதீதாநதநிந்தஆண்டலகநற்
 சீரியநாவலரைததீதாஞான—சூரியனும்
 ப்ரீராஜராஜேழாரென்னனுஞ்சேதுபதி
 நேராயிச்சங்கமநிலைபெறவே—பேராரும
 அகராசனாதிபதியாகியினிதாதிரிகும
 இககாலததேழிரண்டாணடினினிவற—வுற்ற
 வருஷோற்றவததிறசபைததலைமைவைவகும
 புருஷோத்தமமெனருவனபோதத—தெருளார்ந்த
 யாவனெனஆராயந்தவனிமுழதாரும
 காவலன்மெச்சுகலைபலதோ—நாவலனோ
 இங்கிலாந்தெனனுமஇவற்றதன்நகரத்தும்
 இவகுலாஞ்சென்னையினுமவற்றமுறும்—பங்கில்
 உயாதரககலவியிறீதாநதீதாங்குபலப்படப
 பெரிப்படைத்துமென்மைபெருக்கும்—நயமா
 திவானபகதூரானனுஞ்சிறப்பும்உன்பெற
 றுவாமதிபோற்றேன்றியில்கோ—தவாதவப
 பேராகிககலவிநலம்பேனுங்குணசுஞ்ஞம்
 மாறாககணிதபதிமாணபுபெறக—கூறுகின்ற
 நாதகவிதோபண்டிதனையேராஜநம்பியென்றா
 பாற்கவின்சோநாற்பாஸஷபண்டிதனும்—மாற்குநிகர்

மேலோனையென்னபெயரால்விளம்புவது
 ன்லோரறிநதுதுவலுவார்—சீலமுடன்
 பூமிக்கண்வந்தொளிநுமபுகவனும்பொறபுமிகும்
 சாமிக்கண்என்றபெயாசசுறகுணனை—நேமத
 துடனேதெரிநதழைத்திவகோகைமிகமேலாந
 திடனூரிவவாசனததுசசேர்ததிசு—கடலப்போல
 அளவிலாப்பலகலைதேர்ஆன்றவரைககூட்டி
 உளமுலாநதேனோஉரையின்—வளமலிநத
 செய்யபிரசங்கஞ்செய்வித்துக்காதுலுடன்
 துய்யவரிசையன்னூசொற்களித்து—வையகததார
 கொண்டாடகொண்டாடிவாழ்வசெய்தானகொருமிக
 வண்டாடுமுலலைமலாமாலிகையான—திண்டிற்றலும்
 சந்ததியுஞ்சீருநதயையுமபுனிதமிகும்
 செந்திருவுமஇன்புஞ்செழித்துவளா—புந்திபுடன்
 நீழிவாழ்கநிரநதரவக்ராசனத்தே
 ிரீருஞ்சங்கமபெரிதுபுரந—தேடேறுஞ்
 செந்தமிழ்முகிங்குதனைத்தோபுலவோருங்குலமும
 சந்தமிழ்முகுஜாஜசந்தாமோங்கசு—சந்ததமும
 வாழியமேன்மேலுமமதுரைததமிழ்ச்சங்கம
 ஊழிதோறுழிபுயாநது.

சுபம.

இங்ஙனம்,

வி. சிருஞானசம்பந்தம்பிள்ளை,

ஸேதுஸமஸ்தானம் மஹாராஜாஸ் ஸஹஸ்கூல தமிழ்ப்பண்டிட,

இராமநாதபுரம்.

புத்தகமதிப்புரை.

1. பகவத்கீதா:—(தமிழ்மொழிபெயர்ப்பும் விருத்தியுரையும்) ஸர்வஸம்பிரதிபநநாமயும், திரிமதபாஷ்யகாததாசுளாலும் தத்தம் தர்சனத்துக்கிணங்க வியாககியாநங்கள்செய்யப்பெற்றதாயும், ஞானசாஸ்திரங்களிற்சிறந்ததாயும், பகவதவாக்சியரூபமாயுமுள்ள கீதாசாஸ்திரத்தின்பெருமை இவ்வளவென்றுகணக்கிடமுடியாததென்பது யாவருமறிந்ததே. அது இப்பரதகண்டத்திறேன்றிப் பலலாயிரவருடங்களாகப் பலவேறுசமயத்தாராலும் பரிஸ்பபட்டுவந்ததுமன்றிப் பலவேறுபாஷைகளிலும் மொழிபெயராகப்பட்டு உலகமெங்கும்பரவிக் கொண்டிருக்கின்றது. அம்முறையில் நந்தமிழ்மொழிக்கண்ணும் அது செய்யுள்வடிவாகச்செய்யப்பெற்று, திரிமதபாஷ்யங்களின் மொழிபெயர்ப்பாக வசனநடைபிலெழுதப்பட்டு மிருக்கிறது.

ஆயினும், அம்மொழிபெயர்ப்பிறேனறாதபலபொருள்களும் நன்குதோன்றமாறு, சிவநேசசசெவநும், இலங்கைஇராஜாங்கசசட்டநிருபணசலபயின் அங்கத்தவநும், வடமொழிதெனமொழிகளில் வல்லவநும், லோகோபகாரசிலருமான கௌரவ ஸ்ரீமான-பொ. இராமநாததுரையவர்களால் ஒவ்வொரு சலோகவாக்சியங்களுக்கும் மொழிபெயர்ப்பும், அதற்கு வியாககியானரூபமான விருத்தியுரையும் தெளிவான தமிழ்நடையில் எல்லோரும் படிக்கும்படியெழுதப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்து நாவலாகோட்டம் ஸ்ரீமத-ஆ. முத்தத்தம்பிப்பிள்ளையவர்களால் நல்கடித்ததிற் செவவிதாயசசுட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இப்புத்தகத்துக்குக் கொழுமபுநகரிலிளங்கும் மஹாமஹோபாத்தியாய ஸ்ரீமத-மு. ஸாவேஸ்ரசாமர் அவர்களால் வடமொழியிலெழுதப்பட்ட அணிநதுரையையும், அதன் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பையும்நோக்குவாருக்குத் ததவகஞானசாஸ்திரங்களின் சூக்ஷ்மாதததாசனங்களாலும்மேம்பட்ட துரையவாருபெருமை நன்குவிளங்கும். இத்தலையபெருமைவாயந்ததுரையவர்கள் “தாயின்புறுவதுலகின்புறக்கண்டு, காழுறுவாகதறிந்தா” எனனுக்குறக்கிலக்கியமாய், அவர்கள் அருமையாய் ஆராயநதுணர்ந்த னுணுசியஅருமபொருள்களை எல்லோரும் எளிதிலுணருமாறு இப்புத்தகத்தையெழுதிபுகரித்தபேருதவிகுத் தமிழுலகம் நன்றிபாராடக்கடமையபட்டுள்ளது. இதன்விலை ரூபா இரண்டு. வேண்டுவோர் பதிபித்தோர்க்கெழுதிப் பெறலாம்.

2. அரும்பொருட்டிரட்டு:—இது மதுரை நேட்டிவ்காலேஜின் தலைமைத்தமிழ்ப்பண்டிதர் மகா-ரா-ஸ்ரீ ம. கோபாலகிருஷ்ணையாவுக்க ளால இக்காலத்து ஆங்கிலகலாசாலைமாணவர்களுக்குத் தமிழகற்பிக்க விரும்பும்பாடபுத்தகங்களின் முறையைத்தழுவி யெழுதப்படடிருக் 'றது.

இதன் முற்பாகமாகச் சேர்க்கப்பெற்றிருக்கும்பாடல்கள் பலவும், அன்பு, நட்பு, நன்றியறிதலமுதலிய நற்குணங்களைமேற்கொண்டு பல சந்தர்ப்பங்களிற் தக்கோரைப்பற்றிப்பாடிய பாடல்களாகவும் மற்றுஞ் சில அரியகருத்துக்களடங்கிய ஆங்கிலப்பாடல்களின் மொழிபெயர்ப பாகவுமுள்ளன.

அவையெல்லாம் படிப்பவர்க்கினியவாகவும் பொருளறிங்குவன வாகவுமுள்ளன. அவை ஐயரவர்கள் தெளிவாகவும் விரைவாகவும் செய்யுளியற்றத்திறமைபுடையாரென்பவத நன்குவிளக்குகின்றன.

பிற்பாகமாகிய வசனநடையில் அநுமையான பல பொருட் பாடங்களெழுதப்பட்டுள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் பல்நுமறிதற் குரிய பல்வேறுவிஷயங்களை வெளிநிதி மரியவியாசங்களாயுள்ளன.

ஆதலால் இப்புத்தகம், படிப்பவர்க்குப் பலவகையினு மறிவுவளாச சியைப்பயப்பிக்கத் தக்கதாயி ருக்கிறது.

3. ஜீவகாருண்யமாலை —இது கொன்னையூர்மாரியமலைப்பேரில், அமராவதிபுத்தூர் வித்துவான ம-ரா-ஸ்ரீ வயி. கா. க. ராம. அ. இராம னாதச்சேட்டியாருவர்களாற்பாடப்பட்ட 32 பாடல்களடங்கியது. இதி லுள்ள ஒவ்வொருபாடலும் சிறுதெய்வங்களுக்குப்பலிநிஞ்சீவவதை, புலா லுண்ணல ஆகிய இவற்றைச்செய்வோராமனதில் அவை தீச்செயல்க ளென்றும், அவிவேககாரியமென்றும் பதிபுமபடி தெளிவாகவும் செவவி தாகவும் பாடப்பட்டிருக்கிறது. இதன்விலை அணு ஒன்று. வேண்டுமோ ராசிரியர்க்கெழுதிப்பெறலாம்.

4. ஜோதிடகணிதம்:—இது ஜாதககணிதத்துக்கு அங்கமான அஹர்ச்சுக்ணனம், சூரியாதிரவகிரஹஸ்புடம், உபக்கிரஹஸ்புடம், லக்ஷணஸ்புடம், திதிநக்ஷத்திரயோகஸ்புடம், சதேசராசிமானம், தசவாக்கம் சிரகஸமயம் ஆகிய இவையறியுமவிதங்களைத் தெளிவான தமிழ்நடையில வெளியிடுகிறது. ஜாதககணனம் செய்பவர்களுக்கெல்லாம் மிகப் பயன்படத்தக்கது. இதன் விலைமுதலியன தெரியவிருமபுவோர் இதனைப்பதிப்பித்த தரங்கம்பாடி ப. அ. கிருஷ்ணஸ்வாமிப்பிள்ளையவர்களுக்கு முத்திதெரிக.

5. பலதீபிகை:—இது மந்திரேசுவரமுனிவரால் வடமொழியிற் செய்யப்பட்ட பலதீபிகையென்னும் சோதிடநூலின்மொழிபெயர்ப்பாக மிளசை பிரமமபுரீ வேங்கடகிருஷ்ணையரவர்களால் தமிழ்நடையிலெழுதப்பட்டது. இதிலுள்ள இருபத்தாறத்தியாயங்களாலும் ஜாதக பலன்களபலவும் அறியுமாறு சொல்லப்பட்டுள்ளன. இதன் விலைவிவர முதலியன அறியவிருமபுவோர் பறங்கிப்பேட்டை அ. கிருஷ்ணஸ்வாமிப்பிள்ளையவர்களுக்காவது சு. ஏ. குமாரசாமியாச்சாரி அவர்களுக்காவது எழுதிதெரிக.

6. வான்மீகராமாயணக்கிளைக்கதைகள் :— (இரண்டாம்பாகம்) இது, மயிலை ஸென்தோம கலவிச்சாலையில் தலைமைதமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்தபுரீமத-தி.வேங்கடராமையங்காரவர்களால் வான்மீகராமாயணத்தின் ஆரண்யகாண்டம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், புத்தகாண்டம் என்னும் நான்குகாண்டங்களிலிருந்து இருபத்தொன்பது உபகதைகளைச் சிறுவாசியுமியர்க்குமணிங்குமாறு தெளிவானநடையிலெழுதிவெளியிடப்பெற்றிருக்கிறது.

இதில் இடையிடையே சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றபடி கம்பராமாயணத் திவிருநது 115 செய்யுள்கள் எடுத்தாளப்படடிருப்பதோடு அவற்றின் முதற்குறிப்பும், அபிதானவிளக்கமும், பிழைதிருத்தமும் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கின்றன. இது சென்னை ஹைக்கோர்ட்டுஜாயிருந்த ஸ்ரீமான்-ஸா. எஸ். சீப்பிரம்ணியியா கே. சி. ஐ. இ. அவர்களுக்கு உரிமைசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதன் விலை அறு எட்டு. இதன் முதற்பாகம் 1906-ல் வெளியிடப்பெற்றிருக்கிறது. வேண்டுமோர் ஆசிரியர்க்கெழுதிப்பெறலாம்.

7. ஸத்தியவீஜயம் என்னும் ஒரு தமிழ்நாடகம்—இது திருச்சிராப்பள்ளி செயிண்டுஜோஸபகாலேஜ தமிழ்ப்பண்டிதர் வா. பி. வேங்கடராமசாஸ்திரியாரால் வடமொழியிலுள்ள சண்டகௌசிகம் எனலும் நாடகத்தையும், அரிசசந்திரகாவியத்தையும் பெருமபாலும் தழுவி ஏழங்கங்களாக எழுதிமுடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் விலைமுதலிய விவரம் ஆக்கியோர்க்கெழுதியறிக.

8. ராஜாமணி—இது, இராமதீக்ஷிதர் என்னும் தமிழ்நாவலியற்றியவரும், பேனுகொண்டாதாலாகா ஹெட்டிக்கவுண்டெண்டு உத்தியோகத்திவிருப்பவருமாகிய ஸ்ரீமத-அ. ஹரிஹரையரவர்களால் எழுதப்பட்டதொரு தமிழ்நாவல். இயற்கையில் இக்காலநிகழ்ச்சியிலுள்ள லௌகிக வியவகாரங்களைக்காட்டிய மனோபாவத்துடன் படிப்பதற்கினிமையாயிருக்கும்படி யெழுதப்பட்டுள்ளது. இதன் விலைவிவரம் ஆக்கியோர்க்கெழுதித்தெரிக.

பத்திராதிபர்.

கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கந.]

Vol. XIII.

ராஷ்டிரவஸ்

July—August, 1918

No. 9

ரஸாயன நூல்

CHEMISTRY

முகவுரை.

நமதுதேசத்தில் ஆங்கிலங்கற்க இயலாதவாறான 100க்கு 99பேர்களிருக்கின்றனர். இப்பெருமபான்மையோ, அககுறையால் நவீனசாஸ்தரகஸ்யங்களுமும், அற்புதங்களுமும் அறிந்து, அனுபவித்து, ஆநந்திக்கக்கூடாத நிலைமையிலிருக்கின்றனர் இவர்களுக்கு நமதுதேசபாஷைமூலமாய் நவீனசாஸ்தரங்களைக்கற்பிக்கவேண்டுமென்று ஆங்காங்குப் பலமுயற்சிகள்செய்யப்பட்டுவருகின்றன. தேசபாஷைமூலமாய் நவீனசாஸ்தரங்களைக்கற்பிப்பது கடினமென்று சில நவீனர்கள் தாக்கித்துவருகின்றனர். தேசபாஷைகளில் நவீனசாஸ்தரங்கள் எழுதப்படவில்லையென்றும், அவ்வாறு, எழுதுவதற்குவேண்டிய பதங்களும் பரிபாஷைகளும், இதரசொளகரியங்களும் தேசபாஷைகளில் இல்லையென்றும் அவர்கள் கூறுகின்றார்கள். இக்குறையும் ஒருபெருங்குறைதான். ஆயினும் இது தீராககுறையல்ல. இக்குறையைநீக்குவதற்குத் தமிழ்பிமானிகள் பலவிதமுயற்சிசெய்யவேண்டியது அவசியமாகும்.

இக்குறையைநீக்க இயலுமா என்று பரீலக்ஷசெய்ய உத்தேசித்தே சில நூல்களைத் தமிழில் இயற்றத்துணர்ந்தேன். ஏதோ எனதுசிறற்றறிவுக்கெட்டியவரை செல்வவூல(Economy) எனப்பொன்று தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுச் செந்தமிழில் மாதந்தோறும் பிரசுரமசெய்துமுடிக்கப்பட்டது. அங்ஙனமே, ரஸாயன நூலையும் இயற்றுவதாய் உத்தேசம்.

இது, முதன்முயற்சியாதலால் மிகுதிகள், குறைகள், பிழைகள் பல இருப்பது இயற்கையே. ஆதலால், தமிழ்பிமானிகள்யாவரும் அவைகளை நுட்பமாய்க்கவனித்து, அவாக்களப்பிராயங்களைத்தெரிவித்துவருவார்களானால், அவைகள் அன்புடன் அங்கீகரிக்கப்படுவதுடன் நமது தமிழ்பிவிருத்திக்கே பெருஞ்சாதகமுமாகும்.

ரஸாயனநூல். Chemistry.

அத்யாயம்—1.

பரிபாஷைகள்.

ரஸாயனம்:—(மூலம் + அயனம்) மூலம் (Elements), மிசரம் (Mixture), கலபம் (Compound) என மூன்றுவகைப்பட்ட ரஸாயனப் பொருள் (Chemical substances) களின் குணம், ரூபம் முதலான தன்மைகளையும், அவைகளின் பரஸ்பரஸம்பந்தங்களையும், அவைகள் சேரும்முறைகளையும், பிரிபுமமுறைகளையும்பற்றிக் கூறும்நூல் ரஸாயனநூல் எனப்படும்.

ரஸாயனப்பொருள்கள், மூலம் மிசரம் கலபம் என மூன்றுவகைப்படும்.

மூலம்:—(Element). ரஸாயனமுறையாலாவது வேறு எவ்விதமுறையாலாவது வெவ்வேறுபொருள்களாகப் பிரிக்க இயலாத தனிப்பொருள், மூலம் எனப்படும்.

மிசரம்:—(Mixture). இரண்டு அல்லது அதிகமானப்பொருள்கள் கலந்திருப்பது மிசரமெனப்படும்.

கல்பம்:—(Chemical Compound) இரண்டு அல்லது அதிகமானமூலப்பொருள்கள், ரஸாயனமுறைப்படி கலந்து, நாம் ரூப குணங்கள்மாறி, வேறு புதியப்பொருளாவது கல்பம் எனப்படும்.

உதாரணம்:—ஜலம்.

மூலங்கள் = 2 பங்கு ஹைதரம் + 1 பங்கு ஆக்ஸிஜன்.

குறி— $H_2O = \text{ஹை}_2 + \text{ஆ}.$

அதாவது: †ஹைதரம், ‡ஆக்ஸிஜன் என்னும் மூலப்பொருள்கள் முறையே இருபங்கு ஒருபங்காக ரஸாயனமுறைப்படிக்கூடி ஜலம் எனும் கல்பம் ஆகின்றது, என்பதேயாம்.

குறிப்பு:—ஹைதரம் = Hydrogen. ஆக்ஸிஜன் = Oxygen.

† நீர்க்காற்று. ‡ உயிர்க்காற்று.

மிச்சரம், கல்பம்.

மிச்சரத்திற்சேரும்பொருள்கள் தம்தன்மையை யிழக்கமாட்டா. நீரில் உப்பைக்கலந்தால், நீரின்தன்மையும், உப்பின்குணமும் வேறுகத் தெரிசின்றன.

ஆனா கலப்பத்திற்சேரும்பொருள்கள் முன்கூறியபடி, தம்தன்மை களை யிழந்துவிடுகின்றன ஜலத்திற்சேரும் ஹைதரம், ஆகவிரஜன் என்னும் இரண்டிவாயுப்பொருள்களும், தங்கன்குணங்களையிழந்து, ஜலம் எனஹும் புதிய திரவப்பொருள் ஆகின்றன.

சோக்கை, கலப்பு.

சோக்கை.—(Mixture அல்லது Mechanical Mixture). இரண்டு அல்லது அதிகமானபொருள்கள் தம்தன்மைகுலையாதுகூடி மிச்சரமாகமாத்திரம் ஆகும்முறை, சோக்கையெனப்படும்.

கலப்பு:—(Chemical Combination). இரண்டு அல்லது அதிகமானபொருள்கள்கூடித் தம் நாமரூபகுணங்களமாறிப் புதியபொருளாகும்முறை, கலப்பு எனப்படும்.

கட்டி, திரவம், ஆவி.

Solids, Liquids, Gases.

பொருள்கள் உருவத்துக்குத்தக்கவாறு கட்டி, திரவம், ஆவி என மூன்றுவகைப்படும்.

உதாரணம்:—

கட்டி. கல், தங்கம், பனிக்கட்டிமுதலியன

திரவம். ஜலம், எண்ணெய், அமிலம், பாதரசம்முதலியன.

ஆவி. பாரணவாயு (Oxygen), நீராவிமுதலியன.

தன்னிலைமை —(Normal state). சிலபொருள்கள் இயற்கையிற் கூடிகளாகவும், சில திரவங்களாகவும், சில ஆவிகளாகவுந்நிக்கும. எந்தப்பொருளையும் இம்மூன்றுநிலைமைக்கும் மாற்றலாம்.

உதாரணம்:—ஜலத்துக்குத் தன்னிலைமை திரவத்துவம் (Fluidity). அதை அதிகமாக்காய்ச்சுவதால் ஆவியாய்ப்போகவிடலாம். அதிலுள்ள உஷ்ணத்தைக்குறைப்பதாற் (பனிக்)கட்டியாகவிடலாம்.

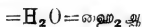
அணு, கணம்.

Atom and Molecule.

அணு—(Atom) மூலப்பொருளைச் சேதனமுறையாத பிரிக்கும் பொழுது கடைசியாய் பிரிக்கமுடியாதபரிமாணம் அணு எனப்படும்.

கணம்—(Molecule) கலப்பொருளைச் சேதனமுறையாத பிரிக்கும்பொழுது, கடைசியாய் பிரிக்கமுடியாதபரிமாணம் கணம் எனப்படும்.

உதாரணம்—ஜலம்

அதாவது ஒருகணம்ஜலத்தில் இரண்டு அணு ஹைதரஜனம், ஒரு அணு ஆக்ஸிஜனும் அடங்கியிருக்கின்றன என்பதேயாம்.

அணுநிறை, கணநிறை

அணுநிறை—(Atomic weight) ஓர் அணுவின்நிறைக்கு அணு நிறை எனப்படும். அது மூலங்களுக்குத்தக்கவாறு விததியாஸப்படும். உலகத்திலுள்ளமூலங்களிலெல்லாம் அதிகலேசானது ஹைதரவாயு. ஆனதால் ஹைதர அணுவையே நிறைமானம் (Unit weight) ஆக்க கொண்டுருக்கின்றனர் ஒரு ஹைதரம் அணுநிறை ஒன்று என்று வைத்துக்கொண்டு, மற்றமூலங்களின்அணுவை அளக்கின்றார்கள்.

உதாரணம். ஆக்ஸிஜன—அணுநிறை 16. அதாவது ஒரு அணு ஆக்ஸிஜன, ஒரு அணு ஹைதரத்தைப்பாராக்கிலும் 16 மடங்கு நிறை யுள்ளது என்பதேயாம்

கணநிறை—(Molecular weight). ஒரு கலப் கணத்தின்நிறை கணநிறையெனப்படும்.

உதாரணம்—ஜலம்=ஹை₂ஆ.

$$அதாவது=2 அணு ஹைதரம் \quad 2 \times 1 = 2$$

$$=1 அணு ஆக்ஸிஜன \quad 1 \times 16 = 16.$$

மூலசாயால் 1 கணம் ஜலம்

18 என்பதேயாம்.

அதாவது: ஒருகணம்ஜலம் ஒரு அணு ஹைதரத்தைப்பார்க்கிலும் 18 மடங்கு நிறைபுள்ளது என்பதேயாம்.

ரஸாயனம், ரஸவாதம்.

Chemistry and Alchemy.

முன்கூறியலக்ஷணப்படி, நாமகூறும் சாஸ்தரத்துக்கு ரஸாயன சாஸ்தரம் என்றுபெயர்.

ரஸவாதம், இருமடி, ரயமமுதலான தாழ்ந்த உலோகங்களைப் பொனமுதலான உயர்ந்த உலோகங்களாகமாற்றும்முறைக்கு ரஸவாதம் என்றுபெயர். முற்காலத்தில், ரஸவாதம்செய்யவேண்டுமென்ற பேராயசயாற செய்யப்பட்டமுயற்சிகளே ரஸாயனசாஸ்தர அபிவிருத்திக்குக் காரணமாயும் அதுகூலமாயும் ஏற்பட்டன.

அத்யாயம்—2.

பஞ்சபூதங்கள்.

Five Elements.

இப்பரபஞ்சமானது பஞ்சபூதங்களால் அமைக்கப் பட்டுள்ளதென்று நமது பூர்வசாஸ்தரங்கள்கூறுகின்றன.

பஞ்சபூதங்களாவன —

- (1) பருகிவி (=மண்=Earth).
- (2) அபபு (=ஜலம்=Water).
- (3) தேயு (=நெருப்பு, ஒளி=Fire).
- (4) வாயு (=Air).
- (5) ஆகாசம் (=Sky).

பஞ்சபூதலக்ஷணங்களாவன —

	1	2	3	4	5
பருகிவி:—	சப்தம்	ஸ்பர்சம்	ரூபம்	ரஸம்	கந்தம்.
அபபு.—	சப்தம்	ஸ்பர்சம்	ரூபம்	ரஸம்.	
தேயு:—	சப்தம்	ஸ்பர்சம்	ரூபம்.		
வாயு:—	சப்தம்	ஸ்பர்சம்			
ஆகாசம்:—	சப்தம்.				

குறிப்பு:—மேற்கூறிய அட்டவணையில், பிடுதிவிக்கு 5 குணமும், அப்புவுக்கு நான்கும், தேயுவுக்கு மூன்றும், வாயுவுக்கு இரண்டும், ஆகாசத்துக்கு ஒன்றுமிருப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

இவை இவ்வாறிருக்க, நவீனமுறையில், பருதிவியும் ஜலமும் கலப்புகளென்றும், தேயுவைச சக்தி (Energy) மாதரமேயொழியப் பொருளல்லவென்றும், வாயுவை மிசரமென்றும், ஆகாசம் சூனயமேயொழியப் பொருளல்லவென்றும் விவரிக்கப்படும்

அத்யாயம்—3.

ஜலம். Water.

குறி— H_2O . ஹைட்ரஜன்.

ஜலம் என்பது சாதாரணமாய் எல்லோரும் அறிந்த ஒரு பிறவிப் பொருளாதலால் முதன்முதல இச்சாதாரணப்பொருளைப்பற்றி விவரிப்போம்.

இது பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றாய்க்கூறப்பட்டிருப்பினும் நவீன சாஸ்திரப்படி மூலமல்ல. ஜலம், இருமடங்கு ஹைதரஜன் (Hydrogen)-ம் ஒருமடங்கு ஆக்ஸிஜனும் கூடிய ஒருகலப்பென்று முன்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஜலத்தைப்பிரிக்கும்முறை—

ஒருகண்ணாடிபுனலினின்றுவாயைச் சடை (Cork) யாலடைத்து அதன்வழியாய் மினஸாரயந்திரத்தின் இருகம்பிகளையும், புனலுட்புகும் படிசெலுத்தி, அகன்றபுறம் மேலேயிருக்குமபடிதிருப்பி, அப்புனலை ஜலத்தாலிரிப்பி, பிறகு தண்ணீரிரைந்த இரண்டிகண்ணாடிகுழாய்களை முன்கூறியபாம்பிகளில், கம்பிக்கு ஒருகுழாயாகக்கவிழ்த்து மின்சார பரயோகமெய்வோமானாற் சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம், குழாய்களிலிருந்தஜலம் கீழே இறங்குவதைப்பார்க்கலாம். ஆனால், ஒருகுழாயில் இறங்கியஜலத்தைப்பார்க்கினும் இன்னொருகுழாயில் இருமடங்கு இறங்கியிருக்கும். ஆனால் ஜலமில்லாத இடம் சூன்யமல்ல. ஜலம் கொஞ்சமாய்க்குறைந்தகுழாயில் ஆக்ஸிஜனும், மற்றதில் ஹைதரஜனும் சேர்ந்திருக்கின்றன. அவைவாசககாற்றுள்ளகுழாயைக் கட்டடைவிரலா

லடைத்துக்கொண்டு தண்ணீரிலிருந்தெடுத்து, ஒரு தழல்திரியைச் செலுத்துவோமானால், திடமென்று அதிசிரிப்பற்றி எரியும். இதுதான் ஆக்ஷிஜனுடையலக்ஷணம். அதேமாதிரி மற்றகருழாயைக் கவிழ்த்த வாறே எடுத்தத தழல்திரியைச்செலுத்தினால், அது ஆக்ஷிஜனிற்போலப்பற்றி எரியமாட்டாது. ஆனால் எரிதிரியை அதிர்ச்செலுத்தினால் அவ்வாயுவிறப்பற்றி நீலவாணமாய் எரியும். இதுதான் ஹைதரவாயுவின் லக்ஷணம்.

இதனால் நாம் அறிவன —

- (1) ஜலம், ஒருகலப்பொருள்.
- (2) மின்சாரபரியோகத்தால் அதை ஆக்ஷிஜன், ஹைதரம் என இரண்டு வாயுப்பொருள்களாகப் பிரிக்கலாம்.
- (3) இரண்டுபங்கு ஹைதரமும் ஒருபங்கு ஆக்ஷிஜனுமாகப் பிரிபும் என்பனவாம்.

ஃ ஜலம் = ஹை₂-ஆ = H₂O.

2 பங்கு ஹைதரம்	+	1 பங்கு ஆக்ஷிஜன்	
நிறை		பொருள்	அணுநிறை.
2 அணுஹைதரம்	=	2 × 1 =	2
1 அணு ஆக்ஷிஜன்	=	16	
—			
1 கணஜலத்தின்	தன்னிறை	=	18
—			

ஜலம்: செய்முறை.

இதேமாதிரி, ஹைதரத்தை எரிக்கும்பொழுது, அது பக்கத்திலுள்ள ஆக்ஷிஜனுடன் கலந்து ஜலமாக மாறிவிடுகின்றது.

குறிப்பு:—மின்சாரயந்திர அமைப்பைப்பற்றிப் பின் யந்திரவிவர அதுபாயத்தில் விவரிக்கப்படும்.

அத்யாயம் 4.

ஆக்ஸிஜன் அல்லது ப்ராணவாயு.

குறி. ஆ. 0

ஜலத்தைப்பிரிப்பதால், ஆக்ஸிஜன், ஹைதரம் என்னும் இருவகை வாயுக்கள் உண்டாகின்றனவென்று முன்கூறப்பட்டது. இப்பொழுது ஆக்ஸிஜனுடைய குணங்களையும், உற்பத்தியையும்பற்றி விவரிப்போம். குணங்கள்.

ஆக்ஸிஜன், என்பது நிறம், ருபம், ருசியற்ற ஒருவாயு. அது சாதாரணவாயுவில் 1 மடங்கு ஹைதரவாயுவுடன் கலந்திருக்கின்றது. அது ப்ளூரன்(Flurine) என்பதைத்தவிர மறமுலங்களுடன்சேர்ந்து ஆக்ஸிஜங்கள் (Oxides) ஆகின்றது. ஆக்ஸிஜன் மறமுலங்களுடன் சேரும்பொழுது சிலசமயங்களில் உஷ்ணமும் சிலசமயங்களில் ஒளியும் உண்டாகின்றன. அதனால்தான் ஆக்ஸிஜன் எரிந்ததென்று சொல்லப்படுகின்றது. பாவைகள், மணல்கள், ஈரங்கங்கள் முதலான பல பொருள்களில் ஆக்ஸிஜன் கலந்திருக்கின்றது. பூமண்டலத்திற் பாதி நிறைகருமேல் ஆக்ஸிஜன் உள்ளது. ஆக்ஸிஜன் பராணிகளின் ஜீவாதாரமானபொருளாதலால், பராணவாயுவென்று சொல்லப்படுகின்றது. ப்ராணிகள் ஆக்ஸிஜனை உட்கொண்டு, தங்கள் இரத்தத்தைச் சுத்தி செய்துகொள்ளுவதுடன், தங்கள் தேக உஷ்ணத்தையும் காப்பாற்றி வருகின்றன. ஆக்ஸிஜனில்லாவிடில் பராணிகள் அரைநாழிகைகூட ஜீவிக்கமுடியாது.

ஆக்ஸிஜன் உற்பத்தி.

செயமுறை.

ஜலத்திலிருந்து ஆக்ஸிஜன் எடுக்கும்முறை முன்விவரிக்கப்பட்டது. இதுதவிர, பலவித ஆக்ஸிஜன்களையும், ஆக்ஸிஜன்கலப்பங்களையும் காய்ச்சுவதால் ஆக்ஸிஜனைப் பிரித்தெடுக்கலாம்.

உதாரணம் — ரஸவீர்தூர (ரஸ-ஆக்ஸிஜம்-Oxide of mercury) ததை ஒருகுழாயினிடிக் காய்ச்சினால், ஆக்ஸிஜன்பிரிந்து வெளியே வரும். அதை வகரநாளம் (Bent tube) மூலமாய் ஒரு சீசாவில் அடைத்துக்கொள்ளலாம்.

பரீகை. Test.

ஜ்வாலையில்லாமல் தழுவடன்கூடிய ஒருதிரியை ஆக்ஸிஜனுள்ள சீசாவில் துழைத்தால் அது பரகாசமாய் ஜ்வாலையுடன் எரியும். அவ்வாறு எரிவதால், கரியமிலவாயு (Carboric acid gas) உண்டாகும்.

ஆக்ஸிஜன்கல்பங்கள்.

Compounds of Oxygen.

ஆக்ஸிஜன் பலபொருள்களுடன்சேர்ந்து கலப்பங்களாகின்றது. அவை, அநதநதப்பொருள்களைப்பற்றிககூறும்பொழுது விவரிக்கப்படும்.

பொருள்களுடன் ஆக்ஸிஜனசேர்ந்து உண்டாகும் உப்புக்கள் ஆக்ஸிஜன்கள் (Oxides) என்ற சொல்லப்படும

உதாரணம்:—

வழக்குப்பெயர் பரிபாஷை ஆங்கிலம்

ரஸவிரதாரம் ரஸஆக்ஸிஜம் Red oxide of mercury.

நாகபஸ்பம் நாகஆக்ஸிஜம் Oxide of zinc.

மிருதாரசிங்கி ராயஆக்ஸிஜம் Oxide of lead.

அத்யாயம் 5.

ஹைட்ரம்.

Hydrogen.

குறி. ஹை=H.

ரஸாயனப்பொருள்களிலெல்லாம் மிகவும் லேசானது ஹைதரம். இது ஒரு மூலப்பொருள். வாயுருபமானது. இது முன்கூறியபடி ஜலத்திலும், அமிலங்(Acids)களிலும் இருக்கும். இது மிகவும் லேசான மூலமானதால், ரஸாயனப்பொருள்களிலெல்லாம் நிறைமான(Unit weight)மாக அறுவாடிக்கப்பட்டுவருகின்றது.

குணம்:—ஹைதரம் என்பது சிறம், நுரம், நுசியற்ற ஒருவாயு. மூலங்களிலெல்லாம் மிகவும்லேசானது.

சோதனை. Test.

ஹைதரம் நிறைந்த சீசாவைக் கவிழ்த்தவாறேபிடித்து, ஒரு எரி திரியை அதனுட்கொடுத்திலை அதிலுள்ளகாற்று எரிவதையும், திரி

அணைந்துபோவதையும் பார்க்கலாம். மறுபடி திரியைவெளியே எடுக்கும்பொழுது அதேஜவாலையால் திரியும் எரியும். இதுதான் ஹைட்ரவாயுவின் லக்ஷணம்.

ஹைட்ரம் செய்முறைகள்.—ஹைதரம் பலமுறைகளால் எடுக்கப்படும்.

(1) ஜலத்திலிருந்து மின்சாரபரயோகத்தால் ஹைட்ரம் எடுக்கும் முறை முன் விவரிக்கப்பட்டது.

(2) ஒரு மிளகளவு பொடாஸியம் என்னும் உலோஹத்தைத் தண்ணீரிற்போட்டால், அது தண்ணீரில் மிதக்கும். தண்ணீரைத் தொட்டவுடன் அதைச் சுற்றித் தீப்பறறி எரியும். அதாவது பொடாவியம் ஜலத்திற்பட்டவுடன் ஜலத்திலுள்ள ஹைதரம் பிரிகின்றது. அப்பிரிவாலுண்டாகும் உஷ்ணத்தால் ஹைதரம் எரிகின்றது. ஜலத்திலிருந்து ஹைதரம்பிரிந்தவுடன் அதனுடனிருந்த ஆகஸிஜன், பொடாஸியத்துடன்சேர்ந்து, பொடாவியஆகஸிஜம் அல்லது பொடாவியகாரம் (Alkali potash) உண்டாகின்றது. இப்பகுதிய பொருள்களந்த தண்ணீரில், சிவப்புலிட்மஸ் நீரைக (Red litmus Solution) கலந்தால் அது நீலவாணமாய்விடும் சிவப்புலிட்மஸ்ஸை நீலமாக்குவதுதான் கார (Alkali)ங்களின் லக்ஷணம்.

குறிப்பு:—பொடாவியத்தை மண்ணெண்ணெயில் வைத்திருக்க வேண்டும். காரறு அல்லது சரம்படுமபடி வைக்கலாகாது. கத்தியால் அதைத் துண்டிச்சுக்கவேண்டும்.

(3) இதேமாதிரி ஸோடியம் என்னும் லோஹத்தைத் தண்ணீரிற்போட்டால் ஹைதரம்பிரிந்து சோடாக்காரம் உண்டாகும். ஆனால் உஷ்ணம் சுவலப்பமானதால், ஹைதரம் எரியமாட்டாது.

வேறுமுறைகள்:—பொடாவியம், ஸோடியம் என்னும் *உலோகங்களால் ஜலத்திலிருந்து ஹைதரத்தைப்பிரிக்கும்முறைகள் கூறப்

*லோஹம் அல்லது உலோஹம் = Metal, உலகம் = World. வித்யாஸததைக் கவனிக்கவும்.

பட்டன. இதேமாதிரி மற்ற உலோகங்களைக்கொண்டும் ஹைதரவாயு வைத் தண்ணீரிலிருந்து எடுக்கலாம். அப்பொழுது ஹைதரம் பிரிந்தது போகப் பாக்கி ஆகஸிஜன் அந்தலோகங்களுடன்சேர்ந்து ஆகஸிஜ் (Oxides)களாகின்றன.

உதாரணம்:—

(4) அயம் (Iron) அல்லது இரும்பாற்பிரிக்கும முறை:— ஸோடியம், பொடாவியத்தாற் குளிராக்கியிலேயே ஜலத்தைப்பிரிக்க லாம். ஆனால், அயம்போன்ற சில உலோகங்களை பழுக்கக்காய்ச்சப்பட் டாலொழிய ஜலத்தைப்பிரிக்கமாட்டா. இரும்பைப் பழுக்கக்காய்ச்சி ஜலத்தில் துழைத்தால், ஹைதரவாயு பிரிந்துவிடும். மிகுதியான ஆக ஸிஜன் இரும்புடன்சேர்ந்து அயஆகஸிஜம் (Oxide of iron) ஆகும். இதுதான் துரு (Iron rust) எனப்படும்.

சில உலோகங்கள் அமில(acids)சம்பந்தமானால்தான் ஜலத்தைப் பிரிக்கமுடியும்.

உதாரணம் —ஒருசீசாவில் தண்ணீரெடுத்தது, அதில் ஒரு சிறு ங்கத்(Zinc)துண்டைப்போட்டால், ஒருமாறுபாடும் ஏற்படாது. அத னுடன் கொஞ்சம் கந்தகாமில்ம் (Sulphuric acid)சேர்ப்போம். உட னே அது பொங்க ஆரம்பிக்கும். இதுதான் காற்றப்பிரிவதற்கு அடையாளம். அவ்வாறு பிரிந்துவரும்வாயுவை வகரநாளத்தால் இன் னொருசீசாவிற சோத்துக்கொள்ளலாம். இதைச் சோதனை('I'est)யால் ஹைதரவாயுவென்று அறியலாம்.

நாகம்+கந்தகாமில்ம்=நாககந்தக உப்பு+ஹைதரம்.

நா + ஹை₂கஆ₄ = நா க ஆ₄ + ஹை₂.

$Zn + H_2SO_4 = ZnSO_4 + H_2$.

குறிப்பு:—

நாககந்தக உப்பு = பாலதுத்தம்.

ஹைத்ரவாயுவின் லக்ஷணம்.

(1) ஹைதரம் ஓர் எரிபொருள் (Inflammable). அது நீலவாணமாய் எரியும்.

(2) அது தானாகவே எரியுமேயொழிய, இன்னொரு பொருள் எரிவதற்குச் சாதகமாயிராது.

(3) அது எல்லாப் பொருள்களிலும் லேசானது.

சோதனை:—ஹைதரம் நிறைந்த சீசானை எப்பொழுதும் கவிழ்த்துத் தான் பிடிக்கவேண்டும். நிமிர்த்தவுடன் அது பறந்துபோய்விடும். இதனால் ஹைதரம் காற்றைவிட லேசானதென்றறியலாம்.

ஹைத்ரகல்பங்கள்.

Compounds of Hydrogen.

ஹைதரம் பலபொருள்களுடன் கலந்து கல்பங்களாகின்றது. அது எல்லா அமிலங்களிலும் கலந்துருகுகின்றது. உலோகத்துடன் (ஹைத்ரமிலமதவிர மற்ற) அமிலம் சேரும்பொழுது அந்தந்த லோஹஸம் பந்தமான உப்பும், ஹைத்ரமும் உண்டாகின்றன.

ஹைத்ரமும் ஆக்ஸிஜனும் மறற்பொருள்களுடன் கலந்து உண்டாகும் உப்புக்கு ஹைத்ரஜம் (Hydrate) என்றபெயர். ஹைத்ரகல்பங்களைப்பற்றி ஆங்காங்கு விவரிக்கப்படும்.

(தொடரும்.)

ஆர். எஸ். நாராயணஸ்வாமி ஐயர். B.A., B.L.

உயிரின் தன்மை.

(பசுலக்ஷணம்.)

—:0(௨)0:—

இவ்வியல்பின் பூர்வபக்ஷத்தைச் சித்தாந்ததூல்கள் அதிகமாக விரித்துக்கூறும். சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் மூன்றாம் நான்காம் சூத்திரங்களிலும், பின்னையநூலின் உலகாயதன்மதம் பௌததமதம், சமணமதம் முதலியவைகளின் பரபக்ஷத்திலும் இதனவிரிவைக் காணலாம் சிவபிரகாசத்திலும் உண்மையதிகாரத்திற் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளைத் தொகுத்துக்கூறுமிடத்து உயிர் பூதமல்ல, பொறியல்ல, கரணங்களல்ல, பிராணனல்ல, உடலல்ல, இவைகளின்கூட்டமல்ல, கடவுள்ல்ல, வெறும் அறிவுமல்ல, அறியாமையுமல்ல, உருவல்ல, அருவல்ல, உருவருவல்ல, தூலமுமல்ல, சூகசுமமுமல்ல, செயலற்றதுமல்ல, செயலுள்ளதுமல்ல, அணுவுமல்ல, விபுவுமல்ல என்பதே.

ஆயின் இதனுண்மைதான் என்னவெனில், சிவஞானபோதம் 4-ம் சூத்திரம் 2-ம் அதிகரணம் உதாரணச்செய்யுளில், 'அதுவதுவாதல்' என்றும், 3-ம் அதிகரணத்தில் 'அருப்சொருபியாய்' நிற்கின்றதென்றும், 5-ம் சூத்திரம், 1-ம் அதிகரணத்தில் "அவற்றின் (ஐம் பொறியின்) ஆனமா ஒற்றித்துக்காணினல்லது அவையொன்றையும விடயியாவாகலான" என்றும், 2-ம் அதிகரணத்து, 'தமதுமுதலாலே யுணரும்' என்றும், 8-ம் சூ 3-ம் அ. "அவைதாம் பனிங்கிவிட்டவன் னம்போல காட்டிறறைக்காட்டிநிறறலான" என்றும், உதாரணச்செய்யுளில் 'பன்னிப மீமகாட்டுமபடிமபோல' என்றும்,

சித்தியாரில், சுபக்கம், 4-ம் சூ 10-ம் செய்யுளில்,

"அசித்தருவியாபகம்போலவியாபகமருவமன்றாய்
வசித்திவருமவியாபியெனுவழக்குடையனாகி
நசித்திடாஞானச்செய்கியநாதியேமறைத்துநிற்கும்
பசுத்துவமுடையனாகிபசுவெனநிற்குமானா"

என்றும், 5-ம் சூ. 3-ம் செய்யுளில் “அறிவிக்கஅறிவன” என்றும், பரபுகழ்ம் உலகாயதனமதமறுதலை 20-ம் செய்யுளில்,

“அங்கியானதுதானுமொன்றையணைந்துநின்றிருக்கிழந்திடும்
பங்கியாதுயிர்தானுமிப்படிபற்றியல்லதுநின்றிடா” என்றும்,

சிவப்பிரகாசம், உண்மை, 5-ம் செய்யுளில் ‘அதுவதுவாகக் காணும்’ என்றும்,

திருவருட்பயனில், (2-ம் அதி 8-ம் செய்யுள்)

“இருளினிருளாகியெல்லாதததினெல்லாம்
பொருள்களிலதோயுவி”

என்றும் பழக்கப்படுகின்றன. இவற்றிற்காணப்படும், உயிரின அதுவதுவாதறதன்மையையும், பற்றின்நிறைவாகாததன்மையையும் பற்றி இவகு விரிக்கப்படும இவறும் பற்றி, இடபொழுதுள்ள உரைகளில், ஒருவரும், அவ்வளவாய விரித்து பேசவில்லை சிவஞானமகாபாடியம், 6-ம் சூத்திரத்தின்கீழ், யோகிகள் இவ்வான்மாவின் குணத்தைப்பற்றி நமது அத்துவிதசித்தநாதத்தை விளக்கியுள்ளார். உயிரினகுண மினனதெனவே, பாசத்தோடும், பதியோடும் இன்னவிதசம்பந்தம்பெற்றிருக்கின்றதெனத் தெற்றென அறியலாம், ஆகையால் இவ்வாராய்ச்சியின்விசேஷமும் விளங்கும்.

மேல, அதுவதுவாதல் என்பதன்பொருள் சார்ந்ததன்வண்ணமாதல், யாதொன்றுபற்றின் அதனியலபாயகிறதல், அதாவது, உயிரின உண்மையியலடிபாடியிலும், இன்னொருதாரத்தத்தோடு ஒற்றிநிற்கும்போது, தன்னிபலடி சுவகந்திரம் முகலிய்கெட்டு, எதனோடு சார்ந்ததோ அன்னசொருபமடைந்து, தான் என்பதொன்றில்லாமல் முழுதும் மறைந்துநிறதல். “இளமையும், வெண்கும்தாசியும் எல்லாப்பதிப்பையும் ஏற்கும்” என்றும் ஆங்கிலப்பழமொழிப்போல், ‘மனிதருடையமனத்தில் வெளியினின்று எதிர்ப்படும் எல்லாப்பொருள்களும் செயல்களும் பதிகின்றன பிள்ளைகளிடம் தங்கள் தாய்தந்தையரின் நடைஉடைபாவனை, குணம், குற்றம், தொனியெல்லாம் பழகின்றன மாணுக்கர்களிடம் தங்கள் உபாத்தியாயருடைய மாதிரிகளெல்லாம்பழகின்றன. பட்டினத்தான ஒருவன் திருநெல்வேலியில் வசிப்பானாயின், அவனுக்குத் திருநெல்வேலியாருடைய ஒருமாதிரியானபேச்சு பிடிபட்டுப்போகின்றது.

“கலலாரைக்காண்பதுவும் நன்றே”

“தீயாரைக்காண்பதுவும்தீதே”

என்ற நம் ஓளவைப்பிராட்டியினமுதுமொழிகளையே நாம் கவனிக்க வேண்டும். மேலும் இதனுண்மை பலகாலும் எடுத்து ஒதப்படும பின்வரும் தேவர்குறளாலும்போதரும்.

“நிலத்தியலபால்நீர்நிரந்தற்றுகுமாநீதர்க

கினத்தியல்பதாகுமாநிவு”

நீர் எந்தநிலத்தோடுசேர்ந்ததோ அதன்தன்மையாதலபோல, மனித நுடையதுணமும், அவாகளசோங்க இனத்தின்தன்மைபோலாரும் வானத்தினின்று இழியும் சலம் நிறமும் நுகியுயிலலாதது. செமமண்ணில்விழ்ந்தசெல்லுமபோது செந்நிறமாயும், கருமண்ணில் ஓடும் போது கறுப்பாயும், உவாநிலத்திற பாயுமபோது உவர்ப்பாயும், கலங்கியும் அழுக்கடைந்தும், தன சன்மையும் நிறமும் பரிசுத்தமும மாறி நிற்கும். அதுபோலவே மனிதனும் நல்லோருடன்சேர்ந்தபோது நல்லவனாகின்றான். தீயவரோடுசேர்ந்தபோது தீயவனாகின்றான். இவ்வினவிதி (Law of Association) பின்வருமாறு பேசப்படுகின்றது. “நாம் எதனை உய்ததுணருகின்றோமோ, எதனுடன் கூடுகின்றோமோ, அதுபோலாகின்றோம்” இவ்விதி, ஜீவாததவநூல்களிற்பெரிதும் விளக்கப்படுகின்றது.*

*இதற்கு ஒப்பாக, புறபூண்டுகளிலும், பசு பசுதி கீடமுதலியவைகளிலும், விளவரும் வேறவேறான தோற்றங்களைக்காட்டலாம். அநேகமாய்த தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும்பொருட்டுப் பூச்சிகளும், பறவைகளும், மிருகங்களும், அவைகள் வசிக் குமிடமபற்றி நிறமமாறுகின்றன. பச்சையிலைகளிலும் செடிகளிலும் வசிக் குமும் பூச்சிகளும் புழுக்களும் பச்சைநிறமடைகின்றன. கொம்புகளிலும், பட்டையினமீதும் ஊரும்போது, பட்டையின் நிறத்தையும், குச்சி, இலைத் தாள்களின் உருவத்தையும் அடையும் வளக்குப்பூச்சியின் முட்டைகளிலிருந்திண்டாகும், குச்சிப்புழுக்கள் (Stick-caterpillars) நெட்டுக்குத்தாய்த தலைமேலும் கால்மேலுமாய்நிற்கும்போது அக்கிளைகளின் சிறகுச்சியினின்றும் வேறுபடா குச்சிப்புச்சிகள் அல்லது குயிரிம்பூச்சிகள், (மழைப்புச்சி அல்லது ஓட்டைப்புச்சி என்று தமிழில் வழங்கப்படுவன), தமக்கு விரைவாகச்செல்லும் சகதியின் மயலால், நாம் வசிக் கும இடம்பற்றி, அத்தந்த இலைபோலவும், குச்சி போலவும், பூக்கள், புற்கள் போலவும் உருவடைந்து, செடிகளில் உலாவும் மறந்த துயிமுதலியபூச்சிகளை ஏமாற்றிப்பிடித்த இரையாக்கிக் கொள்கின்றன. இப்பூச்சிகளில் வாகையிலைக்கொத்தைப்போலவும், அறுகம்புற்கொத்தைப்போலவும் (காயந்தபுல்தனியுள்பட) சிலவற்றைப் பார்த்திருக்கின்றோம்.

டார்வின் பண்டிதர்காட்டியது, பன்றிகளை வளர்ப்பவர்கள் பன்றி முகமும், குதிரைகளை வளர்ப்பவர் குதிரை முகமும் உடையதாக உள்ள பது. ஒரு தலைவனும் தலைவியும் ஒப்பற்ற காதலுடன் வாழும்படி, முகவிலாகம் ஆரம்பத்தில் எவ்வித வேறுபாடுமையதேனும் வரவர அவ்விருவர்களுக்கும் ஒரே ரூபமடையவும் செய்கின்றது. அவர்களுக்கு இரு உடம்பும் ஒரு யிரும் என்பது அல்லவோ உண்மை உயிரோன்றாக உடம்பும் ஒன்றாயிற்று. இவர்களில் ஒருவர்க்குண்டாகிய எண்ணம் மற்றவருக்கும் அதே நேரத்தில் உண்டாவதையும் நாம் கண்டுகொண்டிருக்கின்றோம். “இயற்கையிலுள்ள தெய்வீக இயல்” (Spiritual Law in the Natural world), என நமது பின்வருமாறு காண்கின்றோம் “எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகிய மூலத்தை உயர்த்துணர்ந்தவிவேகிகள் அதனோடு ஒற்றித் துறியற்றலால், அவர்களும் காரணங்களாகின்றார்கள்; எதனை உயர்த்துணர்ந்தோமோ, எதனோடு நெருங்கச்சாரந்தோமோ, அதனவண்ணமாவோமென்பது

ஒரு செடி பச்சையாயிருந்து பழுப்பு வண்ணமடையும்போது, இப்பூச்சிகளும் நிறமாறுகின்றன. பச்சோந்தியினியல்பு மிகவும் ஆச்சரியமானது. பயத்தினால் நிறம் மாறுகின்றதில்லை கூட்டிலிருக்கும்போதும், நிறம் மாறுகிறது ஆனால் ஒடும போது, தரை சுவப்பாயிருந்தால் சுவப்பாயும், கற்ப்பாயிருந்தால் கற்ப்பாயும் இருக்கும். மரத்தில் ஏறும்போது பட்டைநிறமாயும், இலைகளிலிருக்கும்போது பச்சைநிறமாயும் நிறம் மாறுகின்றது. பறவைகள் எவ்விடம் கூடுகள் கட்டிகின்றனவோ அந்த நிலத்தின்காராக நிறமடையும். சிங்கத்தின் நிறமும் அது வசிக்கும் இடம்பற்றியே செடிகள் இல்லாத ஆப்பிரிக்காதேசத்துப் பாலைநிலத்திலே, சிறு குன்றுகளிலுள்ள துழைகளில் அவைகள் வசிக்கின்றன அககுன்றுகளின் ஓரம்பிற்கும்போது, வேட்டைக்காரர்களுக்காக அவைகள் புலப்படமாட்டா, அப்பாறைகளின் நிறமும், சிங்கங்களின் நிறமும் விரவியற்றலால் சித்திரக்காரர்களும் படநீட்டிமபோது இவ்விவலை நன்கு விளக்குகின்றார்கள். தூரநின்ற பாரக்கும்போது சிறு குன்றுகளாகத் தோன்றெரியும் நெருங்கி உற்றுப்பார்த்தால் தான் பாரையென்றும், மிருகங்களென்றும் பாடுபடுகின்றனவாம். புலிகளின் நிறமும் அவைகள் வசிக்கும் மரமடாத சோலைகளின் மாத்சியே. அச்சோலைகளில், ஒளியும் நிழலும் மாறி மாறிப் புலிகளின் படையும் நிழலும் ஒளியும் போன்றது. அதனால், அவற்றை மற்ற செடிகளும் முதலியவைகளினின்றும் பிரித்துக் காணமுடியாது. ஒருவன் கிச்சிலி மரத்தின் இலைகளைப் பார்ப்பானாயின், அதிற் பச்சிகளின் கற்ப்பும் வெளுப்புமான மலத்தைப் பாரக் கலாம். அவைகள் மலமல்ல, அதுபோன்ற புழுக்கள். அவைகள் பச்சிகளுக்கு இரையாகாதிருக்கும் பொருட்டி அப்படி மாறுவேடம் பூண்டிள்ளன. சில பூக்கள் (புல்லுருவிய் பூக்களில்) (Orchids) விசேஷமாய் தும்பிகளையும் புழுக்களையும் மற்ற உருவங்களையுமே ஒத்திருக்கின்றன. பாடினாதுரை எழுதிய பூச்சிவருக்காதிசயம், (Romance of the Insect world) என நமது தாலில், 6, 7 அதிகாரங்களில் இன்னும் பார்க்க.

என்றும் மாறாதவிதியாதலின். நாம் எவருடன் நெருங்கிவாழ்கின் றோமோ, அவர்களைப்போ லாசின்றோம். முகவிலாசமும், பேச்சும், உருவமும் ஒன்றாகின்றது ஒரொருகால், ஒருபின்னை தன்தாயின் வேறாய்ச் செவிவிததாயினுடைய உருவமடைகின்றது.” இவர்கள் கூறும் மனோகரணபலம், அல்லது குணடேபண்டிதா (Professor Kunte) கூறும் மனிதனுடைய மறைந்தசக்தி (Potential Power) தான், நாமகூறும் அதுவத வாழ்நன்மை. இந்நகுகுணந்தான் எல்லா வுபாசனைகட்கும், சாதினபாவனைகளுக்கும் ஏதுவாய்ப் பந்தமோகூடங் கள எயதுவதற்கும் ஆதாரமாயுள்ளது. நாம் முற்றறிவு, பரிசுத்தம், கட்டினமையுடையவாகளாயின, சிறற்றிவும் அழகுகும் கடும் நமக் கேன்வந்தது? சிறற்றிவும் சிறுதொழிலும் உடையவர்களாவதிலை யெனின், அது எல்லாருடைய அநபவதனுக்கும் மாறாகும். வந்த காரணம் தெரியாதெனின், கேட்டதையே மறுத்துசொல்லுவதென் னும் தோல்விததானமடைந்து, தாக்கதியாயதனுக்கு மாறாகும். முற் றறிவுடையது சிறற்றிலையடைந்ததென்பதற்குச் சான்று ஏதாவது உண்டா? எவவிதமாயப பின் நமக்குத்தெரிந்தது? இவ்வினத்தார் ஆபதவசனம், சுருதிவார்க்கு என்று கடைசியாகக் கூறுவார்கள். இவர்களகூறும் ஒவ்வொருசுருதிக்கும் பதிறசுருதிகள் சித்தாந்தி களும் காட்டக்கூடுமே? உயிர் இறைவனலன் எனகாட்டும சுருதிகள் ஏராளமாகவும், ஏகமென்பதைச்சாதிக்கும்சுருதிகள் மிகவும் அற்ப மேயன்றோ? இவ்வற்பசுருதிகளும், நம சித்தாந்ததனுக்குமுரணு காமையைப பின்விளிக்கப்போகின்றோமாதலால், நங்குக்காட்டுமுயிரி னியல்பு, மனிதன் பந்ததனுக்குப்பட்டு, சிறுதொழில் அடைந்ததை விளக்கும். உடம்பினும், ஐயம்பொறி கரணங்களினும் வேறுகிய உயிர், தான் அவைகளாகப பாவிப்பதனால், அவற்றின்கர்மங்கள் நிகழ்ந்தன, அது தன் உடம்பினையேபெரிதும்பாராட்டினது. உடம்புக்கும் கரணங் களுக்கும் எது இனபத்தைதகருமோ அதனையே ஒருவன்செய்யலுற் றான். துன்பத்தைத்தருவனவற்றின்பேரில் வெறுப்படைந்தான். இந்நிலையற்ற உடம்பின்சகத்தைவிரும்பிப பிற உயிர்களிடத்தும், தன் இறைவனிடத்தும் தான்செய்யவேண்டியகடமைகளை மறந்து பாவங் களைச்செய்தான். அவா என்பது அவன் உள்ளத்திற்ற்புந்து பலவர்

தப்படுத்திக் கீழே அவனை விழ்த்திற்று.* இவ்வாசையே, எல்லாப் பிறப்புக்கும் காரணமாகின்றது. பொய்யாமொழியாரும் இதனை இரண்டு திருக்குறளால், தொகுத்துக்கூறுகின்றார்.

“அவாவெனபவெல்லாஉயிராகும் எஞ்ஞான்றும்
தவாஅப்பிறப்பீனுமவிதது”

“காமமவெகுளிமயக்கமிவைமுனறன்
நாமமகெடகெடுமரோய”

அங்குத காமம் என்றது நமபொறிகளுக்கும் இனபந்தருவதில் ஆசை அல்லது வேண்டிதல துன்பமதருவதில் வெறுப்பு அல்லது வேண்டாமையே வெகுளி மயக்கம் என்பது மெய்யுணர்தல் எனனு மதிகாரத்தின் முதற்குறளில் இன்னதெனவிளக்கியிருக்கின்றது.

“பொருளல்லவற்றைப்பொருளெனதுணரும்
மருளாமைமாணப்பிறப்பு”

இம்மருள், மயக்கநதான் ஆணவம், அகங்காரம், அவிததை, (அவிச்சை) அஞ்ஞானம் என்பது. ஒருபொருள் இல்லாவிடதது அங்கு ஒருபொருள் இருப்பதாக உணர்வது மயக்கமல்ல. இததிருக் குறளின்படி ஒரிடதது ஒருபொருளிருக்கவும், அதை இன்னொரு பொருளாகத் திரிவுபடவுணர்தலே மயக்கம். கிளிஞ்சில் இல்லாத போது வெள்ளியென்று ஒருவன் உணராதான் இது ஒன்று. கிளிஞ் சில் இருக்கும்போது அதனை வெள்ளியென்று அறிதல் இன்னொன்று.

* பகவத்கீதை - 3-ம் அதி - 36, 37, 38-வாகியங்களைக்கவனிக்க.
“பன்னிறங்கவருமபடிகம்” என்ற பண்டை உவமானமும் படிக்கப்படுகின்றது.
வார்வேடியரே! எதனால் இழக்கப்பட்டு எதனால் பலவந்தமாய்ப்பந்திக்கப்பட்டு,
மனிதன் இச்சையில்லாமலே பாவம்செய்கின்றான்.

“அன்புடன்பகவான்கூறுகின்றார் ரஜோகுணத்தின்காரியமாகியஆசையால் தான். அது அவனைமுழுதும் மாசுபடுத்தியது. முழுதும் எரித்தது. அதலே இவ்வுலகில் நமக்குப்பகையென எண்ணு. அகநி புக்கயினாலும், பளிங்கு தூசியினாலும், வயிற்றிற பிள்ளை சுருப்பப்பையினாலும் எவ்விதம் மூடப்படுகின் றனவோ அவ்விதமே, மனிதன் இதனால் மூடப்படுகின்றான்.”

† பரிமேலழகர், தம் அருமையானஉரையில் வடமொழியார் குற்றங்கள் ஐந் தாகக்கூறுவரென்றார் அவை, அவிததை, அகங்காரம், காமம், வெகுளி பற்று ஏன்பன. யோசகருத்திரம் II(3)-ல் காண்க. முன்னிரண்டும் மயக்கத்தி லும், பின்மூன்றும் காமம் வெகுளியிலும் அடங்கும்.

உலகம், உடம்பு முதலிய ஒன்றுமில்லாதபோது தான் எல்லாம் அவையாகநினைத்தல் இதுவொன்று. உலகம், உடம்பு முதலியன இருக்க, அவற்றைத் தானாக அறிதல மற்றொன்று முன்னையதை மித்தியாவாதமெனவும், பின்னையதைச் சத்காரியவாதமெனவும் கற்றறிந்தோர் கருதுவர். இகனையே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராயனாரும் அத்துனிதசித்தாந்திகளும் ஒப்புவது. இதில், ஒன்றையும் பொய்யென்று ஒதுக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஒன்றை ஒன்றாக மதிப்பதனால், முதனமுதற குற்றம் உண்டாக, அதினின்று மற மெல்லாக்காமங்களும நிகழ்ந்தமை போதருகின்றது. இச்சிவஞான மும்மேற்காடைய உயிரின தன்மை உண்மையினமேல், நிகழ்வதற்கு ஏதுவல்லே.

தானகடியதோடு தன்னை ஒன்றுபடுத்துமசக்தி மனிதனுக்கு இல்லையேல், தன்னைத் தனதேகமாகத் தவறமாட்டான். பேய்நபன் முதருடைய “மனதும் தேகமும்” என்ற துண்ணியநூலைவாசித்தோர் பின்வருபவற்றைக் கவனித்திருப்பார். மனது, உடம்பு மூளையல்லவாகியும், மனதும் உடம்பும் ஆதிஅந்தமாகச் சம்பந்தப்பட்டு இவற்றின்தோற்றங்கள் நேர்பட்டும் ஒன்றுபட்டிருக்கின்றன. மனது கர்த்தா, கருதுவானாயிருந்தும் (Subject) கருதப்படும் நிலையில் (objective condition) உடம்போடு அதுவதுவாகி உடம்பிலும் மூளையரம்புகளிலும் கெட்டுப்போகின்றது.* அப்படி மனதுகெட்டுப் போயினும், மனமில்லாதபோது உடம்பு, (பொருள் விஷயம்,) என்பது ஒன்று ஏற்படாது. சார்ந்ததனவண்ணமாகும் இம்மனபலமே தன்னிழப்படைதல் எனனும் சக்தியாகவும் கூறப்படும். உயிர் தன்னைத் தன்னுடம்பில இழந்து உடம்பாகியது; உயிர் தன்னைச் சிவத்தில் இழந்து சிவமாகியது. இங்கே இருதச்சக்தியினால், மனிதன், எவ்வண்ணம் மிகவும் இழிவான மிருகபிராயத்திலுமுந் திகழ்ந்தோ, அவ்வண்ணம் அதி உன்னததெய்வபிராயம் அடைகின்றான் என்பதைக் கவனிக்கற்பாலது. அவ்விதமானால் இருகுணத்தை மனிதனுடையகுற்றமாகவும் குணமாகவும் கொள்ளவரும். இப்பகுதியை நாம் ஆராய்வாம். ஒவ்வொரு மதவாதிகளும, ஆஸ்திகர்களோ, நாஸ்தி

* கெடுதல் அழிதல் எனனும் பொருட்டன்று. ‘சாவிக்கெட்டுப்போய்விட்டது’ என்பது உலகவழக்கு ‘நாண்கெட்டு’ என்பது உயாந்தோர்வழக்கு.

சுந்தனோ, மனிதன் கடைதேறி உய்யும்பொருட்டு, சமயநெறிகளை யும் கடமைகளையும், நீதிநெறிகளையும் கடமைகளையும் கறபிக்கின்றார் கன். ஆனால் அநநடையைக்கடைப்பிடித்ததுநடந்தால், உய்யும்வழி எவ்விதமசித்திருமென்பகைக் காட்டினாகளில்லை. சாதனசதுஷ்ட யங்களை அதுசரித்து குரு உபதேசமடைந்து, தவஞ்செய்து, அட் டாங்கயோகமுதலியசாதித்தால், அவிததையினின்றும், பாவங்களி னின்றும் ஒருவன் எவ்விதம் விடுபடுகின்றான் என்பதை விளக்கினாக னில்லை. இல்லையேனும், இதன்மூலம் பண்டைச்சாங்கியோகநூல்க னிலும், சித்தாந்தசாதந்நர்களிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது கபில பாதஞ்சலிகமதங்களில், உயிரினுண்ணமையை ஒப்பி, அதன்மேறசெல்லு மாறுகாட்ட உயிரினதன்மையை நிராககவேண்டி வருகது ஆகவே, இவ்விருமதங்களும் வேதாந்தத்துக்கு, சித்தாந்தத்துக்கும் அடிப படை எனசெல்லலாம் இவ்வடிப்படையிலே, மேலமாகக்கங்க ளசெல்ல இயலாது.

* சங்கரமதத்தில் மிகவும் அபிமானமவைத்தவராகிய மாக்ஸ்முல்லர் பண்டி தா, (Prof Max Muller) ஆதிசங்கரா உபபட எல்லா வடமொழிவியாகாணிக ளும், யோகம் என்னும் பதத்தை உரு என்னும் தாதுவிலிருந்து பிறந்ததாகக் கொண்டு, 'கூடுதல்' 'ஒன்றுபடுதல், என்னும் பொருளுகியிருக்கவும், அப பொருள் பிழம்பென ஒதுக்குகின்றா. இரண்டு உள்பொருள்களிருந்தா லன்றே, கூடுதல், ஒன்றுபடுதல் என்னும் வழக்கு உண்டாகும். சங்கர வேதாந்தத்தின்படி, இரண்டுபொருள் இல்லையாகவும், ஒன்றுபடுதல் என்று எவ்வன்மசொல்லலாம் என்று அவாகாடுகிற தாக்கரீதிப்படி சரியானதே. ஆனால் அவாகூறுவதுபோல, எந்த வடமொழிப்புலவரும் (இந்தியரில்) யோகம் என்பதற்கு ஒன்றுபடுதல் என்னும்பொருளில்லை என்று வெளிவராதவரை, யோகத்துக்கும் இவாகளவேதாந்தத்துக்கும் வெகுதூரமெனதேகொள்ளவரும்.

இம்மொழியோடு நாம் கீழேகூறும் 'உபநிஷதம்' என்னும் பதவியையாகவும் ஒரு டோமானியபண்டிதா (Dr Deussen) டாயசன் பண்டிதா இவ்விதமே இடப்படுகின்றா ஸீசங்கரா தமது பிரகதாரணயக் உபநிஷதவிருத்தியின் முதற்கண்ணே இம்மொழியை உப+நி+ஷத என்று பிரித்து—கூட்டுருங்கவும் + அநிகம் (நெருங்கவும்) + அழிதல் என்னும் பொருளை விளக்கியிருக்கின்றா. பண்டிதா இப்பொருள், அவாகொன்றும் வேதாந்தத்துக்கு முற்றும் முரணென்கின்றா உப என்றசொல் யோகம் என்ற பொருளைத்தருகிறது இப்படி அங்கமாயக்கூடித்தலினலே ஏதோ ஒருபொருள் அழிகின்றதென்றும் படுகின்றது. ஒரேபொருள் உண்மையாயின் கூடுதலும் கூடாது; உள்பொருளும் நாசமாகி நாஸ்திகம் அல்லது குறையவாதமாகும். இது தான் பௌத்தமதத்தின் உண்மையும் இவ்விருமொழிகளாலும் உண்மைவிளங் குவது முப்பொருளே பசவும், பதியும் கூடாமற்றபிபபது பாசம். கூடுமொழிது, பாசமும், 'நான்' என்று உயிர்முனைத்தநின்றமையும் அழிகின்றது. "சென்று சென்று அணுவாய்தேய்ந்துதேயந்தொன்றும்" "நான்கெட்டுச்சிவமானவா,"

யோகத்தினின்றும், வேதாந்தத்தைவேறுபடுத்துவது மனுவில் அஸதிவாரம்போடுவதாகும். நாமவேறு இடங்களிற்குரியபடி உண்மைவேதாந்தம் அல்லது உபநிடதமாககம், யோகமார்க்கம் ஆகும். யோகம், உபநிடதம் எனனுமொசாறகள் ஒருபொருட்பன்மொழிகளாதலின், சித்தாந்தம் அல்லது ஆகமாந்தமெனப்பது, ஞானமார்க்கம் அல்லது சன்மார்க்கமெனப்படும் வேதாந்தசித்தாந்தசமாசம் என்னும் சொற்றொடருக்கும் இதுவே பொருளாகும்.

இதுநிற்க, நாம மேற்கூறியபடி சாங்கியரும், பாதஞ்சலிகரும், உயிர்க்கு, அதுவாதமறனமையை எடுத்துக்கொண்டு, சாஸ்திரமடைதலையும் சொல்லி, படிக்கததையும், செம்பருத்திப்பூவையும் உதாரணமாகாடுகின்றார்கள்.* (இதைப்பின் அதிகமாக ஆராய்கின்றும்) உய்யநெறியில், உயிர் கீழிறங்குனதையு மாற்றிச்செல்லவேண்டும். மனிதன் தன்னை உடம்போடு ஒன்றுபடுத்தவும் கட்டுக்குட்பட்டான இது மாறவேண்டுமாயின், ஆதிகாலநொட்புபழக்கவரும், இதனாகரணபுவனபோகங்களினின்றும், கொடியினின்றும் கக்கரிககாய்

என்னும் பரமோபதேசங்களை இச்சொற்களன்றோ அடக்கி நின்றன. மிகவும் துணைய அறிவையும், பாஞ்ஞாததையும் உடைய நமது ஆன்றோ இவ்விதமாக வல்லவோ, சிறுவாததைகளிலும் யாவராலும் என்றும் அழிக்கப்படாமல் அததுவித்தித்தாந்த உண்மையை அமைத்திருக்கின்றார்கள் நாம ஒருகால முததி, மோகத்தி, வீடு என்ற ஒருபொருட்பெயர்களைச் சந்தித்துக்கொண்டு, அதனால் முப்பொருள் பிச்சயமா தலைக்கூடப்பிடித்தது, அக்கருத்தினை நமது காலமென்ற, அரியநண்பா ஸ்ரீமான்-தண்டலம் பாஸ்கந்தாமுதலியாரவர்களிடம் வெளியிட, அவர் நாமவியநது உளமகிழும்படி, திருப்போரூர் சிதம்பரசுவாமிகள் அருளிய வேதகிரீஸவராபதிக்கதில் ஒருபாட்டை எடுத்துச்சொன்னார்கள். அது பின் வருமாறு —

வீடுன் றதைதருசொற்குப்பொருளோவியுதலையாதலினால்
வீக்குண்டோனுமகட்டுண்டோனுமவினவருநதிடமாக
பீடுறுகட்டுத தானுவயிட்டுப்பெயராததுதுதடமா
பிணிபட்டோனசுதந்தரனாகும்பிணிபெயரசெயவேன
நீடுசுதந்தரமுண்டாறொருவன னுமிவ்வேதவினால்
நிகழ்பதிபுசபாசமெனமுப்பொருளரிச்சயமென்றருளி
வேடனைவெல்லுநகுருவாயெனையாளமெயப்பொருளையனனோ
வேதகிரிப்பவரோகவயித்தியவேணிமுடிக்கணியே.

உயிர் மெய என்னும் இலக்கணமொழிகளும் நம் அத்துவித இலக்கணத்தை விளக்குவதாயிட்டு; எம், ‘அத்துவிதம், சைவசித்தாந்தத்தின்படி, என்ற நூலிலும், இங்நும் விரித்திருக்கின்றம்.

*யோககுத்திரம் I 41 சாங்கியகுத்திரம் VI 27, 28 பார்க்க.

அறுப்புண்டுபோவதுபோல (இது உபநிடதங்களிற் காணப்படும் உதாரணம்) எவ்விதம்விடுபடுவது?

மனிதன் இழிபொருளோடுசேர்த்தபோது இழிபொருளானான். உயர்பொருளோடு ஒன்றுவானாயின் உயர்பொருளாகக்கூடும். *

நிலையினறிக் கேடுறும்பொருள்களாகிய உடம்புமுதலியீவற ரோடுகூடியதால், அவன கேடுறான

கேடுபடா அமிர்தத்தோடு அதேசக்தியால் ஒன்றுபட்டும், உடம்போடொன்றி உடலின்பத்தை இசுசித்தவன, இக் காமம், வெகுளி, வெறுப்பு, விருப்பு, இசுசை இவற்றை அறுக்க, அவன் பிறப்பை அறுப்பான். ஆயின், வெறும் ஆசையின்மையை ஒருவன அவாவினால், (வேண்டாமை வேண்டின்) அதனாலேயே, அவ்வாசை அறுமோ? சிவர் அங்ஙனம் கூடுமென்கிறார்கள். அவர்கள் எட்டுச் சுரைக்காயைக் கறிசமைப்பவர்கள் இங்கே, உயிரின் இன்னொரு குணமாக நாம் மேற்கூறிய, பறமுக்கோடினறிலிலாமை என்னும் உண்மை உபயோகமாகும்

உடம்பு உலகமாகிய சார்புடனாவது அல்லது இறைவனாகிய சார போடாவது, பற்றிக்கொண்டிருக்கவேண்டும் பாசநீக்கமவேண்டுமானால், பதியைப்பற்றவேண்டும் பதியின்மேற பாசத்துடனென்றிப்

* கீதை.

“மனதை என்னிடம்பதித்து, என்றும் ஒப்புடன் அயரா அனபுடன் யாவா என்னைவழிபடுகிறார்களோ, அவர்களே என எண்ணத்தில் யோகத்தில் முதிர்ந்தவர்களாவா” XII—I.

2 “பொறிகளை வென்றுவிடுத்த எவற்றினும் இருவீனையொப்படைந்து, எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க உவகையெய்திய இவாகனும் என்னை அடைகிறார்கள்” (XII 4)

“எல்லாப்பணிகளையும் எனப்பணியாகி என்னில மனதைப்பதித்து இருதயத்தில் யோகத்தியானம்செய்வார்கள்” (XII. 6)

“இவாகளைப் பிறப்பிறப் பென்னும் கடலினின்றும் விரைவில் எடுக்கின்றேன, அவர்களமனம் என்னிடம் பதிந்திருத்தலால்” (XII. 7.)

“உன உணாவையும் உளததையும் என்னிற்செலுத்தது. பின் ஐயமின்றி என்னுடன் இனி என்றும் வாழ்வாய்” (XII 8.)

† இருக்குவேதம் (I 4-3 9) ருத்திரசிவனை அமிர்தனை முறையிட்டிருக்கின்றது.

‘தாமசிகையின் அதி உச்சியிலுள்ள, ஒ! அமிர்தனே! ஓ சோமனே! உனக் குறிமையுடையவர்களாக்காக, உன்னை வந்திப்பாரை நினைக.’

பிறப்பிறப்பினில் மறுபடியும் அமுந்தவேண்டும், உயிருண்மையைக் கூறாமதங்களிலெல்லாம் ஒரு ஒற்றுமையைக்காணலாம். அவர்களுக்கும் கடவுளென்றபொருளுமில்லை. கௌதமபுத்தர் துணுக்கமாய் உயிர் உள்ளதோ இல்லதோ என்னுங்கேள்வியைவிடுத்துச் செல்லுகின்றதை நாம் கவனிக்கலாம். அவர் கடவுளில்லையென்றதனால், இப்படி அவதிப்பட்டதென்க எனினும் அவாவழிவந்தோர் தர்க்கநியாயமுடிவுசெய்து உயிரில்லையென்றும், முற்றும் நாசமடைகின்றதென்றும் நிச்சயமாய்க் கூறுகின்றார்கள். பாசவிக்கத்தின்பிறகு எனனவிருந்தது எனுகேட்குமபோது என்னபதில்? நிர்வாணம்* (ஒன்றுமில்லை) என்பதே. மேற்கூறியதற்கு விலக்கு ஒன்றுண்டு. நிர்லவரசாங்கியர் கடவுளில்லை எனகூறினும் உயிருண்மையை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். எனினும், நாம் மேற்கூறியபடி பசு பதியுடனாலும், பாசத்தோடாயினும் பறறியிருக்கவேண்டும், எல்லாமதங்களிலும்கூறும் நன்னெறிகளெல்லாம், பாசங்களிலுள்ள பற்றைநீக்கி, பதியின்மீது பறறையுண்டாக்கவேண்டியகாரணமாயிற்று. பின்கூறிய பற்றே முன்கூறியபற்றினைவிடறகு ஏதுவாகும்†

“பற்றுபற்றற்றூன்பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுபற்றுவிடற்கு”—திருக்குறள், 350.

“சார்புணர்ந்துசார்புகெடஒழுகினமற்றழித்தசு
சார்தராசார்தருநோய்”—ஐடி 359.

உரையாசிரியர் உலகப்பற்றினையொழிக்க வேண்டிய ஒழுக்கம் அட்டாங்கியோகமென்றார்; நாயனாடும், முன்முன்றுகுறளிற பாசநீக்கம்பெற்றுப் பதியுடன்குடுகைக்குவேண்டிய மூன்றுசாதனங்களாகிய கேட்டல், சிந்தித்தல், பாவனைகளைக்கூறினார். பதியினைச்

* றைஸ்டேவிட்ஸ்பண்டிசர் நிர்வாணம் என்னும்பதத்துக்குப் பொருள், ஜீவமுத்ததசை என்றார். ஆயின, அததசைக்குப்பின என்னவாயிற்று? சூத் திரங்களில் ஒன்றுமில்லையெனதே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

† நமக்குப்பிடிப்பட்டிருக்கும் சிற்சிலபழக்கங்களைநீக்குவது எவ்வளவுகடினமென்று நாமெல்லாரும் அறிந்தது. பழையபழக்கத்தைதவிர்க்க, புதியபழக்கம் வேண்டுமென்கிறார்கள். பொடிபோடுவதைவிலக்க, சுருட்டைப்பற்றுகிறார்கள். ஒருபெரிய டாக்டர் குழியைவிலக்க, அபின் உபயோகப்படுத்தச்சொன்னது நமக்குத்தெரியும்.

‘செம்பொரு’ளென்றும், ‘உளளது’ என்றும், ‘மெய்ப்பொருள்’ என்றும் அவர்பேசினார். அதன்பொருளையும், பாவனை என்பதன் இயல்பையும், உரையாசிரியர் விளக்கியது மிகவும் கவனிக்கத்தக்கது.

“தோற்றசுக்கேடுகளின்றி யுண்மையின் நிததமாய், நோன்மையாற மன்னை ஒன்றும் கலத்தலினமையின, தூய்தாய், தானெல்லாவற றையுங் கலந்துநிறக்கனமுதற்பொருள விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மைததாதலபற்றி அதனைச் செம்பொருள் எனறா. மேல் மெய்ப்பொருளெனவும், உளளது எனவும் கூறியதுஉம இது பற்றியென உணாக. அதனை (அச்செம்பொருளை) க காண்கையாவது உயிர் தன் அவிசைசெகெடு, அதனோடு ஒற்றுமையுற இடைவிடாது பாலித்தல். இத்தனைச சமாதி எனவும் சுக்கலத்தியானமெனவும் கூறுப். உயிர் உடம்பின் நீங்குங்காலத்து, அதுனால் யாதோன்று பாலிக்கப்பட்டது, அஃது அதுவாய்த்தோன்றுமென்பது எல்லா ஆகமங் கட்கும் துணிபாதலின, விடெயதுவராக்கு அக்காலத்துப் பிறப்பிற் கேதுவாகிய பாவனை செடுதற்பொருட்கு கேவலப்பொருளையே* பாவித்தலவேண்டும” — (திருக்குறள், 358-உரை.)

இவ்வதுவதுவாதரசக்தி மிகவும் பிரமாதமேயாம். இது தபசு, உபாசனை, தியானம், பாவனைமுதலியவற்றுக்கும் மூலாதாரம். இந்தப் பாவனாசக்தியைப்பற்றி, தேவா இன்னும் இரண்டிடங்களிற் பேசுகிறார்.

“வேண்டியவேண்டியாங் செயதலாற் செய்தவம்
மீண்டுமுயலப்படும்” (265)

“எண்ணியஎண்ணியாங்கெய்துபவெண்ணியார
திண்ணியராகப்பெறின்” (666)

இதுநிறக, உயிரின் இவ் விரண ாவதுகுணமபற்றியே கடவு ளொருவன் அவசியம் வேண்டுமென்னுமவிஷயத்தில் மீண்டும்புகு வோம். கடவுள் இல்லாவிடில் என்னஆகும் என்பதற்கு நாம் அடிச் சடி ஒரு உதாரணம்காட்டுவதுண்டு. திருவிழாக்காலங்களில், வழக்கு மரமநட்டு அதன்றுனியில் ஒரு கொக்கியும் அதிற் பணமுடிசுகம்

* ‘சிவ ஏவகேவல’ சுவேதாச-உபநி-IV. 18.

கட்டுவதுண்டு. அநேகர் மாமேறப்புருதும் ஒருவனாவது முடிச்சை அவிழ்ப்பவன் இரான் அப்படி ஏறினவனும் அங்கிருக்கும் பற்றுக் கோட்டைப்பற்றினாலலது, மீண்டும் சறுக்கியேவிழுவன்*. ஆகவே, ஒருமதம் எவ்வளவு உன்னதமாகப்பேசப்படாலும், கடவுளை நமக்குக்கொடுக்காவிடில் வீடு, நிர்வாணம், பந்தயீக்கம் என்ப தெல்லாம வெறும்பேச்சே. தன்னை அதிகப்பிரயாசையுடன் அவா வின்மை முதலியவைகளால் ஒருவன் சுததனாகியும் பிறப்பிறப்பென் னும் படுகுழியில், மீண்டும் மீண்டும் விழவேண்டும். விழுந்து மீண்டும் மீண்டும் வழுகுமரத்தில ஏறவேண்டும.† மேல் உயிரின் இவ்விருகுணங்களையும் ஆராயாதகுறும், நாஸ்திகர்களையும், மாயா வாதிகளையும் அவலப்படுத்தியது

உடலோடொன்றியபோது உயிர உடலாயிற்று. தன்னுருவம் கெட்டது. உடலில் அதனை எவ்வித ஆயுதப்பிளப்பினாலும் ஆராய்ந்து கண்டுபிடிக்க இயலாது. கடவுளும் உயிரும் ஒன்றான போது நான் என்பதை அப்பூரணத்திற காணமுடியாது. ஆகவே இவ்விருதிருத்தாரும், உயிரிலையென்றாகள். பின்னையவா 'நான்' ஆக எண்ணியதும் கடவுளை என்பார்கள். ஆகவே இவ் விருதிருத்தார்க்கும் அதுபவம் சுவாதுபவம் என்பதும் வெறும் பேச்சாகும். பாசகூயம் ஒன்றுமட்டுமே உண்மை. உடனே ஒரு வர்க்கு நிர்வாணமும், நாசமும் மறறொருவர்க்கு பிரமம் சுவச்சொ ருபமடைதலும் சித்தித்தது! எனினும் சூனியம் அல்லது பிரமத்தி னின்றும் உதித்தழிந்த ஒருபொருள் மீண்டும்பிறப்பதற்குண்டா கிய தடை என்னவென்பதை விளக்கினார்களில்லை. இவ்வுண்மையைக் கடைப்பிடித்தோ டாய்ஸன்பண்டிதர், சம்சாரசுசுழற்சி என்றும் அநியாது என்பதுபற்றி உயிர்கள் உண்டாயது என்று சொல்லிய

* ஈங்கு, அதுவதுவாதற்றனமைபொருந்திய உபநிடதப்புழுவை மீண்டும் உவமிப்பாம். அது, யாசண்ணுக்கும புலப்படாது இலையேயாகி, ஒரு இலையை விட்டு இன்னொரு இலைக்குப்போகும்போது, மறறொருஇலையைப் பற்றிக் கொண்டே இருந்தஇலையைவிடும்

† இதுகாரணம்பற்றியோ, நிர்வாணமடைந்த புத்தரும் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து இறந்தாரென்று? அவர் இறந்தசரித்திரத்தை மகாபரி நிர்வாணஞத் திரத்திற்காண்க. இக்காலத்துள்ள சில பிரசன்னபௌத்தர்கள், மீண்டும் பிறப்பதில்லை எனினும் வேதமகுடவாகியங்களைச் சாமான்யமொழிகள் என்ப தும் இதுகாரணம்பற்றியோ?

தூஉம்? அங்ஙனமாயின் நம நன்னெறியின் அவசியத்தை அழிக்கு மென்பதூஉம், சமயநீதி சாதனங்கட்கு ஊறுசொல்லவேண்டுமென் பதூஉம், உறுதியாம் இவ்வளவு முயற்சிசெய்தும், மறுபடியும் கீழேவிழவேண்டியதானால், சாதனசதுஷ்டயம், குரூபதேசம், தபசுமுதலியன ஏறறுககு? அறற்று. நமதுமாட்சியும் இறை வனில், இறைவனமாட்சியில் நாம் மகிழ்கின்றோம். நமமை விடுவிப் போன் அவன, வீட்டினபயனும் அவனே. அவனில் நம அநுபவ மின்றேல், வீடுதான் ஏறறுக்கோ? நாம் முற்றவரும் பரிசு அவனே, சாந்தோக்கிய உபநிடதம் கூறுகிறபடி,

“இதை எவன பாராக்கின்றான், சிந்திக்கின்றான், உணர்நின்றான், அவன் கடவுளை நேசிக்கின்றான் கடவுளில் இன்புறுகின்றான், கடவுளில் மகிழ்கின்றான், அவன் தன்னரசாகின்றான். சாவ அண்டங் களிலும் இறைவனும் தலைவனுமாகின்றான்.” VII. 25.2.

மேல் இவ்வயிரினியல்பு, துவைதம், அதவைதம், விசிஷ்டாத் வைதம் என்னும் கஷ்டிகளுக்கு எமமட்டு உபயோகப்படுமென்பதனை ஆராய்வாம் இதனை அதவைதம் என்னும் நூலில் அதிகவிரிவாய் எடுத்துப் பேசியிருக்கின்றோம். விஷயமெல்லாம் உயிரும் இறை வனும் ஒன்றே, வேறே என்பது. வேறாயின் அகம்பிரம்மாஸமி முதலிய மகாவாக்கியங்களுக்குப் போக்கெனனை? நாம் வேறு இடங் களிற்காட்டியபடி அதவைதம் என்னும் சொல் ஏகம் என்னும் பொருடன்று. மற்றப்பொருள்களினுண்மையைமறுத்ததில்லை. இரு பொருளும் பிரிக்கக்கூடாதது, அநந்தியம், அநநியநாஸதி என்றே பொருள்கொள்ளலவேண்டும். வேறாயிருந்தும் ஏதோ ஒருவிதசம் பந்தத்தினால் ஒன்றாகக்கூடும்: இது எப்படியாகும்? “பொய்கண்டார் காண்புனிதமெனும் அததுவித மெய்கண்டநாத”னும் பின்வரு மாறுபேசுகிறார். “இரண்டாயிருப்பின் ஒன்றாகா. ஒன்றாயின், சுவாதுபூதியில்லை” இம்முடிச்சை எப்படி அவிழ்ப்பது? இதுகாறும் நாம் ஆராய்ந்துவந்த உயிரின்குணத்தை ஞாபகப்படுத்தினால் இதனை முடிவுசெய்யலாம். பொருள்வேறாயினும் உயிர் கடவுளுடன் சேர்ந்த போது தான் அதுவாய்த தன்னறியும் செயலும் அறநிறறலால் உயிரும் கடவுளும் ஒன்றாகும். இங்கு ஒன்று என்றதும் இருபொருள்

ஒரேதன்மைத்து (பொன்னும் அணியும்போல) என்றதைவிட, பொருள்விசேடித்து இருபொருள் ஒன்றின் அதுவதுவாதற்றன்மையால் ஒற்றித்துகிறற்றலையே ஒன்று என்றுகூறுதலும் உண்மை. இது இலக்கணவழக்கிலும் காணக்கூடும் “உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றுவது இயல்பே” இவ்வொற்றுமை இயல்பான ஒற்றுமை என்பது சூத்திரக்காரர்கொள்கை

இவ்வுயிரொழுத்தும் உடல (மெய்) எழுத்தமே, நம்முயிருக்கும் உடலுக்குமுள்ள இயைபைக்காட்டி, நமகடவுளுக்கும் நமக்குமுள்ள இயைபையும் காட்டவல்ல முக்ய உதாரணங்களாகும். மேல அப்படி ஒற்றித்தநிலையில், தான் எனக்காணாது, சிவாநுபூதி ஒன்றே விளங்குமாதலால் இங்கு ஒன்று என்றதும், கடவுள் ஒன்றே என்றதும் போதரும். இவ்வுண்மைகளெல்லாம், திருவாசகத்தின் இருதயபாசரத்தின் அமைந்துகிடப்பதை நாம் “திருப்பாசரவிளக்கம்” என்ற நூலில் விரிவாய்க்காட்டியிருப்பதை ஆங்குத தேர்ந்துணாக.

“இன்றெனக்கருளி இருளகழகுளளது
தெழுநின்றனாயிறேபோன்று
நின்றநின்றனமைநின்றபிறின்றே
நீயலாநிறிதமற்றின்மை
சென்றுசென்று அணுவாயத்தேயநதுதேய்நது
திருப்பெருந்தறையுறைசிவனே
ஒன்றுநீயல்லையனநியொன்றிலலை
யாருன்னையநியகிறபாரே”

—(கோயிற்பதிகம். 7.)

சிவஞானயோகிகள் தம் திராவிடமகாபாஷ்யத்திலே, மிகநுணுக்கிச் சொல்லுகின்றார்,

“மற்றென்னையோ அததுவிதமென்னும் சொற்குப்பொருளெனில், சித்தாந்தசைவர் உரைக்குமாறுகாட்டுதும்! அதுநீயாகின்றாய்! எ - ம, அதுநானாகின்றேன்’ எ - ம, ‘அது இதுவாகின்றது’ எ - ம மூலிடம்பற்றிநிகழும் தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்கியங்களைக்கேட்டவழி அதுவென்பது ஒருபொருள், ஆகலின் ஒருபொருள் மற்றொருபொருள் ஆமாறு யாவவனம் என்னும் ஐயம் நீங்குதற்கு எழுந்ததாதலின், அதுவதுவாதற்கு ஏதுவாய், அவ்விரண்டிற்கும் உளதாகிய சம்பந்தவிசேடமுணர்த்துதலே அததுவிதம் என்னும் சொற்குப் பொருள் என்று உணர்ந்துகொள்க.”

(தொடரும்)

ஜே எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை, B.A., B.L.,

கீ ர ன் - ந ற் கீ ர ன் .

செனற சித்திரைமாதப்பகுதியில் மகா-நா-நா-ஸ்ரீ ஆ முதத்துத் தம்பிப்பிள்ளையவர்கள் கிரணைப்பற்றி எழுதியவியாசம மிகவும பாராட்டறபாலதேயாம். ஆயினும், மிக்ககீர்த்தியோடுவிளங்கிய நாய் பகவா சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் N A., போன்ற மேதாவி்கள ஸ்ரீ திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளது காலம் கி. பி. ௫-வது நூற்றாண்டு என்று கூறிப்போந்தமை பிள்ளையவர்கள் அறியா திருக்கக்காரணமில்லை அஃ திங்ஙனமாக, சம்பந்தமுாததிசுவாமிகளதுகாலம் சுமார் 4000 வருடங்கட்குமுன்னென ஒருசமயம் எழுதிப்போந்தார்கள் இப்பொழுதும் அக்கருத்தையொட்டிகொண்டு காலத்தை நீட்டித்துள்ளார்கள். 'திருநின்றமசெமமையே செமமையாககொண்ட திருநாவுக்கையரது செவ்வியபண்ணில்' 'நெபாட்டுப்புலவன்' என்று கூறப்பெற்றவரும், தருமியெனுஞ்சிறுவன், 'தருத்தாயிலேன் தனியனாகியமைந்தனேன்', 'நெடியவேதநூல்நிறையவாகமம், முடியவோதியமுறையினிற்குணும், வடுவிவிலற்றவாழ்க்கையினறிநின், னடியருச்சனைகாவடு' வென்றிறைஞ்சியகாலத்துக "கொங்குதேர்வாழ்க்கை" பென்றபாசுரமுள்ளியவரும் சிவபெருமானேயென்பதும், அப்பாசுரத்தைக்கொண்டு, தருமி பொறஃழியை அடையப்போந்தருவாயிறகீரன் தடுத்தன்னென்பதும், உண்மைச்செய்திகளாம் அவ்வமயம் கீரனென்றருந்தவரே பிறகு அகத்தியாபாறகற்று ஐயநீங்கப்பெற்றபின் நெகிரனானரென்றுகொள்ளுதலே யமைவுடைத்தாம்.

பிரமதேவன்,

நிரப்பியவழிநாணனன் ராடுவான் ணடவீண
நரப்பிசைவாண்சாவித்திரியெனுநகைவேத
வரப்பிசைமனுவாகாயத்திரியெனுமடவாரோடும
பரப்பிசைக்கவகைநோக்கிப்பட்டுவானபட்டுமெல்லை

(பரஞ்சோதித்திருவீனையாடல் பி. 3)

வாக்குஞ்செல்லி, விஞ்சைமாதராளொருத்திபாடுங்கானத்தி லுள்ளம்போக்கிநின்றனளாக; அதனைக்கவனியாது பிரமதேவர் கங்கைக்

கரையநண்ணி நீராடிப் பின்சென்றபாமகன என்னையின்றி நீர்
படிநதவாறென்னுமெனவெகுண்டனளாக, அம்புயத்தண்ணல், குற்ற
நின்மேலதாக, நமமை நீகோபங்கொள்வதென எனமு, அதன்
பயனாய்,

முதிழநருமூலினமெய்யாமுதலெழுத்தைம்பத்தொன்றிற்

நிகழ்தருமஆகாராதிஹாகாரநீருசசெப்பிப

புகழ்தருநாற்பத்தெடிகாற்பத்தெண்புலவராகி

அகழ்தருகடல்குழ்ஞாலத்தவதரித்ததிடுவவாக

(பரஞ்சோதிதிருவீளையாடல் LI 8.)

எனற சாபமபெறுமு,

அத்தகுவனனமெல்லாமேறிநின்றவற்றவற்றின

மெய்ததகுதன்மெய்யகிவேறுவேறியககநதோன்ற

உயத்திங்குஅகாரத்திற்குமுதனமையாயொழுதுநாதா

முததமிழாவாயெமமுதலவரமமுறையானமனனே.

(LI 9.)

தாமொருபுலவராகித்திருவுருத்தரித்தசசங்க

மாமணிப்பீடத்தேறிவைகியேநாற்பத்தொன்ப

தாமவராகியுண்ணின்றவரவாகநிவுதோற்றி

ஏமுற்புலமைகாப்பாரென்றனகமலப்புத்தேள்.

(LI 10.)

என்றபடி. யவதரித்து, அறிவோங்கியிருக்குநாள, பலருமவந்து மத
மேற்கொண்டு வினாய்வினாய வாதஞ்செய்தமைநோக்கி, ஆலவாயெம
பெருமானேவேண்ட அவர், நாமகஞ்ஞவாயாவநத நாவலர் தமகரு
வெனனே ததாமையமளிதனைப பல்கையாதகநதனராக, அது
கொண்டு,

நா லுபூநதாமநாற்றிநறுமபனிதோயநதநாநதா

சேறுவனமலாவணசெழுமபுகைகிபாளதி

வேறுபலவகையாற்பூவைவினைமுடித்திறைஞ்சிக்கீரன்

ஏறினன்கபிலனோடுபரணனுமேறினனே

(LI 27.)

என்றபடி. கீரனையுள்ளிடலோர் நாற்பத்தொன்பதினமரும சங்கப்
பலையேறினா அககாலத்தரசன வங்கியசேகரனாவான். (LI-39)

அவனதுமைநதன், 'தென்கூடல், முன்னவரனனங்கண்டறியாத
முடிக்கேற்ப, பனமலர்நல்குநதனமைவக்குமபணியூண்டு, மாதவி,
பாதிரி முதலியவற்றோடு சண்பகத்தருக்களையுமவைத்துச் சண்
பகததாமஞ்சாற்றியதுகொண்டு சண்பகமாற்றெனப் பெயர்வாய்க்கப்
பெற்ற வங்கியகூடாமணிகாலத்துத் தருமிக்குப்பொங்கிழியளித்த

சரிதம் நிகழ்ந்தது. இதனைத் தடுத்தகிரை “தேய்ந்தநாண்மதிக்கண் ணியானுதல்விழிசெசந்திப, பாய்ந்தவெம்மையிற்பொறுதுபொறபங் கயத்தடததுள் ” விழுந்தானாக; அன்னவனை மறறைப்புலவர்கள் வேணடுகோடபடி கரையேற்றியகாலதது, கிரை, தேனை ஒழு கு கின்ற கொனறைமாலையையணிந்த கறைககண்டன தன் நெற்றி க் கணதீயிறாசுட்டபோது மனமதன் மடடவிழ்மலரோனாலும், மாயவனலுங் காக்கப்படடானிலையாக, யாமந் நற்றிக்கண்ணி னறை சுடப்பட்டபோது உருப்பநதீரததுக காததது இததாமரைத தடாகமனரோவென்று மனதடைநிறுவி, மூன்றுகாலமுழங்கி, ஆல வாயெம்பெருமானைவழிபடுவானாயினான். கருணைவள்ளல இவனது இலககணப்பயிறசிக்குறைவையும அகவிருளையும் நிவர்த்திப்பான் கருகி, அகத்தியனபாறபோகவிட்டானாக, அவனபால் ஐயநதீரநத் திறகே‘கிரைநாமநபுலவன்’(LV-I)என்ற போபெற்றனன். இதுகாறுங் கூறியவற்றால் நமகிரை, கிரை மொருவனையெனபது ஒருதலையாம். அன்றியும், கபிலபரணரோடு ஒருங்கு சங்கமிருந்தான் நமகிரை அல லது கிரையாம் கபிலபரணரையுள்ளிட்ட நாதபத்தொன்பதின் மரே மூன்றாஞ்சங்கதது இருந்தவாகள். அங்கனமாக, இரண்டாஞ் சங்கதது இருந்ததாகக்காட்டுஞ் சான்று ஒன்றையும் பிள்ளையவர்கள் குறித்திலா

II கரிகாலன்முதலாவான் திருப்பாசூமுதலான க்ஷேத்திரங் களைக் கண்டானென்று புராணங்கூறும் கள்ளிவளவன் தென்றிரு முல்லையாயிலைககண்டானென்ப அமர்திரையனாகதை நல்லூர்ப் புராணத்துக்காணப்படும் அதுபோன்று நாயனமாசரிதங்களும் புராதனகாலத்தேயுள்ளன புராணங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன இறைககுச சுமார இரண்டாயிரவருடங்கட்டுடப்பட்ட கூறுக்க ளெல்லாம் புராணங்களுட கண்டதாக, எம் சிறற்றிறிற கெட்டிய தில்லை நமது அடபாசுவாமிகளும் இக்காலத்திற்குப்பிற்பட்டவராக லின் அனனார்சரிதம் பழையபுராணங்களிற் கூறப்படவில்லைபோலும் சுவாமிகள் உடல்தேயசெனற கைலாயத்தை யாவருங்கண்டுகளிக்கு மாறு அருளிய திரு ஐயாற்று க்ஷேத்திரபுராணத்தில், அத்திருக்கோயி லைப்புதுப்பித்த சோழனொருவன் கூறப்பட்டிருத்தல்போல, நமது சுவாமிகள்சரித்திரம் காணப்படவில்லை. இது பிரமகைவர்த்தத்தி

விருந்து எடுக்கப்பட்ட புராணமாகும் அதனால், சுவாமிகள்காலம் புராணகாலத்திற்கும் பிந்தியதாகும்.

III. திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் கூன்பாண்டியன்காலத்தே இருந்தவரென்பது பிள்ளையவாகட்கும் ஒப்புமுடிந்ததொன்றும். இக் கூன்பாண்டியனுக்கும், நற்கீராகாலத்திருந்த சண்பகமாறனுக்கு மிடையே,

இந்திரனறனபழிதரத்தியரசளித்துப்பன்புகதியினபயீந்த
சந்தரனபொன்னடிககனபுதொடுத்தநறுஞ்சண்பகதாரதொடுத்தசூதாதி
வந்தனைசெய்திருந்தொண்டினவழிககேற்பச்சண்பகபூமாதவெந்தன
அந்தரகுடாமணியாஞ்சிவபுரத்தணிலைறசெவ்வடைந்தானிப்பால்.

ஆறறனமிகுபிரதாபசூரியனவங்கிசுத்தவசனவல்லீராததி
சாற்றரியவிரிபுமருத்தனனசோழவங்கிசாந்தகனமுனவென்றி
மாற்றரியபுகழ்ச்சேரவங்கிசாந்தகனபாண்டியவங்கிசேசன
தோற்றமுற்பரித்தேதாவவங்கிசேரோமணியாண்டிசசுரன்றனமனனே.

துணிவுடையகுலத்தவசனவங்கிசபூடணமாறனசோமகுடா
மணிகுலகுடாமணியேயிராசகுடாமணியேமாற்றாரபோற்றிப்
பணியவருமபூபகுடாமணியேகுலேசபாண்டியனெயனனக
கணிதமுற்பதினவாவழிவழிவருத்தித்தூரிலங்காவலபூண்டோர்.

(திருவிளையாடல். LVI. 2—4)

(பின்பு வாதவூரினகண்ணே அமாததியரில் அருமறையிற ஹய சிவாகமநெறியின்றறுறைவிளங்க, வஞ்சனையான்மாயனிடம் புத்த விருள் உடைந்தோட அவதரித்த வாதவூரடிகளை நல்லமைச்சாய்க கொண்ட அரிமாத்தனன்)

வாகுவலத்தானசுகந்தவழுதிவேந்தன்மகன்வீர
வாகுவவனசேயவிக்किரமவாகுவவனசேய்பராககிரம
வாகுவனையானமகன்சுரபிமாறனையான்நிருமைந்தன
வாகுவலத்தான்மறங்கழிந்துமண்ணுஞ்ஞக்குமகுமத்தெனனன்.

அன்னஞ்ஞமரன்கருப்புரபாண்டியனுவன்சேய்காருணிய
மனனுவன்றன்மகன்புருடோத்தமனுவன்றன்மகனாகும்
மினனாமெளவிசசத்தருசாதனபாண்டியனும்விறல்வேந்தன்
இன்னனமகனகூன்பாண்டியனாமிவனேருள்வவியாலிசைமிக்கான்.

திருவிளையாடல் LXII 2, 3.

என்றபடி கூடலாண்டார் இருபத்தெழுவராவர், இவவரிசையிற் பிள்ளையவர்கள் பதினமூன்றாமவனான குலகுடாமணியை மறந்து விட்டார்கள், சண்பகபாண்டியன் வீந்தபின் (திருவிளையாடல்

LVI. 2) நாடாண்டவர் பதினேவராகலின், அவர்களிற் குலகுடா மணியொருவனென்பது வெள்ளிடைமலை. நமதுகாலத்திலேயே மகா ராணியார் அறுபதுவருடங்கட்குமேல இராச்சியபாரமசெய்ய, அவரத்திருக்குமார் பத்துவருடமேயாண்டனா. மகா ராணியார் ஆண்டதே யறபுதமென்பராகலின், மன்னரொருவருக்கு ஆட்சிக் காலம் இருபத்தைத்துவருடமென்றுகொள்ளச் சுமாரா 700-வருடங்க ளாகும். திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்காலம் சுமாராக இதுவென்றே கொண்டு நிறநலின் அனனாகாலத்துக்கு 700-ஆண்டுகட்குமுன னர்த்தான மூன்றாஞ்சங்கமிருந்ததென்பது உண்மையாம். அக் காலத்தேதான் கிராம நற்கிரணம் இருந்தனென்பது பொருந்தும்.

IV. சேரமான் கணைக்காலிநமபொறை தனது சேனையோடு வந்து சோழன்செங்கண்ணைப்பொறுது அறநாட்டை அவனாசிறை யிடப்பட்டகாலத்துப் பொய்கைபாராற களவழிபாடிமீட்கப்பட்டா னென்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயமே. அச்சோழன்செங்கண்ணை பலதேவாலயங்களைப்பதித்தது நன்னிலைக்குகொண்டுவந்தானெ ன்பது கீழ்வருவனவற்றால் விளங்கும்

சுருவருந்தியினுனமுகனகண்ணென்
நிருவருந்தெரியாவெருவனனிடம்
செருவருந்தியசெம்பியனகோச்செங்கண்
நிருபாதண்டலீனெநிகாணமினே.

(திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தண்டலீனெறிப்பதிகம்.)

செங்கட்பெயாகொண்டவனசெம்பியாகோன
அங்கட்கருணைபெரிதாயவனே
வெங்கண்விடையாயெய்வெணவலுளாய்
அங்கத்தயாவாயினளாயினமே.

(திருவாணகராப்திகம் சுவாமிநாதபண்டிதாபதிப்பு பக்கம் 334.)

என்று ஆளுடையபிள்ளையார் சிறப்பித்திருந்ததின் கோச்செங்கட் சோழநாயனாகாலத்துக்குப் பிந்தியது நமது சமயகுரவர்களி லிருவ காலமும எனபது நிதர்சனம்.

V. கிரனாயிருந்து அகத்தியரால் ஐயந்திரிபுநீங்கப்பெற்ற பின்பே நற்கிரணா திருமுருகாறறுபபடை ஒதினாரென்பதி லிழைக்கென்னை. அகத்தியமுனிவற்குச் செந்தமிழறிவுறுத்தருளியவர் முருகப்பிரானன்றோ. அவ்வகத்தியாதுசீடரும் இடையூறுநேர்ந் துழித் தாம் மனத்தாய்மையடைதற்குககாரணராயிருந்த முனிவரது ஆஸூயதெய்வத்தை வணங்குதல் இயல்பே.

சோமசுந்தரதேசிகள்.

மேல்நாட்டு நாகரிகம்.

நாகரிகமென்பது நகரத்தார்மரபு என்னும் பொருளுடைய வட மொழிச்சொல். விலைமிகுந்தவுடுபபணிலோரும், சுவைமிக்கவுணுடையுண்போரும், விதம்விதமானவாகனமூவோரும் நகரத்திலுள்ளோராவா. கல்விக்கேள்விகளிறசீர்த்தோகன கெழுமிய இடமும் அதுவே. வெகுவாய் ராஜசமுகவகன நகரவகனிலேயேயமைநது அரசாபோகைப பிரஜைகளேரிலறிந தறுசரிககவும அதுவே யிடமாயிருக்கிறது. இத்தகைய வுயாதரவாழவுக்குரியசாதனங்கள் நகரங்களிலன்றிக் கிடையா. மிகுந்தபொருளைச்சோககவும செலவுசெய்யவும் நகரங்களே நலவிடங்களாய் இவ விருதலைப்பாடுள்ளவரும் சென்றடையு மிடங்களாகும். அதுபற்றி யங்குள்ள செல்வர்களும் அவர்களைநோக்கிய எளியோரும் நடை உடை செய்கை தோற்றம் முதலியவைகளால் நாட்டாரைக்காட்டிலும் மேனமையுடையராயிருப்பர். இவற்றுள், நடையென்பது பிறருடன்பழகும்மாதிரியையும், செய்கையென்பது சாலதிரப்பயிர்ச்சியாலுண்டுபண்ணும் புகைவண்டி, தந்தி, ஒசைகடம் முதலான நவீனசாதனங்களையும், தோற்றமென்பது கண்ணுக்கோ, மனதுக்கோ புலப்படுவனவாய்க் கண்டோரும் அறிநதோரும் மெச்சத்தகுந்த வடிவத்தையும் குறிக்கும்.

நாட்டாரும் இத்தகைய நகரத்தார்லக்ஷணங்களையே மேன்மையுடையவைகளாய்க்கொண்டு தாங்களும் அவைகளைப்பெற்றமுயல்வர். இங்ஙனம் நகரத்தார்பாற்றோன்றும்லக்ஷணங்களுக்கே நாகரிகமென்றுபெயர்

ரி, மேல்நாடுன்பது, உபலக்ஷணமாய் நம்மிந்நியதேசத்திற்கு மேற்கேயிருக்காம பலதேசங்களில, தூரம்மிகுந்த ஐரோப்பாகண்டத்தைப் பொதுவிலும், அதிலுள்ள ஆங்கிலதேசத்தைச் சிறப்புப்பற்றியும் கூறுமாயினும், இங்கு மேல்நாட்டுநாகரிகமென்பதற்குப் பொதுவாய் ஐரோப்பாக்கண்டவாசிகள்பால்தோன்றும் மேம்பட்டலக்ஷணங்களென்று பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

ஐரோப்பியரின் தற்காலநாகரிகத்துக்குக்காரணம் அவர்கள் சாஸ்திரப்பயிர்ச்சியும், செல்வமும். பிரகிருதிசாஸ்திரத்திலும் ரஸவாதத்திலும், கணிதத்திலும் விசேஷத்தோசசியுடையவராய்நாட்டார், ஜகததுக்கின்றியமையாத சக்திகளான ஓசை, சூடு, ஒளி, மின்சாரம், காந்தம் முதலியவைகளில் நன்குபயின்று அவைகளை உண்டாக்கவும் சோதனாவைக்கவும் அழிக்கவும் வேண்டிய பலவிதகருவிகளைக் கண்டுபிடித்து அவைகளின் உபயோகத்தினால் உலகவாழ்க்கைக்குதவக்கூடிய செளகரியங்களை யதிகப்படுத்தியிருக்கிறார்களாவைகளாற் காததூரத்தைக் காலநாழிகையிற் கடக்கக்கூடிய வண்டிகளும், பதின்காதமவரை பளிச்செனவிசும் விளக்குகளும், தூறுகாத இடையீட்டிலுள்ளவரோடு நேர்நின்றுபேசுவதபோற்பேசும் கருவிகளும் சித்தமாயிருக்கின்றன இன்னும் இவ்வியந்திரஜாலங்களைக் கைத்தொழில்களில் உபயோகித்துத் தினந்தோறும் உலகவாழ்க்கைக்குதவும்பொருள்களை மிகுதியாகச் சொற்பகாலத்திற் குறைந்த செலவிற்கெடுத்து உலகமுழுதும் அனுப்பி விற்று ஏராளமானசெல்வத்தைக் குவித்திருக்கிறார்கள். ஆதலின் அவர்கள் செல்வத்திற்குக் கலவியும் அதை உலகவிஷயங்களுக்குரியோகித்தலில் விடாமுயற்சியும் ஊக்கமுமே காரணம். பலாசோந்திஇடத்து ஐக்கியமும், பிறர்மாட்டு நம்பிக்கையும், அவர்க ளொருவருக்குளொருவா தன்னலம் பாராட்டாமையும் முக்கியசாதனங்களாயிருந்து, அவர்கள் பலர்கூடப் பெரியகாரியங்களிற் றலையிட்டு விசேஷலாபத்தையடையக் காரணமாகின்றன. அவர்கள் கடலைக்கடந்து கண்டவிடமெல்லாமென்று உடலைவெறுத துழைத்துப் பாடுபடுகில தநிகரில்லாதவர். இத்தகையகுணங்களுடைய ஜனங்களிடத்துக் கலவியிலும் செல்வத்திலும் மேம்பட்டுவிளங்கும் நாகரிகத்தையே மற்றநாகரிகங்களுக்கெல்லாம் உயர்வாகநினைக்கக்கூடிய நாகரிகமெனவெண்ணுகின்றார்கள்.

மேற்சொன்ன கல்வியின்மேன்மையால் உலகத்தார் எல்லோருக்கும் நன்மையையும் செளகரியங்களையும் விளைவித்த ஐரோப்பியர் தங்களுக்குத் தீமைசெய்துகொள்வதிலும் சமர்த்தரானார்கள். பசுவின் பாலைக்கறந்து பாம்புக்களிப்பதுபோல் தங்கள் கல்வியின்றித்தைக் கூட்டி உயிர்க்கொலைக்குரிய மகாசாதூர்யமான சாதனங்கள்செய்வதற் செலவிட்டனர். பிரங்கியினிளும் வெளிப்படடிக் காததூரத்துக்கப்

பாறப்போய்விழுந்த விழுந்தவிடத்திலவெடித்துச் சுற்றமுள்ளவுயிர்க ளையும் சகல ஸ்தாவரஜங்கமங்களையும் அழிக்கும் வெடி குண்டுகளையும், துப்பாக்கிகளினின்றுகிளம்பி மனிதருடையிரயத்து தானபதிர்த ளிடத்திலவெடித்துக் கொல்லும் வெடிவைகளையும், பெரியபீரங்கி களை நொடிப்பொழுதில் எதற்க்கிலும் திருப்பக்கடியகருவிகளையும், அப்பீரங்கிகளுக்குக் குண்டுகளும் வெடிமருந்தமபோட்டுத் தீயும் பறவைகளு மியந்திரங்களையும் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர்

உலகில்வாழ் மறறெல்லாவுயிர்களினும் மனிதன் ஒருவிதத்தில தாழ்ந்தவன். மறறெல்லாவுயிரகளுக்கும் தம்மைக்காத்துக்கொள்வ தற்கும் பண்கையவெலவதற்கும் இன்னறியமையாததான ஆயுத மொன்று சிருஷ்டியில் அமைந்திருக்கிறது. புலிக்கு நகமும், குள விக்ஞம் தேளுக்கும் கொடுக்கும், பறவைககு மூக்கும் இயற்கையி லமைந்திருக்கின்றன. ஆனால் மனிதனுக்கோ இவ்விரண்டுகு முதவக்கடியவுறுபொன்றும் இயற்கையி லமையவில்லை. ஆயினும், வேறு இயற்கைப்பொருள்களைக்கொண்டு இவைகளுக்குதவும் ஆயு தங்களைச்செய்துகொள்ளும்பொருட்டுப் பகுத்தறிவென்னும் விசேஷ பாக்கியத்தை மனிதன் பெற்றிருக்கிறான் படிப்பினால் விஷயங்களை யறிந்து கல்வியாலுடத்து ஆராய்ச்சியாற் புதிதுபுதிதான விநோதங் களைக் கண்டுபிடிக்கிறான் இப்பாக்கியமே யவன் தூர்பாக்கியமாய் எக்காலத்திலும் எத்தேயத்திலும் உபாதரக் கல்வியின், உணவும் பொருளுமீட்டற்குரிய சாதனங்கள்மிருந்தவிடத்தது பளிச்சென் றொளிவிசுத்துவிசும் விளக்கின்புறத்தேதொடரும் செறியிருள்போல அத்தனைகததனை கோரமான கொலைக்கருவிகளும் மிகுத்திருக்கிந் தன. இயற்கையாற்பெற்ற வுறுப்புக்களைக்கொண்டே யெநாளும் ஒன்றுபோற்கொன்றும் தின்றும் உயிர்வாழும் மறறஜந்துககளையும் மனிதனையும் நேர்வைத்துநோக்கின இவன் உயர்வுக்குக்காரணமான பகுத்தறிவே, இவனிழிவுக்கும் காரணமாய் மாட்டுக்குக் கொம்பைப் போலவும், பாம்புக்குப் பலலைப்போலவு மாய்விடுகிறது.

உலகில் மறறெவவுயிருக்கும்மில்லாதபொருளைக் கடவுள் கருணை யால நமக்கருளியிருக்க நாம் அதை மறற ஜீவனகளுககுள்ள வோரு ஁பபினைகீழ்மைக்குத் தாழ்த்திவிடதல் தேவதூஷணமாகாதா? இப்

பகுத்தறிவாற்றகண்டறியும் ஞானவீஷயங்களை யுலகத்தின்கேழமத் துக்குமட்டுமே யுபயோகிக்கிறதெனறும், விபரீதங்களுக் குபயோகக் கக்கடாடுகெனறும் வரையறுத்து அஃதச் சகலநாட்டாரும் அறு சரித்த அனறுதான மனிதனுக்கு மறறஜநதுககளைக்காட்டினு முயா வேறபடும. இத்தகையவிதிகளுக்கடங்கிப் போபுரியா தொருவரை யொருவா கோரமாயக கொன்றுமாயகும் ஐரோபியருடைய நாக ரிகமானது, அவர்களை புத்தியினும் மனத்தினும் புருந்து அவைகளை விளக்கி, அவர்கள் கலவியும் செல்வமும தாமவழிப்பட்டு உலகத்தார் நன்மைக்கும் கேஷமத்துக்குமே யுதவுமபடிக்கும், கொடுங்கொலைத் தொழிலுக் குதவாதிருக்குமாடிக்கும் புகட்டாமையின, வெளியில மாதிரிமொதிருது உடபுகாத நாகரிகமாக மேலநாட்டுநாகரிகம் விளங்குகின்றது.

சிறுபஞ்சமூலம்.

பதினெண்கீழகணக்குகளிலொன்றாகிய சிறுபஞ்சமூலம் செனனை ரிப்பன அச்சியநதிரசாலையிறபதிக்கப்பட்டிருத்தல் பலரும் அறிவர் அச்சிட்ட சிறுபஞ்சமூலப்பாடலகளுக்குமு புறத்திரட்டிற கண்ட சிறுபஞ்சமூலப்பாடலகளுக்குமு வித்தியாசம் மிகவுமகாணப் படுவதால், அவற்றிற் சிலவற்றை எண்டு வரைகின்றேன்.

பொருளுடையவை கண்ணதேபோகமறனு

மருளுடையன கண்ணதேயாகும்—அருளுடையன

செய்யானபழிபாவஞ்சேரானபுறமொழியு

முய்யானபிறாசெவியிற்குயத்து

(அச்சப்பிரதி ௩)

இதனநானகாவதடி “பிறாசெவிகுயத்து” என்று புறத்திரட்டிற காணப்படுகிறது. இதுவே ஓசையின்பமுடையதாகவிருக்கின்றது.

வானகுருவீக்கடரக்குவா லுலண்டிகோற்றருதல

தேனபுரிநதியாகருஞ்செயலாகா—தாமபுரீஇ

வல்லவாவாய்ப்பனவென்னுரொரோஒருவர்

~ கொலகாதோரென்றுபடும்.

(அச்சப்பிரதி ௨௭)

இதற்கு உரைகாரர், ... “தேன - தேனீக்களாற்றிரட்டப்பட்ட தேன்பொதியும், புரிந்துவிருமபியார்க்கும் ஒரோவொருவருக்கு ஒல்காதோரொன்றுபடும” என்று பொருள் எழுதியிருக்கிறார். இச்செய்யுள், புறத்திரட்டில்,

வானகுரீஇங்கூடரகருவாலுலண்டுகோற்றருதல்
தேன்புரிந்ததீயார்க்குஞ்செயலாகா—தாமபுரிஇ
வல்லவாவரப்பனவெனனொரொருவருக
கொல்காதோரொன்றுபடும

என்று காணப்படுகிறது. புரிந்தது எனறிருப்பின, பொருள்கொள் ளுதல் சுலபமாகிறது. சங்கசெய்யுள்களெல்லாம் எளிதிற்பொரு ளுணரக்கூடியனவேயொழிய வலிந்துபொருள்கொள்ளக்கூடியனவன மையின், புறத்திரட்டுப்பாடமே நனமென எண்ணுகிறேன்.

பண்டாரம்பலகணக்குகணகாணிபாததில்லா
ருண்டாரடிசிலேதோழிற்றொண்டாரா
யாககைக்குததகவறிவில்லார்க்காப்படுப்பிற்
காககைக்குகாப்படுத்தேறா.

(அச்சப்பிரதி ௪௦)

இச்செய்யுளுக்கு உரைகாரரார் கீழ்வருமாறு உரை எழுதப் பட்டுள்ளது.

(ப - ரை.) “பண்டாரம் - பண்டாரத்தினையும், பல்கணக்கு - பல கணக்கினையும், கணகாணி - கணகாணியையும், இல்லார் - தன்கோ ரிலினுள்ளுறையு மங்கையரையும், உண்டுஆர்அடிசில் - தனக்குணை வாக்குமுணவினையும், பாதது - பகுத்து, யாககைக்குததகக - மக்க ளுடம்பிறகுததகக, அறிவில்லா - அறிவில்லாரையும், தோழிற கொண்டாராய்-தன்தோழரைப்போலகொண்டவராய், கா படுப்பிண்- காவாவிடின, (அக்காவல) காககைக்கு - காகத்திற்கு, சோறுகாப்பு அடுத்த - சோறுக்காவலமைந்தாற்போலும்” நீள - று. இது விளக்க வேயில்லை. இச்செய்யுள் புறத்திரட்டில்,

பண்டாரப்பலகணக்குகணகாணிபாததில்லா
ருண்டார்அடிசிலேதோழிற்றொண்டா
யாக்கைக்குததகவறிவில்லார்க்காப்படுப்பிற்
காககைக்குகாப்படுத்தேறா

என்று காணப்படுகிறது.

பண்டாரம் என்ற ஒருகுழுவின் சங்ககாலத்திலிலையென்பது நிச்சயமன்றோ. அஃதன்றியும், காக்கையைச் சோற்றுக்குக் காவலமைத்தாற்போல என்பது உவமானமாகையால், அதற்குத்தக்கபடி மேலும் காப்பு அடுபதின் என ஸ்சரிக்கப்படவேண்டுமெயொழிய கா படுப்பின் என அபிரித்துப் பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தாதாம்.

இதன்பொருள், பொக்கிஷக்கணக்கனையும், மேற்பார்ப்போனையும், பாத்திலலாருண்டாரையும், உணவே தோழனாகக்கொண்டவரையும், ஸதுலதேகமுடையவனாயிருப்பதுகொண்டு அறிவிவியாயிருப்பவனையும் நம்பின, காக்கையைச் சோற்றுக்காவலுக்கு அமர்த்தியது போலாம் - என்பதாம்.

சோமசுந்தரதேசிகன்.

உ

புநீலில்லிபுத்தூர் ஹிநுஹைஸ்கூல்
தலைமைத்தமிழ்ப்பண்டிதர்

ரே. அப்புலையங்காரவர்களாலியற்றப்பட்ட

அ ர ச வ ர மீ த் து .

நேரிசையாசிரியப்பா

திருமலாத திருவுறு திருமறு மாரபன

சங்கு சக்கர மங்கையிற கொண்டான

நல்லா தமக்கிட ரெல்லாம புரிந்த

பொல்லா வசாரைக கல்லா வரக்கரை

நி. யமரி லழித்தடை யன்பரை யளித்து

நல்லறம் வளர்க்க நரசிங்க முதலாம்

பலவரு வெடுத்தருள சொல்லரும் பரம்பரன

செழுநீர்க குளங்களிற் கெழுவிதழ விரிந்த

செங்கம லத்தில்வெண் சங்குற விங்குள

க0. மின்னார் றுதற்கு மினிர்முத தினுகருக

தன்னார் கலைசில தாங்குமை பொழுதும்

. பொன்னார் கலையெலாம் பொருந்திய காலையும்

- ஒவ்வா திருக்கு முறுதுயர்'தவிர்க்க
மதியதி லோர்ந்து மதியெனும் வானவன்
௧௫. செந்தீ யநிடைச் சேர்ந்தருந் தவததைச்
செய்தலை யொகருந் திருமலவி நாட்டில்
மின்னா பயோதா மேவிய சிறப்பாற
கொன்னா தடமபுக குரிசிலை யொக்கும்
பொழில்புடை சூழும் புதுவைமா நகர்வாழ்
௨௦. கோதை சூழிக் கொடுத்தருள தண்பூங்
கோதை சூழிக் குதுகலத தோடும்
ஐவா யரவி லறிதுயி லமாந்தருள
மணிவண்ண னாகிய வடபதா சயநன
செந்தா மரைபுரை திருக்கண்ண னருளால்
௨௫. மனனர்பா லன்பு மறமு மானமும்
உறறிடத துவவலு முளஞ்சோர்வி லாமையும்
முதலிய வாச மொழியுநற குணமமை
நலலோர பலலோர நண்ணுமுட புறத்ததாய்
இங்கில லாப்பொரு ளெங்கணு மிலையெனப்
௩௦. புங்கவா புகழெலாப பொருளு முடையதாய்க்
கண்ட பொழுதே கணசுழன் றென்னார்
மண்டனில வீழநது மாய்ந்திடச் செய்வல
பற்பல வகையா நற்பொறி படைத்ததாய்
அருமையு முயாவு மகலமுந் திணமையும்
௩௫. அமைந்த மதிலா னாழ்திரைக் கடலாம்
நீரண முதலிய நீர ணுடையான
தானமுயன் றியற்றிய தவத்திலயா வர்க்கும்
வேண்டிய வேண்டிய விழுமிய பொருளகளை
நல்குமா வணங்களு மலகுகா வணங்களும்
௪௦. மாடமா ளிகைகளுங் கூடகோ புரங்களும்
பாடசா ளைகளும் பலதொழிற் சாலையும்
கலங்களிற சூக்குட கணிப்பரும பொருள்களும்
நிலங்களிற சூக்கு நீணிதி வகைகளும்
இங்குதிற் போலுல கெங்குமுற றிவ்வெனக்
௪௫. கண்டவர் புகழும் லண்டன்மா நகரான

- இருமை வகைதெரிந் திண்டறம்¹பூண்ட
பெருமை மருவிய பெரியோர் குழாங்களுங்
கலவி யறிவொழுக கங்களோ மியர்ந்த
செல்வமுஞ் சேருந் திருவுடை மன்னரும்
௫௦. மணியினும் பொன்னினு மற்றைய பொருளினுஞ்
செய்கல முதலிய சோபபதும் விற்பதும்
ஆம்வா ணிகத்தி லரும்பொருள் பெறுநரும்
அவரவா தகுதிக் கமைவகாம முயற்சியைக்
குறைவறச் செய்து நிறைபொரு ளுநரும்
௫௫. இன்பமு மேமமு மேவியெய பொழுதும்
துன்பமே யிலாத தோயிலா தோரும்
ஆகிய பலவகை யரும்பெருங் குடியினுன்
ஒருகா ரியச்செயல் பலவாத தோன்றின
அவறறு ளாவ தாராயந தறிந்து
௬௦. செயுகால வாய்க்குந் திறனாடிச் செய்தலுந்
துணிவு பிறக்கும் வகைசொல் லுதலும்
ஆலம் வீழ்போ லரசினை த நாங்கலும்
வல்ல வமைச்சாகண் மன்னுநல லவைவான்
கூறுவன் றுனே கொடுத்தமேல வரினும்
௬௫. மனமலை யாது மலைந்திடு மாற்றலசால்
பகைவரை வெகுண்டு பார்க்குங் கண்கள
அவர்வே லெறியவஃ தாற்றா திமைக்கிற
புறங்கொடுத திடுதலை பொருவுமென் றதுவுஞ்
செய்கிலா வீரமுந தீரமு மேனிப
௭௦. பறறலா முறறவும படுகளத தனிய
எற்றிடு வனபடை வெற்றியம் படையான்
பகைவராற காண்ப படாப்பின் பாலன்
எட்வர்ட் சக்ர வர்த்தியின் பாலன்
அவரவர் சமய மாசிய கெடாமற்
௭௫. மண்ணருள் புரிதலிற றநதைதா யனையான்
இனியன வருளியு மிதமதைப் புரிந்துந்
தனையடை பவர்க்குத தநதைதா யனையான்

- இரவி மறையா விரும்பெரு நாட்டினன்
நன்மை செய்கணு நலம்பெற் றோங்கவும்
௮௦. புன்மையில் வலகின் புறம்போ யேங்கவுஞ்
செங்கோல நடாத்தும ஜயவீர சிங்கம்
ஐந்தாம் ஜாஜெனு மழகிய பெயரினன்
நாவலர் புகழுங் காவலர் பெருமான்
எளியரை வலியவ ரெதிர்த்திடா வினாத்தற்
௮௧. கிரங்கி யவாக ளினைவொழித் திசேற்
கேன்று புரிநதிடு மிப்பெரும் போரிற்
பரவிய கோடிய பகையிரு ளோட்டிப்
பதற்கதி ராமெனப் பல்கொளி நாட்டி
ஆங்கில ராட்சியே யவனியி லோங்க
௮௨. வெற்றி மாலையை மேதகப் புனைந்து
இங்கிலாந் திருதியா லிவைமுத லெவைக்கும்
ஏகசக் ராதி பதியா யிலகித்
தீர்க்கமா மாயுளுந் திடகாத் திரமுங்
குறைவிலாச செலவமு மறைவிலா ஞானமும
௮௩. பெற்றொளி நிறுவிப் பெருமபுகழ் தழைத்துப்
பிடுபெறு மேரிப் பெருமாடடி யொடும
புத்திரா பெளத்திரா புகலபிர பெளத்திரா
மித்திர ராதிபா மேதகு களைவொடும
பன்னிருஞ் சிறப்பொடும மனனி
௮௪. நீடாழி யுலகில்நீ தேழிவா ழியவே.

**மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின்
பதினான்காம்வருஷோத்ஸவ
மங்களவாழ்த்து.**

நேரிசைவேண்பா.

நல்லோர்வரவுநனிநன்றுநல்லகல்வி
வல்லோர்வரவுதனிமாண்புடைத்திவ—வெல்லா
மொருதலைதோனறவுபர்சாமிசகண்வேள்
வருதவிதுநலவரவு.

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

மண்டலமெவற்றிணுமெண்டகுடர்சால்
விடைலத்தேவருங்கண்டுளமுவக்கும்
நந்தமிழநாடடினுள்அநதமில்ல்தொல்சோச்
சுந்தரமிகுநதுசந்திரமெளவிமுன்

௫. சோமசுந்தரனெனநாமமபுனைநத
கோமகளுங்க்குவலயமபுரந்து
நற்றமிழ்ச்சங்கநாயகனாக
வுற்றினிதமாநதவுயர்மதுரைக்கண்
தென்னாமுனவளர்த்தத்திறம்போனநின்றும்

௧௦. மன்னவைநிறுவீவளர்த்தனநறமிழை
வேண்டிற்றியாவைபுடவிற்பனாக்குதவும்
பாண்டித்துரையெனுமாண்டகையதனபின்
தண்டமிழ்காகருந்தலைவனென்றபந்தோர்
எண்டிசைபுகழுடிராஜராஜேயூர

௧௫. சேதுபதியெனவோதிடுமுகவை
ஆதிபனதிபதியாகவமர்நதுதன்
முனனோர்புரிநதமுறையிறபுரக்குந்
தன்னேரிலலாத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
பன்னான்காண்டெனப்பன்னுமிவ்வருட

௨௦. நன்னாளுற்சவநலந்திகழந்தோநக

- இந்நிலமதனி ாபொன்னகரெனசசொல்
சேன்னை லண்ட னெனுஞ்செழும்பதிகளிற்
கனம்பெறுசர்வகலாசங்கததில்
தினாபுகழ்கல்விநிலதேர்ச்சிபெறுயர்தரப்
உரு. பட்டமாகியதிவான்பகநுரெனபபெய
ரொட்டியசிறப்புறயுயர்ந்தோனாகி
ஆங்கிலமலாட்டினரியபிராஞ்சுட
னோங்கயக்ரீககெனவுபாநானகுமொழியினும்
வல்லவனாகிசொல்லருங்கணித
௩௦. எல்லைகண்டவனென்றியாவருமியமபத
தன்னிகரதானுததமிழுமாரியமும
உன்னிடபயிலுமுயர்குணாகுரிசில
செந்தமிழநிலததும் ஆந்தமிழகததுஞ
சந்ததங்கருணைச்சிந்தனைமறவான்
௩௫. பூதஸ்ததெவருஞ்சோதரமுறையில்
ஆகரததொடுச்சாந்தடைந்திருநமை
முககியமெனச்செய்யுபஐக்கியசங்கம
மிக்கபலகிளைபுடனமேமபடநாளுமஅச்
சங்கமபலவுந்தமிசமிநாட்டிரு
௪௦. துவகமேவுசுவாய்க்கண்ணெனும்
பேர்துகழோபலபெற்றிடுங்கோமான்
சீர்திகழிச்சபைசிறப்புறநேங்க
வநதுநற்றலைமைவகிததன்னினுவும்
உந்தமிழ்ச்சங்கநபாக்கியமோ
௪௫. தமிழ்நாடியற்றியதவபெருமபயினை
அமிழ்சனதமிழ்மாதரியநற்றவமோ
யாடுதனப்புகல்கேமிப்பெருமபாகடியம்
மாதலட்டிசுழமுநுரைத்தமிழ்சங்கம்
இனமுபேபாலெனலுமினிதுதழைத்து
௫௦. நனலுபல்லாண்டிருடைபெறும்வண்ணம்
என்கணுநிறைநதுறைபெல்லாடவல்ல
புங்கவனினைபடிப்போதிறைஞ்சதுமே.

நேரிசைவேணபா.

வாழ்கமறையோர்மதுரைதமிழ்ச்சங்கம்
வாழ்க இவணுநறபுமாசபையோர்—வாழ்க
முறைதிறமபாக்காததுமுழுதுலகதாங்கும்
இறைமகன்செங்கோலுமினிது.

தல்லசிவன்பிள்ளை.

உ

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
பதினான்காம்வருஷேற்சவமாலத்தில்
புரொபஸர் ஜே. வி. போஸ் அவர்கள்
விஜயஞ்செய்தபோதுகூறிய
மங்களவாழ்த்து.

கலிவெண்பா.

மன்னு வளம்படைத்த வந்தாள நன்னாட்டுத
துன்னுநலை சேர்மதிபோற றேறாநியே—பன்னு
திருவகலாச செம்மை திகழ்தருமந் நாட்டுச
சருவகலா சாலாச சபைககண்—ஒருவனென
எண்ணற கமர்நதுலக லெககலைபும நன்றாய்து
மண்ணிற பவுதிகத்தின மாண்பனைத்தும்—துண்ணுணர்வாற்
கண்ணொருதி பாருமினு காண்ப புதுமைபென
விண்டுவிப்ப பெய்த விளக்கியோய—உணடுயிரென்
றெணறாத பலபொருட்கு மேயுழியிரென்றெவாகும
கண்ணாக காட்டிக் களிப்பிகதோய்—பண்ணாநின்
தேயமொழி யைப்பரிவிந செலவாச செழுஞ்செவிவித்
தாயெனநன றோம்புந தகவுடையோய்—தூபவென்றி
மேவுநதிறல் படைத்த மேனாடும கல்லமெரிச
காவும் வியந்து களிப்பெய்தப—பூவுலகில
தங்குளு ஐக்கிச சந்திரபா சென்றற்றா
எங்கும் புகழ் வினிதருப்போய்—துங்கமிசு
பாண்டியாமுன் காதத பயன்மிசுக் டற்பதிக்கண
ஈண்டுபுகழ் ராஜராஜேஸ்வரப்பேர்—ஆண்டகையாம்
சேதுபதி காப்பத திகழுந தமிழ்ச்சங்கம்
ராதுபதி னுலகண் டினிதெய்தித—தீதினறி
மன்னியது மற்றிதற்கு மாதகையோய் நின்வரவும்
உன்னிய திலாமே புதுதலால்—துன்னு
வளமருவி யாண்டு மகிதலத்திச் சங்கம்
தளர்வகன்று வாழும் தழைத்து.

V. S. அரங்கலாமி ஐயங்கார்.

உ
கடவுள்தனை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-க௭.] ராக்ஷஸ்வஸ் ஆவணம் [பகுதி-க௭.
Vol. XIII. August-September, 1973. No. 10.
செந்தமிழ்

ருதுமதீவிவாஹமும், அகன் பராமர்சமும்.

(1) ருதுமதீவிவாஹம்.

இத தென்னிந்தியாவிலுள்ள இந்துக்களிற பி ரா ம ண ர் க ள
எல்லாவகுப்பினரும், இதரஜாதியாகளிற சிலவகுப்பாரும், தங்கள்
பெண்களை ருதுவாவதற்குமுன்னமேயே மணம்செய்துகொடுப்பது
என்கிறவழக்கத்தை நீடித்தகாலமாக அ ரு சரி த துவருகிறாசன்.

பராமர்சம்.

(1) இந்த “ருதுமதீவிவாஹம்” என்னும் விஷயபரவசனமானது
பெரியகுளமவகசில மகா-ரா-ஸ்ரீ M. R. ஸ்ரீநிவாஸையரவாகளால
வெகுதூரம்பரியாலோசித்து ஆசாரத்திருத்தவிஷயங்களினின்றும்சீரிய
தென்றுதெரிந்தெடுக்கப்பட்டதாய்ப் படிப்பவாமனதிற்பதியுமபடி விஸ்
தரித்தெழுதப்பட்டுவருகிறது.

இது, நம் “செந்தமிழ்”ப்பத்திரிகைக்குப் பொருத்தமில்லாத
தென்று சிலா நினைக்கக்கூடியதாயிருந்தபோதிலும், பரதசண்டமுழு
தும்பரவிய இந்துமதத்தினர்க்கெல்லாம் நன்மையுண்டாக்கவிரும்பிய
நன் னோ க் க த துடன் விரைவிற்குச்சட்டமாக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று
அபிப்பிராயப்படுமவிஷயமென்றுதோன்றுவதால், இதன் சாதகபாத
கங்களையும், சாஸ்திரதாற்பரியங்களையும் தகக்கமேகாவிகளும் பண்டி
தர்களும் பரியாலோசனைசெய்து நன்மையும் உண்மையுமுள்ள ஒரு
பக்கத்தில் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டிசைய உபகாரமாகுமென்றுங்கருத்
தால் இடையிடையே பத்திராதிபர்க்குத்தோன்றும் அபிப்பிராயமும்
பராமர்சமென்னும்பெயருடையதாய்க் கீழேகுறிக்கப்பெற்று வெளி
யிடப்படுகிறது.

• அதனால் அநேககெடுதல்களுண்டென்றும்,ப்ரௌடையானபிறகு பெண்களுக்குக் கல்யாணம்செய்வதாயிருந்தால் அதனால் (2) அநேக நன்மைகள் ஏற்படுமென்றும் பரியாலோசனைபண்ணி அப்படிசெய்யப் பிரியமுள்ளவர்களுக்கு ஷேகலயாணம் சட்டப்படிசெல்லாதென்றாவது அக்கல்யாணத்தின்மூலமாகப்பிறக்கிறகுழந்தைகளுக்கு மற்றக்குழந் ஸ்தைகவொப்பநதம் வார்சுக்கிரமப்படி சொத்துக்களையடையப் பாததிய மிலலையென்றாவது ஏற்படாமலிருக்கும்பொருட்டு, ருதுமதிவிவாஹம் சட்டப்படி செலலததகது என்று ஒருசடம் ஏற்படுததுவதற்காக மதராஸ் சட்டநிருபணசபையில் கனம் வி. எஸ். ப்ரீநிவாசசாஸ்திரி அவர்களால் ஒருமசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்பது யாவருக்கும் தெரிந்தவிஷயம்.

ஷே மசோதாவிஷயமாய் எல்லாஊர்களிலும் விசாரணையும், ஆக்ஷேபசமாதானங்களும் ஏற்பட்டு, அவைகள் மீட்டிங்குகள்மூலமாயும் பத்திரிகைகள்மூலமாயும் விவகரிகபபட்டுவந்திருக்கின்றன.

மேலேவிவரித்திருக்கிறகாரணங்களினால், ருதுமதிவிவாஹம் அவ சியமென்றுநினைத்தபோதிலும் அதைச் சர்க்காராமூலமாகச் செய்து கொள்ளவேண்டுமா? நாமேசெய்துகொள்ளக்கூடாதா? என்கிறவிஷயத் தைப்பற்றிப் புத்திமான்கள் பலவிதமாக அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

நமமுடையதேசத்தில் மகான்சளாகிய ருஷிகள் ஆதியில் ஸ்பிருதிகள் ஏற்படுததயிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நமமுடைய மடாதிபதிக ளும், சாஸ்திரிகளும் இருந்து ஒருவிஷயத்தை மனதில் ஏற்கனவே தீர்மான அபிப்பிராயமாகவைத்துக்கொள்ளாமல், சாதகபாதகங்களை

(2) பலதேசங்களிற்பரவியிருக்கும் விவேகமற்றைநத ஒரு கூட டத்தாரால் வெகுசாலமாய் அறுஷ்டிக்கப்படாதுவிட்டிருக்கும் ஒரு புதியவழக்கத்தை ஸ்தாபிக்கப்படுகுவதால்,பிரகிருதவிஷயத்தில,“பிரௌ டாவிவாஹத்தால் அநேகநன்மைகளேற்படு”மென்றும்ட்டும சொலவது போதாது! மனிதாவிருமபும ஒவ்வொருவிஷயத்திலும் நன்மைதிமைகளிரண்டுமேவிரவிகபபதால் விவாதவிஷயமானஇருவகைவிவாஹங்க ளுள் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள நன்மைகளிவை, திமைகளிவையென்று சாமான்யஜனங்களு மறிநதுகொள்ளும்படி தேசபாஷையில் வியகதமா பெழுதிவெளியிடப்பட்டபுஸ்தகங்களைக் காட்டவேண்டும். காட்டினால்

யோசித்து ஒரு அபிப்பிராயத்துக்குவந்தால் அதை அதுஷ்டானமாக நாம் எல்லோரும் அதுஷ்டிக்கலாம்.

ஆனால், பிரகிருதஸ்திதியில் அது கொஞ்சமேனும்சாததியயில்லை யென்பது தெளிவானவிஷயம். (3) இப்படிப்பட்டவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுவதற்காகக் கூட்டப்பட்ட பரிஷததுக்களினால் ஒருபயனும் ஏற்பட வில்லை, ஏற்படக்கூடியதாகவும் இல்லையென்றுதோன்றுகிறது.

தானாகவே அதுஷ்டானங்களின்மூலமாக வரவரசு சீர்திருத்தங்கள் தேசத்தில் ஏற்பட்டு, அவைமூலமாக குதும்பிவிவாஹம் முதலியவிஷயங் கள் இத்தேசத்தில் அதுஷ்டானத்துக்குவந்துவிடுமென்று சிலர்சொல்லு கிறார்கள். அப்படிச்செய்வதாயிருந்தாற் கட்டுப்பாடு என்பது இல்லா மல் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி நடப்புகளைகள்நடத்திக்கொள்வதற் கிட முண்டாய்விடும். அதனால், இப்பொழுது ஏற்கனவே ஹிமசைகளுக் குக்காரணமாயிருக்கிற பலஜாதிப்பிரிவுகளுக்குள் இன்னும் ஜாஸ்தியான

அவற்றைப்பார்த்து நன்மையுள்ளகூழியில் ஜனங்கள் ஏகிபவிததுறிப் பதற்கு எளிதாயிருக்குமென்றுதோன்றுகிறது.

(3) இப்படிப்பட்டவிஷயத்தைப்பற்றிப்பேசுவதற்காகக்கூட்டப் பட்டபாரிஷதரால் ஒருபயனும் ஏற்படவில்லையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கூடியபாரிஷதா எடுத்துக்கொண்டலிவாதலிஷயத்தைப் பரியாலோசித்துநிர்ணயிக்கத்தக்கோராய்வந்திருந்தால், பிரதிகூலகூழியை நிரசிதது அதுகூலகூழியின் அபிப்பிராயத்தை யுறுதிப்படுத்தி யிருப்பார்களாகையாற் பயனேற்பட்டேயிருக்கவேண்டும். பயனேற் படவில்லையாயின், பரிஷததாற் பயனேற்படவில்லையென்றுசொல்வது பொருந்தாது. கூட்டினோர்குறையென்றே கொள்ளவேண்டும். அல லது ஏற்கனவே ஒரு அபிப்பிராயத்தைத் தீர்மானமாக மனதில்வைத்துக் கொண்டிருப்போமானால், பாரிஷதரதுதீர்மானம் நியாயமுள்ளதாயிருந் தாலும், அது எதிர்க்கூழியில்நிற்குமானால் பயனற்றதாய்முடியும். ஆகையால், பிரகிருதவிஷயத்திற் பாரிஷதர்கூட்டம் எந்தவிதத்தாற்பயனற்ற தாயிற்றென்பதையோஜிததுப பயன்படும்வழியில், திரும்பவும்கூட்ட வேண்டும். எடுத்ததுக்கொண்டவிஷயமானது, வெவ்வேறுபாணைகளை யும், வெவ்வேறுகொள்கைகளையும் உடையராயிருக்கச்செய்தேயும்

உட்பிரிவுகளும் கங்குகளும் ஏறப்பட்டு, ஹிந்துமதத்துக்கு ஏற்பட்ட தர்மம் இன்னது என்பது வியகதமாயில்லாமலும், ஸ்மிருதிகள் முதலியவாதிகளுக்கும் ஜனங்கள் கட்டுப்படாமலும் சூழப்பம் ஏற்பட்டு இந்நுமதமே சீர்குலைந்துபோய்விடுமென்றுதோன்றுகிறது.

அப்படிச் சீர்குலைந்துபோவதைவிடச் சாதகபாதகங்களை யோசித்துச் சாக்கராபூலமாக மிகவும் அவசியமானகாலங்களிற் சட்டங்களை ஏற்படுத்திக்கொள்வது பாதகமில்லையென்றுதோன்றுகிறது.

இப்பொழுதுகொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற ஹிந்துருத்னமதினிவாஹமசோதாவில், “ ஹிந்துலாவித்யில் வேறுவிதமாகச்சொல்லியிருந்த போதிலும் ருத்னமதினிவாஹம் சட்டப்படி செலலாததாகமதிக்கத்தக்கதில்லை” எனபது முதலிய விதானங்களைச்சோதநிருப்பதில் அவ்வளவு விஸ்தாரமானபதங்களைப்பிரயோகிப்பது உசிதமில்லையென்றுதோன்றுகிறது.

பாதகண்டமுழுதும்பரவிய விவேகமுள்ள உயாந்தவகுப்பாரெல்லோராலும் நீடித்தகாலமாய் வித்தியாசமில்லாமல் அதுஷ்டிககப்பட்டுவரும் ஆசாரதலததிருததும் பேரியவிஷயமாயிருப்பதால் விஷயகௌரவத்துக்கேற்ப ஆசேதுஹிமாசலமாகக் கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் தக்கோராயப் பிரஸித்திபெற்ற தாமக்ஞர்களாயும், சாஸ்த்ரக்ஞர்களாயும், சதாசாரசீலர்களாயும் உள்ள பராமாணிகர்களைப் பாரிஷதாக்களாகக்கூட்டி

மேலும் உபயககியிலும் சித்தித்திராததோன்றை (அதாவது ஒரு கிராமநிர்மாணத்திற புதிதாய்க்கட்டும் தேருவைக் கிழமேலாயக்கடலாமா? தெனவடலாயக்கடலாமா? என்பதுபோன்றவிஷயத்தை) நிச்சயிப்பதற்கே, சபையோருட் பாதிக்குமேற்பட்ட பெரும்பாலாரப்பிராயம்வேண்டுமென்பது வழக்கத்திலிருப்பதால், இப்போது உபயககியிலும் அநுவசித்தமாயுள்ள (அதாவது வெகுதாலமாய்க் கிழமேலாயிருந்துவந்திருக்கிறதெருவையழித்துத் தெனவடலாயக் கட்டுவோமா? வேண்டாமா? எனபதுபோன்ற) கந்யாவிவாஹத்தைவிட்டு ருத்னமதினிவாஹத்திற் பிரசித்திப் போமா? வேண்டாமா? என்றவிஷயத்தைநிச்சயித்து, அநுவசித்தத்தைமாற்றும்பகூத்தில் குறைந்தௌவு நான்கில் மூன்றுபங்குக்குமேற்பட்ட பாரிஷதாபிபிராயமிருக்கவேண்டுமென்றுதோன்றுகிறது.

ஏனென்றால் ஆதிமுதல நமது ஆங்கிலேயராஜாங்கத்தார் கூடிய மட்டிம மதசாஸ்திரங்களுகுவிரோதமில்லாமல் நமக்குச் சட்டம் ஏற்படுத்தி அரசாட்சிசெய்வதாகச்சங்கற்பித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அந்தப்பிரகாரமே கோர்ட்டுகளிலும் நியாயம் அளிக்கப்பட்டுவருகிறது. அப்படியிருக்க “ஹிந்துசட்டம் எப்படியிருந்தபோதிலும்” என்று சொல்லுவது இனிமேல் ஹிந்துசட்டத்தை அவமதித்தே சட்டங்கள் செய்யலாமென்று எல்லாருமவியவகரிகக ஒருபெரிய ஆதரவாக ஏற்படக்கூடுமென்று நான் பயப்படுகிறேன்.

மேற்கண்டபடி எழுதியிருப்பதை எடுத்துவிட்டு “ருதுமதிவிவாஹ விஷயமாக (4) இந்துஸ்திரதிகள் ஒரேவிதமாக அபிப்பிராயப்படாத தனாலும், ஒருஸ்திரதியாவது அப்படிப்பட்டகலயானத்தை வாஜிககத தக்கதென்றுதள்ளுபடிசெய்யாததனாலும் ஹிந்து கலயாணம் ஹிந்து சாஸ்திரசமமதமா என்கிறவிஷயத்தைப்பற்றிச் சந்தேகங்கள் ஏற்படுவ தால் ஹிந்துசந்தேகத்தைநிவார்த்திக்கும்பொருட்டு” என்று மாற்றி எழுத வேண்டுமென்றுதோன்றுகிறது.

அல்லாமலும்,இததிருத்தத்தால் ஸ்திரீகளுக்கு அதிகருஷ்டப்பலத்தை யெண்ணுவிட்டாலும், அவர்கள் விவாஹஸம்ஸ்காரத்தால் பாலயத்தி லேயே அடைநதுவந்திருக்கிற தவிஜனமமென்னும் பழையமேடமேம யாரிய திருஷ்டப்பலத்தை ருதுமதியாகும்வரை சிலகாலமிழந்திருந்து பின் புதியமேடமேம (சிவிலிசேஷன்)அடையவேண்டியவா களாயிருப்ப தால், அவர்களப்பிராயங்களுயும் ஊாதோறுங் கூட்டங்கூட்டிக் கேட் டறியாது நாமே பலாத்தாரமாய்ச்செய்வதும் நம புதியமேடமேமைக்குப் பொருந்தியதாவென்பதும் யோசிக்கவேண்டும்.

(4) “ஹிந்து ஸ்திரதிகள் ஒரேவிதமாக அபிப்பிராயப்படாததனாலும்” என்று சட்டமேசோதாவைத்திருத்துவதும் ஆலோசித்துச் செய்ய வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. ஏனெனில் ஸ்திரதிகளெல்லாம் வேதோபபருஹ்மணம்(வேதத்தின்வியாக்கியானம்)என்றும்,அவையெல்லாம் பிரமாணங்களென்னும், பின்னாபிப்பிராயங்களில்லாதனவென்றும்,ஒரேவிதமானஅபிப்பிராயங்களேயுள்ளனவென்றும் சாஸ்திரக்குள்ளான பிரமாணிகர்களசொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன். சில இடங்களிற் கேவலவ்யூத்பன்னர்க்குச் சில ஸ்திரதிகளாகியவர்கள் ஒன்றற்கொன்று

நம்முடைய சாஸ்திரங்களுக்கும் ஆதிமுதல் ஏற்பட்டுவந்திருக்கும் அறுஷ்டானங்களுக்கும் முறமூனிரோதமாக இருக்கிற விதவாவிவாஹ விஷயமாக ஏற்பட்டிருக்கும் பூவாழிபாடு (Preamble) ஹிந்துமதத்தின் விதிகளின் உண்மையான தாத்தபரியத்தை அதுசரித்துச் சட்டம் ஏற்படுத்துகிறதாகச் சொல்லுகிறது அப்படிப்பட்ட சட்டமே சாஸ்திர தாத்தபரியத்தை அதுசரித்து வருவதாகப் பாவனைபண்ணிக்கொண்டு

மாறுபட்ட அபிப்பிராயமுடையன போலத்தோன்றுகின்றன. அவற்றிற்கெல்லாம் சாஸ்திரங்களுக்கான பண்டிதர்கள், சாஸ்திரார்த்தங்களை நிச்சயிப்பதற்கென்றேற்பட்டுள்ள நியாயப் பரிதாபனங்களும், உதஸாக் காபலாதலக்ஷணங்களாலும், சாவகாச நிரவகாச ஸாமாதியாதி லிங்கங்களாலும் அபிப்பிராயபேத மில்லாதனவாகவே அாததமசொல்லுகிறார்கள். அப்படி அாததமசொல்லும் மாககமானது அவாகளாற் றுப் பித்துக்கொள்ளப்படுவதில்லையென்பதும், சாஸ்திரசித்தங்களாகவேபிருக்கின்றனவென்பதும் நன்றாய் அறியலாம். அநதமாககங்களைச் சாஸ்திரங்களும், ஸ்மிருதிகளும், வேதங்களும் அவலம்பித்திருப்பதால் அநத வழியில் அாததமபண்ணும்பொழுது ஹிந்துசாஸ்திரங்களெல்லாம் ஒரே அபிப்பிராயமுடையனவாதலன்றிச் சிறிதும் பின்னாபிப்பிராயமுடையனவாகக் காணப்படுவனவல்ல. ஆகையால் “ருதமதீவிவாஹவிஷயமாக ஹிந்துஸ்மிருதிகள் ஒரேவிதமாக அபிப்பிராயப்படாததாலும்” என்று சட்டமசோதா வைத்திருத்தவதும் பொருந்தாதென்றுதோன்றுகிறது.

அன்றியும், “இந்துவா எப்படியிருந்தபோதிலும்” என்றெழுதுவதையே ஸ்மரியாத நாம் “இந்துஸ்மிருதிகள் ஒரேவிதமாய் அபிப்பிராயப்படாததால் என்று எழுதிலவேமொனாலும், இநதுசாஸ்திரங்களில் அலக்ஷயபுத்தியுண்டாய்ப் பிரசுருத்ததில் நமக்கு அங்கீகாரமில்லாததாய்க் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் அந்நியஜாதிலிவாஹமுதலாகியகாரியங்களில் எவன் என்னசெய்யவேண்டுமானாலும் செய்யலாமென்பதற்கும் வேண்டிய ஆதாரங்களாகாட்டிச் சட்டம்செய்துகொள்ள இடமுண்டாய்விடுமென்பதையும் யோசிக்கவேண்டும். பிரமாணசாஸ்திரங்கள் ஒரேவிஷயத்திற் பலவிதமான அபிப்பிராயமுள்ளனவாகக் காணப்பட்டாலும் உண்மையில் அப்படியில்லையென்பதைப் பின்வருமுதாரணத்தாலும் பார்க்கலாம்.

ஏற்பட்டிருக்க, இந்த ருதமதீவிவாஹவிஷயமாய் ஹிந்துசாஸ்திரவிதி களை அலக்ஷியம்செய்து சட்டம்செய்வதாக அபக்யாதி ஏன் ஏற்பட வேண்டும்.

தவிரவும் ஷேமசோதாவானது, ருதமதீவிவாஹம்செய்கிற பெண் ணுக்கு வயது அளவு ஏற்படுத்தாமல் மேலநாட்டுஸ்திரீகளைப்போல எந்தவயதிலுமசெய்துகொள்ளலாம், அல்லது கல்யாணம் இல்லாமலும் இருநதுவிடலாம் என்ற மனம்போனபடி இருக்கும்படியான ஒருநட படிக்கைகரு இடம்கொடுக்கிறது. ஷே வழக்கங்களை அநுசரித்துவரு கிற தீவருகளைப்பற்றி நான் இங்கே எழுதி ஒருவரும்திரிந்துகொள்ள வேண்டியதில்லை. அப்படிப்பட்டதீவருகள் நமதுதேசத்துக்குவருவதை விடப் பால்யவிவாஹம் முன்போல இருநதுவருவதே சிலாககியம் என்று சொல்லலாம். ருதுவானபின்பு இதனைவருஷத்துக்குள், பெண்ணுக் குக கல்யாணம்செய்துதீரவேண்டுமென்னும் நிபந்தனம் மிகவுமமுக்கிய மானவிஷயம்.

தெய்வபுலமைத திருவள்ளுவாசெய்த திருக்குறளில்,

“துஞ்சினாசெததாரின்வேறல்லரெஞ்ஞான்றும்
நஞ்சுண்பாக்கள்ஞண்பவர்” (திருக்குறள்—கஉ௪)

என்பதனும் கள்ளுண்ணல் தீதென்று இகழப்பட்டிருக்கிறது. அந்நா லுள்ளேயே,

“உள்ளினுநதீராப்பெருமகிழ்செய்தலாற்
கள்ளினுங்காம ரினிது” (திருக்குறள்—கஉ௦௧)

என்பதனும் கள்ளுண்ணல் நன்றென்று புகழப்பட்டிருக்கிறது. இங்குக் கேவலவ்யுதபன்னாக்குக கள்ளுண்ணல்விஷயத்தில் திருக்குறள் ஒரே விதமாக அபிப்பிராயப்படவில்லையென்றுதோன்றுமானாலும் அத்தோற் றம் போய்த்தோற்றமேயன்றி வாஸ்தவத்திலில்லையென்பதை நூலவல்லா ரெல்லோராலுமறியலாம். ஆகையால், ஹிந்துசாஸ்திரங்களிற் பின்னா பிப்பிராயங்களிருப்பனவாகச்சொல்வது யுத்தமாகத்தோன்றவில்லை.

(5) நம்முடைய சாஸ்திரங்களில், பொதுவாகப் பெண் ருதுவாகி 3 வருஷமவரை தகப்பன் கலயாணம் செய்துகொடுக்கலாமென்றும், அப்படியும் செய்யத் தவறினால், பெண் தானே தக்ககணவனைத் தேடிக்கொள்ளலாமென்றும், ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியே இந்த மனோதாவிற் சங்கதிகள் சோக்கப்படவேண்டும். இது ஸ்மிருதிகளின் பொதுவான தாதுபரியமாயிருப்பதற் சாஸ்திரங்களின் சமமதமாயிருக்கிறது.

தேகசாஸ்திரமறிந்த புத்திமானகன் தேகம் வளாச்சியையும் பக்குவ பூர்த்தியையும் அடைந்தபின் மணம்செய்வது சிலாகியமென்று விவகரிக்கிறார்கள். அந்தக்காரணத்தை நான் கொஞ்சமேனும் ஒப்பனிலை, தற்காலத்துப் பெண்களின் முந்தினபரம்பரைகளில் இருந்தபெண்களுக்கு ருதுவாகி 2, 3 வருஷங்களுக்கு ருதுசாந்தி செய்யப்பட்டுவந்திருப்பதனால் அவாசனாடைப தேகவலிமைக்கும், தேகவிருத்திக்கும் ஒரு இடைஞ்சலும் ஏற்பட்டதாகச் சொல்லமுடியாது பிஞ்சிறப்பூத ததுப்பால் இளமையதில் நுனுவாகாமலிருக்குமபடியாக முன்போலுள்ள அபிப்பாசங்களுமே தேகப்பரிசுகளுமே ஏற்படவேண்டும்.

தேகமானது அதனுடைய இயற்கைக்குத் தக்கவாறு பக்குவத்தை அடைந்தபிறகு சபாவத்துக்கு விரோதமாய் அந்தந்த சமயங்களில் செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் செய்யாது தாமசிப்பதினால், தேகத்திற்கும் மனத்திற்கும் கெடுதல்களுண்டாகும்மேயல்லது நன்மையுண்டாகக் காரணமில்லை.

அது எப்படியிருந்தாலும் 3 வருஷம் என்கிற ஒரு வரையறையானது சாஸ்திர சமமதமாக இருப்பதால் அது அறுஷ்டிககதக்க தென்று எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் தோன்றுகிறது.

ருதுமதிவிவாஹம் இப்பொழுது செய்யவேண்டிய தவசியமா; சாஸ்திரங்களுடைய சமமத மெப்படியிருக்கிறது; நீய் ததவழக்கத்துக்கு விரோதமாயிருக்கிறதே; என்னுமவிஷயங்களைப்பற்றிச் சுருக்கமாக அடியிற்கண்டபடி ஆராய்ச்சிசெய்ய உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

(5) சாஸ்திரங்கள் சொல்லுவதாக எழுதும் வாக்கியங்களுக்குக் கீழ்க்குறிப்புகொடுத்தது சாஸ்திரங்களின்பெயர், இடம், கலோசம் அல்லது சூத்திரங்களின் எண் இவற்றைக்காட்டி ஷட பிரமாணங்களை

I. ஹிந்துமதமுக்கிய அம்ஸங்கள்.

ஹிந்துமதத்திற்கு ஆதாரங்களாயும் முக்கிய அம்சங்களாயும் இருக்கப்பட்டவியல்பங்கள் சில இருக்கின்றன. அவைகள், வேதத்திலுள்ள வாக்கியங்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு அநதப்படி அநுஷ்டிததல், ஜாதிவர்ணஸ்ரமதர்மம், தவிஜர்களுக்கு உபநயனசமஸ்காரம், ஸ்திரீகருக கல்யாணம்செய்யவேண்டியது அவசியமென்பது, ஒருபுருஷனை மணந்தவன் அவனிறந்தபிறகு வேறுபுருஷனை மணம்புரியக்கூடாதென்பது, பிதிராகளுக்குச்செய்யவேண்டிய ஸ்ராததமுதலியகடமைகள், தேவாகளுடையதிருப்பதிக்கும் உலகத்தினுடையகேசுமததுக்கும் செய்யக்கூடிய யாகங்கள் உபாசனை ஆகிய இவைபோன்றனவையென.

சகலஆசைகளையும் துறத்தல், ஜீவகாருண்யம் முதலிய சன்மார்க்கதர்மங்களை எவ்வாறோமென்மையாக எடுத்து உபதேசித்தாலும் வேதப்பிரமாணங்களை அங்கீகரிக்கஇசையாத பௌத்தமதம் இந்தியாவில் நிலைபெறமுடியவில்லை. ஜைனமதமும் ஈசுனத்தெய்வைய அடைந்தது. வேதத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும் ஜாதிபேதத்தைவிலக்குவதற்காக ஏற்பட்டுள்ள “பிராமமசமாஜம்” “ஆரியசமாஜம்” ஆகிய இவைகளும் ஹிந்துமதத்துக்குப்புறம்பாகமதிகப்பாட்டனவையொழிய அவை ஹிந்துமதத்தின்களைகளாகமதிக்கப்படவில்லை.

கல்யாணமேசெய்துகொள்ளாதபெண்களும், விதவையாகி மறுபுருஷனைக்கல்யாணமேசெய்துகொள்ளும்பெண்களும் ஜாதிப்பிரஷ்டைகளாகவாவது பாவத்துக்குட்பட்டவர்களாகவாவது மதிகப்படுகிறார்கள்.

விதவாவிவாஹம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதென்று சுமார் 60 வருஷங்களுக்குமுன்னமே சட்டம் ஏற்பட்டிருந்தும் ஹிந்துக்களுக்குள் விதவாவிவாஹம் ஆதியில் உதேசித்தபடி விருத்தியடையவில்லை. ஆங்காங்குச் சிலஇடங்களில்மட்டும் மிருத்தசிரமத்தின்பேரில் சில விதவாவிவாஹங்கள் நடந்தேறிவந்திருக்கின்றன.

வடமொழியிலிருந்தபடியே எழுதியிருந்தால் ஆராய்ச்சிசெய்து தெளிபவர்களுக்கு மிகவும் ஸாதகமாயிருக்கும். அப்படிக்காடாதிருப்பினும், சொல்லப்பட்ட வாக்கியப்பொருள்கள் சாஸ்திரங்களில் வாஸ்தவமாயிருக்கலாமென்ற நம்பிக்கைபற்றியே பத்திராதிபருக்குத்தோன்றும் அபிப்பிராயம் இங்கு எழுதப்பட்டுவருகிறது.

(6) மனதினால் ஒருபுருஷனைக் கணவனாகமதித்தாலும் கல்யாணம் செய்துகொண்டபுருஷனுக்குச்சமதவமாகமதித்து அவனைத் தெய்வமாகப்பாராட்டிவருதள்ள பதிவிரதாசிரோமணிகள் இருந்துவிளங்கிய இந்தத்தேசத்தில் ஸ்திரீகள் பொதுவாக மறுபுருஷனைத் தழுவிருமபு வர்களோ.

ஆதிகாலத்தில் எண்ணிறந்த அரசர்கள் பரசராமனும்மாண்டார்கள். ௧௦௫ அரசர்களுடையபத்தினிகளெல்லாம் வைதவ்யததையடைந்து அகநினியிலிழப்போகும்சமயத்திற் காசிபமுனிவருடைய வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு, ராஜவமசம மறுபடியும் உலகத்தில்தழைத்தோங்கும்பொருட்டு, சுததமனதையுடையவர்களான ரிஷிகளின்மூலம் புத்திரர்களைப்பெற்று ராஜவமசங்களை மறுபடியும்விருத்திசெய்ததாக ளென்று ஷிதிகாசபுராணங்களிற் சொல்லப்படுகிறது. அதேபிரகாரம் புருஷனிருந்து புத்திரனடையப்பிராபதயிலலாதசமங்கலிகளும் வைதவ்யததையடைந்து இஹபரசாதகத்தின்பொருட்டுப் புத்திரனை அபேக்ஷித்த பதிவிரதகளும, காமததைத்துறந்தவர்களான மகான்களுடன் கலந்து புத்திரர்களை அடைந்ததாகவும் சொல்லப்படுகின்றது. அப்படிப்பட்டமகான்கள் இக்கலியுகத்திற் குறைந்தபோனதினியித்தம் வமசவிருத்தியின்பொருட்டு ஒருபுத்திரனை ஸ்வீகாரம் எடுத்துக்கொள்வதும் சாஸ்திரசமமதமானவழக்கமாகவே ஏற்பட்டுவருகின்றது.

ஸ்திரீபுருஷாங்கல்யாணமென்பது கேவலம் இந்திரியசுகத்திற் கென்றுமதிக்கப்படாமல் தாமம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் ஆகிய நான்குபுருஷார்த்தங்களுக்கும் சாதகமாகமதிக்கப்பட்டுவருதிருக்கிறது. ஆதலால் விதவைகளாய்ப்போனஸ்திரீகள் எப்பொழுதும் மறுபுருஷனை விவாஹம்செய்துகொள்ளலாமென்றாவது செய்துகொண்டார்களென்றாவது ஸ்மிருதியாவது அநுபவமாவது இருப்பதாக நான் பெரியவர்களைக் கேட்டுத்தெரிந்துகொண்டமட்டிற் கிடையாது. ஆதரவுகளிருப்பதாக விவகாரத்துக்குப்பேசலாமேயொழிய வேறில்லை.

(6) இங்கு விதவாவிவாஹமானது நம்தேசத்துப்பேண்களுக்குத் திருப்தியில்லாமையால் வளர்ந்தேறவில்லையென்றுமட்டும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதைக்காட்டிலும் பிள்ளைகளுக்கும் திருப்தியில்லாத முக்கியமானவிஷயம் ஒன்று அவசியம் கவனிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது.

நித்தியகர்மங்களைச் சரியாய்ச்செய்யாதவன்கூடத் தன்னுடைய பந்துஜனங்களுக்கும் ஜாதியார்களுக்குமபயந்து எப்படியாவது தன் பெற்றோர்களுக்கு எள்ளுமதண்ணீரும் இறைக்கிறான். ஆதலால் ஸேதர்மங்களெல்லாம் நடத்தப்படவேண்டியவைகளேயென்று சுருதி, ஸ்மிருதி, அநுபவங்களைப்பற்றித் தொடர்ச்சியாய் அதுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகுகின்றன.

மேற்கண்டவிஷயங்களையெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு அவைகளுக்கு உள்ளடங்கியவிஷயமாக அதாவது (Non-essentials) முக்கியமில்லாத விதிகள் அதுஷ்டானங்கள்விஷயமாக இந்தப்பரதகண்டத்திற் பஹுடங்களிலும் பலகாலங்களிலும் வித்தியாசங்கள் ஏற்பட்டுவந்திருக்கின்றன.

பரப்பிரம்மஸ்வரூபவிஷயமாக ஆசார்யர்களுக்குள், பேதமான அபிப்பிராயங்கள் ஏற்பட்டு அதன்மூலமாய் வெவ்வேறுவகுப்பினராயுள்ள ஸ்மார்த்தர்களும் வைஷ்ணவர்களும், மாதவர்களும் ஒரே ஹிந்து மதத்தினர்களன்றோ?

ஒருவருக்கொருவர் கலயாணசம்பந்தமில்லாமல் ஒருநாட்டுக்கும் மற்றநாட்டுக்கும் வெகுவான போக்குவரத்துசம்பந்தம் முன்காலத்தில் இல்லாததினிமித்தம் வடமர்களென்றும், பிரஹ்மசரணாகளென்றும், அஷ்டசகஸ்திரர்களென்றும், வாத்திமாகளென்றும், கேசியர்களென்றும், ஆந்திரர்களென்றும், மகாராஷ்டிரர்களென்றும் பலபிரிவினராகிய ஸ்மார்த்தர்களெல்லோரும் ஒரே ஹிந்துமதத்தினர்களன்றோ.

அது என்னவென்றால், விதவாலிவாஹத்துக்குடம்பட்ட பெண்களின் மனதில், புருஷனிறந்தால் மறுபுருஷனையடையலாமென்ற தைரியமுண்டாவதற்கிடமிருப்பதாற் பெண்கள் பெரும்பாலும் இடிப்பாகையிலகப்பட்டுக்கொண்டு இன்பபுதுகர்ச்சிக்கிடைஞ்சலான சூடுமபச்ச்சரவுகளாலவருந்தும் பிராஹ்மணஜாதியில் இடையிடையே வறுமைமுதலிய பலவழியாலும் புருஷனிடத்துண்டாகக்கூடிய வெறுப்புக்காரணமாகவும், புருஷனிறந்தால் மறுபுருஷனையடைய மாக்கமிருப்பதுகாரணமாகவும், அவர்களையில் தம்பிராணனை அடைக்கலமாகவைக்கக்கூடவரான மணவாளர்களின் உயிர்வாழ்க்கை யென்னவாய்முடியுமென்பதாம்.

(7) இன்னும் ஒருவருக்கொருவர் பந்திபோஜனமில்லாமல், சம்பந்தமசெய்தும், செய்யாமலும் மதங்களின் ஸ்தூலசம்பந்தமான அற்ப விஷயங்களைப்பற்றி அடிக்கடி சச்சரவுசெய்துகொண்டிருக்கும் தென்கலைவைஷ்ணவர்களும், வடகலைவைஷ்ணவர்களும் ஹிந்துமதத்தினர்களுள்ளோ? மாதவர்களும் அப்படியே; ஏனென்றால் அவர்கள் எல்லோரும் மேலேசொல்லப்பட்ட முக்கியமான அம்சங்களில் ஒற்றுமையான நம்பிக்கையும், விஸ்வாசமும், அதுஷ்டானமு முள்ளவாகளாய் இருந்து வருவதுதான் காரணம்.

நமதுதேசத்தில் நமமுடைய ஹிந்துமதசாதியார்கள் அபிவிருத்தியடையவேண்டுமென்று விரும்பி முயற்சித்துவருகின்ற ஆசார்சோதிருததகாரா (Social Reformer) மேலேசொன்ன முக்கியமான அம்சங்களிற் பிரவேசித்துச் சோதிருததமசெய்ய எததனமசெய்தால் அது வின்பிரயத்தனமாகவே முடியும். ஆனால் காலவித்தியாசத்தினால் ஹிந்துமதவிஸ்வாசகர்கள் வேதமென்ன, சாஸ்திரமென்ன, யாகமென்ன, எஞ்ஞமென்ன, எகேஞாபவீதமென்ன, ஜாதிவித்தியாசமென்ன, சிவன், விஷ்ணு முதலியதெய்வங்களின்பகதி என்ன என்று ஹிந்துமதமுக்கிய அம்சங்களை அடியோடு தள்ளுவதாயிருந்தால் அப்பொழுது ஹிந்துமதமென்றாட்டத்தின் அஸ்திபாரமே உலைவடைந்து அவரவரிஷ்டம்போல மதங்களும அபிப்பிராயங்களும் அதுசரித்துக்கொள்ளப்படும். ஆனால் ஹி அபிப்பிராயங்கள் அதாவது ஜாதிபேதத்தினால்தான்

(7) வடகலை தென்கலை வைஷ்ணவர்கள் மதசம்பந்தமாகச் சச்சரவுசெய்துகொண்டிருப்பதாகக் கண்டிருக்கிறது. விவாஹஸம்பந்தமுள்ளவர்களாயும் ஒரேசித்தாந்தமுடையவர்களாயுமுள்ள வடகலைதென்கலை வைஷ்ணவர்களுக்குள்ளுண்டாகும் சச்சரவுகள் மதசம்பந்தமான ஸ்வல்பவித்தியாசம்பற்றியதாயிருக்குமானால், விவாஹஸம்பந்தமில்லாதவராயும் வேறுவேறுசித்தாந்தமுடையராயுமுள்ள ஸ்மார்த்த மாத்துவார்களுக்கு எவ்வளவு யித்தியானசச்சரவிருக்கவேண்டும்! ஆயிரவருஷ்காலங்களிற்பாரததாலும் ஒருசச்சரவாவது உண்டாயிருந்ததாகக் காணப்படவில்லையே! அதிருக்கட்டும்; வைஷ்ணவர்களுக்குத்தான் ஸ்மாரததாகளோடாவது மாதவர்களோடாவது சச்சரவுநேரவதுண்டா? அப்படியில்லாதிருக்கச்செய்தே வடகலைதென்கலைவைஷ்ணவர்களுக்குடடுமுண்டாகும் சச்சரவுகளை மதசம்பந்தமாயுண்டாவன

நமதுதேசம் கேஷமம் அடையவில்லை, விதவைகளுக்குக்கல்யாணம் செய்தால்தான் ஸ்திரீசுதந்திரமென்கிறபாக்கியம் பவிதமாகும் என்பது முதலிய சீர்திருத்தங்களை முயற்சித்துவரும் ஆசாரத்திருத்தக்காரர் (Social Reformer) ஏதோ அதிர்ஷ்டவிசேஷத்தால் இன்னும் இந்நத தேசத்திற் போதுமானபடி விருத்தியடையவில்லை. அதுபற்றியே இந்நதமதம் இந்நதமட்டில ஜீவித்திருக்கிறது.

II. ஹிந்நுமதத்தின் முக்கியமில்லாதவிதிகள்.

ஹிந்நுமதத்தின் முக்கிய அம்சங்களடங்கிய கட்டடத்திற்கு உலை வில்லாமல் இரண்டாமபக்ஷமாவதும், காலதேசவாததமானததுக்குத் தக்கபடி மாறக்கூடியதுமான சில சீர்திருத்தங்களை நமமுடையதேச கேஷமத்தின்பொருட்டுத் தேசாபிமானிகளும், மதாபிமானிகளும் முயற்சிசெய்ய ஏற்பட்டால் அதனால் நமமுடையமதத்ததுக்கே நிகுநத அபாயமவநதுவிட்டதாகப் பயநது, பெரியவர்கள் ஏற்படுத்தினவழக நததை ஏன் மாற்றவேண்டுமீ அதற்குச்சாஸ்திரம் இடம்கொடுக்க வில்லை, அப்படிச் சாஸ்திரம் இடம்கொடுத்தாலும் அது கவிபுகத்திற்கு ஏற்பட்டதில்லை யென்று இந்நதுக்களிற் பெருமபானமையோர் ஒரேபிடி வாதமாய் ஆகேஷபண்ணசெய்துவருகிறார்கள். அது மிகவும் பரிதபிக்கத் தக்கது.

வேதங்களினாலும், ஸ்மிருதிகாததாக்களினாலும் எப்பொழுதும் ஒரேவிதமான அபிப்பிராயத்ததுடன் மாறுதலில்லாமல் உபதேசிக்கப் படுவநதவிதிகளிற் சில அநுஷ்டானங்களிற் சேராது சமயம்போலவும் அந்நதநருஷ்டிகளினுடைய அபிப்பிராயம்போலவும் மாறுதல்களை யடைநதுவநதுருக்கின்ற ஹிந்நுமதக்கட்டடத்திற்கு அதுகூலமாயுள்ள கௌனாசாரங்களில் (Non-essentials) பரெண்டாவிவாஹமெனபதும் ஒன்று.

வென்றுசொல்லுவது சிறிதும்பொருநதது என்பதை அறிவுடையோர் நன்றாயறியவேண்டும. பின்னை எதனாலுண்டாவதென்றால் மறநதம் உலகத்தில் ஒருவர்க்கொருவருண்டாகும் குடும்பச்சச்சரவுகள் எப்படியோ அப்படியே பாததியாபாததியவியவகாரம் காரணமாகவே உண்டாவதாயிருக்கிறது. ஏகதேசங்களில் மதசம்பநதமாகவும் ஜாதிசம்பநதமாகவும் சச்சரவுண்டாவதாயிருநதபோதிலும், அது, அவிவேகிகளின்கூட்டத்திலுண்டாவதல்லது விவேகிகளின்கூட்டத்தில் உண்டாகாமையால், அதற்கு அவிவேகமேகாரணமென்பதல்லது மதபேதமும் ஜாதிபேதமும் காரணமென்றுகொள்வது பொருநதாததாயிருக்கிறது.

III. ருதுமதீவிவாஹம், சாஸ்திரதாத்திரியம்.

மேற்கண்ட முக்கியமான விஷயங்களில் இடங்களினாலும் காலங்களினாலும் மாறுபடாத ஒரேவித அபிப்பிராயங்கள் ருஷிகளாற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் ஒரு ருதுவானபெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாமென்ற விஷயத்தைப்பற்றி அவர்கள் அபிப்பிராயங்கள் வித்தியாசமாயிருக்கின்றன. இதனாலேயே ப்ரௌடாவிவாஹமென்பது சரியில்லையென்று யோஜிகாமலதன்ருவது நியாயமில்லை என்றும் ஆகேசுபசமாதானங்களைக்கேட்டு ஆராய்ந்து ஒருமுடிவுக்குவரவேண்விஷயமென்றும் தெரிகிறது.

(8) சில ஸ்மிருதிகளில் ருதுவானபின்பு விவாஹம்செய்திக்கும் தகப்பனுக்கும், அவ்வதுவராகளுக்கும் ஏதோ பாபம்சம்பவிக்ரும என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதெயொழிய, ஒரு ஸ்மிருதியிலாவது ருதுமதீவிவாஹம், விவாஹமே அல்லவென்றாவது, அவ்விவாஹம்செய்து

உண்மை இப்படியிருக்க, மதபேதங்களும் ஜாதிபேதங்களும் சசசரவுகளுக்காரணமென்று அவற்றை அறிவுடையோரும் தூஷண்புரிவதானது, நமமவாக கினனுமசிறிதிருக்கும் மதாபிமானத்தையும், ஜாதியபிமானத்தையும் அடியோடுகெடுக்கவேண்டிச் சுயேச்சையென்னும் காமசாரத்தைநிலைநாட்டுங்கருத்தினராலெழுதப்பட்டபுத்தகங்களையும் பத்திரிகைகளையும் படிக்கும்வாஸனையாற்றேனறியதென்று பிராமணிகர லநாதரிககத்தகதாயிருக்கிறது.

(8) இங்கு, “ருதுமதீவிவாஹததுக்கு ஏதோ பாபம்சொல்லப்பட்டிருப்பதல்லது ஒருஸ்மிருதியிலாவது அது விவாஹமாகமாட்டாதென்றாவது, செய்யப்பெற்றவர்கள் ஜாதிப்பிரவுடர்களாவரென்றாவது சொல்லப்படவில்லை” என்றவிஷயங்கள் நாம் உத்தேசிக்ரும ருதுமதீவிவாஹததுக்கு எவ்வளவுதூரம் சாதகமாகின்றனவென்றுபாரப்பே.

ஸ்மிருதிகள், ருதுமதீவிவாஹம் பாபகிருத்தியமென்றுசொல்லியிருப்பதைத்தெரிந்துகொண்டேபிரவித்திக்ருமநாம் அப்பாபததுக்குப் பிராயச்சித்தமுண்டா இலையாவென்பதை அவசியம் அறியவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். பிராயச்சித்தமில்லையென்று ஏற்படுவிட்டால் பிராயச்சித்தமில்லாத புத்திகிருதபாபம் ஜாதிப்பிரமசநகாரணமாகுமா ஆகாதாவென்பதையும் பார்க்கவேண்டும். அது ஜாதிப்பிரமசநகாரணமாகும்படித்தலை ஜாதிப்பிருஷ்டர்களாவார்களென்று சாஸ்திரமசொல்லவேண்டியதில்லையே! ருதுமதீவிவாஹம் பாபகாமமென்றுசொல்லப்பட்டிருக்கும்போது, புண்யகர்மமாகிய விவாஹமாகமாட்டாதென்பது தனியாய்சொல்லவேண்டிய தவசியமா! ஆகையால் பாபமுண்டென்று தெரிந்துசெய்யப்பட்ட ருதுமதீவிவாஹததுக்குப் பிராயச்சித்தமுண்டா இலையாவென்பதைப் பரியாலோசித்துப் பிராயச்சித்தமுண்டென்று

கொண்ட வதுவர்கள் ஜாதிப்பிரஷ்டர்களாவென்றாவது சொல்லப் படவில்லை.

(9) ஆனால் நாரதர் பெண் பெரியவளானபிறகு அவளுக்குச்

தெரிந்துகொண்டாலன்றி, ருதாமதிவிவாஹம் விவாஹமில்லையென்று வது, செய்தவர் ஜாதிப்பிரகாரங்களென்றவது ஸ்மிருதிகள்சோல்லாதிருப்பதே அதுகலமெனறுகொள்ளுவதற்கிடமில்லையென்று தோன்றுகிறது.

(9) “பெண் பெரியவளானபிறகு சீக்கிரம் விவாஹம் நடக்கவேண்டும்” என்ற நாரதவாக்கியம் ருத்ரமதிவிவாஹநிஷேதவாக்கியங்களிவிரோதிப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. இது எந்தமட்டிலிவிரோதிகிறதென்பதைப் பரியாலோசிப்போம். இந்தவாக்கியத்துக்குப் பெண் பெரியவளானபிறகு விவாஹம் செய்யவேண்டுமென்பதில் தாதபரியமா? அல்லது பெண் பெரியவளாய்விட்டால் விவாஹம் தாமசிக்கலாகாது என்பதிறுதபரியமா? என்பதைப் பரியாலோசிக்கவேண்டும். சீக்கிரம் என்று விரைவுபடுத்துவதால், தாமசிக்கக் கூடாதென்பதில் முக்கியநோக்கமென்றும், இவ்வளவுகாலத்துக்குள் என்று சொல்லாமையால் நியாயமாய் எவ்வளவுகாலத்துக்குள் செய்யமுடியுமோ அவ்வளவுக்குள் செய்துவிடவேண்டுமென்றும், கீழேல்லுசோல்லாமையால் ஸநாநாநதரமே செய்யக்கூடாமானாலும் செய்துவிடவேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய்யாமல் தாமசித்துச்சேய்தால் அநதவிவாஹம் விதிப்படிசேய்த்தாகமாட்டாதென்றும் தாதபரியங்கொள்ளக்கிடக்கிறது.

அன்றியும், ருதமதியானால், சீக்கிரம்விவாஹம்செய்யவேண்டுமென்று விரைவுபடுத்துவதால் ருதமதியாகுமுன்னே பிதா சாவகாசமாக விவாஹம்செய்யக்கூடக் கடமைப்பட்டவனென்பதும், அப்படிச்செய்யாதிருப்பது விவாஹகாலநிர்ணயத்தைக் கடப்பதாயிருக்கிறதென்பதுமான அபிப்பிராயத்தான்கூடியிருப்பதால், நாரதருக்கும் கர்யாவீவாஹமே அங்கீகாரமென்பதும், ருதவானபின் தாமசிப்பதில் இஷ்டமில்லையாதலால், தாமஸித்துச்செய்யும் விஷயத்தில் ருதமதீவிவாஹ நிக்ஷேபவாக்கியங்களில் தமக்கு அக்ஷேபமில்லையென்பதும் வெளியாகின்றன.

இதனால் விவாஹங்கள், கர்யாவீவாஹம், ருதமதீசீக்கிரவீவாஹம், ருதமதீவிளம்பவீவாஹம் என மூன்றுவகையாகப்பிரிக்கப்படுகின்றன. அவற்றுள், கர்யாவீவாஹத்தால் பிதாவுக்கு ஊர்த்தவலோகப்பிராப்திக்குமேதுவாகிய புண்ணியம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அது புண்ணியகர்மமாகிறது. காலவிளம்ப ருதமதீவிவாஹத்தால் பிதாவுக்கும் வதுவரர்களுக்கும் பாபம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அது பாப அபிப்பிராயமென்பதை ஆக்ஷேபிக்க இடமில்லை. ஆனால் ருதமதீசீக்கிர

சீக்கிரம் விவாஹமடக்கவேண்டுமென்று கூறுகிறார்.

விவாஹத்திலமட்டிம் கந்யாவிவாஹவிதிவாக்ஷியங்களையும், ருதுமதி விவாஹநிஷேதவாக்ஷியங்களையும் விரோதிப்பதுபோல தோன்றுகிறது. அதுவும் வாஸ்தவமா எனபதைப் பரியாலோசிப்போம்.

சாஸ்திரவாக்ஷியங்களெல்லாம் விதிநிஷேதங்களையே விஷயமாகக் கொண்டுள்ளன. அவை விதித்தவிஷயத்தையே நிஷேதித்தாலும், நிஷேதித்தவிஷயத்தையே விதித்தாலும் ஒரேவிதமான அபிப்பிராயமில்லையென்று சொல்லலாம். இங்கே விதிததை நிஷேதிககிறதா, நிஷேதிகததை விதிக்கிறதாவென்று பராககவேணமும். காலக்கிரமத்தில் முன்னாலே கந்யாவிவாஹம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பின்னாலே ருதுமதி விவாஹம் நிஷேதிகப்பட்டிருக்கிறது இவ்விரண்டுகளுமருவே அசுர சந்திபோல ருதுமதிசீக்கிரவிவாஹமொன்று பிரபதமாகவே ருதுமதியானகாரணத்தைக்கொண்டு, ருதுமதிவிவாஹ நிகதாவாக்யம் நிஷேதிககததொடங்கலாம். ஆனால், கந்யாவிவாஹமசெய்விகக பரிக்ஷித்திருக்கும் பிதா தெய்வாதீனமாய்ப்ரபதமானருதுவுக்குக காரணமாகாமையால் அவனைப் பாபததுக்குள்ளாகருவது நியாயமில்லாதிருப்பதாலும், மிருதத்தியில் பண்ணக்கடவதானசிராததத்தை ஆசெளசாதிகளாலுபஹதியுண்டாகவே அது கழிந்தவுடனே தாமஸியாது வேறுதிதியிற்செய்தாலும் தத்தினசிராத்தமாகவே பாவிக்கப்படுவதுபோல ருதுமதிசீக்கிரவிவாஹமும் கந்யாவிவாஹம்போலவே பாவிக்கததருமென்று தோன்றுவதாலும் சீக்கிரமசெய்துகொள்ளுமபடி எச்சரிக்கததக்கதாகவேயிருக்கிறது.

ஆகையால் இங்குகாட்டப்பட்ட நாரதவாக்ஷியமானது, ருதுமதி விவாஹநிஷேதவாக்ஷியத்தையாவது கந்யாவிவாஹவிதிவாக்ஷியத்தையாவது விரோதியாமலே ஆதரித்துக்கொண்டு அவ்விதிநிஷேதங்களிரண்டும்கூடிச்செய்த ஒரு எச்சரிக்கைநோட்டிஸ்போலிருப்பதால் மூன்றும் ஒரேவித அபிப்பிராயமுடையவாயிருக்கின்றன. ஆகையால் இங்குக் காட்டப்பட்ட நாரதவாக்ஷியமானது நாம் உதேசிக்கும் ருதுமதிவிவாஹத்துக்கு ஆதரவில்லாமற்போவதுமன்றி விரோதமுள்ளதாகவும் இருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது.

(10) கிருஹ்யசூக்திரக்திற் பெண் பெரியவளான மூன்றுவருஷத் துக்குள் அவளுக்கு விவாஹமசெய்துவைககாவிட்டால் அவளுடைய

(10) “ருதுமதியானவளுக்கு மூன்றுவருஷத் துக்குள் விவாஹம் செய்துவைக்காதபிதா பாபமுள்ளவனாகிறான்” என்ற கிருஹ்யசூக்திர வாக்மியத்தைப்பார்க்கும்பொழுது ருதுமதீவிவாஹவிஷயத்தில் தாராள சிந்தையோடு அதுகூலம்சொந்தாயி ருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. ஆயினும் அதன் தாத்பரியமும் எப்படியிருக்கிறதென்று பார்க்கவேண்டி ம். இது ருதுமதீவிவாஹவிதிவாச்சியமா நிஷேதவாச்சியமா என்பதை ஆராய்மிடத்து “ மூன்றுவருஷத்துக்குள் விவாஹமசெய்துவைக்க வேண்டும்” என்பது சொற்பொருளாயில்லாமையால் விதிவாச்சியமாகிறதில்லை. குறிப்பிட்ட மூன்றுவருஷகாலத்தையும் அதிக்கிரமித்தவன் பாபத்தையடைகிறான் என்று நிஷித்தபலமே சொற்பொருளாயி ருப்பதால் நிஷேதவாக்கியமாகிறது. இது ருதுமதீவிவாஹத்தை எப்படிநிஷேதிககுமென்றால் மூன்றுவருஷத்தை அதிக்கிரமித்துச்செய்வதும், மூன்றுவருஷத்துக்குள்செய்யாமையும் ஒன்றையாகையால் மூன்றுவருஷத்தைஅதிக்கிரமித்து ருதுமதிகு விவாஹமசெய்யுமிதா பாபத்தை யடைகிறான் என்பது தாத்பாயமாயிருப்பதால் இது ருதுமதீவிவாஹ நிஷேதவாக்கியமாகவேயிருக்கிறது. இது கர்யாவிவாஹவிதிவாக்கியத் துக்குவிரோதமில்லாமலும் அதை ஆதரித்துமிருக்கிறது.

எப்படியென்றால், கர்யாவிவாஹம் பண்ணக்கடவனுபிதா அநதப் புண்யத்தால் ஊர்தவ்லோகபராப்தியடைபவனு யிருக்கசெய்தே அதனையிழக்காது கர்யாவிவாஹமசெய்யச சித்தனாகவேயிருப்பன். அப்படிச்செய்வதற்குள் அவசமாய ருதுமதியாய்விட்டால் அது அவன் செய்த தவறாகமாட்டாது. அவசமாயத் தவறியகாரியத்தைக் கால தாமசமில்லாமல் அடுத்தசெய்யவேண்டுமது அவசியமாகையால் ருதுமதியானவளுக்குச் சீக்கிரம் விவாஹமசெய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறான். ஆனால் ஒரு விவாஹம்நடப்பதற்கு அநுரூபமானவரனைத் தேடவும், திரவயசம்பாதனமசெய்யவும், முஹூர்த்தகாலங்கள்வாய்க்கவும், எதிர்பாராதுநேரக்கூடிய இடையூறுகள்ரீங்கவும் போதுமான சாவகாசமிருக்கவேண்டுமாகையால் அவற்றிற்கெல்லாம் பரமாவதியாக மூன்றுவருஷம் போதுமானசாவகாசமவைத்துக்கொள்ளட்டும் என்று தாராளமான காலவதியும்கொடுக்க அதையும் கடப்பானாகில் அவன்

தகப்பன் பாவமுள்ளவனாகிறானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

(11) பௌதயாயனர், மனு, கௌதமர், வசிஷ்டர், யாக்ஞவல்கியர், ஆபஸ்தம்பர் இவர்களுடைய ஸ்மிருதிகளிலும் கிருஹ்யசூத்திரங்களிலும் விவாஹம்செய்தநாலாவதுநாள் சாந்திமுகூர்த்தம் (கெர்ப்பாதானம்) செய்யவேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி

புத்திபூர்வமாகவே சாஸ்திரதலைக்கடந்தவனாகமதிக்கப்பட்டுப் பாபத்துக்குள்ளாவதால் பஹிரங்கபாபியாகிறான் என்று தாற்பரியமபண்ணுவதற்குப்பொருதுவதாயிருக்கிறதன்றி ருத்ரமதீவிவாஹத்தைச்சிலாகித்ததாகக்கொள்ள இடமில்லையாகையாலும், விளம்பிக்கலாகாதேன்பதே முக்கியதாதபரியமாகையாலும், சீக்கிரம்செய்யவேண்டுமென்ற நாரதவாக்யதாதபரியமும் தாமசிக்கலாகாதேன்ற பிரகிருதவாக்கியதாதபரியமும் ஒன்றாகவேயிருக்கிறது. சீக்கிரமென்றதனாற் கீழெல்லீமட்டுங் குறிககப்பட்ட நாரதவாக்கியத்தின்சேஷமாகவே,முன்றுவருஷங்கடக்கலாகாதென்று மேலெல்லீசொல்லியபடியால் இரண்டும்ஒன்றுக்க் கநயாவிவாஹத்திலேயே நோக்குள்ளனவாயிருக்கின்றன. ஆகையால் இந்த ருத்ரமதீசீக்கிரவிவாஹப்ரஸங்கமானது யதாயோகசியமாக (ஏற்புழிக கோடலால்) உபநயனம்போலப் பன்னிரண்டுவயதுக்குமேல் விவாஹகாலம்விதிக்கப்பட்ட பிராஹ்மணேதரகநயாவிஷயங்களில் ஸ்வபாவசுததமாகவே சம்பவித்துச் சரிதார்த்தமாயிருப்பதால் அவ்வயதுக்குள் விவாஹகாலம்விதிக்கப்படாத பிராஹ்மணகநயாவிஷயத்திற ப்ரவாததிப்பதிற சாமாததியமற்றதாயிருக்கிறதென்று சாஸ்திரதிருஷ்டியால் அறியத்தக்கதாயிருக்கிறது.

(11) பௌதயாயனமுதலிய ஸ்மிருதிகளிலும், கிருஹ்யசூத்திரங்களிலும் விவாஹம்செய்தநாலாமநாள், கெர்ப்பாதானம் செய்ய வேண்டுமென்றுசொல்லியிருப்பதானது, விவாஹகநிலைக்குக் கெர்ப்பாதானயோக்கியமான ஆராதவதத்துவம் இருக்கவேண்டுமென்னும் ஊஹத்துக் கிடம்கொடுக்கிறது. இந்த ஊஹமானது கந்யாவிவாஹவிதிவாக்கியதலைவிரோதிப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் வாஸ்தவத்தில் விநோதிப்பதில்லை. ஏனென்றால் சப்தப்பிரமானியல்லாத இடங்களில் ஊகம் தலையெடுப்பதல்லது, சப்தப்பிரமானமுள்ள இடங்களில் அதற்குப் பிரதிசூலமாக ஊகம் தலையெடுக்கமாட்டாதென்பது

யானால் ஸை ஸ்மிருதிகர்த்தாக்களிற்சிலர் ருதுவாவதற்குமுன்விவாஹமசெய்யவேண்டுமென்ற அபிப்பிராயததக்கு இது விரோதமாயிருக்கிறது.

சாஸ்திரசம்மதமாயிருக்கிறது. இதனைச் “சொல்லிலவழியது உய்த் துணர்வு” எனச் சேனாவரையர் பலவிடங்களிற்காட்டுதலாலும் அறியலாம்.

அன்றியும், கொர்ப்பாதானமானது பிஜுகததியின்பொருட்டுச் செய்யப்படும் மாந்திரிகஸம்ஸ்காரவிசேஷமாகையால் அது சார்த்தகமாகவே யிருக்கவேண்டுமென்னும் நியமமில்லை. ஆயினும், யதாயோக்கியம (ஏற்புழிக்கோடலால்) வர்ணாதரவிவாஹத்தில் சார்த்தகமாந்திரிகஸம்ஸ்காரமாய்ச் சரிதார்த்தமாகிறபடியால் பிராஹ்மணவிவாஹவிஷயத்திற் கேவலமாந்திரிகஸம்ஸ்காரமாயிருப்பதால் கநியாவிவாஹவிதி வாக்கியங்களைவிரோதிக்கவிலையென்றுதோன்றுகிறது.

இந்தஸம்ஸ்காரம் ருதுமதியானபின்பேசெய்யத்தக்கதாயிருந்த போதிலும் ருதுவானவுடன் காமாதூரசங்கமனமேற்றதாலும் பிஜுகததியுண்டாயிருக்குமொருட்டு விவாஹத்தில் ஆகாஷித்துச் சங்கிரஹமாகச்செய்யப்படுகிறது. அப்படிச்செய்யப்படாநந்தபோதிலும் ஆகர்ஷித்துச்செய்யுங்கர்மங்களைப் (ஷோடசமாசிகாதிகளை) பின்னும் செய்தற்குரிய அவகாலங்களில் விஸ்தரித்துச்செய்வதுபோலவே ருதுசாந்தியிலும் லிஸ்தரித்துச்செய்யப்படுகிறது. ஆகையால் விவாஹத்தில் விதிக்கும் கொப்பாதானஸம்ஸ்காரமானது பிராஹ்மணவாணத்திலும் ருதுமதிவிவாஹம் சாஸ்திரசுத்தமென்றுகிப்பதற்குஸாதகமாகுமென்றுதோன்றவில்லை.

அன்றியும், சுபமுஹூர்த்தங்களைப் பிரதிக்கித்துச்செய்யுங் கிரியாவிசேஷங்களில் அபேக்ஷயபூர்த்ததிரிகுகவேண்டுமென்னுமநியமமில்லையென்பதை, மழைபெய்யாதிருக்கச்செய்தே உழவுகொடாததிலத்திலும் கர்ஷகர் நாளேர்வைப்பதாலும், உதஸவங்களில் விதானசாமககிரிவருமுன்னமே காட்காலநிவதாலும், கிருஹநிர்மாணசாமககிரிகள்வருமுன்னமே வாஸ்துச்செய்வதாலும் அறியலாம்.

(12) அதுவுமல்லாமற் கல்யாணத்திற்சொல்லப்படுகிற ஒவ்வொரு மந்திரமும், உடனே கிரஹஸ்தாஸ்ரமதர்மத்தை நடத்தக்கூடிய புத்தியறிந்தபெண்ணுக்கும் அவள்புருஷனுக்கும் ஒப்பந்தப்பேச்சுகள் ஏற்படுவதுபோலிருக்கிறது. பாணிக் கிரஹணமானபிறகு பெண் தனபுருஷனவீட்டுக்குப்போய் 3 நாள் இருவரும் பிராமமசரியவிரதத்தை யறுஷ்டித்து 4-வதுதினம் படுக்கையறையிலிப்பபட்டுச் சாந்திமுகூர்த்தம் அப்பொழுதே நடத்தப்படுவதாகவும் வெளியாகிறது.

நடந்தகலயாணத்தைச் சட்டப்படிசெல்லாததாக 5 நிபந்தனைகள் விகஞானேஸ்வரரால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன— பெண் மாப்பிள்ளைகளுக்கும் வித்தியாசமானஜாதி1, ஒரேப் பரவரம்2, ஒரேகோத்திரம்3, சபிணடர்களாயிருத்தல்4, பெண்ணுக்கு ஏற்கனவே கலயாணமாயிருத்தல்5, இவ்வவற்றில் ஏதாவது ஒன்றிருந்தாலும் கலயாணத்திற்சம்பந்தப்பட்ட பெண் மாப்பிள்ளைகள் புருஷன்பெண்சாதிகளாக ஏற்படமாட்டார்களென்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஷ்டி ஆக்ஷேபணியில் நுதுமதிவிவாஹமுமசேர்ந்திருந்தால் அதை ஏன் அவர் எடுத்துச்சொல்லக்கூடாது. அப்படிச்சொல்லாததற்குச் சிலசமாதானங்கள் யுகதியாய்ச் சில ஆக்ஷேபகாரகன சொல்லுகிறார்கள். அவையாவன— ஹிந்துமதத்தினர்களுக்குள் ஒருவிதி அல்லது வழக்கத்தை யதுசரித்து நடக்கக்கூடிய விஷயத்திற்குத்தான் ஷ்டி 5 நிபந்தனைகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பதும், பரௌடாவிவாஹம் அந்தமாதிரி ஹிந்துகளுக்குள் ஏற்படக்கூடிய விஷயமல்லவென்பது மாம. ஸ்மிருதிகாததாக்கள் இந்த பரௌடாவிவாஹம் ஒருகால நடக்கக்கூடிய விஷயமென்பவையோசித்து ஆக்ஷேபசமாதானங்கள் கூறியிருக்கிறார்கள்.

(12) விவாஹத்தில் தம்பதிகளின் ஒப்பந்தப்பேச்சான மந்திரங்க ளெல்லாம் புத்தியறிந்தபெண்ணுக்கும் புருஷனுக்கும் நடக்கும் ஒப்பந் தப்பேச்சுக்களபோலிருந்தபோதிலும் அவையும வர்ணநதரவிஷயத்திலும், பிராஹ்மணவிஷயத்திலும் முறையே சாததக் கேவலமானதிரிக ஸமஸ்காரங்களாய் யதாயோகிய முப்பந்நங்களாகவேயிருக்கின்றன இப்படிக்கொள்ளாவிட்டால் உபநயநத்தில், குரு சிஷ்யசம்பாஷணரூபமாகவும், பிரார்த்தனாரூபமாகவும், தேவதாஸ்தோதரரூபமாகவும் வேத மந்திரங்களசொல்லப்படுவதால் உபநயநமும் வேதவாக்கியாததக் கிரஹணசாமாததியமுள்ளவனுக்கே செய்யவேண்டுமென்று கொள்ள வேண்டியதாயமுடிபுமென்றுதோன்றுகிறது.

(13) ப்ரௌடாவிவாஹமென்பது நம்முடைய இந்துமதத்திற்கு முழுதும்புறம்பானதும் நிசசயமாய் நேரிடக்கூடாததுமானவிஷயமா யிருக்குமபகூதத்தில் அலைபபற்றி அவர்கள் சொலவானேன். எல்லா ஸ்மிருதிகாததாக்களாலும், அநுஷ்டானத்தினாலும், கண்டிப்பாய் வர் ஜிக்கப்பட்டிருக்கிற விதவாவிவாஹத்தை 5 நிபந்தனைகளில் ஒன்றாகச் சொன்ன (14) விசுநானேஸ்வரர், சிலஸ்மிருதிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தும் முன்னமே நம்முடையதேசத்தில் நிசசயமாய் கூத்திரியர்களுக் குள் அநுஷ்டிக்கப்பட்டிவந்ததுமான ப்ரௌடாவிவாஹத்தைச் சொல லாமலிருப்பதற்கு என்னநியாயம்.

(13) ப்ரௌடாவிவாஹம் (ஹிந்துக்களுக்குள்) நான்குவருணத் துள் ஏகதேசத்திலுமில்லையென்று பிராமானிகாகள்சொல்லமாட்டார்களெனநேரினைக்கிறேன்.

(14) விசுநானேஸ்வரர் செல்லாதென்ற விவாஹங்களில் ருது மதீவிவாஹத்தைச்சொல்லாமலிருப்பதற்கு என்னநியாயம் என்று கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. நடந்தவிவாஹத்தைச் சட்டப்படிசெல்லாதென்ற ஐந்ததோஷங்களும் அரதசம்பந்தமான தாயபாகப் பிரதிபந்தங்களாக வர்ணத்திரயங்களுக்கும் சாமானயமாயிருப்பதால், வாணநதரங்களில் தாயபாகத்துக்கு அஹமாயும் நிர்ததோஷமாயுமுள்ள ருது மதீவிவாஹமானது அவற்றோடு சோக்கத்தகாததாகவேயிருக்கிறது. பிராஹ்மணவாணததுசகமடமும் அது விவாஹமாகமாட்டாதென்பது நிஷேதவாகசியங்களால் சித்தித்திருப்பதாலும் இவருச சோததெண்ணலெண்டுமென்னும் ஆவசியகமுமில்லை. ஆகையால் விசுநானேஸ்வரர் விவாஹமாகமாட்டாவென்றுசொல்லியவற்றுட சோததெண்ணுமையால் பிராஹ்மணருக்கும் ருதுமதீவிவாஹம் நிஷித்தமில்லையென்று சொல்லுவது பொருந்துமென்றுதோன்றவில்லை.

(15) தவிரவும், பெண் பெரியவளானபிறகுசெய்யப்படும்கல்யாணத்தினால் அவளுக்குப்பிறகும குழந்தைகள் அவாசளுடையகொளவத்தை இழநதுவிடமாட்டார்களென்றும் அப்படிப்பட்டபெண்ணை மணந்துகொள்வதனால் நிரதைக்கு இடமானகாரியம் ஒன்றுமில்லையென்றும் பாரத அதுசாஸனபருவததிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

IV. முந்தின அநுஷ்டானங்கள்.

விரதமதததுக்கு ஆதாரமாய் மேலேசொல்லப்பட்டவிஷயங்கள் எப்படி ஒரேசிலையாய் இந்தததேசத்தில் எந்தக்காலத்திலும் எந்த இடத்திலும் எல்லாஸ்மிருதிகாததாக்களாலும் ஒரே விதமாகத்

(15) பெண் பெரியவளானபிறகுசெய்யப்படும் கல்யாணத்தினால் அவளுக்குப்பிறகும குழந்தைகள் அவாசளுடையகொளவத்தையிழநதுவிடமாட்டார்களென்றும், அப்படிப்பட்டபெண்களை மணந்து கொள்வதனால் நிரதைக்கு இடமானகாரியம் ஒன்றுமில்லையென்றும் பாரதாதுசாசனமசொல்லியிருப்பதாகக்காட்டியிருக்கும்வாக்கியங்களை நான்பாரததமட்டும் புரூப்பூவிஷயமாகச்சொல்லியிருப்பதாக அறிவித்தேன். ருதுமதீவிஷயமாகவேசொல்லியிருக்கும்படிததில்அவைஇன்ன அத்தியாயத்தில் இன்னசங்கித்யபுள்ள சலோகங்களென்பதை வ்யகதமாயெழுதினால் முன்பின் சுதர்ப்பங்களைப்பாட்டி அவற்றின் தாதபரியம் இன்னதென்பதும் நனரூபநியலாம் ஆயினும், எழுதியிருக்கும்வாக்கியங்களை உள்ளபடியிருப்பனவாகவேவைத்துக்கொள்வோமானாலும், அவை உத்தேசிகும ருதுமதீவிவாஹததுக்கு அதுகூலங்களாகக் காணப்படவில்லை. எப்படியென்றால் ஸ்மிருதிதிஹாஸங்கள் வேதோபபபிருஹ்மணங்களாகையால் அவற்றிற்குப் பின்னகத்திருதவமிருந்தாலும் முன்சொல்லியபடி வாக்கியாததங்களில் கைகண்டயம் (ஒரேவிதமான அபிப்பிராயம்) இருக்கவேண்டும். ஆகையால் ஸ்மிருதியில் நிதிக்கப்பட்ட ருதுமதீவிவாஹத்தை அந்த ஸ்மிருதிகருவிரோதமாய்ப் பாரதாதுசாசனம் ஆதரித்திருக்கமாட்டாதென்றும், ஸ்மிருதியில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ருதுமதீவிவாஹத்தையே அது ஆதரித்திருக்கவேண்டுமென்றுநதோன்றுகின்றது. இதனை அதன் வாக்கியகதியாலும் அறிய

தொடர்ந்து அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்திருக்கின்றனவோ அநதமாதிரி பரௌடாவிவாஹத்தைப்பற்றி நாம சொல்லமுடியாது. ஸ்மிருதிகளுடைய வித்தியாசமான அபிப்பிராயங்களைப்பற்றி மேலே சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால் முந்தின அநுஷ்டானங்கள் எப்படி பிநுந்துவந்திருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி யோசிப்போம்.

எப்படியென்றால் ருதுமதீவிவாஹத்தால் நிந்தைக்கு இடமுண்டா? இல்லையா? பிறக்குமகுழந்தைகள் அவர்களுக்குள்ள வர்ணகௌரவத்தை இழந்துவிடுவார்களா? மாட்டார்களா? என்ற சமசயங்களுண்டாய் விசாரித்து நிச்சயித்திருப்பதுபோல எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதில், தோன்றிய ஸமசயமானது பிரவிததி நிவிர்த்திஜனகங்களாய்ப் பரஸ்பரவிருத்தங்ள்ளான இரண்டு ஞானங்களை புலையதாயிருக்குமாயை யால் அவையிரண்டு மிரண்டு பிரமாணங்களால் உண்டாயிருக்கவேண்டும். அவற்றுள், குறிப்பிட்டகாலத்துள் (அதாவது வருணநதோறும் புருஷர்களுக்கு உபநயநத்துக்குவிதித்தகாலத்துள்) பெண்களுக்கு விவாஹமண்ணவேண்டுமென்பது பிரவிததிஜனகம். ருதுமதிசகு விவாஹமண்ணினவன் பாபியாவான் என்பது நிவிர்த்திஜனகம். இவ்விரண்டும்ககநயாவிஷயத்திற் பிரபாதமாகுமபோது விதித்தகாலத்திற் செய்வது பற்றித் தோஷமில்லையென்று கொள்ளலாமா? ருதுமதியானதால் தோஷமுண்டென்று கொள்ளலாமா? என்ற சமசயமுண்டாகிறது. உரிமைப் பற்றிய அநத சமபநதமான விவகாரத்திலுண்டாகும் சமசயத்தால் வாதிக்க நுகுலமசெய்யவேண்டுமென்னுமநியாயமேபோல, ருதுமதீசீக்கிரவிவாஹத்திற் பிறக்குங்குழந்தைகள், நிந்தைக்கிடமான காரியங்கள் ஒன்றில்லாமையால் அவர்களுடைய கௌரவத்தை யிழந்துவிடமாட்டார்கள் என்று பரியாலோசித்துத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. நிந்தைக்கிடமான காரியமொன்றுமில்லையென்பதை ஏதுவாகக் கொண்டு நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதால் இது நிந்தைக்கிடமில்லாத வர்ணநதரவிஷயமான ருதுமதீசீக்கிரவிவாஹமென்பதும், நிந்தைக்கிடமுள்ள ருதுமதீவிவாஹம இங்கு விஷயமன்றென்பதும் நன்கு விளங்கும்.

ஆகையால், சாஸ்திரங்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட ருதுமதீவிவாஹமானது விவாஹத்துக்குவிதித்த பிராயங்களி விவரபாக்கரேக்கடிய வர்ணநதரவிஷயமென்றே கொள்ளத்தக்கதாயிருக்கிறது.

(16) சம்ஸ்காராதிவிஷயங்களிற் பிராம்மணர்களுக்கும் ஈத்திரியர்களுக்கும் சொற்பவிஷயங்கள் தவிர முக்கியமாய் எவ்விதவிததிரயாசமும் இருந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நமமுடைய பரதகண்டத்திலுள்ள ஸ்திரீகளில் மகாபதிவிரதாசிரோமணிகளாக எண்ணப்பட்டுள்ள ராஜஸ்திரீகள் எல்லோரும் பரௌடைகளானபிறகே கலயாணமசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். ரஜஸ்வலையானபின்செய்யப்படுகிற விவாஹத்துக்கு அசாததிரயமான குற்றங்களைச் சொல்லியிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

(17) ரஜஸ்வலையானகுற்றம் ஈத்திரியர்களுக்கு ஏன் இல்லை.

அகநிபிரவேசமசெய்து ஈகமாய்எழுந்தவந்த சீதையும், இறந்து போனபுருஷனை எமணிபுருநதமீட்டிவந்த சாவித்திரியும், வேடனைப் பாராததமாதிரித்திலைரித்ததமபந்தியும், ஏழுநாள் விடியாமலேபோகும்

(16) சமஸ்காராதிவிஷயங்களில், பிராம்மணர்களுக்கும் ஈத்திரியர்களுக்கும் நமமால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சொற்பவிததிரயஸ்துள்ளருதுமதிவிவாஹம் சோந்ததிலலையென்பதைநிச்சயித்ததுகொண்டாலன்றி ஈத்திரியருதுமதிவிவாஹததால் பிராம்மணருதுமதிவிவாஹமும் தோஷமில்லாததென்றுசொல்வது சாததிரயமாகமாட்டாதென்றுதோன்றுகிறது.

(17) ரஜஸ்வலையானகுற்றம் ஈத்திரியர்களுக்கும்படும் ஏன் இல்லையென்று கேட்கப்பட்டிருக்கிறது சாஸ்திரவிதிகளுக்காக காரணம்கேட்கவும் சொல்லவும் நாம் அதிகாரிகளில்லை. ஏனென்றால் அவை சில திருஷ்டங்களாயும், சில அதிருஷ்டங்களாயும், சில திருஷ்டாதிருஷ்டங்களாயுமுள்ளன. நாம் திருஷ்டங்களைமட்டும் அறிவோமேயல்லது அதிருஷ்டங்களையறியு மாற்றவனுடையோமல்லோம். மஹருஷிகளோ தபோமாஹாதமியத்தாலும், யோகபரபாவத்தாலும் ஸமஸ்தவிஷயங்களையும் அறியவல்லவர்கள். காரணங்காணாமல் ஒன்றும்கொல்லமாட்டார்கள். அவர்கள் முற்றத்திறந்தவராதலால் தந்யங் சருதாமலும், பிறர்கேளேரும்பாமலும், தாமுணர்ந்த நன்மையின்முடிவுகளையே சாஸ்திரங்களிற் சுருக்கிச்சொல்லியிருப்பதால், சாஸ்திரதாற்பரியங்களைநிச்சயிக்கும் மீமாம்சாதிரியாயங்களைக்கொண்டு பெரியோர்களால் நிச்சயித்ததுஷ்டிக்கப்பட்டவிதிகளைக்கடவாதுநடப்பதற்கே நாம் அதிகாரிகளாகவிருக்கோமென்றுதோன்றுகிறது.

படிசெய்த நாளாயினியும், தன்வஸ்திரத்தை 'மேன்மேலும்பெருகச் செய்து மானத்தைக்காததுக்கொண்ட துரௌபதியும், ராஜசுகத்தைத் தள்ளிவிட்டுத் துறவியாகியகணவனுக்குத்தொண்டுசெய்துவந்த லோபா முததிரையும் பரௌடையானபிறகுதான் கலயாணம்செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களைவிடச் சிறந்தபதிவிரதாசிரோமணிகள் உலகிலுண்டோ.

ஆயினும் கேட்டகேள்விக்கு ஒருவாறு சமாதானமொசால் இடமே யில்லாமற்போய்விடவும் இல்லை.

பிருஹ்மஃத்திரியவைசியர்கள் உபநயனஸம்ஸ்காரத்தால் ஒருபிறப்பிலேயே அதிருஷ்டகுபமான உயாநத இரண்டாம்ஜன்மத்தையடைவதால் துவஜர்என்னுமபெயரால் வழங்கப்படுகிறார்களென்பது யாவருமறிந்ததே. அவ்வுயர்ந்தபிறப்புண்டாகும் உபநயனத்துக்குரியகாலங்களும வருணக்கிரமமாக மேன்மேலுயாததப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்திரீகளுக்கு உபநயனசம்ஸ்காரமில்லாமையால், அவர்களும் துவஜராகவேண்டுமென்பதையுத்தேசிதது உபநயனத்துக்குப் பிரதிபாகவே அவர்களுக்கு விவாஹஸம்ஸ்காரம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் விவாஹஸம்ஸ்காரம் ஸ்திரீகளுக்குரியதென்றும், அவர்கள் விவாஹமில்லாமலிருக்கக்கூடாதென்றும், விவாஹமில்லாதிருந்தால் உபநயனமில்லாதிருப்பவர்போலப் பஹிஷ்கரிக்கப்படுவார்களென்றும், புருஷன் விவாஹப்பிரதிஸம்பந்தியாய்மட்டும் இருக்கிறுனென்றும், அதுவும் அவனுக்கு விதிநிபந்தனமின்றி, இச்சாநிபந்தனமாயிருக்கிறதென்றும் கொள்ளவேண்டும்.

ஆதலால் வருணந்தோறும் புருஷனுக்கு உபநயனத்துக்குவிதிக்கப்பட்டகாலங்களே ஸ்திரீகளுக்கும் விவாஹத்துக்குவிதிக்கப்பட்டகாலங்களாகின்றன. பிரஹ்மணர்களுக்குவிதிக்கப்பட்டகாலங்கள் கிரமமாகவே, ஸ்திரீகளுக்கு அநார்த்தவகாலமாகவும், ஃத திரியாதி களுக்குவிதிக்கப்பட்டகாலங்கள் ஸ்திரீகளின் ஆர்த்தவகாலமாகவும் ஸ்வபாவசுதமாயிருப்பதால் ஃத்திரியகண்ணிகைகளுக்கு ருதுமதிதவம் விவாஹதோஷமாகிறதில்லை.

ஆகையால் ஃத்திரியகநவிகைகளின் விவாஹத்தைக்காட்டிப் பிரஹ்மணகநவிகைவிஷயத்திலும் ருதுமதிவிவாஹம்தோஷபுக்தமாகாதென்றுசாதிப்பது பாதிக்கப்படுமென்றுதோன்றுகின்றது.

(18) ரஜஸ்வலைகளில் நளாயினியைக் கல்யாணமசெய்துகொடுத்த அவள்தகப்பனாகிய அரசனுக்கும் அவளை மணமசெய்துகொண்ட மக நுஷியாகிய மௌதகலயருக்கும், லோபாழுத்திறையின் தகப்பனாகிய அரசனுக்கும் அவளை மனைவியாகக்கொண்ட தபோநிதியாகிய அகஸ்தி யருக்கும் என்னபாவங்கள் சம்பவித்தன.

ஸ்மிருதியாலேறப்பட்டபாவம் நுஷிகளை எவ்விதநதொடரும். அவர் கள் என்னவேண்டுமானாலுமசெய்யலாமென்று விவகாரமசொல்வதா யிருந்தால் அவர்கள் பாபசம்பந்தமானகாரியத்தைசெய்ததாக ஆத் ரவு ஒன்றுமில்லை. மனுஷ்யஇயற்கைக்குமேலானதாக அவர்களுடைய தபோசகதியினால் செய்த சிலகாரியங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவா கள் சபாவமாகசெய்துகாரியத்துக்குச் சமாதானமசொல்லுவது ஒவ வாகு.

துரௌபதை சயமவரகாலத்திற் பாண்டவர்கள் பிராமணவேஷம் பூண்டு அங்குவந்திருந்ததாகவும், அரசுசன்ன பிராமணரூபத்துட னிருந்து மசசேநதிரத்தை எய்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது. (19) இத் தால் தபோசகதியில்லாத பிராமணர்களும் ரஜஸ்வலையான கூத்திரியப் பெண்களைக் கல்யாணமசெய்துகொள்ளுவதால் யாதொருபாவமுமில்லை யென்று ஏற்படுகிறது. ஏனென்றால் ரஜஸ்வலையானபெண்ணை (துரௌ பதையை) மணந்துகொள்ள நீ எப்படிப் பிரயத்தனமசெய்யலாமென்று அருசுகளை அநதசசபையிலிருந்த மற்றப்பிராமணர்களாவது வேறு பெரியோர்களாவது ஆகேகிததுசசொன்னதாக இல்லை.

(18) ரஜஸ்வலையான கூத்திரியகந்திகைகளை மணமுரிந்த மஹ நுஷிகளுக்கு என்னபாபமஸம்பவித்தது என்று கேட்கப்பட்டிருக்கிற தானது, அதுபோலப் பிராஹ்மணகந்திகைகளையும் ரஜஸ்வலையானபிறகு மணஞ்செய்துகொள்வதால்தோஷமில்லையென்பதைச்சாதிக்க எழுந்தது போலிருக்கிறது.

கூத்திரியகந்திகைகளுக்கு முன் சாலலியபடி ரஜஸ்வலாவிவாஹம் விதிப்பிரயுக்தமாயும் நிஷேதயோக்கியமாகாமலுபிரப்பதால் விவாஹம் செய்துகொண்டவனுக்கும் கொடுத்தவனுக்கும் ஒருதோஷமுமில்லை யென்றேசொல்லலாம். பிராஹ்மணகந்திகைக்குவிதிப்பிராப்தமில்லாமை யால் பிரகிருதருதமதிவிவாஹம் தோஷமுள்ளதாகவேகாணப்படுகிறது.

(19) தபோசகதியில்லாதபிராஹ்மணனும் கூத்திரியகந்திகையைக் காமார்த்தமாக விவாஹமசெய்வதில் கௌண்பகூத்தில சாஸ்திரஸம்மத் திருப்பதாலும், கூத்திரியகந்யாவிவாஹத்துக்கு ரஜஸ்வலாதோஷமில்லா மையாலும் பிராஹ்மணரூபியாய் கூத்திரியகந்யாவிவாஹத்திற் பிரவீர்த தித்த அர்ஜுனனைப் பிராஹ்மணாக ளாகேகிதகவிலையென்றுதோன்று கிறது.

நடந்தேறிவந்திருக்கிற கலயாணவிஷயங்களில் கூத்திரியப்பெண்களின்கலயாணங்களைப்போல (20) பிராமணப்பெண்களின்விவாஹங்களைப்பற்றி விமர்சையாகச்சொல்லப்படவில்லையென்றுதெரியவருகிறது. அதனால் பிராமணர்களுக்குள் அநதமாதிரிவழக்கமில்லை என்று சொல்லமுடியாது.

ஆயினும் மேலேசொன்னபடி (21) கலயாணத்திற்குச்சொல்லப்படுகிற மந்திரதாதபரியங்கள்1. (22) கலயாணமான 4-வதுநாளில் புருஷன்விட்டிற பெண்ணைவள் கணவனுடன்சேர்த்தக்கிரிலையையடைந்து, ஸ்திரி புருஷர்கள் பள்ளியறையிலிருக்கவேண்டியதாகச்சொல்லுமவிஷயம் 2, (23) எவ்வளவுகண்டிப்பானஸ்மிருதிகாததாக்களும் ப்ரௌடாவிவாஹத்தை விவாஹமேஆகாது என்று வர்ஜித்துத்தள்ளாதவிஷயம் 3,

(20) ருதுமதீவிவாஹம் பிராஹ்மண்கோஷ்டியிலிலையென்பது அநுபவசித்தமாயிருக்கச்செய்தே, அது உண்டென்பதற்குச சரித்திரங்களிலவிமர்சையாய்ச்சொல்லப்படவில்லையென்பது சாக்ஷியாகமாட்டாதென்றுதோன்றுகிறது.

(21) கலயாணத்திற்குச்சொல்லுமமந்திரங்களும், விவாஹத்தின்நாலாவதுதினத்திற்கெய்யுங்கொப்பாதானமும் ஸமஸ்காரவிசேஷமாகையாலயதாயோக்கியம் மாந்திரிகமாகவும், சாரத்தக்கமாகவுமிருக்ககூடுமாகையால் அவை ருதுமதீவிவாஹத்துக்குநிரூபகங்களாகுமென்றுதோன்றவில்லையென்று முன்னமேச்சொல்லப்பட்டது. மந்தரஸம்ஸ்காரங்களுக்கு அாததாநுபவ்யோக்கியதாபாதநமவேண்டியதில்லையென்பதை உபநயநாதி ஸமஸ்காரங்களாலுமறியலாமென்று முன்னமேச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(22) கலயாணமானநாலாநாளிற்கெய்யுங்கிரியையானகெப்பாதானமானது ஸமஸ்காரவிசேஷமென்றுகொள்ளப்படுவதால் அது சாரத்தக்கமாயிருக்கவேண்டுமென்னுமறியமமில்லையென்று முன்னமேச்சொல்லப்பட்டது.

(23) மூன்றாவதுபுகதிகஞ்சசமாதானம்.— வாணநதரவிஷயங்கூறிப் பெருமபாலும் ருதுமதீவிவாஹமே ஸம்பாவிதமாயிருப்பதாலும், காந்தருவத்தில் ருதுமதீதவம் நியதமாயிருக்குமாகையாலும் ஸ்மிருதிகாததாக்கள் அடியோடுகூடாதென்றுநிஷேதிககமில்லை. ஆகையால் அது உத்தேசவிஷயமானருதுமதீவிவாஹத்துக்குச்சாரத்தக்கமாகமாட்டாதென்றுதோன்றுகிறது.

(24) கார்த்தர்வவிவாஹம் ஒன்றுதவிர மற்றவிஷயங்களில் பிராமணர்களைப்போல விவாஹசம்ஸ்காரவிஷயத்திற் சமத்துவமாக இருந்துவந்த உத்தமமான ஷத்திரியவகுப்புப்பெண்கள் ப்ரௌடையானபின் விவாஹம்செய்துகொண்ட உதாரணங்கள் 4, (25) அப்பேர்ப்பட்ட பெண்களைப் பெற்றோரும் பிராமணோத்தமர்களானருஷிகளும் பாவங்களுக்கு ஆளாகாமல் முறையே கலயாணம்செய்துகொடுத்தும் செய்து கொண்டுமிருக்கிறவிஷயங்கள் 5, ஷெட்மிருதிகாத்தாக்களிற பெரும் பான்மையோர் ஷெட் 2-வதுவிஷயத்தையதுசரித்த, 4-வதுநாளிற சாந்திமுகூததமநடக்கவேண்டுமென்றுசொல்லியிருப்பது 6, ஆகிய இவைகளினால் இந்த ப்ரௌடாவிவாஹமென்கிறவிஷயமானது, சுருதியுக்கி, அனுபவங்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்துபார்த்தால் ஷுடேஷ்பணைக்கு இடமானதல்லவென்று தெரியவருகிறது.

தவிரவும், நமதுசாஸ்திரத்தில் எட்டுவிதகலயாணங்கள்சொல்லப்பட்டு அதில் 4 விவாஹம் அங்கீகரிக்கத்தக்கவையென்றும், 4 விவாஹம் அங்கீகரிக்கத்தகாதவையென்றும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்பொழுதும் முந்தியும் பெண் அகப்படுவது கஷ்டமாயிருக்கிற சிலவகுப்பார்களுக்கும், பெண்ணை இனியதாரமாகக்கொடுப்பவர்களுக்குள்ளும் பெண்விட்டுக்காரர்கள் பணமவாங்குவது வழக்கமாயிருக்கிறது. பெண்விட்டுக்காரர்கள் பரிசமவாங்குகிற சூததிரஜாதியார்களைப்பற்றி நான்சொல்லவில்லை. பிராமணர்களுக்குள்ளேயே இவ்வழக்கம் இருந்துவருகிறது.

(24) 4-வதுயுகதிக்குச்சமாதானம்.— பிரஹ்ம ஷத்திரிய வைசியப்பெண்களுக்கு அவரவாவருணக்கிரமமான உபநயநகாலங்களே விவாஹகாலங்களாகத் தத்வத்பாவசித்தமாயேற்பட்டிருப்பதால் ஆர்த்தவகாலசித்தமான ஷத்திரியகநயாவிவாஹத்தைக்கொண்டு அநார்த்தவகாலசித்தமான பிராஹ்மணகநயாவிவாஹமும் ருத்ரமதிவிவாஹமாயிருக்கலாமென்றுகொள்ளுவது பொருநதாதென்றுதோன்றுகிறது. அப்படியிகொள்வதாயிருந்தால் அதோடுசோதனுள்ள அநயஜாதிவிவாஹமும் நிஷித்தமில்லையென்றுசொள்ளவேண்டுமென்னும் அநிஷ்டாபத்தியுண்டாகக்கூடமாக்கியால்லையுதாரணங்காட்டுவது பொருநதாதென்றுதோன்றுகிறது.

(25) 5, 6-வதுயுகதிக்குச்சமாதானம் முன்சொல்லப்பட்டது.

(26) ஷே விவாஹங்கள் அங்கீகரிக்கத்தக்காத ஆசுரவிவாஹமாயிருந்தபோதிலும் நடவடிக்கைகளில் ஷே விவாஹத்துக்கும் அங்கீகரிக் கப்பட்டிருக்கிறவிவாஹங்களுக்கும் ஒருவித்பாசததையேற்படுத்தி, அக் கலயாணத்திற்சம்பந்தப்பட்டவாகனையாவது அவர்களுடைய குழந்தை களையாவது மரியாதைக்குறைவாகநினைக்கப்பட்டதாக இல்லை.

(இன்னும் வரும்.)

M. R. ஸ்ரீ நிவாஸையர்,

பேரியுளம்.

(26) பெண்ணுகுப் பணமவாங்கிக்கொண்டு விவாஹம்செய்து கொடுக்கும்வழக்கமிருந்தபோதிலும் அது ஆசுரவிவாஹமென்று சொல்லத்தக்கதன்று. ஏனென்றால், பெண்ணைப் பாணிக்ஞரஹ்ணம் செய்தவுடனே வரகிருஹத்தில் நாலுநாள் கலயாணமும் நடத்திக்கொள்ள வேண்டியதென்பதும், அதற்குச்செல்லும், திரவியச்செல்லும் வர னுடையதாயிருக்கவேண்டுமென்பதும் சாஸ்திரஸம்மதம். செளகரிய ததையுத்தேசித்துக் கநிகையின்பிதுருகிருஹத்தில் நடத்துவதற்காகப் பிரதிபரயோஜனமாகவே சோபந்திரவயம் ஏற்பட்டிருப்பதல்லது கநிகையின்கிரயத்தொகையாகக்கொள்ளப்படுவதன்று. சங்கலபத்தி லும் அநுகளுயிலும் பாரிஷதாமுன்பாகப் பிராஜாபத்தியஸம்ஸ்கார மென்றே சொல்லப்பட்டுவருவதன்றி ஆசுரஸம்ஸ்காரமென்று சொல் லுவதுமில்லை. ஆதலால் அவர்கள் பறிவுக்கரிக்கப்படுகிறார்களில்லை. ஆயினும் இவ்வழக்கம் சாஸ்திரவிருத்தமாகவேதோன்றுகிறது. இக் காலத்தில் வரதக்ஷணவிருத்தியடைந்துகொண்டுவரவர இவ்வழக்கம் தானே ஸ்நிதிகொண்டிடுவருகிறது.

இன்னும் வருவனவற்றையெல்லாம் பரியாலோசித்துக்கொண்டு பின்பு முடிவுரைசொல்லப்படும்.

திரு. நாராயணையங்கார்,

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபதி.

உ யி ரி ன் த ன் மை .

(பசுலக்ஷணம்.)

“சேந்தமிழ்” (தே:ததி-கங்-பகுதி கூ-ல்)ஙஙஅ-ஆம்பக்கத்தோடர்ச்சி.

முன்னமே நாம் உதகரிததிருக்கும் உமாபதிசிவத்தின் உண்மைததிருக்குறளுக்குப்பதில், இருளில் இருளாகியும் ஒளியில் ஒளியாகியும் உள்ள உலகயற்பொருள்கள பழகம், நீர், கண என்பார்கள். கண, இருளில் சுகதியற்றும், ஒளியில் ஒளிபெற்றுமுள்ளது. பளிங்கும் அவ்வண்ணமே. நீரின தன்மை முன்னே விசாரித்தாம். பின்னும் பேசுவாம். ஆயினும், பண்டைநூல்களிலுள்ள உதாரணம் பழகம் ஒன்றுதான் இது சாங்கிய யோக சூத் திரக கருள் உள்ளது.*

* ஈங்கு அவைகளையும் மற்றுமுள்ள மேற்கோள்களையும் காட்டுவாம்.

“செம்பருத்தியும் பளிங்கும்போல, உயிர் பறந்தையலிலை அடைந்தது போற் பாவித்தது” (சாங்கிய சூ. VI 28)

“சுததவிகாரங்கள் எல்லாம் அறவே ஒழித்த ஒருவனிடம் ஞானரு, ஞானம், ஞேயம் எல்லாம் ஒன்றுபடுகின்றன, பிரகாசமுள்ள படித்ததைப்போல்” (யோக சூ I 31)

“இடபோ ஏ, ஒருவன் தன் ஒழுகத்தின்படி இவ்வாவது அதுவாவது போன்று அதுவிது ஆவன். நல்லொழுக்கமுடை யவன் நல்லவனாவன் கெட்ட ஒழுக்கமுடையவன் கெட்டவனாவன். தூய செய்கைகளால் தூயவனாகவும், தீய செய்கைகளால் தீயவனாகவுமாவன் ”

“அவன் ஆகைவழி, அவன் இசை: அவன் இசைவழி, அவன் தொழில் எனவென்ன தொழில்செய்கின்றானோ, அவற்றின்படியே அவன் அனுபவிப்பான் ”

“அவன் மனம் தெனிற பற்றுகின்றதோ அதனிடம் தன் காமங்களோடு கெட்டியாக ஒற்றுமையுறுகின்றான் ”

“எவன் பரமாத்மாவைப்பற்றுகின்றானோ அவன் பிரமத்தினிடம் செல்கின்றான் அந் உயிர்தான் பிரமம்” (பிருஹதாரண்யக உபநி IV. 5, 6)

“நாசியிலுல மலினப்பட்ட கண்ணாடி, விளக்கினபின் எவ்வளவு பிரகாசிகின்றதோ, அவ்வளவு தன் உண்மையிலுலபையுணர்ந்தபின், பிறப்புற பருஷனும் துகத்தினின்றும் நீங்கிச் சாததமடைகின்றான் ”

“தன் உண்மையுணர்ந்தபின், விளக்கைக்கொண்டு பிறபொருளைப்பார்ப்பது போலப் பிரமத்தின் உண்மை இயல்பை உணர்கின்றான் நித்தனும் பிறப்பிலியுமான எல்லா தத்துவங்களையும் கடந்த தேவனை உணர்ந்தபின், எல்லாப்பாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான் ” (சுவேதாசுவதர உபநி-II 14, 15.)

“அவனை நியானிப்பதாலும், கூடுதலினாலும் (யோகவழியாய்) அதுவது வாதலினாலும் (ததபாவாத) முடிவாக மாயை முளையாதெனக.” (do I 10)

“ஒருவன் தான் எவர்களோடு வாழுகின்றானோ, எவர்களை வணங்குகின்றானோ, எதனைப்போல் ஆகவேண்டுமென்று இச்சிக்கின்றானோ அவர்களைப்போலும், அதைப்போலும் ஆகின்றான் ” (மகாபா. சாந்திபர்வ. ccc. 32.)

தோவசனம் முன்னாக்காட்டியிருக்கின்றும்.

“வந்தெனுடல்பொருளாவிமுன றந்தன்கை
 வசுமெனவேயதுவாமாக்ககோக்கி
 ஐந்தபுலனைமழுதநகரணமாதி
 அடுத்தகுணமததனையுமலையலலை
 இந்தஉடலறிவறியாமையுநீயலலை
 யாதொன்றுபற்றினதனியல்பாய்நின்று
 பந்தமறும்பளிநனையசுத்தநீர்
 பகருவர்கண்டறிவிருகுமானமையேமயாம்”

—தாயுமானசுவாமிகள்

மேல், இந்தப் பளிங்கு அல்லது கண்ணாடி உதாரணத்தை விசாரிப்பாம். நமமுன்னே மாட்சிமைபொருந்திய நமமகாசகரவாத்தி (அவார்த்தீழ்வாழ்க) யினபடம உளது நாம அதைப்பாராதது அளவில், அந்தப் பன்னிறங்கவாந்தட்டத்தைமுடியிருக்கும்கண்ணாடி நமகண்ணாகருக தோன்றவில்லை கண்ணாடியைப்பார்க்காதநாடும் புறத்தான, அல்லது கண்ணாடிப்பட்டத்தைப்பார்க்காத ஒருவன், அதைப்பார்க்கும்போது அங்கு கண்ணாடியிலையென்றேசாதிப்பன, அவன் அவண்ணம் தான நேரேபாராதபார்வையில் (சுவாதுபூதியால்) உறுதிகூறியும், நாம அவன்சொல்வது தவறென்றே கொளலோம். ஏன இப்படி அம்மொல்கின்றன எனின், கண்ணாடி பன்னிறப்பட்டத்கோடுசோந்ததும், தன்சொருமமுழுதுமற்றதது தானும்கெட்டுப்போய்விட்டதென்றேசொல்லவரும். அப்படியும் தன்னுருவம்கெட்டதேயன்றி, தன்னிலகம்கெட்டதெனில் பட்டத்தை எடுக்கவும், கண்ணாடியைப்பார்க்கலாம். அக்கண்ணாடியைச் சூரிய வெளிச்சத்திற்கொண்டுவரின், அப்பொழுதும் கண்ணாடியைப்பார்க்க முடியாது. பளிச்சென்று சூரியவெளிச்சம் நமகண்ணைப்பறிக்கும். ஆகவே, கண்ணாடியின்தன்மை எதனுடனேசோந்ததோ அதன் வண்ணமடைந்து தன்வண்ணம்மற்றது நிறறலாகும். வர்ணம், அழகு குப்படிந்தபொழுதும், ஒளிபொருந்தியபோதும், அவ்வழக்கினின்றும் ஒளியினின்றும் வேறுபிரிக்கக்கூடாததாஈறது. கண்ணாடியைமட்டும் சோதித்தால், அது தூய்மையும் பிரகாசமும்பொருந்தியுள்ளது; ஆயினும், இது அழுக்குடன் அழுக்காகவும், இருளில் இருளாகவும் வல்லாமற்போகவில்லை. இத்தான இதன்தர்க்குணம் இத்தூய்மையும் பிரகாசமும், சூரியனுடையதூய்மை, பிரகாசம் இவற்றினின்றும் வேறு என முக்கியமாய் உணரவேண்டும். ஒரு பெரியவயிரக்கல்லை

எடுப்போம் * (ஆங்கிலத்தில் அதற்கு (brilliant) பிரகாசமுள்ளது என்று போலிப்போ) அதற்கானும் ஒளி அதனுடையதா? அதனுடையதானால் அடர்ந்திருளிலும் பிரகாசிக்கவேண்டும. அவ்விருளில் அதைக் கண்டெடுக்கமுடியாது. ஆகையால் விதன் ஒளி, இதனுடைய தன்மை. சூரியன் அல்லது விளக்குவெளிச்சத்தினின்றும் பிரதிபலித்தது. இதுதான் மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் வேறுபாடு. நாம் வயிரக்கறகள் கடவுள் அவற்றின் ஒளிகளும் ஒளி. இவ்வுண்மை நம் அப்பாசுவாமிகளதேவாரத்தில் “வெண்பளிங்கின் உட்பதித்தசோகியானே” எனப்பதில் எவ்விதநலமுடன் இருக்கக்காணுகின்றோம். தென்னிசனபுலவரும் நாம் “கடவுளின் பருக்கப்பட்ட ஒளிகள்” என்றார். அற்றன்று. நாம் அவனினின்றும் இரவல்லாங்கின் ஒளியைக்கொண்டே ஒளிக்கின்றோம். “அறிவித்தாலன்றி அறியாவுளங்கள்”, நம்மிடம் என்னென்னநலமிருக்கின்றனவோ அவையெல்லாம் அவனதுடைமை. கேவலஅவஸ்தையில், நாம் செற்றிறப்பித்தவயிரம்போலானோம். அதினின்றும் எடுத்தபோது, அழுகு இன்னும் ஒட்டியிருக்கின்றது. அதைக்கழுவிச் சாணையில்வைத்துத் திட்டவும், அதிற் சோதியை மேலும்மேலும் உள்விடுகின்றோம். இதுதான் நம்முடைய சகலநிலை. இதில் நம்மறிவும் இச்சையும் பரமனருளால் விளங்குகின்றது.

முழுக்கல்லுமதிட்டிச சுத்தப்படுத்தியபோது, முழுச்சோதியும் உட்கலந்த ஒரேவெளிச்சமாய், கல்லும் அதிலமறையும். இதுதான் சுத்தநிலை அல்லது வீட்டுநிலை. அழுகுமுடியபோது பந்தம். அழுகற்றபோது வீடு. இந்நிலை அழுகற்றநிலைமட்டுமன்று. ஒளியும் உட்பதிகின்றது. அதுதான் சுவாதுபூதி, சிவாதுபூதி. வயிரக்கல்லை, அவ்வளவு சுத்தப்படுத்தியும், அதிற் பிரகாசமில்லாவிட்டால் அதுனை யாவரேனும் விலைமதிப்பரோ? மதியாரென்பதே திண்ணம். நாம் சுத்தமடைவதும் அவன் ஒளியை அனுபவிப்பதற்கே. தெய்வீகம்பொருந்திய அருணகிரிநாதரும் இவ்வுண்மையை எவ்வளவு எளிதாகவும் துணைமையாகவும் நமக்கு உபதேசிக்கின்றார்.

* பட்டைதீர்த்தவயிரம் பட்டைக்கண்ணாடியைப்போன்ற ஒளியைப் பலவண்ணங்களாப்பிரிகும். தாய்மையானநீருக்கும் இந்நதச்சத்தியுண்டு. (ஆங்கிலத்தில் பளிங்குரீ என்றே சொல்வது.) இந்நீர் ஒளியின்வண்ணங்களைப்பிரிப்பதை மகாநந்திகேதந்திரத்திலுள்ள தீர்த்தத்திற்பார்க்கலாம்.

“தூசாமணியும் துதி லும்புனைவாள்
நேசாமுருகாரின் துஅன்பு அருளால்
ஆசாரிகளும் துளாயினபின்
பேசா அதுபூகிபிறத்ததுவே.”

திருமூலதேவநாயனாரின் திவ்யமொழிகளையும் சிந்திப்பாம்.

“உறைபற்றதொன்றையுரைசெய்யுமமர்காள்
கரையற்றதொன்றைக்கரைகாணலாகுமோ?
திரையற்றநீர்போல்சிந்தைதெனிலவாக்குப்
புரையற்றிருந்தான் புரிசடையோனே.”

ஆசையறுதலும், சிவாறுபூதிபிறத்தலும், சிந்தைதெளிதலும்
பிறப்பிலிப்பிஞ்ஞகன்தேசோமயம்பிரகாசித்தலும் ஓர்ந்துணர்க.

மணியின் தூய்மையையும், நீரின்நிர்மலத்தையும் நாம் அவாவு
கின்றோம் இயற்கைப்பொருள்களிலுள்ள எல்லாநலத்தையும் நாம்
நச்சுகின்றோம். புருஷன் மனைவியையும், தந்தை பிள்ளைகளையும்
ஏன் நெசிக்கவேண்டும்? நாம்அவைகளை இச்சிப்பதும் அவைகளின்
பொருட்டோ? அபபடியானால், நம்முடையகடும் வலுபபடும்.
பொன்னிலும், பெண்ணிலும் நம்ஆசை மேலுமமேலுமஅதிகரிக்க,
அதைத்தேடுதலிலேயே நம்மறிவு ஆழ்ந்து அழுக்குப்படும. அவற
றின் அழகையும் ஒளியையும் அன்பையும்தரும் பரமேஸ்வரனது
அருளை நாம்அவாவுவதாக எண்ணுமபக்டம், அவைகளிலே மனம்பற்
ருது அவனிடம் பற்றுண்டாகுமன்றோ? உண்டாகவும நாம்விரும்பும்
வீடும் எளிதன்றோ?*

*பின்வரும் பிருஹதாரண்யகசுருதிகளின்பொருளும் இதுவன்றோ?

“அவனை இச்சிக்குமபொருட்டன்று, ஒருபுருஷனும் உனக்கு உவப்பாக
இருப்பதம். உன்தேவனை இச்சிக்குமபொருட்டே உன்புருஷனும் உனக்கு
உவப்பாயிருப்பதம்”

“அவனை இச்சிக்குமபொருட்டன்று, ஒருமனைவியும் உனக்கு உவப்பாயிருப்
பதம், உன்தேவனை இச்சிக்குமபொருட்டி உன்மனைவியும் உனக்கு உவப்பா
யிருப்பதம்.”

“உன்மக்களை இச்சிக்குமபொருட்டன்று, அவர்கள் உனக்கு உவப்பா
யிருப்பதம். உன்தேவனை இச்சிக்குமபொருட்டி, உன் மக்களும் உனக்கு உவப்
பாயிருப்பதம்.”

“உன்பொருளை இச்சிக்குமபொருட்டன்று, உன்பொருளும் உனக்கு
உவப்பாயிருப்பதம். உன்தேவனை இச்சிக்குமபொருட்டி, உனக்குப் பொருளும்
யிருப்பதம்.”

மேலும், கல்வினமுக்கோ உயிரினமுக்கோ, அவைகளை ஊடுருவிச் செல்வதன் றென நாம் ஈங்கு உணரவேண்டும். அப்படியானால், அவ்வழுக்கு என நாம் நீங்காது. முதலிலேயே, மனிதன் அறிவிலியும் அசுத்தனுமாகி, படிப்பினாலும் படிக்கத்தினாலும் பலபிறப்பினாலும், மேலும்மேலும் அறிவையும் சுத்தத்தையுமடைகின்றானில்லை. அவன் அறிவு இச்சை தொழிலாகிய எல்லாச்சக்திகளும் அவனிடம் அன்றையிருந்தது ஆயின் அசுத்திகளெல்லாம் மாயை ஆணவம் எனும் திரையினால் மூடப்பட்டிருந்தது அததிரைநீங்கவே, தன்னறிவு தனக்குத்தோன்றித் தான் எல்லாமாயிருத்தலைக்கண்டு (ஆதமதரிசனம்) உடனே ஆநந்ததநாண்டவமபுரியும் நம் நடேசனைத் தரிசித்தது (ஆநந்தநாநரிசனம் - சிவதரிசனம்) அவனடிக் கீழ் ஆழ்கின்றான். இப்பாகுபாடு முக்கியமானது. ஏனெனில், மேலைநாட்டுத் தத்துவஞானததுக்கு நம் இந்தியநாட்டு ஆனமஞானததுக்கும உள்ள வேறுபாடும் இதுவாதலின்.

இந்தக் காரணத்தினால்தான் ஐரோப்பிய சிருஷ்டிலயதத்துவஞானம் (Theory of Evolution) பிழைப்புகின்றது. மேற்படையெல்லாம் சரியே, அடிப்படையாவவளவும் பிழை. இதன்படி மனிதனுடைய ஒவ்வொருசக்தியும் கொஞ்சம்கொஞ்சமாகச் சன்னசுகழரசியாலும், ஏறபன ஏறறலாலும், மேலது நிலையுறுவதாலும் உண்டாகிப் பலப்படுகின்றதென்பதே. ஆயின் நம்மவர்கூற்றே, மனிதனுடைய எல்லாச்சக்தியும் அன்றே ஆங்கிருந்தது. அவன் சச்சிதானந்தன். அவன் சக்திகள் மூடப்பட்டிருந்தன. இறைவன் பஞ்சகருத்தியமும, இறப்பும் பிறப்பும், அவன்மறைப்பை நீக்குவதற்காகவே ஏறப்படன். இத்திரைநீங்கவே, அவன் உண்மையுருவமடைகின்றான்.* இங்கும் இன்னமொரு எச்சரிப்பு நாம்செய்யவேண்டும்.

உயிர் தன் முழு இச்சாஞானக்கிரியைகளைப்பெற்று, சச்சிதநந்தமடைவது உண்மையே. ஆயின் இவ் விச்சையாதிகளையும்,

*இவ்வண்மை, கம்பன், காளிதாசன், ஷேக்ஸ்பியர் முதலியவர்கள் அரும் புலவர்களானதை நிலையுறுத்தும். ஐரோப்பியஞானத்தின்படி இயலாது. ஒவ்வொருவருடைய மூளையிலும் இயற்கையமைப்பும் உண்மையும் என்றும் பதித்த கொண்டுதானிருக்கிறது. வலியின்மையாலும், அறியாமையறப்பினாலும் அவற்றை எடுத்துச்சொல்லவும் வாணிககவும் முடியாமையாகிறது. தெய்வ அருளினால், இத்திரைநீங்கப்பெறவும், அவர்கள் வன்மையுடையவர்களாகிறார்கள் உள்ளதே தோற்றும். இல்லாத வாராது.

சச்சிதானந்தத்தையும், இறைவனுடைய இச்சையாதிசக்திகளையும், பகுத்துணர்வேண்டும. இங்கே, உபநிடதங்களில், விடுபட்ட உயிரின் உயர்வைப்பற்றிப்பேசும் சுருதிகளைத் தப்பாகப்பொருள் கொண்டு, உயிருக்கும் கடவுளுக்கும் ஏகதவம் சாதிக்க எண்ணுகிறார்கள். உயிரும் இறைவனும் ஒன்றுபட்டாலும், பந்தமுத்த உயிரிறகாணப்பட்டது பரமாத்மாவின் தேசோமயமாகி, ஆன்மாவும், அவன்பரமானந்தத்தில்திளைத்து அவனடிக்கீழ்த தானதுவாகுந் தன்மையாற சராகின்றது ஆங்கு, உயிர் பரமசுகமடைகின்றது எனபது உண்மை. ஆயின், அது தானடைந்தேன் என்று முனைத்து உணராதது. அங்கே அது காணாமற் காண்கின்றது. கேளாமற் கேட்டுகின்றது. முகராமல் முகருகின்றது. சுவையாமற் சுவைக்கின்றது. நினையாமல் நினைக்கின்றது. 'நான்' என்னும் ஞானம் ஆங்கு உதயமானால், ஏகதவம் நசித்துப் பரமசுகமுமற்றுப்போம். இதுவன்றோ பேர்போன பிருஹதாரண்யகசுருதியின்பொருள்.

“ஆங்கு அவன் நோக்கவில்லை. ஆயினும் அவன் நோக்குகின்றான், நோக்காமலின்றானாயினும் காண்கின்றவனுடன் காட்சி வேறன்மையாதலாலும், அது நசிக்குமாட்டாததாலும், ஆயினும் ஆங்கு இரண்டாவதொன்றில்லையே. தனனைவிட வேறாகக்காண்பதற்கு வேறுபொருள் இல்லையே.” IV. 3. 23.

இந்தநிலையை மோகஷமூலபண்புதர் சுழுத்தி அவஸ்தையென்றார்; துரியம துரியாதீதம் உள்பட எல்லா அவஸ்தைகளையும் கடந்த நிலை ஒன்று உளதென அவர் அறியாமையால் 21-வது மந்திரத்தில், ஆங்குத் தனக்கு உள் ளும்புறம்பும் ஒன்றையும் அறிந்ததில்லை என்று சொல்லியதில் உண்டாகும் மயக்கத்தைத்திர்க்கவே இரதசுருதியும் எழுந்தது. ஒன்றும் அறியாதபகூப, சூனயகேவல அவஸ்தையாகும். அற்றனம். ஆங்குப் பூரண அதுபவமுண்டு. காண்பது முண்டு. கேட்பதுமுண்டு. ஆனால் நான் அறிந்தேன், கண்டேனென்ற ஞானமில்லை. தலைவனதலைவி யின்புறுதல் எல்லாச்சித்தாதி யோகிகளுக்கும் முக்கிய உதாரணம்.

உய்யவந்ததேவநாயனாரும் தம் திருவுருதியாரில், இச்சுருதியையே விளக்கியுள்ளார்.

“பெற்றசிறின்பமேபேரின்பமாயாங்கே
முற்றவரும்பரிசுந்தீபற
முளையாதுமாயென்றுந்தீபற”

“பேரின்பமானபிரமக்கிழத்தியோ
டோரின்பத்துன்னானென்றுந்தீபற
உன்னையேயாண்டானென்றுந்தீபற”

பின்னர்க்காட்டப்படும் 21 மந்திரத்தோடு இவற்றை ஒத்திடப்
பொரக்க.

“ஆசை, கேடு, பயம் அறற (உண்மைச்) சொரூபம் இதுவே.
ஒருவன் தன்காதலியைக்கூடினபோது, உளரும்புறம்பும் எப்படி
அவனுக்குத்தெரியாதோ, அவ்விதம், வாலறிவன் இவனை அணைந்த
போது, இவனுக்கு உள்ளும் தெரியாது. புறம்பும் தெரியாது. இது
தான் அவன் உண்மைச்சொரூபம். அதில் அவன் எல்லாவிருப்பும்
நிறைவேற்றப்பெற்றது. அதில் அவன்விருப்பமும் இறைவனே. ஒன்
றும்விடுபட்டதில்லை. துயரற்றது அதுவே.”

இதன்பொருளும் இது. தான் அதுவாய், தன்னெல்லாக்கா
ணங்களும் அழிந்து அன்புமாததிரையாய்நிற்பதுதான் சிற்றின்பத
திலும் முற்றின்பம். தாய்தந்தைகள் எவ்வளவோ அறிஞர்களாயும்,
தூயவர்களாயுமிருந்தாலும் பிள்ளைகள் மூடர்களாகவும், ஏழையறி
வுடையவர்களாகவும், தீயகுணமுடையவர்களாகவுமிருப்பதின்கார
ணம், அவர்கள் இவ்வண்ணம் மனமறறு அனுபவியாதது என்கிறார்
கள். அதுவதுவாகாததனால், அவர்களுடைய நற்குணங்கள் பிள்ளை
களுக்கு ஏறவில்லை. குடியர்களுடைய பிள்ளைகளும் இவ்விதமே.
இதேவண்ணத்தான் பேரின்பத்தைதுகர்வதிலும் சொல்லியிருக்கின்
றது. ஆங்கும் அதுவதுவாகவேண்டும். கரணங்கள் எல்லாம் ஒய்
கின்றது. பரமாநந்தபழஞ்சுடரில் நாம் மூழ்குகின்றோம்.

இ வ ன ி ய ல், தமிழகப்பொருளிலக்கணத்திற் காணப்படும்.
ஸ்ரீமத மணிவாசகப்பெருமானின் திருக்கோவையார் இதற்குச்
சிறந்ததிலக்கியம். ஸ்ரீமத தாயுமானசுவாமிகளின் ஆந்தக்களிப்பை
துகர்ந்தோர் இதனை உணர்ந்தோராவர்.

நோக்காதுநோக்கல், கேளாதுகேட்டல், நினையாதுநினைத்தல் என்ற சொற்றொடர்கள் சுட்டறவுணர்தல் என்னும் பான்மைத்து. நம் சாதாரண அறிவில், நான் அது என்ற காண்பானும் (subject) காட்சிப்பொருளுமாகிய (object) இருவித அறிவுநிகழும். சுட்டறவுணர்தலில் இரண்டற்று, காண்பான் காட்சிமுதலிய ஒன்றாய், ஆரந்த மாத்நிரையேயாகி, அறிவு அடங்கிநிற்கும். கடவுளைச் சுட்டுப் பொருள்போல் உணர்ந்தால், அதுவும் சடப்பொருளாய் ஒழியுமன்றோ? சுருதியும் நம் சித்தாந்ததூல்களும் பின்வருமாறு முழங்குகின்றனவன்றோ?

“இவற்றையெல்லாம் எவனால் அறிந்தானோ அவனை எப்படி அறிவது? அறிவிப்பாணை இவன் எப்படியறிவது.” (பிருஹதா II. 4. 13.)

“நீ காட்சியைக்காண்பாணைக் காணமாட்டாய். ஓசையைக்கேட்பாணை நீ கேட்கமாட்டாய். சிந்தனையைச் சிந்திப்பாணை நீ சிந்திக்க மாட்டாய். அறிவை அறிவாணை நீ யறியமாட்டாய். இதுவே எல்லாவற்றுள்ளும் உன்னுள்ளும் உள்ள பரமாத்மா.” (Do. III. 5. 2.)

“அன்னியமிலாமையானும் அறிவினுள்ளிற்றலானும், முன்னியவெல்லாமுண்ணின றுணாததுவனாதலானும் என்னதியானென்றோதுமிருஞ்செருக்கறுததலானும் தன்னறிவதனற்காணும் தகைமையனலலனிசன்”

(சிவஞானசித்தி. VI. 8.)

முடிவில் நாம் சொல்வது, இதுகாறும் கூறிப்போந்த இச்சிவ லக்ஷணம் அறிஞாயாவரும் விதந்தி ஒப்புக்கொள்ளாததக்கதென்பது தான். என்றாலும், சென்ற 50 வருடங்களுக்குள் கிறிஸ்தவமதத்தையே சீர்படுத்தியவராகக்கூறும், காலஞ்சென்ற ஹென்றி டிரம்மண்ட் பண்டிதரைச் (Professor Henry Drummond) சான்றாகக் கூறுவோம். அவர் எழுதிய ‘மறுவாழ்வு’ (Changed Life) என்னும் அரியதூல், மெய்கண்டநாதருடைய ‘அதுவதுவாதல்’ என்னும் சொற்றொடருக்கு அரிய விருத்தியுரையாகும். அவர் மேற்கோளாகக் கொண்டது பால் அபோஸ்தலர் வாக்கியங்களில் ஒன்று.

“நாமயாவரும், நம் முகத்திரையரீக்கியபின் கண்ணாடியைப் போலும், இறைவனுடைய மகிமையைப் பிரதிபலித்துச் சத்துப்பொருளாகிய இறைவனைப்போல அவன் மகிமைஉருவோடும் மீண்டும் மீண்டும் ஒன்றாகின்றோம்.”

அதைப் பின் வருமாறு விரிக்கிறார். “பளிங்கைப் போலும், நாமெல்லாம் கிறிஸ்துநாதரின்குணதீசயங்களைவிளக்கி, அவர் உருவைப் பையப்பைய அடைகிறோம்; அற்பகுணத்திலிருந்து அதற்கு உயர்ந்தகுணத்தையும், அதனினின்று அதற்குமேலான குணத்தையும், அதற்குமேலும் பூர்ணகுணத்தையும் அடைந்து, கடைசியாக, அவன்முழு உருவையும் பெறுகின்றோம். ஆகவே, முத்திசாதனத்தை ஒருவரியில் அடக்கலாம் கிறிஸ்துவின் குணத்தைப் பிரதிபலி. நீ கிறிஸ்துபோல ஆவாய்” அல்லது நாமசொல்லு கிறபடி, கடவுளின் உருவை உன்னிடத்திற்பதியவை. நீ கடவுளைப் போல் ஆவாய். நீ கடவுளாவாய்.

ஆனால் யானானம், அற்பகுணம், மேலும்மேலும் நற்குணமாவது? அல்லது கண்ணாடியிற்பதிந்த உருவம் மேலும்மேலும் தெளிவது? ஆன்மாவாகிய பளிங்கை அழுக்கற மேலும்மேலும் துலக்கி, பரஞ்சோதியினேராகக்கொண்டெருவதினால்தான். ஆக அதுமுறமும் சுததமாகத் துலக்கப்பட்டபின்னும், சோதிக்கு அணுகி நேர்ந்த பின்னும் அதனுட்பதிந்தசோதி ஒப்பற்றஒளியாம். அதனை முறமும் கவர்ந்து, அதனைமறைத்து, அப்பரஒளியே அறுபவசுததமாகின்றது. அப்பண்ணுதரும உண்மையில் உரைக்குமாறு, “சாதனசுத்திஉண்மையாயின், நீ உணாவதும் இறைவனுடையமகிமையே. ஒரு கண்ணாடியை ஒருவன் பார்க்கும்போது, அந்தக்கண்ணாடியைப் பார்ப்பது மில்லை நினைப்பதுமில்லை; அதில் என்ன ஒளிர்கின்றதோ அதனையே பார்க்கின்றான். ஏனெனின், பளிங்குற குற்றமிருந்தாலொழிய அதனிடம் நமகவனம்பதிவதில்லை.” இக்குற்றங்களும், சித்தாந்திகளுடைய பாசமாகிய பலவண்ணங்களே. உடலோடுபொருந்தியபோது உடல்தான் காட்சி. பளிங்குபோலும் உயிரன்று இறைவனுடனகலந்த போது, இறைவனுடையமாட்சியும், நிரமலபாகாசமுமே காட்சி பளிங்குபோலும் ஆனமாவல்ல. அப்பண்டிதா பகர்வதும், “எல்லாமனிதர்களும கண்ணாடிகள், இதுதான் முகதிசாதனம் அல்லது பந்த சாதனத்தின் முதல்விதி; மனிதனுக்கு மிகவுமநேரந்த உபமானமாகக் கிடைத்திருப்பது, அவன் கண்ணாடிபோன்றவன் என்பது.” அந்த நூலை முற்றும்பார்க்க எவ்வளவுஅழகாய் இதனைவிரித்திருக்கிற ரென்பது வெளிப்படும்.

அவர் இரண்டாவதுவிதியாகக்கூறுவதும் அதுவதுவாதல், அல்லது தாதாத்தியமாதலே. அதுவதுவாதல் இரண்டாவதுவிதி. “இது முக்திசாதனத்துக்கு முக்கியஅடிப்படை. மனிதர் வெறுங்கண்ணாடிகளல்லர். இக்கண்ணாடி தன் எதிர்ப்பட்டதைப் பிரதிபலிப்பது மட்டுமல்லாமல், தான் பிரதிபலித்ததை, தன் உள்ளுக்குள் உள்ளாக்கி, தான் அதுவாய், அதனை என்றும்விடாமல், பற்றிக்கொண்டே நிற்கின்றது. எங்ஙனம் இவ்வான்மா அவற்றைப்பற்றிக்கொண்டிருப்பதென்பதும், இவ்வித அற்புதம் எங்ஙனம் விளைகின்றதென்பதும் நமக்குப்பலப்படவில்லை இயற்கைத் தோற்றங்களில் எதுவும், ரசாயனப் பரீக்ஷையில் எதுவும், மாந்திரிகதந்திரங்கள் எதுவும் இவ்வித சயத்தை விளக்குவதில்லை. பாருங்கள், இறந்தகாலநிகழ்ச்சியெல்லாம் அவ்விடம்பிரதிபலிப்பதுமல்லாமல், எல்லாம் அவ்விடத்தேயுள்ளன வாகின்றன. உள்ளத்தன்றேல யங்ஙனம் தோற்றமும். அவன் இதுவரை இப்பூவுலகின்கடகண்டதும், கேட்டதும், உணர்ந்ததும் நமபியதும் அவனுள்ளே இப்பொழுது குடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவன்பகுப்பாய் ஆய்விட்டன, பாதி அவனே ஆகின்றன. அவன் அவ்வுருவாயினான்.”

பண்டிதர் விதிகளை அநுசரித்து, சாதனமார்க்கத்தைப் பின்வருமவாய்ப்பாட்டினு லுரைக்கலாம். “நான் சிவத்தைப்பார்த்தேன். நான் சிவத்தைத்தோற்றுவித்தேன். சிவம்போல்ஆனேன். நான் சிவமானேன்.”

இவற்றையெல்லாமதொகுத்து ஒருவிருத்தத்திலேயமைத்து உண்மையுரைத்த உயர் அருணந்திசிவாசார்யசுவாமிகளின் உன்னதபாதங்களை எம் உளத்தினும் சிரத்தினும் பொருத்தி இருநூலை முடிவுசெய்வாம்

“கண்டவியைவல்லேனென்றகன்றுகாணத்
கழிபரமுநானலலேனெனக்கருங்க்சிந்த
தொண்டிடுமெழுந்தவனானினறகலப்பாலே
சோகமென்பபாவிக்கத்தோன்றுவன்வேறின்றி
விண்டகலுமலங்கொல்லாமகருடதியானததால்
விடமொழியுமதுபோலவீமலதையுமடையும்
பண்டைமறைகளும் தநானானேனென்று
பாவிக்கச்சொல்லுவதிப்பாவகத்தெக்கானே.”

சந்தானதூவர்கள் பொற்றள்வாழ்க.

ஜே. எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை, B.A., B.L.,

உ

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
பதினான்காம் வருஷோத்ஸவகாலத்தில்
புரொபஸர் ஜே. ஸி. போஸ் அவர்கள்
விஜயஞ்செய்தபோதுகூறிய
மங்களவாழ்த்து.

ஆசிரியவிருத்தம்.

பூமகட்கொருமுகமெனச்சிறப்புற்றமரபொன்னுலகும்இருந்திக்கோன்
புரியுமல்லாதுபுவிதனிலிணையிலாதிர்தரபோகமுடன்வீற்றிருக்கும்
புண்ணியசிரேட்டரைததன்னகத்துடையதாய்ப்புறநிமிக்கோர்துதிக்கும்
பொற்புமிசுவங்காளநாட்டிலநந்தேசம்புரிந்தநோன்பாஹுதித்துப்

பாமகட்கொருபீடமென்னமேதகுலைபயின்றறிஞாபரவுநல்லோர்
பயிலும்வங்காளததிலுயர்தரகலாசங்கபதியாகியூரோப்புடன்
பன்னலமிசுத்தஅமெரிக்காவிலுங்கிரணபாதுவெனஇசையைநாட்டிப்
பரதகண்டததிறலவிளகியிருதியதேசபாஷாபிமானமிக்க

மாமகததுவமேவுகநீசசந்திரபேஸவள்ளால் இம் மதுரைமூதூர்
வளநாழிச்சங்கமாமகவுயிரததான்கருணைமன்னுபாண்டித்துரைக்கோ
மாகனகழகிலையழகவையெஞ்சேதுபதிமகராஜன் ராஜராஜேச்
வரமுத்துராமலிங்ககீர்த்திசில்அமமகவைவாடாதுகாப்பலென்றக்

கோமகன்எழிற்கங்கணங்கட்டினுன்வாய்மைகொண்டசாமிக்கண்ணெனுங்
குரிசில்இவ்வருடஞ்சபைத்தலைவனாகிமிகுகூர்வீரத்தன்னசிறப்புக்
கொளலுற்றநின்வரவுநல்வரவதாகவேகொள்ளக்கிடைத்தபேற்றும்
கூறுமிச்சங்கமுயாவாழ்வுமேவியதெனக்குதுகலிததிவிவம்யாமே.

நல்லசிவன்பிள்ளை.

கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கங்.] ராக்ஷஸ்வரூபரட்டாசிமீ [பகுதி-கக
Vol. XIII. September-October, 1915. No. II.

ரஸாயன நூல்.

CHEMISTRY.

“செந்தமிழ்” (தொகுதி-கங்-பகுதி கூ-ல்) ௩௨௪-ஆம்பக்கத்தொடரிச்சி.

அத்யாயம்—6.

கரி.

Carbon.

சூறி. கரி=௦.

முன் அத்யாயங்களில், சாதாரணமாய் அகப்படக்கூடிய ஜலத்தின் தன்மையைப்பற்றியும், அது கல்பொன்பதுபற்றியும், அதன்பகுதிகளாகிய ஆக்ஸிஜன், ஹைதரம் என்னும் இரண்டுவித வாயுமூலங்களைப்பற்றியும் கூறினோம்.

அறிந்தபொருளினின்றும் அறியாப்பொருள்களின்தன்மைகளை யறியமுயல்வது சுலபமானதால், சர்வசாதாரணமானவஸ்துக்களில் ஒன்றாகிய கரி என்பதைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

கட்டைக்கரி:—(Charcoal). விற்றகு எரிந்தபிறகு கரி மிகுந்திருப்பதைப்பார்த்திருக்கின்றோம். இதுதான் கட்டைக்கரி எனப்படும்.

கரி:—(Carbon). கட்டைக்கரியிலிருக்கும் மூலம் கரி எனப்படும்.

கரியை ஆக்ஸிஜன் என்னும் வாயுவில் எரித்தால் 1 பங்கு கரியும் இருபங்கு ஆக்ஸிஜனும் கலந்து கரிவாயு (கரி ஆக்ஸிஜம் = Carbon-dioxide = CO_2 = கரி. ஆ₂) உண்டாகின்றது. அவ்வாறு எரிந்தசீராவில்

சுத்தமான சுண்ணாம்புநீரைவார்த்தால், கழுநீர்வாண்மான ஒருபொருள் காணப்படுகின்றது. இதுதான் சீமைசுண்ணாம்பு. இப்படியுண்டாவது தான் கரிவாயுவின்லக்ஷணம்.

கரி உற்பத்தி:—கரி ஒரு பிறவிசச்சரகரு.

எலும்புக்கரி:—பராணிகளின் எலும்புகளிலும் கரியிருக்கின்றது. எலும்பிலும், பல உலோஹச்சரசுகளுளிலும் கரி கலந்திருக்கும். எலும்பைகருகருகுவதால் எலும்புக்கரி புண்டாகின்றது.

கரிமை:—(Lampblack). எண்ணெய் அல்லது சூடந்திராவகம் (Turpentine) எரியும் ஜவாலேகருமேல ஒருகுளிர்த தடடைப்பிடித்தால் அதனடியில் மை உண்டாகும். இது அச்சுமை (Printer's Ink) ஆகவும் கண்ணையாகவும் உபயோகப்படுகின்றது.

கரிஸ்ப்டிகங்கள்.
Carbon crystals.

மேற்கூறியவிதந்தவிர, கரி, இன்னும் இரண்டுவிதமானபிறவிச்சரசுக்குளாக அகப்படும். அவை லேகம் (Graphite), வைரம் (Diamond) என இருவகைப்படும். அவைகள் ஸ்ப்டிகாகார(Crystal) மானவை.

லேகம்.—என்பது அறுபுறவடிவானஸ்ப்டிகம். இது எழுதுவதற்கு முக்யசாதனமாய் உபயோகப்படுகின்றது. இது சாதாரணக்கரியையப் பார்க்கிலும் உறுதி (Dense) யானது.

வைரம்:—(Diamond). இது எண்புறவடிவும், ப்ரகாசமும், அதிகஉறுதியும், சுத்தமுமான கரிவர்க்கம்.

லேகம், வைரம் எனும் இவ் விரண்டுகரிவர்க்கங்களும் தீயில் எரிந்து கரிவாயுவாய்விடும்.

புல்பூண்டுமுதலான தாவரப்பொருள்களிற் கரி முக்ய அம்சமாயமைந்திருக்கின்றது.

உதாரணம்:—கருமபிலிருந்து உண்டாகும் வெள்ளைச்சர்க்கரையிற் கொஞ்சம் கந்தகாமிலத்தை(Sulphuric acid)வார்த்தால், சிறிது நேரத்தில அது கரியாய்விடும்.

அத்யாயம்—7.

கரிகல்பங்கள்.

Compounds of carbon.

- (1) கரி+ஆக்ஸிஜன்.
- (2) கரி+ஹைதரம்.
- (3) கரி+ஆக்ஸிஜன்+ஹைதரம்.

கரி+ஆக்ஸிஜன்.

- (1) கரிவாயு=கரி+2ஆ.
- (2) கரிஜவாயு=கரி+ஆ=Carbon-monoxide.

(1) கரிவாயு. — (கரிஆக்ஸிஜம்= CO_2 =Carbon-di-oxide). கரி உஷ்ணமில்லாமல் ஆக்ஸிஜனுடன் கலக்கமாட்டாது. ஆக்ஸிஜனரி கரியை எரித்தால்தான் கலக்கும். அப்பொழுது கரிவாயு உண்டாகும்.

ஆனால், கரி ஆக்ஸிஜன்கலந்த மறற்பொருள்களுடன் சீகரம் கலந்து விரிகின்றது. உலோகசம்பந்தமான ஆக்ஸிஜன் (Oxides of metals) களுடன் கரியைக்கலந்து ஈடவைத்தால் அந்தலோகம் தனியாய்ப்பிரி யும். அதிலுள்ள ஆக்ஸிஜனுடன் கரி கலந்து கரிவாயு உண்டாகும்.

உதாரணம்:—*வங்க ஆக்ஸிஜம்+கரி=வங்கம்+கரிவாயு.
=Lead oxide+Carbon=Lead+Carbon-di-oxide.

இதேமாதிரி தாமிர ஆக்ஸிஜத்துடன் கரியைக்கலந்து காய்ச்சினால், தாமிரமும், கரிவாயுவும் உண்டாகும்.

கரிவாயுவின் லக்ஷணங்கள் —கரிவாயு கனமானது. நிறமும் வாஸனையும்மற்றது. ஆனால், கொஞ்சம் அமிலருசியுள்ளது. சாதாரண நிலைமையில் தண்ணீரில் கரையக்கூடியது. ஸோடாரீர் (Soda water) முதலான பானரீர் (Aerated waters)களில், இது பலாதகாரமாய்க் கரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மூடியைத்திறந்தவுடன், வெகுவேகமாய் அது வெளியேவருகின்றது. கரிவாயுகரைந்தநீரைக்காய்ச்சினால், கரி வாயுமுழுமையும் வெளியேறியிடும.

*வங்கஆக்ஸிஜம் (Oxide of lead) மிருதாரசிங்கி என்னும் மஞ்சள்நிற மானதும், வங்கசிந்தாமர எனனும் சிவப்புநிறமானதும் ஆக இருவகையாயிருக் கும.

மக்னீஷியம்மாத்திரம் கரிவாயுவில் எரியக்கூடியது. மற்றவைகள் எரியமாட்டா. கரிவாயு விஷக்காற்றல்ல. ஆனால், ப்ராணிகள் இதை உட்கொள்ளுகையில் ஆக்ஸிஜன் தனியாயில்லாமையால், கஷ்டப்படுவார்கள்.

வெளிமூச்சில் கரிவாயு.

ப்ராணிகளின்வெளிமூச்சிற் கரிவாயு இருக்கின்றது.

சோதனை:-சுத்தமான சுண்ணாம்புஜலத்தில் மூச்சுவிட்டால், சிறிது நேரத்தில் அது சீமைசுண்ணாம்பாக (Chalk) மாறுவதைப் பார்க்கலாம். இம்மாறுபாடுதான் கரிவாயுவின்லக்ஷணம்.

காற்றில் கரிவாயு.

ஒருதொட்டியிற் சுத்தமான சுண்ணாம்புஜலத்தைவைத்துச் சில நாழிகைகழித்துப்பார்த்தால் அதன்மேல் வெண்ணிறமான சுண்ணாம்பு லேசாய்ப்படர்ந்து மிதப்பதைப்பார்க்கலாம். இதுதான் சீமைசுண்ணாம்பு. காற்றிலுள்ள கரிவாயு சுண்ணாம்புஜலத்துடன் படவும் சீமைசுண்ணாம்பு உண்டாகின்றது.

புற்பூண்டுகளுக்குக் கரிவாயு அவசியமானது. புற்பூண்டுமுதலான தாவரப்பொருள்கள் கரிவாயுலை உட்கொண்டு அதிலுள்ள ஆக்ஸிஜனை வெளிவிட்டு மிகுதியுள்ளகரியையுண்டு வளர்கின்றன.

சோதனை:-தண்ணீர்நிறைந்த ஒருஜாடியில் ஒருசிறுதழையைப் போட்டுக் கவிழ்த்து வெயிலில்வைத்தால், சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம், அததழையின் இலைகளில் முததுவடிவமாய் நீர்த்திவலைகள் தங்குவதைப்பார்க்கலாம். அவைகளிலுள்ள வாயுவைச்சேகரித்துப் பரிசோதித்தால் அது ஆக்ஸிஜன் என்று தெரியும்.

அதாவது, தண்ணீர்நிறைந்ததுள்ள கரிவாயுவிலுள்ளகரியை அததழை உட்கொண்டு ஆக்ஸிஜனை வெளியேவிட்டது என்பதேயாம்.

(2) கரிஜவாயு.

Carbon-monoxide.

ஒருபங்குகரியும் இருபங்கு ஆக்ஸிஜனும்கலப்பது கரிவாயு (Carbon-di-oxide). இதுதான் முன்விவரிக்கப்பட்டது.

கரிஜவாயு:—(Carbon-monoxide). இதுதவிரக் கரியும் ஆக்ஸிஜனும் சமமாய்க்கலந்து ஒரு கரிஆக்ஸிஜனகலப்பம் உண்டாவதுண்டு. இதுதான் கரிஜவாயு.

கரிஜவாயு செய்முறை (Preparation).

மக்னீஷியம் என்றலோஹைதத்தைக் கரிவாயுவில் எரித்தால், கரிஜவாயுவும், மக்னீஷியஆக்ஸிஜனும் உண்டாகும். அதாவது கரிவாயுவினுள்ள இருபங்கு ஆக்ஸிஜனில ஒருபங்கு மக்னீஷியத்துடன் கலக்கின்றது. மீதி ஒருபங்குஆக்ஸிஜன் கரியுடனிருந்து கரிஜவாயுவாகின்றது.

அய (இரும்பு)ப்பொடியைக் குழாயிற் காயவைத்து, அதன்வழியாய்க் கரிவாயுவைசெலுத்தினால் மேற்கூறியவாறு கரிஜவாயுவும், அயஆக்ஸிஜனும் உண்டாகும்.

லக்ஷணங்கள்.

கரிஜவாயு, நிறமும் வாசனையும்ற்ற ஸ்வச்சமான (Transparent) ஒருவாயு. கரிவாயுவைப்போல அவ்வளவுலகுவாய்க் தண்ணீரிற் கரைய மாட்டாது. அது நீலவர்ணமாய் எரியும். அப்பொழுது இன்னொரு பங்கு ஆக்ஸிஜனுடன்கலந்து கரிவாயுவாகும். ஜவாலேடுவினுள்ள நீலவர்ணமானது, கரிஜவாயு எரிவதால் உண்டாகின்றது. கரிஜவாயு, ஒரு விஷக்காற்று.

வங்குஆக்ஸிஜ(Oxide of lead)த்தைக் காயவைத்து அதிற் கரிஜவாயுவைசெலுத்தினால் வங்கமும், கரிவாயுவும் உண்டாகும்.

கரிஜவாயு + வங்கஆக்ஸிஜம் = கரிவாயு + வங்கம்.

அத்யாயம்—8.

கரிஹைட்ர கல்பங்கள்.

கரி + ஹைட்ரம்.

1. எரிவாயு.
2. எதிலன்.
3. அலிதிலன்.
4. மண்ணெண்ணெய்முதலியன.

(1) எரிவாயு.

Marsh gas or Methane.

கரி+4 ஹைதரம்.

$C_1 H_4$.

இலை, சருகுமுதலான தாவரப்பொருள்கள் உதிர்ந்து, அழுக்கிடக் கும கட்டுக்கடைதண்ணீரங்களில் நீராகுமிழிகளாக ஒருவிதவாயு உண்டாகின்றது. இது நிமமற்றதாயும், எரியக்கூடியதாயுமிருக்கும். இதே மாதிரிவாயு நிலக்கரிசுரங்கங்களிலும் உண்டாகின்றது. காற்றிற்குலந்தால், கொடிய வெடிபொருள் (Explosive) ஆகின்றது. இதுதான் எரிவாயுவென்று சொல்லப்படும். இக்காற்றால் நிலக்கரிசுரங்கங்கள் சிலசமயத்தில் வெடித்துவிடுவதுண்டு.

கோள்ளிவாய்ப்பிசாகு — மாலைவேளைகளில் அஸ்தமனததுக்குப் பிறகு சிலஇடங்களில் தரைப்பக்கமாய்த திரென்று தீப்பற்றியெரிவதையும் அது இடமவிட்டு இடம் ஸிவதையும் கண்டிருக்கின்றோம். இதைத்தான் கோள்ளிவாய்ப்பிசாகு எனபார்கள். ஆனால் இது எரிவாயுவின் எரிச்சல் என்று ரஸாயனசாஸ்திரிகள் கூறுவார்கள்.

அமைப்பு — 1 பங்குகரியும் 4 பங்கு ஹைதரமும்கலந்து எரிவாயு உண்டாகின்றது

(2) எதிலன்.

Ethylene.

2 கரி+4 ஹைதரம்.

$C_2 H_4$.

ஆலகஹால் எனலும் தீநீரை 6 மடங்கு கந்தகாமிலததுடன் கலப்பதால் எதிலன் எனலும் வாயு உண்டாகின்றது. இது நன்றாய்க் காற்றில பற்றியெரியும். அதினின்றும் கரிவாயுவும் ஜலமும் உண்டாகின்றன.

எதிலன்+6 ஆக்ஸிஜன் = 2 கரிவாயு + 2 ஜலம்.

$C_2 H_4 + 3 O_2 = 2 CO_2 + 2 H_2 + O$

கரி₂ ஹை₄ + 6 ஆ = 2 கரி ஆ₂ + 2 ஹை₂ ஆ.

(3) அஸிதிலன்.

Acetyline.

அஸிதிலன் என்பது கரியும் ஹைதரஜனம்கலந்த ஒரு கல்பவாயு. காற்று அல்லது ஆக்ஸிஜன் போதுமான அளவு இல்லாத இடத்தில் நிலக் கரியையெரித்தால் அஸிதிலன் உண்டாகின்றது. இது தூநாற்ற முடையதாகவும், எரிபொருளாகவும், நிறமற்றதாகவும் இருக்கும் ஒரு வகை விஷக்காற்று. தீபககாட்சிக்கு விசேஷமாய் இது உபயோகப்படுகின்றது. வெடிபொருளாதலால், சேகரித்துவைத்துக்கொள்ளுவது அபாயத்தைத் தரத்தக்கது. ஆதலால் அப்போதைக்கப்போதுதான் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

செய்முறை—கரி சுண்ணகலப (Calcium carbide) ததுடன் ஜலம் கலப்பதால் இது உற்பத்தியாகின்றது.

(4) மண்ணெண்ணெய்.

Petroleum.

மண்ணெண்ணெயில் மேற்கூறியவைபோன்ற கரிஹைதரகல்பங்கள் பல சேர்த்திருக்கின்றன. அவைகளின் கொதிவரை (Boiling points) கள் பலவிதமாயிருக்கின்றன சாதாரணமாய் விளக்கெரிக்கும் எண்ணெயின்கொதிவரை சதாமசமானி (Centigrade) யால் 150 முதல் 300 அமசமாயிருக்கும். பிறவிசேரக்கான எண்ணெயிலிருந்து இது சுத்தப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

Vaseline.

இது மேற்கூறிய மண்ணெண்ணெய்வாக்கத்தைச் சேர்ந்தது. ஆனால், களிம்புபோன்றது *46° முதல் 60° க்குள் உருகத்தக்கது.

* 46° என்றால், சதாமசதாபமானி (Centigrade Thermometer) ப்ரகாரம் 46வது அம்சம் என்றர்த்தம்.

அத்யாயம்—9.

iii. கரிஹைட்ரஜன்கள்.

Carbo-hydrates.

அமிலங்கள் { 1. சாக்கரை.
Acids. { 2. கரியமிலம் (Carbonic acid).
 { 3. அவிதாமிலம் (Acetic acid) முதலியன.

(1) சாக்கரை.

Sugar.

சாக்கரை, விசேஷமாய்க் கரும்பிலிருந்தும், சிலகிழங்குகளிலிருந்தும், பழங்களிலிருந்தும் எடுக்கப்படுகின்றது. இது ஒரு கரிஹைட்ராக் ஹீஜகலபம். கரும்புச்சாற்றைக்காய்ச்சுவதால் இது உண்டாகும். அச்சாற்றில் ஏதாவது அமிலப்பொருள்களிருந்தால், சுண்ணாம்புரீரைக் கலப்பதால் அவைகள் உப்பாகமாறிவிடும். எலும்புக்கரியுடன் கலந்து காயவைத்தால் மற்றப்பொருள்களெல்லாம் விலகிவிடும்.

சாக்கரை தண்ணீரில் கரையும். காய்ச்சினால் பாதுகூரும்.

சோதனை:—சாக்கரையிற் கொஞ்சம் கந்தாமிலம் கலந்தால் அது கருத்துவிடும். அதினின்றும் கரிவாயு, நீராவி, கந்தாக்ஷிஜம் (Sulphur-di-oxide) இவை உண்டாகின்றன.

(2) கரியமிலம்.

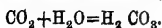
Carbonic acid.

கரியமிலம் என்பது கரி, ஹைட்ரம், ஆக்ஸிஜன் இவைகலந்த ஓர் அமிலம். கரிவாயுவை ஜலத்திற்கரைத்தால், இவ்வமிலம் உண்டாகின்றது.

கரிவாயு + ஜலம் = கரியமிலம்.

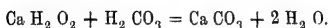
Carbon-di-oxide + hydro-oxide = Carbonic acid.

சுண்ணாம்புநீரில் சுண்ணாழைத்ராக்விஜம் (Calcuim - hydr-oxide) என்னும் காரம் (alkali) இருப்பதால், அதைக் கரியமிலத் துடன்கலந்தால் இரண்டும்மாரிச சீமைசுசுண்ணாம்பு (chalk) உண்டாகின்றது. ஆதலால், சீமைசுசுண்ணாம்பு (சுண்ணகரிஜம்=Calcuim-carbonate) கரியமிலத்தின் உப்பு என்று சொல்லப்படும்.

சுண்ணாம்பு+கரியமிலம்=சீமைசுசுண்ணாம்பு+2ஜலம்.

Slaked lime+Carbonic acid=Chalk+2 water.

(3) அஸிதாமிலம்.

Acetic acid.

சாராயம் முதலானவைகளைக் காற்றுப்படவைத்துப் புளிப்பேற்றுவதாலுண்டாவது அஸிதாமிலம் எனப்படும். இதன்சேர்க்கையாலுண்டாகும் உப்புக்கள் அஸிதங்கள் (Acetates) எனப்படும்.

சுருக்கம். (கரிகல்பங்கள்.)

இதுவரை ஆக்ஸிஜன், ஹைதரம், கரி எஃகம் 3 மூலங்களைப்பற்றி மாதிரம் விவரித்திருப்பதால் இம்மூன்றுபொருள்களின் கல்பங்களும் சொல்லப்பட்டன.

அவையாவன:—

i. கரி+ஆக்ஸிஜன் $\left\{ \begin{array}{l} \text{கரிஜவாயு (Carbon-monoxide=CO.)} \\ \text{கரிவாயு (Carbon-di-oxide=CO}_2\text{.)} \end{array} \right.$

ii. கரி+ஹைதரம். $\left\{ \begin{array}{l} \text{எரிவாயு (Marshgas=CH}_4\text{)} \\ \text{எதிலன் (C}_2 \text{H}_4\text{)} \\ \text{அவிதிலன்.} \\ \text{மண்ணெண்ணெய் முதலியன.} \end{array} \right.$

iii. கரி+ஹைதரம்+ஆக்ஸிஜன் $\left\{ \begin{array}{l} \text{சர்க்கரை.} \\ \text{கரியமிலம் (H}_2 \text{CO}_3\text{)} \\ \text{அவிதாமிலம் (C}_2 \text{H}_4 \text{O}_3\text{)} \end{array} \right.$

பரிபாஷைகள் (Technical terms.)

(1) ஆக்ஸிஜம்:-(Oxide). மூலங்களுடன் ஆக்ஸிஜன்மாத்நிரம கலந்துண்டாகும் கலபததுக்கு ஆக்ஸிஜம் என்றுபெயர். உதாரணம்:- கரி ஆக்ஸிஜம், வங்காக்ஸிஜம், நாகாக்ஸிஜம்.

(2) ஹைட்ரஜம்:-(Hydrate). ஆக்ஸிஜனும் ஹைதரமும்வேறு மூலங்களுடன்கலந்துண்டாகும் கலபங்களுக்கு ஹைதரஜங்கள் என்று பெயர். உதாரணம் —கரிஹைதரஜம் (Carbo-hydrate).

(3) கரிஜம்:-(Carbonate). கரியும் ஆக்ஸிஜனும் வேறுமூலங்க ளுடன்கலந்துண்டாகும் கலபங்களுக்கு கரிஜங்கள் என்று பெயர். உதாரணம்:—ஸோடியம் கரிஜம் (Sodium-carbonate) முதலியன.

(4)—ஜம்:—பொதுவாய் ‘—ஜம்’ என்னும் விசூதி, ஆக்ஸிஜகல் பத்தைக்குறிகரும். உதாரணம் —க்ளோரஜம், நைதரஜம், கந்தஜம் முதலியன.

குறிப்பு—‘முன்கூறியவைதவிர, இரண்டுமூன்றுமூலங்கள்சேர்ந்த கலபங்கள், அம்மூலப்பெயர்களைக்கொண்டும், ஸங்கேதாஶரங்களைக் கொண்டும் ஆங்காங்கு ஸமயோசிதமாய்க் குறிப்பிடப்படும்.

முற்கூறிய ஆக்ஸிஜங்கள், ஹைதரஜங்கள், கரிஜங்களைப்பற்றி அந தந்த மூலங்களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்தில விவரிக்கப்படும்.

அத்யாயம்—10.

நைத்ரம்.

Nitrogen.

நை=N.

நைத்ரம் என்பது வாயுவர்க்கததைசேர்ந்த ஒரு மூலப்பொருள். அது சாதாரணக்காற்றில், சுமார் 5-ல் 4 பங்கு கலந்திருக்கும். காற்றி லுள்ள ஆக்ஸிஜனைப்பிரித்துவிட்டால் மிகுதியுள்ளது விசேஷமாய் நைத்ரமாயிருக்கும். இதுதவிர நைத்ரம்கலந்த அநேககல் கின்றன.

லக்ஷணங்கள்.

- (1) நிறம், ரூபம், ருசி, வாசனையற்ற ஒருவகைவாயு.
- (2) தண்ணீரிற் கரையாது.
- (3) எரியும் ஜவாலையை அணைத்துவிடும்.
- (4) தாமரம், தகரம் முதலான லோஹங்களை அதில் எரித்தால் அவைகளில் யாதொரு மாறுபாடும் உண்டாவதில்லை.
- (5) அதில் இருமடி, துருபிடிப்பதில்லை.

அத்யாயம்—11.

நைத்ரகல்பங்கள்.

Nitrogen compounds.

- i. நைத்ராக்ஸிஜன்கள் (N+O)
- ii. நைத்ரோ ஹைட்ரஜன்கள் (N+H)
- iii. நைத்ர உப்புக்கள் அல்லது நைத்ரஜன்கள் (Nitrates).

i. நைத்ராக்ஸிஜன்கள்.

Oxides of Nitrogen.

நைத்ராக்ஸிஜன்கள், நைத்ரத்துடன் கலந்திருக்கும் ஆக்ஸிஜனுடைய அளவுக்குத் தக்கபடி 5 வகைப்படும். அவையாவன:—

நைத்ர—ஒகாக்ஸிஜனம் N_2O .

நைத்ர—தவய ஆக்ஸிஜனம் $N_2O_2 = NO$.

நைத்ர—தரய ஆக்ஸிஜனம் N_2O_3 .

நைத்ர—சதுராக்ஸிஜனம் $N_2O_4 = NO_2$.

நைத்ர—பஞ்சாக்ஸிஜனம் N_2O_5 .

இவைகளில் இரண்டு பங்கு நைத்ரத்துடன் ஆக்ஸிஜன் முறையே 1, 2, 3, 4, 5 பங்குகளாக கலந்து 5 வகை நைத்ராக்ஸிஜன்கள் உண்டாகின்றன.

நைத்ர ஏகாக்ஸிஜம்.

Nitrous-oxide.

சிரிப்புவாயு.

Laughing gas.

N_2O .

நவச்சார நைத்ரஜ் (Ammonium-Nitrate) ததைக் காயவைப்ப தால் ஒருவிதவாயு உண்டாகும். இதுதான் நைத்ர ஏகாக்ஸிஜம். இது இருபங்குநைத்ரமும் ஒருபங்குஆக்ஸிஜமும் கலந்த ஒருவகையான கலப்பவாயு.

லக்ஷணங்கள்—நைத்ரவாயுவுள்ள ஒருசீசாவில் ஒரு தழைச செலுத்தினால் அது திடென்று பற்றியெரியும். ஆனால் அது ஜீவா தாரமானவாயுவல்ல. சாதாரணவாயுவுடன் அதைக்கலந்து உட் கொண்டால் தசைகள்சுருங்கி, தண்ணையறியாமற் சிரிப்புண்டாகும். அதனால் அதற்குச் சிரிப்புவாயு என்றுபெயர். அதிகமாய் உட்கொண் டால், சரீரத்தில் உணர்ச்சியின்மையும் கடைசியாய் மரணமும் உண் டாகும். இது சீக்ரம் தண்ணீரிற்கரையும். ஆனால் தண்ணீருடன் கலந்து கல்பமாகமாட்டாது.

நைத்ர-த்வயாக்ஸிஜம்.

Nitric oxide.

$[N_2O_2 \text{ or } NO.]$

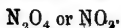
நைத்ரத்வயாக்ஸிஜம் (Nitric acid):—தண்ணீர்கலந்த நைத்ரா மிலத்துடன் தாம்ரததுண்டுகளைச்சேர்த்தால் நிறமற்ற ஒருவாயு உண் டாகும். இதுதான் நைத்ரத்வயாக்ஸிஜம். நைத்ரமும் ஆக்ஸிஜமும் ஸமஅளவாய்க் கலந்துள்ளது. தாமபிரக்கமபியைக்காய்ச்சி இந்நவாயு வுள்ளசீசாவிறசெலுத்தினால் நைத்ரம்பிரிநது தாமபிரஆக்ஸிஜம் உண் டாகும்.

பாஸம் (Phosphorous) முதலான எரிபொருள்கள் இந்நவாயு வில் நன்றாய் எரியும். கரி, கந்தகம் முதலானவைகளைக்கொளுத்தி இந்நவாயுவுள்ளசீசாவிற செலுத்தினால் அவை அணைந்துவிடும்.

*(நைத்ரதரயாக்ஸிஜத்தைப்பற்றி எழுதப்படவில்லை.)

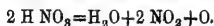
நைத்ர-சதுராக்ஸிஜம்.

Nitrogen-peroxide.

இருமடங்குநைத்ரமும் 4 மடங்கு ஆக்ஸிஜனும்சேர்ந்து இவ்வாயு உண்டாகின்றது. இது கபில(Brown)வர்ணமானது. சீக்ரம் தண்ணீரில் கரையும்.

செய்முறைகள்:—முற்கூறிய நைத்ரத்வயாக்ஸிஜத்ததுடன் ஆக்ஸிஜனைக்கலப்பதாலும், சுத்தநைத்ராமிலத்ததுடன் தாமபிரத்தைக்கலப்பதாலும், இன்னும் பலவித லோஹநைத்ரஜன்(Nitrates)களைக் காயவைப்பதாலும், நைத்ராமிலத்தைக் காய்ச்சுவதாலும் இவ்வாயு உண்டாகின்றது. இதைச் சிதண்ணீரில்கலந்தால் நைத்ராமிலமும், குளிர்ந்த தண்ணீரில்கலந்தால் நைத்ரஜாமில(Nitrous acid)மும் உண்டாகும்.

நைத்ரபஞ்சாக்ஸிஜம்.

Nitrogen-pentoxide.

இது 2 பங்குநைத்ரமும் 5 பங்கு ஆக்ஸிஜனும்கலந்த ஒரு கட்டிப் பொருள். பாஸ பஞ்சாக்ஸிஜ(Phosphorous-pentoxide)த்துடன் நைத்ராமிலத்தைக்கலந்தால் இப்பொருள் உண்டாகும்.

அத்யாயம்—12.

ii. நைத்ரோ-ஹைட்ரம்.

Nitrogen and Hydrogen.

நவச்சாரவாயு.

Ammonia.

நவச்சாரவாயு என்பது 1 பங்கு நைத்ரமும் 3 பங்கு ஹைட்ரமும் கலந்த ஒருவாயு. இது சாதாரணமாய் ப்ராணிகளின்சீரம் அழுகிப் போவதால் உண்டாகும் சாதாரணவாயுவிற்கு கலந்திருக்கின்றது. நிலக்கரியைப் பாத்திரத்திலுமுடி எரிப்பதாலும் உண்டாகும்.

சேய்முறை :— நவச்சாரத்தைச் சுண்ணாம்புநீருடன்கலந்தால் இவ்வாயு உண்டாகும்.

2 நவச்சாரம் + சுண்ணாம்புநீர்.

= சுண்ணக்களோரம் + 2 ஜலம் + 2 நவச்சாரவாயு.

= $2 \text{ NH}_4 \text{ Cl} + \text{Ca O}_2 \text{ H}_2 = \text{Ca Cl}_2 + 2 \text{ H}_2 \text{ O} + 2 \text{ NH}_3$.

= 2 Sal ammoniac + Slaked lime = Calcuim chloride + 2 water + 2 ammonia.

பிரிக்கும்முறை :— நவச்சாரவாயுவில் மின்சாரப்ரயோகம் செய்தால் நைதரம்வேறு ஹைதரம்வேறுகப் பிரிந்துவிடும்

$2 \text{ N H}_3 = \text{N}_2 + 3 \text{ H}_2$.

நவச்சாரம்.

Sal ammoniac.

நவச்சாரவாயுவும் க்ளோராமில்லும் கலந்தால் நவச்சாரம் என்னும் உப்பு உண்டாகும்.

நவச்சாரவாயு + க்ளோராமில்லம் = நவ சாரம்

Ammonia + Hydrochloric acid = Sal ammoniac

$\text{NH}_3 + \text{HCl} = \text{NH}_4 \text{ Cl}$.

நைத்ராமில்லம்.

Nitric acid.

நைதரம் + ஹைதரம் + ஆக்ஸிஜன்.

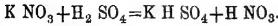
$[\text{H NO}_3]$

மறுபெயர்கள்-சங்கதராவகம், அகநிதராவகம்.

நைத்ராமில்லம் என்பது 1 பங்குநைதரம், 1 பங்குஹைத்ரம் 3 பங்கு ஆக்ஸிஜம் கலந்த ஓர் அமிலம். நைதரப்பஞ்சாக்க்ஸிஜத்தை ஜலத் திற்கலப்பதாலும், $[\text{N}_2 \text{ O}_5 + \text{H}_2 \text{ O} = 2 \text{ H NO}_3]$ வெடியுபபைக் கந் தாமில்(Sulphuric acid)த்துடன்சேர்ப்பதாலும் நைதராமில்லம் உண்டாகும்.

*வெடியுப்பு+கந்தாமிலம்=பொடாஸியகந்தஜம்+நைதராமிலம்.

Nitre+Sulphuric acid=Potassium sulphate+Nitric acid

லக்ஷணங்கள்:—நைத்ராமிலம்பட்ட இடமெல்லாம் வெநதுபோம்.
ஆதலால் அதிகஜாகரதையாய் அதைக் கையாடல்வேண்டும்.

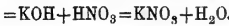
அத்யாயம்—13.

iii. நைத்ரஜங்கள் அல்லது நைத்ரஉப்புக்கள்.

Nitrates.

நைதரமும் ஆக்ஸிஜனும் மஹமுலங்களுடன் கலந்து உண்டாகும் உப்புகள் நைத்ரஉப்புக்கள் அல்லது நைத்ரஜங்கள் எனப்படும்.

உதாரணம்:—சாம்பலகார (Caustic potash= KOH) துடன் நைத்ராமிலத்தைக் கலந்தால் வெடியுப்பு (Nitre or potassium nitrate) ம ஜலமும் உண்டாகும்.

நைதராமிலத்துடன் தாமிரத்தைக் கலந்தால், தாமிரநைத்ரஜம் (Copper nitrate) உண்டாகும். இதேமாதிரி எந்தலோஹத்தினுடைய கரிஜ் (Carbonate) ததை நைதராமிலத்துடன் கலந்தாலும் அந்த லோஹநைத்ரஜமும், கரிவாயுவும் உண்டாகும்.

(தொடரும.)

ஆர். எஸ். நாராயணஸ்வாமி ஐயர். B.A., B.L.

* வெடியுப்பு 1 பொடாஸியம் + 1 நைதரம் + 3 ஆக்ஸிஜன்.

† சாம்பலகாரம் = பொடாஸியம் ஹைட்ராக்ஸிஜம். Nitre = Saltpetre = potassium nitrate = பொடாஸியம் நைத்ரஜம்.

முருகேசபண்டிதர்பாட்டு.

இவ்ரசரிதத்தைச் சுருக்கியும், பாட்டுக்களை நீட்டியும் கூறுதும். பாட்டுக்கள் செநதமிழ்படிப்பவர்க்குப் பயன்படும் என்பது எ ம து கருத்து. முருக+ஈசர் என்பன முருகேசர் என வடமொழிவிதியாகிய குணசுந்திபெறுவது எப்படி? விதியீறாய்நின்ற முருக என்பது தமிழ் மொழியன்றோ! தமிழ்மொழிகளுங் குணசுந்தி உண்டா? இது வழுவன்றோ! எனச் சிலர் ஆக்கேபிப்பர். “கந்தமுருகேசன்விகோளை செயல்காணு” எனக் கந்தபுராணகாரர்கூறுதலானும், வேல+இந்திரன் என்பனவற்றை “வேலேந்திரன்” எனவும், உலக+ஈசன் என்பனவற்றை “உலகேசன்” எனவும் புணர்த்தி முததுபபுலவரும, பிறருங்கூறுதலானும், குட+ஆகாசம்=குடாகாசம் எனவும், குள+ஆம்பல்=குளாம்பல் எனவுமவருதல மருஉ எனச் சிவஞானசுவாமிகள்கூறுதலானும் முருக+ஈசா=முருகேசர் என வருதலும் வழுவாகாது எனக் கொள்க.

இவர், யாழ்ப்பாணத்திள்ள சன்னாகத்திலே வேளாளகுலத்திலே பிறந்தவர். சங்கரபண்டிதரிடத்திலுஞ், சிவசம்புபுலவரிடத்திலுஞ் சிலசிலநூல்கள் கற்றவர். பாரதம், இராமாயணம், கந்தபுராணம், சேது புராணம்முதலிய இலக்கியங்களிலும், நன்னூல், சின்னூல், நம்பியகப் பொருள், தண்டியலங்காரம், யாப்பருங்கலக்காரிகைமுதலிய இலக்கணங்களிலும் பெரிதுஞ்சென்றவர். இலக்கணவாதங்களிற் பலரையும் வென்றவர். யாழ்ப்பாணத்திலே மலலாகம் சன்னாகம்முதலிய பலவிடங்களில் ஆசிரியராயிருந்தவர். பின்னர் வடதேசஞ்சென்று சிதம்பரம், சும்பகோணம், சென்னைமுதலிய இடங்களிலும் ஆசிரியராயிருந்தவர். இங்கும் அங்கும் பலர்க்கு ஆசிரியர். எமக்குத் தமிழாசிரியர். ஆங்கில

திராவிடபண்டிதர் ஆ. முததுததம்பிப்பிள்ளைக்கும், சுத்தாத்துவித
சைவசித்தார்த்தபிரசாரகர் சு. சரவணமுததுப்புலவருக்கும் தமிழாசிரி
யர். பல தனிக்கவிகளுக்கும் மயிலணிச்சிலேடைவெண்பா, குடந்தை
வெண்பாமுதலியவற்றிற்கும் ஆசிரியர்.

நடுவெழுத்தலங்காரம்.

மைந்தன் விரை மாமிசுவா வழியீ னொன்று
மதனவேள் புறவிதழிவ் வேழி ன மீது
வந்தநடு வெழுத்தெனக்குசு செய்தான் மற்றை
வரிகன்பதி னுன்கினையுந் தானே கொண்டான்
அந்தநாள் வளைத்துசரி தரிததுத் தமமை
அருசுகிசு மவர்க்ககற்றி யங்கை யேந்தி
முந்தவதன் கீழிருந்து நடனஞ் செய்து
முனிந்துரித்தான் மயிலணிவாழ் முதல்வன் னானே.

இந்தச் செய்யுளின்கருதது, மயிலணி என்னுந்தலத்தில் வீற்றிருக்
குஞ் சிவபிரான் எனக்குத் தத்துவராமற்செய்தான் என்பது. நடுவெ
ழுத்து எடுத்துச்சேர்க்குமபடிநின்றசொற்கள் மைந்தன், விதை, மாமி,
கவர்வழி, மீனொன்று, மதனவேள், புறவிதழ் என்பனவற்றால் முறையே
பெறப்படும மதலை, வித்து, மாதுலை, கவலை, ஆரால், காமன், புல்லி
என்பன. இந்த எழுசொற்களிலுமுள்ள நடுவெழுத்துக்களை எடுத்துக்
கூட்டத் “தத்துவராமல்” என்பது பெறப்படும. தத்துவராமல் என்பது
எனக்குச்செய்தான் என்பதுடன் இயைந்து தத்துவராமல் எனக்குச்
செய்தான் என நிறகும்.

மற்றைவரிகள் பதினான்காவன நடுவெழுத்துக்கள் எடுக்கப்பட்ட
மலை, விது, மாலை, கலை, ஆல், கான், புலி என்பன. வரிகள்—எழுத்துக்
கள். விது—சந்திரன். மாலை—மயலை. கலை—மான். ஆல்—ஆல
மரம். கான்—காடு. மலைமுதலிய இவ்வேழுனுள்ளே அந்தநாள்வளைத்
தது மலை. உச்சிதரித்தது விது. உச்சி—சிரம். அருசிக்குமவர்க்கு

அகற்றியது மாலை. அருச்சிததல்—பூசைசெய்தல். அங்கை ஏந்தியது கலை. அதன்கீழ்—அந்த ஆலின்கீழ். நடனஞ்செய்யப்பெற்றது கான். முனிநதரித்தது புவி.

அருச்சிக்கும்வாகக்கறறி எனபது பொதுவாயநிற்பினும் மேருவை வளைததல, சந்திரனைததரித்தலமுதலிய சிறப்புச்செயல்களாற் சிவபிரா னையேகுறிப்பதாயிற்று. மயிலணி நனஞகததுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

விரோதச்சிலேடை.

நாலுகால் படைத்திருக்கும் நடப்பதிலலை
நமமைப்போ விருகையுண்டாய பிடிப்ப தில்லை
வலவே பின்னலுண்டா முடிப்பதில்லை
இடையிடையே கண்களுண்டாம் பாப்பதில்லை
கோலமுடி யரசருக்கு மெல்லா ருக்கு
கொடுத்திழுமட் காருதலைத் தவிரப்பதில்லை
சேலமிது பொருளவினங்க வெங்கு மாகித
திகமுதய பானுவே செப்புவாயே.

இங்கே குறிக்கப்பட்டபொருள் கதிரை என்பது. நாலுகால் படைத்திருக்கும் என்பது மிருகங்களுக்குக் கதிரைக்கும் பொருட் சிலேடை அவற்றுள் ஒன்றாகிய மிருகம் நடப்பதிலலை என்பதனால் மறுக்கப்பட்டது. இருகையுண்டாம் என்பதும் பொருட்சிலேடை. பின்னல என்பதும் கதிரைக்கும் சடைக்கும் சிலேடை. கண்கள் என்பதும் பார்வைக்குந் துவாரங்களுக்கும் பொதுவாய்நின்றது. உட்காருதல் என்பதும் பொதுவாய்நின்றது. உட்காருதல்—இருததல, மனமு வர்த்தல். இது விரோதச்சிலேடை. விரோதச்சிலேடையாவது முன்னர்ச் சிலேடிக்கப்பட்டபொருள்களுள் ஒன்று பின்வரும்பொருளால் மறுக்கப்படுவது. கம்பநாடரும் இச்சிலேடைகூறுவர்

இராமாயணம்.

பாடகக் காலடி பதமத தொப்பன
சேடரைத் தழீஇயன செய்ய வாயன

நாடகத் தொழிலை நடுவு துய்யன
ஆடகத் தோற்றத்த மகளி ரல்லன.

(இ - ள்) பாடகக் கால அடி பதுமத்து ஒப்பன - பாடகத்தை அணிந்த காலின் அடி தாமரைமலரை ஒப்பன. (பாடு அகம் கால் அடி - பெருமையைத் தம்மிடத்துடைய தூண்களின் அடி) சேடரை தழீஇயன - பாங்கர்களை (ஆதிசேடரை) ததழுவின. செய்யவாயன - செமமையான வாயகளை யுடையன. (நேர்மையானவாயில்களை யுடையன.) நாடகம் தொழிலை - நடனத்தொழில்களை யுடையன. (நாடு அகத்தொழிலை - நாடப்படுகின்ற அகத்தொழிலை யுடையன.) நடுவு துய்யன - இடை பளுசினதுனிபோலவன. (நடுப்பாகம் துய்யன) ஆடகம் தோற்றத்த - பொன்போலும் தோற்றத்தையுடையன. (பொற் றொழில் அமைந்த தோற்றத்தையுடையன.) மகளிர் அல்லன - பெண் களினவடிவங்களல்லாதன எ - று.

முன் வைக்கப்பட்ட சிலைடைப்பொருள்களால் மகளிர்வடிவங்கள் என்பது கொள்ளக்கிடத்தலபற்றி அப்பொருளைவிட்டு மாளிகைகள் எனனுமொருங்கொள்ளுமாறு மகளிரல்லன என்றார். அடி என்றது அடிப்பாகத்தை, சேடா என்பதற்குப் பெரியோர் என்பதும் பொருந் தும். அகத்தொழில் என்றது உள்ளேசெய்யப்பட்டிருக்குஞ் சிற்ப வேலையை. துய்யன - ஈததமுடையன. இ த னு ல களங்கமில்லாத வெளியையுடையன என்பது பெறப்படும்.

(வரும.)

இங்ஙனம்,

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை,

சிந்தாமணிபுரையிற் சிறிதொருசந்தேகம்.*

சீவகசிந்தாமணிப் பதுமையாரிலம்பகதது 52-வதுசெய்யுளில், சுதஞ்சனென்னும இயக்கரரையன் சீவகனுக்கு மூன்றுமந்திரங்களைக் கற்பித்ததாகக்கூறிவிட்டு, ஒவ்வொன்றினாலுமவினாயக்கடிய நன்மை இதுவென அவைகளின்வேறுபாடறிய அவன்கூறினதாக அடுத்த 53-வதுபாடற்ற சொல்லப்பட்டுளது. அச்செய்யுளும் உரையும் அடியிலவருமாறு:—

“கடுந்தொடைக்கவர்களைக்காமன்காமுறப்
படுங்குறருமிதுபாம்புமல்லவு
கடுந்திறனேய்ஞகடுகெசுமவேண்டிய
வுமேய்துதருமெனவுணரக்கூறினான்.”

“இ - ள். இது காமன்விருமப்படுஞ் சரீரத்தைத்தரும்; இது பாம்பினவிடத்தைபும், ஒழிந்த மண்டலிமுதலியவற்றின்விடங்களையும், நோய்களையுங்கெடுக்கும்; இது வேண்டியஉடம்பைபதருமென்று அவற்றின்வேறுபாடறியக்கூறினானென்க. காற்று, நெருப்பு, நீர் முதலிய வறறைக் கடுந்திறலென்றான்.”

வடமொழியிலுள்ள கூத்திரசூடாமணி, கத்தியசிரதாமணி, ஜீவந் தரசமு என்னுமநூல்களையும் உடன்வைத்து ஒப்புநோக்கியக்கால, அந்நூல்களிற்கண்டபொருள்களும் சிந்தாமணியிலுள்ளஇசெய்யுளின் பொருளும் ஒத்திருப்பதாகவேகாணப்படுகிறது.

அடியிலவருமா-லோகம கூத்திரசூடாமணியிலுள்ளது:—

“காரி-ஓவலியெள மாமெ விஷஹாமெவ ஸதூகிஸு ।
பமஷேநு” ஸூரிமெ வஸூந நுத்யயி “வாடிஸு” 5, 27.

(இ - ள். வேண்டியருபத்தைத்தரவல்லதும், காததில்வனமையையுண்டாக்குவதும், விடங்களைத்தீர்க்குநதிறலுடையதுமாகிய மூன்று மந்திரங்களை இயக்கரரையன் சீவகனுக்கு உபதேசித்தனன்.)

* இதற்குப் பத்திராதிபரப்பிராயம் அடுத்தெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ:

பத்திராதிபரபிப்பிராயம்.

“சுந்தாமணியுரையிற் சிறிதொருசந்தேகம்” என்னும் விஷயத்தின் முடிவுரையில், “சுந்தாமணியினேட்புத்தகங்கள் கைவசமுள்ளபண்டிதர்கள் அவைகளையும்பாராதுத தமது அபிப்பிராயங்களை இச்செந்தமிழ்வாயிலாய்வெளியிடவேண்டு”மென்றுகேட்டுக்கொண்டிருப்பதால் இச்சிறியவிஷயத்தில் அபபண்டிதர்களுக்குச் சிரமமில்லாதிருக்கும் பொருட்டு நானே அபிப்பிராயமெழுதுகிறேன்.

இது ஒரு சந்தேகமாக எனக்குத்தோன்றவில்லை. ஏனெனில் மூலத்தில் “குரலதரும” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குரலசாரீரம் என்பதைப் படியாதபேதையர்களும் “எனக்குக்குரலிலலை, குரலுள்ளவன்பாட்டும்” எனக் கலயாணபநதரிற் பார்ப்பனமகளிர் சடவருகளிற் (வசகப்பாடல முதலியவற்றில்) பேசக்காணலாம்.

மூலத்தைப்படிக்கும்பொழுதே சாரீரமென்னும்பொருள் வெளிப்படையாயிருப்பதால் உரைநோக்கியுணர்வேண்டிவதில்லை. ஆயினும் உரையில் என்ன ஏழுதியிருக்கிறதென்றுபார்க்குங்கால், சகரநெடில் காலகுறைந்திருப்பினும் பொருளுணர்ச்சிவலியாற் சாரீரத்தைத்தருமென்றே படிக்கத்தக்கதாயிருப்பதாலும், சாரீரமென்று படிக்கப்பொருட்பொருத்தமில்லாமையாலும் இதற்கு சந்தேகமுண்டாகவேயிடமில்லை.

அன்றியும், ஏடுகளில் ஏகார ஓகார உயிரும் உயிரமெய்யுமாகிய எழுத்துக்கள் அவற்றின் குறிலொடு சிறிதும் வேறுபாடில்லாதிருக்கச் செய்தே பிழையறப்படிக்கவல்ல நமக்குச் சகரநெடிலுக்குரிய காலடையாளமில்லாமைபற்றி இச்சந்தேகமுண்டாய்விட்டது.

சுக்கு என்று அச்சிடவேண்டிய இடத்தில், சகரவொற்றுக்குப் புள்ளிகொடாமல் சுக்கு என்று அச்சிடப்படாலும் அடையாளமில்லாமைபற்றிச் சுக்கு எனப்படியாது சுக்கு என்றே படிப்பதுபோல இவரும் சாரீரமென்று படிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது.

அன்றியும், சரீரம் என்பது பிறிதொருசொல்லாயிருப்பதாம் சந்தேகத்துக்கு இடமுண்டாயிற்றென்றுகொண்டாலும், அச்சொற்பொருளில், குரலென்னுஞ்சொல் வழங்கப்படாமையால் அது அருமபதமெனத்தோன்றுமாதலால் உடனே சிந்தாமணிப்பதிப்பிறசேர்த்திருக்கும் அருமபத அகராதியைப்பாராது, அதில், “குரல்—சாரீரம்” என்றெழுதியிருப்பதைக்கண்டு, இச்சந்தேகத்தை யொழித்திருக்கலாம்.

ஆகையால் நெடிலடையாளம் வீழ்ந்த அறபவிஷயங்களிற் பண்டிதர்களைப் பரியாலோசித் தப்பிராயமெழுதும்படிக்கேட்பது உசிதமென்றுதோன்றவில்லை.

அன்றியும், நிருபநேயர் எழுதிய சிந்தாமணிப்பாட்டினுள், “வேண்டிய, வுமேயிதுதரு”மெனறெழுதப்படாதிருக்கிறது. இது திருத்தப்படாமையாற் சந்தேகத்துக்கிடையிருந்தபோதிலும், உரையில் உடம்பைத்தருமென் றெழுதப்பட்டமையால், சந்தேகநிவர்த்தியாய் எழுத்துவீழ்ச்சியென்றறிந்து பராமுகம்பண்ணுவதுபோலவே இதுவும் பராமுகம்பண்ணத்தக்கதாயிருக்கிறது.

ஆகையால் நிருபநேயர், இன்னொருன்ன எழுத்துவீழ்ச்சிகளைப் பொருட்படுத்தாமலே சொல்லாலும், பொருளாலும், சொற்றொடர்களாலும் ஒன்றல்லாத பலசந்தேகங்களுக்கும், பிழைகளுக்கும் இடமாய இவ்வருடம் பதிகப்பாட்டிருக்கும் ஆங்கிலகலாசாலை பிரவேசபண்டிதர் தமிழ்ப்பாடப்புத்தகம் (Matriculation Tamil Text for 1915-16) போன்ற பதிப்புக்களை யாராய்ந்ததோன்றும் பல்விடயங்களைச் சூருக்கியெழுதுவாராயின் அது பரீட்சைக்குப்படிக்கும் மாணவர்களுக்கும் பிறர்க்கும் மிகவுப்பயன்படுமெனறுதோன்றுகிறது.

திரு. நாராயணையங்கார்,

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர்.

* நமதரசவாகை.

“குடிதழீஇக கோலோசக மாநில மன்ன
னடிதழீஇ நீற்கு முலகு”—திருக்குறள்.

மலர்தலையுலகிற் குயிரெனசகிறநத நம் ஐந்தாம்ஜார்ஜசக்கரவாததி
யார் இங்கலாநதுதேசத்திருநது என்றுங் கோமுறைகோடாககோல்
நடாத்தி, துஷ்டசிஷ்டநிகநிரஹாநுகநிரகஞ்செய்துவருகின்றனரென்ப
தறியார யா?

மடிமையிலலாககுடிகளும், அன்னவாசக்கரநெறியைப் பற்றுக்
கோடாககொண்டு நீர்வழித்தாம புணைபோ வியங்குகின்றனரென்றால்,
குடிகளின் இயற்கையுணர்ச்சி இதனமைதெனவமைபும். இதனால்,
நெறிப்பட்டஅரசும், வழிப்பட்டகுடியும் நம் சகரவாததியும், அவராட்
சிககுட்பட்டோருமெனச் சிறப்புவகையாற்போதரும். ஆகவே,

“அரசங் குடியு மொத்தால் ஆட்சிக் கிடையூ நிலை”

என்ற முதுவாக்கும் “நமதரசவாகை”யை வலியுறுத்தாநிற்கும்.

நமதுமுடிமன்னா, அரசியலுக்கேறப ஆறு அங்கங்களைபும் தம்
ஒ ரங்கமாகக்கொண்டனரன்றோ?

அங்கம் ஆறாவன் அமைச்சர், நாடு, அரசன், பொருள், படை,
நட்பு என்பன. என்னை?

“படைகுடி கூழமைச்சர் நட்பா னாறு
முடையா னரசரு ளேற” - திருக்குறள்.

ஆகவினென்க.

(1) அமைச்சர்—“வினைசெய்யுங்கால் அதற்குவேண்டுங்கருவிக
ளும், அதற்கேற்றகாலமும், அதுசெய்யுமாறும், அவ்வாற்றிற்செய்யப்
படும அவ்வரியவினைதானும் வாய்ப்பஎண்ணவல்லவனே அமைச்ச
னாவா’னென்ப. நமது மிக்கசீர்த்திபெற்ற சகரவாததியாருக்கு, எவ்வினை
எத்தேசத்து எவ்விடத்து எச்சமயத்து எம்மாதிரியியற்றல்வேண்டுமோ
அங்ஙனம் இயற்றும் நுண்மானுழைபுலப் பார்விமெண்டுஅமைச்சர்
பலராவர்.

* இந்தவியாஸம், 25—9—15ல் செங்கிபட்டி பேர்டு எலிமெண்டரிப்
பாடசாலையிற் பட்டுக்கோட்டைரேஞ்சு ஸ்கூலஸ் சூப்பர்வைஸர் ஸ்ரீமான்,
கனம் ஸ்ரீயாச்சாரியையரவர்கள் அக்கிராசனத்தின்மீதச் கூடிய உபாத்தியாயச்
சங்கத்திற் படிக்கப்பட்டது.

(2) னாடு:—‘குன்றாதவினையுனைச்செய்வோரும், அறவோரும், கேழல்லாச்செல்வமுடையோரும் ஒருங்குவாழ்வதே நா’டென்ப. நமது கோவிதிவாய்நதபூபதிக்கு இத்தகைய எததனையோநாடுகளுளா.

(3) அரண்:—‘எஞ்ஞான்றும்வற்றாத நீரரண், பரந்தநிலவரண், உயர்ந்தமலையரண், அடர்ந்தகாட்டரண்’என்ப. நமது அன்னைபோலும் மன்னருக்கு,இயற்கையும் செயற்கையும் ஆய இந்நான்குவகையரணும், மற்றேனையவரண்களுமுளா.

(4) பொருள்:—‘நாட்டாணம், அரணுணம் ஆக்கவுங் காக்கவும் படுவ’தென்ப. நமது மாசுபடுவதிலலா ராஜராஜர், நாட்டாரால ஆககப் பெற்று அரணுற்காக்கப்பட்ட கழிபெருஞ்செல்வமுடையாரென்க.

(5) படை:—‘ஊறஞ்சா வெல்படையாய யானைமுன்னாற் படை’என்ப. நமது வெற்றிவாய்நதகொற்றவர், நீர்விமானமும், நில விமானமும்,ஆகாயவிமானமும்,அதிரதமுதலிய நான்குரதங்களும், வன சரம், கிரிசரம், நதிசரமுதலிய யானைப்படையும், வங்கம், கலிங்கமுதலியதேயததானாயுதம், மல்லகதிமுன்னாகத்தவாய்ப்புறற் காற்றன்ன சடுமையும், கூற்றன்னகொடுமையுமுடைய எண்ணிறநதகுதிரைப் படையும், ஆப்படையும், வாப்படைமுதலிய எல்கோனியன்ற அததிர சத்திரப்படையும் உடையார்.

(6) நட்பு:—‘இயற்கை செயற்கை யிருவகையானாயது நட்பு’ என்ப. நமது பங்கயிலலாத இங்கிலாந்தரசர், முகம் அகம் இருவயினும் உண்மைமலரப்பெற்ற நேசப்படைமுன்னுப் பலதேசமன்னரை நட்கப் பெற்றாரென்க.

இங்ஙனமாக முறைப்பிதகிய இவ்வாறங்கத்தினும் ஓரங்கமேனும் குறைவுறாது நமதரசர், மண்ணாட்சிபுரிவது காட்சியிற் காணக்கிடப்ப தன்றி அவர்ச்சுடிப்பேசிய சரிததிரவாயிலானும், பிறவாற்றானும் அறியவரும். ஆகவே இத்தனைப் போதிய ஆற்றலமைந்த நம் மன்ன ரின்மண்ணை வேற்றரசர்கொள்ளுவதெங்ஙனமாகும்? பின்னரும்ஆராய் வாம்.

உலகத்துயிர்கள் நிலைபெற்றியங்குதற் கின்றியமையாதன நெல்லும் நீரும்; நெல்லின்றேல நீர்பருகிச சின்னாட்கடத்தலமையும்; நீரின் மேல அங்ஙனம் நாட்கடத்த லரிதன்றோ? இங்ஙனமாக உவையிரண்டும் இல்லையாயின் உயிரெனனுமபெயரு மில்லையாகும்; ஆகவே, நெலபலகுதற்கு நீர்வேண்டும்; நீரமலகுதற்கு வேள்விவேண்டும்; வேள்விநிரம்பற்கு மறைகள்வேண்டும்; மறைகள்நிறைவுற மன்னவன்செங்கோலவேண்டும்; எனவே, உலகத்துயிர்நிலைபெற்றினுக்கு மன்னவன்செவ்வியகோல காரணமெனக்கண்டாம். அங்ஙனம் நீதிக்கோலநடாய் நெறிமுறையாளும் அதிபதி, நதிபதிசூழும் இவ்வவனியாளும் நம ஜாஜ் சக்ரவர்த்தியாரென்பது காட்சியளவையாற கண்ணுறலமையும். எதிர்காலத்தில் அரசுபுரியவரும் இவர்ச்சுடையன்றோ ‘நசகம்பெருமை முசுசங்கத்துட் கடைச்சங்கப்பலவர்கள் அருளிச்செய்த எட்டுத்தொகையுள்’ ஒன்றாகிய புறநானூற்றின் அடியிலவரும் பாவாடிகள் எழுந்தவெனக் கோடலமையும். வருமாறு—

“நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரனதே
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்.”

அன்றிக்கே, மக்கண்மாட்டு மாதாவுக்குநிகழும் அன்பின்பெருகளை அளவிடலரிதே. அங்ஙனமாக, நமசக்ரவர்த்தியார் மடிமடிக்கொண்டொழுகாக்குடிகண்மாட்டு நிறைந்தஅன்பினராதல அவர் சரித்ததானும், மகுடாபிஷேகக்காட்சியானும் புலனாம். அற்றாக, நம மன்னரை அன்னையென்னலாம். அவர் ஆட்சியில், குடிகள் அடையும் பலநலங்களாற் றவமென்னலாம். குடிகண்மாட்டுள்ள மறநிலையொரீஇ அறநிலைநிறீஇ யவாக்கின்பரித்தவிற் செயென்னலாம். தாய்மார்கள், நோயாற் பிடிக்கப்பட்டசேய்க்குக் கயப்புமருந துணக்கொடுத்தபு பின்னயப் பிடுத்துமாறுபோல வறுமைநோயுறப்பெற்றுக் களவுமுதலியவற்றையு தின்மையேறப்பெற்றோரைத் தண்டமென்னும் மருந்தாட்டி யவர்க்கு நன்மையதல அரசன்கடமையாகவே, காராக்கிரஹங்கண்டு, அதிற் கல்விசசாலை, தொழிற்சாலையமையக்காண்டலின் நிரலே நோயென்னலாம். மருந்தென்னலாம். ஒங்குபுகழ்வாய்ந்த ஆங்கிலமுதலிய பாஷாஞானம், துணுகிய கேள்விஞானம் உறவின் அறிவென்னலாம். இவையிறிநினுக்கும் நமது புவிசசக்ரவர்த்தியார், உருவகமாகலின் அடியில்

வரும் கவிச்சக்ரவர்த்தியின் அரும் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் ஒன்று என் நினைவுக்குவரலாயிற்று. அதுவருமாறு.—

“தாயொக்கு மண்பிற் றவமொக்கு நலம்பயப்பிற்
சேயொக்கு முன்னின் றொருசெல்கதி யுய்க்குநீரால
நோயொக்கு மென்னின் மருந்தொக்கு துணங்குகேள்வி
ஆயப் புகுவகா லறிவொக்கு மெவர்க்குமன்னு”

அன்றிக்கே,

“இருமுந்நீக குட்டமும்
வியன்ஞாலத தகலமும்
வளிவழங்கு திசையும்
வறிதுநிலையு காயமும், என்றான்
கவையளந் தறியினு மளததற் கரியை
யறிவு மீரமும் பெருங்க ணேட்டமும்
சோறுபடுகருந் தீயோடு
செஞ்ஞாயிறுத தெறலலது
பிறிதுதெற லறியார்நின் னமிழலவாழ் வோரே
திருவி லலலது கொலைவில லறியார
நாஞ்சி லலலது படையு மறியார
திறனறி வயவரொடு தெவ்வா தேயவப்
பிறாமண் ணுண்ணுஞ் செமமனின் னாட்டி
வயவுறு மகளிர வேட்டுணி னல்லது
பகைவ ருண்ணு வருமண் ணினையே
யம்புதஞ்சுங் கடியரணு
லறந்துஞ்சுஞ் செங்கோலையே
புதுப்புள் வரினும் பழம்புட் போகினும்
விதுப்புற வறியா வேமக் காப்பின
யினையை யாகன மாறே
மன்னுயி ரெல்லா நினனஞ சுமமே.”

என்ற புறப்பாடடின்படி, கடலினுழமும், உலகத்துப்பரப்பும், இவறாதி யங்குந் காற்றும், நிலையு ஆகாயமும் ஆகிய இவற்றை அளவிடாந் தியினும் நமதரசரறிவும், அன்பும், வலியும் அளவிடாந் தியப்பபடா, அவர்குடைகிழற்கண் ணுள்ளோர், சோற்றந் தியின வெம்மை யும்,

ஞாயிற்றின்வெம்மையும் அல்லது பிற்தொருவெதப்பறியார்; இந்திர தனுவல்லது எதிரியின் கொலைவில அறியார்; உழவுகருவியல்லது ஊறு படுக்கும படைக்கருவியறியார்.

நமதுமன்னா, கருப்பமுற்றபெண்கள் விருப்புடன்கொண்டுண்ணுவ தன்றிப் பகைவர்கொள்ளா மண்ணினையுடையார்; பிற அமைவன அமைந்தார்; புவிக்கெனத்தோன்றிய தூமகேதுமுதல உற்பாதங்கட் கடையாதசேமமுடையார். இததகைய ந ம து ஐந்தாமஜார்ஜ்சகர வாததியார்,

“காவ லமைந்தான கடலுலகங் காவலா
லோவ லறியா தயாக்குவகை”

என்ற புறப்பொருட்பாவின்படி, தற்போதுநோந்த வீ ர டி த த த தி ல
வாகைகுடி வாகைநாடிமண்பதைக் கனப்புபெருக்க இறைவன அருள்புரி
வானாக. சுபம்' சுபம்' சுபம்!!!

I. M. முருகையவாத்தியார்,

B. E. ஸ்கூல், செங்கிபட்டி.

உ

புத்தகமதிப்புரை.

1. அகலிகைவேண்பா —(வசனத்துடன்) இது, சென்னைப் பிரைவென்ஸி விலில் வெறதெறிநெறி டிபார்ட்டிமெண்டு டிபடிசுப்ரின் டெண்டும, இநதுதேசத்துக் காலநடைக்காரர்புத்தகம், நெலசைசிலே டைவெண்பா, கோமபிவிருத்தம், சுவாககநீகமுதற்காண்டம்முதலிய நூல்களின் ஆசிரியருமாகிய ம-ரா-ரா-ஸ்ரீ வே. ப. சுப்பிரமணியமுதலியா ரவாகளாலியற்றியசுசிப்பபட்டு, மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத தலைவரான மாடசுமைதங்கிய முத்துவிஜயரகுநாத ராஜராஜேஸ்வர முத்துராமலிங்க தேதுப்தியவாகளுக்கு உரிமைசெய்யப்பெற்றிருக்கிறது. இதிலுள்ள

வெண்பாக்களெல்லாம் சொற்சுவை பொருட்சுவைபொருந்திய திருந்திய செய்யுளாய்ப் படிப்பவர்க்கு மனமகிழுமாறு பழையகவிகள்போற பாடப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொருசெய்யுளுக்கும்முரியபொருள்களை யாவரும் எளிதிலறியும்படி தெளிவான தமிழ்நடையிலெழுதிய வறுபந் மொன்று சேர்க்கப்பெற்றிருக்கிறது. இதன்விடே அணு 8. தபாற்கூலி அணு 1 வேண்டுவோர், திருநெல்வேலியிலலா, ஈரண்டைப்போஸ்டி, வெள்ளக்கால, ம-நா-ந-ஸ்ரீ வெ. ப. இராமலிங்கமுதலியாரவர்களிடத்திற் பெறலாம்.

2. இரகுவம்மிசம்:-(உரையுடன்) இது, யாழ்ப்பாணத்தாலுர் மஹாவித்துவான் அரசகேசரியென்பவரால், தமிழிலக்கியங்கற்பவாக்குப பெரிதும் உபகாரமாகப் பாடப்பட்டதொரு சிறந்தகாவியமென்பது யாருமறிந்ததே அதற்குப் புன்னுலககட்டுவன விதவான ஸ்ரீமத-சி கணேசையரவர்களால் இனியதமிழுரையொன்று எழுதியசகிட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. கற்குமமாணவர்களுக்கும் பிறர்க்கும் மிகப் பயன்படத்தக்கது. இதன்விடே ரூபா இரண்டு வேண்டுவோர் ஷே. ஐயரவர்களுக்கு கெழுதிப்பெறலாம்.

3. கோதுலாசரித்திரம் -இது, இந்தியஜனத்தலைவருளொருவராய்த் தேசநன்மைக்குழைத்த புண்ணியபுருஷரான கெண்ணியமுள்ள கோபாலகிருஷ்ணகோகலேனபவருடைய ஜீவியசரித்திரமாகச் சுதேச மித்திரன் உதவிப்பத்திரிகாசிரியா கே. விசுவநாதையரவர்களால், தெளிவான தமிழ்நடையில் நன்றாயெழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் அப புண்ணியபுருஷரது கலவித்திறமையும், குணவிசேஷங்களும், புத்திசாதுரியமும், ஜனோபகாரசீலமும் படிப்பவர்களுக்கு நன்குபுலப்படவதுடன் ராஜ்யநிர்வாககாரியங்களிலுள்ள சாதகபாதகங்களை யாராய் மறிவுடைமையும் உண்டாகத்தக்கதாயிருக்கிறது. இதன்விடே அணு ௭௮௮. வேண்டுவோர் ஆக்கியோககெழுதிப்பெறலாம்.

4. பூஸ்திதியையுளும்வழி -இது, தஞ்சாவூர்ப் பள்ளியக்கிரஹாரத்திலுள்ள ஸ்ரீமத-டி. கே. வெங்கட்டராமையரவர்களால் யாவரும் படிக்குமபடி எளியதமிழ்நடையிலெழுதப்பட்டிருக்கிறது. இ த ல் ,

பூஸ்திதியை ஆட்சிசெய்வதற்கு அறியவேண்டிய பலவிஷயங்கள் எழு தப்பட்டிருப்பதால், பூஸ்திதியுள்ளவர்களாலும், அவர்கள் பெண்டிபிள்ளை களாலும் இது விருமப்பிபடிக்கத்தக்கது. இதன்விலை அணு எட்டு. வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க்கெழுதிப்பெறலாம்.

5. கதையும்பாட்டும்:—இது, அறுபாபுகோடடைரேஞ்சுப்பள் ளிககூட ஸப அலிஸ்டெண்டு இனிஸ்பெக்டரும், மதுரைத்தமிழ்ச்சங் கத்தின் அங்கத்தினருமாகிய ஸ்ரீமத-வே. முத்துஸாமிசியா எம்.ஏ.எல்.டி. அவர்களாலும், ஷெயூர் எஸ். பி. கே. ஸ்கண்டரிஸ்கூல்போதகாசிரியா ஏ. கே. ஸுப்ரமண்ய ஐயரவர்களாலும் இயற்றப்பட்டதொரு சிறுபுத் தகம். இத்திர பாலிபோதனைமுறைக்கேற்ற சிலசிறியகதைகளைத் தமிழ் நடையிலெழுதியும், அக்கதைகளையே வாணமெட்டுள்ள பாட்டுக்களாகப் பாடியும் சேர்த்துப்பட்டுள்ளன. கதைகளை வசனநடையில் எழுதியிருப் பது திருப்திகரமாயிருக்கிறது.

பாடல்கள் சிறுவருக்குப் பயிற்றுவிக்கவேண்டுமானால், சங்கீத முறையையே முக்கியமாகக்கொள்ளாமற்படிக்குய்படி முன்னோமுறையையே பின்பற்றி அகவல, வெண்பா, கலிவிருத்தம் முதலிய சிறிய செய்யுட்களைக் கற்றுப்பின்படுத்தி சிறந்தமுறையெனறுதோன்றுகிறது. சங்கீதமெட்டுடன்கற்பிப்பதற்கு உபாத்தியாயாகளுக்கும், மாணவர்க ளுக்கும் சங்கீதமெட்டுக்கேற்ற சாரீரசமயத்தும், தாளப்பயிற்சியும் அமைவது அரிதாகையால், அவை, சாவாதிகாரயோக்கியமில்லாமையாலும், பகதிமார்க்கப்பிரஸங்கமல்லாத சாமாநயகதைகளில் நாடக பாத்நிங்களுக்கே யுரியவாகையாலும், அவைவல்லநடாக்களைச் சிறுநினததுடசோதது எண்ணியிருத்தலாலும் பெருமையுடையராக விருமபும நம மாணவர்களைக் கூத்தாடிகளபோலச்சாமான்யகதைகளைச் சங்கீதமெட்டுடன்கூடிப்பாடுமபடி கற்பிக்கமுயலவதானது தகாதகாரிய மாயிருப்பதுமன்றி, இப்பொழுது கலவிப்பயிற்றற்கென்று வரையறுக்கப் பட்டிருக்கும் அருமைபான சொற்பகாலத்தைபும பாழாக்கவல்லதாய்மிருக்கிறதென்றுதோன்றுகிறது. இதன்விலை அணு நான்கு. வேண்டிவோர் ஆக்கியோர்க்கெழுதிப் பெறலாம்.

பத்திராதிபர்

1915-ஸ்ரீ அக்டோபர்மீ 3உ

காலை 8-மணிக்கு நடந்த மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
காரியதீர்வாஹஸபையில் முடிவுசெய்யப்பட்ட
தீர்மானங்களின் விவரம்.

1. மாட்சிமைதங்கிய இராமநாதபுரமராஜா ஹிஸ் ஹைனஸ்.
பா ராஜராஜேஸ்வரேசேதுபதியாகிய முதலாமலிங்கேசேதுபதியவர்
கள், அகிராசநாதிபதி.

2. மகா-நா-ஸ்ரீ M. ஆபரஹாம்பண்டிதரவர்கள்.

3. „ கானபகதூர் H அபதல்சபானசாஹிப
அவர்கள்.

4. „ V S. இராமஸ்வாமிசாஸ்திரியவர்கள்
B. A., B. L.

5. „ T. C. ஸ்ரீநிவாஸையங்காரவர்கள் }
B. A., B. L. } கௌரவ
6. „ T. N. சுந்தரராஜையங்காரவர்கள் }
B. A., B. L. } காரியதீர்வ
கன.

இவர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

தீர்மானங்கள்:—

I. (1) மகா-நா-ஸ்ரீ S. Rm. S. A. குட்டயனசெட்டியாரவர்
கள், கொத்தமங்கலம்.

(2) „ C. சுந்தரமையரவர்கள் B. A. வகையில்,
தேவகோட்டை.

(3) „ சிற. பொ. குப்புசாமிதீக்ஷிதர் அவர்கள்,
சிதம்பரம்.

இவர்களைச் சங்கத்தின் அங்கத்தினராக அங்கீகரிக்கலாபிற்று.

II. 1915-ஸ்ரீ ஜூன், ஜூலை மாதங்களின் வரவு செலவு
கணக்குகள், வாசித்து அங்கீகரிக்கப்பட்டன.

III. செந்தமிழ் 11, 12-வது தொகுதிகளைப் பாதிலிலைக்கு விற
கத தீர்மானம்.

IV. மாறனலங்காரச் சித்திரக்கவிதை அச்சிடத் தயாரித்த பிளாக்குகளின்செலவு ரூ 17—8—0ம அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

V. இப்போதுநடக்கும் பெரியபுத்தத்தில வெற்றியும் புகழும் சிங்கிரத்தில நமது ஆங்கிலத்தனாதனைததாருக்குக்கிடக்கவேண்டு வதாக சங்கம் I4-வதுவருஷோதஸவக்கூட்டத்திற் செய்ததீர்மானத்தை, சென்னைக் கவர்னமெண்டாரவர்கள் அங்கீகரித்து, ஷெ. கூட்டத்து அக்கிராசநாதிபதி மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ திவான பகதூர் L. D. சுவாமிகண்ணப்பிள்ளையவர்களுக்கு ஷெ. கவர்னமெண்டு பிரதான செக்ரிடெரி அவர்கள் எழுதியகடிதம், வந்தனத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

VI. சென்னைசசர்வகலாசங்கத்தார், பரீக்ஷைகளுக்குவற்படுததிரியிருக்கும் பாடபுத்தகங்களிற் பிழைகளிருப்பதால் அவை சம்பந்தமாக லிட்டரரிசமமிட்டி (Literary Committee) மெம்பர்களை ஆலோசித்துக்கொண்டு, மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ பிரசிடெண்டு அவர்கள், சாவகலாசங்கத்தாருக்கேணும், கவர்னமெண்டாருக்கேணும் வேண்டியகடிதங்கள் எழுதுமபடி, பிரசிடெண்டு அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளலாயிற்று.

VII. சந்தாப்பாக்கி விஷயமாய், காரியதரிசிகள் லெட்டர்மூலமாகவும், லாயர்லெட்டர்மூலமாகவும், உசிதம்போற் கேட்டுவருவித்து அதன்முடிவைத்தெரிவிக்கத் தீர்மானம்.

VIII. (1) Life Member சந்தா ரூ 100-யும், வருஷாந்தாரசெலவுக்கு உபயோகிக்காமல் மூலதனமாகவைத்து, அதன் வட்டியைமட்டுமே செலவுசெய்யவேண்டுமென்று தீர்மானம்

(2) 1915-16மவ்ரூத்து Draft Budget அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

(3) சங்கத்திற்குப் பணம் தேவையாயிருக்கும்விஷயத்தில் யாவரும் முயற்சிசெய்யவேண்டுமென்று தீர்மானம்.

B. RAJARAJESWARAN

President

Madura Tamil Sangam.

உ
கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கூட.] ராஜ்யஸ்வரூபிப்பதி [பகுதி-கூட.

Vol. XIII. October–November, 1915. No. 12.

* அசோகனது ஆக்ஞாபத்திரங்கள்.

[அசோகனது ஆக்ஞாபத்திரங்கள் என்ற மகுடத்தின்கீழ்க் கல்கத்தாநகரில், சியாதிவானும் சாஸ்திரபரிசீலனையிலேயே காலத்தைச் செலுத்தபவரும், இங்கிலாந்திலுள்ள ஆகஸ்போர்ட்சர்வகலாசாலையிற் சிரேஷ்டவித்யாபட்டம் (M. A.) பெற்றவரும், பாரிஸ்டாபரீக்ஷைகொடுத்தவருமான மிஸ்டர் K. P. ஜேயஸ்வரூபாவுர்கள் M A (Oxon) Barrister-at-law. தமது ஆராய்ச்சியிற்செய்த மொழிபெயர்ப்புடன் மாடர்ன்ரிவியூசஞ்சிகையிற்றோன்றியதை, தமிழ்மருப்பெரிதுமபயன்படுமென்றுகருதி யீண்டுதற்குகின்றேன்]

ரண்டு எழுதப்பெறும் மொழிபெயர்ப்பானது இதுகாறுஞ்செய்யப்பட்டவைகளினும் மேலானதாயிருக்குமென்று கருதப்படுகிறது.

இதுவரையில் அசோகமகாராஜனதுசாஸனங்கள் எழுதப்பட்டபடியே வெளிப்போந்ததில்லையாதலால், அவைகளை ஒருமாசிகசஞ்சிகைமூலமாக, அசோகமகாராஜனது ஜனசந்தியாருக்கு தொடக்கமாகக்கூறுகிறேன். அசோகமகாராஜன் அக்காலத்து லங்காதவீபமுதல் ஆப்கானிஸ்தானமவரையுள்ளஜனங்களா லறியப்பட்டபாஷையை யுபயோகித்தவநதார். இப்பொழுது இங்கு எழுதப்படுமபாஷையும் சகலராலும் அறியப்பட்டதே. (தேவநாகரியில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.)

* இதுலுள்ள சிலவியங்களும் சாசனங்களின் சுததபாடமும் நன்கு விளங்காவிடினும் மிகப்பழமைபற்றியதாயிருப்பதால் நிருபனோ திருத்தியனுப்பியபடியே பதிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. ப—ர்.

இந்த ஆக்ஞாபத்திரத்திற்கண்ட இடம் தெற்கில் மைசூரும் வட பால் பாரசீகராஜ்ய எல்லையுமுடையதாயினும், ஆக்ஞாபத்திரத்திற் காணப்படும் விடயங்கள் ஆசியா, ஆபிரிக்கா, ஐரோப்பா ஆகிய மூன்று கண்டங்களிலும் செலலத்தககன அசோகஅரசனதுசாஸனங்களிற் கண்டபடி, அநதிகவலினராசசியமான சிரியாநாட்டிலும், மேலிடோனியாவிலும், எனிப்து, ஸைரனிலும் வைதகியசாலைகள் மனிதருக்கும் மிருகங்கட்கும் உபயோகமாகுமபடி ஏறபடுததியதோடு, மதவிஷயங்களைப் பற்றிப் பிரவசனமசெய்யவும் ஏறபடுசெய்திருந்தார்.

முதல்வகுப்பு.

மலைகளில்வெட்டப்பட்ட அசோகனது 13, 14-ம்வகுஷ்த்தத் தாமத்தைப்பற்றியசாஸனபத்திரங்கள்.

இநதவகுப்புரசாஸனங்களை ஐரோப்பிய ஸ்ரீவீகஆராய்ச்சியாளர் மலைவெட்டுக்கள்(Rock Edicts)என்பா. இவைகள் அசோகமகாராஜனால “வலிவாவமகா” (சிலாபலகா)என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவை 14 பாகமாகப்பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொருபாகமும் தனித்தனிஆரம்பித்தது எழுதப்பட்டிருக்கின்றன முதற்புள்ளிகளும் அரைப்புள்ளிகளும் இடைவெளிவிடாசத்தாற்காடப்பட்டிருக்கின்றன எல்லைப்புறத்தில் இரண்டுஇடத்தில் இநதச்சாஸனங்கள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று பிஷாவருக்கு 40 மைல் வடகிழக்கில் கபுர்தகிரி என்னுமுரினிலும், மற்றொன்று எல்லைப்பிரதேசத்தில் ஆபுட்டபாத(Attobabad)என்னுமநகருக்கு 50 மைல்வடக்கிலுள்ள மானசாரம்என்ற ஊரிலும் தென்படுகின்றன. இவை கரோஷ்டி என்றபாஷையில் வெட்ப்பப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பாஷை பாணினிபகவான்காலத்திற் பாரசீகர்களால் அநதப்பிராந்தியங்களிற் கொண்டுவரப்பட்டது. மற்றவை, தேவநாகரி, வங்காளி, தமிழ்முதலிய எழுத்துக்கட்கு மூலஎழுத்தான பிராமியெழுத்திற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை காணப்படுமிபிராந்தியங்கள் (1) யமுனையும் டான்ஸ் எனநதிகளும் சங்கமமாகும் மஸ்ஸோரி என்றஊருக்கு 15 மைல்தூரத்திலுள்ள கலாஸி (2) ஸோபாரா (சூரப்பராகா) அநநாளில் பம்பாய் போலவது; சிரியாநாட்டிற்குசெல்லக் கபலேறுமிடம் (3) அசோகனதுகாலத்தில் மேலநாட்டிற்குப் பிரதானநகராகிய கிளநா (4) தவுலி (புராதனதோஷாஸி) புலனேசுவரமென்னும் புரிஷேதகிரத்திற்கு 7 மைல் வடபுறமுள்ளது (5) கஞ்சமஜிலலானிலுள்ள ஜோகார் என்னும் இடங்கள்.

II-வது சாஸநம்

வவத்த விஜிதம்வி டெவாநம்-வியபலவியபலவிதொ ரா
ஜோ பனவலிவி வுதெநுலுயயா வொலா, பாணா, வகிபலு
தொகெதவபுதொகு தவபவணி சுத்யகொயொந்ராஜாவனவா
வியெவாவிதல சுத்யகவலாஜீலா ராஜாநொ வவத்த டெ
வாநம்-வியபலவியபலவிதொ ராஜாஜெலிகிலாகதா ரிநுலுவி
கிலா வ பவலு. விகிலா வலுலுலா நியயாநிநுலொவமாநிவல
லொவமாநி வயதயதநாலுலவவத்த வாராவிதாநிவரொவா
விதாநிவலுலாநிவலுலாநிவயதயதநாலுலவவத்த வாராவி
தாநிவரொவாவிதாநிவ(2)வடுநுலுக்ஞவா வவாநாவிதா
வுலா வரொவாவிதா வரிவொமாயபலுலுரிநுலுலாநம்.

தமிழ்

தேவாகடகுபிரியமானவரசனாகிய பிரியதரிசியின்சக்கிராதிபத்தி
யத்திலும் அதன எலலைப்புறங்களிலும் உதாரணமாக, சோழ, பாண்
டிய, சத்தியபுத்திர, கேரளபுத்திர, லங்காதீபமவலரகமும், கிரேக
அரசனாகிய அந்தியோகாவின்ராசசியத்தும், அந்த அந்தியோகஸுக்குப்
பககததுள்ள இராசசியங்களிலும், எல்லாஇடங்களிலும், தேவர்கட்குப்
பிரியமாகிய அரசனான பிரியதரிசி இரண்டுவிதமான சிகிச்சாசாலைகள்-
மனிதாகடகொன்றும் மிருகங்கடகொன்றும் ஏறபடுத்தியிருக்கின்றா.
அவ்விடங்களிலெல்லாம் மனிதருக்கும் ஜீவஜநதுக்கட்கும் பிரயோஜன
முள்ள ஒஷதிகளும் பயிரசெய்யப்படடிருக்கின்றன. சாலைகளிற்
கிணறுகள் தோண்டப்பட்டதோடு நிழலைதரும் விருஷங்களும் மனித
ருக்கும் மிருகங்கட்கும்பிரயோஜனமாகப் பயிரிடப்பட்டிருக்கின்றன.

(மிஸ்டர் ஜேயஸ்வாலவர்கள் குறிப்பு.)

சோழா.....சோழர்கள் தெற்கிலுள்ளவர்கள். ராஜகர
மான உறையூர் உரகபுரம் என மகாகவி காளிதாசனால் மொழிபெயர்க்
கப்பட்டிருக்கிறது சோழதேசம் புத்தர்காலத்திலேயே வடநாட்டில்
வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. பாணினிகுத்திரத்திற் சோழநாட்டுவஸ்திரம்

(2) ஸ்லிங்கத்தபயிரதியில் உடிவாநாநி எனறுகட்டியும், கபூர்திரி
லெட்டிவடுநுலுஎன்றாவது ரிஜெலுலு என்றாவது காணப்படவுமில்லை.

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அசோகன்காலத்தில் லங்கையென்றுபொருள்படும் தாமிரபர்ணி பாண்டியநாட்டிலோடுகிறது. அர்த்தசாஸ்திர ஆசிரியர் பாண்டியர்களுது முத்துசசலாபத்துறைகளையறிவர். மகாஸ்தனிஸ் பாண்டியர்களைப்பற்றிப் பாடலிபுத்திரத்திற் கேட்டதுண்டு.

சதீயபுத்ரர் —மிகப்புராதனமான ஆசிரியரின்கருத்துப்படி புத்திரா என்பது அநநாட்டி அரசருக்கிடப்பட்டதொரு பட்டமாகும். சதீயர்களது அரசனாகலாம். ஒருகால, சூழ்களால்தெரிநதெடுக்கப்பட்டவனைவுமிருக்கலாம் இவர்கள் ஐதிரேயபிராமமணத்திற்குரிய சத்வததுக்களே. இவர்களதுராசசியம் தெற்கிலிருந்ததென்றும், போஜயரென்ற பிரஜாநாயகமாகவிருந்ததென்றதெரிகிறது. மகாபாரதத்திற்கூறப்பட்டபோஜர்கள், அபராந்ததேசத்திலுள்ள அந்தகர் விருஷணிகளைப்போன்ற ஒரு கூட்டத்தாரென அறியப்படுகிறது. இந்தக்குலத்தாரின்போ மகாபாரதத்தில் சதீயகி என்னும் பிரஜாநாயகன்பெயரால் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது. இந்தச் சத்வததுகள் அல்லது சதீயாகள்தான் சதுவாகனா என்னும்பெயரோடு பின்ன ராண்டனரென்றெண்ணுகிறேன. பண்டியப்புராணத்தின்படி, சத்வாகனவம்சோற்பவன் முதன்முதலில் இராசசியமில்லாதவிடத்து அதாவது பிரஜாதிபத்தியமாயிருந்தவிடத்தில், இராசசியஸ்தாபனம்செய்தானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஜைனகாவியத்தில் இவர்கள் கேரளராசசியத்திற்குப்பக்கத்தே இருந்ததாகக்கூறப்பட்டுக்கிறது. அசோகனே கேரளபுத்திரருக்குப் பக்கத்தே சதீயபுத்திரர்களைக்கூறுகிறான். தென்குடைய சேர சோழ பாண்டிய இராசசியங்கள் இருந்தநிலைமையில் இந்த சதீயபுத்திரா கேரளத்திற்கு வடபாவிருந்திருக்கவேண்டுமென்பதோடு, ஆரியஅரசர்களாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்றும், தெரிகிறது. இவர்களைப்பற்றித் தமிழ்நூல்களிற் கூறப்படவோயில்லை*. இவ்வென்றே இவர்கள் ஆரியவரென்பதை வலியுறுத்தும். இந்நான்கு இராசசியங்களும் சுயஇராசசியமாயினும் அசோகனது மதசம்பந்தமானதாமங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டகூடியவை.

அந்தியகல்:—சிரியா, பரசிகேது அரசனான செலுக்கவின் பெயரன். அசோகனது இராசசியம் தற்போதைய ஆப்கானிஸ்தான் முன்புபடப் பரவியிருந்தது.

* தொல்காப்பியச சொல்லதிகாரத்திற்குள்வியாகம் ௩௪-ம் குத்திரவுரையுள், “பவளக்கோட்டு நீலயாணை சுதவாகனங்கோயிலுளஞ் சிலிலை” எனச் சேனாவரையர்கூறியவாற்றால் இவன் சிறந்த சர்வயிருக்கசந்தாசனசாலையொன்று வைத்திருந்தானென்பது தமிழ்நூல்களெளியாகிறது. ப-1

III-வது சாஸனம்

பெவாந்-வியெய, வியபுலவிராஜாவனவாகு வஜ்ஜாபுலவாவா
விவிதெந்நியாயிகம் குஜ்ஜவிதம், வவ-புதவஜ்ஜிதெ 88 யு-காது ரா
ஜ-குதெவ ப்ராபெலிகெவ வண்ணவம் பண்ணவம்வாபெலவம் மஹ
வாபாந் மியாது வனதாபெவ கதரவ உரோய யஜ்ஜாந்-வவஸ்ய
யபா அணாபவிகஜாய, வாயு ராதரிவவிதரிவவம்ஸு. வ
திதாவம்ஸு-தஜ்ஜாதிகம் ப்ராஹ்ண-வஜ்ஜிணாந் வாயு தாந் ப்ரா
ணாந் வாயு அநாரம்வொ அப-வ்யயதா அபவாஜ்ஜாந்-வாயு
வரிவாவியுதெ குஜ்ஜாபயிவதிமணநாயம் வெதகெதாவயு
ஜ்ஜகெதாவ.

தேவர்கட்குப் பிரியமானவனும், அரசனுமாகிய பிரியதரிசி பின்
வருமாறுசொல்கின்றா:-சென்ற பன்னீராண்டின்முன்னாப பட்டாபி
ஜேகம்பெற்றகாலத்து, நாம நமது சக்கிராதிபததியத்திலுள்ள ஓவ
வொரு உத்தியோகஸ்தரும், ராஜுகர்களும், பரதேசிகர்களும், இநது
வருடத்துக்கொருமுறை சுற்றுப்பிரயாணஞ்சென்று இராஜாங்கக்காரி
யங்களைக்கவனிப்பதோடு பின்வருவனவற்றைப்பற்றி ஜனங்களுக்கு
வற்புறுத்தவேண்டுமென்று ஆகஞாபித்திருக்கிறோம். தாய்தந்தையருக்
குக்கீழ்ப்படிதல் உத்தமமானகாரியம். நட்பினர், தெரிந்தோர், உறவினர்,
பிராமணா, சிரமணர்களிடம் தயை சிலாசிக்கத்தக்கது. அஹிம்சை பரம
தர்மம். கீரானசேலவும் கீரானதனமும் சிலாக்கியமானது. மந்திரிசபை
யினர் இநதவிடயங்களைப்பற்றி உத்தியோகத்தினருக்கு வற்புறுத்தி
வார்களாக.

குறிப்பு —ராஜுகர், பரதேசிகர் இவர்களிருவரும் கீழ்த்தரஉத்தியோகஸ்தர்
கள். அந்தசாஸனபடி பரதேஷ்டிரிகள் கீழ்த்தரக்குற்றவிசாரணை அதிகாரிக
ளாவர். டாக்டர் தாமஸ் அபிப்பிராயப்படுவதுபோல், பரதேஷ்டிரிகளும், பர
தேசிகர்களும் ஒருவரேயென்று நானும் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். ராஜுகர்கள்
என்போர் உயர்தர நிவிசாரணைக்கர்த்தர்களாவர்.

IV-வது சாஸனம்

சுகீகா.த.கூ.நூர.ஸ.ஹ.ஞ.திவாவஸ.தா.நிவயி.தொ.வனவ.பு.ரணா
 ர.மொ.வி.வி.வி.வா.வ.ஹ.ஞ.தா.ந. ஜா.தி.ஸ.ஸ.ஸ.ப. தி.வ.தி. ஸ. ஹ.
 ண.ஸு.ரி.ணா.ந. க.ஸ.ஸ.ப. தி.வ.தி.த.க.க. டெ.வா.ந.ப. ப.ஸ. ப்ரி.ப.டி.
 ஸ.மொ. ரா.ஜா. ய.ஜ.உ.ர.ணெ.ம. மெ.ரி.மொ.மெ.டி. க.மொ.ய.ஜ.மொ.
 மெ.டி.வி.ரி.ம. டி.ஸ.ணா.வ.ஹ.ஹி.டி.ஸ.ணா.வ. சு.மி.க.நா.நி.வ.க.நா.நி.வ.டி.வா.
 தி. ர.ஞ.வா. நி.டி.ஸ.ய.ப.வா.ஜ.ந. யா.ரி.மெ.ஸ. வ.ஹ.ஞ.வி. வா.ஸ.
 ஸ.தெ.வி.ந. வ.ஞ.த.வ.வெ. தா.ரி.மெ.ஸ. சு.ஜ.வ.தி.தெ. டெ.வா.ந.ப. ப்ரி.
 ய.ஸ.ப்ரி.ப.டி.வி.மொ.ரா.ஜா. ய.ஜா.ந.ஸ.ஸ.ப.ப. சு.நா.ர.மொ. ஸா.ண.
 ந. க.வி.வி.ஸா. வ.ஞ.தா.ந. ஜா.தி.ந. ஸ.ஸ.ப.டி.வ.தி. ஸு.ஹ.ண.
 ஸு.ரி.ணா.ந. ஸ.ஸ.ப.டி.வ.தி. ரா.தா.ரி.வி.தா.ரி. ஸ.ஸு.ஞ.வ.மெ.பெ.ர.
 ஸ.ஸு.ஸ. வ.ஸ. க.ஜெ.உ. வ.ஹ.வி.டி.ப.டி.ய.ர.ணெ. வ.தி.தெ.
 வ.ஸ.தி.தெ.வ. டெ.வா.ந.ப.ப.பெ.ய.ப.டி.வி. ரா.ஜா. ய.ஜ.உ.ர.ணெ.
 ஐ.டி. ப்ரி.தா.வ.மொ.தா.வ.பெ.வொ.தா.வ. டெ.வா.ந.ப. ப.ஸ.
 ப்ரி.ப.டி.வி.மொ.ரா.ஜா. வ.ய.யி.வ.தி. ஐ.டி.ய.ஜ.உ.ர.ணெ. க்ரு.வ.ஸ.வ.ஸ.க.வா.
 (a) ஐ.டி.வி. ஸீ.ஸ.வி. தி.ஸு.மெ.நா.ய.ஜ. சு.ந.வா.வி.வ.தி. வ.ஸ.
 வி. மெ.மெ.ஸு.க.டி. ய.ஜா.ந. வ.ஸ.வ.ந. ய.ஜ.உ.ர.ணெ. வி.ந. வ.வ.தி.
 சு.ஸீ.வ.ஸ. த. ஐ.டி.வி. சு.ஸ.வி. வ.யி.வ. சு.ஸீ.நீ. வ. வ.ஸ.ய. வ.ஸ.தா.ப.
 சு.ஸா.ப. ஐ.டி. தெ.வா.வி.த. ஐ.டி.வ. சு.ஸ. வ.வ.யி.ப.ஜ.நு. வி.தி. வ.
 ரா.மொ.மெ.த.வா. ஐ.டி.வ. வ.வா.வி.வி.தெ.ந. டெ.வா.ந.ப.பெ.ய.
 (b) ப்ரி.ப.டி.வி.மொ. ரா.ஜா. ஐ.டி. தெ.வா.வி.த.

தமிழ்

சென்றகாலங்களிற் பிராணிவதைபும, ஜீவஹிம்சையும், உறவினர்,
 பிராம்மணர்-புறமணர்களிடத்துவெறுப்புமே மேலாடிவந்தன. தேவர்
 கட்டுப்பிரியமானவனும், அரசனுமாகிய பிரியதரிசியினது தர்மப்ரவசன
 மானது ஜனங்கட்குப் பறைசாற்றுவித்து அறிவிக்கப்பட்டதின்றும்,

(a) கப, கஜு என்ற பாடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன.

(b) முடிவில் ஐ.ஹ என்று சிலவற்றிலிருக்கின்றது.

ஆகாயவிமானம், யானையேற்றம், வாணவேடிக்கைமுதலியவற்றாலும், பன்னூற்றாண்டுகளாயறியாத இந்தவதை ஜீவஹிம்சைமுதலியவைகள் குறைந்தவருவதோடு, உறவினர், பிராமமணர், சிரமணர் இவர்களிடத்து நன்னடக்கையும், பெற்றோர், மூத்தோரிடத்துக் கீழ்ப்படிதலும் மேலாடிவருகின்றது.

இந்தத் தர்மக்கோட்பாடுகள் பலவிதத்திலும் பரவிவருவதால் தேவர்கட்குப் பிரியமானவனும் அரசனுமாகிய பிரியதரிசி இன்னும் இதத் தர்மம் பரவ ஏற்பாடுசெய்வார். இன்னும், பிரியதரிசிபின்புத்திரர், பௌத்திரர், பிரபௌத்திரர்களும் இந்தத் தர்மம் விருத்தியாகும்படியாக இந்த ஸமவர்த்தகலபம் முடியும்வரை பார்ப்பார்களாக. இவர்கள் தாங்கள் இந்தத் தாமங்களை உறுதியாகக்கடைப்பிடிப்பார்களாக. இவர்கள் உறுதியாகக்கடைப்பிடித்துச் செய்யாவிடின், தாமப்பிரவசனம் முடியாதகாரியமே. இவ்விஷயத்தில் விருத்தி சிலாகுகியமேயொழிய அழிவன்று. இதன்பொருட்டுப் பின்வருமாறு ஆகஞாபிகுகின்றோம். ஒரு விஷயத்தின்விருத்தியின்பொருட்டுப் பாடுபடவேண்டும். அதன் அழிவைச் சகியாதே. இவ்விதமாகத் தேவாகட்குப் பிரியமான அரசனாகிய பிரியதர்சியால், தமது இராஜபாரம்பரியம் பன்னீராண்டுகழிந்தபின் ஆகஞாபிககப்படுகிறது.

குறிப்பு — ஐராவதி என்றபதத்துக்கு மிஸ்டர் வின்செண்டு ஸ்மித் யக்ஞபல்யென்றகொள்கிறார். முதலாவதுசாஸநத்தைக்கவளிக்க அது வதையென்ற ஏற்படும். அசோகனமுதலாம்சாசனம் எழுதும்காலத்திலேயேபௌத்தமதத்தைத் தழுவின்வதைலாற் றனது அட்டிவீற் பிராணிவதையைப்பற்றிக்கூறுகின்றார்.

விமானம் - ஆகாயக்கப்பல் அல்லது புனைக்கூடுகள்; வைசேஷிகவீதிக் கொழுதியவர்களால் ஒருவாகனமெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. டாக்டர், ஐ. ஜே. திராநாதனில் எழுதிய இந்தியரின்விசேஷகிரந்தங்கள் என்னும்புத்தகத்தின் XVI பதமம் 351-வது பக்கத்தில் வெவ்ஹாயவஸாநாஃ விஜாநாஜிநாஃ, ய-ஓஜாவ-ஞரி-தவஜ்ஜ-ப-பகா என்று காணப்படுகிறது. பாணகலிசரித்திரவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசும்போது, ஓரியந்திரத்திறப்பறந்து அநினின்றி விழுந்து இறந்தாரென்று கூறுகின்றார்.

V-வது சாஸநம்

மேவாநம்ஹிப்யோப்யயதவிராஜா வனவஞ்சுஹம் : அநாணஞ்
 கராயோக (கிரொ) அநாவினெவ்வொகுகா கரோதி. ததியா
 வஹுகநாணகதா. ததிரெபுதா உபொதா உபவராதெநயநெ
 சுபாஹஞ்ருவ வாவடகப, சுநுவதிவ்ரொதயோவொஸுவதஞ்
 வதி. யொதாஹதெதெவா விஹாபெஸ திவொ குகதா கா
 வதி, ஸாகரஹிவாபம். சுபிகாதுகநூநாமஹதவஞ்ருவ
 யதிரெஹிராதாநாதி. ததியாமெத உவவாவாஸி ஸிதெந யதிரெஹி
 ராதாகதா. தெவவபாவவினெவாஸ்யா திஸ்யாநாய வதா திர
 லிலிஷாநாய (c) (உயதவாஸியவிதெவாவாயெவ) யத்யுத வ
 உ யொதகெவொமநூநாம நிஷிகெவெதெணிகாம (d) யெவா
 வினெஹிவராதா (e) உததிரெவ வஹ்ணெஹிஷு சுநெத
 ஷுவாஹெஷு ஷுஹிஷு. ஸாவாயயத்யுதாம ஷுபரிமொயாய
 *வ்யாவதாதெ, வநூதவஹிஷு வபிஷாநாயகவலெஹாயெவெ
 ராதெய உபம் சுநுவநூபிஷிதிவககானிகாரெஸம் வா ரெயெ
 ஸம் வா வ்யாவதாதெ. வாபிலெவாதெ வாவிரெஸம் (ஹ
 ரெஷு வவெஷு ஒரொ யெநெஷு உததவஹ்ணெ
 வாவிரெஷு ஜாதிகா வவதவ்யாவதாதெ. யொக்யாயத
 திஷிகெதா திவ (யதயிஷெநெதிவயந ஸாயெதெதிவ வவத
 விஜிதவிரெ சுபத்யுதவநி வவாடெதெ) யதிரெஹிராதா. வனதா
 யயாயக்யாயதெவிரெவாலிதா

- (c) கலாஸி கல்வெட்டிலிருந்து பூர்த்திசெய்யப்பட்டது.
- (d) கலாஸி கல்வெட்டில் ரிஷிஷிகாஹெதெணிகா என்பதில்லை.
- (e) சுபவராதா என்றிருக்கவேண்டும்.
- * சுப.திவிபாய என்றிருக்கவேண்டும்.

தமிழ்

தேவர்கட்குப்பிரியமான அரசனாகிய பிரியதரிசி இவ்விதமாகக் கட்டளையிடுகிறார். நன்மைசெய்வது கஷ்டம். ஒரு நல்காரியததை முதலில் ஆரம்பிப்பவன் கஷ்டமானகாரியததைச் செய்கின்றான். அப்படி பலவிஷயங்கள் எனனா செய்ப்பட்டிருக்கின்றன. என்னுடைய புத்திரர்களும், பெளத்திரர்களும், அவர்கள் துபின்னாரும் இதேமாதிரி சற்காரியங்களைக் கலாநதரகாலம் ஸ்தாபித்துச்செய்துவருவது உத்கிருஷ்டமானகாரியங்களைச் செய்துவருவதாகும். ஆயினும், இப்பொழுதுநாநீதறிவருவதைக்கூடப் புறக்கணிப்பவன் பாபததைச்செய்தவனாவான். பாவஞ்செய்தல் எளிது.

சென்ற பன்னாட்களில் தாமமஹாமாத்நிரர்களென்று ஒருசபையோ நிலை. அதனை எனது பதின்முன்னாவதுவருடத்தில் ஸ்தாபித்திருக்கின்றேன்.

அவாகட்குப் பாஷணடரைக்கூட விசாரணைபுரிய அதிகாரமுண்டு.

மாகாண அததிகாரிகளை விசாரணைபுரியவும், கிரேக்க, காம் போஜ, காந்தார, ராஷ்டிரிக, பேதனிகர் மற்ற அபராந்தா நவிலேற பட்டிருக்கும் தாமபிரசாரகாகட்கு உதவிபுரியவும் அதிகாரமுண்டு.

ஆதரவிலலாதவாகட்கும், பெருமையிழந்தவாகட்கும், அநாதைகட்கும், வயோதிகாகட்கும் ஹிதஸ்கங்களைச்செய்ய அதிகாரமுண்டாவதோடு, தாமபிரசாரகாகள் அதிக சிரமப்படாமற் பார்க்கவேண்டும்.

தண்டணையில், சரீரவாதனைக்குட்படுத்தப்பட்டபோது, கடுங்காவற மண்டனைகளை மாற்றவும், குழந்தைமுதலானவர்கள் குற்றவாளியை சம்ரக்ஷணைக்கு எதிர்பார்க்கும்போதும், வயோதிகனாயினும் விடுதலை செய்யவும் அதிகாரமுண்டு.

அவாகட்குப் பாடவிபுத்தரத்திலிருக்கும் என்னுடைய சகோதர சகோதரிகள் உறவினருடைய ஆரமணைகளிலும், மற்றத் தலைமைநகரங்களிலும் அதிகாரம் செல்லும்.

இத்தேசமுழுவதும், தர்மபிரசாரகாளாயினும், அததிகாரிகளாயினும், தர்மாதிகாரியாயினும் எல்லோர்மேலும் தர்மமஹாமாத்நிரர்கள் அதிகாரம்செலுத்தக்கூடும்.

இதற்காக இந்தப்பத்திரம் எழுதப்பட்டது. இது நீதிவாழ்வ
தாக. என் சந்ததியார் இதனை அதுசரிப்பார்களாக.

குறிப்பு — இந்தச் சான்றதில் அசோகமஹாராஜன புதிதாக ஒருஸ்தாபனம் உண்டாக்கியிருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

மஹாமாத்திரிகள் என்போர் அரித்தகாஸ்தீரப்படி முக்கியமந்திரிகளா
வா, பாடலிபுத்தரத்திலிருக்கும் மஹாமாதிரைகளை இப்பொழுது நாம் இம்பீரியல்
மந்திரிகள் என்போரைப்போன்றோர்கள்.

தாமததைப்பரிபாலனம்செய்ய அசோகமஹாராஜன் புதிதாக ஒருவிதஅதி
காரிகளை நியமித்தார். அவர்களே தாம் பிரசாரகர்கள். இவர்களை மஹாமாததிரர்
கள் விசாரிக்காதபடி தாமமஹாமாததிரர்களென ஒருவகையினரையியமித்தனர்.
அரசன விசாரணையிலிருந்த அநேகவிலையங்களை இவர்களைக்கொண்டு விசா
ரணையுரிய ஏற்படுத்தினார் என்று அாததசாஸ்திரத்தாற்(பக்கம் 39)நெரிசிறது.
(வாஷ்டன . . . வாஷ்டனியுபயிர்வழியையநாபாநா வஸூ
ணங்குடுகிண காயெண்ணிவஸூடுகி) இவர்களையெல்லாம் தாமமஹா
மாததிரர்களது விசாரணைக்குப்படுத்தினார்

VI-வது சாஸனம்

[illegible]

வல்லும ஞானாய நம: தவனதாய ஸுபாய க்யம் பஜலீவீனெவாஸி
தா, கித், விரம் கிஷெயயிதி தபாவ நெ வபுத்ரா வொத்ராவ
வ்வொத்ராவ ஸுஹத்ராவ வவ நெகாமிதாய டுகராது
உஃ சுஜக சுமெந வாராகுநெந்.

தமிழ்

தேவாகட்குப்பிரியமான அரசனாகிய பிரியதாசி இவ்விதமகட்டளையிடு
கிறா முன்னடைகளில் அரசன் சதாகாலமும் சமஸ்தானவிஷயங்களைக்
கவனித்ததில்லை. அரசனிடம்தெரிவிப்பதில்லை. நான் பின்வருமாறு
உத்தரவிடுகிறேன். “ ஆகாரமசெய்யும்பொழுதும், அரமணியிலிருக்
கும்போதும், அந்தப்புரத்திலிருக்கும்போதும், தேகாப்பியாசம், ராணு
வப்பயிற்சிசெய்யும்பொழுதும், உய்யானவனத்திலிருக்கும்போதும்,
அரசாங்க உத்தியோகத்தினா கூடவிருந்து சமஸ்தானவிஷயங்களைத்
தெரிவிக்கவேண்டியது. அந்தஇடங்களிற்கூட அவைகளை நான் கவனிப்
பேன். மேலும் நான் வாககால தெரிவித்ததை நிறைவேற்றாமல் மந
திரிகட்கு வேறவேலையிருந்தபோதிலும் அபிப்பிராயபேதமேற்பட்டா
லும் உடனுகருடன் தெரிவிக்கவேண்டியது. இவ்விதமாகக் கட்டளை
யிடுகிறேன். நான் இப்பொழுதுசெய்துவரும் சமஸ்தானவிஷயம் திருப
தியைக் கொடுக்கவில்லை. ஜனங்கள் ஷேமமாயிருக்கவேண்டுமென்பதே
என்கடமை. அதன் இரகசியம் பொதுக்காரியத்தை ஊக்கத்தோடு
செய்வதே. பொதுஷேமத்தைத்தேடுவதைவிடப் பெரியவேலை இல்லை.

நான் ஏன் இவ்வளவு பிரயாசைப்படவேண்டுமெனின், நான் உல
கத்திற்குச் செய்யவேண்டியகடமையைச் செய்யவேண்டுமென்றேதான்.
சிலரையாவது இம்மையில சந்தோஷமாயிருக்கச்செய்வேனெயாயின்
மறுமையில் அவர்கள் சுவாககதையடையக்கூடும்.

இந்த ஆக்ஞாபத்திரம் பிறக்கக்காரணமென்னவெனின், இச சாச
நம் நிலைபெறவும், எனது புத்திர பௌத்திர பிரபௌத்திரர்கள் பொது
நலத்தைக்கொருவது அதியூக்கமின்றி நடைபெறக்கூடாததாய்கையால்
அதனைக் கடைப்பிடித்தொழுகவுமேயாம்.

*வேத்துணையோர்பரிபாடல்.

தலைச்சங்கம, இலட்சசங்கம, கடைச்சங்கம என மூன்றுசங்கம இரீஇயினார் பாண்டியர்கள். அவருள் தலைச்சங்கமிருந்தார அகத்திய ஒருந திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளும, குன்றமெறிந்த முருகவே ளும், முரஞ்சியூ முடிநாகராயரும், நிதியின்கிழவனும் என இதொடக கத்தார ஐஞ்ஞாற்றுநாற்பத்தொன்பதினமா என்பது அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்தநா லூற்றுநாற்பத்தொன்பதினமா பாடினா என்பது. அவா களாற்பாடப்பட்டன வேத்துணையோர்பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிரையும் என இதொடக்கத்தன்..... அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினா காய்சினவழுதிமுதலாகக் கடுங்கோன்றாக என்பதொன்பதினமா எனப். இங்குச் சொல்லப்பட்ட “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பதை நோக்குக. இஃது இவையனாரகப்பொரு ளுரையிற்குறப்பட்ட தமிழ்ச்சங்கவரலாறு. இவ்வுரையைப் பரீக்கை செய்து அச்சிட்டவா நமதுநண்பராகிய சி. வை. தாமோதரமயிள்ளை.

பின்னா இதனைப் படியெடுத்தது நிராவிடப்பிரகாசிகையிலே உக-ம பக்கத்திலே கோப்பாய்ச் சபாபதிநாவலர்குறினா. அஉ-ம பக்கத்திலே “வேத்துணையோர்பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிர எனறித்தொடக்கத்துத் தலைச்சங்கஇலக்கியம்” என்றா. இங்கேயும் இரண்டிடத்திலே “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பது வருகின்றது. இந்த “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பதைப்பற்றி ஞானசகரப்பஞ்சிகை ஒன்றிலே தடைகாட்டி வாதித்தாம். விடையோ வந்திலது.

பின்னுஞ் சங்கவிஷயமகூறுவார்பலா ‘வேத்துணையோர்பரிபாடல்’ என்பதையும் வழிமொழிகின்றனர். அறிவுவிளக்கம் என்னும் பத்திரிகையிலும் ஒருவா வழிமொழிந்தனா. வேறும் ஒருவா ஒருபத்திரிகையில வழிமொழிந்தனா. பேரகத்தியப்பிரசாரமுடிவுரையிலும் “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பது வருகின்றது. இங்ஙனமே “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பது வழிவழிவந்து பலராலும் வழங்கப்படுவதொன்றாயிற்று. நிற்க.

* இதற்குப் பத்திராதிபரப்பியாயம் அடுத்தச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இனி இந்த “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பது யாதோ என வினாவித்தெளிதல் யாவார்க்கும் ஆவசியகம். “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என ஒருநூல் உண்டென்பதற்கு அஜபரம்பரைநியாயமாக வந்த இவையன்றி வேறுசான்றுகளும் உளவா? வேத்துணையோராவா யாவா? பாடினவரா? பாடுவித்தவரா? பாடினவரெனின், “அவர்க ளாறபாடப்பட்டன” என முனவருதலால் அது பொருந்தாது. பாடு வித்தவரெனின், வழிமுதலியோருள் ஒருவரெனல்கூடாமையானும், னொதுகூற்றமையானும் அதுவும் பொருந்தாது. பிறரெனின், அவா தாம யாவா?

சிலப்பதிகாரத்திலே வேனிற்சாலைதழைரவிலே அடியார்க்குநல் லா தலைச்சங்கப்புலவாபாடல்கூறுங்கால் “எண்ணிறந்த பரிபாடலும் முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிறையுமுள்ளிடவற்றைப் புனைநது” என்றா. சிலப்பதிகாரவுரையின் உதாரணவிவரணத்திலே பழந்தமிழ்ப்பரிபாலனத்திற சிறந்தவிளங்கும் மஹாமகோபாததியாய ராகிய சாமிநாதையரவாகன் “தலைச்சங்கப்புலவார்களால் எண்ணிறந்த பரிபாடல்களும்” எனறாகன. இங்கேயும் இறையனாகப்பொருளி லேயும் தலைச்சங்கப்புலவாபாடல் எனக்கூறிய பரிபாடலிரண்டும் ஒன்றையன்றோ! இங்கே பரிபாடற்குகூறிய “எண்ணிறந்த” என்னும் விசேடணம் அங்கே வராதொழியுமா? இவ்விசேடணமாவது இவ்விசே டணப்பொருளாவது அங்கேயுமவரும் எனக்கொண்டு அதனை எத் துணையோர்பரிபாடல் என்று திருத்திக்கொண்டால் என்ன? “எத்துணை யோ” என்பது எண்ணிறந்த எனப் பொருள்படாதோ? “அவராற பாடப்பட்டன எத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பது பழைய ஏட்டிலே “அவராற் பாடப்பட்டன வெத்துணையோ பரிபாடல்” என இலேகக ரால் எழுதப்பட்டிராதா: எத்துணை என்பது வகரவுடம்படுமெய்யொடு “வெத்துணை” என எழுதப்படுதலும், குறினெடிற் பேதமின்மையும், பிழைபட ரகரமெப்போலப் பலகூடியெழுதலும் இலேககர்வழக்கா றன்றோ! இதனைநோக்கி இங்கே பத்திராதிபரவர்கள் அபிப்பிராயங் கூறல நன்று. மகாமகோபாததியாயராகிய சாமிநாதையார்களும் சாவ காசமாயின், அபிப்பிராயங்கூறல நன்று. திருத்தமுஞ் சித்திக்கும்.

இங்ஙனம்,

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை,

சுன்னாகம்.

ஸ்ரீ:

பத்திராதிபரபிப்பிராயம்.

அச்சிட்ட களவியலுரைப்பாயிரத்தள்ளும், பிறபுத்தகமுதலியவற்
றள்ளும் முதற்சங்கநூல்களையெண்ணியிடத்து “வேத்துணையோபரி
பாடல்” என்றெழுதியிருப்பதைப்பற்றிச் சன்னாகம் விதவான் ஸ்ரீமத-
அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவாக ளாராய்ந்தெழுதியதிருத்தம் மிகப்
பொருத்தமுடையதாயிருக்கிறது. சிலப்பதிகார உரைப்பாயிரத்தின்
கீழ்க்குறிப்பில் மஹாமஹோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் காட்டியதொரு
பழைய பாட்டிலுள் முதற்சங்கநூல்களையெண்ணியவிடத்து, “புரிநதன
செய்யுட் பெரும்பரிபாடலும்” என்றதன்கண்ணும் பெருமை எண்ணின்
மிகுதிபற்றியதெனக்கொள்ளினும் இழுக்காமையா விதவும் அதனை
விரோதிக்கவில்லை.

அச்சிட்ட களவியலுரையுள் முன்புறத்து “வடவேங்கடந்தென்
குமரி, ஆயிடைத், தமிழகநூல்களாக” என்னுந் தொடர்களைத்
தொல்காப்பியனாசொல்லியதாக இடைச்செருகி எழுதியிருப்பதால்
அதன் மூலப்பிரதி, முன்னோரெழுதிவைத்த சொன்முறையைப்
போற்றியெழுதாது தமக்குத்தோன்றியவற்றையும் இடைச்செருகி
யெழுதுமவராலவரையப்பட பிழைப்பிரதியாயிருக்கவேண்டுமென்று
தோன்றுகிறது. ஆதலால் அதன் பின்புறத்திலுள்ள “வேத்துணையோர்
பரிபாடல்” என்பது பிழையிலலதாயிருக்கலாமென்று நம்புவதற்கிட
மில்லை.

நம தமிழ்ச்சங்கத்திலுள்ள ஒரு பழையபிரதியில் முதற்சங்கநூல
களை யெண்ணியவிடத்தும் “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்றுகாணப்
படவில்லை. முதற்கட்பரிபாடையும், என்று பெ -யெழுதப்பட்டிருக்

கிறது. கடைச்சங்களுக்கையெண்ணுமிடத்து நெடுந்தொகை முதலிய வற்றை முற்படவெண்ணி யிடையே “எழுபது பரிபாடலும்” என்று தெளிவாயெழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவரெழுதியதான உரைநடையில் முதலும் இடையுமாகவைத்தெண்ணிய இடவேறுபாடடையும், பரிபாடை, பரிபாடல் என எழுத்தானும் தெளிவாயெழுதிய சொல் வேறுபாடடையும் உற்றநோக்கும்பொழுது கடைச்சங்களுள்ளெண்ணிய பரிபாடலினின்றும், முதற்சங்களுள்ளெண்ணிய பரிபாடை என்பது பிறிதொன்றோ? அன்றோவென ஹையுறுதற்கிடனாகிறது.

வடமொழியுள் நூற்பொருளையமறத்தெளிவிகுங்கட்டுரைகளைப் பரிபாஷையென்பா. அவற்றை விரித்துணர்த்தும் தனிநூலும் உண்டு. தமிழிலும் சித்தர்பாடலுள்ளும் பரிபாஷை என நூற்பெயாவழங்குவதுண்டு. “வழகஞ் செய்யுளுமாயிரு முதலி, னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடி”ய தொல்காப்பியத்துள் நூலிலக்கணமசொல்லப்பட்ட மையால் அவ்வினக்கணமமைந்த பல தமிழ்நூல்கள் தொல்காப்பியத்துக்குமுற்பட்டிருந்தனவென விளங்குகின்றன. அவற்றிற்கின்றியமையாத பரிபாஷைமுறைகளை (அதாவது “முற்கூறியதும் பிற்கூறியது வலியுடைத்து” என்பதுபோன்ற நூற்பொருளையமொழிககு நெறிகளை) விரித்துரைத்துள்ளதொரு தமிழ் நூல் முதற்சங்ககாலத்தி விருந்திருக்கவொண்ணாதாவென்பதுசங்கை. இதுவும், பலபிரதிகளைக்கொண்டு பண்டிதராலாராய்ந்து தெளியத்தக்கது.

திரு. நாராயணையங்கார்,

செத்தமிழ்ப்பத்திராதிபர்.

ஆக்கச்சொல்விளக்கம்.

“செத்தமிழ்” (நொதத் கஉ பநத் உ-ல்) நுகும்பக்கத்தொடர்ச்சி.

இனி, ஆண்டு(“செப்பமுடையவனாகஞ்சிதைவின்றி, யெச்சததிற
கேமாபபுடைத்து’ எனபுழி) கூறப்பட்டது செயற்கைப்பொருளென்ற
வாறு என்னை? அதுபற்றி வருவித்துக்கப்பட்ட அவ்வாகக்கச்சொல்
ஐயுருபேற்ற தொழிற்பெயராதலவேண்டுமாம் என்னையோவென்ற
கூறுதும்.

இத்திருக்குறளின்பொருள் —செப்பமுடையவனது செலவம்
சிதைவுளதாகாது. அதனால் அச்செலவம் அவன்வழியிலுள்ளாருக்கு
வலியாதலையுடைத்து என்றவாறு.

ஏனையோர்போலச் செலவமுடையையே உடைமையெனக்
கொண்டு மயங்குதலினால் உடைமையெனப்படுவது செப்பமுடை
மையையெனக்கொண்டு மறந்தனைவிடுவானாயினும் அதனை விடாது
காத்தொழுதுபவன என்பாரா செப்பமுடையவன என்றும், அவன் ‘திற
னநிகது தீதினநிவந்தபொருள்’ கொண்டு ‘இல்லதென்’ என்றற்கு ஏது
வாகிய மாண்புடைமையொன்றும் தலையாய அறம்புரிந்து ஒழுக்குமாற்
றால், தக்காராகப்பட்டு வானசிறிதாப்போததுவிடுமென வளந்
தோங்குசெலவம் என்பாரா ஆக்கம் என்றும், அவன்வழியிலுள்ளாரும்
அவ்வாறே அறம்புரிந்து இன்பமெய்தி உயிராகு உறுதியானவற்றை
எளிதின் அடைதற்கு அச்செலவம் ஏதுவாம் என்பாரா எச்சததிற
கேமாபபுடைத்து என்றும் கூறினார்.

அவன்வழியிலுள்ளாருக்கு வலியாமெனவே அவனுக்கு வலியா
மென்பது சொல்லாமையே பெறப்பட்டது.

வழியிலுள்ளார் என்பது இரட்டிற்மொழிதல.

ஆக்கம் மேன்மேலுயாதல, செலவத்துக்கு ஆகுபெயர்.

செப்பம், தகுதி, நடுவுநிலைமை, கோடாமையென்பன ஒரே
பொருட்களாகி.

எச்சம் என்பதனுள் அம் வினைமுதற்பொருளைபுணர்ததும் விருதி.

செப்பமுடையவன் என்பது இருமனப்பெண்டிருந் கள்ளுந் கவறு மென்னுமிததொடக்கதனவற்றின் தொடர்பிலின என்னும் ஏதுவை உட்கொண்டுநின்றது.

இனி, ஆககம் என்பது செலவமாததிரைக்கேயனறி அறம் புகழ் கடகுமாம். இது 'பேஸைமையென' தொன்று' என்னும் குறளுரை புட பரிமேலழகா கூறியவாற்றானும் அறிக. அக்கருத்துக்கியையப் பொருளபரிமாறும் உய்த்துணராதகொள்க.

இனி, செலவம் என்பதோ சிதைபுமாலைத்தாம், அது அற்காவியல் பிறறுச்செலவம்' எனனும் திருவாக்கானும் தெளியப்படும். ஆகவே ஆககம் சிதையும் எனக்கூறின் இயற்கைப்பொருளை யிறறெனக்கித்தத லாம். ரண்டு ஆககம் சிதைவில்தெனக்கூறலின் செயற்கைப்பொருளா மாறுகணிக்கொள்க. செயற்கைப்பொருளை ஆககமொடுகூறலவேண்டு தலின் சிதைவிலது எனபதற்குச் சிதைவுளதாகாதென உரைவிரிககப் பட்டது. இனி இது காரணமுதற்றாய்வந்தவாறும் மேற்கூறியவாற் றுன அறிந்துகொள்க.

இனி, அச்செலவம் சிதைவுளதாகாமைமேலும் அதுகாரணமாக அவனவழியிலுள்ளார்க்கு வலியுமாயின் அதுவுஞ் செயற்கையேயாக லின அதிருக்குறளுட்கூறப்பட்டது செயற்கைப்பொருளாதல தெ ளிந்துகொள்ளப்படும் எனக.

சிதைவின்றியென்னும் செய்தெனெச்சக்குறிப்பு, காரணகாரியப் பொருட்டு. அது வினைமுதலவினையான்முடியும், மருநதுணடுகலலன், ("வளராதயாநதனை", "நாநதுபுகழ்ப்பெற்றான்") என்புழிப்போல. அஃது ரண்டு 'ஆககம். எச்சத்திறகேமாப்புடைத்' என்னும் மேற கோளைச்சாதிக்கும குறிப்பேதுவாய் நினறவாற்றிக.

சிதைவின்றியெனபதற்குச் சிதைவுளதாகாது அதனால் என உரைவிரிககப்பட்டவாறும் இவ்வேது காரியப்பொருணமை யினிது விளங்குதற்பொருடடென்க. இந்நெறியை 'உயிரென்படுவதிநதவுட லினவேறுளதாயுற்று' எனனும் சிவஞானசித்த்யா ருரையுளே ஆசிரியா சிவஞானமுனிவர் இவ்வாறு விரிததுரைத்து உளதாய் முதலிய ஏழும்

குறிப்பேதுவாசலான் அவற்றை யிவ்வாறு விரித்துரைக்கப்பட்டதென விசேடவுரைகூறி விளக்கியவாற்றாநுந் துணிந்துகொள்க.

ஆசிரியர்பிரிமேஷமகர் 'உழுதுண்பிவாழ்வாரோ' என்னும் குறளுரையுள் உழுது அதனால் காம உண்டு எனவும், 'கலந்துணர்த்துங்காதலார்' எனனும் குறளுரையுள் கலந்தன்னுணைநீக்கவல்ல எனவும் கூறியதும் இக்கருத்துபற்றியே என்க.

இனி, 'உழுதுண்பிவாழ்வாரோ' என்புழி உழுது என்பதற்கு உழுதலைச்செய்து எனவும், 'ஏரினுழாஅர்' என்புழி உழார் என்பதற்கு உழுதலைச்செய்யார் எனவும், 'அழுககற்றகன்றாரும்' என்புழி அழுக கற்று என்பதற்கு அழுக்காற்றைச்செய்து எனவும், 'அன்பிலனன்ற' என்புழித் துவவான் என்பதற்குத் துவவினைச்செய்யான எனவும், கொல்லாமை என்பதற்குக் கொல்லுதலைச்செய்யாமை எனவும், பொச்சா வாமை என்பதற்குப் பொச்சாப்பைச்செய்யாமை எனவும், கள்ளாமை என்பதற்கு வஞ்சித்துக்கொள்ளக்கருதாமை எனவும், அவா சொற்பெய்துரைத்தவாறெல்லாம் காரியப்பொருண்மைவிளங்குதற்பொருட்டென அறிக. அங்ஙனம் விரிபெற்றசொற்களைக் காரியவாசகமென உரையாசிரியர்கள் குறியிட்டாளுதலானும் அவ்வுண்மை துணிந்து கொள்ளப்படுமென்க.

பாவகத்தைப்பாந்ததல் (சிவஞானபோதம்) அணியலும் அணந்தன்று (கவிததொகை) கொளலோகொண்டான் என்புழிக் காரியவாசகம் வந்தவாறுகாண்க. இவற்றியல்பெல்லாம் 'வினையேசெய்வது' என்னும் சூத்திரவுரையானும், தருக்கசங்கிரகவுரையீற்றில் ஆசிரியர் சிவஞானமுனிவர் விரித்துரைத்தவாற்றானும் அறிந்துகொள்க.

'பிரியாரெனவிகழ்ந்தேன்முன்னமயான்பின்னையெற்பிரியிற், நரியா நெனவிகழ்ந்தாராமன்னாதாம்' என்னும் திருக்கோவையார் உரையுட்பேராசிரியர் பிரியின என்பதற்குப் பிரிகின்றாராகஉணரின் என்று பொருளுரைத்ததி, 'உண்மையாற் காரணமாவனவும் உணரப்பட்டாற் காரணமாவனவும் எனக் காரணம் இருத்தித்தன. அவற்றுட் பிரிவு நரியாமைக்கு உணரப்பட்டாற் காரணமாம்; ஆகவின பிரியின் என்புழிப் பிரிகின்றாராகவுணரின் என்பது ஆற்றலாற்பெற்றும், புலிவரின் அஞ்சும் என்புழிப்போல' என்று விசேடவுரைகூறியவாறு மறிக. இத்துணையுங் கூறியவாற்றால், காரணகாரியப்பொருண்மைபற்றிச் சொற்கள் விரித்துரைக்குமாறு உணர்த்தப்பட்டது.

ஆகவே, ஆண்டுச் செயற்கைப்பொருள் காரணம் அடுத்தவந்த வாறு தெளியப்படும். படவே, அதற்கு ஆக்கச்செயல்வேண்டுமென்ப தாயிற்று.

அதுநிதிக், அததிருக்குறளுட சொற்கள் நின்றாங்குநிற்ப ஆக்கம் எனனும் எழுவாயும், சிதைவின்றி என்னும் செய்தெனெசசக்குறிப்பும், ஏமாப்பு என்னுஞ்சொல்லும் முடியாவாயின. ஆகவின் அவற்றிற்கு முடிபு வேறுதல வேண்டப்படும்.

மற்று, அவையெல்லாம் உடைதது என்னும் வினைக்குறிப்புமுற் றைக்கொண்டு முடிந்தனவென்றாற்படும் இழுகென்னையோவெனின், அற்றேல் ஆக்கமும் ஏமாப்பும் பொருளான் ஒன்றென்பதுபடாது, வெவவேறாய், ஒன்று உடையதும் மற்றொன்று உடைமையுமாம் எனப பட்டுப் பொருளிலமொழிதலென்னும் குற்றமாமென மறுக்க.

அதுநிதிக், ஏமாப்பு என்பது செயப்படுபொருளன்மையால், உடைதது என்பது செயப்படுபொருளை அவாய்நின்றதாயிற்று. அஃது அவாய்நின்றதென்பது 'உடைததமவலியறியா' என்னுங் குறளுரை யிற் பரிமேலழகர் உடைய என்பதற்குக் 'கருததாவாதலையுடைய' என்று சொற்களவருவிததுரைதது 'உடையவென்பது அவாய்நின் றமையின செயப்படுபொருள்வருவிக் கப்பட்டது' என்று இலக்கணம் விளங்க உரைத்தவாற்றானும் உணர்க.

ஆகவே, இக்குறைபாடெல்லாம் நீக்குதலவேண்டி உரையாசிரியா பரிமேலழகா ஏமாப்பு என்பதற்கும் உடைதது என்பதற்கும் இடை யிலே ஆதல என ஆக்கச்செயல்வருவித்து ஐயுருபு விரித்ததுரைதது முடித்தாரென்க.

சிதைவின்றியென்னும் செய்தெனெசசக்குறிப்பிற்குமுடிபு ம உடைதது என்பதற்குச் செயப்படுபொருளும் ஏமாப்பாதல எனபது. அஃது ஒருசொன்னீர்மைதது. இதனைக் 'கேளிழுக்கங்கேளாக்கெழு தகைமைவல்லார்க்கு' என்னும் குறளுரையிற் கெழுதகைமைவல்லார் என்பது ஒருபெயராய்க் கேளாதவென்னும்பெயரெசசத்திற்கு முடி பாயிற்று என்று அவா கூறியவாற்றானும் உணர்க.

ஆதலையுடைத்து என்பதும் ஒருசொன்னீர்மைததாம். »

ஏமாப்பு என்பதுபெயர். ஆககம் ஏமாப்பாதலையுடைத்து என் பது, சாததன் தலைவனாயினான் என்றிற்போலின்றது.

இம்முடிப்புற்றிப் பிரயோகவிவேகநூலாரும் உடனிகழ்ச்சின்ற என் னும் சூத்திரவுரையுள் 'வடநூலார் தேவதத்தன் நெடியன், தேவதத் தன் ஒருவன் என்னும் தத்திகளோடும் எண்ணோடும் முடிவனவற்றை நெடியனாயினான் ஒருவனாயினான் எனச சனகொடுததுக் காரகமாக்கு வா. 'ஆக்கஞ்சனனென்றறைநதனாபுலவர்' என்பது உரைசூத்திரம்' என்று கூறிப்பவாற்றாறும், 'பிணையுங்கலையும்' எனனும் திருக்கோவையாரு ரையுட பேராசிரியர் ஏகின என்னும் வினையெச்சம் பணையுநதடமுமா மெனவிரியும் ஆககத்தோடு முடிந்தது என்று கூறியவாற்றாறும் தெளிந்தனாகொள்க.

இவ்வாக்கச்சொல்லின் அருமைகருதிப்போலும் 'உயர்திணை யெனமனா மககடகடே' என்னும் சூத்திரவுரையுட் கல்லாடருளும் சொற்பொருளையுணர்த்துமவகைகளுள் ஆக்கவகையும் ஒன்றெனக் கூறிக் சாததன் தலைவனாயினான் என உதாரணம் காட்டியது உமென்க.

அற்றை லல்தாக, அத்திருக்குறளுரையுட் பரிமேலழகர் ஆககச் சொல்வருவித்தரைக்கப்பட்டதென விளங்கக்கூறும் யெனனையோ வெனின, அவர் ஆண்குகூறிற்றிலரோனும் வேறுசிலகுறள்களினுரையுள் விளங்கக் கூறிப்போந்தமையால் ஈனோடும் அல்து உயததுணர்ந்து கொள்ளப்படுமென்க.

'தமராசித்தற்றுறநதாராதறம்' என்னும் குறளுரையுள், சுற்றம் என்பதன்மேல் ஆதல் என்னும் சொல்லையருவித்தபொருளுரைத்து 'ஆக்கமவருவித்தரைக்கப்பட்டது என்று கூறினார்.

'மன்னர்க்குமனனுதல் செங்கோன்மை' என்னும் குறளுரையுள், செங்கோன்மை என்பதற்குச் செங்கோன்மையான ஆம் என்று பொரு ளுரைத்து, ஆக்கமவருவித்தரைக்கப்பட்டதென்று கூறினார்.

'பசக்கமற் பட்டாங்கென்மேனி' என்னும் குறளுரையுள், பட் டாங்கு எனபதற்குப் பட்டதுபட எனப்பொருளுரைத்து பட்டாங் காக என ஆக்கமவருவித்தரைக்கவென்று கூறினார்.

‘பகைநட்பாக்கொண்டொழுகும்’ என்னுங்குறளுரையுள் ‘வேண்டியவழிப் பகையைவேறுபடுத்தித் தனக்கு நட்பாகச்செய்துகொண்டு’ என்று பொருளுரைத்து வேண்டியவழி என்பது ஆக்கத்தான்வந்தது. வேறுபடுத்தல் பகைநிலைமையின்கூகுதல் என்று கூறியவாறும் அது பற்றி.

ஆசிரியா சிவஞானமுனிவரும் சிவஞானபோதத்தில் ‘அவனவனது வெணுமலை’ யெனும் முதற்குத்திரவுரையிலே அவை சுட்டுப்பெய ரெனக்கொள்ளின் உளவெனப்பிரித்துப் பயனிலையாகக் ஆக்கச்சொல் வருவித்துக்கொள்க (உளவாம் என) எனவும், முன்றாளு குத்திரத்தது ‘அன்றனறென நின்ற’ என்னும்செய்யுளுரையிலே, ‘அனைத்துநின்ற’ என்புழி ஆக்கச்சொற்றந்துரைக்க (அனைத்துமாய்நின்ற) எனவும், ஏழாளுகுத்திரத்தது ‘அருவுருவநானறிதல்’ என்னும் செய்யுளுரையிலே, அருவுருவாய் என்புழி ஆக்கம் உவமைப்பொருள் குறித்ததுநின்றது. ‘ஆள்வாரிவிமாடாவேனே’ என்புழிப்போல’ எனவும், எட்டாளு குத்திரத்தது ‘அறிவிக்கவன்றியறியா’ என்னும் செய்யுளுரையிலே (மாபாடியம்) முன்பின்றாகுவென ஆக்கச்சொல்வருவித்துரைக்க எனவும், ஒன்பதாளுகுத்திரத்தது ‘நிகாகுணனாய் நின்மலனாய்’ என்னும் செய்யுளுரையிலே நிகாகுணனாய் . . . தற்பரனாய் என்புழி ஆக்கச் சொல் உண்மைகுறித்ததுநின்றது வடமொழிமதம், ஆனாவறிவாய் என்புழி ஆக்கம் முன்னாச சூனியம்போற்றேனறுவோன் பின் வாயத்தோன்றுவான் என வேறுபாடுகுறித்ததுநின்றது எனவும், ‘சுட்டியுணாவதனை’ என்னும்செய்யுளுரையிலே, தைவமபுணர்ந்தத னால் என்புழித் தைவமாயென ஆக்கச்சொல்வருவித்துரைக்க, உண்மைக்குத் தைவமாதல்புணரினென உருபுமயக்கமாகக்கொண்டிரைப் பினும் அமையும் எனவும், பத்தாளு குத்திரத்தது ‘சார்ந்தாரைக்காத தல்’ என்னும் செய்யுளுரையிலே, தானாகச்செய்து என்புழி ஆக்கம் உவமவுருப்பொருள் குறித்ததுநின்றது எனவும், பதினொன்றாளுகுத்திரத்தது ‘ஏகமாய்நின்றே’ என்னும் செய்யுளுரையிலே போகமாய் என்புழிச ‘சேற்றறநிலபித்ததுசென்றானுகு வன்னிலம்போலப் பர போகவினைவு செயற்கைப்பொருளாய்நின்றனின் ஆக்கமுங்காரணமும் அடுத்துவந்தது ‘செயற்கைப்பொருளை ஆக்கமொடுகூறல், ஆக்கந் தானே காரணமுதற்றே’ என்பவாகனின், எனவும்,

சிவஞானசித்தியாரிலே 'ஒருவனோடொருத்தியொன்று' என்னும் செய்யுளுரையிலே, சிததுருமன்னி என்பதற்குச் சிததுருவாய்மன்னி யென ஆக்கச்சொல்வருவித்துரைக்க எனவும், 'சொன்னவிததொழிலக ளென்ன' என்னும் செய்யுளுரையிலே துடைப்பது துடைப்பதாகவு மென ஆக்கச்சொல்வருவித்துரைக்க எனவும், 'எங்குநதான்வியாபியாய்' என்னும் செய்யுளுரையிலே எல்லாம் எல்லாமாய் என ஆக்கச்சொல் வருவித்துரைக்க எனவும், மிக்கதொருபகருவத்தின்' என்னும் செய்யு ளுரையிலே, சீவன்முததராசி என்புழி ஆக்கச்சொல் உவமப்பொருள் குறித்ததிரிந்தது 'ஆளவாரிலிமாடாவேனோ' எனமுறப்போல, எனவும், இவ்வியலபுவிளங்க விரித்துரைத்தாரா.

இவ்வாசிரியா சிவஞானமுனிவர் வடமொழியினும் தென்மொழி யினும் மறறெவரினும் அதிதுடமதிபுடையாரா என்பதற்கு மேற்காட டிய அவா உரைப்பகுதிகளே அமையுஞ் சான்றதலுமறிக. மற்று அவர் தம் உரைநுட்பங்களை உள்ளவாறுணரமாட்டாதார் அவரொடு முரணிப் பலகூறி மயங்குப. அதுகிடக்க,

இவ்வியலபுபற்றிப் புறநானூற்றுரையாசிரியர்முதலியோகூறு மாறும் கண்டுகொள்க.

(இன்னும் வரும.)

பிழைதிருத்தம்.

செந்தமிழ்த்தொகுதி 12.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
52	26	ஆக்கக்கிளவி	ஆக்கந்தானே
55	31	மாட்டெறிந்தவாறே	மாட்டெறிந்தவாறென்று

ம. தா. சோமசுந்தரம்பிள்ளை.

ரஸாயன நூல்.

CHEMISTRY.

“செந்தமிழ்” (தொகுதி-கா-பகுதி கக-ல்) சகக-ஆம்பக்கத்தொடர்ச்சி.

அத்யாயம்—14.

கந்தகம்.

Sulphur.

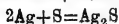
[8]

1. கந்தகம், கட்டிப்பொருள்வர்க்கதைச்சோந்த ஒரு மூல பதார்த்தம். இது ஒரு பிறவிசசரக்கு. இது, குச்சிக்கந்தகம் (Roll sulphur) என்று கட்டியாகவும், பூக்கந்தகம் என்று பொடியாகவும் இருவகையாய் அகப்படும். இது கரிகந்தகம் (Carbon-di-sulphide) ம் கரையும். ஜலத்திற் கரையமாட்டாது.

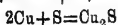
2. லக்ஷணங்கள் :—கந்தகம் ஆகவிலினில் லகுவாய் எரிந்து கந்தாக்ஸிஜம் (Sulphur-di-oxide) ஆகும் அதேமாதிரி ஹைதரம், கரி, க்ளோரம் முதலானவைகளுடன் கந்தகம் கலந்து, முறையே ஹைட்ரோகந்தம், கரி-கந்தம், க்ளோரோகந்தம் என்னும் கந்தககலப்பு கள் (Sulphides) உண்டாகின்றன.

3. கந்தகமும் உலோஹங்களும். கந்தகம் பல லோஹங்களுடன் கலந்து அந்தந்த லோஹக்கலப்பு ஆகின்றது. தாமரத்துடன் சேர்த் தெரித்தால் தாம்ரம் கந்தம் (Copper sulphide) என்னும் கறுப்புப் பொருளும் அயத்துடன்சேர்ந்து, அயகந்த(Sulphide of iron)மும், அவ்வாறே வங்கம் கந்தம் முதலானவைகளும் உண்டாகின்றன.

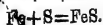
(1) 2 வெள்ளி+கந்தகம்=வெள்ளிகந்தம்

(2) 2 தாம்ரம்+கந்தகம்=தாம்ரகந்தம்

(3) அயம்+கந்தகம்=அயகந்தம்

கந்தக்கலப்புக்களெல்லாம் நொறுங்கும் (Brittle) தன்மையுடையவை. ரஸத்துடன் பூக்கந்தகத்தைச்சேர்த்தரைததால், ரஸகந்தம் என்னும் கறுப்புநிறமான கலபமுண்டாகும்.

குறிப்பு:—ரஸகந்தம் = ரஸம் + கந்தகம்

= விங்கம்,

= Mercury sulphide,

= Cinnabar,

= Hg S,

கந்தாக்ஸிஜங்கள்

(1) கந்ததவயாக்ஸிஜம் (Sulphur-di-oxide = SO_2)

(2) கந்ததரயாக்ஸிஜம் (Sulphur-tri-oxide = SO_3).

4. (1) கந்தத்வயாக்ஸிஜம் என்பது 1 பங்கு கந்தகமும் 2 பங்கு வங்கலந்த ஒரு நிறமற்றவாயு. அதன்வாசனை மூச்சடைக்கத் தக்கது தண்ணீரில் கரையக்கூடியது. நொயாளிகளிருக்குமறைகளைச் சுத்தப்படுத்துவதற் குபயோகமானது.

செய்முறை:—மூடியபாதிரத்திற் கந்தகத்தை ஆக்ஸிஜனுடன் எரிப்பதாலும், கந்தாமில (Sulphuric acid) தைதத் தாம்ரத்துடன் வக் காய்ச்சுவதாலும் இவ்வாயு உண்டா

லக்ஷணம்:—கந்ததவயாக்ஸிஜத்தைப் பனிக்கட்டியாற் குளிர்த்திச் செய்யப்பட்ட குழாய்வழியாய்ச்செலுத்தினால், அது த்ரவமாய்விடும். இன்னும் அதிகமாய்க்குளிர்த்திசெய்தாற் கட்டியாகவும் மாற்றிவிடலாம்.

குணம்:—கந்தத்வயாக்ஸிஜம், எரிக்கவாவது ப்ராணிகள் உட்கொள்ளவாவது உபயோகமில்லை. இதனால் புஷ்பம் முதலான தாவரவாணங்களைச் சலவைசெய்யலாம். வைக்கோல, பட்டு முதலான இளம்பொருள்களைச் சலவைசெய்யத் தொழிலாளிகள் உபயோகிக்கின்றனர்.

2 கந்தத்ரயாக்ஸிஜம்.

(Sulphur-tri-oxide.)

[SO₃]

5. கந்தத்ரயாக்ஸிஜம் என்பது 1 பங்கு கந்தகமும் 3 பங்கு ஆக்ஸிஜனும் கலந்துண்டாகும்வாயு. சாதாரணமாய், கந்தகவயாக்ஸிஜத்தை ஆக்ஸிஜனையும் கலந்து வரிப்பதால் இது உண்டாகும்.

லக்ஷணங்கள் — இது காற்றிலுள்ள நீராவியைக் கவர்ந்துகொள்ளக்கூடியதாகையால், இதைக் குழுவில் அடைத்துவைத்திருக்கவேண்டும். இது தண்ணீரில் சீக்ஞரம் கரைந்து கந்தகாமிலம் (Sulphuric acid) ஆகின்றது.

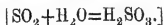
11. கந்தாமிலங்கள்.

(1) கந்தஜாமிலம் (Sulphurous acid = H₂ SO₃)

(2) கந்தகாமிலம் (Sulphuric acid = H₂ SO₄)

6. (1) கந்தஜாமிலம். கந்தகவயாக்ஸிஜ(SO₂)த்தைத் தண்ணீரில் கரைத்தால் இவ்வமிலம் உண்டாகும் இவ்வமிலத்தைக் காய்ச்சினாலும், வெளியேவைத்தாலும் மலுபடி இரண்டும் பிரிந்துவிடும்.

கந்தகவயாக்ஸிஜம் + ஜலம் = கந்தஜாமிலம்.

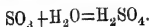
2. கந்தகாமிலம்.

Sulphuric Acid.

H₂ SO₄.

7. செய்முறை :— கந்தகவயாக்ஸிஜ(SO₃)த்தைத் தண்ணீரில் கரைப்பதால் இது உண்டாகும். முன்கூறிய கந்தஜாமில(H₂ SO₃)த்தை, நைதராமிலப்புகையுடன் கலந்து அதிக ஆக்ஸிஜமாகக்குவதாலும், கந்தகாமிலம் செய்யப்படுகின்றது.

கந்தகவயாக்ஸிஜம் + ஜலம் = கந்தகாமிலம்

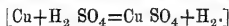

குணங்கள்:—கந்தகாமிலம் தண்ணீருடன் லகுவாய்க்கலக்கின்றது. அப்பொழுது மிகுந்த உஷ்ணமுண்டாகின்றது.

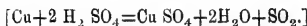
உலோஹம்+கந்தகாமிலம்.

8. கந்தகாமிலம் பலவகை ரஸாயனச்சரக்குகள்செய்ய உபயோகப்படுகின்றது. பொதுவாக அநேக லோஹங்களுடன்கலந்து அநதந்த லோஹ கந்தஜம் (Sulphate) உண்டுபண்ணுகின்றது.

தாமரம்+கந்தகாமிலம்=தாமரகந்தஜம்+ஹைதரம்.

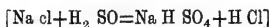
அல்லது, தாமரம்+2கந்தகாமிலம்=தாமரகந்தஜம்+ஜலம்+கந்தஜாக் விஜம்.

குறிப்பு:—தாமரகந்தஜம்=மைலதுததம்=Copper sulphate, நீலவாணமானது.

9. கறி உப்பு+கந்தகாமிலம்.

கறியுப்பு கந்தகாமிலமும் கலந்தால ஸோடியம் ஹைத்ரோகந்தஜம், க்ளோராமிலமும் உண்டாகும்.

குறிப்பு:—கறியுப்பு=ஸோடியம்+க்ளோரம்

க்ளோராமிலம்=ஹைதரம்+க்ளோரம்.

கந்தக்கலப்புகள்.

Sulphides.

(1) ஹைத்ரோகந்தம்.

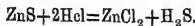
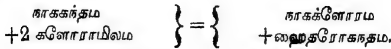
Hydrogen Sulphide.

(10) ஹைத்ரோகந்தவாயு. இது 2 பங்குஹைதரமும் 1 பங்கு கந்தகமும்சேர்ந்த ஒரு கலவையு. இது அதிகதுர்நாற்றமுடையதா லால் இதை அபானவாயு என்றும் சொல்லுவதுண்டு.

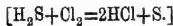
செய்முறை. கந்தகத்தைக் குழலிலடைத்து அதனுடன் ஹைட்ரோவாய்வைச் செலுத்திச் சுடவைத்தால் இவ்வாயு உண்டாகும். அய கந்தமுதலான கந்தக்கலப்புகளு(Sulphides)டன் க்ளோராமிலததைக் கலந்தும் இவ்வாயுவை உண்டாக்கலாம்.

உதாரணம்:—

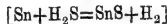
குணங்கள். ஹைட்ரோகந்தம் தண்ணீரிகரையும், அதை தரவமாகவும் கட்டியாகவும் ஆகலாம். இது ஒரு விஷவாயு. சுடவைத்தால், ஹைட்ரஜனும் கந்தகமும் பிரிந்துவிடும். காற்றில் எரித்தால், தண்ணீரும், கந்தஜாமிலமும் உண்டாகும்.

ஹைட்ரோகந்தமும் க்ளோரமும் கலந்தால், கந்தகமும் க்ளோராமிலமும் உண்டாகும்.

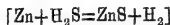

ஹைட்ரோகந்தம் அநேகலோகங்களுடன் கலக்கும். அப்பொழுது ஹைட்ரமபிரிந்து, மிகுதியுள்ளவை அநதநதலோஹ கந்தககலப்பு (Sulphides)களாகும். உதாரணம்:—

வங்கம் + ஹைட்ரோகந்தம் = வங்ககந்தம் + ஹைட்ரம்.

நாகம் + ஹைட்ரோகந்தம் = நாககந்தம் + ஹைட்ரம்.

குறிப்பு—வங்கம் = Tin.

நாகம் = Zinc.

லோககந்தங்களில் அநேகம் தண்ணீரிகரையமாட்டா. பல வர்ணங்களுடையன.

கந்தக்கலப்பு, செய்முறைகள்.

11. (1) கந்தகத்தை நேரே அயமமுதலான மற்றமூலத்துடன் கலப்பது. உதாரணம்:—அயகந்தம், வெள்ளிகந்தம்.

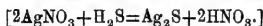
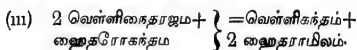
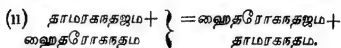
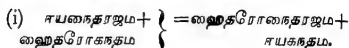
(2) ஹைட்ரோகந்தமும் லோஹமும் கலப்பதால், ஹைட்ரம் பிரிந்து மற்றவை கந்தக்கலப்பாவது. உதாரணம்:—

வங்கம் + ஹைட்ரோகந்தம் = வங்ககந்தம் + ஹைட்ரம். °

(3) ஹைத்ரோகந்தத்துடன் காரப்பொருள் (Alkaline substances) கலந்து நிஷ்காரம் (Neutralization) ஆவதால் உண்டாவது.

உதாரணம்:—ஸோடியம் ஹைத்ராக்ஸிஜமும், ஹைத்ரோகந்தமும் கலந்தால், ஸோடியகந்தம் உண்டாகும்.

(4) உப்பும் ஹைத்ரோகந்தமும் கலந்தால், அவ்வுப்பிலுள்ள உலோஹம், கந்தகத்துடன் கலந்து அந்தந்த லோககந்தம் உண்டாகும். அது கசடாய் (Precipitates) தங்குகிறது. உதாரணம்:—

குறிப்பு. நைதரஜம் = Nitrate.

கந்தஜம் = Sulphate.

கந்தகஉப்புக்கள்.

Sulphur salts.

(1) கந்தஉப்பு (Sulphites).

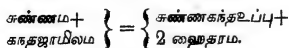
(2) கந்தஜம் (Sulphates).

12. கந்தக உப்புகள் இருவகைப்படும். அவையாவன—(i) கந்தஜாமில்லத்திலிருந்து உண்டாகும் உப்புகள், (ii) கந்தகாமில்லத்திலிருந்து உண்டாகும் உப்புகள் என்பனவாம்.

13. (i) கந்தஜாமில் உப்புக்கள் = கந்தஉப்புக்கள்.

(Salts from Sulphurous acid அல்லது Sulphites).

கந்தஜாமில் உலோஹங்களுடன் கலந்தால் அந்தந்தலோஹசம் பந்தமான உப்புகள் உண்டாகின்றன. உதாரணம்:—

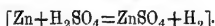
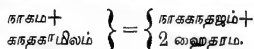
(குறிப்பு. சுண்ணம்=Calcium=Ca.)

14. (1) கந்தகாமிலஉப்புக்கள்=கந்தஜங்கள்.

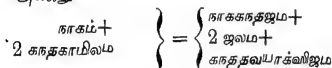
(Salts from Sulphuric acid அல்லது Sulphates.)

(1) கந்தகாமிலமும் உலோஹங்களும்.

கந்தகாமிலம், பல உலோஹங்களுடன் கலந்து கந்தஜங்கள் (Sulphates) ஆகின்றது. உதாரணம்—நாககந்தஜம்=(Zinc Sulphate).

அல்லது

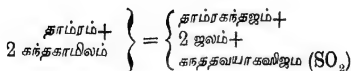

குறிப்பு—நாகம்=Zinc=Zn.

நாககந்தஜம்=Zinc Sulphate=பால்துத்தம் என்றும் சொல்லுவதுண்டு.

தாம்ரகந்தஜம்.

Copper Sulphate.

குறிப்பு—தாம்ரகந்தஜம்=மைல்துத்தம் என்றும் சொல்லப்படும்.

கந்தஜங்களிற்சில:—

பால்துத்தம்=Zinc sulphate= $ZnSO_4$.

மைல்துத்தம்=Copper sulphate= $CuSO_4$.

அன்னபேதி=Iron Sulphate= $FeSO_4$.

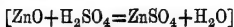
சீமை இந்துப்பு= $\left\{ \begin{array}{l} \text{Magnesium sulphate} \\ \text{அல்லது Epsom salt} \end{array} \right\} = MgSO_4$

15. கந்தகாமிலமும் ஆக்ஸிஜனும்.

ஆக்ஸிஜ்(Oxide)த்துடன் கந்தகாமிலத்தைக்கலந்தும் கந்தஜங்கள்
செய்யலாம். உதாரணம்—

நாகாக்ஸிஜம்+கந்தகாமிலம்,

=நாககந்தஜம்+ஜலம்.

குறிப்பு—நாகாக்ஸிஜம்=Zinc oxide= ZnO .

16. சுருக்கம்.

i. கந்தகம் (Sulphur=S).

ii. கந்தகம்+ஆக்ஸிஜன்.

(1) கந்ததவ்யாக்ஸிஜம் (SO_2).

(2) கந்ததர்யாக்ஸிஜம் (SO_3).

iii. அமிலங்கள்.

(1) கந்தஜஅமிலம் (Sulphurous acid= H_2SO_3).

(2) கந்தகாமிலம் (Sulphuric acid= H_2SO_4).

iv. கந்தகம்+ஹைதரம்.

=ஹைத்ரோகந்தம் (Hydrogen sulphide= H_2S).

v. கந்தகக்கலப்புகள் (Sulphides).

=கந்தகம்+ஏதாவது ஒருமூலம்.

vi. உப்புக்கள்.

(1) கந்தஉப்பு (Sulphites).

(2) கந்தஜங்கள் (Sulphates).

(தொடரும்.)

ஆர். எஸ். தாராயணஸ்வாமி ஐயர். B.A., B.L.

இராமநாதபுரத்தில்

இராசராதி:ராஜ முத்துவிஜயரகுநாத

ராசராசேசுவரமுத்துராமலிங்கசேதுபதிமன்னரது

அரமணியிற்கூடிய கங்-10 வருட மகாசபையிற் படிக்கப்பட்ட

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க மங்கலவாழ்த்து.

இது

யாழ்ப்பாணத்துச் சன்னாசம விதவான்

ஸ்ரீமத்- அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவாகள் இயற்றியது.

வேண்பா.

சங்கப் புலவரொடுந் தாமொருவ ராயிருநது
துங்கத் தமிழ்புரநத சொக்கேசர்—செங்கமலர
சேவடியைச் சிந்திப்பாரு செநதமிழ்சோ சங்கமிது
பூவுலகி லோங்கும பொருடடு.

விருத்தம்.

பூவரசு தொழுவரசு ராம நாதப் புரவரசு தமிழரசு புகழ்போ யெங்குந்
தாவரசு ராசரா சேசு ரப்பேர்த தனியாசு தமிழவளாச்சு முர்மை யெல்லாம்
மேவரசு மதுரைநகர்த் தமிழ்சோ சங்க வியனரசாய் வீற்றிருக்கு மேனமை தந்த
தேவரசு நான்மாடக கூடன மேவுந் திருவிளையாட்டரசுபதஞ் சென்னி வைப்பாம்

கட்டளைக்கலித்துறை.

துங்கங் கெழுராச ராசே சுரத்துரை தொன்மதுரைசு
சங்கம் புரப்பவ னாயினன் கேளுந் தமிழ்ப்புலவர்
சங்கம் வளருந் தமிழ்நூல் வளருந் தமிழ்ப்புலவர்
அங்கம் வளருந் தமிழும வளரு மசைவிலையே.

விருத்தம்.

ஆதிமறை யாகமநான் முகில்கள் வாழி
அந்தனரா தியர்வாழி பசுக்கள் வாழி
நூதையொடு மூதாலை முதலோர் போலத்
தமிழ்வளர்க்குந் கடப்பாட்டிற் றனக்கொப் பில்லாச
சேதுபதி ராசரா சேசு ரப்பேர்சு
செகபதியு மகிதலத்திற் சிறந்து வாழி
தாதவிழும் பொழின்மதுரைச் சங்கம் வாழி
தமிழ்ப்புலவர் குழுவொடுசெந் தமிழும் வாழி.

நாநாதேசவிவாகமுறை.

இந்துதேசத்தில், பிரம், கூத்திரிய, வைஸ்ய சூத்திரர்கள், பிரம்ம், முதலிய பலவகைமணங்களை அதுஸரிததுவருவது, யாவருமறிந்ததே. இவ்வழக்கங்களினால், இந்துதேசத்து நாகரிகமும் பெருமையும் இறமென எவரு மறிந்துகொள்ளக்கூடியதாயிருக்கிறது.

நாகரிகமுதிர்ந்தும், பாதிமுதிர்ந்தும், முதிர்ாமலுமிருக்கும் மேனாட்டுவழக்கங்கள் பலவற்றை அறிவதிலிருந்து, பலபாஷைகள் பேசும் பலஜாதியாருள்ளும் எவ்வாறு நாகரிகமும் பெருமையும் முதிர்ந்திருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ளக்கூடியதாயிருக்கிறது.

இவ்வாறு பூமியிலுள்ள பலஜாதியாருள்ளுமிருக்கும் பழக்க வழக்கங்களை, நன்கு ஆராய அவர்களுள், “பெண்கள் மணம்புரிவதில் வழங்கும் பழக்கங்கள்” சிலவற்றை எடுத்துச்சொல்வோம். இவ்வழக்கங்கள் அவ்வந்நாட்டார்களுள், ஸஹஜமாயிருப்பினும் இந்தியர்போன்ற சிலர்களுக்கும், ஐரோப்பியதேசவாசிகளுக்கும் தங்களுள் முறமுவேறுபட்ட விநோதமாய்ப்படுமாயகையால், அவைகளறி சிலவறையே இங்கெடுத்து விவரிப்போம்.

பிஜியத்தீவிலுள்ள பிஜியனெருவன் (A. Fijian) மேனாட்டு ஐரோப்பிய சீழிந்தியகலியாணவழக்கங்களைச் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தவை என்று அறியாமல், தன்னுடைய தேசவழக்கத்திற்கு விரோதமானவை என்று நினைக்கிறான்.

புண்சிரிப்பும், நகைப்புப்பருவமும் கொண்ட ஸந்தோஷமான காலம் ஸ்த்ரீஜாதிகளின் இளமைப்பருவம் என்பதும், ஒத்தாசையில்லாமற் கண்ணீர் ஒழுக்குடனும், வேலைத்தொந்தரவுடனும் கூடியது அதன்பின் மணக்கும்பருவமென்பதும் பிஜியத்தீவார்தொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயமென்று அவர்களுடைய தேசசரித்திரம் கூறுகின்றது. நாகரிகம்மிருந்த மேற்றேயத்தார் அத்தேசத்தின் சிலபாக்கங்களிற்போய், இம்மாதிரியான எண்ணத்தை அவர்களினின்றும் ஒழிக்கமுயன்றும் அவ்வெண்ணம் அவரினின்றும் இன்னும் நீங்கின பாடில்லே. மனிதர்கள் தம்மினத்தவர்களையே அடித்துத் தின்று

கொண்டிருந்தகாலத்தொட்டு, இக்காலம்வரையிலும் (பிஜியத்தீவு பிரிட்டிஷ்காலனியாக (British Colony) மாறியபிறகுக்கூட) பழப்பு நிறங்கொண்ட பிஜியப்பெண்களை இளம்வயதிலேயே மணம்புரிவிக் கிறதென்கிற வழக்கம், பழக்கத்திலிருக்கிறது. இப்போதுகூடக் கைக் குழந்தைகளுக்கு இத்தீவில் மணம் நடந்தேறிவருகிறதாகத்தெரி கிறது. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பெண் வயதிற்குறைந்தவளோ அவ் வளவுக்கவ்வளவு புருஷன் வயதில் மூத்தவனாயிருக்கவேண்டுமென் பது, அந்நாட்டுத் தாம்பத்தியததையறஸரித்த விதியாயிருக்கின்றது போலும்.

பிரிட்டிஷார், பிஜியத்தீவைக் கைக்கொண்டிருக்கும் இக்காலத் தில், கவர்ன்மெண்டார் இதீவாரின் கலியாணவிஷயங்களிறகுமுகக் கட்டுச் சிலநிபந்தனைகள் ஏற்பாடுபண்ணியிருக்கிறார்கள். ஒருவன் தான் கலியாணம்பண்ணிக்கொள்ளநினைக்குமபெண்ணுக்கு ஒருநிபி ஸம்பாதித்துவைத்தபின்னரே அப்பெண்ணைப் போய்ப் பார்க்கலாம். பழையகாலத்திய வழக்கப்படி கலியாணம்செய்துகொள்ளுமுன்னுற் செய்யும் கார்யங்களைச்செய்ய இடம் பெறுகிறான். இவ்வாறு செய்தபின் இம்மணமகன், தந்தைகமாதியந்தம் தேங்காய் எண் ணெயைத்தடவிக்கொண்டு, தந்தலையைக்கோதிச் சொருக்கிட்டுப் பெரிதாகக்கட்டிக்கொண்டு பெண்ணின் தந்தைவிட்டுக்குக் காட்டுத் தனமான பழையவழக்கத்துடனபோய்ப் பெண்ணின் தகப்பனிடத் துத நிமிங்கிலத்தின்பல்லொன்றோ, பாயோ, வஸ்திரமோ கொடுத்து, அவன்பெண்ணைத் தனக்கு மனைவியாகக்கொடுக்கக்கேட்கிறான். பெண்ணைக்கொடுக்கத் தந்தை இவசயும்பகூத்தில் அப்பெண்ணினை அநேகமங்கலஸ்திரீகள்சேர்ந்து, புருஷன்விட்டுக்கு அழைத்துப் போவார்கள். அங்கு அந்த ஸ்திரீகள் வஸ்திரமோ, பாயோ, நிமிங்கிலப்பல்லோ பரிசாகப்பெறுகிறார்கள். இரதப்பெண, தன்மண மகன்விட்டுக்குப்போனதும தன்ஜாதிவழக்கப்படி அழுவாள். இரத அழுகையில் பிஜியஜாதிஸ்திரீகள் மிகுதியும் பேர்போனவர் கள். இரத அழுகையை அநேகஸ்திரீகள்சேர்ந்து, ஸமாதானப் படுததி நிறுத்தி, அவளுக்குச் சிலபரிசுகளும, அளிக்க, அழுகை நின்னுவிடும், போதியகாலம்சென்றவுடன் அவள் தன்னுடைய ஸ்வய நிலையைபடையும்படியான கண்ணீர்துடைப்பதைச்செய்துகொள்கிற

ஸம்பந்தாயத்தையே, (Vakamamaca) வகாமாமகா என்று சொல்வது, அந்நாட்டாரின் வழக்கம். 'பிஜியஜாதிப்பெண்களை, அவர்களுள் தலைவர்களுக்காவது அவர்களைச் சேர்ந்த பந்துவர்க்குத்தவர்களுக்காவது கொடுக்க நிச்சயம்செய்யப்பெறின், அவ்வாக்குத்தத்தம் தவறினால், அத்தவறுதலுக்காகக் கடுமையானதண்டனை விதிக்கப்பெறுதலுண்டு. அதனால், அவர்கள், அப்படிப்பட்ட வாக்குத்தத்தத்தினின்றும் தவறுவதில்லை.

பெண், தன்கணவன்வீட்டுக்குப்போய்க் கணணீர்துடைக்கும் ஸம்பரதாயத்தை அதுஷ்டிததபிறகு தன்னுடையகணவனுலமைத்து வைக்கப்பெற்ற ஆஹாரத்திற பங்குபெறுவதுண்டு. இதன்பின் அப்பெண் மஞ்சளை முகத்திறபூசிக்கொண்டு மூன்றுநாள் தன்கணவன்வீட்டிலிருக்கிறாள். அப்போது, அவளிடத்தில், பெண்மக்கள் மட்டுமே அனுசிப்பேசமுடியும். இதன்பிறகு, இப்பெண் ஸமுத்ர ஸநாநம்செய்து தன்னுடைய தோழிகளுடன் கூடிக்குலாவிப் பேசிச் சிறித்து விளையாடிப் பின் சிறிது மீன்பிடிக்கிறாள். பிஜியச்சிறுமிகள், மீன்பிடிப்பதிற கைதேர்த்தவர்கள். மீன்பிடித்துத் தன்கணவனுக்கும் அவனுடைய நண்பர்களுக்குமுபயோகமாகுமாறு, இப்பெண் அன்று தானே சமயல்செய்கிறாள். சமயலமுடிந்துசித்தமானபின் பெண்ணின் கணவன், தான் முதன்முதல், தன்னுடையமனைவியின்முன்தோன்றின தேங்காயெண்ணெய்ப்பூசியகோலத்துடன் தன்னுடையநண்பர்களுடன் செல்ல இதுவரையில் இருவரும்பூண்டமணக்கோலத்தை மிகவுமெள்தில் மாற்றுகிறார்கள். அப்போதே இமமணமகள் தன்வீட்டிலுயல் களைப்பார்க்க ஆரம்பிக்கிறாள். தன்னுடையகணவனுக்கும், அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், அவள் அன்றையதினம் உணவு அளிக்கிறாள். பின் சிலநாள்கள், உபவாஸமிருநது, அவர்கள் தாமததியத்தை ஒழுங்காய் நடத்துகிறார்கள். இதே பிஜியத்திவார் கலியாணவிஷயத்தில் அதுஸரிக்குமுறை.

அரபியாதேசத்தில் விதவைகள் மறுமணம்புரியும்போது, அதுஸரிக்கும் விவோதமானமுறை கவனிக்கத்தக்கது. அரபியவிதவை மற்றொருவனை மணம்புரிய நிச்சயித்திருக்கும் முந்தையநாளன்று, தன்னுடைய இறந்தகணவனுடைய கல்லறைக்குப்போகிறாள்.

அங்குச்சென்று அவன் தன்மேல் அஸ்திரையகொள்ளாதிருக்குமா
றும், மனம்நோகாதிருக்குமாறும், ஸமாதியிலிருக்கும்புருஷனை 'மன்
றாடி, முழங்காவிட்டு வேண்டிக்கொள்கிறான். 'தன்செயலுக்காகத் தன்
கணவன் ஒருவேளைகோபிப்பானே என்னும் கவலைகொண்டு, பய
முற்றவளாகையால், அவனுடைய கோபசமனார்த்தம் தன்னுடன்
கமுதைமேல் நீர்ச்சித்தையில் நீர்கொண்டுபோய், அதனைத் தன்
னுடையவேண்டுகோளுக்கப்பற்றம் அவன்ஸமாதிமேலுறறி நனைக்கி
றான்.

நியூகினிக்கு(New Guinea) உததரபாகத்திலிருக்கும் இயற்கை
வனப்பிற்சிமந்த நியூப்ரிடன் (New Britain) என்னும் பெருந்தீவில்,
நரமாம்ஸபகூணிகள் நிறைந்திருக்கிறார்கள். அதேதேசத்தவர்களுள்
நடக்கும் கலியாணமுறை, கவனிக்கதக்கது. இதீவின் ஸுவதேசி,
தான் தனிமையாயிருந்து காலங்கழிப்பதில் அலுப்புற்றானால்
ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம்செய்துகொள்ளநினைக்கிறான். தன் எண்
ணததைத் தன்னுடையநனமையைக்கோரின தன் தந்தைக்கோ,
தாய்க்கோ, தெரிவிக்கிறான். தாய்தந்தையற்றவன், தான்மணக்க
விரும்பிய பெண்ணைப்பற்றித் தன் தலைவனுக்குத்தெரிவிக்கிறான்.
அப்படித் தெரிவித்ததின்மேல் அவன் மாங்கனடர்ந்தபுதருக்குள், பிர
வேசிக்கிறான். ஊரிலுள்ள அவனுடைய சிநேகிதரையுள்ளிட்ட எல்
லோரும் அப்பெண்ணின்விட்டிறகுச்சென்று அப்பெண்ணின் தாயா
ருக்குத் தாம்வந்தகருததைத்தெரிவித்துத் தாம் பெண்ணின்பொருட்
டுக் கொடுக்கவிரும்பும் கிரயப்பொருளையோ, பரிசையோ தெரிவிக்கி
றார்கள். கீழ்நாட்டு அடிமைவயாபாரத்திலுள்ள கிராக்கிகளெல்லாம்
காட்டப்பெற்றுக் கடைசியிற பெண்ணின்பெற்றோர் தாம்விரும்பிய
படி பரிசுவிஷயத்தைப்பற்றி ஏற்பாடுசெய்துகொள்கிறார்கள்.

கலியாணதினத்தன்று மணப்பெண் தன்னுடையதாதிகள் பருது
வர்க்கத்தார்புடைசூழத் தான்மணக்கவிரும்பும் மணமகன்விட்
டிறகுப்போய் அங்கே இவர்கள்யாவரும், மருஷ்டான்னபோஜனம்
பண்ணுகிறார்கள். விருதுணடிமுடிந்தபிற்பாடு, அங்குப் பெண்க
ளெல்லாமசேர்ந்து கும்பியடிக்கும் ஆட்டமநடத்த, அந்நடனத்
தில் இம்மணப்பெண் ஒருமுகியமான நடனஞ்செய்வாள். இந்நட
னம் முடிவானதும், பெண்ணைச்சேர்ந்தவர்கள்யாவரும் மணமகனோ

அங்குவிட்டுத் தத்தம்விடுசேருகிறார்கள். இக்காலங்களிலெல்லாம் மணமகன்சென்ற காட்டின்புதரிற்போ யவனைவரவழைப்பதற்கு மனிதர்கள் செல்லுகிறார்கள். காட்டிற்போ யவன் தனிமையைசுழியாது, அக்காட்டில் இங்குமங்கும் அலைந்து கடைசியிற் காட்டின் உட்பாகத்தில் தன்னையறியாமற்சென்று அங்குள்ள துஷ்டமிருகங்களாகிய சிங்கம், புலி, சி மூ த்தை முதலிய ஜந்துக்களுக்காவது தன்னைப்போலொத்த காட்டுமனிதனுக்காவது இரையாவதுமுண்டு. அநாகரிக ஜாதியாரின் இக்கலியாணவழக்கம், பிராணஹானியில் முடிவதுமுண்டு. கேஷமமாய் நாவெந்து அம்மகன் தான் இச்சித்த பெண்ணை மணப்பதுமுண்டு.

இச்சாதிபார் மனைவியைக் கணவனுடையவெஸாததே என்று மதித்து, அவளுடைய உயிர்போலும் கணவனுக்கு அதிகாரமகொடுத்திருக்கின்றார்களாம். ஒரு ஜாதிவிட்டு, மற்றொருஜாதியில் மணந்துகொள்ளுவதைப்பற்றி, இதேதேசவாசிகளுள், கண்டிப்பான சட்டதிட்டங்களுண்டு. இத்தீவாரில், ஒவ்வொரு ஜாதியிலும் இரண்டுபிரிவுண்டு. அவ்விருபிரிவில், ஒருபிரிவினிருப்பவன் அதே பிரிவினிருப்பவரோடு ஸம்பந்தமசெய்துகொள்ளக்கூடாது. பொதுவாய், அத்தீவின் ஆண்பிள்ளைகள், தம்மினின்றும, அந்நியஜாதிப்பெண்களைத் திருடியோ, விலைக்குவாங்கியோ, மணம்செய்துகொண்டிடுகிறார்கள். கலியாணமசெய்யுமவயதுவந்தபெண்ணின் விலை இரண்டுபங்காற்றது. அப்பெண்ணின் தாய்தந்தையருக்குக் கொடுப்பது, ஒருபங்கு. அச்சாதியின் தலைவனின் அநுமதிக்காக அவனுக்குக்கொடுப்பது மற்றொருபங்கு. ஜாதித்தலைவன் அநுமதியின்றிக் கலியாணம்நடைபெறுவதேயில்லை. ஜாதித்தலைவன் அநுமதியின்றிக் கலியாணமசெய்துகொள்ளும்பெண்ணைதலைவன், அத்தேசவாசிகளின் சட்டப்படி தந்தலையை இழப்பான்.

பெண்களுக்குப் பணங்கொடுத்தது மணம்புரிவதென்பது, க்ளோவீஸ் (Clovis) காலம்முதல நடைபெறுவருகிறது. க்ளோவீஸ் க்ளாத்தில்ட் (Clothilde) என்னுமரானியை மணந்தபோது, அப்பெண்மணிக்காகச் சிறிது தனமகொடுத்தான். ஆகையால், அன்று முதல் இன்றுவரையில், பிரான்ஸ்தேசத்தில் அம்மாதிரி பெண்களுக்குப் பணங்கொடுப்பது, வழக்கத்தையொட்டியது என்றுவழங்குகிறது. ஆனால், ஸம்பந்திகளின் ஏற்றத்தாழ்வான அந்தஸ்தைப்பொறுத்து, அவர்களுள், கொடுத்துவாங்கும் பணத்தொகையின் அளவு ஏற்படுகிறது.

முன்காலத்தில் இம்மாதிரியானவழக்கம், இங் சிலாந்திலும் இருந்துவந்தது. மணமகளோ தனக்காகக் கொடுக்கவிருக்கும்பணத் தைவாங்கத் தன் முதுகிற் சித்திரித்த அழகான பண்ப்பையைத் தாங்கிப்போவாள். அப்பை மணமகளைச்சேர்ந்தவர்களாற் கொண்டு போகப்படுவது முண்டு. இதனையே சீதனமுட்டை என்று சொல்லுவது. (Dow purse = Dowry) இம்மாதிரியான சீதனம் நாட்டுப் பாகங்களில் இன்னும் வழக்கத்திலிருந்துவருகிறது. இதனாலேயே ஸ்திரீகள், தம்முடைய பெற்றோர்களிடமிருந்தும் பெறும் தனத்தையோ, நகையையோ சீதனம் என்கிறார்களபோலும்.

இத்தீவில பெண்கள், எப்போதும் புருஷர்கண்ணில் படுவ திலலை. இவர்கள் உடுக்கும் உடை கீழ்நாட்டையொத்ததுதான். துருக்கியிலும் ஆர்மீனியாலிலும் பெண்கள் புருஷர்கள்பார்க்க வெளியிலவராமலிருப்பதுதான் தேசாசாரம். தம் தேகாத்யந்தம், ஸ்திரீகள் போர்வைபோர்த்து, மூடிக்கொணடுவியிவதனால் அவர்களின் கிட்டினபந்துக்கள்கூட அவர்களின் அலங்காரங்களைப்பார்க்கமுடிவ திலலை. மணமகனாகநிச்சயிக்கப்பட்டவன்கூடத் தாலிகட்டும்வரையில் தன் மனைவியைக் கண்ணெடுத்தபுபார்ப்பதுகூடஇல்லை. இம்மாதிரி யானபோர்வையினாற்போதரும் பயனைப்பற்றி, ஒரு சிரிக்கத்தக்க கதைசொல்லுவதுண்டு.

[ஒருவன் தன்மனைவியைப்பார்த்து “ஏ” பெண்ணே நீ உன்னுஷ்டப்படி உலகத்திலுலாவலாம் என்று நான் உனக்கு உத்தரவு கொடுத்துவிட்டேன்” என்றுசொல்ல, தன்மனைவியைப்பார்த்து அவன் அப்படி ஏன்சொன்னான் என்று பிற்ர்ச்சங்கிக்க அவள் அழகாயிராததனால் அவளைவிரும்பத் தனக்கு மனமில்லையென்றாலும் இதனால் அழகுள்ளபெண்கள் தம்கணவனன்றிப் பிறர்தம்மைப் பாராதிருக்குமித்தமாகத் தம்மை மறைத்துவைத்துக்கொள்வதற் கென்றே இப்போர்வை ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்று தோன்றுகிறது.]

துருக்கியின்கலியாணவழக்கம் ஆராயத்தக்கது. மணமகனாக் குரிய பொருளையும் மணமகனுக்குரிய வருமானப்பொருள்களெல்லா வற்றின்நிலையையும், பத்திரமொன்றில்வரைந்து ஸம்பந்திகளிருவுரும்கையெழுத்திட்டு, மற்றும் நண்பர்கள் கையெழுத்திடக் கலியாணம்

முடிவுபெறலாகும். ஒரு துருக்கியன் நியாயப்படி, நாலுமனைவியரையும் அடிமைப்பெண்களில், நால்வர்வரையிலும், மணம்புரியச், சட்டமிருக்கிறதாம். தன்னுடையமனைவிக்குச் சீதனமாகப் பொருள்கொடுக்கக் கணவன்கடமைப்பட்டவனாயினும் அது பெற்றோர்களின் இஷ்டத்தைப் பொறுத்திருக்கிறதாம். கலியாணத்திற்குமுந்திப் பெண்ணின்பெற்றோருக்குக் கணவனால், சீதனமாகச், சிறிது திரவியம், கொடுக்கப்படுகிறதாம். இத்திரவியம், கலியாணசெலவில் உபயோகமாகிறதாம். அதிற் சிறிதுபாகம், பெண்ணின்தோழிகள்பெற்றுச் சிலநிபந்தனைகளின்பேரில் வைத்துக்கொள்வார்களாம்.

இத்தேசத்தில் மணமகள் கலியாணத்திற்குமுந்தி ஸ்நானம் செய்யப்போம்போது ஒரு அபூர்வமானவழக்கம் அதுநீடானதிலிருக்கிறது. முன்னாலீவட்டிகள் வரிசையாய்ச்செல்ல மணமகள் தந்தலையினை ஒருவாறுகட்டிக்கொண்டு, வீதியிற்செல்லுகிறாள். கலியாணதினத்தன்று மணமகன் மணமகள்வீட்டிற்குச் சிலரை அனுப்பி, அப்பெண்ணினைச்சேர்ந்தவற்றையெல்லாம் எடுத்துப் பகிர்ங்கமாய்த் தன்வீட்டிற்குக் கொண்டுவருமாடிசெய்ய, மணமகளும், தன்னுடைய பந்துவர்க்கத்தவரும், தன்னுடையஸாமான் வண்டியும் பின்தொடரத் தன் புக்ககம்புகுகிறாள். அப்போது அந்த ஊர்கோலத்திற் கலந்தவர்களில் அவளுடைய கிட்டின உறவினர் பலரும் துக்கக்கோலத்தைக்கொள்கிறார்கள். ஜெப்தாவின்பெண் லிஷ்யமாய் (Jeptha's Daughter) க்கொண்ட துக்கக்கோலம், பைபிளில் (Biblical allusion) இருப்பது, இங்குக் கவனித் தமைத்துக் கொள்ளத்தக்கது. இப்பெண்மணி, புக்ககம்செல்லும் ஊர்கோலத்தில், தான்கண்ட எவரையும் தலைகுனிந்து வணக்கம்செய்து, மரியாதைசெய்துசெல்லவேண்டும். இச்சமயமே பிறரைப்பார்த்து, இவள் தன்வணக்கத்தைக்காட்டி ஸமயம், கலியாணநியாயங்களில், துருக்கியில், மற்றொருவிதமுமுண்டு. அவர்கள், இறந்தவர்களைக்கூடக் கலியாணம்செய்துகொள்வதுண்டாம், ஜீவதசையிலுள்ள தன்மனைவியின்சகோதரிகளைக்கூட, ஒருபுருஷன் கலியாணம்செய்துகொள்ளலாம். ஆனால், அவர்களில் முத்தவன்முதலாக, வரிசைக்கிரமமாய் மணங்கவேண்டும், ஒருபுருஷன் இரையவனைமணந்திருப்பானாயின், அவன், அந்தவம்சத்தில், வேறுமொன்றை மணக்கக்கூடாது.

ருஷியாவிலும் ஒருஅதிசயமான வழக்கம் விவாககாலத்தில் அதுஷ்டாணத்திலிருந்துவருகிறது. கிராமந்தரகலியாணங்களில், மணப்பெண்கள் கலியாணத்தின் உறுதிப்பாட்டிற்குக் கோயிலுக்குப் போய்வந்ததும் தங்களுடைய அழகிய சுருட்டையிரின்பாகங்களிற் சிறிது துண்டித்துவைக்கிறார்கள். அத்தேயத்தினர், அம்மாதிரி துண்டிக்கப்பட்டதற்காக ஒரு துக்கப்பாட்டுப்பாடுகிறார்கள். பொன் மயமான வளைவான மயிரின்பாகம் வெட்டுண்டு பிரிக்கப்பட்டதாக ஒருதுக்கப்பாட்டைப் பாடுகிறார்கள். கலியாணகாலத்தில் ஆசார்யர், கோயிலில் ஒரு ரோட்டியை ஒதுக்கொடுக்கிறார். அவர்கள் இருகைகளையும் சேர்த்து, ஒருமித்து, எப்போதும் ஸுகமாய் ஜீவிக்கவும், விட்டைச்சேர்ந்தகாரியங்களை ஒழுங்காய்க்கவனிக்கவும் உபதேசிக்கிறார். கலியாணம் பண்ணிக்கொண்ட சுகமானகாலங்களிலும் துக்கம் ஸம்பவிப்பது ஸஹஜம். துக்கம்கலவாத ஸந்தோஷமில்லையென்றதை ஸ்சிப்பிக்கும்படியான மாலையொன்றினையும், அவர் அத்தம்பதிகளுக்கு அணிவிக்கிறார். கடைசியாக ஒரு நல்ல ஆசீர்வாதம்செய்கிறார். பிறகு ஆசார்யர், அத்தம்பதிகளின்சேஷமத்தின்பொருட்டு, ஒரு அழகியமரப்பாதிரத்திலிருந்து, திரவப்பொருள் ஒன்றினை அருந்துகிறார். இம்மாதிரியே தம்பதிகளு மருந்தியபின் கணவன், தன் பாதிரத்தைத் தன் காலின்கீழ்ப்போட்டுமிதித்து, “எங்களிருவருள்ளும் துன்பத்தையும், மனஸ்தாபத்தையும் வருவிப்பவன் இக்கதியாகுக” என்று சொல்லி உடைக்கிறான். இப்படி கலியாணம்முடிந்து, தம்பதிகள் விட்டுக்குப்போனதும், கணவன், தன்மனைவியைத் தன்கார் (Boots)செருப்பைக் கையில்எடுக்கச்சொல்லி, “ஒரு கையிறசாட்டையும், மற்றொருகையிற் பணமும் இருக்கின்றது” என்று சொல்லுகிறான். இதுவிரிந்து அவன்மனைவி “அனைக்க ஒருகை, அடிக்க ஒரு கையுள்ளது”; ஆதலின், ஜாகிரதையாயிருந்து குடித்தனம் செய்ய வேண்டியது என்று அறிந்துகொள்ளவேண்டும் போலும். இம்மாதிரியாய் ருஷியாதேசத்தின்வழக்கம் இருக்கின்றது.

ஸ்வீடன்தேசத்துக் கலியாணவழக்கம் ஒருவிதமானது. மணமகள், மணமகனின்முன்னால், தன்வலதுகால்க் கோயிலின் பவிபீடத்தின்மீதுவைத்தால், சிக்கிரத்தில் அவள் உன்னதஸ்திதிக்குவருவாள் என்பது, ஸ்சுகமாகும். கலியாணதினத்தன்று, கணவன் பார்க்கு

முன்னரே அவனை மணமகள் முதலிற்பார்த்துவிட்டால், கணவனின் அத்தயந்தப்பிரியத்திற்குப்பாத்ரமாவாள் என்பதும், அந்நாட்டாரின் கொள்கை.

யூததேசத்து (Jewish Custom) வழக்கம், தம்பதிகள் இருவரும் கலியாணதினத்தன்று ஒரேபாதகிரத்திற் பானமருந்துவதும், அதனை உடனே, உடைப்பதுமாம். அப்படி உடைப்பதுவே இப்புண்மையான உலகின ஸுகஸௌக்கியங்களுள்லாம், நிலையற்றன, அழிந்துவிடத்தக்கன எனபதைக்காட்டுமாம்.

கோரியா, ஜப்பான்தேசங்களிற்பெண்கள், கலியாணமானவர்கள், ஆகாதவர்கள், என்று அவர்கள் தலைப்பின்னலினின்று அறியலாம். இந்தியாபோன்ற கிழைநாடுகளிற பெண்கள் உடையினின்றே இதனை அறியலாம். இளம்வயதுள்ள கலியாணமாகாதவாஸிபன் கோரியாவில் வெறுநதலையுடன் முதுகின்பின்னால் ஒருசுருட்டைமயிர் தொங்குமாறுபோவான். அவன் கலியாணமபண்ணிக்கொண்டதும், தலைமயிர் நன்றாகக்கட்டப்பெற்றுத் தலையின்மீதேறும். தங்கள் குறுப்புமயிரின் அழகும் பருமனும் குறைநதுபோகாவண்ணம் பார்த்துக்கொள்வதிற கோரியாதேசத்தவர், இந்துதேசத்தவர்முதலியோர் ஜாககிரதையுள்ளவர்கள். மயிர் நிறைய இருக்கிறது என்றுகாட்டுவதற்காகப்பொய் மயிர்களைப்போன்ற சவரியை உபயோகப்படுத்துவதுண்டு. கோரியப்பெண்கள் பொய்மயிர்களை உபயோகப்படுத்திக் கட்டுகள்கட்டித் தலைமேல் ஊசிசெருகி ஜாக்ரதையாய்வைத்துக்கொள்வதுண்டு. கோரியாவில் ஏழைகள், தங்கள் தலைமயிர்களைத் தலைமுண்டாசுக்கட்டிக் கொள்வதுபோல், தலைமீது சுருட்டிவைத்துக்கொள்வதுமுண்டு.

வீ. சுப்ரமணியபிரியர்.

தமிழ்ப்பண்டிதர்,

முனிசிபல்ஹைஸ்கூல், மாயூரம்.

புத்தகமதிப்புரை.

1. நம்முடைய கடமைகளும், ஜோம்னியின் கோடுமையான செய்கையும்:—(ராஜத்தின்தேளிபொருட்டிபம்—2.) இச சிறுபுத்தகம், உறந்தை கி. ராஜகோபாலன் என்பவராலெழுதப்பெற்றது. இதில் நம சிறுவர்களும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய சில அரசியல்முறைகளையும், அவற்றிலுள்ள நன்மைகளையும் விவரித்திருப்பதுடன், மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம், அரசன் இவர்களிடத்து விசுவசிப்புடனிருக்கவேண்டு வது நமதுகடமையென்றுபோதித்திருப்பது திருப்திகரமாயிருக்கிறது. இதன்விலை அணு 2.

2. வில்லியம் எவர்ட் கிலாட்ஸ்டன் சரிதம்:—இது கும்பகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூல் உபாத்தியாயராயிருந்த கே. வேங்கடராமையர் பி. ஏ. அவர்களால் எழுதப்பட்டது. இது உலகப்பிரவித்திபெற்ற கிலாட் ஸ்டன் பிரபுவினுடைய ஜீவியசரித்திரத்தினைசுருக்கமா யவரது ஒழுக்க வழக்கங்களையும், குணவிசேஷங்களையும் தமிழ்மக்கள் நன்குணருமாறு தெளிவாயெழுதப்பெற்றிருக்கிறது. இதன்விலை அணு 8.

3. பெண்கள் நீதிவிளக்க வினாவிடை:—இது மயிலாப்பூர்க் குப்புலாயியாகரா லெழுதப்பட்டது. இதில் இந்தியப்பெண்மக்களுக்க குரிய பொழுதுக்கவழக்கங்களையும் கற்புநிலைமுதலிய கடமைகளையும் பற்றிப் பிராசினமுறையைத்தழுவி யுகதியுகதமாகவும், சாஸ்தரஸமமத மாகவும் வினாவிடைநடையில் விளக்கி யெழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதன் விலை அணு 4.

மேற்கண்டபுத்தகங்கள் வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க் கெழுதிப் பெறலாம்.

4. காதல்வேற்றி:—இது, வி. பி. கிருஷ்ணஸ்வாமி பி. ஏ. அவர்களால் எழுதப்பட்டதொரு சிறிய தமிழ்நாவல் இதில் ஒருபெண் தனது மனைசுகுபிடித்தவாஸிபனை விவாகமசெய்துகொண்டதாகக் கதையைக்கற்பித்தது, கணவருக்கடங்காதமனைவியரியலபும, மனைவிகட் கடங்கிய கணவர்களரியலபும, பிறவும வேடிக்கையா யெழுதப்பட்டுள் ளன. இதன்விலை அணு 4. ஜனாபிமானியின சந்தாதார்களுக்கு மாததிரம அணு 3. வேண்டுவோர் ஜி. ஏ. வைத்யராமன் அண்ட் கம்பெனி, 3—4 கொண்டிசெட்டிதெரு, மதராஸ். என்று எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பத்திராதிபர்

விளம்பரம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தினின்றும் மாதந்தோறும் பிரசுரமாகும் “செந்தமிழ்” ப்பத்திரிகைக்குப் பெரும்பான்மையும் தமிழிலக்கிய இலக்கணவிஷயங்களும், தமிழ்நாட்டுப் புராதனசரிதங்களும், சாஸனங்களும், வடமொழியினும் ஆங்கிலத்தினும் தமிழிற்கு வேண்டுவனவாகக்கருதப்படும் சாஸ்திரமொழி பெயர்ப்புகளும், ஒன்றையொன்றிகழாச்சமயக்கொள்கைகளும், தமிழின் அருமைபெருமைகளைக்காட்டும் ஆராய்ச்சிவிஷயங்களுமாகிய விஷயதானம்செய்வோர்க்கு, ‘செந்தமிழ்’ ப்பக்கம் 1-க்கு வியாஸத்துக்குத்தக்கவாறு 8 அணு முதல் 2 ரூபாவரை ஸம்பாவனை கொடுக்கப்பெறும். இந்த ஸம்பாவனை வியாசங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுப் பிரசுரமானபிறகே எழுதியநிருபருக்கு அனுப்பலாகும். ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத விஷயதானங்களை நிருபர்களுக்குத்திரும்பத் தேவையாயிருந்தால் அவர்கள் தபாற்செலவிலேயே அனுப்பப்பெறும்.

B. இராஜராஜேஸ்வர ஸேதுபதி,

அக்கிராசநாதிபதி,

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.

1915-ஸ்ரீ அக்டோபர் 23உ

காலை 9-மணிக்குடந்த மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
காரியதீர்வாஹஸபையில் முடிவுசெய்யப்பட்ட
தீர்மானங்களின் விவரம்.

1. மாட்சிமைதங்கிய இராமநாதபுரம்ராஜா ஹிஸ் ஹைனெஸ்,
பா. ராஜராஜேஸ்வரசேதுபதியாகிய முத்தராமலிங்கசேதுபதியவர்
கள்—அக்கிராசநாதிபதி.

2. மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ கான்பகதூர் H அப்துல்சபான்சாஹிப்
அவர்கள்.

3. „ R. இராகவையங்கார் அவர்கள்.

4. „ V. S. இராமஸ்வாமிசாஸ்திரியவர்கள்,
B. A., B. L.

5. „ T. N. சந்திரராஜ ஐயங்கார் அவர்கள்,
B. A., B. L., (கௌரவகாரியதரிசி.)

இவர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

தீர்மானங்கள்:—

I. (1) மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ T. இராமஸ்வாமி ஐயங்கார் அவர்கள்,
தமிழ்ப்பண்டிதர், குலூர், கோயம்புத்தூர்ஜில்லா.

(2) „ K. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்கள், M.A.,
Apprentice-at-law, மைலாப்பூர்.

இவர்களைச் சங்கத்தின் அங்கத்தினராக அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

II. 1915ஸ்ரீ ஆகஸ்டு, செப்டம்பர்மாதங்களின் வரவு செலவு
கணக்குகள், வாசித்து அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

III. கல்வி அபிவிருத்திவிஷயமாய்ச் செய்யவேண்டிய காரியசம் பந்தமாகத் தொல்காப்பியச்செய்யுளியலும், பழநிமாழியும் இவ்வருஷம் அச்சிடுமபடிக்கும், தமிழ்நாவலர்சரிதை, நீலகேசி இவற்றையும் கூடியமட்டில் அச்சிடவும் தீர்மானம்.

IV. சங்கமகலாசாலைமாணவர்கள் படித்தபின் கலாசாலையை விட்டு நீங்குமகாலத்தில், அவர்களபெற்றுக்கொண்ட புஸ்தகங்களைக் கலாசாலைத் தலைமையுபாத்தியாயரிடம் ஒப்புகித்துவிடவேண்டியதாகத் தீர்மானம்.

V. சங்கமாபிஸ டிரெடிஸ் மெஷீனுகுப் புதிதாகச் சக்கரம் ஒன்று வாங்கவேண்டியவிஷயம் கமிட்டி பிற் கொண்டு வரவேண்டியது அனாவசியமென்றும், பிரசிடெண்டு அவர்களும் காரியதரிசிகளும் பைசலசெய்யவேண்டியவிஷயமென்றும் தீர்மானம்.

B. RAJA RAJESWARAN,

President,

23—10—15.

Madura Tamil Sangam.

இ - ள்) தனை விறகோ - பாசமாகியவிலங்கைவிட்டு நீங்கினர்விரும்பும் மாறென்னுந்திருநாமத்தையுடையவன்வெற்பி னிடத்து வானின்றோன்று மிந்திரதனுப்போன்றதுதலையுடையீர்! உங் களமுன்றிலின்கண், சங்குவனைவிறகவோ? மன்மதனம்படுக்க - (இது கடை) என்னிடத்துநிலைபெற்றவிருப்ப மெனதறிவையகப் படுத்தாநிற்ப, வளைவிறகோ - வளைகருங் கருபபுவில்லையுடையபகை யாகிய, மன்மதனம்படுக்கவோ - காமன்றொடுக்கும் பூப்பாணங்களை றுமதுகுழறகணியும் மாலையாகத்தொடுக்கவோடுவன்றவாறு, ஓகா ரம் முதலு மீறும் வினா, இரண்டாவது அசை, கோ - பகை, பகுதி- குறையுறவுணர்தல் துறை - குறையுற்றுநிறமல்; பணிவிடைகிளத் தலுமாம்.

கார்வானமால்வரையாக்கட்டுரைகூறொருவன்
சூர்வாரணத்தானபொறசூழியிறைறேற்றஞ்சார்
சூர்வாரணத்தானபொற்சூழியிறைறேற்றஞ்சார்
போர்வாங்குசேயகலானபூம்புனமென்செய்வதே. (740)

இஃ திடையீரடியு முற்றுமடக்கு

(இ - ள்) கார்வான..... .ஒருவன் - திருக்கார்வானத்துத் திருமால்வரையினுள்ளாய்! ஒருவன் கட்டுரையுங்கூறுகின்றிலன், சூர்வாரணத்தான - பகைவர்க்குளோயைச்செய்யுங் கோழிக்கொடி யனுமாய், பொறசூழியிறைறேற்றஞ்சார் - பொன்னிறைசெய்த முகபடாத்தோடும் பெருமைபெற்ற, சூர்வாரணத்தான் - அஞ்சாத யானையையுடையனுமாய், பொறசூழியிறைறேற்று - பொ வி லு பெற்ற சரவணப்பொய்கையினிடத்துப் பிறக்கப்பட்டவனுமாய், அஞ் சார்போர்வாங்குசேய் - சத்துருக்கள்போரைநீக்கும் முருகனையான், பூம்புனமகலான்-பூவையுடையபுனத்தைவிட் டகல்வதுஞ்செய்கின்றி லன், என்செய்வதே - இதற் கியான்செயத்தருவ தியாதென்றவாறு, கட்டுரை - அழகியவுரை, வாங்கும் - நீக்கும், ஆல் அசை, பகுதி- குறைநயப்பு, துறை - குறிப்பறிதல்.

ஒருத்தல்வெறபுடையானும்பர்த்துற்று

வருத்தமன்கடன்மாவனமேபுக

லருத்திரான்மலர்கொய்தறலாடியோ

வருத்தமன்கடனமாவனமேபுகல்,

(741)

இஃ திரண்டாமடியுமீறறடியு முற்றுமடக்கு.

(இ-ள்.) ஒருத்தல்வெறுபுடையான் - அத்திகிரியினையுடையான், உம்பர்துறறுணுவருத்த - தேவாகளபொசிக்கு மமிர்த்தையுண்டாக் குமபடிக்கு மனகடல - நிலைபெற்றகடலிற கடைந்துபிறந்த. மா - திருமகளே ! வனமேபுகல் - புனலேபுகவிடமாகிய. அருத்திரான் மலர்கொய்தறலாடியோ - கண்டாவிரும்பும பருவமலர்களைக்கொய்தோ? புனலாடியோ? அன்றியாதானோ? வருத்தமன்கடன் - உனது திருமேனிக்குத் தளர்ச்சியெய்தியமுறை. மாவனமேபுகல் - பெருமை பெற்ற அன்னம்போலுநடையினையுடையாய் ! கூறுவாயாகவென்ற வாறு. துறறுணு வினைதொகை வருத்த - உண்டாக்க. மா அண்மைவிளி. வனம-தண்ணீர்; நந்தவனமுமாம். புகல்-புகலிடம். அருத்தி - விருப்பம், நாணமலர் - பருவமலர். ஓகார மிரண்டிடத்துங் கூட்டுக, கடைநதென்பதும், திருமேனியென்பதும் முதலாயின சொல்லெச்சம். பகுதி - முன்னுறவுணர்தல், துறை - வாட்டம் வினாதல். இவையாறு மீறடிமுழுதுமடக்கு.

இனி மூன்றடிமுழுதுமடக்குவருமாறு:—

காவியங்கணல்லார்படிகாவிரி

காவியங்கணல்லார்படிகாவிரி

காவியங்கணல்லார்படி காவிரி

வாவியும்புடைசூழரங்கேசனென்மனத்தான்.

(742)

இஃ தீற்றடியொழித தேனைமூன்றடியு முற்றுமடக்கு.

(இ-ள்.) வாவியும் - வாவிகளும், விரிகாவியங்கணல்லார்படிகாவிரி - மலர்ந்தநிலோற்பலம்போலும் அழகியகண்ணையுடையமகளிர் புனல்குடையுங் காவிரியும், விரிகாவியங்கணல்லார்படிகா - அறு முதலியநாற்பொருளுங் குறைபாடின்றிப்பரந்தகாப்பியங்களை நல்லோ ரிருந்துகற்பனசெய்யுங்காவும், படிகா-ஊரைக்காக்கப்பட்ட. காவியம்-வாரினாகட்டித்தோளிறகாவியவாச்சியங்கள், அல் ஆர் கண்-இரவின் கண்ணாவாரிக்குமிடங்களும், புடை.....மனத்தான்-பக்கமெல்லாஞ் சூழப்படாநின்ற திருவரங்கேசனென்மனத்துளா நென்றவாறு.

இதனுள் சூழ், படி, படி, விரி, விரி என்பன இறந்தகாலமு நிகழ் காலமுங்கரந்துநின்ற பெயரெச்சவினைத்தொகையாய்பாடு. “எஞ்சு பொருட்கிளவிசெஞ்சொலாயிற, பிறபடக்கிளவாமுறபடக்கிளத்தல்” என்பதனா காவிரியும் காவும் அல்லார்கண்ணும் என்பனவற்றிற் குமமைகொடாராயினா. திணை - பாடாண். துறை - கடவுள்வணக்கம். பா - கவிததாழிசை; என்னை? “அந்தடிநீண்டிசைப்பிற், கடிதலில் லாக்கவிததாழிசையாகும்” என்பவாகலான். (செய்யுள்) “வாள்வரி வேங்கைவழங்குஞ்சிறுநெறியெங், கேள்வருமபோதினெழால்வாழி வெண்டிங்காள், கேள்வருமபோதினெழாலாய்க்குறையிரோ, நீள்வரி நாகதெயிறேவாழிவெண்டிங்காள்” என ப திற் கா ண் க. இது விதலையாபுப்பொருள்கோள. “அணியுமமிழ்தும்” என னும்பாட் டில் மின் னும், பணியுமபுரைமருங்குறபெருநதோளிபடைக்கணகள், பிணியுமதற்குமருநதும்பிறழ்பிறழ் என்பதனாலிக.

ஆமோதமுநதுவரிவண்டுகணீர்

தாமோதரன்றஞ்சையர்க்கோதிலவண்டேன

ஆமோதமுநதுவரிவண்டுகணீர்

ஆமோதமுநதுவரிவண்டுகணீர்.

(743)

இது முதலயலடியொழித தேனைமுன்றடியு முற்றாமடக்கு.

(இ - ள்.) ஆம ஒதம் உநது உவரிவண்டு உகள நீர் - (இது முதலடிமுற்றும்) ஆக்கஞ்செய்வதாந திரை கரையிலெறியும் சமுத் திரத்திறசங்குதவழும் புனலையுடையவாசியில். வண்டேன் ஆமோத மும து - வளவியதேனையும், பரிமளத்தையுமுண்ணும், வரிவண்டு கணீர் - பாட்டையுடையவண்டுகளே நீர். மோதமுநது உவர் இவ் வண்டுகள் - என்னைப்பொர எனமுன்னெதிர்த (உவராகிய) காமனா ரும், இப்பஞ்சபாணங்களும் என்னைவருததுமிதனை தாமோதரன றஞ்சையர்க்கோதில - தாமோதரனது திருததஞ்சையிலுள்ளாராய தலைவர்க் குரைப்பிராகில். நீராம-(நாலாமடியீ ழும் முதலும்) உமக்கு லலதாமென்றவாறு. ஆம் - ஆக்கஞ்செய்யும். ஒதம் - திரை. உந்து- எறியும். உவரி - சமுத்திரம். வண்டு உகள் - சங்குதவழ். நீர் ஆரு பெயர். ஆமோதம் - பரிமளம். து - உண். “எஞ்சுபொருட்கிளவி செஞ்சொலாயிற, பிறபடக்கிளவாமுறபடக்கிளத்தல்” என்பதனால்

வண்டேனென்பது உம்மையில்சொல்லாய் முன்னின்றது. வரி - பாட்டு. வணடுகள்! அணமைவினி. உவர் முன்னிலைச்சுட்டுப்பெயர். வருததுமிதனையெனபது சொல்லெச்சம். பொருள்கோள் - மாட்டுமெப்பு. பகுதி - இரவுக்குறி. துறை - காமமிக்ககழிபடர்களினி.

நாகவரையானளியமலருளளா
 னாகவரையானளியமலருளளான
 பாகவதர்தம்பிரான்பாமாறனமபிரா
 னாகவரையானளியமலருளளான.

(744)

இஃ திறமயலடியொழித தேனைமூன்றடியு முறறுமடக்கு.

(இ-ள்.) புலவீரகாள' பாம்பையணியும் அரையையுடையசிவன, வணடுறுதலையுடைய தாமரையையிடமாகவுடைய பிரமன், பொன்னுலகினதெல்லையையுடைய இந்நிரன, கருணையையுடைய அழக்கற்றேரென்னு மிவர்களுளததிற குடிக்கொண்டிருப்பான்; (நளியமலருள்ளான். நாலாமடியீறு) செறிந்த அழகுகுடையோரைத திருவுளத்தானினையான; அவனயாரெனனில? பாகவதர்தம்பிரானாகிய பாமாறனுக்குததம்பிரானாகிய அததிகிரிநாதனெனறவாறு. புலவீர்காளென்னுமெழுவாய்முன்னிலை யெச்சம். அவனை மனமொழிமெய்களினினைந்து வாழ்த்திவணங்க அறமுதலியநாற்பொருளுமபயக்குமென்பது கருத்து.

சிலைறுதாலொழிதேடுதல்பார்கலா
 மலையுமாரமணியாவரிவளை
 மலையுமாரமணியாவரிவளை
 மலையுமாரமணியாவரிவளை,

(745)

இதுமுதலடியொழித தேனைமூன்றடியு முறறுமடக்கு.

(இ-ள்.) (நாலாமடியீறும முதலடிமுதலும்)வரிவளைசிலைறுதால-நாரினுலவரிவனவாய் வளையப்பட்ட விற்போலுறுதலினையுடையாய்! (முதலடியீறு மிரண்டாமடிமுதலும்) பார்க்கலாம அலையும் - பூமியைவளைக்குங் கடலும், (இரண்டாமடியீறும முன்றாமடிமுதலும்) அரிவளைமலையும் - குரங்குகள்குழப்பப்படப்பருப்பதும். (இரண்டாமடி

முன்றஞ்சீரிதுதி) ஆ - தம்மிடத்துண்டாக்ஷப்பட்ட. இரண்டா
மடியில் ஆரமணி, முன்றாமடியீற்று வரிவகை, நாலாமடியில் ஆரம்-
முத்தையும் மாணிக்கத்தையும் சங்குகளையும் சந்தனத்தையும்.
அணியா அணியா-அழகுபெற்ற அணிவனவல்ல. ஆகையால், நீபெற்ற
இவளு முனக கநீரமையளென்பதறியாதே தேடிப் பின்றொடர்ந்து
வருதல், (மலையுமார என்பவற்றை ஆரமலையுமெனப் பாடமாற்ற)
உலகியற்கு மிகமாறுபடுமென்றால், (முதலடி) தேடுதலொழி - தேடு
தலையொழிவாயாகவென்றவாறு. இதுவும் மாட்டுறுப்பு, இத
னுள்ளுஞ் சொல்லெச்சங்கள்வந்தனவுங் காண்க. பகுதி - உடன்
போக்கு. துறை - உலகியலுரைத்தல்.

ஆனகமலனயனத்தானத்தா
வானகமலனயனத்தானத்தா
வானகமலனயனத்தானத்தா
வானகமலனயனத்தானத்தா.

(746)

இது நான்கடியும் ஏகபாதமாக முற்றுமடக்கு.

(இ - ள்.) ஆல் நகம மல்ல நயனத்தானத்தா - ஆலந்தளிராசிய
பாம்பினை வளப்பதையுடைய திருக்கண்டியிலிடமாகவுடையவனே!
ஆல நகு அமலந்தது ஆன அததா - வெள்ளத்தினிடத்துமிளிர்நும
அழுக்கற்ற சங்கிருப்பானதிருக்கையையுடையவனே! ஆனகமலன்
அயன ந தானத்தா-உனதுந்தியிறேன்றின தாமரையானகிய ஆதிப்
பிரமணில்லையாக மீளவுமபெற்றளித்தகொடையினையுடையவனே! *
வான கமல னயன் - ஆகாயத்தாகிய கங்கையைத்தரித்தவனுஞ் சிவன்
மூதாதையே! நத்தானத்தா சிறப்புடையமுக்கியத்தானமாகிய பரம
பதத்தையுடையவனே! இடைசொல்ல ந-சிறப்புப்பொருட்டு.
(இரண்டாமடியில்) நய - எனனை ஆட்கொள்ளவிரும்புவாயாகவென்ற
வாறு. ஆல் ஆகுபெயர். நகம - பாம்பு. (விகாரம்) மல்ல இடைக்
குறை. நயனத்தானம் - துயிலனை. ஆல - வெள்ளம். நகு - மிளிர்.
அமலம் - அழுக்கற்ற ஆன - இருப்பான. (முன்றாமடியில்)
ந - இல்லை. ஒழிந்தனவு முரையிற்கொள்க. தனை - பாடான்.
துறை - கடவுள்வாழ்த்து.

(கஉ)

* இவ்வடிக்கு, ஆனகமலனயன நதது ஆன் அததா - பிரமன்விரும்பிக்
கவர்ந்த ஆன்வடிவெடுத்த அததனே! எனினுமமையும்.

264. ஒருசொலின்மடக்கலுமுளவெனமொழிப.

(எ - ன்) இதுவும் அம்மடக்கினதுபேதமுணர் - நறு.

(இ - ள்.) ஒருபாவினதுநான்கடியு மொருசொல்லானே முற்று மடக்குவதுமுண்டென்றுகூறுவர் பெரியோரென்றவாறு. யமயமக மென்பது மிது.

அரியாரியார
அரியாரியார்
அரியாரியார்
அரியாரியார்.

(747)

இஃ தொருசொல்லினுன்மடக்கல.

(இ - ள்.) அரியார் - யாவராலும் அளவிடற்கரியார். அரி ஆர்- சத்துருக்களுயிரைப்பருகும். அரியார் - சக்கிராயுதததையுடையார். அரியார் - பாம்பை மிக்க. அரியார் - சயனமாகவுடையார். அரியார்- ஏனமாக அவதரித்தவா. அரியார் - அனுமானையுடையவர். அரியார்- அவாயாரெனில்? அரியென்னுநதிருநாமததையுடையாரென்றவாறு. எனவே அவரோபரப்பிரமமாவாரென்பதூஉ மவரே முததிக்குவித தாவாரென்பதூஉ மாயிற்று. துறை - கடவுளவாழ்த்து. பா - குற ளடிவஞ்சித்துறை.

(கக)

265. பதத்தொடுபதமடக்குதலபதமடக்கே.

(எ - ன்.) இன்னும் அம்மடக்கினையே வேறுபடுததுக்கூறு கின்றது.

(இ - ள்.) ஒருசெய்யு ணைக்கடியாய்வருவதுணர் இரண்டடி யொருநோக்கமாகமடக்குதல் பாதமடக்கெனப்பெயர்பெறுமென்ற வாறு.

சக்கரநாகணைததகைததலத்தின
சக்கரநாகணைததகைததலத்தின
விக்கரைததென்குருகாமன்னேமவா
விக்கரைத்தென்குருகாமன்னேமவா.

(748)

இது முதலிரண்டடியுங் கடையிரண்டடியு முற்றுமடக்கு.

(இ - ள்) கடலிற்றுயிலும் பாம்பணையாகிய அழகிய இடத்தை யுடையவனே! சக்கரத்தையுஞ்சங்கையுந்தரித்த கையையுடையவனே! கரும்பினடியிலே அழகியசங்குதவழு மாக்கத்தோடு மின்பந்தரும் வாலிக்கரையையுடைய பொருளைத்தென்கரைக்குருகூர்க்குமன்னவ னே! என்னைக்காக்கவருவாயாகவென்றவாறு, துறை - இதுவுமது.

தரணிசூடையாவெழுமைவராக
முரணாரிவாமனனத்தன்முனபான்
தரணிசூடையாவெழுமைவராக
முரணாரிவாமனனத்தன்முனபான். (749)

இது முதலடியுமுன்றாமடியு மிரண்டாமடியுநாலாமடியு முற்று மடக்கு.

(இ - ள்) பூமியானது பிரளயத்துளரழ (அதனையெடுத்ததற்குத்) தோன்றும் அழகிய ஏனம்; பெருமையையுடைய நரசிங்கம்; வாமன ரூபமானவன்; பாஞ்சசன்னியததையுடையான்; கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகவெடுத்தநிமிரு மிடுக்கினையுடையான்; (இதன் கண் முன்பான் என்னு மிரண்டாமடியினிறுதியைச்சேர்க்க.) பஞ்ச பாண்டவர்களுள்ளத்துக்குமாறுபாடானாற்றுவர்க்குக்கூறுவன்; தாவும் அன்னத்தையுடையிரமனுக்குப் பிதா; எல்லாக்கடவுளர்க்கு முன்னானவென்றவாறு. முரண் - பெருமை. நாரி - நரசிங்கம். முன்பு - மிடுக்கு. அரி - யமன். ஒழிந்த அரும்பதமு முரையிற் கொள்க. துறை - இதுவுமது.

இலங்கொண்மூவெயில்குன்றவில்லேற்றுவா
னலங்கல்வாரியமைந்திறப்பெய்தவே
ரலங்கல்வாரியமைந்திறப்பெய்தவே
ரிலங்கொண்மூவெயில்குன்றவில்லேற்றுவான். (750)

இது முதலடியுநாலாமடியுந் தம்மிலும், இடையிரண்டடியுந் தம்மிலும் முற்றுமடக்கு.

(இ - ள்) முதலேநின்ற இலங்கொண்மூவெயில் என்பவற்றுள் இல்லை யீறுக்கி அங்கொண்மூவெயிலில் எனச்சேர்த்தது, செலத்தைத் தரித்தமேகம் வெயிலினுமிருந்து என்க. நாலாமடியில் இல் நிற்ப

அம்கொள் மூவெயில்குன்ற - அழகுசூழுகொண்ட. மூன்றாமதிரும்
அழியும்படிக்கு. (முதலடியிறுதியிருசேரும் நாலாமடிமுதல் இல்லும்)
குன்றவில்லேறறுவானில் - இமவானாகியகுன்றவில்லிற பம்பாகிய
நாணையேற்றுஞ் சிவனைப்போல. (நாலாமடியிறு) வில்லேறறு வான்-
மின்னுதலைப்பொருந்தி வானினின்றும். (இரண்டாம அடியில்)
அலம கல் அமைந்து - நிறைவையுடைய மலையினுச்சியிறபதிந்து.
(இரண்டாமடியி விரண்டாஞ்சோ) வாரி - மழைததாரையை. (அதன
கண்ணீற்று வோ மூன்றாமடிமுதல் அல அதன்கண்ணீற்று வேர்
இ வ ற் றை அடைவேகட்ட.) வேரல்வேர் - மூங்கில்வேரையும்.
(மூன்றாமடியில்.) அம கல் வாரிய மைந்து-அழகியமாணிக்கத்தையுங்
கிளைத்து முகந்தெடுத்தமிடுக்கினோடும். (இரண்டாமடி) இறப்பு
எய்த - வெள்ளமாயோடுதலைப்பொருநதும்படி. (மூன்றாமடியில்)
இறப் பெய்த - தண்ணீர்தன்னிடத்திலையாம்படி முழுதும்பெய்த
வென்றவாறு. பொருள்கோள், முதலும் நாலும் தமயிலும், இடையி
விரண்டுந் தம்யிலும் மாட்டுறுப்பாகக்கொண்டது (குருகாமான்
மியம்.) தினை - பாடாண். துறை - மலைவருணனை. (கசு)

266. அநதாதிப்பதந்தாதிமடக்கே.

(எ - ன்.) இன்னும் அம்மடக்கினை வேறுபடுத்துக்கறு
கின்றது.

(இ - ள்.) அடிதொறு மிறுதிச்சொல்லை யதன்மேல்வருமடிச்
காடியாகத்தொடுப்ப தந்தாதிமடக்கென்பதாமென்றவாறு.

நாகமுற்றவுங்களிதரநிருதர்கோகுக

நாகமையிரண்டொருங்கற்பொருதமைந்நாக

நாகமூலமென்றழைத்தகார்துயிலிடநாக

நாகமொய்த்தபூம்பொழிற்றிருநாகையென்னாகம். (751)

இஃ தந்தாதிமடக்கு. இதனைச் சந்தொட்டியமகமென்றுஞ்
சொல்லுப. அல்ல திடைவிட்டு முதலுமிறுதியுமடக்கிய முற்று
மடக்கெனவுங்கொள்க.

இதனுள், நாகம் - துறக்கததுள்ளார். முற்ற - அனைவரும்.
ஐயிரண்டுநா கம் - பத்துநாக்கும் பத்துத்தலையும். ஒருங்க - ஒரு

தொடை யொருவாளியி லொக்கவற மைநாகம் - நீலமலை, நாகம் - யானை, நாகம் - திருவனந்தாமர்வான், நாகம் - சுரபுனனை, என்னும - என்னுள்ளம், நாகம் என்பது “ஆபயன்” என்பதுபோல ஒற்றுத்தோன்றுஞ்சுந்தி ஒற்றின்றி இயல்புசந்தியாய்நின்றது. துறை - கடவுள்வணக்கம்

தேனேகமழ்நுந்திருமகிழ்மாறன
மாறனசேவடிவணங்கிறைவரைவாய்
வரைவாயன்மெனிலவலநீயிறைவா
விறைவால்வளையநீபினுமவருந்தேனே. (752)

இது முதலு மீறு மொருசொல்லா யிடையிடை பலசொல்லாய் நிகழ்ந்த அநதாதிமடக்கு.

இதனுள், மால் தனசேவடி - மாயனறனது சிவந்திருவடித் தாமரை, வரைவாயன்மெனில் - வரைந்துகொள்வாயாக, அஃதல்ல வெனில், வல்லநீயிறைவா விரைந்து தலைவனே, இறைவால் வளையை நீபினுமவருந்தேன - முன்கைபிலணியுஞ் சங்கினையுடையாளொடுநீங்கினும வருந்தேன, வளையினையுடையாளொடுநீங்கல் உடன்கொண்டுசேறல், ஏகா மீற்றசை நீபினுமென்றவுமமையார் சிறிதுநா விரவளையனை தற்குவாராதுநீங்கினும வருந்தேனென்பதாம், பகுதி - ஒருவழித்தணததல் துறை - அகன்றனைவுகூறல், (கரு)

267. அம்மனைகைக்கொண்டாடுநர்தம்மையு
மம்மனையாய்மதித்தாங்கொர்க்காத்தாவினை
நிர்தாத்துதிதுதிபெறநிகழ்த்துதலு
மந்தாதித்திடையடிமடக்காகவு
மீற்றடியிரட்டுறவிசைத்ததைத்தாபித்
தாற்றவினமைக்குமம்மனைமடக்கொன்றுள.

(எ - ன்) இஃ திலக்கியங்கண்டதற கிலக்கணங்கூறலென்பத னால் அம்மனைமடக்குனர்-றறு

(இ - ன்) அம்மனைகைபபற்றியாடு மிருமகளிர் தம்மைத்தாமே யம்மனையாகப்பெயர்குறித்ததாக வதற்குப்புணர்த்த கவித்தாழிசை யிடத்தோர்கருத்தாவினை நிர்தாத்துதியானாதல துதிதுதியானாதல்

முதலே யொருவரொருபொருள்பெறக்கூறலு மதற்கு முன்னிருந்த
மகளிர் செய்யுளினிடைபபட்ட அடியை யடிமடக்காயந்தாதித்து
வினாயதற்கு முன்னர்க்குறியமகளிராதாமே பின்னுந் தாங்குறியது
தப்பாதுதாபித்ததாம் பெருமையொடுங்குது மீற்றடி சிலேடைவாய்
பாட்டாறபுணர்க்கும் அமமனைமடக்கு மொன்றுளதென்றவாறு.
ஆற்றலினமைக்குமெனறதனால முதலடி யிரட்டுறவருதலு மாமென்
றறிக. இது பொருளாணியுஞ் சொல்லணியுங்கடியதெனவுணர்க.

தெண்டிரைப்பார்போற்றுநதிருவெள்ளறைமாயன்
கண்டளவினீடுகஞ்சக்கண்ணாளுளனமமாளை
கண்டளவினீடுகஞ்சக்கண்ணாளுளனேலமுதுட்
கொண்டபரிகலமுனகொட்டினனோவமமாளை
கொட்டினதுமுண்டுகுழிதாலமமாளை. (753)

ஏளன எனபது தாமரை
போலுங்கண்களையுடையானென றும, வெண்கலங்கொட்டுங்கன னுவ
னென்றும் சிலேடைநிந்தாததுதியாயிற்று. கண்டஅளவிலென்பது
கண்டளவிலென விகாரததாற்றொக்கது. கொட்டினது எ ன் ப து
உண்டதுமிழ்தலும், தட்டுதலும். குழிதாலம் - உண்டுகுழிக்கப்பட்ட
பூமியும், குழிதாலமான உண்கலனுமாம். ஒழிந்தனவு முரையிற
கொள்க. துறை - கடவுள்வாழ்த்து.

வண்டமிழோர்கொண்டாடுமன்குருகர்வாசமகிழ்க்
கொண்டலெழின்மேவுதமிழ்க்குன்றங்காணம்மாளை
கொண்டலெழின்மேவுதமிழ்க்குன்றமதாலதன்கண்
னெண்டிசையஞ்சந்தனக்காவில்லையோவம்மாளை
யில்லாமற்சாந்தமணமெய்துமோவம்மாளை. (754)

இது துதி. சாந்தமணம் - சந்தனப்பரிமளமும் சாந்தாசம்
பொருந்துதலுமாம். தமிழ்க்குன்றம் - பொதியமும், தமிழுக்கு
மலைபோலும்பெருமையுடையோன் என்பதுமாம், திணை - பாடாண்.
துறை - பழிச்சினர்ப்பரவல். (கசு)

268. தொடர்ச்சொற்பலபொருட்சிலேடைமுந்துறவே
யிடர்ப்பாடின்றியீற்றுறுமினைமடக்குள.

(எ-ன்) இதுவும் இலக்கியங்கண்டதற்கிலக்கணங்கூறலாக இன்னும் அம்மடக்கினுட் சிலேடைமுன்னிட்டனவாய்வருவதோர்மடக்குணர்—றறு

(இ - ள்) ஒருசெய்யுளின்முதற்கட் டொடர்ச்சொல்வாய்பாட்டாற் பலபொருளைக்காட்டுஞ் சிலேடைவந்தது அதன்பின்ன ரிடைவிடாதனவா யீரிடததுவரு மொருசார்மடக்குகளு முளவென்றவாறு. இடாப்பாடு - இடைவிடுதல். இன்றி - அஃகில்லாமை. பலபொருளாவன : ஒருதொடாச்சொ விருபொருண்முதலாக அஞ்சீராய பொருளைக்காட்டுதல் எனக்கொள்க. எனவே இதுவும் பொருணியுஞ் சொல்லணியுங் கூடியதெனவுணர்க.

மூவுலகெண்முததரைப்போனமுநநீர்முகிறபெயல்போற்
காவலர்கள்வீழ்வேங்கடவெறபே—தேவா
பெருமான்பெருமானகடபெயவளைககையார்மு
வருமால்வருமானின்வைப்பு. (755)

இஃ திருபொருட்சிலேடை யிணைமடக்கு.

(இ - ள்) தேவர்பெருமான் - கடவுளர்க்கெல்லாஞ்சுவாமி. பெருமான்கட்பெய்வளைககையார் - பெரியவாய மானினதுகண்ணோக்கம்போலு நோக்கமைந்தகண்ணினையும், இடப்பட்டவளையோடுங் கூடியகையினையுமுடைய, மூவருமால்வருமானின்வைப்பு-திருமகள், மண்மகள், நீளையென்னு மூவருளளததும் வே ட் கையு ண் டா ம் மாயோனவாழுமிடம். மூவுலகெண். . . .காவலர்கள்வீழ் வேங்கடவெறபு - பூமி யந்தர சுவாக்கமென்னு மூவுலகின்கண்ணுள்ளாரு மதிக்கப்பெறும் பரமபதததுமுததரைப்போல நெருங்கிப் பூலோக மன்னர் சேவிக்கவிரும்புநதனமையவாய், அதனோடுங் கடவிறபடிநத மேகத்தினிழியுமழைபோலக காவினிடததுமலர்களிற் றேன்றுளிதது வீழும் வேங்கடவெற்பாமென்றவாறு. கள - தேன். வீழ - வினைத் தொகை. இ த னை ச செய்யுமென்னுமபெயரெச்சமாகவிரித்துக் காலமுன்றினுமேறறுக. திணை - பாடாண். துறை - 1

மாயன்சேய்விலலுமலர்ப்பொழிலுங்கஞ்சனையுங்

மகத்தாரகத்தாரருவினையாட்செய்யு

மகத்தார்மகததார்தம்வாழ்வு

(756)

இது மூன்றுபொருட்சிலைடையிணைமடக்கு.

(இ - ள்) நேயம் அகத்தாரகததார் - கருணையைத் திவ்யாத்
மாவுக்குத் தாரகமாகவுடையார். அருவினையாட்செய்யுமகத்தார் -
நீக்குதற்கரியவினைக ளழமைதொழிலசெய்யு மக த து வ த தை
யுடையார். மகததார்தம்வாழ்வு - யாகததின்கட்டோனின பேரரு
ளாளர்வாழுமிடம் மாயனகஞ்சனையும்-திருமாலபுதலவனாகிய
காமனதுகருப்புவிவலும், பூவோடுகூடியசோலைகளும், கண்ணாடிக
ளும். காயம்புதைஇறங்கூகாகசரி எனபதற ', கூடிப்பிரிந்தபுமான்கள்
மகளிரறிவை நிலைதிரிக்குப் பூவாளியைச்செலவிடுதொழிலபுரியும்,
ஆகாயத்தைமுழிங் கூறுபாடுமிகும், கண்டோர்மெய்யை யுட்கொள்
நுந்திறமிகும் கசரி என அடைவேகொளக. வாழ்வு - ஆகுபெயர்.
திணை - இதுவுமது. துறை - நகரவாழ்தது.

கொம்பரஞ்சொனமின்னூர்குயம்பொன்னியன்பருள

மம்பரந்தோயுநதென்னரங்கமே—தும்பி

யுரைத்தானுரைத்தானுயாதிரைநீர்தடஉ

னரைத்தானரைத்தானகம.

(757)

இது நாலுபொருட்சிலைடையிணைமடக்கு.

(இ - ள்) கொம்பா - பூங்கொம்புகள். அம்பரந்தோயும் -
ஆகாயத்தைத்தோயும். குயம் - முலை. அம்பரந்தோயும் - கூறவிட்டு
நீங்காதிருக்கும். பொன்னி - காவிரி. அம்பரந்தோயும் - கடலைப்
பொருந்தியிருக்கும் அனபருளம், அம்பரந்தோயும் - அழகியபரப்
பிரமத்தை அனுபூதிசெய்துகொண்டிருக்கும் தென்னரங்கம்,
துரைத்தானுயாதிரைநீர்-துரையையுயாததுந திரையையுடையகடலை.
(உயர்திரை வினைதொகை. துரைதான், துரைத்தான் என
ஒற்றுத்தோனறதுந தோனறியுநிறகும்.) தட்டு - அடைத்து.
நனரைத்தானரைத்தானகம - அறிவில்லாதவினராகிய இராவணாதி
களை ஆயுதத்தாறகண்டஞ்செய்து பூமியின்கட்போட்டரைத்தான்
பதியென்க்கூட்டுக. துறை - இதுவுமது.

சூழிமதுகாடவர்தோள்விரல்பொழிற்றே
 ஐழிபயிலுமரங்கமே—யூழி
 திரிநாட்டிரிநாட்டினவயிருய்க்கொண்ட
 வரிநாட்டிரிநாட்டகம்.

(758)

இஃ தைந்துபொருட்சிலைடையினைமடக்கு.

(இ - ள்) சூழி - வாவி, ஐழிபயிலும் - வட்டம்பொருந்தும்; மதுகு - வீதி, தேர்வண்டிமுதலாயினபொருந்தும்; ஆடவர்வலது தோள் திருசசக்கரப்பொறிபொருந்தும்; மகளிர் புமான்சைகைவிரல் கள் நவமணியாழிபொருந்தும்; பொழிவிற பூநதேனும் வைத்ததேனும் முகைவினடொழுகியும் உடைந்தும் நதிவாய்ச் சமுத்திரத்தைப் பொருந்துமென்க. ஐழிதிரிநாட்டிரிநாட்டினவயிருய்க்கொண்ட - கற்பவந்தியத்தில் உகங்கள்மீளவருநாள் மூன்றுலகின்கண்ணுமுள்ள வயிரக்கணத்தைத் திருவுதரத்துளவைத்துப் பிழைக்கக்கொண்ட. அரிநாட்டிரிநாட்டகம் - பாற்கடலென்னுமிடத்தையுடைய அரியென்னுந் திருநாமத்தையுடைய நிலைபெறுத்தின்பதி என்றவாறு. ஒழிந்த அகல முரையிற்கொள்க. துறை - இதுவுமது. இவற்றிற்கெல்லாம் “எழுத்தோரன்னபொருடெரிபுணாச்சி-யிசையிறுநிரிதனிலையுபண்பே” என்பதனால் ஒலியெழுத்துக்கள எடுத்தல் படுத்தலென்னுமோசைவேறுமையாற் புணாச்சியிடத்துப் பொருளவேறுபடுத்தல் நிலைபெற்றபண்பாக அறிந்துகொள்க, செம்பொன்பதின்றொடி, குண நேரமா எனபனபோல. பிறவுமன்ன. (கள)

269 மதித்தோரெழுத்தினைமடக்கலுமடக்கே.

(எ - ன்) இன்னும் மடக்கிற்கோர்வேறுபாடுணர் - றது.

(இ - ள்) ஓரெழுத்தினைச் செய்யுளின்கண ணடிதொறு முதலேவந்தபொருளினையுட்கொண்டு வேறுமொருபொருடருவதாக மடக்கலு மடக்கின்பாற்படுமெனவாறு. எனவே மேலே முதற் சூத்திரத்தின் மடக்கலுமென்றவும்மையாற் றொடரெழுத்துமொழியேயன்றி யோரெழுத்தானுமொழிக்கிண்ப பெயர்த்தமோர்பொருடாமடக்குவது மப்பெயராமென்றாராதலாற் றொடரெழுத்துமொழிகளானு மடக்குகளுணர்த்தியதன் பின்னர் ஓரெழுத்தானுமடக்குணர்த்துவான்றொடங்கினுரெனக்கொள்க.

மாமாமா தின்புறு திருமார்பான் மகிழ்வெய்திக்
காகாகாமர் மல்லையின்மோ துங்கடலேமுன்
ஞானமெய்தாமுயிரென றூர்நகர் மீள்
வாவாவாய்மை தந்தது முளதோபகர்வாயே.

(759)

இஃ தோரெழுத் தடிமுதன்முறறுமடக்கு.

(இ - ள்) மாமாமா தின்புறு திருமார்பான் மகிழ்வெய்தி என்பது பெரிய திருமகளாகிய மாதாவிருமபுர திருமார்பையுடையான் மகிழ்ச்சி பொருந்தி என்றவாறு. காகாகாமர் மல்லையின்மோ துங்கடலே என்பது காவல்பூண்டகாவினெடுங்கூடிய அழகிய திருக்கடன் மல்லையென்னுந்திருப்பதியிற் கரைதொறுமெறுந் கடலையென்றவாறு. முன்னானமெய் மீள் - பிரியமுன்னர் நான் நீங்காதமெய்யாகவுந் தாமதன்கண்வைகுமுயிராகவு மெனக் குட்கொளக்கூறின நிரநகர்க்குமீளும். அவாவாவாய்மை. . . வாயே - என்பது அன்புண்டாம்வசனம் நின்னுடனகூறியதுளவாகி லென்னுடனகூறுவாயாகவென்றவாறு. இதனுள், இடைநின்ற மா - திருமகள். கா-கோலை. ஆன - நீங்காத. மீள் (மீளும்) என்பது வினைத்தொகை. அவாவா- அன்புண்டாம். வாய்மை - வசனம். இது நெடிவெதுகை. பகுதி- பொருள்வயிற்பிரிதல துறை - கடலொடுவரவுகேட்டல். “ஒரெழுத்தினைமடக்கலு” மென்றவுமமையா லீரெழுத்துமுதலாக நாலெழுத்திற்கு வுயிரு முயிரமெய்புமாகியவை யொரோசெய்யுண்முழுதுங் கோடலு மொரோ அடிமுழுதுங்கோடலு முரியவெனக்கொள்க. அவற்றுள் ஒருயிரமடக்குவருமாறு:—

அரவமகரசலசயனபடவரவ
கரசரணநயனவதனகமலதர
வரதசரதமகவரதசரதமக
பரமபரமமலவனகபரமபத.

(760)

இது அகரக்குற்றயிர்மடக்கு.

(இ - ள்) ஆரவாரதையுடைய மகராலயமானசமுத்திரத்திறறுயிலுஞ்சயனமாகிய படத்தோடுங்கூடியபாமபையுடையவனே! காமுங்காலுங் கண்ணுமழுகமுங் கமலமொததவனே! வரதனே! ரதனே!

மகத்துவமானவரத்தைப்பெற்ற தசரதன்மகனே! பரமனே! அமலனே!
அனகனே! பரமபதத்தையுடையவனே! உனக்கேபரம் என்றவாறு.
துறை - கடவுள்வணக்கம்.

ஆயாபாலாகாராபாராராலாலா
மாயாமாயாமாதாகாவானுளா
காயாகாயாவாளாவாளாகாளா
தாயாநாதாநாதாகாகாதாளாளா.

(761)

இது ஆகாரநெட்டுமீர்முற்றமடக்கு.

(இ - ள்) ஆயா - கோபாலனே! பாலாகாரா - பாலைப்பருகப்பட்ட
டவனே! பாராராலாலா - பூமியையுண்ட பிரளயத்தினமேலான ஆவி
லையிற்றுமின்றவனே! மாயாமாயா - அழிவிலாதமாயோனே! மாமா
தாகா - திருமகன்தங்குமார்பனே! வானுளா - பரமபதத்தையாள்வா
னே! காயாகாயா-காயாமலர்போலுந் திருமேனியையுடையவனே! வா
ளா - வாளினையுடையவனே! வாளாநாகாளா - வெளுப்பானசங்கினை
யுடையவனே! தாயாநாதா எமக்குத் தாயா நாதனே! காதாளாளா-
சாவலோகத்தையுங்காக்கு முயற்சியுடையவனே! நா தா - நின்னைப்
புகழுமபடிக்கு நாவைத்தருவாயாக; கா - பிறரைப்புகழாவண்ணம்
என்னைக் காப்பாயாகவென்றவாறு. முன்னின்ற நா தா கா என்ப
வற்றைப் பாடமாற்றித் தாளாளாவென்றதன்முன்னர்ச்சேர்க்க.
துறை - இதுவுமது.

கூக்குக்கககாக்காகா
கூக்கக்குகைக்கொக்கோ
கூக்கொக்காகைக்காகா
கூக்காகைக்கேகாகா.

(762)

இது ககரமெய்வருக்கம்.

(இ - ள்) கூ - பூமியை குக்கிக்கு - திருவுதாத்துக்கு. ஆக்
காகா-இரையாக்குந்திருமேனியையுடையவனே! கூக்கக்குகைக்கொக்
கோ-பூமியை மீளப் புறத்தேயுமிழ்தற்கொத்தகோவே! கூக்கொக்கா
கைக்காகா-கூவினிடத்து மேற குதிரையாகைக்கிருக்குந் திருமேனி
யையுடையவனே! கூக்காகைக்கேகாகா-பூமியைக்காப்பதற்குப் பரம

பதத்தினின்றும் லீலாவிபூதியில்வரப்பட்டவனே!* என்றவாறு. எனவே என்னைக்காப்பாயாகவென்பது பயன். இது குருகாமான்மியம். பா - வஞ்சிததுறை. துறை - இதுவுமது.

தததோதத்தத்திதாதததைதுதிதிதா
தததோததததத்தத்திதாதிதித்தே—துத்தாத
ததிதித்தித்தேதுததுததுததுததததாதி
துதிதாதைதாதைதுதிதது.

(763)

இது தகரமெய்வருக்கம்.

(இ - ள்) தததோததத்தி - கரைமீதுபாயுந்திரையையுடைய திருப்பாறகடல். தாதததை - பெற்றுத்தரப்பட்ட கிளியைப்போலு மொழியையுடையதிருமகள். துதிதிதா - துதிக்கப்பட்ட வண்மைப் பொருளே! தததோது - தனக்கு முதலையாலுண்டானதத்தினிடத்து மூலமேயென்றுகூறும். அத்ததத்தி-துதிக்கையையுடையயானையை. தாதிதித்தே - (காத ததனுடையவுயிரைத்) தரப்பட்ட காவறகடவு ளே! துத்தா - உண்ணும தூய. ததிதித்தித்தே-† தயிரைவாயாலினி மையாகக்கொண்டு. துததுததுதது - உணவாகவுண்டு. தத்தாதி-கூத நாடுங் கண்ணனாகியகாரணனே! துதிதாதை - சருவலோகமுந்துதிக் கும் பிதாமகனுக்கு. தாதை-பிதாவே! துதிதது-உன்னைததுதிக்கிறே னென்றவாறு. இதில இறந்தகாலம் நிகழ்காலமாயிற்று. என்னைக் காப்பாயாகவென்பது பயன் துறை - இதுவுமது.

மாலேமலைமுலைமேலமமாலேமலை
மாலேமலைமலைமாலுமோ—மூலமா
மெல்லைமாலாலாலேமேலாமாலில்ல
மல்லைமாலாமமைமால்.

(764)

இஃ திரண்டெழுத்தான்வந்தது.

* கூககாக்கைக்கேகாகா என்பதற்கு, ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு அசவிநியனாவ னே என்னை நீகாப்பாயாக எனினு மமையும்.

† தித்தித்த என்பது சுவைத்து என்பதன் பரியாயவினபெச்சம்.

(இ - ள்) முததமாலையணியு மலைபோன்றமுலைகளின்மீதே யுனதுதுளபமாலேவேடதனாலே பசலையாகிய பொன்னுபபூணுமியல் பினையுடைய பூமாலேயோலவாள, போரைசெய்யும் மாலேக்காலத்தான் மயங்குவனோ? சகலதேவனமாகமுதலாகியகாலவளவையுடைய பெரியவனே! பிரளயத்தினமேலாய ஆலிலேமேற்கணவளர்வதான விருப்பத்தையுடையவனே! இவ்வந் திருக்கடனமலையாக் காள மேகம்போலுநிறத்தையுடையதிருமாலே! என ந வ ர று , மால் - அணமைவிளி. திணை - பெண்பாறகைக்கலை, துறை - கண்டுக்க சோர்தல்.

சூலமலைமைமமாமைமாவிசுமாவிசலச

சீலமலைசூலிசெலசசெலலச—சாலமலை

சோலை மலைமாலேசசொலலசசொலசொலலானம

மாலேமலைசீலமாம.

(165)

இது மூன்றெழுத்தானவந்தது.

(இ - ள்) சலசசீலமலைசூலி-தீயவினைகளைச்செய்யுஞ்சீலதையுடையளாயப் போர்புரிசூலத்தையுடைய தாடகையும், சூல மலைமைமமாமைமாவிசுமாவி-சூலிதோடுங்கூடி யாரவாரிக்குங் காளமேகம் போலுநிறத்தையுடைய மாலியுஞ் சுமாலியும், செல - போர்க் கெதிர் செலல, செல்ல-அவாகளுயிர் கூட்டைவிட்டுநீங்க, சால-மிகவும், மலை-பொருத, சோலைமலைமலை - சோலைமலையிலுள்ள திருமாலானவனை, சொல்லசசொல - நெஞ்சமே! சொல்லிற்றேறத்திரஞ்செய்யென்று நாவிறஞ்சசொல்லுவாயாக சொல்லால் நமமாலேமலை சீலமாம-அததோத்திரமேதுவாக நமமிடத்தறிவினமையைப்பொருதுபோக்கப்படட நல்லஞான நமக்குண்டாமெனவராறு, சூல - கற்பம், அமலை-ஆரவாரம் மை - மேகம், மாமை - நிறம், சலம் - தீயவினை, சீலம் - புத்தி, சூலி - சூலத்தையுடையதாடகை; காளியனையாள என்னுமாம் செல - எழிர்செலல செலல - நீங்க சொல்லசசொல் - தோத்திரஞ்செய்யசசொல்லுவாயாக, மலைதல - மாறுபடுதல், சீலம்-நல்லுணர்வு, ஆம் - உண்டாம், நெஞ்சேயெனபது தோன்ற எழுவாய் இது தன்னுணர்வைப் பிறிதொன்றாகக்கூறுதவற்றைக் கூறென அகத்திற்கூறுவனபோலக்கூறும் மயக்கம், என்னை? “ஆம்

புடைதெரிந்துவேந்தற்கறிவெனுமமைச்சன்சொன்னான்” “ஓதிய
பொறியற்றையோரரும்பொறிபுனைவியென்றான்” எனபதனாலறிக.
திணை - பாடாண். துறை - .. .

கோகிலமாலைக்கேகொலைமலக்கோலமுலைக
காகுலமாமோகமிகலாகுமோ—சோகமிரு
மேமாசலமாமிகலமைமாசசொல்லுமிசை
மாமாமலிகசசிமால

(766)

இது காலெழுத்தானவந்தது.

(இ - ள்) முதலையாறனுபாபிகாநிறை பொனமலைபோலப்
பெருத்ததாய்ப் போருக்கமைந்தயானை மூலமேயெனனுமபொரு
ளுரையையுந் திருமகனையுந் மாமரமிருந்த திருக்கச்சியையுமுடைய
மாயோனே! குயில்களானவை மாலைககாலத்திலே (காமா கூகுவென்று
காமனையழைத்தது) கொலைதொழிலைமிகுப்ப, அழகியமுலையினை
யுடையாட்கு வருத்தத்தைச்செய்யும் மிக்ககாதன் மேனமேலுமிருந்த
லுனகருணைக்குமுறையாகுமேவென்றவாறு. எனவே யிவ்வளை
தழுவுவதே நீ பேரருளாளனான திருமாமத்திற்கு முறையென்பதா
யிற்று. சோகம் - துன்பம் இசை - பொருளுரை, அஃதாவது
மூலமந்திரம் மா - பெரியபிராட்டி. மா - மாமரம், மலிதல்-மிகுதல்.
மால - அணமைவிளி கோகிலம் - சாதியொருமை. ஆகுலம் - வருந்
தம். மாமோகம் - மிக்ககாதல். மிகல் - பெருத்தல். ஓகாரம் ஒழி
யிசை. திணை-பெண்பாறகைக்கிளை. துறை-கண்டுக்கேசோர்தல். (கஅ)

மடக்கு முற்றம்.

சித்திரகலி

270. வலவினமெல்லினமிடையினபாடடே
நிரோட்டியமோட்டியநிரோட்டியநிரோட்டிய
மககரசகதகம்தனவருத்தனையே
வககிர்வுத்தினிணுவதகரமே
சக்கரபெருதமபனும்பெருத
முரசுபெருதநாகபெருத

மிரதபெருமாலையுமறநே
கரந்துறைசெய்யுடகாதகரபபே
பிரிந்தெதிரசெய்யுடபிறிதுபடுபாட்டே
சுருபபதேதாபததிரங்குடசதுககங்
கோழுத்திரிசுழிஞளந்நிரிபங்கி
யெழுகுறறிருக்கையொழிநுபானும
பழ்தீர்மடக்குடைச்சித்திரபாபே

(எ - ன்) இன்னு மமமடகலங் காரங்களுடபடுவனவாளு சில
பிறைககவிகளுணாததுதலுதலிறமு பிறைககவியெனினுஞ் சித்
திரபாவெனினு மொககும்.

(இ-ள்) வல்லினப்பாட்டுமுதலாக எழுகுறறிருக்கையீறுகச்
சொன்னிருபததாறும முன்சொல்லிப்போந்த சொல்லொடு மெழுத்
தொங்குடியு குறறமுறற சொல்லணியினுண மடககனபாற்படுஞ்
சித்திரகவியாமெனநவாறு இதனுட பாட்டுபதனை மூன்றிடத்
துங்குடிக. எண்ணுமமைதொககு எண்ணைகார மிடையிட்டு
வந்தன, எனனை? “எண்ணைகாரமிடையிடுகுகொளினு, மெண்
ணுகுறித்தியலுமெனமனாபுலவா” என்பதாகவின இருபானும
என்னு முமை எச்சவுமையாதலால் மாதிரைச்சுருககமும
மாதிரைவருத்தையும், ஒற்றுப்பெயாத்தலும், திரிப தா தியும்,
சுதுங்கபெருதமும, கடகபெருதமும என்னு மித்தனமையனவெல்லா
முரைத்துக்கொள்க. (கக)

வல்லினப்பாட்டு

271. அவறமுள்,

வல்லினமுழுதுறவல்லினப்பாட்டே

(எ-ன்) வைத்தமுறையானே வல்லினப்பாட்டாமா முணர்-றமு.

(இ-ள்) வல்லினவெழுந்ததாறுமவருது ஒழிந்தினமிரண்டும
வாராதேபாடுவது வல்லினப்பாட்டா மென்றவாறு.

பொற்றெழுகறசட்டகசதைப்போக்கிப்புறத்திதுத்த
கற்புறத்தறகாடசிக்கதிக்கொடுதத—சிற்படிப்போ
துசசிப்பதிக்கத்தாகுறறச்சுதுத்தாது
கசசிப்பதிக்கத்தாகை.

இதனுள் வல்லினவெழுத்தாறுமவரது பிறனினவெழுத்துக்கள்
வாராதது கண்டு கொள்க

(இ-ள்) திருக்கச்சிப்பதிகஞ்சுத்தனை' என்னை யமன்வந்தச்ச
முறுத்தாது, நீ பொன்னினுறசெய்ததொடியினை யுடையாள் கற்படி
வதைப்போக்கியவளை விட்டுப் புறமாறின கற்பு மீட்டுமவளிடத்தெய்
தவும் பண்டைச்சரீரத்தினதழகெய்தவுங்கூட்டுஞ் சாபவிமோசனத
தைக்கொடுத்த சிறிய திருவடிகளாகியதாமரைப்போதை யெனசென்
னியிலேகூடத் தருவாயாக, அத்தேனும், அஞ்சாதேயெனனும
அபயத்தமுந் தருவாயாக வென்றவாறு அச்சமுறுத்தாது எனபது
அச்சமுறுத்தாதெனத் தொகுக்குமவழித்தொகுத்தலெனும்விகாரத
தானின்றது, “குணமாலையையச்சுறுத்த” வெனபதுபாலக்
கொள்க. துறை - கடவுளவணக்கம் (20)

மெல்லின்பபாட்டு.

272. மெல்லின்பமுழுதுறமெல்லின்பபாட்டே.

(எ - ன்) மெல்லின்பபாட்டாமாறுனா - றறு.

(இ - ள்) மெல்லின்பெழுத்தாறுமவரப்பாடுவது மெல்லின்ப
பாட்டாமென்றவாறு.

மனமேநினைஞானமன்னுமைமீன

மனமேனமெங்கனெனினங்ஙன்—முனமானு

னைமிமான்மாமானினிநீணமனமான

நேமிமானனனுமீ.

(768)

இது மெல்லின்பமாறினும்வந்த மெல்லின்பபாட்டு.

(இ - ள்) மனனை' மீனமும அன்னமும ஆமையும் ஏனமும எப்
படியேயிருக்குமென்னி லப்படியே முன்னந் திருவவதாரமானவன்,
பூமிதேவியாகிய மான்போலுமவிழியையுடையாளுக்குந் திருமக
ளாகியபெண்ணுக்கும அவாகள்மனமெப்படி யப்படியான ஞான
மன்னன், சக்கரத்தையுடையான், அவனது நல்லதிருநாமங்களை
யிடைவிடாது நீ நினைப்பாயாகவென்றவாறு. எனவே அந்நினைவே
யான்மலாபத்தைத்தருமென்பது கருத்து. துறை-இதுவுமது. (25)

இடையின்பாட்டு.

273. இடையினமுமுதுறலிடையின்பாட்டே.

(எ - ன) இடையினபாட்டாமாறுணர்—ற்று.

(இ-எ) இடையினமாறுமவரத்தொடுப இடையின்பாட்டா
மெனறவாறு.

வேயாலலையால்விலவேளாலயலவரால்
யாயா லுயிராவாழ்வார்யாவரே—யோய்விலராய
வாழ்வாருயிர்வழியேவாழ்வாரருளாள
ராழ்வாரருளிலரேயால.

(769)

இது இடையினமாறுமவரதபாட்டு.

(இ-எ) ஒழிவிலலாதவாழ்வினையுடையார், உயிரின்கண்ணே நீங்
காதுவாழும் வாழ்வினையுடையார், கிருபையை யாட்சியாகவுடையார்,
அவரயாரெனில்? ஆழ்வாரென்னுந்நிருநாமததையுடையார் (எமக்குத்
தாரு மார்புநதரவேனுமென்னுங்) கிருபையிலா, ஆன படியாலே
தோழி! வேயங்குமுலமுதலாகியபகைகளாற புமானகளையெய்தாது
தனியிருந்தவரு ளு யிராவாழ்வா ரொருவருமில்லையென்றவாறு.
முன்னிலை யெஞ்சிறது. திணை-பெண்பாறகூறுககைக்கீளை, துறை-
மெலிவொடுகறல்.

(௨௨)

நிரோட்டியம்.

274. இதற்குவிந்தியையாதியல்வதுநிரோட்டியம்.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே நிரோட்டியமாமாறுணர்—ற்று.

(இ - எ) அதரமுமதரமுங் குளியாதுங் கூடாதுமநடப்பது
நிரோட்டியமாமென்றவாறு. உம்மை யிரண்டிடத்துந்நொக்கன.

நாதனரங்கநகர்நாராயணனைறையே
சீதநளினத்தினிறசிறநத—காதற
கனிரானிலககிழத்திகட்கினியகாந்தித
தனிராயகன்றாள்சரண்.

(770)

இது நிரோட்டியம்.

இதனுள் நறைசேர்ச்சிதநளினத்தினிற்சிறந்தகாதற்கனி - திருமகள். நானிலக்கிழத்தி - பூமிதேவி. கடகினியகாந்தி - கண்ணிற்கு விருப்பத்தைத்தரு மழகு. துறை - கடவுள்வணக்கம். (௨௩)

ஓட்டியம்.

275. இதற்குவிந்தியைநதியல்வதுவேயோட்டியம்.

(எ-ன்) வைத்தமுறையானே யோட்டியமாமா ஹணர்—ற்று.

(இ-ள்) அதரமுமதரமுங் குவிந்துங் கூடிய நடப்பதுவேயோட்டியமாமென்றவாறு.

குருகுருகுருகொடுகூடு

குருகுருகூருளுகோ

(771)

இது இதற்குவிந்தவோட்டியம்.

(இ-ள்) மனனே ! சங்கு சங்கொடுங் குருகென்றபறவைகள் குருகளோடுந் திரண்டியங்குங் குருகாபுரியுட்கோவை நினைபென்றவாறு. முனரமுருபினமே லுமமை தொக்குவிரிந்தன. ஒடு இடைநிலைத்தீபகம். கோவை என்னு மிரண்டாவது இறுதியிறொக்கது. உறு என்றது நினைபென்றாயிற்று. மனனேயெனனு மெழுவாயுருபு முன்னிலையெச்சமாயிற்று. பா - குறளவெண்பா. துறை - கடவுள்வணக்கம்.

பம்மும்பம்மும்பம்மும்மம்மம்மமை

பம்மும்மம்மும்மேமம்பாம்.

(772)

இது இதழியைநதவோட்டியம்.

(இ - ள்) மை பம்மும்- (வலவனே யுனதுதேரைப்பின்னிட்டு விரைந்த) மேகம், (இதனமுன்சென்று தேர்வருமவழிமேல்விழவைத்த இலலறக்கிழத்தியிருந்தநகரின்கட்) படியும், பம்மும்பம்மும்- அதனால், வான்மீன்கணங்களும் மறையும்; இருள்செய்யும் என்றபடி. (அங்கன மிருள்செய்யுமிடத்து) அம்மம் - ஐயோ ! ஐயோ ! மாமைபம்மும்மம்மும்மேமம்பாம் - அழகியமுலை பசுலைதழைவதாம் என்றவாறு. எனவே என் சத்தியவசனமென்னுமென்பது பயனிலை.

அடுக்கு அவலப்பொருணிலைக்கணவந்தன. பகுதி - பொருள்வயிற்
பிரிதல். துறை - வலவனொடுகறல். பா - இதுவுமது.

குருகுமெஹுமிகுமுருகுருகரு
மொருபெருமாஜேவாமையூறு—முருகொழு
பூமாதுவாமுபுனிமாதமேவுமொரு
கோமானுவா*வோதுகோ.

(773)

இஃ திருவகையோடடியமுமவந்த வோட்டியம்.

இதன்பொரு ளுரையிற்கொளக. அவனறிருவடிகளேகதியென்
பது பயனிலை. துறை - கடவுள்வணக்கம். (௨௪)

ஒட்டியநிரோடடியம்.

276. இருமையுமொன்றினுளிருவகைத்தாயுமம்
பெருமிதமோட்டியநிரோடடியமெனப்பெறும.

(எ - ன்) இதுவு மவவோட்டியநிரோட்டியங்கட்கோர் சிறப்பு
விதிகூறுகின்றது.

(இ - ள) ஓட்டியம், நிரோடடியமெனனு மிரண்டுதன்மையு
மொருசெய்யுளகத்தா யிரண்டுகூறுபாட்டானடைபெறுதலுமம்பெ
ருமையுடையது ஓட்டியநிரோடடியமெனப பெயாபெறுமென்ற
வாறு. இரண்டுகூறுபாட்டானெனனுமவை மேற்காட்டுதும்.

மதிமடவாரவேலைவேய்மாரவேளசோலை
பதிசூயிலோடேவன்பகைகூர்—விதியுந
குறிதோநாகூராகுறி துளவககோதை
முறிகுயருளேமுற.

(774)

இது ஒட்டியமும நிரோட்டியமும முறைதமொருது முறையே
வந்த ஒட்டியநிரோடடியம்.

இதனுள், குறிதோ - ஓரொன்று குறியதுன்பதைச்செய்வதோ
வெனக. ஓகாரம் எதிர்மறை. முறி - தளிர். ஒழிந்தபொரு ளுரை
யிற்கொளக. திணை - பெண்பாறகூறுக்கைக்கிளை, துறை - துய
ரறிவுறுத்தல்.

வ துவையொருபோதுவழுவாதுவாமும்
புதுவைவருமாதருவம்பூணு—முதுமைபெறு
நாதனாகணையேன்றறிந்தார்க்கேயடியேன்
முதனென்னெஞ்சேதரி. (775)

இது முன்னடியிரண்டு மோட்டியமும பின்னடியிரண்டு நிரோட்
டியமுமாகவந்த வோட்டியநிரோட்டியம். இவ்விரண்டுதாரணமு
மிங்ஙன மிரண்டுகூறுபாட்டானவந்த வோட்டியநிரோட்டியம். இதன்
பொருளுரையிற்கொள்க. திணை - பாடாண. துறை - சமயவணக்கம்.
உறுமென்றவிதப்பினுனே நிரோட்டியவோட்டியமுமுள அவை
வருமாறு:—

கறறைச்சடையாகயிலைககிரிகோந்தான்
செறறைக்கரங்கள்சிரவகணிறைந்—தறறழிய
வேவேவுமெவவுளுமேமமுறுபூமாது
கோவேமுமுதுமுறுகோ (776)

இது முதலீரடியுந் தனிச்சொல்லும் நிரோட்டியமும பின்னிரண்
டடியு மோட்டியமுமாகவந்த நிரோட்டியவோட்டியம் இவற்றின்
வேறுபாடுகளெல்லாம் வந்தவழிக்கண்டு கொள்க. துறை - கடவுள்
வாழ்த்து. (௨௫)

அக்கரச்சுதகம்.

277 ஒருபொருளபயந்தவொருதொடர்மொழியாய்
வருவதையோரெழுத்தாய்க்குறைவகுப்பிற
சுருங்குப்புலபொருடோன்றுவதாய்
வருங்கனியக்கரசுதகமாகும்

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே யக்கரசுதகமாகா னுணர்-ற்று.

(இ - ள்) ஒருபொருளைத்தருவதொருதொடர்மொழியாய்த்
தொன்றுதொட்டுவருவதைப் புலவனு லொரோவெழுத்தாகக்குறைத்
துக்கறுங்குறுபாட்டாற றொடர்ச்சொ லீரெழுத்துப்பதமு மோ
ரெழுத்துப்பதமுமாகச் சுருக்கமெய்திப் பலபொருடோன்றுவதாய்
அரிபகி அக்கரசுதகமாமென்றவாறு. சுதகம் - அழிவு.

ஒளிகொண்டபுததுருறைகோதைதிந்தேன்
 ஹளிகொண்டபூந்துளபத்தோன்மலாற்கீந்த
 தளிகொண்டதையணிந்ததன்றதனைப்பறமல்
 களிவணடிமிர்தேங்கமழவாசிகைசிகைகை.

(777)

இது அக்கரசுசுதகம்.

(இ - ள்) கீர்த்தியைக்கைக்கொண்ட விலலிபுததுருறையுங்
 கோதைக்குடிக்கொடுத்தா ளினிபதேன ஹளிக்குஞ்செய்கையைக்கைக்
 கொண்ட பூவோடுகூடிய துளவமாஸிகையையுடையபெரியோனுக்
 களிதத்துவு மதனைச்சூடியதும அதனைப்பறமியதும புலவீர்காள்!
 கூறுங்காலத்துத தேனையுணடுகளித்தலையுடைய வணடுகளாவாரிக்
 கும் வாசிகை சிகை கையாமெனறவாறு. வாசிகை - மாலே. சிகை -
 திருக்குழறகறறை. கை - திருக்கை. இதனு ளவவாறுநின்றகூறு
 பாடு கண்டுகொள்க. திணை-பாடாண. துறை-வளளிவாழ்த்து. (உசு)

அக்கரவருத்தனை.

278. ஒருதொடர்மொழியீற்றோரெழுத்தினைப்பிரித
 தொருபொருடரவைத்தோரொன்றாக
 மிக்கபல்பொருடரமேல்வைப்பனளே
 யக்கரவருத்தனையாகுமென்ப.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே யக்கரவருத்தனையாமா ஹுணர்-
 ற்று.

(இ - ள்) ஒருபொருடருவதொருதொடர்மொழியீற்றின்
 ஓரெழுத்தினைப்பிரித்துப் பிற்தொருபொருடரவைத் ததன்மேல்
 ஓரோவெழுத்தாகப் பலபொருடோன்றவைப்பது அக்கரவருத்தனை
 யென்றுகூறுவர் பெரியோரெனறவாறு.

எந்தைதிருத்தாளெழுக்கையீறுமர
 வந்தமலராட்கிசைந்தவீறினுக்கு—முந்தெழுத்துஞ்
 சித்தசன்னவாண்முதலுஞ்சேயிழையாய்சேர்த்தக்கா
 லத்தமெழிலோலைப்பூவாம்.

(778)
 60

இது அக்கரவருத்தனை. அப்படி யீதனுச்சேர்க்கும்படி யெப்படி யென்னில், எமமுடையசுவாமியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் றிருவடிகளி லெழுந்த கங்கையெனறதொடாமொழியீற்றினினற ககரவைகாரத தைப்பிரித்துக் கையெனக்கொண்டு, அரவிந்தமலராட்கிசைந்த வீறெனபதனைத் தகையெனறாக்கி, அதற்குமுதலெழுத்தாகிய தகரத தைப்பிரித்துச்சேர்த்துத் தகையெனறாகு, சித்தசனன்-காமன; அவ னுடையவாளாகிய கேதகையெனறதிற ககரவேகாரத்தைப்பிரித்துச் சேர்த்துக் கேதகையெனறாகி அததம, எழில, ஒலைப்பூ என முடிக்க. வீறு - அழகு. அதனைத் தகையெனக்கூட்டினமையுங்காண்க. (உஎ)

வக்கிரவுத்தி.

279. வெளிப்படைவீளியினுவினுவினுமெய்ம்மை
யொளிததுமற்றொன்றினையுரைப்புழிமறித்து
நிரைத்தபனமொழிதொறுமிசைதிரிநிலைத்தா
யுரைப்பதுதானேவக்கிரவுத்தி.

(எ-ன்) வைத்தமுறையானே வக்கிரவுத்தியாமா றுணா - ற்று.

(இ - ள்) வெளிப்படையாகவீளிக்குமிடத்தும் வினாவமிடத்தும் முன்னின்றபொருண்மையைமறைத்துப் பிறிதொன்றாக வெதிர் மொழிகொடுத்தவிடத்து மீட்டும் தெளிவிப்பனவாய்நிரைத்ததொடர் மொழிதொறும் அமுமுன்னின்றவரிடமுற விசைதிரிநிலைத்தாயுரைப் பதே வக்கிரவுத்தியாமெனறவாறு. வெளிப்படை யீரிடத்துங்கூட்டுக. இரட்டி - சிலேடையாக. முன்னிலையோ ரெச்சமாகவிரித்துரைக்கப் பட்டது.

ஏற்றமுறுமோதிமத்தாவென்றேன் விண்ணோர்க்

கின்னமுதன்மளித்தவனபேரென்றான்வெற்பிற

ரோற்றமுறுமெகினவாகனத்தாவென்றேன்

றொன்மறையோனபெயரென்றான்சுரந்துவிண்ணோர்

போற்றவருமனவாகனத்தாவென்றேன்

புரந்தரனாற்பெயரென்றான்பொன்னையென்னே

மாற்றமுற்ப்பகர்த்தமகிழ்மாற்றகெந்தன்

மையலுரைத்தெவவாறுமருவுவேனே.

(779)

இது வக்கிரவுத்தி.

(இ - ள்) பொன்னையொப்பாய்! நமதுவிதியி லுலாப்போந்த மகிழ்மாறரைத்தொழுதயான், ஒருதலைபறறியகாதலாலே யேறுதற குண்டான வோதிமததையுடையவனெனெனேன்; அப்பொழுது மலையமததாகவுடையவனெனுமபெய ரென்பெயரன்று, திருப்பாற் கடலைக்கடைந்து இனியவமிாதததைத தேவாகளுண்ணும்படிக்குக் கொடுத்த திருமாலபெயரெனறான, மீட்டும வெள்ளிமலைபோன்று பிரகாசிக்கு மெகனவாகனததாவெனேனே; அப்பொழுது அதற்கு மிமவானிடத்துப்பிறந்த அனனம்போலுந்நடையுடையவுமையை வாமபாகத்திலுடையசிவனது அதத நென்னும்பெயர் பழைய மறையையுடைய பிதாமகனபெயரெனறான் மீட்டும சுரததுவின் ணோர்போற்றவருமனனவாகனததாவெனேனே; அதற்குந் திரண்டு தேவாகள்போற்று மனனவனே! மேகததையுடையவனெனெனனு மிருபெயரும் புரந்தரனதுபெயரெனறான்; ஆகையா லெனனே? யான் கொண்டமையலை யவனொடுகூறியவனறிருமாற்பைத்தழுவுவ தெவ்வா ரென்றவாறு, பொன்னெனெனறதுதோழியை, திணை - பெண்பாற் கூறுப்பெருந்திணை. துறை - மெலிவொடுகூறல.

அஞ்சக்கரனோவெனேனசங்
காணுமெனறானறனியாழி
மிஞ்சத்தரித்ததிருத்தேர்வெய்
யவனோவெனேனெவையிலெனறான்
செஞ்சொறபரிதிவலமபயில்வின்
டோவெனேனென்பொறசிலமபென்றான்
வஞ்சர்க்கிரங்காவரங்கனுக்கென
மாலெப்படியேமொழிவேனே.

(780)

இதுவுமது.

(இ - ள்) அழகியசக்கரததையுடையானோவெனேனேன்; அப பொழுது அஞ்சக்கரங்கனையுடையவ னுருத்திரனானெனறான். ஓப பற்றதிருவாழியை வலதுகையிறறித்தவனுமாய்த திருமகளைச்சிந்திக் கிவலனுமாய்த திருமகளாற்சிறதிகபபட்டவிருப்பததையுடையானோ வெனேனேன்; அப்பொழுது மது வெயிலோனென்றான். மீளவுஞ் செம்மையொடுகடியகோததியையுடையபரிதியை வலதுகையிற்றித்த

விண்டுவோவென்றேன; அதற்கும் அது பொற்சிலம்பென்றான்; ஆகையால் வஞ்சததையுடையோரிடத்துக் கருணைசெய்யாத் திருவாங்கேசனுக் கியான்கொண்டகாதலை யெப்படியேகூறுவே னென்றவாறு. துறை - இதுவுமது. முன்னது வெளிப்படைவீளியினும பின்னது வெளிப்படைவினாவினும் அடைவேவந்தவாறுகாண்க. (௨௮)

வினாவுத்தரம்.

280. துதித்திடுமொருபொருட்டொடர்ச்சொலைபிரித்தது
மதிப்படவியைவகைக்கெதிர்மொழியாய்
விதிப்படவுரைப்பதுவினாவுத்தரமே.

(எ - ன) வைத்தமுறையானே வினாவுத்தரமாமாறுணர்-றது.

(இ - ள) உலகம்புகழ்வதா மொருபொருளைக்காட்டு மொரு தொடாமொழியினைப்பிரித்ததுப பிரித்தபதந்தொறு மனத்துடனொள ஒருவர் வெளிப்படையாகவியை பலவேறுவகைத்தாங்குறுபாட்டிற்கு முன்னின்றவனமாறறமில்லாதமுறையொடு மெதிராமொழியாவுரைப்பது வினாவுத்தரமாமெனறவாறு.

வண்டுளபததானறுயிலுமவாழ்வேதுதெள்ளமுதம்
பண்டுகடைநாட்டறியாப்பறறியதென—முண்டமுனி
போசனமாய்க்கொண்டதெவனபோதிலாணுக்குவந்த
வாசனமதென்னரவிரதம். (781)

இது வினாவுத்தரம்.

இதனுள், போதிலான் - பிரமன். அவனானமென் னரவிரதம் என உலகத்துதிப்பனவாய ஒருபொருட்டுமொழியை அரவு+இந்து+அம் எனப்பிரித்தது, துளபததானறுயிலும்வாழ்வு அரவு, அமுதம் பண்டுகடைநாட்டறியாப்பறறியது இரது, முண்டமுனிபோசன மாய்க்கொண்டது அம் என முறையேநிறுத்தி, போதிலாணுக்குவந்த வாசனமதென னரவிர்தமென்னச் செவ்வனமவிரியாது அருமை தோன்றவிரித்துக்காட்டியதுகாண்க. இது வாகைத்திணையுட் புலமை வெனடி. (௨௯)

சக்கரபெந்தம்.

281. சக்கரத்துட்டமொறுதருளே
சக்கரபெந்தமெனச்சாற்றினரே

(எ - ன்) வைததமுறையானே சக்கரபெந்தமாமாறுணர்-ற்று.

(இ-ள்) சக்கரத்தினுள் அக்கரநதமொறப்பெந்திப்பதுதானே
சக்கரநதமெனச்சாற்றினர் பெரியோரெனறவாறு, பெந்தம் -
சம்பந்தம். (உ0)

282. அதுவே,

நாளிருமுனறிருநாலெனநாட்டு
சார்பினிலார்புனைதன்மையவாகும்.

(எ - ன்) இதுவும் சக்கரத்தினதுகூறுபாடுணர் - றறு.

(இ - ள்) அக்கூறப்பட்டசக்கரம், நாலார் ஆறார் எட்டாரெனப்
புனையப்பட்டதன்மைகளையுடையவாமென்றவாறு சக்கரமெனப்பது
தேரினதுநுள். ஆர எனப்பது அதனதகத்துச்செறிக்கப்பட்ட கதிர்,
புனைதல - செய்தமைததல.

வானமாதிரியவானவா

வானவாமனுவானவா

வானவாமனமானவா

வானமானிறமானவா

(782)

இது நாலாரச்சக்கரம்.

இதனுள், நடுவு வா வென்னுமெழுத்துநின்று எட்டாகியும்,
நாலார்மேலும் நாலு நகாரமநின்று எட்டாகியும், சூட்டின்மேனின்ற
எழுத்துப் பன்னிரண்டினுள் நாலுதிக்கினுநின்ற மகரஆகாரமிரண்டும்
வகரஆகாரமிரண்டும் ஆகநாலும் எட்டாகியுந் தடுமாறி ஆக யெ-ம்
ஈயெஎழுத்தாகி, சிந்தடிநான்கான்வந்த வஞ்சிவிருத்த மமைந்தவாறு
காண்க.

(இ - ள்) வானாதிரியாய பஞ்சபூதமானவனே! தேவர்கள்களும்
பும மனுகுலமானவனே! பெருமையையுடைய வாமனரூபமானவனே!

விசும்பினிடத்து மேகம்போலுநிற மாக்கஞ்செய்தவா! என்றவாறு.
எனவே யென்னைக்காப்பாயாகுவென்பது கருத்து. திணை - பாடாண்.
துறை - கடவுள்வாழ்த்து.

தேவாமோகூரதிதமகிபாமாமோக
பூவாளிஒஓபொருதலைக்க—வோவாது
துங்கமுரசாயதேதுன்பமெனும்பூமகட்டு
வெங்கனலாவானேனவிது.

(783)

இதுவும் நாவாச்சக்கரம்.

இதனுள், நடுவு தகரின்னு அதனைசூழ்ந்தகுறட்டின்மேல்
திருமலையென்னும்பெயர்நின்று ஆர்நாலினும் நாலுநாலாகப் பதினா
றெழுத்துநின்று சூட்டினமே விருபத்தெட்டெழுத்துநின்று ஆக
எழுத்து நார்பத்தொன்பது மைமபத்தஞ்சாகமாறாடின. அவை
மாறாடினவகை:—நடுவு தகரம் இரண்டாகவும், சூட்டினமையங்களில்
முதன்மையத்தில் து மூன்றாகவும், ஒழிந்தமையத்தில் தே பூ க
மூன்றும் ஆறாகவும் மாறாடினவாறுகாண்க.

(இ - ள்) தேவா-சகலதேவனமாருக்குந் தேவனே! மோகூரா-
திருமோகூரானே! திதமகிபா - உணமைப்பொருளானமகிபனே!
மாமோக - பெரியபிராட்டியைமோகிக்கப்பட்டவனே! பிராட்டியால்
மோகிக்கப்பட்டவனே! எனினுமாம், என்னை? “தடுமாறுதொழிற
பெயர்க்கிரண்டுமூன்றுங், கடிவரையிலவேபொருள்வயினான்” என்ப
தனானறிக. பூவாளிஒஓபொருதலைக்க - காமன் மிகவும் பாணங்க
ளாற்பொருது அறிவினதுநிலையைக் குலைக்க. அதனோடும், ஒவாது-
ஒழிவின்றியே. துங்கமுரசாயதேதுன்பமெனும்பூமகட்டு-காமனது
வெற்றிமுரசான கடலே துன்பமதெனும் பூமடந்தைபோலவாளுகரு.
அவற்றினோடும், வெங்கனலாவானேனவிது - குளிர்த்தசநதிரனும்
வெம்மையைச்செய்யுந் தழலாவானேனென்றவாறு. பூவாளி-பூவைப்
பாணமாகவுடையகாமன். இதனைப் பெருதிக்குமாறு:—இடதுபக்கத்
துச்சூட்டின்மையத்ததுத தேவாவென்றெடுத்தது மோகவெனமுடித்து,
வலமாக அதற்கடுத்தசூட்டின்மையத்துப் பூவாளியென்றெடுத்தது
ஒவாது என்றுமுடித்து இறுதிநின்ற துவ்வென்பதுமுதலாகச்
சூட்டின்வலமேறி விதுவெனமுடிக்க.

இதனுள், ஒவென்னு மோகாரவளபெடை சிறப்பின்வந்தது. என்னை? “தெளிவினேயுஞ்சிறப்பினோவு, மளபினெடுத்தவிசைய வென்ப” என்பதனு னறிக, “இசைகெழின. .குறியே” என்பதனால் இரண்மொத்திரையான ஓகாரம் செய்யுட்கண் னேசைசிறைந்த விடத்து மூன்றுமாத் திரையாய் ண்டகுறிக்குத தனக்கினமாகிய குற மெழுத்தினெடுநின்றதல்லது இரண்டெழுத்தல்லவென்ப தறிக. திணை - பெண்பாறகூறுகக்கைக்கிணை. துறை - கண்கைசோர்தல்.

மாதவனேதென்னரங்கேசமான்மருளாகமிரு

போதனுமன்பிறறொழுகேசவபுரைகூர்பவமே

வாதிதமாகுதற்கிங்கேயெனருயிர்காபொதுவே

வேதநமாநம்போதனைவார்களுளமேதகவே. (784)

இது ஆறாச்சக்கரம்.

இதனுள், நடுவு கே யென்னுமெழுத்து நின்று அதனைச்சூழ்ந்த குறட்டில் ஆறக்கரமின்று சூட்டிற் பதினெட்டெழுத்துநின்று குறட்டுக்குஞ் சூட்டுக்கு நடு ஆராவிலஆதோறும் ஏழெழுத்துநின்று ஏழெழுத்தில நடுவெழுத்தாறும தென்குருகூரென்னும்பிராகநின்று ஆக அறை அறுபத்தேழில் எழுத தறுபத்தேழும் ஒறுமன்பட ஒன்ப தெழுத்து மாறுடினமுறையாலேறி எழுபத்தாறாக நேரசைக்கவித துறைநின்றவாறுகாண்க.

நடுவிற்கே மூன்றாகவும, முதற்கூட்டின்மையதது வே மூன்றாக வும், ஒழிந்தகூட்டின்மையத்துநின்ற மா கு பொ மே வா ஐந்தும் ஒரோவொன்று இவ்விரண்டாகவும நின்றன இதனைப் பெந்திக்கு மாறு:-இடதுபாகத் திரண்டாங்கூட்டின்மையத்து மாதவனே யென் மெடுத்து நேரே மிகும எனமுடித்து, அதற்கெதத மூன்றாகூட்டின் மையத்துப் போதன் என எடுத்து மேயென நேரேமுடித்து, நாலாஞ் சூட்டின்மையதது வாதிதமாகுதற்கென எடுத்து, பொதுவே என முடித்தது, முடித்த வே நாலாமடிக்குமுதலெழுத்தாகப் பின்னும் மேதகவேயென அதனின்முடிக்க.

(இ - ன்) திருமகன்காந்தனே! அழகியஅரங்கேசனே! மேகம் போன்றதிருமேனியனே! பெரியபிரமனு மவன்முதலாங்கடவுளரு மன்பினோடுதொழுங் கேசவனே! சகலான்மாக்களுக்கும் பொது

நின்றவனே! என் றுன்னேநினைந்து மிகவுக்குழைவார்த் கிதயதாமரை
யகத்தோனே; வேதமுதல்வனே; நினனைக்குறித்து நமாநம என்னு
நின்றேன்; அதற்குத்தகுவுதாக வென்னொருயி ரினனும் பொல்லாகை
வினைக்கப்பட்ட செனனத்தை யிவ்வுலகத்தெய்தாது இன்பமெய்து
தற்கு என்னைக்காப்பாயாகவெனறவாறு. போதனும் என்னு முமமை
எச்சவுமமை. இதனுள், இரண்டாமடியீ றுதொடங்கி யொழிந்தன
மாட்டுறுப்பாகநிகழ்ந்தன. துறை - கடவுள்வணக்கம்.

தண்மநிரிகர்வதயங்கியவதனம
பொன்னணிமுலைநிடதப்புரைவரைநிகர்
மடிசேர்தருதாமதபததர்க்கெட்டா
மாறன் றுடரிமலைதன்மின்போன்றொளிர்
தண்ணென்பொற்குணமன்னியமாமல
ரமமடவார்மையுண்டாடமாகணனே.

(785)

இது எட்டாரச்சக்கரம்.

இதனுள், நடுவு தகரமின்று சூழ்ந்தகுறட்டில் வடமலையப்ப
னென்னுமபெயர்நின்று ஆர்மேல நாற்பததெட்டெழுததாய்ச சூட
டிண்மேன் முப்பத்திரண்டாய்நின்றவாறுகானக. நடுநின்ற தகரம
நாலெழுததாய் முதற்கூட்டின்மையந்தொடங்கினின்ற த பொ ம மா
ம் ர் டா ர் எட்டம பதினொய், குறட்டில் வட ம லை ய ப் ப ன் என்
னும் எட்டும் பதினொய், பத்தொன்பதெழுத்துமாறாடி அறை என்பத்
தொன்பதினின்ற என்பததொன்பதுக்கு னூறறெட்டெழுத்தால்
ஆறடிநிலைமண்டிலவாசிரியப்பாவாய்முற்றியது.

இதனுள், நிடதப்புரைவரைநிகர் - நிடதமாகியவுயர்ந்தமலையை
யொதத. மலைதன் - மலைதன்னில். மின்போன்றொளிர் - மின்னைப்
போன்றொளிராநின்ற. தண்ணென்பொற்குண-குளிர்த பொன்னோடு
கூடியகணை. மன்னியமாமலர்-நிலைபெற்றநீலோற்பலம்போல்வ, அம
மடவார்மையுண்டாட்டமர்கண் - அழகியமடவார்மையெழுதப்பட்டுக்
கனிப்போடுகூடியகண்கள். உண்டாட்டு - கனிப்பு. நண்பனே! பத்த
ரல்லாத தாமதத்தினைவிரும்புவோர்க்கெட்டாமாறன் றுடரிவெற்பிடந்
தன்னி லெனக் கூட்டுக. நண்பனையென்னு முன்னிலை எச்சம். பருதி-
பாங்கற்கூட்டம். துறை - இயல்பிடங்கூறல்.

சேடுறுதட்பச்சீரிமகிரிக்கைவிலின்
 போர்பொருவீரபுராரிசெற்றததடர்
 தின்பமதுறவமரியலருணிருதனோ
 முன்புமேததமராரியபாநமபாஹு
 சேர்மழைபோன்றததிருவுறைமுதலவன
 தாரிணைததாளெதாதாளுறுவன்னெஞ்சே.

(786)

இதுவும் எட்டாரச்சுக்கரம்.

இதனுள், நடுவுரி எனனு மெழுத்துநிறக, குறட்டிற் கீராமராம
 சேயம் என்னும ராமதோததிரநின்று, ஆர்மேற் குறட்டுடன் அஞ்சா
 மறையில்நின்றும் வலமாக, நருமேமைகதரும் என்னும பழமொழி
 நின்று, ஆர்மேல் நார்பததெட்டெழுத்தாய்ச் சூட்டினமேன் முப்பத்
 திரண்டெழுத்தாய் முதலடியின் முதலெழுத்தாகியசே அஞ்சாமடிக்கு
 முதலெழுத்தாய் ஆறாமடிக்கு நெஞ்சேயென்ன முடிந்தமொழிக்கீறாய்
 முன்றெழுத்தாயவாறுவகாணக. இதனைப் பெந்திக்குமாறு:—தன்
 முன்னர்ச சூட்டுமையத்துநின்றுஞ் சேடுறு என நேரொட்டிக் கைவி
 லின் என அஞ்சாமாரினமுடித்து, வலமாக இரண்டாமார்தொடங்கி
 நாலாமாவரைக்கும குறு எனமுடித்து, மீட்டெ முதலடியிற் சே
 என்றவெழுத்தையெடுத்துச் சோமழைதொடங்கி நெஞ்சேயெனச்
 சூட்டின்வலமாகசுசுற்றிமுடிக்க.

(இ - ள்) நெஞ்சே-நெஞ்சமே! சேடுறு . . விலின்-பெருமை
 யெய்துந் குளிர்ந்த சீர்பொருந்திய விமவானென்னுங்கிரியைக்
 கைவில்லாக்கி அதனால். போர் . . அடர்த்து-திரிபுராதிகளுடன்
 போரைப்பொரும் வீரததையுடைய புராரியென்னுஞ்சிவன் கைலையை
 யெடுத்தலைத்ததறாகோபித்து விரலையுனறி மதுகையையழிப்ப வீடு
 படடு. இன்பமது..... .முன்பும் - அவனபாடியபாட்டினுக்குருகி
 மீள விற்பமுறும்படி சமர்க்குவேண்டு மாயுதமுதலியவியல்பினை
 யெல்லா மடர்த்தசிவனானுகொடுப்பவெய்திய மழைபோன்றிரு
 தன் சமர்க்குநேர்பட்டமுதனாளுக் கும்பகருணன்முதலியோர்ப்பட்ட
 பின்னும். எதிர்தாளுறு - அவனெதிர்த்த தானும் போர்க்கெதிரு
 முயற்சியையுறு. இமபரேத்தமர் - இவ்வுலகின்கண்ணே யாவரு
 மேத்துத் தனதுபோரால். ஆர்-அவனதுயிரையுண்ணும். திருவுறை

..... தாள்-திருமகள் விட்டுநீங்காதமுதல்வனது தாமரைப்பூப் போனற இரண்டுதிருவடிகளையும். உறுநம்பால்-மிக்கவிருப்பதால். உன், சேர்-நினை; தியானததாறகுவோயாகவென்றவாறு. இங்ஙனந் தியானிக்க வீடேறலாமென்பது பயன அவனுயிரை எனபது சொல் லெச்சம. முன்பும எனனும் உமமை யெச்சமாதலாற பினனுமென்ப தாயிற்று. அமரால் மூன்றாவதுதொக்குநின்றவிரிந்தது. ஆர் உண னும் என வினைத்தொகைவாயாடு செய்யுமெனனும் பெயரெச்ச வாய்பாடாகவிரிந்து தன்னெச்சமான திருவுறைமுதல்வனெனனும் பெயரெகாண்டுமுதறியது தினை - பாடாண் துறை - கடவுள் வணக்கம். (நக)

பதுமபெந்தம்

283. எண்ணிரண்டிதழாய்க்கோணிநுநானகின்
கண்ணுறநடுவண்பொருட்டதுகாடடிப
பண்ணமைபதுவுமபதுமபெந்தம்.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே பதுமபெந்தமாமாறுணர்-ற்று.

(இ - ள்) ஒருதாமரையை யெட்டுக்கோணினு மிவ்விரண்டா கப் பதினாறுதழைமுதி நடுவே யொருபொருட்டினையுங்காண்பதாக்கிச் செய்தமைப்பதும பதுமபெந்தமாமென்றவாறு. உமமையான மகா பதுமபெந்தமுமொன்று.

மாறாமாலாலேமாறமா
மாறமாவேளேமாறமா
மாறமாதோவாமாறமா
மாறமாவாதேமாறமா.

(787)

இது பதுமபெந்தம்.

(இ - ள்) முதலடியிற்று மா - திருவன்னாள் மாறாமாலால் - நீங்காதமாலால். ஏமாறா - வருந்தும்படிக்கு (இரண்டாமடி) மாற மாவேளேமாறமாம் - மாயோன்றரபடட கரிய வேளம்பு மாற்ற மாமாம். மூன்றாமடியில் மகரவொற்றைப்பிரித்து, ஆறாமா - ஆறு போலவாம் ஐயோ என்றுக்கி, (மூன்றாமடியிலிறுதியில் மா என்னும் எழுத்தைப்போட்டு)கோவாமாறா என்பதனைக்கூட்டி, கண்ணீர்தீராத

ஐயோவெனச்சோத்து, மூன்றாமடியி னின்றமாவை நாலாமடியின் முதன்மாவொடுங்குடடி, மாமாறு என்றாககி, பெரியமாதனே; என்க. மாவாதேமாறுமா - வணடுகள தேனையுண்ணவரும தேன்முளும்புந தாமத்தனே யெனறவாறு. பெரியமாதனே! திருவனஞளவருநதும் படிக்குக் கரியவேளம்பு மாறறமாகாநின்றன; கண்ணீர்தீரது; ஐயோ! இனி என்கனமுய்யு மென்னும் பயனிலைகூட்டிமுடிக்க. மகா பதுமபெந்தம் வந்தவழிக்கண்டுக்கொள்க. திணை - பெண்பாற்கைக் கிணை, துறை - கண்டுக்கேசோதல.

இனிப பதுமபெந்தத்தினுள் நடுவிற பொருட்டினின்ற மா என்ற எழுத்தொன்றும் எட்டெழுத்தாகவும், அகணைசுருந்த நாத் கோணங்களினின்ற எட்டெழுத்தும் பதினாறுகளும், இடையிறகோ ணைவினுநின்ற எழுத்தெட்டுந் திரிநது மாறுடாதுநிறகவும் பாடின வாறுகாண்க.

(உஉ)

முரசுபெந்தம்.

284. எழுதியவரிநாலினுணமுதலீறன
பழுதறமநதிரிசசெலவாய்ப்படர்ந்தய
லொழுகியுங்கீழமேறறனதீற்றுறறியின்
னறைதொழுமேனையவடைவேபாதியின்
முறைதடுமாறுதன்முரசுபெந்தம்.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே முரசுபெந்தமாமாறுணா - றறு.

(இ - ள்) நாலடியான்வருமொருசெய்யுளை நாலுவரியாக வெழுதி அவறறுண முதலடியுமீற்றடியுமாகியவிரண்டின முதலடி கீழ்முன்று வரியினும் மநதிரிசசெலவாகசென்று நாலாமடியி லஞ்சாமறையி லேறி யந்தவார் மேனோக்கி மீள வப்படியே முதலடியீறறின்புறறியும், இறுதிவரியும் மநதிரிசசெலவாய் மேனோக்கி நாலாமடியுற றஞ்சாமறையிலேறி யந்தவார் கீழ்நோக்கி யவவண்ணமே யிறுதியடி யீறறின்புறறியும், ஏனையிரண்டினுள் இரண்டாமடி முதற்பாதி யி னின்றன கீழ்வலமாக மூன்றாமடியின்முதலேமுறறியும், மூன்றாமடி யிரண்டாமடிப்பிற்பாதி யி னின்றழிநின்றன கீழிடமாக மூன்றாமடி யிறுதியின்புறறியும், இரண்டடியும் முதலீறென்னும் முறைதடு மாறப்படுவது முரசுபெந்தமாமென்றவாறு. இங்ஙனம் மேல்வருஞ் செய்யுளை எழுதிக்கண்கொள்வது.

போதவானதுவாதரா

மாதவாதணவாதரா

நாதவாணதவாரவா

வேதவானதுவாரகா,

(788)

இது முரசுபெந்தம்.

(இ - ள்) போத - ஞானவானே ! வானதுவாதரா - வானவாதரிக்கப்பட்டவனே ! மாதவா - திருமகளாகாதனே ! (மூன்றாமடி முதலீறாக) நாதணவாதநாத - நாவைவிட்டுநீங்காத வென்னாதனே ! வாண - உலகினைக்காக்கப்பட்டவனே ! தவாரவா - அழியில்லாத அராவையுடையவனே ! வானவேததுவாரகா - (எனப் பாடமாற்றுக) பரமபதியிடமாகின்றம பூமியிலவருதற்குப் பெருமையையுடைய வேதத்தைவாயிலாகவுடையவனே ! எனனைக்காப்பாயாக வென்றவாறு. துறை - கடவுளவாழ்த்து. (௩௩)

நாகபெந்தம்

285. வரியரளிரண்டாய்வாலவயிரண்டாய்த
தெரிமூலைநானகாயசசிறநதுமுமமுன்றுட
னிலைபெறுமொருபானிருபானிநீஇத
தலையிரண்டெழுததாயசசாரதரசசநதியிற்
கவினுறுத்தெழுததுக்கலநதுபபாக
நவிவிருபாவேநாகபெந்தம்.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே நாகபெந்தமாமாறுணர் - ற்று.

(இ - ள்) வரியையுடையபரம்புக ளிரண்டாக அவற்றிற்கு வாலிரண்டாக வயிற்றிரண்டாகத் தோன்றப்பட்டமூலைக ணன்காகச் சிறப்பெய்தி, வாலிரண்டி னிலைபெறுமெழுத தொன்பதுடன, வயிற்றிரண்டி லெழுத்துப் பததாய், மூலைநானகி லெழுத் திருபதாய்த் தலை யிரண்டி லெழுத்திரண்டாய்ப்பொருந்தநிறுத்தி, சநதிகளில் அழகு தருவனவாமெழுத்துக்க ளிரண்டிற்குந் கூடிநிறபனவா முறுபபாகப் புலவனாறுரைக்கப்படு மிரண்டுபாவென்பதுதானே நாகபெந்தமா மென்றவாறு. நிறுத்தியென்பது மததிமதிபம். மும்மூன் றொருபா னிருபானெனபன நிரனிறை. புலவனா லென்பது எச்சம், தெரிமூலை - தோன்றப்பட்டமூலை.

மாறன்சடகோபன்வண்குருகூர்வாழ்பொருளை
யாறனனிமேயவன்னமே—யேறுத
தமனாமாசரதன்றான்மொழிதற்பாமன்
னெமர்யாயெமையாளிறை.

(789)

அறமுமறமமைந்தவன்பென்பதுவும்
பெறன்னலமதுண்மைபேரா—துறுபாறகோர்
மானமனமேநினைமான்மாமேகத்தந்தமே
யேனமெமையாளியை.

(790)

(இ - ள்) மாறனென்றுஞ் சடகோபனென்றுந் திருநாமத்தை யுடையான், வளவிய குருகூரினகணவாழும் பொருளையாறறையுடைய வன், கிருபையோடுகூடிய வனனததையேறு முத்தமன், நாவினால் திருமகனையுடைய பெரியசரதனும் மாயோன்றிருவடிகளைப் பாடும் பாவினையுடையமன்னன், எமமனோர்க்குமாதா, எமமையாளுமிறைவ னென்றவாறு. எனவே யமனு மெமமிடததுவாரான் எமகஞ்ச் சென்னமுமில்லை, சித்திபபதும் முத்தியையாமென்பது பயன்.

அறத்தினதுபகுதியு மறத்தினுலமைவெய்திய அன்பென்று கூறப்படுவதும் நமக்குண்டாதலும் நல்லபேரினபதையெய்துவ துண்மையாக வதுநமமைவிட்டுநீங்கா தவறறையுறுமபகுதிக்கு ஒப் பற்ற பெரியமன்னே! காளமேகத்தினது அழகியநிறமேவியதிருமலை, எனமாகவடிவெடுத்தவனை, எமமை யாளப்பட்டவனை நினைப்பாயாக வென்றவாறு. ஆக வெண்பா விரண்டினால் எழுத்து ஹற்றொரு பததெட்டிம அறை தொண்ணூற்றாறு மானாடியடங்கினவாறு கண்டுகொள்க. திணை - பாடாண. துறை - கடவுள்வணக்கம். (௬௪)

இரதபெந்தம்.

286. தேரெனமந்திரிசசெலவெனசசெய்யுளை
யேர்தரவடக்குவதிரதபெந்தம்.

(எ - ன்) வைததமுறையானே இரதபெந்தமாமாறுணர்-ற்று.

(இ - ள்) சதூரங்கவறையுட டேர்செல்வது எனவும், மந்திரி செல்வதெனவு மொருசெய்யுட்குண்டானவெழுத்துக்களைத் தேரின தறைக்குநடுவே ஒருதிருநாமமாதல் ஒருபழமொழியாதலும்குபெற்று

நிற்க விரதத்திலேபெந்திப்பது இரதபெந்தமாமென்றவாறு. சதுரங்கவறையினுள்ளென்பது சொல்லெச்சம். செய்யுளையெனப் தாகுபெயர். அறைக்குடேவே திருநாமமாதல் பழமொழியாத னிற்கவென்பது ஏதாந என்பதே ஞாபகமாகவிரிந்தது.

நாராய ராய நயனயனா விணண்

ஞராமனையனிலமாயவா—சீராய

நன்காநமநமநன்காநமநம

மன்காமன்றாதாய்நம.

(791)

இது இரதபெந்தம்.

(இ - ள்) நாராய - அன்பினையுடையாரா. ஆராய் அநயன் - ஆராயப்பட்ட அந்தப்பேரின்பததினிடத்து. அயனா - வியாபரிக்கப்பட்டவனே ! வின் - ஆகாயமும். ஆராம் - மிகுந்தசெலமும். மண் - நிலமும். ஆய் - ஆகி. அனிலம் - காற்றும். ஆயவா - ஆனவனே ! சீராய - பொலிவினையுடைய நந்தகோபாலனே ! நன்காநமநம - நன்மையையுடையவனே ! உன்னை நமக்கரிக்கிறேன். நன்காநமநம - முன்னையபோலவுரைக்க மன்காமன் - மகளி ராடவர்க்கரசனாகிய மன்மதன். தாதாய் - தந்தையே ! நம - உன்னை மீளவு மென தான்மாவைக்காதற்பொருட்டு நமக்கரிக்கிறேனெனவாறு. நார் - அன்பு. அ சுட்டு. நயன் - சுகம். அயனம் - வியாபாரம். ஆம் - செலம். மண்ணாய் என்பது மனாய் என இடைகுறைத்துவந்தது. ஆயவா - ஆனவனே. நனகு - நன்மை. மன் - அரசன். தாதை என்னும ஐகாரவிய விளிக்கண் ஆயாயிற்று. நமநம நமநம என்பது இசைநிறையசைநிலை. வின்ன எனனு மொற்றளபெடை, வெண்பாவின்து செப்பலோசைசிறைநந்தவழி யோசையைநிறைத்தற்பொருட்டுவந்தது. எனனை? “குன்றுமேலொற்றளபுகொள்” என்பதனாலறிக. இதனுள் நடுவும் இருபக்கமும் நாராயனாய்நமவென நின்றவாறுகாண்க. துறை - கடவுள்வணக்கம்.

மாயவனேவேதமதியேவயநாக

பாயவனேதேநனினபாதாபராபரா

தாயவனேகாரணபூரணதோணிமமா

னாயகனேசீராகாராயனாயநம.

(792)

இதவும் இரதபெந்தம்.

(இ - ள்) சீர் - திருமகள். தோள்நிலமான் - தோளிலிருக்கும் பூமிதேவி. இதனுள், நடுவே நாராயணாயநமவென்னுந்திருநாமம் நின்றவாறுகாண்க. (உரு)

மாலேமாற்று.

287. ஒருசெயுண்முதலீறுரைக்கினும்தாய்
வருவதைமாலேமாற்றெனமொழிப.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே மாலேமாற்றாமாறுணர் - ற்று.

(இ - ள்) ஒருபாட்டை யீறுமுதலாகவாசிக்கினு ம்பபாட்டே யாகிவருவதனை மாலேமாற்றெனனுஞ் சித்திரக்கவியெனறுகூட வர் பெரியோரென்றவாறு.

வாமனமானமா

பூமனவானவா

வானவானமபூ

மானமானவா

(793)

து மாலேமாற்று.

(இ - ள்) வாமன - வாமனனையென்று. வானவாவானவா னும - தேவர்களால் விருமபிசுசொல்லுவதாய் பெரியதிருநாமத்தை யுடையவனே! மானமபூ - பெருமையையுடைய திருமகளுக்கு மபூமி தேவிகும். பூமானன - பூமானியமன்னனே! மானும - மானு கியதிருநாமத்தையுடையவனே! வா - என்முன்னேவந்துதோன் றுவாயென்றவாறு. இது இரண்டுவிசற்பத்தான்வந்த வஞ்சித்துறை. துறை - இதுவுமது. (உசு)

கரந்துறைசெய்யுள்.

288. முதலொருசெய்யுண்முடித்ததனீற்றிற்
பதமதனிறுதியிற்பயிலெழுத்துத்தொடுத்
திடையிடையிட்டெதிரேறும்முதலய
லடைதரப்பிறிதொருசெய்யுள்கரந்தங்
குறைவதுகரந்துறைசெய்யுளென் றுரைபெறும்.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே கரந்துறைசெய்யுளாமாறுணர் - ற்று.

(இ - ள்) முதலே யொருசெய்யுளை எழுதிமுடித்து, முடித்த விறுதிமொழியினீர்மறமுததுத்தொடங்கி, எதிரேறாக விடையிடை யோரெழுத்தாக விடையிட்டு முதனமொழிமுதலெழுத் தயலடைய முடிக்கப் பிறிதோசெய்யுளாக வதனகததுக் கரந்துறைவது கரந் துறைசெய்யுளென்றுரைக்கப்பெறுமென்றவாறு.

போர்வைவாயூராரலரளிபொருகாம
நீர்மையாழ்வாரயலணைதருமிக
வோதவாவாழ்தலாமயில்கைமுருகுரு
தார்தராமுதாமணிதகவுருவமும.

(794)

இது கரந்துறைசெய்யுள்.

(இ - ள்) ஆரலரளி என்பதை அளியாரலரெனமாற்றி, வண்டு களாவாரிக்கப்பட்ட பூவாளியால் எனக. பொருகாம - பொரவந்த காமனே! நீர்மையாழ்வார் - நற்குணததையுடைய ஆழ்வார். மயில்கை - எமது மயில்போலுஞ்சாயலையுடையாளகையில். முதாவுருவமுமணி தகவாழ்தலாம் - பெருமையையுடையவா முருவங்களு மழகினது பெருமையெய்த உயிர்வாழ்தலாமபடிக்கு. ஏர்தவாமுருகுருதார் தரா - அழகுருகடாத தேனெழுகும் வருளமாலிகையைத் தந்து. வாயூர் - (ஊர்வாய் எனமாறுக) எமதுபதியிடதது. அயலணைதரு மிக-அய லெம்மோடு மிக நட்டிச்செய்யாநின்றாரதலால். போர்வை - உனதுபோரை யொழிவாயாகவென்றவாறு. இது மாட்டுறுப்பு. அப்படி யிதனுட்கரந்தசெய்யுள் :-

முருகணிதாரார்
குருகையிலாழ்வார்
கருணையவாயார்
மருளிலராவார். என்பதாம்.

(௨௭)

காதைகரப்பு.

289. காதைகரப்பதுகாதைகரப்பே.

(எ - ன்) வைததமுறையானே காதைகரப்பாமாறுணர்-ற்று.

(இ - ள்) புலவராறகுறிக்கப்பட்டசெய்யுளுட் பிறிதொருசெய்யுட்டுக்குவெதானவெழுததுக்கள்புகுதாதே தாங்குறித்த பழைய செய்யுட்கரந் தெழுத்துப்பிறக்கிக்கொள்ளலாம்படிபாடுவது காதை கரப்பாமென்றவாறு.

கொல்யாணை மூலமெனக்கூப்பிடமுன்காத்தாணை
யெல்லாவுயிராகமுயிரெனலாம்--புல்லாணித்
தோடாராறுநதுளபத்தோண்மலைக்கைதொழுதா
டைமொருநாணமன.

(795)

இது காதைகரபு.

இதனுட்போந்தசெய்யுள், “கொல்லானபுலாலைமறுத்தாணைக்கை
கூப்பி, யெல்லாவுயிருந்தொழுது” எனபது இதனைப் பழம்பாட்
டெனவே மேலன நவமாமென்றுணர்க இவற்றை மாறுபொரு
முளர்.

(உஅ)

பிரிந்தெதிர்செய்யுள்.

290. பிரிந்தெதிர்வனவேபிரிந்தெதிர்செய்யுள்

(எ - ன்) வைததமுறையானே பிரிந்தெதிர்செய்யுளாமாறுணர்-
ற்று.

(இ - ள்) ஒருசெய்யுள் முதலேமுடிந்தா லசெய்யு ளீற்
றெழுத்துத்தொடங்க் யெதிரேறுகநடந்து வேறோசெய்யுளாகநிகழ்
தல் பிரிந்தெதிர்செய்யுளாமெனவாறு.

நீரநாகமா

தாரமாகமே

வாரமாகமா

ணாரணாகமா

(796)

இது பிரிந்தெதிர்செய்யுள். இதனுள், பிரிந்தெதிர்செய்யுளாவது:-

காகணாரண

மாகமாரவா

மேகமாரதா

மாகநாரநீ.

என்பதாம். இவற்றுள், முதலேநடந்தசெய்யுளிற்பொருள் நீர
நாக - நறகுணத்தனே! அனந்தசயனத்தனே! மா தாரமாக - திரு
மகளைப் பாரியாக, மேவாரமாக - பொருந்து மாரங்கிக்குமார்பனே!
மாணாரணாக - பெருமையையுடைய வேதசொருபனே! கா - என்
னைக்காப்பாயாகவென்றவாறு.

எதிசேறறின்பொருள்:- மாகமார்வாம - துறக்கத்துள்ளார்பெருக
வீருமபும. நார - நறருணாதையுடையவனே ! மேகமாக - மேகத்
தைப்போலுந் திருமேனியையுடையவனே ! மாரதா - சததுருக்களை
வெலலு முழுததவீரனே ! நாரண - நாராயணனென்னுந் திருநாமத்த
னே ! நீ கண - நினது சொருபருபருணவிபூதிகளை மயக்கமறவறி
தறகு நீயே யெமக்கு ஞானக்கண்ணைநால் கா - எடமைக் காப்பா
யாகவென்றவாறு. இவையிரண்டும் வஞ்சித்துறை. துறை - கட
வுள்வாழ்த்து. அதுலோமப்பிரதிலோமமெனபது மிது (நக)

பிறிதுபடோட்டு.

291. பிறிதொன்றாதலிறிதுபடுபாட்டே

(எ - ன்) முறையே பிறிதுபடுபாட்டாமாறுணர் - ந - து

(இ - ள்) பிறிதுபடுபாட்டெனபது ஒருசெய்யுளைத் தொடையு
மடியும் வேறுபடவுரைத்தா லுஞ் சொல்லுமபொருளுமவேறுபடாமற்
பிறிதொருசெய்யுளாயமுடிவது எனறவாறு

பாாமகளைத்தோயுமபுயத்தாய்ப்துமறறுந்
தாாமகளைநீங்காததகைசான்றவாகத்தா
யாரியனையாரணத்தநதியனேவாரி
வாரியுணுகணைமனன.

(797)

இது பிறிதுபடுபாட்டு.

இது முதலே பொருளிகற்பத்தின்னிசைவெண்பா பின்னர்க் களி
விருத்தமாகிகழ்ந்தவாறு காண்க. நார + பூ. ஆரியன் - பரமாசாரியன்.
வாரி - கடல். வாரி - மிகுதி. (ச0)

சருப்பதோபத்திரம்.

292. இருதிததெழுத லுமெண்ணுன்கெழுத்துடை

யொருசெய்யுளெண்ணெண்ண ரங்குனொருங்கமைந்
தீரிருமுகத்தினுமாலேமாறறய்ச
சார்தருமாறியுஞ்சருப்பதோபத்திரம்.

“(எ - ன்) வைத்தமுறையானேசருப்பதோபத்திரமாமாறுணர் -
ற்று.

(இ - ள்) எவ்வெடெழுத்தோரடியாய் நான்கடியாய்வருமென் னுண்கெழுத்துடையதொருசெய்யுளை யறுபத்துநாலறையினி லிரண்டு கூறுபாட்டானெழுத் தவற்றுண முழுதுமடங்கி நாலுமுகத்தினு முதல முதலாகியு நீறுமுதலாகியு மாலைமாற்றுவிருந்து சருபத்தோபத்திரமா மென்றவாறு இரண்டு கூறுபாடாவது நான்கடியு மேனின்று கீழிழிய வுங் கீழினின்று மேலேறவும் எழுதுவதாம். இது மாட்டுறுப்புப்பொருள் கோள்.

தேமாபூமாராபூமாதே
மாதாகாவாவாகாதாமா
பூகாவாலாவாகாபூ
மாவாலாநீலாவாமா.

(798)

இது சருபத்தோபத்திரம். இதன்குத் தவவாறுகிகழந்தமைகண்டு கொள்க.

(இ - ள்) தேமாபூ - தேனும் வண்டுமொருந்திய பூவினிடத்து. மாமா - பெரியதிருமகளும். பூமாதேமாது - பூமிதேவியுமாகிய அழகு பொருந்தினமாதாகள். ஆகாவாவாகா - (வா ஆகா வாகா எனப் பாட மாற்ற) வந்துதங்கு மாராநீனையும் புயத்தினையுமுடையவனே! தாமா - துளவமாஸிகையையுடையவனே! பூகாவாலாலா - பூமியையெடுக்கப் படப்பிரளயத்தினமே லாஸிலேறிற்றுயிலப்படவனே! பூமாவாலா - பொலிவினொடுங்குபடிய மிகுந்த பாலத்தனமையோனே! நீலாவாமா - நீலநிறத்தினனே! வாமனசருபமானவனே! மூன்றாமடியிலிறுதி வாகா நாலாமடியின் முதலவந்த நீ எனனுமவற்றொடுங்குபடி, நீவா காவெனச் சேர்த்து, நீவந் தென்னையாபாயாகவெனறவாறு. இத்துள்ள ஏமம் ஏம எனநின்றது. உமமை வேற்றுமை பண்பு என்பனமுதலியதொகை களும் ஒருமைபன்மைமயக்கவழுவமைதிரும் வந்து மாட்டுறுப்பாகப் பொருளுரைத்தவாறுகாண்க. ஆல - பிரளயம். வா - வந்து. மாது - மாதாகள். பூ - தாமலா பூ - பொலிவு. (சக)

கூடசதுர்த்தம்.

293. பாடலினுலாமபதம்பொறிவரியிடைக்
கூடமுற்றதுவேகூடசதுர்த்தம்.

(எ - ன்) கூடசதுர்த்தமாமாறுணா - றறு.

(இ - ள்) நாலடியாய்வொ நசெய்யுளி னுலாம்பதம ஏனையமுன்று
பததையு மேனிநறுகீழுங் கீழநின்றமேலுமாக எழுதிமுடித்தவரி
முன்றி னிடைவரியினமலநதுகிறபது கூடச தூரத்தமாமென்றவாறு.

நாதாமானதா தூயதாருளா

ணீதானுவாசீராமனாமு

போதாசீமானாதரவிராமா

தாதாதாணீவாமனாசீதரா

(799)

இது கூடச தூரத்தம இதனை யவவாறெழுதிக் கண்கொள்க.

(இ - ள்) நாதா மானதா - ஸாமியே' எனமனத்திலுள்ளானே'
தூயதாருளாணீதானுவா - பவித்தாமபொருத்குன தாமலையிலுள்ளா
ளாக, நீயாக எனனுடையநாவிடிலவந துலாறவிராக. அதுவுமன்றி,
சீராமனாமு - சககரவாததிநி நமகனாப்யமன்னனே' சீமான - அழ
குடையவனே! ஆதரவிராமா - சநல நமவிநமபு மிராமனே. வாமனா
சீதரா போதா - போதத்திலுள்ளானே' வாமனனே' சீதரனே' தாதா
தாணீ - உனதுநிநுலாடிநீதத நுலாயாகவென்றவாறு. அஹை - இரண
டுங் கடவுளவாழ்த்து. (சஉ)

கோமுகத்திரி.

294. கோமுகத்திரநடைபெறல்கோமுகத்திரி

(எ - ன்) வைத்தமுலையானே கோமுகத்திரியாமாறுணா - றறு.

(இ - ள்) நடைபெறஞ்சேவினதுமுகத்திரவொழுககம்போன்று
நடப்பி னது கோமுகத்திரியாமென்றவாறு அஃதாவது ஒருசெய்யுளை
இரணடுவரியாகவெழுதி மெலுங் கீழு மொன்றிடைவிடடுவாசிக்கவு மச
செய்யுளாய்நடத்தல்

மாயாமாயாநாதாமாவா

வேயாநாதாகோதாவேதா

காயாகாயாபோதாகாவா

பாயாமீதாபேதாபேதா

(800)

இது கோமுகத்திரி. இதனை யவவாறெழுதிக் கண்கொள்க.

(இ - ள்) மாயா மாயா - ஆழியாதமாயையையுடையவனே! நாதா - சுவாமியே! மாவா - திருமகனையுடையவனே! வேயாநாதா - வேயங்குழலிலுண்டாசுருவ கானதையுடையவனே! கோதாவேதா - பசுவைக்காததளித்த வேதசொருபனே! காயாகாயா - காயாமழும் போலுந் திருமேனியையுடையவனே! போதா - ஞானதையுடையவனே! பேதாபேதா - பேதமும் அபேதமுமானவனே! பாயாமீதா - பரந்த பிரளயத்தினமேலானவனே! காவா - என்னைக்காக்கவருவாயாக வென்றவாறு. பா - கலிவிருத்தம். துறை - கடவுள்வாழ்த்து. (சஉ)

சுழிஞளம்.

295. தெழித்தெழுநீரூனத்தினுடசுறிநததைக்கொடு
சுழித்தடங்குவபோனறடங்குதல்சுழிஞளம்.

(எ - ன்) சுழிஞளமாமாறணா - றறு.

(இ - ள்) ஆரவாரித்தெழாநின்றபுனல் ஞானத்தினுட டனதிடத் தடைநத்தியாதொன றதனைகலைக்கொணடு சுற்றி யுள்ளேயடங்குவது போலச் சுற்றிப் பாவின்சுத்துப் பொருளைக்கொண்டடங்குதல சுழி ஞாமாமென்றவாறு.

சதிதகனடனூ

தித்திதிகாண்ஞான

த்திதாக்காக்கண்ட

சுதிகாக்காரகான

(801)

இது சுழிஞளம். இது அவவாறாத் லெழுதிககணடுகொள்க.

(இ - ள்) தாளவொத்துக்குப்பொருந்தக் கூத்தாடாநின்றவனே! உண்மையானகாவறொழிதல் புனதாககலைக்கொண்டவனே! தயிரைத் தாக்கிதுண்ட கண்டதையுடையவனே! ஞானநதகானதையுடையவனே! நீயேகதி காப்பாயாகவென்றவாறு. பா - வஞ்சித்துறை. துறை - இதுவுமது. (சச)

திரிபங்கி.

296. நனியொருபாவாய்நடந்ததுதானே
தனிதனிமுன்றாஞ்சால்புறுபொருண்மையிற்
பகுப்பசிற்பதுதிரிபங்கியதாகும்.

(எ - ன்) திரிபங்கியாமாறுணர் - ம்று.

(இ - ன்) முதலே மிக்கதொருபாவாய்நடந்தவதுதானே பின்
னர்க் குறைவுடைததாய் மூன்றுபாவமொழுகமுறுமபடி பொருளி
ன்துதன்மையிற் பகுத்துக்காட்டிப்பது திரிபங்கியென்பதா மென்ற
வாறு.

வாரிதிபாரமன்மதனபூசலபாவெய்யமாமதிபா
ருரல்பாரன்னியின்கேசலபாருய்யுமாநிலைபா
சோரகுமலபாபொன்னிறஞ்சேர்தலபாந்துய்யமான்மயலபார்
நாரணனேதென்னரங்கேசனேதெய்வநாயகனே. (802)

இது திரிபங்கி. இதனை மூன்றாகப்பகுத்தபா வருமாறு—

வாரிதிபார்	மன்மதனபூசலபா	வெய்யமாமதிபா
ஊரலபா	அன்னியின்கேசலபா	உய்யுமாநிலைபா
சோரகுமலபா	பொன்னிறஞ்சேர்தலபா	துய்யமான்மயலபா
நாரணனே.	(க) தென்னரங்கேசனே	(உ) தெய்வநாயகனே (ஈ)

எழுகூற்றிருக்கை.

297. ஒன்றுமுதலாவோரேழீருச

சென்றவெண்ணீரேழிலிந்தொறுநதிநீர

வெண்ணுவதொன்றொழுகூற்றிருக்கை.

(எ - ன்) இறுதிநின்ற வெழுகூற்றிருக்கையாமாறுணர் - ம்று.

(இ - ன்) செய்யுள்கததெண்ணப்பட்ட ஒன்றெனனுமெண்
னொன்றுமுதலாக வோரேழீருகநிகழந்தவெண்களைப் பதினாலிலிந
தொறு மீளவெண்ணுவதொன்றொழுகூற்றிருக்கையென்றவாறு.
செய்யுள்கததென்பது சொல்லெச்சம். (சுசு)

298. அவைதா,

பிரதபெந்தத்தினிலிடையறைபிரணடாய்ச்

சரதமதுறநடைசாரதருபானமையி

னொன்றுபன்னானகாயொருபன்னிரணடாய்

நின்றயலெனவுநிலிந்தொறுமுபயங்

குன்றுவதாய்தொகைகூடியொன்றிலிறும.

(எ - ன்) இதுவு மதற்கோரிப்பபுனிதிஈறுகின்றது.

(இ - ள்) அங்ஙனமெண்ணப்படுமென்கடா மிரதத்திற்பெந்திக்கு
மிடதது மையத்திற்பத்தி யிரண்டுபத்தியாய்க்கீறி வலமே யிடமே நடத்
தலைதந்ருமபகுதியில மையத்திலொன்று பனனன்காகவு மதனய
விருபத்தியி வீரண்டும பனனிரண்டாகவும் ஒழிந்த மூன்றுமுதலிய
வெண்ணும் பத்திதோறு மிரண்டுசுறைந தேழுன்னுநதொகைபொ
ருந்தி முதலேநினறவொநநிலவநதுமுடியுமெனறவாறு. அயலென்
பதனை முன்னும் பின்னும் கூடுக. இரதபெந்தம் - தேரிலே எழுதிக்
கூட்டுதல. (௪௭)

299. இரட்டுறமொழிதலோடறுதிரிந்தெண்
டிரட்டவுமெபொடநதெரியுங்காலை.

(எ - ன்) இதுவுமவ்வெண்ணிறகோ ஒழிபுகூறுகின்றது. இரட்
டுறல - சிலேடை. ஈறுதிரிதல - ஈறறமுதது வேறொன்றதல.

ஒருதனித்திகிரியினிருவிசம்பொழுககத
தொருநானறொருபகலொடியாவழமுபிற்
பதமிரண்டுமிலாப்பாகுடையூததியின
முன்னீர்வரைப்பினிருபாலவியப்பா
னொருபினா ததடககையொநறியவிருகவுண்
முமமதநாலவாயககரியுரிமுககட
செமமலினிருக னுமிமையாததேவர்க
ளொருபோழதகலாதொருவழிப்படநின்
நிருகையுங்கூப்பிமுப்போதினுமிறைஞ்ச
நானமுகமுதலவனினசைஇயநலகு
மைநதருநீ முலினறமுதனன்கினுண்
முந்தியமுப்பானமுருகலமெதிகொள
விரும்ருங்கினுமின்னொருமருங்கரமபய
ரொருதிமத்திருபதநடவின்னொழுக
முமமுரசாநுமுனறிவினிரட்டத
தெமமுரணமுருக்கித்திசையலவநான்கினு
மைமபொறியதனகததாரைநதவிததுச
செமபொருணுனமறைதெற்றெனத்தேர்ந்த
முக்கோற்பகவர்முறைமுறைபிறழா

விருவினையொருங்குவன்றிதைநிலையிஃதென
 வொருதலைபற்றினரிருமையுமுணர்ந்தோ
 முககுணமவறறுண்முற்குணனமைந்தவருட
 னுலாங்கடவுள்வீற்றிருககுநறிவைவரு
 பிளங்கதிரகிலத்தினனுயிரஞ்ச
 வாழ்நாளறுதியிலவவவுதற்கமைத்த
 நமன்றிவையெழுத்தினி மமபூதென்ன
 வறுகாலஞ்சிறையளிகஞலநானஞளா
 முருகவிழ்நறுநதாரமுந நூனமாரபத
 திருபிறப்பாளேனரிடத்தெதிருபு
 நலங்கிளரொருதனிமுதலெனநாடிப்
 பொலங்கழவிரண்டையுமபுலனுறுமேதகு
 முப்பொறிகளினுனமுயறசியிற்பொற்றலு
 நாற்பொருள்பயக்கநற்கனிவாரினைத்திறந
 தேறபுடைச்செய்யுளைநதினுக்கிலக்கணமென
 வாறறியநதணாருமறைப்பொருளா
 லெழுகடற்புலனத்தெழுந்திறைறவெளிவா
 வறுசுவையினுளதிமதுரமுக்கியச்சுவை
 யுறுபொருளைநதுடனுயர்தமிழ்மொழியா
 னுலவகைப்பனுவன்முவுலகமுமனநதவ
 னிருசெவிக்கமுதாமெனவினிதளித்த
 வொருபேராணமையினுயிரகடாமனைத்தும்
 பிறந்திறநதுமலுமப்பெருமபிணிதவிர்த்தருள்
 ஞானபூணசுகோதயநாவீற
 மான்பூடணகுருகாபுரிவரோதய
 மறுசமயத்தவாமத்தமாலயானையைத
 தெறுமொருசிககமாந்திருப்பெருமபூதார்
 வருமெதிராசனைமனமகிழ்நதாண்ட
 விருசரணுமபுயத்தெண்ணையுமொன்ற
 யருள்புரிநதாண்டதற்காதிக்காலத
 திமமாநிலத்தென்பொருட்டாற்
 கைமமாறெவனிலைக்ககொண்டதுவே.

(இ - ள்) (முன்னீர் வியப்பான்) சமுத்திரதையெல்லையாகவுடையநிலத்தின்கண் ணுயாதீணையிடத் தாண் பெண் ணென்னுமிரண்டுபாலு மதிகுமுயடிக்கு (இ ந வி ந ம ப ர மு ச க த து) பெருமையையுடைய ஆகாசவீதிநீரினிடத்தது (ஒ நுஞானறு. வுழப்பின்) ஒ நகாளினகண் ணெருதகணப்பொழுது மொழிவிலலாதமுயற்சியோடும (ஒருதனி ஈநாதினின்) ஒன்றென்னப்பட்ட ஒப்பற்றவுருளோடு தாளிரண்டுநிலலாதபாக்ணையுடையதேரினீமீதே (ஒருபினா செமமலின்) ஒன்றாய சநசைரவடிவியையுடைய பெரியகையினையும், பெருகாது சிற்பாது கமரி லொத்தபுழையொடு கூடிய விரண்டுகரத்தினையும், முன் றமதந் தினையும், நானறவாயினையுமுடையயானையையுடிகு முநதந் தினப்போலச் சிவந்தது, (இருகணு மிமையாததேவாகள் நாலாங்கடவுளவீற்றிநுகருமநற் றிசைவ நுமினங்கதிர) இரண்டுகரண மரிவாயாதவானொ ரொருகால முமவிட்டுநீங்காது திரிவிதகரணங்க நுமாதமஞானத் துட னெருநெறிப் பட விரண்டுகரங்களையுடையதுவந்த முன் றப்பொழுதுந் தலைவணக்கஞ செயய, நான்கு முகங்களையுடையதிரமனைப்போல விநுமபியதெல்லாக கொடுக்கு மைநதுவிருகமாயிப கற்பாடவிநீழலிலே அறமுதலாய நாலுப்பொருள்களுள் முன்னே நின்ற முன் றப்பாலுந் தமமாலாய பெரிய வினபதவை நகைகொளவாயாகவென நெதிரகொணநிற்ப, விரண்டு பக்கமு மின்போனறதொநுநுகருகையுடைய வானவாமகளிர தாள முங் கானமும வாச்சியமு மநியமு மொருகடவாபாடெயத் விரண்டு பதங்களினுலு நாடகத்தைநடித் தொழுகாநிற்ப, நாலுதிகிலுமுள்ள சத்தருக்களமாறுபாடடைக்கெடுத்தது முன்றுமுச்சுமம் நீங்காமன் முன்றிலினகண் ணுரவாரியா, செவியாதிய பொறியைநதினுநதவகப் பட்ட சத்தாதிகளைநதினையுடைய புணமைப்பொருளைக்கூறு நாலு வேதத்தினையுந தெளியவாராயநத முககோற்பகவாராசி யெடுத்தசென னந்தோறு மிழைத்தமுறையே யடைவுதபாாமலவரு நலவினை தீவினை யென்னுமிரண்டையு மொக்கவென்று பரத்துவ சொரநபநபருணவிபூ திகளினிலைமை யித்தனமைத்தென நிச்சயமாகவுட்கொண்டோ ரிமமை மறுமையிரண்டிந் தெளிந்தோ சாததுவிக வாசத் தாமதமென்னுங் குணமுன்றுள முறகுணங்குட்கொண்டோராகிய எதிகளுட னுற் பெருங்கடவுளென்னும இந்நிர னெருபராகநவீற்றிநுகருகடி கிழக் கெனலு நலலதிகுகினிதுதிகு மியையநாயிறு, உலக்கெண்ணுள்ள

வினியயுயிர்க ளஞ்சுவதாக அவரவாவாழநாளற அநத்யதத் லுயிரை
 யுண்ணுமபடிக்குவிதித்த நமனறிகிலெழுந்தகூறுபாடு ஆசசரிய
 மென்று, நினதுதிருமேனியிற ஈடாச்செய்தியைக்கண் டிடெகாண் டது
 விளங்குமபடி குத்தரகங்கையினின மம ஆறுதாறையு மழகியசிறை
 யையுமுடைய வணடினசாதிரானகுங் குடையத தேனையொழுக்கு நறு
 விதார் தாமரைததாரு முயபி ன லுங் டெககு மாபிரிணாயுடைய இரு
 பிறப்பாளனுடைய மதுரகனி, பொருதானதெதிநாகு, பேரா ன ந த ந
 தழைபாநின்ற முவரா மொ நதனி முதலாய ப்ரீமநநராயனென
 ஞானததா லுடெகாண்டு, பொன்னுறசெய்த வீரககழலையுடைய நினது
 திருவடிகளிரண்டையுங் கடபுலனுறவும் பெருமையெய்திய மனோவாக
 குக்காயங்குளின முயறியொழிபொழி லிய, அதுமுதலிய நானகுபொரு
 ளுமயப்பதாக நல்லகனிப்பானற நிரப்பவளத்தினைத்திறந்து, வெண
 பா வாசிரியங் கவி வஞ்சி மருடபாவெனப் பெயர்பொருளுதலுடைய
 யாபபைநதினுக்கு மிலக்கணமென்றுசொல்வதாக, ஆறங்கதையுந்
 தெளிந்த வந்தணாகருரியவா யறிதற்கரியவா நாலவேதப்பொருளினாற
 பரமபதநாதனுையிலை ர நடைகனத்தேரி யெழுகடலுஞ்சுழந்த
 பூலோகத்திலவெளிவருமபடி, அது சுவையாறனுளளு மதிமதுரமென்னு
 முக்கியசுவைரிசுவதாக, கீரதுபொருளொடுங்கடிய தமிழ்மொழி
 யால், திருவிருத்தந் திருவாசிரியந் திருவந்தாதி திருவாய்மொழியென்னு
 நான்கூறுபாடுடைய நாலுபிரபந்தங்களைப் புலகமூன்று மள ந த
 வவன்றிருச்செவிசடகு அடிராதமென்றுசொல்லுமபடி விரிமையெய்த
 லுட்டிய வொப்பறற வரியசெயலொடு முன்கின்கண்ணுள்ளவியிகள்
 யாவும் பிறந்திறந் தலமவரு பிறப்பாகிய பெரியபிணியைத்தீர்த்ததுக்
 கிருபைசெய்த ஞானபூணனே! ஆனந்தத்திருப்பிறப்பிடமானவனே!
 நாவீறுடையானே! அபிமானபூஷணனே! குருகைமாநகரிடத்துதித்த
 பலவாங்களு முதயமானவனே! பரசமயிகளான மதயானைத்திரை
 வெல்லும் ஒருசிகைமான திருப்பெருமபூ துரடிகளாகிய வெதிராசனைத்
 திருவுளமகிழ்ந் தினிதாகவாண்ட இரண்டென்னுஞ் சரணதாமரையால்

அறிவிலலாத என்னைபும் ஒருபொருளாகக் கருணைபுரித தடிமைகொண்டதற் கிந்தப்பெரியசிலத்து முறசாலத தெனது வதுவாக நீ கைக கொண்ட கைமமா நியாதெனறுசொல்லுவாயாகவென்றவாறு. இத னுள் ஒருபகலென்றது கணபபொழுதை, “ஒருபகலுள்ளேயுருப்பளிர்” எனபதனுலறிக ஒடியாவுழப்பு-ஒழிவிலொழியறிக பாகன பாகுடை பென அனவிசுதுகெட்டது பிணர் - சந்தசரைவடிவு செமமல - பெரியோன. இன உவமவுருப நலச-இய-விருமப்பபட்டன. முழு நலம் - பேரானந்தம் தெற்றென - தெனிய பிறழாத - மாருடாது. ஒருங்கு - ஒக்க. ஒருதலை - சிசையம் இருமை - இமமை மறுமை. முறகுணம்-சாததுகிக்குணம் நாலாகடவுள்-இருநிரன். அமைத்த- சித்தித. இறுமபூது - ஆசசரியம் உளாதல் - குடைதல். அவிழ்த தல் - ஒழுக்குதல். நலம் - ஆனந்தம் நாதபொருள் - அறமபொரு ளினபமவீடு. உறுவொருநோந்துடன் எனபது “மிககவிதைநிலையு மெய்யாழியாநிலையுந், தககநெறியுநதடையாநித - தொகநிலு, முழி வினையும்வாழ்சின்பும்” எனனும் பொருநோந்துடன் என்றவாறு. பேராண்மை - அரியசெயல். பொருதி - ஏது கைமமாறு - உப காரங்கொண்ட உபகாரஞ்செயல்க. எவன - யாதெனறுவாறு. முந் தீவரைபாடி விநுமாலவியபாடி விநுவிமபொழுக்கதது ஒருதனித திசிரிப்பதிரணநிலாபபாகுடைபூதிரின முககடசெமமவி னுலாங் கடவுளவீற்றிருக்குறறியசெயநு பிளங்குதிர், நமன்றிசெயமுதிற் றிறுமபூதென்ன விருபிறப்பாளேனாடுகதெதிருப முதலெனநாடிப போற்றலுங் கனிவாழிதைதிறுந் தநமறைபபொருளா லெழுக்கடறுவ னததெழுத்திறைவெளிவர வறுபொருநோந்துடன் யுயாதிரிமுமொழியா னுலவகைப்பனுவல் முடிவுகமுமானநலவ விருசெய்க் கவிரதாமெனவினி தனித்த பேராண்மைவி னுவிருகடாம பிறநதிறகதுமுலும் பிணிதவிர்த தருள ஞானபூரண’ நாவீற’ குருகாபுரிவரோகய’ எதிராசனை யாண்ட விருசரணமுடியத தெனணையுமொன்றா யருள்புரிநதாண்டதற் கெனபொருட்டாற் கைமமா வெவனீகைககொண்டதுவே எனக்கூட்டுக.

பஞ்சாயுதங்களுனபபாறடலான்பற்றியவைக்
கெஞ்சாதசாகிசேரி டெழுத—நெஞ்சே
கணகநாயாபுள்ளியிடடகாலததேயோகம்
பிணககாதவாமி நாபெறும

(804)

இது மாததிரைசகருககம் *

திலகதுதலாய்கிலங்குரியெனன்ன
லலகெண்பொருட்பத்திற்பாதி—திலவெழுத்தின
புள்ளிபிரித்தாறொருணிலைமத்தாமெனபா
தொளியநூல்கற்றொதெளிந்து

(805)

இது மாததிரைசபெருககம்.

இவற்றுள் (முன்னபது) மாததிரைசகருககமெனபது, ஒரு
பொருள்பயந்திறகுமொருசொல்லாயி னுமபலபொருளபயந்திறகுந
தொடாசெசொல்லாயின முதலெழுத தொருமாததிரைசுறையபிழி
தொருபொருளபயமபதபுமபலபொருளபயமபதபுமபாடுவது அவ
வாறு அதனுளவந்ததாலது* ஆயுதங்களுக்குச சாகிப்போ ஏதிகள்.
அவறவை ஏதிகளுனப புள்ளியிடமி, மாததிரைசுறைய இருமிகள்
பெயராய் ஏதிகளுனநின்றவாறுகாணக

* உமமையான்விதந்தோதிய மாததிரைசகருககமுதலிய ஆறுககம் மாற
னலங்கார மூலப்பிரதியொனநினமடம மூலகுத்திரங்குள காணப்படுகின்றன.
அவையாவன.—

“மாததிரைசகருககமபொருளுணாததுரை
மாததிரைசகருககமெனவகுத்தனறே” (சக)

“மாததிரைபெருககமபொருளுணாததுரை
மாததிரைபெருககமெனவகுத்தனறே” (ரு0)

“ஒற்றினைப்பிரிக்கமறெழுபொருளுணாததுத
லொறுப்பெயாததெனறையுணாதது” (ருக)

“மூன்றெழுததொருமொழிமுதலீநிடையீ
ருன்றபொருளபிறவாகுநிரிபதான” (ருஉ)

“சதுரங்கவறையிறச்சொபெறவனமபபது
சதுரங்கபெறதமெனறறைதருகசனமைய” (ருங)

“பெருவகனறையிறபெறிபபதுயு
கருதுகற்கடகபெறதமாகும”. (ருச)

மாத்திரைப்பெருச்சமாவது முன்புபோலவருஞ்சொற்களுள் முதலெழுத தொருமாததிரையேற்பிற்றுப்பொருள்பயப்பது. அவ்வாறு இதனுள்வந்ததாவது:—எண்ணென்பது என்றும், இதனைக்கருதென்னும் ஏவற்பொருளும், கெணிதமும எனனும முன்புப்பொருள்பயக்கும் பத்ததினமுதலெழுத்தாய் எகரத்தை யொருமாததிரைப்பெருக்க என்ன நிலையுடைமைப்பொருளைக்காட்டினவாறுகாண்க.

முதலுதனிதன்மைமொழியையொடுபுணராதிட

டந்தமுதலுள்ளியழிந்தக்கார—செந்தனை

வழிந்தமசிழத்தாராமாறன்வண்புலவீரசொல்லி

யொழிந்தவற்றினப்பெராபுறம்.

(806)

இதுவு மாத்திரைப்பெருக்கம்.

இதனுள், தனித்தன்மையென்பது யான. அதனை என் எனத்திரித்து, அதனை பிரணடாவதனைப்புணர்த்து, எனையென்றாகிப்புள்ளியையழிக்க எனையெனச் சொல்லியொழிந்தனவாய்பொருளைக்காட்டினவாறுகாண்க தினை... துறை

ஒராழிவையததுதயம்புரிந்துகினம்

பேராவிருடுணிகுமபெற்றியா—ரீராறு

தேகற்றநாமஞ்சிறந்தோபரிதியொடு

மாசற்றெழுமாதவா

(807)

இது ஒற்றுப்பெயர்த்தல்.

இதனுள் மாதவா என்றுநின்றது மகரவொற்றைப்பெயரக்க ஆதவா என நின்றவாறுகாண்க. முதலேநின்றமொழியின்முதலெழுத்திலொற்றைப்பெயர்த்தலால் ஒற்றுப்பெயர்த்தலாயிற்று. இதனுள் ஒராழிவையம் - ஒப்பற்ற சமுத்திரஞ்சூழ்ந்தபூமி எனவும், ஒற்றைவண்புணட்தோ எனவும், பேராவிருடுணித்தல் - தன்னினைந்த வடியாரிடத்து எடுத்தசென்னதோறுமவிட்டுநீங்காத அகவிருளையுத்தல எனவும், உலகத்தைவிட்டுநீங்காத அந்தகாரத்தையோட்டுதல் எனவும், ஈராறுநாமம் - கெசவாதிதுவாதசநாமம் எனவும், தாதுருமுதலியதுவாதசாதிகியநாமமெனவும், பரிதியொடும-சக்கரத்தோடும எனவும் விளக்கத்தோடும எனவும், மாசற்று ஆசற்று எனவும் சிலேடைவாய்பாட்டான்வந்தன. தினை... ..துறை.....

முத்தமாயன்பதியாய்முற்றியபேர்முன்றெழுததில்
வந்தமுதனீறிசையாய்மற்றிடைபீ—நந்தச
சுதரிசனத்தான் றுணைத்தாள்குழ்சிலம்புள்ளீடாய்
வதரிவரிதரியாமாம.

(808)

இது திரிபதாதி. இதனுள் வதரியென்பது திருப்பதி. அதனை முதலு
மீறும்வரியாகவி இடையுமீறாத தரியாகவி அவ்வாறாதல கண்டுகொள்க.

எகதையிராமற்சீமையோசரணபுகுத
முந்தநகரிமுதலெழுததிலலாகரி
புகுதுதிரடகிள்ளையிடையொற்றிலா கிள்ளைகடோ
சிறதமுமுதுமிழந்தானெசமுகனே.

(809)

இது அககரச்சுதகத்திலோபேதம்.
மானவனுமேவலாமாறனித்தமாமலை
யானதவபோதனுமாயாய்ந்தகோ-மானவடி
நாதனின்மேனனகலன்பூணெனமுனரீவந்தெவனென்
றாதயமாவன்புலமாய.

(810)

இது சதுரங்கபெந்தம். இதனுள் நாலுபககமும மையங்க
னன்கு பதினாறையிலும் நின்ன னுலையையிலும் மாதவன் எனனுநதிரு
நாமம் நின்றவாறு கண்டுகொள்க

(இ - ள்) ஒன்றாதயமா - சூருவானமாககனோடுமொபாருந்தாத
நமனே! மானவனு-மனுசுலங்காவலனாக. மேவலாமாறன-நங்கையாாக
குங் காரியாாககும் புத்திரமோநந்திரப புத்திரனும் மாறனென்னும்
பிள்ளைத்திருநாமத்தைபுலடபவன. நித்தமாமலை-அழிவிலலாத பெரிய
பிராட்டியாருடன்கூடிய பெரியோனை ஆன-தன்னிடத தாக்கமபெற்ற.
தவபோதனுமா-மெயத்தவதகிடுனாகுகடி ஞானவானுமாகி. ஆய்ந்த
கோ-அவனேபரத்தவமென்றுதெளிந்த தெரிசனராசன். மானவடி -
பெருமையையுடையதிருவடிகளை. நாதனின்மேல-எனதுநாவினிடத்
தும் அதற்குமேலானசிரத்தினிடத்தும். நனகலன்பூண்-நல்ல ஆபரண
மாகப்பூண்ட. என்முனரீவந்தெவன - எனமுன்னேவந்த ரீசாதிப
தெதுதான்? ஒன்றுமில்லை. வனபுலமாய-எனனிடம் ரீவருதற கெனிய
இடமன்று வலியிடமாகப்பட்டன,ஆதலா னுனக்கு வரப்போகாதென்
றறிந்துகொள ளென்றவாறு. மேல-இடம்பற்றிய ஆகுபெயர் திணை-
வாகை. ' துறை - அறிவனவாகை.

கோலநிலமேலழகுநெடுநெய்நிறமா
மூலமெனசென்றுதவுமுன்னோனே—நீலமணி
வண்ணவடமலையாமாதவாகஞ்சமலாக
கண்ணாசரணுகதி. (811)

இது கடகபெந்தம், நெடுயிடு-பாமபந்தம், திணை-பாடாண், துறை-
கடவுள்வணக்கம்,

நாகநகராகதிநாகரிகராகநிறை
யேகநகராகியிணையிலலா—தாகநிகழ
தென்னரங்கனாராய்சீராளராளுன
நன்னரங்காகேகயடியேனான். (812)

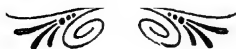
இதுவும் கடகபெந்தம், ஆக மாதநிறைச்சநககமுதற் கடகபெந்த
மீறாகச சித்திரகவியாறு மடைவேகாணக திணை - துறை -
சமயவணக்கம், (சஅ)

சித்திரகவிமுற்றும்

—

தருகாளமேகங்கவிராயராயன்சடையனன்பாற்
குருகாபுரேசர்புணையலங்காரங்குலையததே
கருகாதசெஞ்சொலுரைவிரிததான்கற்பகாடவிபோல்
வருகாரிரதனகவிராயன்பேரைவரோதயனே.

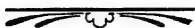
சொல்லணியியலுரை முற்றும்.

ஸ்ரீ:

தான்காவது:

எ ச் ச விய லு ரை .

300. மொழிந்ததைமொழிதனமாறுபடுபொருண்மொழி
பிரிபொருடசொற்றொடாகவாபடுபொருண்மொழி
*நிரனிரைவழுவேயதிவாழ்ச்சொலவழுச
சந்திவழுவொடுசெய்யுள்வழுவென
வந்தவொன்பதுமொருவழிக்கடிவழுவே.

எனபது சூத்திரம். இவ்வோத தென்னபெயரத்தோவெனின் எஞ்சி
நின்றவழுவணியுணாததினமையான் எச்சவியலென்னுமபெயரத்து.
ஆயி னித்தலைசூத்திர மென்னுதலிறேனெனின் முன்னரோதப
பட்ட வணிபெறுஞ்செய்யுளகடகுப பொருந்தாதவழுககளு ளொரு
வழிக் கடியப்பட்டவழுககளைத் தொகுத்தனா - நறு.

(இ - ள்) மொழிந்ததைமொழிதனமுதலாகச் செய்யுள்வழு
வீராகச் சொல்லப்பட்டுத் தொனறுதொடடுவந்தவொன்பதுஞ் செய்யு
ளகத்துவருமெனி லோரிடங்களிற் களையப்பட்ட வழுவாமென்றவாறு.
வழி - இடம். ஒரிடங்களிற் களையப்படுமெனவே சிலவிடங்களில வழு
வமைதியாகக் களையப்படாதென்பதுஉமாயிற்று. அவையெல்லா மேற
காட்டுதும். (க)

301. அவற்றுள்,
பழியறவொருபொருண்மொழிபரியாய
மொழியொடுதொடாவதுமொழிந்ததைமொழிதல.

(எ - ன்) வைத்தமுலையானே மொழிந்ததைமொழிதலென்
னும்வழுவாமா றுணா - நறு.

(இ - ள்) அவற்றுள் தொகுத்துக்கூறப்பட்டவொன்பதுள்,
மொழிந்ததைமொழிதலென்னுமவழுஒருபொருளைக்காட்டுநிலைமொழி
ய்ப்பொருளைக்காட்டுமபரியாயமொழியொடுதொடர்வதாமென்றவாறு.

* 309-ம் சூத்திரத்திலும், நிரனிரையென இடையினரகரவைகார கருண
பாடவொண்டு நிரை - கூட்டமென வுரையெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

உடுத்தாரகைபோன்றொளிர்மலர்ப்புண்குதத்
தடுத்தாள்விழிக்தெதானன்பா—நடுத்தா
னிலையென்பதாசூழினைமேருவாகு
முலையென்பனதேமொழி.

(813)

இது மொழிநததைமொழிதல

இதனுள் உடுத்தாரகைபோன்றொளிர்மலா என்றதனா லவவா
றாதல்காண்க. நடு - இடை. தேம - தேன. அஃதேதே சொற்பின்வரு
நிலையும் பொருட்பின்வருநிலையும் சொற்பொருட்பின்வருநிலையு மல்
வாறல்லவோவெனின் அறநன்று, அவற்றிற்குப் பொருள வேறென்க.
என்னையெனின், சொற்பின்வருநிலையென்பது மொழிநததொலவே
வரினும் பொருள்வேறுபடும். அது “மாண்பொருதகயற்கண்மாண்பு
புவனமட, மாண்ககமலமலாமாண - மாண” என்பதனாலறிக. பொருட்
பின்வருநிலையென்பது மொழிநததொருளேமொழிபிணும் சொல்வேறு
படப் பொருளொன்றாவதோரலங்காரம். அது “மாய்த்தேன்சென
னமவதைத்தேன்னவலவினையத, தேய்த்தேனறிவின்சிறுமைபினை”
என்பன. சொற்பொருட்பின்வருநிலையென்பது சொல்லும் பொரு
ளும் பெயராதது வேறுவேறுகிச சொல்லொன்றாய்வருவது. அது
“மாதர்மாதாகூர்வாளமருண்கணமானிலத்தது, மாதாமாதாகூர்வாண்டிபி
ரளியதாமரைபூ, மாதாமாதாகூர்” எனவரும்

(உ)

302. அதுவே,

சிறப்பினுமவிவரவினுஞ்சிலைவின்றாகும்.

(எ - ன்) இதுவும் முன்பெய்திய திகநதுபடாமற்காக்கின்றது.

(இ - ன்) அங்ஙன மொருபொருண்மேற பல சொல்வருதல்
சிறப்பின்கண்ணும் விவரவின்கண்ணுமவருமெனி லிலக்கணவழுவின்ற
மென்றவாறு. என்னை “ஒருபொருட்பன்மொழிசிறப்பினிலவழா”
என்பதனாலறிக.

மீமிசைததாய்த்தோன்றமழல்வெண்மதிவந்தாலிறைவா
யாமிசைப்பதொன்றளதாயெய்யேமாற்—பூமிசைவாழ்
பொன்னங்கொடிநோய்புடைபெயர்போழ்துற்றுணர்ந்த
நின்னன்பிதுவானினைநது.

(814)
64

இது சிறப்பின்கண் னொருபொருட்பன்மொழிவந்தது. கள்ளர் கள்ளர் பாம்புபாம்பு தீததீததி போபோபோ விரைவின்கண் இரண் மெ மூன்று மொருபொருட்குவந்தன. என்னை? “அசைநிலைபொரு ணிலையிசைநிறைக்கொருசொ, விரண்டுமூன்றுநான்கெல்லைமுறையிடுக் கும” என்பதனா லறிக. பொருணிலை, விரைவு வெகுளி யுவகை யசை மவலமென்னு மைந்தபொருண்மைக்கண் ணுமவருமெனினும் இவை விரைவு. (௩)

303. பகர்ந்தமுன்மொழிப்பொருளொடுமுரண்பான்மையிற புகன்றிடுமதுவேமாறுபடுபொருண்மொழி.

(ஏ - ன்) மாறுபடுபொருண்மொழியாமாறுணர் - நறு.

(இ - ள்) முன்னாமொழிந்தமொழிப்பொருளொடு மதனபின் னர்வருமொழிப்பொருள மாறுபடுபகுதியையுடைத்தாக்கக் கூறு மது மாறுபடுபொருண்மொழியாமெனவாறு பின்னாவருமொழிப்பொரு ளென்பது எதிர்மறையெச்சம்.

முற்றவுரைத்தமுதுவேததுடமெல்லாங்

கற்றுணர்நதுமெயஞ்ஞானங்கைக்கொண்டீர்—தெற்றெனவே

தத்துவங்கண்முன்றினையுஞ்சுந்தயநதீரீரினிமே

னித்தமநித்தநதெனியோரீர்.

(815)

இது மாறுபடுபொருண்மொழி. என்னை? இதனுள், முதுவேத துடமெல்லாங் கற்றுணர்நதுமெயஞ்ஞானங்கைக்கொண்டீர் என்று கூறி, தெற்றெனவே தத்துவங்கண்முன்றினையுஞ்சுந்தயநதீரீர் என்றத னான் மாறுபடுபொருண்மொழியாயிற்று. தெற்றென - தெளிய. தத்துவங்கண்முன்றென்பன - சித்த தசித்த தீச்சகரம். (ச)

304. அசசமுங்காமமுமகமிகினுரித்தே.

(ஏ - ன்) இதுவு மெய்தியதிகந்தபடாமற்காக்கின்றது.

(இ - ள்) அசச மகததுமிகினுங் காம மகத்துமிகினு மவ்வா றுரைக்கப்படு மென்றவாறு. அசம் - உள்ளம். காமம் - விருப்பம்.

வாசமலர்மெல்லனைமேல்வைத்தாறுமண்டமுல்போற்

கூசமலர்ச்சிற்றடிக்குக்கொற்றவா—நேசமது

நெஞ்சத்தடங்காதநேரிழைநின்னோடுவரிம்

கஞ்சத்தடங்காண்கடம்.

(816)

இது காமபிசுதியான்வந்த மாறுபொருண்மொழி. அச்ச
பிசுதியானவருவனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௫)

305. உரியசொற்பலபொருளொன்றினொன்றான
பிரிபொருட்சொற்றொடரெனுமபெயருடைத்தே.

(எ - ன) முறையானே பிரிபொருட்சொற்றொடரெனுமவழி
வாமா றுணா - ற்று.

(இ - ள்) செய்யுளாகத்துப் புலவனுற்சோததற்குரிய பலசொற்
களினது பலபொருள்களு மொன்றினோடொன்று பொருந்தாதன
வாகச்சொல்லப்பட்டது பிரிபொருட்சொற்றொடரெனுமபெயரினை
யுடைத தென்றவாறு. எனவே வேறுவேறுநோக்கப் பொருளுடை
யனவாய்க் கூடிநோக்க பொருபொருளாகவுரைக்கப்படாதென்ற
வாறு. இதனுள் ஒன்றெனப்பது சொல்லச்சம.

கங்கைக்குக்கணனிநெடுங்காதங்கஞ்சமலா
மங்கைக்குமாயோன்மணவாள—னங்கைக்கு
ளெடாவுறுபபுடலுளயாதுமிலைக்காமனெனை
பட்டானிரதிபதி.

(817)

இது பிரிபொருட்சொற்றொடா. இதனுள், பலசொல்லாக தனித்
தனிநோக்கப் பொருளுடைத்தாய்க் கூடிநோக்கப் பொருளன்றாதல்
கண்டுகொள்க. (௬)

306. அதுவே,

கள்ளுண்மாநதாபித்திற்கடிவரையில

(எ - ன) இதுவும் முன்பெயதிய திகந்துபடாமறகாக்கின்றது.

(இ - ள்) முன்மொழிந்த பிரிபொருட்சொற்றொடா கள்ளுண்டு
கனித்தமாநதாராற் கூறுமிடத்தினும் பித்தினும்மயங்கப்பட்டார் கூறு
மிடத்தினும் வழுவென்றுரீக்கப்படாதென்றவாறு.

வள்ளிதனைப்பெற்றபுனிமாந்தேறல்—வெள்ளிமலை

பெற்றபதிவானோர்பெருமான்புரந்தபதி

புறநாவின்பிள்ளைபுதன.

(818)

இது களஞ்ஞாநியமயங்குணமொழிந்தது, பித்தாகூறுவனவும வந்தவழிககண்டுகொளக. வலையிலவெனஞது கடிவரையிலவென்ற த்ஞை, பிள்ளைமையான்மொழிபுகா லு மாம அஃதே லிககுறநங்க ளெல்லாஞ செய்யுணுகிவருவனவாதலாற செய்யுட கிலக்கணங்கூறு னுவினுன்னேறுபுணாததுவ தீண் ப்ரைததல பிறிதெதிததுரைததலென் னுங்குறதமாமெனின, நனறுசொன்னாய்' அச்செய்யுளெனபன சட்டகம அலங்காரமென விரண்டாம; அவற்றுள் அலங்காரமெனபன அச சட்டகத்தைப பொலிவுசெயவனவாமாதலாற செய்யுட்குப பொலிவு செயவன வீண்டு முதகூறியதன்வினன் ரொழிபிற செய்யுட்குப பொலி வழிவுசெயவன செய்யுட்குவாராமற்புணாககவென வீண்டிரைககப பட்டதாதலாற பிறிதெதிததுரைததலெனனுங்குறத மாகாதென றறிக.

307. உவாபபததுணிந்தொருபொருள்குறித்ததுரைத்தசொற்

கவாததிருபொருட்குறலகவாபிபொருண்மொழி.

(எ - ன்) வைத்தமுலையானே கவாபிபொருண்மொழியாமா றுணா - றறு.

(இ - ள்) ஒருபொருளைக் குற்றமறத்தெளிந துட்கொண்டிலாதத சொற்குப பொருள் கவாததுப பிறிதுமொருபொருளைக்காட்டுவ தாகி யிரண்டுபொருளைக்காட்டுதல கவாபிபொருண்மொழியென்னும வழுவாமெனவாறு.

பறறறிடுகிடத்தாறபறறியதேபறறியயன
மறறெனறுதன்னைமதியாதாங்—கொற்றயிசும
வேலவிட்டெறிநதனையவெயயனிழிநோககததாய்
மாலவிட்டுநீங்காராமனம.

(819)

இது கவாபிபொருண்மொழி.

இதனுள், மாலவிட்டுநீங்காராமனம என்பது ப்ரீமந நாராயணனவிட்டு நீங்காதாராமனமெனவும பித்ததுவிட்டுநீங்காதாராமனமெனவும முதலே தெளிந்துகொண் டிரைத்தபொருளைக்காட்டுவதுட னிருபொருட்குக் கவாதவாறுகாணக. பததாமேறசொல்லுங்காற பறறறிடுகிடத்தா லென்பது அய நரன மண பெண் பொன னென்னுமாசைகளைவிட்டு

நீங்கிய வுண்மைஞானத்தால, என்பதாம். பற்றியதேபற்றி என்பது அநதரியாயியாகின்று அ வ ன னு சொருபருபருணவியுதியையுட் கொண்டு அதுவேதியானமாக என்பதாம். அயல் மற்றொன்று தன்னைமதியாதாம் எனபது அவைநாலுமேயன்றி வேறொன்றினையு முட்கொள்ளாதாமென்றவாறு. பித்தாமேற்சொல்லுங்கால, பற்றிய தேபற்றி யயன்மற்றொன்றுதன்னைமதியாதாம் எனபது சான்றோர் தெருட்டத் தெருளுறுது தான்பற்றியதேபற்றிககொண்டு உண்மையாக வொன்றினையுமபற்றாததாம் என நின்று கவாதத்துகாண்க. (அ)

308. வசைபொருந்தாவழிவரினதுமரபே.

(எ - ன்) மேற்சொன்ன கவாபிபொருண்மொழி வழுவல்லவா மிட முணா - நறு.

(இ - ன்) அககவாபிபொருண்மொழி குற்றமபொருந்தாவிடத் துப பொதுப்படவுரைப்பின் வழுவனறு, இலககணமாமென்றவாறு.

பரப்பமாகண்ணுட்குடுமபைபாஸிககுமென்றே
விரப்பிடுமபையாககெதிரசென்றியா—நிரப்பே
பெருநிரப்பெனகின்றய்பெருமானேயெண்ணி
யிருநிதிக்குட்போவேனெனல.

(820)

இதனுள் எனல எனனும அல்லீற்றயியங்கோள, விதியும் விலக்கு மாகின்றும வழுவனறுபிறறு என்னை? யா னவவண்ணங்கூறு நீ யதனையுட்கொள்ளாயாககூறுகின்றாய்; நினது திருவுள்ள மதுவேயானு விரண்டையு மனத்தாலெண்ணித் துணிந தென்னுடனே பொருண் மேற்செல்வேனென்று கூறுதொழிவாயாக வெனவும், அதுவல்லது செலவதுணிநதாயெனில் எம்பெருமானே யிறைவியோடும நின் செலவை நீயேசென் றியான் பொருண்மேற்செல்வேனென்றுகூறுவா யாகவெனவும் இரண்டாய கவாபிபொருண்மொழி விதியினும் விலக ினுங் குற்றமல்லவாபிறறு. பகுதி - பொருள்வயிற்பிரிதல். துறை - நின்செலவை நீயேகூடுதெனறல்.

(க)

309. முன்னரெண்ணிறகுமொழிமாற்றிககொளப
பின்னரெண்ணிரலபிறழுவதுநிரனிரைவழு.

(எ - ன்) லவததமுறையே நிரனிரைவழுவாமாறுணர் - நறு.

(இ - ன்) செய்யுளாகத்து முன்னரெண்ணப்பட்ட பெயர்வினைகளானமுறைக்கு மொழிமாற்றிக்கொள்ளுமபடி கதன்பின்னரெண்ணப்பட்டவரும் பெயர்வினைகள் முறைபிறழவைக்கப்படுமது நிரனிரைவழுவாமென்றவாறு. பெயர்வினையென்பது சொல்லெச்சம். நிரல் - முறை. நிரை - கூட்டம். பிறழ்தல் - தானமாறுதல்.

கலவமயிலசாபங்கமுநீர்குமுத
மில்வதுதலசாயலிதழ்வா—யுலவுவிழி
நண்பாபொனங்கொடிதானண்ணுமிடநாவீறன்
பண்பாதுடரியிலோர்பால். (821)

எனவரும். இதனுள், மயில சாபங் கமுநீர் குமுதமென முதலேயெண்ணப்பட்டபெயர்முறைக்குப் பின்னா இயல் துதல் நோக்கம் வாய் என்னுது, துதல் சாயல் வாய் நோக்கமென முறைபிறழவைத்தமையானிரனிரைவழுவாபிறறு. (க௦)

310. உய்த்துணரிடமெனிலுரிமைபுடைத்தே.

(எ - ன்) அம்முறைபிறழ்ச்சி யாமாறுணா - ற்று.

(இ - ன்) அங்கனஞ்சொல்லப்பட்ட முறைபிறழ்ச்சி உய்த்துக் கொண்டிரப்படுதானமாகில் வழுவனறெனறுகொள்ளு மிலக்கணமுறைமைபுடைத்தெனவாறு. அங்கனஞ்சொல்லப்பட்ட முறைபிறழ்ச்சியென்பது அதிகாரநோக்கத்தா லெச்சமாகவிரிந்தது.

மநதன்கதிமழைக்கோளவாரோகுருமேதை
யிரிதுநிலமகன்பாமென்பவற்றுட—பைந்தொடியாய்
தேறுமிடைநானகுருதெரிசுபக்கோளேனையவாயக
கூறியவைபாவக்கோள். (822)

எனவரும். இதனுள் உய்த்துணர்நதுகொள்ளப் பிழையாமல் வைத்தவிடமாவன ' மநதனமுதலாகப் பாம்பிறுக் வடைவேயெண்ணி, மழைக்கோள வாரோகுரு மேதை யிரிது வென்னு மிடைப்பட்ட நான்குஞ் சுபக்கோளென்றும், மநதன் கதிர் நிலமகன பாம்பு என முதலினு மீற்றினுநின்ற நான்கும் பாவக்கோளென்று முயத்துணரவைத்தவாறு கண்டுகொள்க. பாம்பு - சாநியேகவசனம். (கக)

311. நசைதீர்யதிவமுநாடுகிலோசை

யிசைதாரிகழாதிமுககுவுதாரும.

(எ - ன்) முறையே யதிவழுவாமாறுணர் - ந்து.

(இ - ள்) விரும்பப்பட்டாத யதிவழுவெனபதனை யாராயுங்காலத
துச செய்யுட்கமைத்த புணாசசியிசைபொருநதுவதாய்நடவாது மரபு
வழுவதாமென்றவாறு.

பார்க்கும்பொழுதுநிலம்பார்த்துப்பாராவையையா
நீக்கும்பொழுதுநிலம்பாரா—நோககு
வடைவடைவேவந்தவவற்றண்முதனோக்கந
தடையறயாமவாழுவதற்கோசாராபு. (823)

இதனுள், நோக்கடைவடைவேவந்தவென்புழி நோக்குவடை
வடைவேவந்தவெனச சொற்கூடா த நுத்திசைத்து வழுவாயிற்று. (கஉ)

312. அதுவே,
வழுவின்றாமெனலவகையுளிககாகும்.

(எ - ன்) மேலெய்திய திகநதுபடாமறகாக்கின்றது.

(இ - ள்) அங்கனம் வரப்பட்டயதிவழு வழுவில்லையென்று
சொல்லப்படுவது வகையுளியாகச்சோததுகொள்ளுமிடத்துக் குற்ற
மில்லையாமென்றவாறு.

வாளிவேலச்சேலாமதானோக்கமேருமுலை
வேளினடலவிற்போனமிளிர்நுதுத—லாளிநிகா
காவலவனாறலதுகாய்ந்தகனிவாய்பவளம்
யாவருணர்வுட்காதிவடகு. (824)

இதனுள் வகையுளிசேர்த்தேகொள்ளக் குற்றமின்றாயிற்று. துறை-
குறிவழிச்சென்றபாங்கன் றலைவணைவியத்தல. (கஉ)

313. திணைமுதலாகச்செப்பியவழுவின்னென்
றணைதருமாயினுமதுசொல்வழுவே.

(எ - ன்) முறையே சொல்வழுவாமாறுணர் - ந்து.

(இ - ள்) திணைமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட சொல்வழுவேழி
னுள்ளும் பலவேயன்றி யொருவழுவ செய்யுளகத்துப்பொருந்துமாயினு
மது சொல்வழுவா மென்றவாறு.

அருட்குணத்துக்கடாதென்றாய்ந்துரைத்தபின்னும்
பொருட்ககலவென்றேபுகன்றிர்—மருட்கைமிசூங்
கொன்னுணைவேலபோனறவிழிக்கோலாதபொருட்டாற்குறித்திங்
கென்னுணையான்சொலவேனினி. (825)

இதனுள், புகன்றிரென்ற வுபசாரபபன்மைக் கென்னுமையான்
சொலவே நென்னாது என்னுணையான்சொலவேனென்றதனும் பால
வழுவாயிற்று. (கச)

314. மருஉக்கட்டுரைசசொலின்வழுவினறதுவே.

(எ - ன்) சிறுபானமை கடியப்படாதென்ப துணர் - ற்று.

(இ - ள்) அசசொலவழு மருஉமொழியாய்வருக கட்டுரைச
சொல்லோடுகடியருமெனின வழுவினையாமெனறவாறு.

மன்றலகமழுமலைநாட்டுமவண்டமிழ்தேர்
நன்றியிலபாண்டிநாடகததும்—வென்றியில
சோண்டகததுந்துயின்மாயனைததுதிப்பா
காணாபிறவிககடல. (826)

இதனுள், மலையாளாடுதென்பது மலைநாடுதென்றும், பாண்டியாடு
தென்பது பாண்டிநாடுதென்றும், சோழாடுதென்பது சோண்டதென்
றும் மருவா யடியாபடவந்தவழுககாறருவவந்து வழுவினறாயிற்று. துறை-
கடவுள்வாழ்த்து. (கடு)

315. ஆறறலசாலெழுத்தினுளமைததசந்தியின்வகை
மாற்றமதுறவழுவுதலசந்திவழுவே.

(எ - ன்) வைததமுறையானே சந்திவழுவாமாதுணர் - ற்று.

(இ - ள்) பெருமைபொடுகடிய வெழுத்திலக்கணத்தினுள்
விதிக்கப்பட்ட சந்திகளின்கூறுபாடு துலகறிய கூறுபாட்டான்
வாராது செய்யுளகத்துவழுவுதல் சந்திவழுவென்னுக்குறறமாமென்ற
வாறு.

பொய்யில்பொருண்மேற்புரிந்தினிநீபோகிவிவண்
மெய்யிலெழினலமும்வேறுபோர்—தொய்யிலுருத
தோள்பைங்கழையெனலாந்தொல்கவின்போகத்துயில்போம
வாள்கண ணினைக்கெழுதான்மை. (827)

இதனுள் வாள்போன்றகண்ணினை வாட்கண்ணினையென “லள
வேற்றுமையிறறடவுமல்வழி, யவற்றோற்றெழும்வலிவரினும்” என்
னுஞ்சூத்திரத்தான், ளகாரம் டகாரமாக மெய்பிரிதாகமுடியற்பால்
வழி வாள்கண்ணினையென வியலபாய்முடிந்தமையாற் சந்திவழு
வாயிறறு. (௧௬)

316. ஐயெனுருபுதொகின் ிதியலபாம்.

(எ - ன்) அத்திரிபு திரியாது இயலபாமிடமுணர் - நறு.

(இ - ள்) இரண்டாமவேற்றுமைதொக்கபுணர்ச்சியில் வல்
லெழுத்துமுதனமொழிவருதுநித திரியா திராலபாய்முடியவுமபெறு
மென்றவாறு.

அஞ்சொன்மடவாயநகத்தமுதமெனு
மஞ்சனையசெவவிமழைவண்ணன் — கஞ்சமலாத
தாளகண்டாரமாரனநனகலைககாஹுறுளபத
தோள்கண்டாரென்படாரெசால்.

(828)

இதனுள், தாளகண்டார தோள்கண்டாரென “இயற்கைமருங்கி
னியற்கைதோன்றலு, மெய்பிரிதாகிடத்தியற்கையாதலும்” என்ப
தன வியல்பாய்முடிந்தன. திணை - பெண்டாமுகறறுகளைக்கிளை.
துறை..... (௧௭)

317. பழுதறப்பகர்ந்தபாடின் தியலபு
வழுவுதலசெய்யுள்வழுவெனமொழிப

(எ - ன்) செய்யுள்வழுவாமாறுணர் - நறு.

(இ - ள்) அகத்தியன்முதலோர் செய்யுளியலுட் குற்றமறப
பகர்ந்த செய்யுளிலக்கணத்தோடுகூடாது வழுவுமபகுதியாய்வருதல்
செய்யுள்வழுவென்றுகூறுவர் பெரியோரென்றவாறு.

முல்லைவெண்ணகைமொய்குழனுமர்வாழ்
மல்லன்மால்வரைக்கெமர்வரைநல்வினையாற்
கூடலருண்மங்கையரைக்கடிப்பிரிந்துவருந்
தாடவர்க்குவேள்போன்றணித்து.

. (829)

இது ஆசிரியமுதல்வந்து வெண்பாவாய்முடிந்தது. அவ்வாறு முடிதற் கோத்திலாமைபால் வழுவாயிற்று. பகுதி - இயற்கை. துறை - இடமணிததுக்கூறிவறபுறுததல் (கஅ)

318. தவமுறுபவரவர்போலுனாசாற்றலு
ணவமுறப்புனைசெயுணடையிலவே.

(எ - ன்) மேறசொல்லப்பட்டசெயுள்வழுச சிறுபான்மை யொரோவிடங்களுள்வருவனவுளவாமென்று வழுவமைப்புணர்-றறு.

(இ - ன்) தவசரிதையெய்துமிருடிகளும் அவர்போலவாருமாகிய முற்றவுணர்ந்த முத்திவுடைப புலவோரா னவமாகப்பாட்டபடு வனவாளுஞ்செயுணடையாசிரியராலர்க்கப்படுக்குற்றநிலையாமென்ற வாறு.

நாராயணனே நமவென்றுரைப்பவாபால்
வாராதொருநாளுமவலவினைதான
சாரானொருதலையாத்ததண்ட-தரனசாராவாம
பேராதமாயப்பிறப்பு

(830)

இது சவலைவெண்பாட்டு, எனனை? இதனுள் முதலே காசு நாள் மலர் பிறப்பு எனனும் வாய்பாட்டானிருது மூவகைச்சீராயிற்ற குறள்வெண்பாவாயதன்பினனரும்பிறப்பெனனும்வாய்பாட்டானிற்ற குறள்வெண்பாவாயத தனிச்சொலின்றிமுடிந்தமையா லெனவறிக. இதற்கு முன்னோர்கூறியசூத்திரமபாதோவெனின் “நனியிருகுறளாய் நான்கடியுடைததாய்த, தனிவரலில்லதுசவலைவெண்பாட்டே” என்ப தெனவுணர்க. அன்றியும், “அட்டாலும்பாலகவையிறகுன்றாதள வளாய், நடடாலுநணபல்லார்நணபல்லர், கெட்டாலுமேன்மக்கண் மேன்மக்களேசங்கு, சுட்டாலும்வெண்மைதரும்” என்னுஞ்செய்யு ளானு முணர்க.

எனவே மொழிந்ததைமொழிதன்முதலாகசெய்யுள்வழுவீறு கச்சொல்லப்பட்டவொன்பதும் பொதுவகையானவழுவெனக்கூறிய வற்றைத தனிதனி விதிசூத்திரததா னிவவாறுவரின் வழுவென விதித்துச் சிறப்புவிதியா னிவ்வாறுவரின் வழுவமைதியாமென்றவா ருயிற்று. (கக)

319. உலகிடங்காலங்கலையேநியாய

மாகமமலைவென்றொருருவகையுள்.

(எ - ன) இதுவு மொருவகைவழுவாமாறுணர் - றது.

(இ - ள) உலகமலைவு மிடமலைவுங் காலமலைவுங் கலைமலைவும நியாயமலைவு மாகமமலைவு மெனறுகூறப்படுவனவா மொருவகை மலைவு மாறுளவாமென்றவாறு. ஏகார மீற்றசை. மலைவெனப்பதனை யிறுதிவிளக்காக வெங்குமொட்டுக மலைவெனப்பது மாறுபடுதல். எனவே யவைபு மொருவகைவழுவாயிறுது. அஃதேல் ஒழிந்த வழ வுணர்த்துமாறெடுத்த தொகைசூத்திரத்து ளொருவகைப்படப் பதினைந்தெனக்கூறுது இந்நவகைத்தாகப் பிரித்துக்கூறியவா றென் னையோவெனின முன்னரொன்பதுங் குற்றமாதல பெரும்பான்மை யாய்ச் சிறுபான்மை யொரோவிடத்தக குணமாதலுமுடையவென் றுரைக்கப்படும, பின்னராதும் லுந்தலையா கவேகுற்றமாயப் பொருந்து மிடத்துப் புணைநுரைவகையா னனபுலவராத சிறுபான்மைமொழி யப்படுமென்ப கறிவித்ததற்குக்கூறியவாறென வுணரக (உ0)

320. ஒழுக்கங்கடையேயுலகமதாசும

(எ - ன) வைத்தமுறையானே உலகமலைவாமாறுணர் - றது.

(இ - ள்) அவ்வாறனுள், பெரியோராலெடுத்துவழங்கு மொழுக்கங்கடையே யுலகமெனறுகூறப்படுவதா மென்றவாறு. எனவே உலகமென்பது மக்கணமேலு நிலத்தின்மேலு மொழுக்கத் தின்மேலுநிற்கும் பலபொருளொருசொல்லாதலா னிவ்விடத் தொழுக்கத்தையேகோடற குலகெனநெடுக்கப்பட்டது. அவ்வொ முக்க மெல்லாரும் அறிவுறக்கடந்தமையா னினைதென நெடுத் துரைக்கவேண்டுவதிலை. அது மலைதென்பது உலகத்தொழுக லாற்றோடு மாறுபட்டவொழுக்கநிகழ்வதாகக் கூறுதல்.

பூமிநடுநின்றபுணரியேமுநதாவி

நேயிவரைதனினோநின்றமரா—கோமகீழுவற

றுண்ட-துறக்கமதைப்பார்த்தவனிபோதுமென

மீண்டவனிவ்வேநதர்க்குவேந்து.

(831)

எனவரும். இகனுள் ஒருதிவினுளவேந்த னெழுதிவையு மெழு கடலையு மேழ்பூமிஷையுங் கடகடப்பாய்ந்து, சக்கரவாளகிரியி னிமிர்ந்து

நின்று, தேவர்கோனாகிய விரதிரன் கனித் தாண்டிருக்குந் தேவ
லோகத்தையெட்டிப்பார்த்துத் தனக்கும் பூலோகமொன்றுமாண்
டிருப்பதேபோதுமென மீணவெந்தவனாகு மிரதவேந்தர்க்குவேந்த
னென்று மாறுபடக்கூறினமையா னுலகமலைவாயிற்று. (௨௧)

321. இடமதுமலைநாடியாறெனமுனறே.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே இடமென்பதனை விரித்துணர்-
ற்று.

(இ - ள்) இடமென வொன்றாய்நின்றவது மலையும் நாமும்
யாறுமென முன்றாமெனறவாறு. மலையெனபன்: பொதியமு மிமயமு
முதலாயின. நாடெனபன் பதினெண்பாடைக்குழரியநிலங்கள்,
யாறெனபன்: கங்கையும பொருளையுங் காவிரியுமுதலாயின. இவற்
றள் ஒன்றினுஞ்ஞரியவா கசொன்னபொருள் பிறிதொன்றனுஞ்ஞரிய
வாகசொல்லுதல வமுவாம். அவை,

காரகிலுமபொன னுங்கவினசெய்மலயத்தினிறபெண

ணரமுதினமெல்லடிகடகையனே—பாரபரலாய்ச்

செந்தழல்பாரித்தகடஞ்செபினசுமபூரிமயச

சந்தனசசோலைத்தடமாந்தான

(832)

எனவும்,

பருவமாமழையுருபஃமுளிரிணடுநீ

ரருவிபாடிமிழவளனமாசிலமபாநின்

னறைகழலபணிந்தெழுகவிங்கத்தரசா

திறைதருகவினத்திரளவாமபரிகளு

மாளுவராரியர்மராட்டாசோனகரெமை

யாளுகவெனத்தாழ்ந்தருள்கடாக்களிற்றுட

னறக்கழிவினராயருஞ்சமத்தெதிராந்து

புறக்கொடைபுரிந்தோர்புரந்தநன்னகர்களுங்

கங்கையுளவலமபுரிகான்றவெண்டரளமுந

துங்கவண்பொருளைத்துறையுணமாமணிகளு

பெண்ணியலபெருக்கியபேரமுதாமெனத்

திருமகளாமெனசிறந்தவள்

வருமுலைக்கெவனீவிலைவழங்குவகே.

(833)

எனவும் வரும். இவற்றுள் இமயத்திற்குரியன பொதியிலகத்துளவாகவும் பொதியிலகத்துளவானவை யிமயத்துளவாகவும்புணர்த்து மலையிடமலைவாயிற்று. தனபொருளைக்குரியன கங்கையொடுபுணர்த்து கங்கைக்குரியன தனபொருளையொடுபுணர்த்து மாற்றிடமலைவாயிற்று. மாளுவ மாரியமுதலாயினவற்றிற்குரிய கலிங்கத்தொடுபுணர்த்து கலிங்கத்திற்குரிய மாளுவ மாரியமுதலியவற்றொடுபுணர்த்து நாட்டிடமலைவாயிற்று. (௨௨)

322. சிறுபொழுதொடுபெரும்பொழுதெனக்கால
மறுவகைத்தாமெனவறைந்தனாபுலவா.

(எ - ன) காலமாமாறு மதனபகுதியு முணா - றறு.

(இ-எ) காலம், சிறுபொழுதுடன் பெரும்பொழுதென விரண்டு கூறு யொரோவொன றறுவகைத்தாமெனறு ஆசிரியாகூறின ரென்ற வாறு. அவற்றுள், சிறுபொழுது: விடியல் உச்சி ஏறபாடு மலை யாமம் வைகறை என ஆறு பெரும்பொழுது: கா கூதா முன்பனி பின்பனி இளவேனில் வேனில் என ஆறுமாம். அவற்றொடு மலைத லாவது: ஒன்றற்குரிய பூவும் புளனும் பொழுதுக தொழிலும் வே ருளுந் தற்குரியவாகப் புணர்த்துரைப்பது.

உம்மையினிரந்தோர்க்கொன்றியாதோ
ரிமமையின்வறுமையென்பவற்றினுககிடமென
விரப்பவராயிலமெனவிசைத்ததற்கெதிரா
புரப்பவரிலொன்பபுகலும்வெவவுரையினு
நிரப்பெவனெனநிகழ்த்துதனிமித்தமதாய்க
கரப்புரையிஃதெனககலுந்தகண்ணீரினைத
தடுப்பவாபோற்றுவிலையுநதடுத்திருகையி
னெடுத்தனைத்தினையெனெறையுமவற்புறுத்திப
போவேலவாதாமபோமுனங்குறித்த
கார்காலத்தினிற்கார்வருமாலையிற்
குயிற்சுலங்காமாகுகுவெணுநிலை
வெயிற்சுலமெனவிருள்வெருளவெண்ணிலவெழப
புரவலர்முகம்போற்றபொற்புமிக்கதுவா
யிரவலர்தாமரையேமநமலரே

நின்னிற்பிரியலன்பிரியினுறறலனெனு
மன்னர்பொய்மொழியினுமடங்கலுமடங்கலுஞ்
கடுகுகடுகடுதொடாநதுமன்னுயிரை
யடுகுகொடுமையவெனுமவறிவிலரே.

(834)

எனவரும். இதனுள் வேனிறகாலத்திற்குரியகுயிலைக் கார்காலத்
துடனபுணர்த்தும், பகனமலாதாமரையை யிரவுமலர்நததாகப்புணர்த்
தும், பெரும்பொழுதுஞ் சிறுபொழுதுமாகிய விரண்டுகாலமு மலை
வாயிற்று.

(௨௩)

323. பொருளுமின்பமுடபுணர்பொருட்டாகியது
வருளுமெண்ணெங்கிரட்டியகலையதுவே

(எ - ன) பொதுவகையாற கலைக் ளினனதுக்குங்கருவியாய்த்
தோனறுமென்பது உ மவற்றதுதொகையு முணர் - றறு.

(இ - ள) கலையென்று சொல்லப்பட்டவது பொருளு மின்பமு
மெய்துதற்கேதுவாய வேதமுதவியதூலகளுட்கூறப்பட்ட வறுபத்து
நாலாமென்றவாறு. ஏகார மீற்றசை. அவற்றொடுமலைதலாவது
அவவந்தூலகளுட்கூறியபடி கூறுது பிறழக்கூறுதல.

நாணமில்செய்கைநாடகக்கணிகையர்
மாணமரபினிலொருவனிதைதன்மைந்தாக்
குற்றவெண்ணிரண்டுடனோக் கியவுருவம
பெற்றவநிலைத்தண்டியமபிடித்தனளா
யாடலுமபாடலுமமைவிலனொருத்த
நீடவிலயணமொன்றினினிரபபினளாயப
படிபுரநதருளுப்பாத்திபன்முன்னர்க்
கடியரங்கேற்றியகாலையிறபிண்டியிற
பிணையலுங்களையாள்பிணையலிறபிண்டியு
மணைதரல்களையா தாடலுந்தாள
மெய்யிற்பயிலவுமேதகவுடையிசை
கையிற்பயிலவுக்காலியலபயிலவு
நடித்தனனடத்துடனாதமுமுனனுல
வடித்திடுபானமையினமலைத்திடநடத்தின
ளாடல்சான்றோரவருடன்
பாடல்சான்றோபயிலவைககளத்தே.

(835)

இதனுள் ஐயாண்டிற மண்டியமபிடித்து ஏழாண்டியற்றிப் பன்னீராண்டினி லவையரங்கேறினொளெனனாது மைநதர்க் கிந்திரியகலின முறுவதென்று விசாரிக்கப்பட்ட பதினொருமாண்டிற மண்டியமபிடித்து ஆடலும் பாடலும் முறறக்கலலாவாசானு னவை யோரயணத்தின் முறறக்கறறனளாயக் கடியரங்கேறினொளெனவுங் கூறியதன்மேல் ஓறறையிறசெய்தகைதொழி லிரட்டையிறபுகாமலுங் மிரட்டையிற் செய்தகைத்தொழி லொறறையிறபுகாமலுங் கைதொழிலகாட்டாது மலையககாட்டினொளெனவும், இசையை மெய்யினு மியலைக் கையினுந் தாளத்தைப் பாதத்தினுங்காட்டாது மயங்கநடித்தனொளெனவும், அவடானே பின்னொருநாள நாதம நூல்சொன்னபடிநடத்தாது பிறழ்நடத்தினொளெனவுங் கூறினமையானுங் கலைலைவாயிறு. கலையென்பது வித்தை. இசையைப் பிறழ்நடத்தினொளெனபது நின்றநாம் பிற கைந்தாவது கிளையாதலா னகளைப் பகையெனறும், ஆறாவது பகையாதலா னதனைக் கிளையெனறும், நானகாவது நப்பாதலா னதனை யிளையெனறும் இரண்டாவதனைத்தொடுதல என்னை? “ஐந்தாநரம்பிறபகைவிரவாதாறாகி, வந்தகிளையொள்ளநானகாகி - முந்தை, யிளையொண்டயாமெழுமுடிமேந்திழைதன்னாவித, துணைவன் புகழேத்தொடுதது” எனத தெனடி எச்சவியலிற்கூறியவதனுலறிக. அஃதேல் இந்நூலுட்கூறிய தொனிக்குத தெனடிகூறியவுதாரணமே யுதாரணமாகக்காட்டியவா றெனையெனின இந்நூற் கது முதனூலாயதாற்காட்டியதெனவுணர்க் அவடானே பின்னொருநாளொளென்பது சொல்லெச்சம். அஃதனறித தோரியமடந்தை யவளாடியவவைக் களத் தங்ஙனம்பாடினொளெனினுமாம். தோரியமடந்தையாவாள் ஆடிச்செல்வைத்தவளா யவ்வுன மாடினவளாக் லுக்குப் பாடினவள்.

324. அளவையினுயல்பொருட்கமைவினைத்திற

முளமுறமதித்துரைப்பதுவேநியாயம்.

(எ - ன்) நியாயமாமாறுணர் - ற்று.

(இ - ன்) ஒரோகாரணங்களா லுலகத்துண்டாயபொருள்கட் கமைக்கப்பட்ட வினையினதுகூறுபாட்டைக் காட்சிமுதலாய நால் வகையளவைகளாற் குறித்துக் கேட்டோருளததுமபடி யுரைப்பது நியாயமாமென்றவாறு. அவை யறுவகைப்பட்டசமயங்களோடுங் கூடிய வுலகத்துப்பொருள்களினது தோற்றமு மழிவு மின்னவகைய

வென்றுகூறுதல். அவற்றையவரவர்கூறியவாறுகூறுது மாறுபாடாக
வுரைத்தல் மலைதலேயாம். அது,

அன்றாடிலேததுயின்றவச்சுதனையல்லாது
பொன்றாபபொருளெப்புவியிலுள்ள—தென்றான்
றனதகத்தாயெவ்வலகுநதானடக்கிக்கொண்ட
புனலகத்தாய்நீததம்புயன்.

(836)

எனவரும். இதனுள் ஆதிபிரமகற்பாந்ததிற் சகலகடவுளருஞ் சக
லான்மாக்களுமழியச் சகலானமாக்களையு மகலாண்டகோடிகளையுந்
திருவுரத்தடக்கி யழிவிலாதிருந்தது ஸ்ரீமநாராயணனென்று மார்க்
கண்டயனுரைத்தா னெனறபாலதனைப் புனலகத்தாய்நீந்தும்பிரமா
வுரைத்தானென்றமையான் நியாயமலைவாயிற்று. அச்சுதன் - அழி
விலாதான். அக்காலத்துப் புனலகத்தாய்நீந்திக்கண்டது மார்க்கண்
டயன். ஒழிந்தனவு மிவவாறேயொட்டிககொள்க. (உரு)

325. அறம்பகர்மனுமுதலாயினவாகமம்.

(எ - ன்) ஆகமமாமாறுணா - றறு.

(இ - ள்) அறத்தினதுமாககததைக்கூறாநின்ற மனுமுதலாய
பதினெனவகை யறநூலுமே யாகமமாமென்றவாறு. அவற்றெடு
மலைவாவது; இன்னா ரினனதுசெய்த லற மென்றுவிதிக்கப்பட்டவிதி
யிற்பிறழ்வருவது. அது,

ஓட்டிஒடுமெப்பொன்னை யொருநிலையாயுட்கோடல்
வீட்டினதிற்பத்தையிகளிருமப—லேட்டிருண்மென
கூந்தலாரினபமதுட்கொள்ளாமையிலலறத்திற்

றேய்ந்துளர்க்குண்டாளுககம்.

(837)

எனவரும். இதனுள், துறவறமபூண்டார்தொழிலை யில்லறம்
புரிங்காரோடுபுணர்த்தமையா னாகமமலைவாயிற்று (உக)

326. நாவலர்நாடகவழக்கினுணயந்து

முவிருமலைவுமொழிவதற்குரிய.

(எ - ன்) எய்திய திகந்துபடாமற்காக்கின்றது.

(இ - ள்) மேற்கூறிய வாறுவகைவழவு நாடகவழக்கத்தாற்
கூறுங்கால் நாவலர்க்குரியவாகக்கொள்வதாமென்றவாறு. நாடக
வழக்கென்பது “நாடகவழக்கினுமுலகியலவழக்கினும், பாடல்சான்

புலனெறிவழக்கம்” எனத் தொலகாப்பியததுரைக்கப்பட்டமுன்ற
னுள்ளு முதல்வழக்கு. அஃதாவது இல்பொருளாய்ப் புகழ்ச்சி
யிடத்துபுனைந்தவுரையாததோனாவது. என அவவாறு புகழ்ச்சி
யிடத்துக்கடபடாவலங்காரமாயே வருமென்பதாம். அவைவரு
மாறு:—

மேலேமலையிறபுகுதுமாதவனைநிறறியென
மீளவருவிததுலன்வராய
மாலேமதியத்தினுடனோடரியமிப்பனரு
மாறிவருவிடபனிமையோ
ராலையநிலத்திடுவன்வேலைவலயததையவ
ணைகவுமமைப்பனழகார்
சோலேமலையிறகுடிகோளாதினையநிகர்த்ததொரு
சோதியைவிதிப்பனெளிதே

(888)

இதனுள், சம்பிரதமாதவி னுலகமலைவுப்பொருள்வருதம் அலங்
காவமுவிண்மையாயிற்று. இந்நிரசாலமென்பது மிது.

காழகிறபொழிலுஞ்சுநதன்பொழிலுங்
கமழநறுஞ்சுணபகப்பொழிலுங்
கோழரைககமுருநாளிகேரமுமபொற
கோங்குமவேங்கையுமலர்க்குருந்து
மாமையஞ்சுளைமுடபுறக்கனிப்பலவு
மாவுநாகமுமபணைமருநுந்
தாமையும்குமவாமையுங்குருமபுந்
தனித்தனிதழைத்ததெமமருங்கும.

(889)

இது தண்பொருளையுண் மலையிரண்டிற்கும் பிறநிலங்கடகுமுரிய
அகிலுஞ் சுநதனமுங் கோங்கும வேங்கையுங் குருநதம் புனணையும்
வந் திடமலையாயும் புகழ்ச்சியிடு ததப் பொருநதின அலங்கார
மாயிற்று.

காவியங்கண்ணியர்காலையின்மலர்கொய
வாலியுட்குறுகலும்வதனமண்டலத்தினை
மதியெனச்செழுந்தாமரைமலாருவிதரப்
புதியதன்புனல்படிந்திடப்புகுமாலையி

லாடவர்முகத்தையுமருனோதயமென
வேடவிழாம்பலினத்தொடுமுகிழ்க்கும
பாடல்சான்மருதப்பார் ததிபர்தலைவ
பொழுதுமாறுதனில்புலக்கருப்பொருட்கு
முழுதுமுண்மையதான்மொழிபலகிளைத்தெவன
புலந்தெவன்பொதுவுணின்மார்வன
கலந்தெவன்நீண்டலெங்காமர்மெல்லனையே. (840)

இதனுள் மாலையிறகுவிடிகு கமலங் காலையிற குவிந்ததாகவும்,
காலையிற குவியும் ஆமபல மாலையிறகுவிந்ததாகவுங்கூறியது காலமலை
வாயினும் புனைந்துரைவகையா னலங்காரமாயிற்று. பகுதி-பரத்தை
யிற்பிரிதல. துறை - பள்ளியிடத்தூடல

வெயினுழைநதறியாபபணைமரச்செறிவுள்
வெறிவரிவண்டினமிரைததுப்
பயினமுகையவிழ்ந்துபனிற்றுதெண்ணறவைப
பருவமாமழைப்பெயலெனவே
குயிலடங்கலுந்தாமபொதுமபருளொளிப்பக்
குறிப்பொடுமவெளிப்படவிருந்து
மயிலடங்கலுந்தாமகவலுங்களிப்ப
வருந்தனிமதர்மழைக்கண்ணாய். (841)

இதனுள், கார்க்குரியன வேனிறகுபுணர்த்தும் புனைந்துரை
வகையா னலங்காரமாயிற்று.

செறியுயிற்றொரும்புணன்மலர்முதலியசிறப்பின்
சூறியமந்திரத்தமைந்தளவுறுபிணிற்றொடுபோழ்
தறிவிழந்தவைமுறைதடுமாறினுமவையே
நெறியவாயிறையுட்கொளநிறைக்குருன்னீரார். (842)

இது கலைமலைவாயினும் புனைந்துரைவகையா னலங்காரமாயிற்று.
வண்டிலவுந்தண்டொளப்பெயமானையனைத்துயிர்க்கும்வசதியாய
வண்டாரண்பகிரண்டமகத்தடக்குமுழுமுதனியாயிற்றென்றற்
பண்டிலகமனைத்தையுடோரடலையிற்றாவிடநதளர்த்தபான்மையல்லா
துண்டமிழந்தபடியயல்கண்டிருந்தவராவணிநுந்தன் னுண்டவாரே.
இது நியாயமலைவாயினும் புனைந்துரைவகையா னலங்காரமாயிற்று.

* இறந்தபல்செனனத்திழைத்ததினைநின்
 றிடங்கொள்புல்லறிவினரே னுஞ்
 சிறந்தவநகரத்தினியொருபிறவி
 சிறக்கவிங்கெனக்கெனத்தியானம்
 பிறந்தவனுதித்தோவினையுமப்பொழுதே
 பிறக்கிடுமவரையென்றாத
 ரறந்தவாவுலகத்திருததுவார்மனுக்
 கழலகத்தமைப்பாரகணத்தே.

(844)

இது ஆகமமலைவாயினும புனைநதுரைவகையா லலங்காரமாயிற்று.

327. ஆறெனத்தொகைவகையினிலவிரித்தவற்றைத்
 தேறமெய்பெறுநானகெனத்தெரிசெய்யுளும்
 பாகமோமூன்றுமபயில்குணமபதது
 மாகவெண்ணைக்கரடடியபொருளணியு
 மடிமொழியெழுத்தினடுக்கிணவாக
 முடிவுறவகுத்தமுவகைமடக்கு
 மூவினப்பாடன்முதலாமுறைமைவின்
 மேவினவிருபாறான்மேலாறென
 விழுமியமிறைக்கவிவிரித்தபின்னெஞ்சிய
 வழுவுழுவமைதியுமிலையெனவகுத்தது
 மொழிந்தவைமும்முன்முதன்முற்ற
 தொழிந்தவுங்கோடலொள்ளியோர்கடனே.

இச்சூத்திரம் இந்நூலுளுரைத்தவிலக்கணமனைத்துத்தொகுத்
 திவ்வணியிலக்கணத்திற்குப் பிறவாறுவருவனவுளவெனினு மவற்
 றையுத் தமிழ்இக்கொள்கவெனப் புறநடையுணர்த்துகின்றது.

* இச்செய்யுள் பின்வருமாறு குருகாமான்மியத்துளெழுதப்பட்டிருக்கிறது

“இறந்தபல்செனனத்திழைத்ததினைநின் றிடங்கொள்புல்லறிவினரே னுஞ்
 சிறந்தபேரறிவின்மேலொருசெனனஞ்செறிக்கொங்கெனக்கெனத்தியானம்
 பிறந்தவனுதித்தோவினையுமப்பொழுதே பிறக்கிடுமவரையென்றாத
 ரறந்தவாவுலகத்திருததுவார்மனுமழலகத்தமைப்பனக்கணக்கே.”

இதன்பொழிப்பு, செய்யுளெனத் தொகையானொன்றாயதனை
 வெண்பா வாசிரியமெனப்பகுத்த விருவகையினின்றுங் கவி வஞ்சி
 மருட்பா பரிபாடலென்னு நாண்கினொடு மாறெனவிரித் தவற்றைத்
 தெளியும்படிக்குப் பொருள்பெறும நானகெனறுபகுத்த முததகங்
 குளகத் தொகை தொடர்நிலையென்னுஞ் செய்யுண்மரபும், வைதருப்
 பங்கெளடம பாஞ்சாலமென்னு மூனுறுபாகமும், அவறறொடுமபயிலவ
 தான இன்பம தெளிவு செறிவு சமனிலை இன்னிசை உதாரம வலி
 காந்தம் உய்த்ததலின்பொருணமை சமாதி யெனக்கூறப்பட்ட பத்து
 வகைக்குணமும், தனமைமுதற் பாவிகமீறாக வறுபத்துநாலென்னு
 மெண்ணையுடைய பொருளலங்காரமும், அடியினுனுஞ் சொல்லினுனு
 மெழுத்தினுனுமடிககப்படனவாகி முற்றுபபெறவகுத்த மூன்று
 வகைமடக்கலங்காரமும், வலலின மெல்லின மிடையினமென்னு
 மூவின்பாடன்முதலாக முறையினொடுமபொருநதய விருபத்தாரின்
 மேலு மாறுகூட்டி முப்பத்திரண்டென விழுமிதாய சித்திரக்கவிகளும்
 விரித்தபின்னர்க் குறையாய்நின்றனவாய வழுவும, வழுவுமைதியு
 மிவையிவையென விரண்டுகூறுக்கிக்கூறிய பதினைந்தினொடு மணி
 யிலக்கணநிரம்பாம லொழிந்தனவாய்வருவனவுளவெனினு மவறறையு
 மிவற்றினகத்தகப்படாத தழீஇக்கோடல் கற்றறிந்தவுத்தமாகடன
 மென்றவாறு. அஃதேல முறகூறியனவல்லவோ மீண்டுங்கூறிற்றுப
 புனருத்தியாம் பிறவெனின், ஆகாது; தொகுத்துமுடித்தலென்பது
 தந்திரவுத்தியாகலா னிவ்வாறுரைக்கப்பட்டதென்றறிக. அஃதாக,
 “சூறித் துரையெழுத்தொடுகூற்றவைசெய்யுளி”னென்றமுறையானே
 எழுத்து மொழி யடி யென்னு தீண்டு அடி மொழி யெழுத்தென்று
 முறைபிறழ்க்கூறியவாறெண்ணையெனின் முந்துமொழித்ததன்றலென
 மாற்றென்னு முத்திவகையான் அடிமடக்கென்பதும் சொன்மடக்
 கென்பதும் எழுத்தின்கூட்டமென்ப தறிவித்தற்கும், ஓரெழுத்தானும்
 ஓரினத்தானும் வருவனவு மதன்பாற்படுமென்றற்கும் என்க. நிரோட்
 டிய மோட்டியமுதலாகக்கூறப்பட்ட மறைக்கவிகளும் நோக்கியாரா
 யுங்காற் பெரும்பான்மையும் எழுத்தின்பாற்படுமாயினு மவை வேறு

வேறுசிறப்புப்பெயருடையவா யுலகி னுண்டாக்குகின்றனவாகலாம் சொல்லின்முடியுமிலக்கணத்தா னவ்வாறுசொல்லப்பட்டது. சொல் லின்முடியுமிலக்கணந்தான்யாகோவெ னின் ஒபபிஞ்சியபெயருங் காரணமாகியபெயருங் குறித்துரைக்கப்படுதலா னவறறிஞ் னே யுணர்ந்துகொள்க. அஃதேல் மாலேமாற்றுஞ் சுழிஞளமும் சருபப் தோபத்திரமுங்கோமுத்திரியுமென நானகுமேயனறே யாண்டாசிரிய னால் வடநூலுளுரைக்கப்பட்டன. ஒழிந்தமிறைக்கவி யீண்டுரைத் தல மிகைபடக்கூற்றறமுபிறவெனின், ஆகா; ஒழிந்தன ஒன்றின முடித்ததனனின்முடித்ததலென னுந்தந்திரவுத்தியா னுரைக்கப்பட்டது. அல்லதூஉம், வடமொழிமுதலாலாதலாற மனக்கொருவிகரம்படக் கூறுதலிலக்கணமென்பது; “முன்னோர் நூலின்முடிபொருங்கொத் துப, பின்னோன்வேண்டுமவிகரங்கூறி யழியாமபினதுவழிநூலா சூம்” என்பவாகலின்.

(௨௮)

எச்சவியலுரை முற்றும்.

தருகாளமேகங்கவிராயராயன்சடையனன்பாற்
குருகாபுரேசர்புனைடலங்காரங்குவலயத்தே
கருகாதசெஞ்சொலுரைவிரித்தான்கற்பகாடவிபோல்
வருகாரித்தன்கவிராயன்பேரைவரோதயனே.

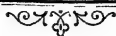
மாறனலங்காரம் முற்றும்.

ஸ்ரீ:

மீமா றனலங்காரம்

மூலமும் உரையும்.

இவை:

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச்

“சேந்தமிழ்” ப்பத்திராதிபர்

திரு. நாராயணையங்காரால்

பரிசோதிக்கப்பெற்றன.

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்—௩௭.

மதுரை

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்

1915.

ஸ்ரீ:

மாறனலங்கார

முகவுரை.

அலங்காரமென்பது அணி, அழகு, வனப்பு என்னும் பெயர்களை யுடையதாய்த் தன் முதற்பொருளைக்காண்போரை யுவப்புடையராக்கு மியலபுடைமையே. அது “உருவின்மிகத்தோருடம்பதுபெறுதலு மரிதே” என்றுசிறப்பிக்குமாறு இருதிணைப்பொருள்களிலும் ஏற்ற பெற்றியமைவதுபோலவே அப்பொருள்களையுணராததும் சொற் றொடர்த்தொகுதிகளிலு மமையததகுவதாம். அல்லமையென இங்கு அலங்காரமென்று எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. சொற்றொடர்கள் உலகநடை செய்யுண்டையென இருவகைப்படும். அவற்றுட் செய்யு ணடையானது, பாஷையைச்சிறப்பிக்கவல்லதாய்ச் சுருங்கியதிரிசொற் களால் விரிந்தபொருளைவெளியிடுகின்றமையாற் பயில்வார்க்கு மனத தளர்ச்சிவாராது கிளர்ச்சியும் அகமகிழ்ச்சியுமுண்டாகக்கேவண்டி அலங் காரங்கள் அநநடைக்கு மிகச்சிறந்தனவாகக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் அலங்காரமுடையபாடல்களை கற்றோராலும் மற்றோராலும் புகழப்படுகின்றன; அஃதிலலாதபாடல்களை யெல்லாராலும் இகழப்படுகின்றன.

இங்ஙனமிருப்பதுபற்றியே “பலசொல்லாற்பொருட்கிடனாக வுணர்வின், வல்லோ ரணிபெறச்செய்வனசெய்யுள்” எனச் செய்யுட் கின்றியமையாத சொற்பொருள்யாப்போடொப்பவே, அலங்காரங்க ளுமவேண்டுமென்று நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை குணம் பற்றியும் பொருள்பற்றியும் சொற்பற்றியும் பலதிமமாகப் பகுக்கப்பட் டித் தொன்றுதொட்டே பழையதமிழிலக்கியங்களுள்ளும் மிகப் பழில்ப் பெற்றுள்ளன. இங்ஙனம் கண்கூடாகக்காணப்படும் அலங்காரங்களை இலக்கணவகையாலுணர்த்துமாறுப்பகுதி ஆதியில், தமிழிலிலையென் றும், பிற்காலத்தில் வடமொழியிலிருந்துவந்தேறியதென்றுஞ் சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

பிறபாஷைகளிலில்லாத எண்ணிறந்த பலவேறுவகையானபாடல்களையும் பிரபந்தங்களுையுமுடையதாய்ச் செய்யுணடையிற்சிறந்துவிளங்குந் தமிழ்மொழிக்கண்ணே செய்யுளுக்கின்றியமையாத பொருள்யாப் பிலகணங்கள் பிறிதொருபாஷையிலிருந்துகொள்ளப்பெறாது தமிழுக்குரியவாய்த் தனியே சுயமாயிருக்கும்பொழுது அவற்றோடொத்த அணியிலக்கணப்பகுதிமட்டு மநகியபாஷையிலிருந்துவந்ததாகச்சொல்லுவ தநாதரிக்கததக்கதே.

அன்றியும், திருவெங்கையுலாவில்,

“.. . . . மல்லலுறச்

சந்திபொருத்தித்தகுஞ்சோகெடாதகெகிப்

புத்திமகிழற்புதவணித்தாம்—முந்தையோர்

செய்யுள்போற்செய்ததிருக்கோயில்”

என்றதனால், மனமசிழந் ததிகுசிக்கவல்ல சிறந்தஅலங்காரங்களைப் பழமையானபாசுரங்களே யுடையனவென்றும், அப்பாசுரங்கள் தெய்வசாந்தித்தியமபெறுதற்கு அலங்காரங்கள் உறுப்பாயமைநதுள்ளனவென்றும், ஆதலா லவை தேவாலயத்துக் குவமிக்கததக்கனவென்றும், நான் முறையே செவ்விதற்செய்யப்பட்டகோயில்போலவிளங்குவதாற் பாசுரங்கள் செய்யுளெனப்படுமென்றும் ஆலங்காரிகசார்வபௌமரான சிவப்பிரகாசமுனிவரு மபிப்பிராயநதநதுபோந்தனா.

இதனால், கோயிலுள் நான்முறையானமைக்குங் குணலங்காரம் (வடிவமுகு) போலச் செய்யுளுள்ளும் நான்முறையானமைக்குங் குணலங்காரங்களுண்டென்றும், கோயிலுள், தெய்வபிம்பம் தீபஜாலம் உதஸ்வபரிகரமுதலியவற்றானமைக்கும் பொருளழகு போலச் செய்யுளுள்ளும் உவமை உருவகுமுதலியபொருள்வகையானமைக்கும் அர்த்ததாலங்காரங்களுண்டென்றும், கோயிலுள் வாணவிசேஷங்களாலமைக்கும் சித்திரகலாபங்கள்போலச் செய்யுளுள்ளும் வர்ண (அக்ஷர) விசேஷங்களாலமைக்கும் சப்தாலங்காரங்களுண்டென்றும், கோயிலுள் ஒரோவழி நிகழ்ந்தபடிவரையும்விசுருதரூபங்கள்போலச் செய்யுளுள்ளும் ஒரோவழி நிகழ்ந்தபடிவரையும் தோஷாலங்காரங்களுமுண்டென்றுக்குறிகப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் முநதையோர்செய்யுளிற் பல இடங்களிலுங்காணப்படுதலா லவற்றிற்கிலக்கணமில்லாதிருந்ததென்று

முடிவுரை

கொள்வதுபொருநதுவதன்று. ஆதலால், ஆதியிற் செய்யுளிலக்கணமாக அகத்தியராற்செய்யப்பட்டதொருசெய்யுளியல் தனியாயிருந்ததுபோல அலங்காரலக்ஷணமான அணியியல் எனனும் நூலொன்று தனியாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்றுதோன்றுகின்றது.

காலக்கிரமத்திற்றேன்றும் ஒவ்வொருவழிநூலும் முதலூலிலிருந்த முறையேகூறாது சிலபகுதியைத் தொகுத்தும், சிலபகுதியைவிரித்தும், சிலபகுதியை வேறுபடுத்தியும், சிலபகுதியையொழித்தும், வேறுசிலபகுதியைப் புதிதாகச்சேர்த்தும் செய்யப்படுவ தியல்பாதலால், தொலகாப்பியத்தைக்கொண்டு அகத்தியமுதலியமுதலூல்களில் அணியிலக்கணமுறை இவ்வாறிருந்ததென் றறியமுடியாதிருக்கிறது. நனனூலில் ஓரதிகாரம் அணியிலக்கணஞ்சொல்லப்படாநுந்ததாகப் பலையுரை யொன்றால் ஊகிக்கப்படுகிறது. அதுவும் இதுகாறும்கப்படாமையாலதன்முறையும்விளங்கவில்லை. ஆயினும் பலகாப்பியத்தம்புலப்படும் அணிவகைபலவுந் தொலகாப்பியத்தும் பலபடியாகச்சொல்லப்படும் என. அவை, உவமவியலால் உவமவகையும், மெய்ப்பாட்டியலாற் றவையணிவகையும் வெளிப்படையாக விரித்துரைக்கப்படாது.

ஒழிந்தன ஒருசில உதகிவகையிலும், ஒருசில பொருள்கோள் வகையிலும், வேறுசில வனப்புவுகையிலும், மற்றொருசில வண்ணவகையிலும், பின்னுஞ்சில குறிப்புவுகையிலும், பிறவுமபல சொன்முடிபிலக் கணங்களிலும் அமைந்திருக்கின்றன. ஆயினும் மிவற்றைப் பிறநூன் முடிந்ததுதானுடம்பிதலென்னுமுததிபற்றித் தனியேவிதந்தோதாது உவமையொன்றேகூறி யொழித்தனர்போலும்.

மத்தியகாலத்தமிழ்ப்பயிற்சி வடமொழிப்பயிற்சியுடன்சுடியிருந்த மையால், பொருள்பறியுணரத்தகும் அணியிலக்கணங்களை எளிதின் வடமொழியிற்ப்பிலத் தமிழணியிய லருகியதுபோலும். இதற்கு இக் காலத்து ஆங்கிலக்கணிதமுறைப்பயிற்சியாற தமிழ்க்கணிதமுறைப் பயிற்சியருகியிருப்பது திருட்டாந்தமாகும்.

வடமொழிப்பயிற்சிக்குன்றியபிற்காலத்து, தொலகாப்பியத்துட் சொல்லப்பட்ட சில பழையதமிழிலக்கணங்களுையே சந்தி, காரகம், தத்திதம், தாது, கிரியாபதம் என வடமொழிமுறைதழுவிவரைந்தது போல, அணியிலக்கணமும், வீரகோழியமுடையாரால் ஓரதிகாரமாகத்

தொகுத்தும், தமிழ்த்தண்டியலங்காரமுடையாரால் ஒருதனிநூலாகச் சிறிதுவிரித்தும் வடமொழிமுறைதழுவி வரையப்பட்டிருக்கிறது.

அதுவும் நிரம்புதலின்மையால் அதனைநிரப்பவேண்டித் திருக்குருகைப்பெருமாள்கவிராயரென்னும்புலவர்பெருமானால், அந்நூலைப்பின் பற்றி அதன்கணில்லாதனவாய்ப் பழையவும் புதியவுமாகிய இலக்கியங்களிற்காணும் வேறுசில அணிகளையும், பிறிதொடுபடான்றன்மதங்கொளலாகச் சிலஅணிகளையும் கூட்டித் தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்தும் இலக்கணங்கூறிச் சூத்திரங்களைப்பெருக்கி, தம்மாலும் பிறராலும் பாடப்பட்டபிறகாவியச்செய்யுள்களுடன், கற்பவாக்குப் பழந்தமிழிலக்கியப்பயிற்சியை எளிதிலுண்டாகசூவனவாய்ப் படிப்பவர்க்குத் தெவிட்டாதிருக்கும்படி வெவ்வேறுசுவையுடையவாய்க் பபொருள் புறப்பொருட்டுறைகளையமைத்தது மானிடப்பாடலைமர்க்கும்படி இட்டதெய்வத்தினேத்துதலாய்ச் செங்கண்மால் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியதிருப்பதிகளின்விஷயமாகவும், வேதந்தமிழ்செய்தமாத நென்னுந் திருநாமத்தையுடைய நமமாழ்வார்விஷயமாகவும் தாமேசெய்த வேறு பலபாடல்களைப் முதாரணமாகச்சேர்த்து மாறனலங்காரமென்ப பெயரிடப்பட்டுத் தமிழ்வல்லாக் கிந்நூல் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்நூலின்வரலாறு, நூலாசிரியர்வரலாறு, உரையாசிரியர்வரலாறு முதலியன விரிவுடைமையால் வறன்றைத் தனியேயுணருமாறு மாறனலங்காரவரலா* நென்னுமபகுதி யடுத்துச்சோக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

இந்நூல் தமிழ்ப்புலமையடைவோர்க்குப் பெரிதும் உபகாரமாகத் தக்கதாயிருந்தும் உயர்தரகலவிகற்பிக்குங்கலாசாலைகளிலலாமையாற் பயில்வோரும் பயிற்றுவோருமின்றிப் பரவுதல்குன்றியிருந்தது.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கஸ்தாபகரான ஸ்ரீமத-பாண்டித்துரைத்தேவரவர்களதுரண்முயற்சியாற் சங்கத்தககுலேண்டிம் தமிழேடுகள்தேடும்

* இது இந்நூல்பிறந்த திருக்குருகரிலேயிறந்துவளர்ந்து இப்பொழுது திருச்சி நாஷனல் ஹைஸ்கூலதமிழ்ப்பண்டிதராயிருக்கிற ஸ்ரீமத-ஏ. எம். சூ. கோபராமாதுஜாசாரியரால் நன்குவிசாரித்து விரிவாகவும் தெளிவாகவும் எழுதப் பட்டு முன்னமே மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் பணனிர்ண்டாம்வருஷக்கூட்டத்து வித்வத்குரையிற் படிக்கப்பட்டுச் செந்தமிழில் வெளியிடப்பட்டது.

முடிவுரை

பொழுது ஆழ்வார்திருநகரியில், தாயவலத்தீர்த்தான்கவிராயர்வீட்டிலிருந்து இதன் ஏட்டுப்பிரதியொன்று கிடைத்தது. அது தமிழகநபவர்க்குப் பெரிதுமுபகாரமாவதென்றுகருதிச சங்கப்பிரசுரங்களுள் முதலிற்றொடங்கவேண்டியவற்றுள்ளொன்றாக மதிக்கப்பட்டிருந்தது.

அப்பொழுது பரிசோதனைக்குப் போதுமான வேறுபிரதிகள் கிடையாதிருந்தமையாற காலநதாழ்க்கப்பட்டிருந்தது. பின்பு மற்றொரு குறைப்பிரதியும் சங்கத்துக்குக்கிடைத்திருக்கிறது. அது இன்னாராற் கொடுக்கப்பட்டதென்பது தெரியவில்லை.

செந்தமிழ்ப்பதிராதிபத்தியப்பொறை சிறியேன்மீதேறியபின்பு அதன்பிரசுரத்துக் கவசியமாக இன்று லெபித்துக்கொள்ளவேண்டிய தாயிற்று. அப்பொழுது சங்கத்திலிருந்த பிரதிகளிரண்டையுமவைத் துக்கொண்டே யிடர்ப்பாடுற நசகிட்டுச சிலபாடங்கள்வெளியிட்டெவந்த எளியேன்மீ தன்புகூர்து எனதுவேண்டுக்கோட்கிணங்கி மஹாமஹோ பாதயாயா பிர்ம்மஸ்ரீ உ. வே. சாயிநாதையரவர்களும், புதுக்கோட்டைக்காலேஜ் பிரின்ஸிபாலாகவிருந்த ஸ்ரீமத-எஸ். இராதாகிருஷ்ணையர் B. A., F. M. U. அவர்களும் அருமையாயெழுதிவைத்திருந்தபிரதிகளையருளி யுபகரித்தார்கள். அவர்களதுதாராளசிந்தை மிகவும் பாராட்டற்பாலது.

அப்பிரதிகளுள் மஹாமஹோபாததியாயரவர்களதுபிரதி சிலபிரதிகளோ டொப்புப்பார்த்ததுப் பிரதிபேதங்குறிக்கப்பட்டதாயுமிருந்தது மிகவும்சாதகமாயிற்று.

அதன்பின்பு பரங்கிப்பேட்டை ஸ்ரீமத-இலக்குமணப்பிள்ளையவர்களா லொருபிரதிகொடுக்கப்பட்டது.

ஆக நான்குபூரணமானபிரதிகளையும் ஒருகுறைப்பிரதியையும் வைத்து மேலேபார்க்கும்பொழுது இதனுரையானது செப்பஞ்செய்யாது முற்படவரைந்தவரைவேபோல ஒருமுறைப்பாடின்றிச சில இடத்துப் பதவுரையாகவும், சிலஇடத்துக் குறிப்புரையாகவும், சில இடத்து விரித்துரையாகவும், சிலஇடத்துக் கருத்துரையாகவும், சில இடங்களிற் பிரதீகங்காட்டியும், சிலஇடங்களி லவைகாட்டாமலும், சிலஇடங்களிற் சொன்முடிபில்லாமலும், சில இடங்களிற் றிணை,

முடிவுரை

துறைகளின்பெயரொழுதற் கிடம்விட்டும் மேற்கோள்களிற் சிலவற்
றிற்கு ஆகாங்காட்டியும் பலவற்றிற்கு அவைகாட்டாமலும் பிரதிக
ளெல்லாம் ஒரேபடியாயொழுதப்பட்டிருந்தன. பிழைபாடிவலாத பெரும்
பாகங்களைப் பிரதிகளிலுள்ளவாறெழுதியும், சொன்முடிபு, பிரதீகம்
இவையிலலாத இடங்களில் அவறறையமைத்தும் சிலமுக்கியமான
பிழைகளைத் திருத்தியும், தீணை துறைகளின்பெயரொழுதாத இடங்
களிற் புள்ளியொற்றியும் ஒருவாற்சுதிப்பட்டிருக்கிறது.

குளகவகையுள், கலாபம் அல்லது கலாபகம் என்றவழங்கத்தரும்
பெயரை மூலத்தள்ளும் உரையுள்ளும் எல்லாப்பிரதிகளிலும் காபா
லிகமென்றெழுதியிருந்தமையால் எழுத்துசிலைமாறி விகாரப்பட்டிருக்க
லாமென்றெண்ணி யிருந்தபடியே பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றியும், ஒரிடத்தெடுத்துக்காட்டிய இலகமணமேற்கோளைப்
பின்னும் பல இடங்களிற்காட்டியும், விரிக்கவேண்டாதசிலவிஷயங்களைச்
சில இடத்து விரித்தும், விரிக்கவேண்டியவிஷயங்களை ஒரே ராவழி
விரியாதுவிடுத்தும், எழுதியிருக்கும்வைகளும் இருந்தபடியே பதிக்கப்
பட்டிருக்கின்றன.

ஆரியனும், முதலிற் கடவுள்வாழ்த்தென்றுகாட்டப்பட்டிருக்கும்
நூ பாடல்களில், ச-ஆம்பாட்டினமுன் அவையடக்கமென்றும், நூ-ஆம்
பாட்டின்முன் பனுவல்வாழ்த்தென்றும் எழுதிக்கொள்ளவேண்டும். இவ
ற்றுள், “ஆககுமுதககாக” எனனும் முதலையுடையபாட்டு அதிகபாட

இந்நூலின் மூலகுத்திரங்களைப்பற்றி,

“பதிகம்பொதுவெழுபத்தொன்றிருபத்தொன்
றதிகப்பொருணாற்றிருபத்தைந்தா—முதுசொல்
லணியியலைப்பத்துநாலாதரவாமெச்சங்
கணியிருபத்தெட்டாகுங்காண்”

என ஒரு தொகைசெய்யுள் இரண்டிபிரதிகளில்மட்டிங் காணப்பட்
டது. அவற்றுள் ஒன்று மூலகுத்திரங்கள்மாதிரி எழுதியபாகமா
யுள்ளது.

இச்செய்யுளிற்காட்டியதொகைகள் பதிகத்திற்கும், சொல்லணியியலுக்கும் பொருந்தவில்லை. மூலப்பிரதியில், சொல்லணியியலிற் சித்திரகவிக்களைத் தொகுத்துக்கூறியருத்திரத்தில் “இருபாளுறும்” என்ற உமமையாற்றமுவியமாதிரைச்சுருகமுதலிய ஆநினுகும் மூலகுத்திரங்கள் ஆறு காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவை உரைப்பிரதிகளிற் காணப்படாமையாலும், உமமையாற்றமுவியதா யுரையிறகாணப்படுதலாலும் உரையெழுதியபின்பு செய்துசோததிருக்கவேண்டுமென்றும், இசுருத்திரங்களையும் மூலத்துடன்கூட்டிப் “பதிகம்பொது”வென்னும் வெண்பா, பின்பு பாடப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும் தோன்றுகின்றது. ஆதலால் அவை அவ்வவவிடங்களிற்சேர்க்கப்பெறாது கீழ்க்குறிப்பிற் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறையுஞ்சேர்த்து “முதுசொல்லணியியலேம்பததுநா”லென்றும், பாயிரசுருத்திரம் அறுபததுநாலொடு சிறப்புப்பாயிரம் ஒன்று, தற்சிறப்பு நீந்து, “தருகாளமேகம்” என்ற உரைச் சிறப்புப்பாயிரம் ஒன்று, ஆக ஏழுசெய்யுளையுங்கூட்டிப் பதிகமெழுபததொன்றென்றும் எண்ணினர்போலும்.

சக்கரபெருமூதலிய சித்திராலங்காரங்களுக்கு மூலத்தாலும் உரையாலும் நன்குவிளங்காத சித்திரபத்திரங்கள் ஒருவாறு புதிதாகச்செய்து இறுதியிற்சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. சதுரங்கபெருத்தின்னகதிவிவரமொன்றும் உரையிற்சொல்லப்படாமையாலும் விளங்காமையாலும், அதற்குச் சித்திரபத்திர மமைக்கப்படவில்லை. குத்திரம், உதாரணம் முதலியவற்றினிருப்பிடங்காணுமாறு முதற்குறிப்பகராதிகளும், விஷயகுசிகைமுதலியவு மெழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இது முதற்பதிப்பாதலால் எனக்குத்தெரியாதுதவறியிருக்கும் பிழைகளைச் சுததப்பிரதிவைத்திருக்கும்பண்டிதசிரோமணிகளகண்டு எனக்குத்தெரிவிப்பார்களாயின, அவைகளை மறுபதிப்பிறிருத்திக் கொள்ளவும், அவர்களுக்கு நன்றிபாராட்டவும் உபகாரமாயிருக்குமென்பது யாரும் அறியத்தக்கது.

இப்புத்தகம்ச்சிட்டுவெளிவரும்படிக்குப் பிரதிகள் எளித்துத் தவிய மஹோபகாரிகளான ஆழ்வாதிருநகரித் தாயவலந்தீர்த்தான்கலிராயர் குடும்பத்தார்க்கும், மஹாமஹோபாததியாயா பிரம்மஸ்ரீ உ, வே. சாயி னாதையரவர்களுக்கும், புதுக்கோட்டை மஹாராஜாகாலேஜ பிறின்ஸ் பாலாதிருநத ஸ்ரீமத-எஸ். இராதாகிருஷ்ணையர், B.A., F.M.U., அவர்க ளுக்கும், பாங்கிப்பேட்டை ப. அ. இலக்குமணப்பிள்ளையவர்க்குடும் பத்தினாகும தமிழ்ச்சங்கத்தாரும், தமிழ்பிமானிகளும் நன்றிபாராட் டக்கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்நூற்பரிசோதனவிஷயமாகவும், அச்சிடும்விஷயமாகவும் சுரு சுருப்பாயும் ஜாககிரதையாபுரிருநது பிரதிகளையொப்பநோக்கியும், எழு தியும், பிழைதிருத்தியும், மேற்கோள்களைப் பிறநூல்களினின்றும் இடங்கண்டுதேடியெடுத்தகொடுத்தும், பிரதிகளி லி ல ல த சி த்தி ர பத்திரங்களை இவ்வாற்றிக்கவேண்டுமென்று ஊகித்தெழுதிக்கொடுத் தும், உதவிபுரிந்துவந்த பத்திராதிபருநதி ராமாநுஜையங்காரதுவேலைத் திறமை பாராட்டற்பாலது.

இந்நூலையச்சிடுதற்குரியவென் றெளியேனைமதித்துத் தமிழிலகுக குக்குற்றேவலபுரியும் பெருவாழ்வுகொடுத்த மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத் தார்க்கு நன்றிபாராட்டக்கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

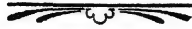
அலங்காரசாஸ்திராதிபுணர்களால ஆராயத்தக்க இந்நூலை யளியே னும் அச்சிட்டுதவுமாறு அறிவாற்றலையளித்துத் தலைக்கடிய ஸாவே சுவரன்றிருவருளைச் சிறுதித்துவந்தித்துவாழ்த்துவேணாக.

திரு. நாராயணையங்கார்,

சேந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர்.

ஸ்ரீ:

மா றனலங்கார வரலாறு.

அலங்காரமென்பது செய்யுளுக்கு அழகுசெய்யும் லக்ஷணங்களைக் கூறும் சாஸ்திரம், இவ்வலங்காரசாஸ்திரத்தை வடமொழியாளர் மிகவும் விரும்பிக்கற்பர். இந்தசசாஸ்திரத்தின்பொருமை அக்ஷிபுராணத்திற் பேசப்பட்டுள்ளது. வாமநகுத்திரம், காவ்யாதாசம், ஸர்ஸ்வதிகண்டா பரணம், காவ்யப்ரகாசம், அலங்காரஸாவஸ்வம், ரஸமஞ்சரி, ஸாஸ்திய தர்ப்பணம், ப்ரதாபருதரீயம், அலங்காரகௌஸ்தபம், சந்திராலோகம், குவலயாநந்தம், சடவைரிவைவதிவாகரம் (இது நமமாழ்வார்விஷயமான வடமொழிமாறனலங்காரம்) முதலிய நூற்றுக்கணக்கானவட மொழி நூல்கள் அலங்காரத்தைப்பற்றிச்சொல்பவைகள். தமிழில் முதன்முதல அணியைப்பற்றித்தெரிவிக்கும் நூல் தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியர்கூறுவது உவமை ஒன்றுதான். அவா அகத்திணையியலில் ஏனையுவமம் உள்ளுறையுவம் பிவைகளைவிளக்கி உவமவியலில் உவமத்தைத் தொழில், பயன, வடிவு, வண்ணம் எனப்பிரித்து விரித்தெழுதிபிடுக்கிறார். தொல்காப்பியாகாலத்து உவமையொன்றே அணியாகக்கருதப்பட்டது. பிற்காலத்தார் அதிலிருந்து பல அணிகள் கற்பித்துக்கொண்டனர். நச்சினூக்கினியரும் உவமமொன்றையே அணியாகக்கருதினர். இவா தம் காலத்திற் பல அணிவிற்பவேறுபாடுகளுடன்வெளிவந்த ஒரு அணினூலைத் தமதுதொல்காப்பியவுரையிற் குறை கூறுகின்றனர். இவா உவமவிகற்பங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டிய உதாரணசெய்யுள்களில், தண்டியலங்காரவுரையில் வேற்றுமையணி, தற்குறிப்பேற்றவணிமுதலியவைகளுக்கு குதாரணமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. நிரனிறை, சமம் முதலியவற்றை உவமத்தின்விதம்பமாயே கொண்டார், நச்சினூக்கினியர், இப்படி உவமமே பலவணிகளினுற்பத்திக்கும் காரணமாயிருந்தது என்பதை வடமொழியாளரும் சம்மதிக்கின்றனர். அப்பையதீகூழிதா தாமெழுதிய சிதரம்மாமலையென்னுங்கிரந்தத்தில் இவ்விஷயத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். அச்சுலோகம் வருமாறு:—

“உலகெங்கெல்லாம் வலுபுலம்புரவாமித்ருவெடுகிகொண்டோம் !
ரணியாயிகொவ்யுரெழுதுகீதவிடொண்டோம்”

இதன்மொழிபெயர்ப்பு,

“ உவமையென்னுந் தவலருங்கூத்தி
பல்வகைக்கோலம்பாங்குறப்பூனைந்து
காப்பியவரங்கிற்கவினுறத்தோன்றி
யாப்பறிபுலவரிதய
நீப்பறமகிழ்ச்சிபுபநடிக்குமே ” என்பதாம்.

இவ்வணியிலக்கணமானது தொல்காப்பியத்திற் பொருளதிகா
ரத்திற்சொல்லப்படாதிருக்கிறது. அக்காலத்தில், தமிழிலக்கணம் எழு
தது, சொல், பொருள் என மூன்றுபாகமாகத்தொன்பிரிக்கப்பட்டிருந்
தது. “எழுத்துஞ்சொல்லும்பொருளுநாடிச், செந்நமிழியற்கைசிவ
ணியநிலத்தொடு, முநதுநூல்கண்டுமுறைப்படவேண்ணி” என்னும்
தொல்காப்பியப் பனம்பாராபாயிரத்தால, தொல்காப்பியத்திற்குமுத
னாலும் இப்பாசுபாடேகொண்டிருந்ததெனத்தெரிகிறது. இஹையனா
ரகப்பொருளுரையை யுற்றுநோக்குமபோது, ‘யாப்பு’, தனியுறுப்பாகக
கருதப்பட்டு, தமிழிலக்கணம் நான்குபிரிவாககருதப்பட்டதென்று
தோன்றுகிறது. அதன்பின்புதான் ‘அணி’ தனியுறுப்பாககொள்ளப்
பட்டு, தமிழிலக்கணம், எழுதது சொல் பொருள் யாப்பு அணியென
ஐந்துபிரிவுடையதாகவகுக்கப்பட்டது. இவ்வவந்திலக்கணமும் ஒருங்
கேகூறும்நூல்கள் வீரசோழியம், இலக்கணவிளக்கம், தொன்னூல்
விளக்கம், முதனவீரியம் என்பனவாம். இவை ஒவ்வொன்றிலும் அந்
தந்தக்கிரமத்தில் அணியிலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. வீரசோழிய
அணிகளுக்குமுதலான ஆசார்யதண்டியியற்றிய வடமொழிக்காவயா
தர்சம். இலக்கணவிளக்கமுதலிய மற்ற இலக்கணங்களின் அணி
யிலக்கணங்களுக்குமுதலான, தமிழ்த்தண்டியலங்காரமும் அதன்
உரைகளும்.

தனியாய் அணியிலக்கணமாத்திரங்கூறும்நூல்கள் அணியியல்
அல்லது அணிநூல், தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரம் என்பன.
இவற்றுள் அணிநூலைப்பற்றிவிசாரிப்போம். யாப்பருங்கலவிருத்தி
யில் “உருவகமாதிரியிரியலீருவரும்.....அலங்காரமென்பது அணி

யிலாதலின்” என்கூறியிருப்பது தண்டியலங்காரவணிமுறைவைப் புகுப் பொருத்தமில்லாததால் வேறு அணிநூலைக்குறித்ததாகவேண் டும். நேமிநாதவிருத்தியில், “புணையுறுசெய்யுட்பொருளைப்பொருவழி, வினைநின்றவிளக்கினதுவிளக்கெனப்படுமே” “முதலிடைகடையென மூவகையான” என்பன அணியியல் ஆகலின்” என்றுள்ளது. இதில் இரண்டிருத்திரததாற்குறித்த விளக்கணி தமிழ்ததண்டியலங்காரத்தில், தீபகமென்றபெயரால் ஒரேசூத்திரத்திற்கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆத லால் இவ்விருத்திகாரார்குறித்த அணியியல் என்னுமநூல் தண்டியலங் காரத்தினுமவேறாகவேண்டும். நச்சினுர்க்கினியா தொலகாப்பியவுரையில “இனி இவ்வோத்தினிற்கூறுகின்ற உவமங்களுடசிலவறையும் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளும் செய்யுளியலுள்ளுஞ்சொல்லுகின்ற சில பொருள்களைபுமவாங்கிக்கொண்டு மறறவை செய்யுட்கண்ணே அணி யாமென இக்காலத்தாசிரியா நூலசெய்தாருமுளா” எனக்கூறி அவ் வணிநூலுக்குத் தமது சமமதமின்மையையும் தெரிவிக்கிறார். இவ் வாக்கியத்திலுள்ள விஷயம் வடமொழியிலிருந்துபெயர்த்த தண்டியலங் காரத்தைக்குறிககாது வேறு அணிநூலையேசூறித்ததாகவேண்டும். பரி மேலழகா பகாநதரமாய்க்கூறும் நூவலாதுவற்சி, ஒட்டு என்னும் பரி யாயப்பெயர்கள் முறையே வீரசோழியத்திலும் தண்டியலங்காரத்தி லும் காணப்படப்போதிலும் அவர் தன்மதமாகக்கூறிய பிறிதுமொழி தல என்பது அணிநூலுட்கண்டதாகவிருந்தாலுமிருக்கலாம். இப் படியே வீரசோழியம், தண்டியலங்காரங்களுட்காணப்படாத சில அணி களின்பரியாயப்பெயர் இவருரையிறகாணப்படுகின்றன. இன்னோரன்ன காரணங்களால், தண்டியலங்காரத்தினுமவேறாய அணிநூல் அல்லது அணியியலென்ற நூலொன்று இருந்துவிழுந்திருக்கவேண்டுமென் றேற்படுகிறது.

ஆனால், தண்டியலங்காரத்திற்கே அணியியலென்னும்பெயர் இருந் திருக்கிறது. அணியியலென்றபெயருடன் அடியார்க்குநல்லாரும் மாறனலங்காரவுரையாசிரியரும் (மா-அ-சூத 25-ன் கீழ்) எடுத்ததுக்காட் டியிருக்கிறமுறையே சூத்திரம் இரண்டு மொன்றும் தண்டியலங்காரத் துட்காணப்படுகின்றன. இத் தண்டியலங்காரசூத்திரங்கள் அணியிய லென்னுமநூலிலிருந்து முன்னோமொழியாக எடுத்ததுத் தண்டியலங் காரத்துட்சோக்கப்பட்டிருக்கலாமென்று கருதுவதற்கு இடங்கொடுக் கின்றன.

இனி, 'மாறனலங்காரம்' என்பதைப்பற்றிவிசாரிப்போம். மாறன் என்பது பாண்டியரைக்குறிக்கிற பழம்பொதுப்பெயர்களுள் ஒன்று; இங்கு ஆழ்வார்களுட்சிறந்த நம்மாழ்வாரைக்குறிக்கிறது. இவர் பாண்டியரதரசாட்சிக்குட்பட்ட பொருநையாற்றின் அடைகரையாகிய திருவழுதிவளநாட்டுக்குரிய சிறறசா. மாறன், காரிமாறன், சடகோபன், திருவழுதிவளநாடன், பொருநற (தாமரபர்ணி) சோப்பன், பொருநற்சங்கணித்துறைவன், மகிழ்மாலைமார்பினன முதலானபெயர்கள் இயல்பாயும், காரணமபற்றியும் இவருக்குவழங்கிவந்தனவென்று திருவாய்மொழியால், தெரிகிறது. இவா பிறந்தபொழுதேதொடங்கித் திருமாலினிடத்துவிசேஷபுகழிடையராய் உண்ணுஞ்சோறு பருகூர் தின்னுமவெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணினையென்றதயவசித்துத் ததேகதயானபரராயிருந்த நான்குவேதங்களையும் திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய்திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்னும் நான்குதமிழ்பிரபந்தங்களாக லோகோஜ்ஜ்வலாததமாகவெளியிட்டருளினா. இவரை அக்காலத்திலிருந்த மதரகவிமுதலான பராஹ்மணசிசிரேஷ்டாகளும் பிறகாலத்துவந்த நாதமுனி, யாமுநாசாராயா, ராமாநுஜாமுதலான பராஹ்மணசிசிரேஷ்டாகளும் ஆசார்யராகமதித்து நேரிலும் விகரகருபமாயெழுந்தருளப்பண்ணியும் ஆழ்வார்களுட டலைமையானவராய்க்கொண்டு ஆராதித்துவந்தனர். வடநாட்டிலும் துளசிதாசாமுதலானோரால், பாராட்டிப்பூசிக்கப்பட்டார் இவ்வாழ்வாரெனின், இவரைப்பற்றி நாம் அதிகமாயெழுதவேண்டியதில்லை. இந்நூலாசிரியா இவ்வாழ்வாரிடத்து ஏழாட்காலும்பழிப்பிலாததொண்டிபூண்டு மறந்தமபுறந்தொழாதவமிசுத்துட்பிறந்த வைணவமதாபிமானமுள்ளவரானபடியினாலே, தண்டி அலங்காரமுதலியநூல்கள் அரசாமுதலியவாக்களைப்பற்றிக்கூறி லெளகிக திருஷ்டாந்தங்களுடையனவாயிருப்பதுகொண்டு, தா மிறந்த அலங்கார நூலையிற்றி இதை ஆழ்வார்க்குச் சமர்ப்பித்து உதாரணங்களை ஆழ்வார்விஷயமாகவும் திவ்யதேசத்து எம்பெருமான்கள்விஷயமாகவும் வைஷ்ணவபரமாய்ச்செய்துசேர்த்தருளிக் 'காரித்தந்தருள்கலைக்கடலியற் பெயர்புனைந்து' (மா-அலங். பா) 'திருமகிழ்ப்பரமதேசிகன்பெயரால்' (மா-அகப்) இந்நூலைவெளியிட்டருளினா. ஆகவே மகிழ்மாறன் அல்லது நம்மாழ்வாரையகளுக்கொண்ட அலங்காரசாஸ்திரமாகுமிது.

வடமொழியிலும் நம்மாழ்வார்விஷயமான ஒரு அலங்காரசாஸ்திரம் 'சுடவாரிவைபவதிவாகரம்' என்றபெயருடன் குவலயநந்ததையபுசரித்ததாய்விளங்குகிறது. கூடியசீக்கிரம் அசசிலவரும். இத்தமிழணிநூல், பாயிர இலக்கணத்தை முதலிற்பெற்று, அது தவிரப் பொதுவியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல், எச்சவியல் என நான்குபகுப்புடையதாயிருக்கிறது.

இந்நூற் பொதுப்பாயிரத்துள் "வெள்ளையினகவலின்விளம்பலுமரபே" என்றபடி இந்நூலாசிரியர் பொதுவியலைமாதிரம் வெண்பாவா லமைத்திருக்கிறார். அகவலின்வெள்ளையினைகவென்று முநது நூல்விதித்தமைபுளவாகவும், விதியாதுநீக்கிய கட்டளைக்கவித்துறை, ஆசிரியவிருத்தமென்னும் பாவினத்தாற் பின் பிலககண நூல்செய்தோர் இலக்கணங்களைக்கூறியதுபோலவும், சிலப்பதிகாரத்திற் சிலகாதைகள் பாவினங்களாற்பாடியதுபோலவும் இவரு முதலியலை வெண்பாவாலும், மற்றவற்றை நூற்பாவாலும் கூறினார்.

தண்டியலங்காரத்தில் மேற்கூறியநான்கியலுக்கும் சோந்தகுத்திரங்கள் 125 தான். தண்டியலங்கார உதாரணச்செய்யுள்களிலும் மாறனலங்கார உதாரணச்செய்யுள்கள் 113வு மதிக்கம். ஆகவே தண்டியலங்காரத்தினும் மாறனலங்காரம் மிக்கவிருடையது. தண்டியலங்காரம் காவ்யாதர்ச்சதைப்பின்பற்றின மொழிபெயர்ப்பு. மாறனலங்காரம், தொல்காப்பியமுதலியவற்றின்கருத்துக்களையும், "முதுமொழித்தண்டிமுதலுணியையும், புதுமொழிபுலவாபுணாததியலணியையும், தனதுதுண்னுணாவாற்றருபலவணியையும், மனதுறத்தொகுத்தும் வகுத்தும்விரித்தும், சதுரபெற்றிரண்டிடநதழீஇயசார்பெனலாய்" விளங்குகிறது. ஆயினும், இது தண்டியலங்காரத்தின்வழிநூலாகும். இதனுரையில் வடமொழித்தண்டியாசிரியரையபூர்வமாயோரோரிடத்தும, தமிழ்த்தண்டியாசிரியரை அடிககடி பலஇடங்களிலும் சுட்டியிருக்கிறார். இந்நூலாசிரியர் சிலஇடங்களிற் சிலநியாயமபற்றிச் சிறிதுவேறுபடுவதுமுண்டு. எடுத்துரைப்பிற பெருகுமாதலால் 84-ம் குத்திரவுரை முதலியவிடங்களிற் கண்டுக்கொள்க.

தண்டியலங்காரத்துக்கூறிய பொருளணிகளின்றொகை 35. இந்நூலுக்கூறிய அணிகளின்றொகை 64. இந்நூலார், தண்டியாசிரியர்

கூறிய துட்பமென்னுமலங்காரம் பரிகரத்துடங்குதலா லதைக் குறைததார். சொல்லிலக்கணத்திலும் பொருளியலிலும் புறத்தினையிலுங்கூறியுள்ளவும் மற்ற அணிநூல்களுட் கூறப்படாதனவுமாக் டூட்டுவில், இறைச்சிப்பொருள்கோள், பொருண்மொழியென்னும் மூன்றையும் செய்யுட்கணிசெய்தலால் அணியுட்சேர்த்துமிருத்தார். வகைமுதலிக்கு, இணையெதுகை, உபாயம், உறுசுவை, புகழ்வதினிகழ்தலென்னுமைந்தும் அழகெய்துவதாயிருத்தலின், இலக்கியங்கண்டதற் கிலக்கணியியம்புதலா யிவற்றையு மிருத்தார். தண்டியாசிரியர் உவமவிரியுட்சேர்த்தும், ஏனையாசிரியர் வேறுவேறுகப்புணர்த்துமிருக்கிற யியம், தெரிதருதேற்றம், பொதுநீங்குவமை என்பவற்றுள் யித்தையும், தெரிதருதேற்றத்தையும் ஏனையாசிரியர்மதமுடன்பட்டுப் பிறிதோரணியாக்கியும், பொதுநீங்குவமையைத் தண்டியாசிரியாமதம்பற்றியுவமைபுட்புணர்த்தும், தன்கோட்கூறலென்னுமுத்தியானும், தன்குறியிடுதலென்னுமுத்தியானும், பின்னோனவேண்டும்விகற்பங்கூறிமுடிக்கும் வழிநூலிலக்கணம்பற்றியும் இவ்வாறெல்லாம்முடித்தார். இவ்வாறு சூக்குமாய்க்காணப்படும வேறுபாடுகளுக்கெல்லாம் மேற்கண்ட படியேயெகாள்ளவேண்டும்.

தண்டியாசிரியர் ஒரேகுத்திரத்திற் பன்னிரண்டுத்திரகவிகளுக்குப் பெயராமாதிரங்கூறிச்செல்ல, இந்நூலார முப்பத்திரண்டுத்திரகவிகள்கூறி அவற்றுக்கு இலக்கணமுங்கூறிச்செல்கிறார். 'தேவா' 'மாதவனே' 'தண்மதி' 'சேடுறு' என்றுதொடங்குகிற சக்கரபெந்தச்செய்யுள்களில் 'திருமலை,' 'தென்குருகூ,' 'வடமலையப்பன்,' 'சீராமராமசேயம்,' 'தருமமேகைதரும' என்பவைகளும், இரதபெந்தத்தில 'நாராயணாயநம்' என்பதும், காதைகரப்பிற 'கொல்லான்புலாலைமறுத்தானே' என்னுங்குறளும் அழகாயமைக்கப்பட்டுள்ளன.

தண்டியலங்காரவாசிரியர் தாமே மூலமும் உதாரணமுங் காட்டி னாற்போல, இந்நூலாசிரியர் தாமே உதாரணச்செய்யுள்களும் செய்தமைத்தாரென்றுதோன்றுகிறது. "இந்நூலாசிரியர் இவ்வுதாரணம யாண்டுப்பெற்றாரோவெனின்" என்று உரையிலவருவதுகொண்டும் பிற ஆகாரங்கொண்டு மிவ்வாறு ஊக்கிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்நூலிற் பரியாடல், கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, குறந்

தோகை, அகநாணுறு, குறள், நாலடி, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், வெண்பாமாலை, யாப்பருங்கலம், திருவாய்மொழி முதலிய பழைய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்நூலாசிரியர் செய்தருளிய திருக்குருகாமான்மியம், நம்பெருமாள்மும்மணிக்கோவை, மாறன்கிளவி மணிமாலை, இந்நூலுரையாசிரியர் செய்தருளியதாகினைக்கப்படுகிற 'மாறன்பாப்பாலினம்' முதலிய வைணவ நூல்களிலிருந்தும் அடிக்கடி மேற்கோள்கள்காட்டப்பபட்டிருக்கின்றன. திருப்பதிக்கலம்பகம் என்னும் நூலிலிருந்தும் மேற்கோள்காட்டப்பபட்டிருக்கிறது. அந்நூலைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. மற்றைய உதாரணச்செய்யுள்களெல்லாம் நம் மாழ்வாரவிஷயமாகவும், சிவ்யதேசத்து எம்பெருமான் கள்விஷயமாகவும் வெண்பா முதலிய பாப்பாவினங்களிற் பெருமபாலும் அகப்பொருட்டுறைகளமையப்பெற்றனவாய் நூலாசிரியரற் செய்யப்பெற்றதுசேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வுதாரணங்களெல்லாம் சுறபணைக்களஞ்சியமாய்ச் சொற்சுவைபொருட்சுவைநிரமயி அழகாரிருக்கின்றன. பெருமபாலும் உதாரணச்செய்யுள்களுகுகுத திணையும் துறையும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சில உதாரணங்களுக்குப் பொழிப்புரையும், சிலவுதாரணங்களுக்கு குறிப்புரையும் கூறப்பட்டுள்ளன. நன்னூலின் ஆரம்பத்ததுட் கூறியிருப்பதுபோல இந்நூலிலும் ஆரம்பத்திற் பொதுப்பார்வத்திலக்கணம் மிகவிரிவாயும் தெளிவாய்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இத தமிழணி நூலின்பொருளடக்கத்தையும் பெருமையையும் பின்வரும நூற்பாவாணும், வெண்பாவாணும் ஒருவாற்றிந்துகொள்ள.

“ஆறெனத்தெரகைவகையினிலவிரித்தவற்றைத்
தேறமெய்ப்பெறுநான்கெனத்தெரிசெய்யுளும
பாகமோமூன்றம்பயிலகுணம்பதது
மாகவெண்ணன்கிரட்டியபொருளணியு
மடிமொழியெழுத்தினடுககினவாக
முடிவுறவகுத்தமுலகைமடக்கு
மூவினப்பாடண்முதலாமுறைமையின்
மேவினவிருபாளுறன்மேலாறென
விழுமியமிறைக்கவிவிரித்தபின்னெஞ்சிய
வழுவுழுவுமைதியுமிவையெனவகுத்தது
மொழிந்தவைமமூன்றுடனமுற்று
தொழிந்தவுங்கோடலொள்ளியோர்கடனே”

“வாய்ந்ததிருப்பதி நூற்றெட்டினையும்வாழ்த்தியே
யாய்ந்ததமிழ்மாறனணியெனப்பேர்—தோய்ந்துளதார்
காண்டகுசோமற்றோரணியுங்கவின்புணர்க்க
வேண்டிமோவீங்கிதற்குமேல்”

சுமார் நூறுவருஷங்களுக்குமுன் ‘கர்னல் மெசுகன்ஸி’ துரையவர்களால் மிகத்திரவியச்செலவுசெய்துசோககப்பெற்று இடப்போது துரைத்தனத்தாரிடமிருக்கும் சென்னை இராஜாங்கப்புத்தகசாலையில் இந்நூலின் காக்கைகையெழுத்துப்பிரதியொன்றிருப்பது, சிலபெரியோர்களுக்குத் தெரிந்தவிஷயம். கிரந்தமந்தணகடம் (Tamil Museum) என்றபெயர் வைத்துக்கொண்டு அநேகசாஸ்திரங்களை வெளியிடப்போவதாய்முன்னுக்குவந்த டி. சாமுவேலபிள்ளை என்பவரால், சுமார் 55-வருஷத்துக்குமுன், தாமசசிப்ட ‘தொல்காப்பிய நன்னூல் ஐக்கண்டய’ புஸ்தகத்திலே இந்நூலைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்துள்ளார். ம-நா-ந-ஸ்ரீ சூரியநாராயணசாஸ்திரியாரவர்களும், ம-நா-ந-ஸ்ரீ செல்வகேசவராயமுதலியாரவர்களும் தாங்களியற்றிய தமிழ்ப்பாலைவிஷயமான நூல்களில் இந்நூலைக்குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சென்னையிலவசித்த வைணவவிதவான்களாகிய மகா-நா-ந-ஸ்ரீ இராஜகோபாலபிள்ளையவர்கள்முதலியோர் இந்நூலை அச்சிட எண்ணிப் பொருண்முட்டுப்பாடால நின்றாவிடனர். முதன்முதல்வெளியான செந்தமிழ்ப்பகுதியினின்று, காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமாத்-பாண்டித்துரைத்தேவரவர்களும், முன்பு செந்தமிழ்ப்பத்திராசிரியராயிருந்த ஸ்ரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்காரவர்களும் இந்நூலை அச்சிடுவதைச் சங்கத்தின் முதலே ஐக்கங்களுள்ளொன்றாகக் கொண்டிருந்தன ரென்பது தெரிகிறது. எக் காரணங்களாலோ அவர்கள் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. இத்தகைய அரிய நூல்களை யச்சிட்டுத் தமிழகத்திற்குபகரித்துவரும் தமிழ்ச்சங்கத்தார்க்குத் தமிழ்பிரமணிகள் நன்றிசெலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

நூலாசிரியர்.

பெயர்:—இவ் வரியபெரிய நூலை இயற்றியவர் ‘திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர்.’ திருக்குருகைப்பெருமாள் என்றால், திருக்குருகையென்னும ஆழ்வார்திருநகரிக்குத்தலைவரான நமமாழ்வார் என்று பொருள். “திருக்குருகைப்பெருமாள் தன்திருவடிகள் வாழியே” என்பது அஷ்டகளும் அப்பிள்ளை அருளிச்செய்த நமமாழ்வார் விஷயமான

வாழித்திருநாமம். இந்நூலாசிரியர் நம்மாழ்வாருடைய ஆஸ்தானகவி ராயராதலால் அவருக்குத் திருக்குருகைப்பெருமாள்கவிராயரென்று பெயராயிற்று. இவருக்குச் 'சடையன்' என்னும் இயற்பெயருமுண்டு. 'சட்கோபன்' என்பது சடையன் எனத் திரிந்ததுபோலும்.

தகப்பனார்:—இவருடைய தகப்பனார்பெயரும் 'திருக்குருகைப் பெருமாள்கவிராயர்' என்பதேயாம்.

ஜாதி:—வேளாளர். 'சீரகததாராவணிகள்' என்று பாயிரத்திலிருப் பதைநோக்க வேளாளரும் ஒருவகை வைசியவகுப்பிற்கேந்தவரென் பது வெளியாகின்றது. ஆழ்வார்திருநகரிகளோயிற சத்தாவரண உத ஸவங்களிற்படிகவெண்டிய 'திருப்பணிமலை'படிப்பவருக்கு ஏற் பட்ட சதநதரங்களைத் தெரிவிக்கும் கோயிற்கணக்கில திருக்குருகைப் பெருமாள்கவிராயர் என்றிருக்கிறது. அநதச்சதநதரங்களை இப்போது வத்தராயிருப்பாழ்வாரப்பயிள்ளை எனபவா பெற்றுவருகிறதொண்டு இந் நூலாசிரியர் இவரின் முன்னோராயிருக்கலாமென்று சிலாநினைக்கின் றனா. ஆழ்வாரப்பயிள்ளையினபநதுவாகிய அமிருதகவிராயரின்வம சத்தில'திருக்குருகைப்பெருமாள்கவிராயாகன்' சிலரிருநதிருக்கின்றனா. சென்னைராஜாங்ககையெழுத்துபுத்தகசாலையிலுள்ள திருவரங்கத்தந் தாதியின் பழையவுரையெழுதிவைத்தவா திருக்குருகைப்பெருமாள் கவிராயர். இவா இந்நூலாசிரியரல்லா. இவா 'மாறன்கோவை'இயற்றிய வேங்கடத்துறைவான்கவிராயர் வமசத்தவராயிருக்கவேண்டும். இப பெயரினர் 'O. K. S.' எனற நவீனக்குறியாலவழங்கப்படுகிற திருநெல் வேலிஜிலலா வைணவவேளாளவகுப்பைச்சேர்ந்தவரென்று தெரிகிறது.

ஊர்:—திருக்குருகூர் என்னும் ஆழ்வார்திருநகரி. இவற்றிற்குப் பிரமாணம்:—

“பெருநிலம்புகழ்திருக்குருகைப்பெருமா
எருள்குருகூர்வருமனகன்செழுநதேன்
மருக்கமழ்சீரகததாராவணிகன்புகழ்த்
திருக்குருகைப்பெருமாள்கவிராயன்
அருட்குணத்துடன்வளர்சடையன்
பொருட்டொடாநவம்புணர்புலமையோனே”

(மாறனலங்காரப்பாயிரம்)

“குருகையம்பதித்திருக்குருகைப்பெருமாள்
பொருவில்பேரன்புடன்புரதருள்புதல்வன்
மருககம்ழ்சீரகததாவணிகேசன்
திருக்தருகைப்பெருமாள் கவிராசன்
அருட்குணத்தவர்புகழ்சுடையன்
பொருட்டொடர்வம்புணர்புலமையோனே”

(மாறனகப்பொருட்பாயிரம்)

“இருக்குமுதற்பனுவலினுலியற்றமிழதோநா வீறனென்னுமேன்மை
யருட்புயலைப்புகழ்புலமைத்திருக்குருகைப்பெருமாள்பேரன்புகூருந்
தருக்குலவுமபொழிற்குருகாபுரிவணிகனசடையனிதைததமிழாற்சாற்றித்
திருக்குருகைப்பெருமாள்வண்கவிராசனென்புனைபேர்சிறந்ததொன்றே”
(திருக்குருகாமான்மியப்பதீகம்) முதலியன.

மதம்:—வைணவம் இவா, ‘மணவாளமாமுரி’ முதலிய தென்கலை
ஆசார்யசிரேஷ்டாசகளை அலங்காரநூலின்மத்தியிலவணங்கியிருப்பதா
லும், ஸ்ரீசிவாசஜீயா எனனும் தென்கலை ஆசார்யபுருஷரது சிஷ்ய
ராதலாலும், தென்கலைவகுப்பைபசசோந்தவா.

ஞானாசிரியா:—இந் நூலாசிரியருக்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரமென்னும்
தீவைஷ்ணுமுதலியசெயதுவைததஞானாசிரியா ‘ஸ்ரீநிவாஸஜீயா’ என்பது,
‘சிறகுணாசசிரிவாதனினைருளா, னறபொருணமுன்றையுமநலனுற
வுணர்வோன்’ என்னும் மாறனலங்காரப்பாயிரத்தாலும் ‘சிற்குணாத
திருமலைசசிரிவாதன், பொற்புடைத்திருவடிபோற்றியபுனிதன்’ என்
னும் மாறனகப்பொருட்பாயிரத்தாலும் தெரிகிறது. அன்றியும், மாற
னலங்காரத்துள்ளே இவ் வாசிரியரைச் சில இடங்களில் வாழ்த்தியிருக்
கிறார். அச்செயபுள்ள்கள்வருமாறு —

“முததிககவனேமுதற்காரணனெனறும்
பத்திவிடாதேபயிலென்றுஞ்—சத்தியமாயச
செலவதநீநப்பதிவாழ்சீநிவாதன்பகாத
சொல்விததகமேதுணிந்து”

(காபாலிகாந்தியகுளகம். குரவன்வாழ்த்து)

“முப்புரிநானமாரபினுண்முக்கோல்கைககொண்டொன்
பொய்ப்புலனைவெனறபொறையுடையான்—மெய்ப்பொருளைச்
சேவிக்குதுண்னுணர்வான்சீநிவாதன் றமியே
ஹவிக்கருளபுரிந்தாளவான்”

(திண்ண வாகை. துறை. தாபதவாகை)

இவ்வாசிரியர், ஸ்ரீமணவாளமாமுநிகளின் ஆசிரியர் திருவாய்மொழிப் பிள்ளையாலஸ்தாபிக்கப்பெற்ற திருநகரி உடையவர் (ராமாதுஜர்) ஸநிதி எம்பெருமானா ஜீயர்மடாதிபரமபரையில் 8 (?) வது ஸ்வாமி யாக எழுந்தருளியிருந்தவர்; திருப்பதிமடத்திலிருந்தெழுந்தருளியவர். (மேற்கூறிய பிரமாணங்களை நோக்குக) இவா திருப்பதியிலிருந்தெழுந்தருளும்போதுகொண்டிருந்த ஸ்ரீநிவாஸன்படத்திற்கு நாளிதுவரை நித்தியபூஜையும் உதவவும் நடத்திவருகிறார்கள். இச்சீயர், தாம வீற்றிருந்தமடத்தைச் சார்ந்த உடையவர் ஸநிதியை ஜோனோத்தார ணஞ்செய்தாரென்பது, பின்வரும் ஆழ்வார்திருநகரித்திருப்பணிமாலைச் செய்யுளாலவிளங்கும்

“இவர்தபூதரோதிராசன்கோயிலே
யுவந்தனை ததமுருகன் டிலகிலோங்கினான
சுவந்தபங்கயமுகன் சீநிலாசமா
தவனறிரிகோற்கோன்மா தவர்கீடமே”

சென்னை ராஜாங்ககலையெழுத்துப்புத்தகசாலைப் புத்தக அட்ட வணியில் இவரை ஸ்ரீநிவாஸாசாராயா எனறெழுதியிருக்கிறது. இச்சீயாசுவாமி, உபயவேதாந்தபரவாதகராயத திருவிஜயமசெய்து வாகமியாயிருந்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

இந்நூலாசிரியாசெய்தவேறுநூல்கள்:—1. மாறணகப்பொருளும் அதன் உதாரணம் நூற்றெட்டுத்திருப்பதிககோவையும். 2. திருக்குருகாமாணியம். 3. நம்பெருமாள்முமமணிககோவை. 4. மாறன் களவிமணிமாலை முதலியன. இவற்றில் முன்னையதைத்தவிர மற்றைய நூல்களெல்லாம் மாறணகாரத்தில் உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ளன.

காலம்:—இந்நூலால் இவர்காலம் இன்னதென்று தெரியாமற்போன போதினும், இவாசெய்த மறறொருநூலாகிய திருக்குருகாமாணியம் அரங்கேற்றியகாலம் அதிற் குறிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதிலிருந்து இவர்கால மின்னதென்றேறப்படுகிறது. அச்செய்யுள்வருமாறு:—

“அறந்திகழாண்டவையெழுநூற்றிருபான் முன்றி
லணிஇளர்கார்ததிகைமாதமெட்டில்வழுவ
சிறந்திடுகவகினானுததரத்திலேகா
தெய்வின்மகரமுடர்த்தந்திருந்தமுறந்த

தறந்தவரெண்மகிழ்மாற்திருமுன்னிச்
சுருதியுடன்மிருதியுஞ்சொற்றமிழின்வாய்மை
பிறந்தபெருங்காப்பியமுந்தெரிந்தோர்கேட்கும்
பெற்றியுடனரங்கேற்றப்பெற்றதன்றே”

இதிற குறிப்பிட்டிள்ளவருஷம் கொல்லம் ஆண்டு. கொல்லமாண்டு 723-வது எனவே, இப்போது 1090 நடப்பதால், 365 னூங்களுக்கு முன் இவர் இருந்தாரென்றேற்படுகிறது. குருகாமான்மியத்திலிருந்து இந்நூலுக்கு உதாரணமெடுத்திருப்பதால் இந்நூல் பின்னாறுசெய்யப் பெற்றதென்றுவைத்துக்கொள்வோம். ஆகவே ஏறக்குறைய 360 னூங்களுக்குமுன் இந்நூலியற்றப்பெற்றதென்பது ஏறபுடைததாகும். ஜயர்காலம் நிரணயிக்கப்புகுமிடத்தும் இக்காலவரையறை சரியாயேற்படுகிறது. உரையாசிரியாகாலமும் இதுவேயாகும். இதுபற்றியேதான் ‘செந்தமிழில்’ இரண்டுமுனறிடங்களில், உரையாசிரியராகிய இரத்தின கவிராயர் பிரஸ்தாபமவருமிடத்து, ஸ்ரீ-உவே. இராகவையங்காரவராகள் ‘350 னூங்களுக்குமுன்னிருந்த’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்பெருமை —இவர் பாஸியத்திலேயே நிகண்டு, இலக்கணம், இராமாயணம், சங்கநூல்கள், பழையவுரைகள் இவற்றை யியந்திரி பறக்கற்றுச் சிறந்தவித்வானாகிய தமது தகப்பனாரிடம் கற்றுவல்லுநராய், மாணுக்காக்குப் பாடமோதியும், பழையநூல்களைத் தேடித் தொகுத்துவைத்துக் ‘கல்விக்களஞ்சிய’மொன்றேற்படுத்தியும், ‘பொருட்டொடாநவம்புணாபுலமையோன்’ (மா-அக. ௫ அல) என்றபடி புதுவகையான, பெருங்காப்பியம் சிறுகாப்பியமுதலான நூல்களியற்றியும், தங்காலத்துவிதவான்களுடனவாதஞ்செய்தும், அரசரார் சன்மானிக்கப்பெற்றும் தமிழைவிரித்திசெய்து சிறந்த வீரவைணவப்புலவராய்வீற்றிருந்தார். இவாவிலையமாய் அடியுகதர் அருளிச்செய்த பின் வருஞ்செய்யுடையுமனோகருக.

“நேற்றப்பிறந்துவரும்பாவியானிலாநெருப்புசு
காற்றம்படிதொங்கறத்திலனையருட்கூடற்சங்கந்
தோற்றம்படிசொன்னசொன்னாற்பததொன்பதையையபெதன்று
,சாற்றந்திருத்தூகைப்பெருமாணஞ்சடைத்தூட்டியே”

இந்நூ லுரையாசிரியர்.

இந்நூலுக்குச் சிறந்தவிருத்தியுரையருளிச்செய்தவர் தென்றிருப் பேரைப்பதியிற் பிறந்த காரிரத்தக்கவிராயர் என்பவரே. தென்றிருப் பேரையென்னும் பாடலபெற்ற திவ்யதேசம் ஆழ்வார்திருநகரிக்குக் கிழக்கே மூன்றுமைலதூரததுள்ளது. இவர், திருக்குருகைப் பெருமாண்கவிராயர் அநேகமாணுக்கர்க்குப் பாடமோதிக்கொண்டு சிறந்தவித்வானாயிருப்பதைக் கேளவியுற்று இவரிடம் படிக்க ஆழ்வார் திருநகரிக்குவந்தார். அவரிடம் கலவிகற்றுச் சிறந்தவித்வானானார். செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் இவரைக்குறிக்கநேருமபோதெல்லாம் இவர் பெயரை இரத்திகவிராயரென்றே குறித்திருக்கிறது. ஆனால் உற்று நோக்கும்போது இவரது இயற்பெயர் 'காரிரதந' கவிராயரென்ப தென்றுதெரிகிறது. 'காரிரதநம்' என்பது ஆழ்வார்திருநாமம். காரி ராசன்பெற்ற இரத்தினம்போன்ற புதலவன் என்பது இதன்பொருள். 'காரித்தந்தருள்கலைக்கடலியறபெயாபுனைந்து' (மா. அல) 'காரிமாதன் சடகோபன்' (திருவாய்) 'காரி.....ரதநம்' (மாதன்கோவை) முதலியவற்றையும் நோக்குக. இவருரை மிகவுஞ்சிறந்ததோருரை. இவ்வுரையின்றேல் இந்நூலின்பெருமை வெளிப்படாது, சங்கநூல்கள் பிறசான்றோர் நூல்கள் முதலியவற்றிலிருந்து மேற்கோள்காட்டியிருக்கிறார். சில உதாரணச்செய்யுள்களிலுள்ள உள்ளுறையுவமம், ஏனையுவமம், இறைச்சிப்பொருள்முதலியவற்றை அழகாய்விளக்குகிறார். சில உதாரணச்செய்யுளுக்குக் குறிப்புரையும் சிலவற்றிற்குப் பொழிப்புரையும் கூறுகிறார். இவர் வேண்டுமிடங்களில் தண்டிமதம், தொல்காப்பியர் போன்ற பிறநூலாரின்கருத்துமுதலியவற்றையெடுத்துக் கூறித் தக்கசமாதானங்கூறுகிறார். உதாரணச்செய்யுள்களைச் சூத்திரப் பொருளோடு அழகாய்ப்பொருத்திக்காட்டியிருக்கிறார். இவர்காலம் முன்னேகூறப்பட்டது. இவாசெய்தவேறு நூல்கள்:—தொல்காப்பிய நுண்பொருண்மாலை, பரிமேலழகருரை நுண்பொருண்மாலை, (இது செந்தமிழில் வெளிவந்துள்ளது). ஆசிரியர்செய்த நம்பெருமாள்மும்மணிக்குவைக்குவிருத்தியுரை, மாறன்பாப்பாவின்மும்முதலியன.

இவருக்குக் கோயிலில் 'வாகனமாலை' படிப்பதற்காக அக்காலத் தரசன் சிறந்தமானியங்கள் விட்டிருந்தான். இன்னமும் சந்ததியார் அனுபவித்துவருகிறார்கள். இவரைப்போலவே இவர்வமிசத்தோரும் சிறந்தவித்வான்களாயும் வைணவர்களாயுமிருந்து தமிழையிவிருத்தி செய்தார்கள். ம-ள-ள-ஸ்ரீ தாமோதரமபிள்ளையவர்கள், ஐஹஸ்ரீ மஹாமஹோபாத்யாய சாமிநாதையரவர்கள், ஸ்ரீ-உ வே. ரா. இராகவையங்காரவர்கள் முதலியோருக்கு அரும்பெற்றமமிழ்நூல்களாளுரிய சூடுமபம் இதுவே. இக்குடுமபத்தினா ஏடுகளை திருக்கோவையாருரையாசிரியர் பேராசிரியரென்றும், அச்சிட்ட தொல்காப்பியசெய்யுளியலுரைமுதலியவை பேராசிரியரது; நரசினுர்க்கினியரதன்மென்றும், பரிபாடலுரையாசிரியர் பரிமேலழகர் என்றும் அறியுமாறு அருமையான பலவிஷயங்களைத் தெரிவித்தன. இக்குடுமபத்தார்காப்பாற்றிவைத்த ஏடுகளின்பெருமை ஐஹஸ்ரீ வே. சாமிநாதையரவர்கள் ஸ்ரீ-உ வே. இராகவையங்காரவர்கள் முதலியோருக்கே தெரியும். இவ்வமிசத்தவா வைணவபரமாய எத்தனையோ தமிழ்நூல்கள் செய்திருக்கிறார்கள். தமிழுரைசெய்திருக்கிறார்கள். வடமலையப்ப அரசரின் ஸமஸ்தானவிதவான சிறியகாரிரத்தகவிராயர் இவ்வமிசத்தவா. சாபாநுகரசுககதியுடன் கவிபாடத்தருந்தபுலவர் இவ்வமிசத்தி லநேகரிருந்திருக்கின்றனர். குமரகுருபரசுவாமிகள்வமசபரம்பரையோரில் ஆழ்வாரதிருநகரிக்கினையினா அநேகர் இவ்வமிசத்தாரிடம் பாடங்கேட்டிருக்கிறார்களென்று தெரிகிறது. இம்மாறலங்கார உரையாசிரியர்விஷயமான சிறப்புப்பாபிரசசெய்யுளையெடுத்துக்காட்டி இத்துடன் நிறுத்துகிறேன்.

தருகானமேகங்கவிராயராயன்சடையனன்பார்
குருகாபுரேசர்புணையலங்காரங்குவலயத்தே
சருகாதசெஞ்சொலுரைவிரித்தான் கற்பகாடவிபோல்
வருகாரிரத்தகவிராயன் பேரவைவோதயனே.

A. M. சடகோபராமா நுஜாசார்யன்,

நேஷனல் ஹைஸ்கூல்தமிழ்ப்பண்டிதர்,

திருச்சிராப்பள்ளி.

ஸ்ரீ

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துக்களித்த

நன்கொடை.

இச்சங்கத்தின் பதினான்காமவருடத்திய அறிக்கைப்பத்திரத்திற் கண்டபடி, சங்கத்தின் முதலுக்காகவும், கட்டிடமகட்டுவதற்காகவும் பொருளுதவிசெய்துள்ளகனவான்கள் இருபத்தெண்மில் ரூ. 100க்குக் குறைவாகப்பொருளுதவிசெய்திருக்கிற இருவர்தவிர ஏனைய இருபத்தாறுகனவான்களையும், சங்கத்தின் சாசுவத அங்கத்தினராகச்சேர்த்திருக்கிறது. ஷேயராகளிடமிருந்து வசூலானதும் வசூலாகவேண்டிய தும சேர்ந்து மொத்தம் கூடுதலாகியுள்ளதொகை ரூ. 28,275.

இவ்வருடத்தில் இதுவரையிலும், ஷே காரியத்திற்காக அன்புடனே பொருளுதவிசெய்தும் வாக்களித்துமுள்ள கனவான்களின் பெயர்முதலியன அடியில விவரித்திருக்கிறது. அவர்களின் சங்காபிமானமும், தமிழியிருத்தியிலுள்ள ஊக்கமும், சிரதையும், அவர்கள் அன்பும் பெரிதும் பாராட்டற்பாலன. அவர்களுக்கு இச்சங்கத்தார் மிக்கநன்றிபாராட்டுகிறார்கள். இதுபோலவே தமிழிமானசெலவாகள் அநேகா முன்வந்து உதவிபுரிவார்களென்றே உறுதியாக நம்புகிறோம்.

இவ்வருடத்தில் பொருளுதவிசெய்தும்

வாக்களித்துமுள்ள கனவான்களின் பெயர்முதலியன.

1. மகா-ா-ா-ஸ்ரீ சித. முரு. முருகப்பெட்டியாரவர்கள், தேவ
கோட்டை ... ரூ. 250
2. ,, அள. சித. லெ. இராமசாமிசெட்டியாரவர்கள்,
தேவகோட்டை ... ரூ. 350

3. மகா-நா-ந-ஸ்ரீ அடபு. லெ. ராம. லக்ஷ்மணன்செட்டியாரவர்கள்,
தேவகோட்டை ... ரூ. 150
4. „ சே அ ராம அரு. இராமநாதனசெட்டியா
ரவர்கள், தேவகோட்டை . . ரூ. 200
5. „ லெ அ ரு லெ. இராமநாதனசெட்டியாரவர்கள்,
தேவகோட்டை . . ரூ. 100
(இவர் இதற்கு முன் வரிகளளித்தனான முதலரை
... ரூ. 100)
6. „ அள வீர லெ வீரமாதசெட்டியாரவர்கள்,
தேவகோட்டை . . ரூ. 350
7. „ அள வீர. சித் ல மணன்செட்டியாரவர்கள்,
தேவகோட்டை . ரூ. 200
8. „ பள செ ல மணன்செட்டியாரவர்கள், தேவ
கோட்டை . ரூ. 200
9. „ பூலாங்குநிச்சி, R. M P V பழநியப்ப
செட்டியாரவர்கள் ... ரூ. 1000
10. „ T. N. சுந்தரராஜ ஸ்ரீயங்காரவர்கள், B. A., B. L.,
ஸஹோபாடிகைகலை, மதுரை. (சுமார் கௌரவ
காரியதரிசி) ரூ. 250

ஆநமொததம ரூ. 3,050

T. C. Srinivasa Aiyengar,

T. N. Sundararaja Aiyengar,

காரியதரிசிகள்,

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.

இச்சங்கத்தார் ஆனந்தஸ்ரீ பங்குனிமீ 23, 24, 25,
(1915-ஸ்ரீ ஏப்பிரல்மீ 5, 6, 7)-ம் தேதிகளில்
தடாத்திய தனித்தமிழ்ப் பரீகைகளிற்
தேறிப்பரிசும், போக்கியதாபத்திரமும்
பெறும் மாணாக்கர்களின் விவரம்.

— (ii) —

பண்டிதரீகை.

சென்னை, 1915.

II வது வகுப்பு.

1. 1. சு. ஸ்ரீமூரையர், உபாத்தியாயர், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கக்
[கலாசாலை, மதுரை.

2. 2. சத்தியவாசுதேவரையர், தமிழ்ப்பண்டிதர், தமிழ்லெக்ஸி
[கன் ஆரீஸ், ஸெனட்ஹௌஸ், சென்னை.

பிரவேச பண்டித பரீகை.

I வது வகுப்பு.

1. 10 ரெ இராமையங்கார், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கக்கலாசாலை,
மதுரை. (முதற்பரிசு ரூ. 50 பெறாததக்க தங்கப்பதக்கம்)

II வது வகுப்பு.

1. 11. மு. இரத்தினவேழியனார், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கக்கலா
[சாலை, மதுரை.

2. 12. நா. கனகராஜையர். சென்னை சென்னை.

B. இராஜராஜேஸ்வரவேலுதுபதி.

அககிராசுனாதிபதி,

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.

விளம்பரம்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதந்தோறும் வெளியாகும் “செந்தமிழில்” பிரசுரமாகவேண்டிக் கருதியனுப்புதிற வித்தியாவிஷயமானதும், சாஸ்திரவுணர்ச்சியுள்ளதுமான விஷயப்பிரவாகங்களையும், பத்திரிகைக்கனுப்புஞ் சமசாரங்களையும், ஆராய்த்திப்பிராயமெழுக அனுப்புதிற புஸ்தகங்களையும், நூதன புஸ்தக ஆராய்ச்சி விஷய சமசாரங்களையும், “செந்தமிழ்”ப் பத்திரிகை விஷயமாய் ஏற்படக்கூடிய சகலவித லெட்டர்களையும், மணியார்டர் வகையறாக்களையும், ஷே தமிழ்ச்சங்கம் அச்சாய் வில் செய்பவேண்டியவேலைகளையும், தமிழ்ச்சங்கத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற சேதுபதி செந்தமிழ்க்கலாசால விஷயமாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய சீதூல தகவல்களையும் பற்றி எழுதிக்கொள்ளவேண்டியவர்கள் ஷே தமிழ்ச்சங்கம் மாணேஜருக்கு எழுதவேண்டியது.

T. A. SUBBAVENKATARAMA AIYER,

Manager,

21—1—15.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து

1915ஆம் ஆண்டு 1வது தரம் 30வது முடிவுகளை வரவு செலவு கணக்கு.

தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.
தொகை.	தொகை.	தொகை.	தொகை.

சங்கம “கேந்தமிழ்” சந்தாதாரிடமிருந்து பத்திரிகைகளுக்காக சந்தாவரவு ரூ	197-3-0			சங்கம கலாசாலை உபாதியாயாக ரூ 1915-இருப்பிரவரி மாதாசரி இமமாகங்களுக்கு சம்பளத்திற்காக கலாசாலைவாசலுக்கு போஷணைக்காகவும் ரூ. 199-7-0, 1910-இருமாதாசரி மாதாசரி உபாதியாயாக Mr. சந்திரேசையருக்கு சம்பளம் ரூ. 15-7-9; ஷேயாரால் கலாசாலைகளுக்கு செல்லாக வேண்டிய தொகையை சபைக்குக் கொடுத்த வசூலிற் ரூ. 15-7-9; ஆக மொத்தம் ரூ. 230-6-6	668123
இச்சங்கமாடீசில் நடந்த வேலைகளுக்கு Printing income வசவு	.. ரூ.	845 1 0		ஆகமேற்காட்டிய விவரப்படி சங்கம எஸ்டாபிளிஷ்மெண்டுக்கு சம்பளம் ரூ. ..	
சங்கம காலிலித்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் மரக்கடைக்கு ஆண்டு ஒரு பங்குனி முதல்குறியவாடகை அரி. அ. பொ. வெள்ளையப்பாடாரிடமிருந்து வசவு	... ரூ.	46 3 0		பிரிண்டிங் ஆபீஸ் சம்பந்தமாக இச்சிங் மெஷின் வசூலாக ரூ. 18-4-9	
சங்கம காலிலித்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் மரக்கடைக்கு ஆண்டு ஒரு பங்குனி முதல்குறியவாடகை அரி. அ. பொ. வெள்ளையப்பாடாரிடமிருந்து வசவு	... ரூ.	385 1 6		ஆக ஆபீஸ் சம்பந்தமாக Ink வசூலாக ரூ. 8-6-4	
சங்கம காலிலித்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் மரக்கடைக்கு ஆண்டு ஒரு பங்குனி முதல்குறியவாடகை அரி. அ. பொ. வெள்ளையப்பாடாரிடமிருந்து வசவு	... ரூ.	99 4 0		ஆக மேற்காட்டிய விவரப்படி ரூ. ..	
சங்கம காலிலித்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் மரக்கடைக்கு ஆண்டு ஒரு பங்குனி முதல்குறியவாடகை அரி. அ. பொ. வெள்ளையப்பாடாரிடமிருந்து வசவு	... ரூ.	65 0 0		ஆக மேற்காட்டிய விவரப்படி ரூ. ..	26111
சங்கம காலிலித்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் மரக்கடைக்கு ஆண்டு ஒரு பங்குனி முதல்குறியவாடகை அரி. அ. பொ. வெள்ளையப்பாடாரிடமிருந்து வசவு	... ரூ.	1-8-0		ஆக மேற்காட்டிய விவரப்படி ரூ. ..	21113

சாலைவாயத்தோர்த் சபைக்குச்
செய்த லாக வேண்டிய ரூ.
25-6-6 க்கு Partpayment
ஆக வாவு ரூ. 15-7-9

தபாலிலுப்பியசாமான்களுக்கும்,
அக்கிராசனாதிபதி அவர்களின்
உத்தரவுப்படி தந்தி கொடுத்த
தற்கும் கார்ப்பு வாவு ரூ. ..0-11-0

ஆக மேற்காட்டிய விவரப்படி
Miscellaneous வாவு ரூ.

சககமாபீஸ் உபயோகத்திற்கு Paper வகையறு Stationery Con- gencies சாமான்களவாக செல் ரூ. 6-10-9 பிரிண்டிங் ஆபீஸ் ஆர்டர்கன் உபயோ கத்திற்கு ரூ. 113-14-8 செல் ரூ. பைண்டிங் ஆபீஸ்கூடான உபயோ கத்திற்கு தோல வகையறு சாமான்கள வாக செல் ரூ. 18-5-8 கலாசாலை உபயோகத்திற்கு Paper வகையறு Stationery Con- gencies சாமான்களவாக செல் ரூ. 1-3-6 ஆக மேற்காட்டிய விவரப்படி செல் பாண்டியன் லைப்ரேரி உபயோகத் திற்கு தருவிக்ரும Hindu Swa- desamitran பேப்பர்களுக்குச் சூ தா செல்லாகியது ரூ. ஆபீஸ் உபயோகத்திற்குத் தயாரிக் ரும பிரிண்டிங்காக அட்வான்சு செல் பிரிண்டிங்மெஷின் Slight repair செய்த வகையிற் செல் ரூ. சககமாபீஸ் கரெஸ்பாண்டன்ஸ் V. P. etc. சம்பந்தமாக போஸ் டேஜ் வகையிற செல் ரூ. ... ஆபீஸ் உபயோகத்திற்குத் தருவிக்ரு சாமான்களுக்கு சயில்சாஜு செல் சககமாபீஸ் வைத்திருக்கும் கட்டிடத் திருக 1915 (வாஸ்) றனவரி பாகதிற் ரூ.	140 1 9	7 0 0	5 0 0	0 10 0	18 12 0	2 4 0
---	---------	-------	-------	--------	---------	-------

காக ரூ 37-3-0, பிப்பிரவரிஸ் த துகளு ரூ 43 ஆகமொத்தம் வாட கை செல்	ரூ	80	3	0
சங்கம தனித்தமிழ்ப்பரிணக்ஷ நடை பெறும சம்பந்தமாகச்செல்வு Overtime work செய்திப்பங்கிண கரு சம்பளம் செல் ரூ இராமநாதபுரம் வகையரு இடவகை கரு Bill arrears வகையரு வசூல் செய்ய பில்கலெக்டர் போய்வந்த வகையில் செல் ரூ ஆபீஸ் business சம்பந்தமாக வண்டி வாடகையிற செல் ரூ ஆபீசைச் சேர்ந்த இடங்களை நன்றிய பெறுகதி சுத்தம்செய்த வகையிற செல் ரூ ஆக மொத்தமாய் வரப்படி	ரூ	111	0	
1508 4 3* By Pass Book No) ஆகமொத்தம் 577 Rs 462-2-6 செல்வு 7 Do 102 Rs.152-14-2 ப்ேசகபரணயிருப்பு ரூ By cash in hand Rs 85-6-9 ஆக மொத்தம் ரூ	1508 4 3 17312 1682 0 10	14	6	11
ஆக மொத்தம் வசவு ரூ... சென்ற மார்ச்சு மீத்தின் கடைசிட தேதியில் மின்ற பாககித்தொகை ரூ ஆக மொத்தம் ரூ		981	9	5
		700	7	5
		1682	0	10

Audited and found correct,
V. S. Ramaswami
4-5-15. Auditor

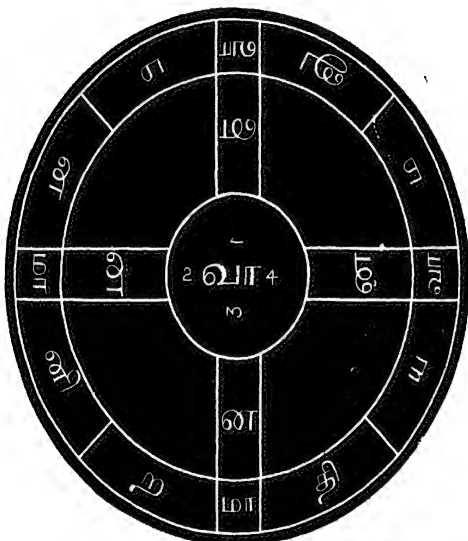
I. A Subbavenkatarama Iyer
Manager.
3-5-15

மாறனலங்காரத்தின்சித்திரபத்திரங்கள்.

க. நான்காரச்சக்கரபெந்தம்.

சுஎஎ, சுஎஅ-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

வானமாத்யவானவா
வானவாமனுவானவா
வானவாமனமானவா
வானமானிறமானவா.

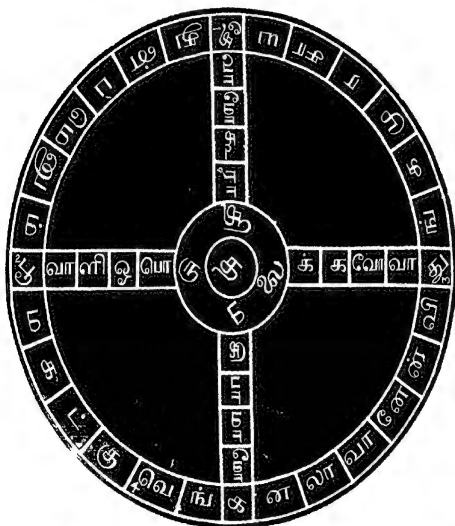

இது, நடுவகின்ற சீழாரின்வழியிறங்கி யிடஞ்சென்று அடுத்த ஆரின்வழிநடுவடைந்து முதலடிமுற்றி, மறித்தும நடுவகின்ற அவ்வா ரின்வழிதிருமயி யிடஞ்சென்று அடுத்த ஆரின்வழி நடுவசென்று இரண் டாமடிமுற்றி, அவ்வாறே மூன்றாமடி நான்காமடிகளுஞ்சென்று முற் றியவாறுகாண்க.

உ. இதுவும் நான்காரச்சக்கரபெந்தம்.

சஎஅ, சஎக-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

தேவாமோகராதிதமசிபாமாமோக
பூவாளிஒஓபொந்தலைக்க—வோவாது
துங்கமுரசாயதேதுன்பமெனுமபூமகடகு
வெங்கனலாவானேன்விது.

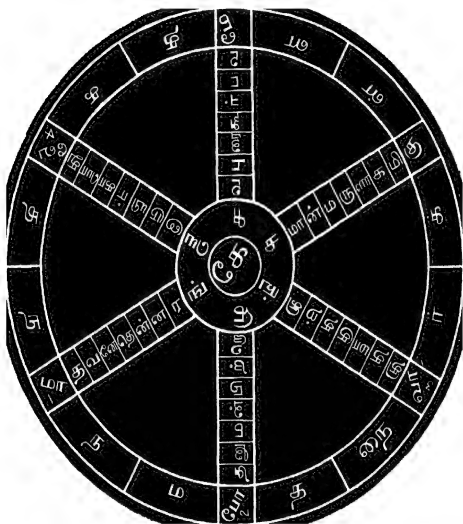

.. இது, மேலாரின்முனைதொடங்கியிறங்கிக் 'கீழாரின்முனையிறதி
சென்று முதலடிமுற்றி, இடப்பக்கத்துஆரின்முனைதொடங்கி வலப்
பக்கத்தாரின்முனையிறதிசென்று தனிச்சொல்லகப்பட விரண்டாமடி
முற்றி, மறித்தும் அமமுனைநின்ற துகரந்தொடங்கி வட்டைவழியே
யிடஞ்சுற்றி மூன்றாமடியும் நான்காமடியுஞ்சென்று, தொடங்கிய துகரத்
தை மறித்துங்கொண்டுமுற்றிக் குறட்டினிடமேதிருமலையெனநின்ற
வாறுகாண்க. ஓகார அளபெடையறிகுறியொழியநின்றது.

௩. ஆறாச்சக்கரபெந்தம்.

சளகை, ச அர-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

மாதவனேதென்னரங்கேசமான்மருளாகமிரு
போதனுமன்பிற்றொழுக்கேசவபுரைகூர்பவமே
வாதிதமாகுதற்கிங்கேயெனாயிர்காபொதவே
வேதநமாநம்போதனைவராக்குள்ளமேதகவே.

இது, இடப்பக்கத்தாரின்முனைநின்றதொடங்கி வலப்பக்கத்தாரின்
முனையிறுதிமேலேறி ஓரடிமுற்றி, அடுத்த கீழாரின்முனைநின்ற
மேலாரின்முனையிறுதிமேலேறி இரண்டாமடிமுற்றி, அடுத்த வலப்
பக்கத்தாரின்முனைநின்ற இடப்பக்கத்தாரின்முனையிறுதிமேலேறி மூன்
ருமடிமுற்றி, முற்றியவேகாரத்தினின்ற மறித்ததுதொடங்கி வட்டை
வழியிடஞ்சுற்றிச்சென்று மறித்தும் அவ்வேகாரத்தைக்கொண்டு நான்
காமடிமுற்றியவாறுகாண்க.

ச. எட்டாரச்சக்கரபெந்தம்.

ச ௮௦-ஆம்பக்கத்திலுள்ளது.

தண்மதிநிகாவதயங்கியவதனம்
பொன்னணிமுலைநிதபபுரைவரைநிகா
மடிசோதருதாமதபததாககெட்டா
மாறனறுபரிமலைதனமின்போன்றொளிர்
தண்ணென்பொறசனைமன்னியமாமல
மமடவாரலையுண்டாட்டமாகண்ணே.

[மறுபக்கம் பரர்க்க.]

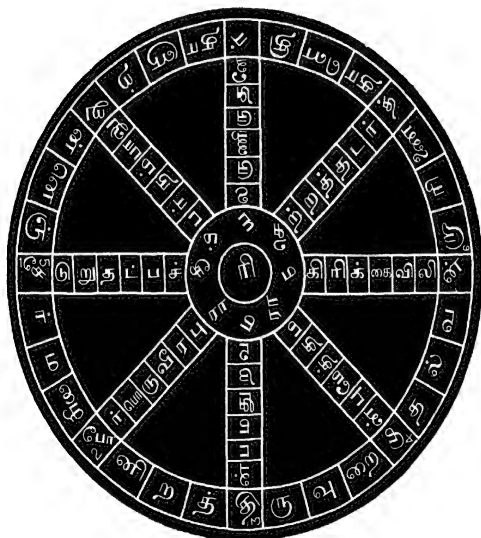
இது, இடக்குறுக்காரின்முனைதொடங்கி வலக்குறுக்காரின்முனையிறுதிசென்று முதலடிமுற்றி, அதனையடுத்த இடக்கீழாரின்முனைதொடங்கி அதனெதிரா மேலாரின்முனையிறுதி இரண்டாமடிமுற்றி, அதனையடுத்த கீழாரின்முனைதொடங்கி யதனெதிரானிற்ற மேலாரின்முனையிறுதிசென்று மூன்றாமடிமுற்றி, அதனையடுத்த வலக்கீழாரின்முனைதொடங்கி பெதிர்நின்ற மேலாரின்முனையிறுதிசென்று நான்காமடிமுற்றி, முதலடிதொடங்கியதகரத்தினின்று வட்டைவழியே யிடஞ்சுற்றி ஐந்தாமடியாரமுடிகள்முற்றியவாறுகாண்க.

இதனுள், முதலடிதொடங்கிவந்த குறட்டெழுத்துகளை யிடஞ்சுற்றிப்படிக்க வடமலையப்பனென்னுந் திருநாமமவருமாறுகாண்க.

௫. இதுவும் எட்டாரச்சக்கரபெந்தம்.

சமூக, சமூஉ-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

சேடுறுதப்பச்சீரிமகரிக்கைவிவின்
போபொருவீரபுராரிசெற்றத்தடர்த
தீன்பமதுறவமரியலருணிருதனோ
முன்புமேதமராரிமபர்நமபாஹு
சேர்மழைபோனிநததிருவுறமுதல்வன்
தாரிணைததானெதிர்நாளுற்றன்னெஞ்சே.

[மறுபக்கம் பார்க்க.]

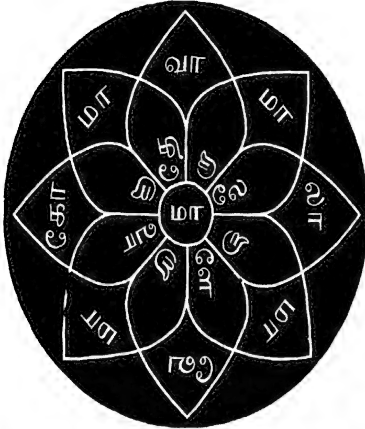
இது, இடக்குறுக்காரினமுனைநின்றதொடங்கி அதனெதிராரின் முனையிறுதிசென்று முதலடிமுற்றி, அடுத்தஇடக்கீழாரின்முனைநின்ற அதனெதிராரினமுனையிறுதிசென்றிரண்டாமடிமுற்றி, அடுத்த கீழாரின்முனைநின்ற எதிர்த்தமேலாரின்முனையிறுதிசென்று மூன்றாமடி முற்றி, அடுத்தவலக்கீழாரினமுனைநின்ற அதன எதிராரின முனையிறுதி சென்றானகாமடிமுற்றி, முதலடிதொடங்கிய சேகாரம்தொட்டு வடவடவழியிடஞ்சென்று எதிராரினிற்கியில் ஐந்தாமடிமுற்றி, அத னடுத்தலுறைதொடங்கி அமமுறைசென்று முனைய்தொடங்கிய சேகாரத்தைக்கொண்டு ஆறாமடிமுற்றியவாறுகாண்க.

முதலடிதொடங்கி குறட்டிலிழுமெழுத்துக்களை விடஞ்சுற்றிப் படிக்கத் திராமராமசெயமன்னும் ராமதோத்திரமலருந்லும், குறட்டி னின்றும் ஐந்தாமலைகளில் இடஞ்சுற்றிப்படிக்கத் “தருமமேகைதரும” எனவருதலுங்காண்க.

சு. பதுமபெந்தம்.

ச அடி, ச அடி-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

மாறாமாலாலேமாறமா
மாறமாவேளேமாறமா
மாறமாகோவாமாறமா
மாறமாவாதேமாறமா.

இது, நிப்பொகுட்டினின்றும் மேலவலக்கோணத்தள்ள அகவிதழ் புறவிதழ்சென்று வலமே அடுத்தபுறவிதழ்கவிதழ்வழியே பொகுட்டி னிழிந்து அடுத்த அகவிதழ்வழிபுறவிதழ்சென்று முதலடிமுற்றி, மறித் தும் பொகுட்டினின்றும் கீழ்வலக்கோணத்தள்ள அகவிதழ்புறவிதழ் வழி அடுத்த கீழ்க்கோணத்தள்ள புறவிதழ்கவிதழ்சென்றுபொகுட்டி னிழிந்து கீழிடக்கோணத்தள்ள அகவிதழ்வழியதன்புறவிதழ்சென்று இரண்டாமடிமுற்றி, மறித்தும் பொகுட்டினின்று கீழிடக்கோணத் தள்ள அகவிதழ்புறவிதழ்வழி இடக்கோணத்தள்ள புறவிதழ்கவிதழ் சென்று பொகுட்டினிழிந்து மேலிடக்கோணத்தள்ள அகவிதழ்வழி அதன்புறவிதழ்சென்று மூன்றாமடிமுற்றி, மறித்தும் பொகுட்டினின்று மேலிடக்கோணத் தகவிதழ்புறவிதழ்வழி மேற்கோணத்தள்ள புறவிதழ்கவிதழ்சென்று பொகுட்டினிழிந்து முதலடிதொடங்கிசென்றகோ ணத்திதழ்களிற்சென்று நான்காமடிமுற்றியவாறுகாண்க.

எ. முரசுபெந்தம்.

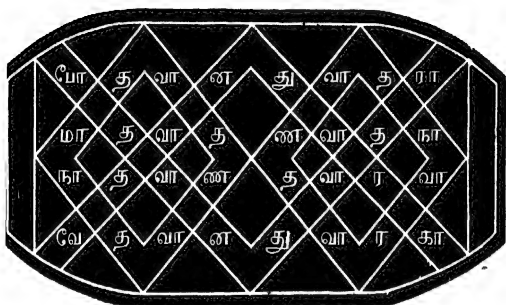
ச அந, ச அச-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

போதவாணதுவாதரா

மாதவாதணவாதரா

நாதவாணதவாரவா

வேதவாணதுவாரகா.

செவ்வேவரைந்தநான்கடியுள்ளும் முதலடியுமீற்றடியும் நான்கடிகளிலும் மாறாடிக் கோமுகத்திரிபோலமடங்கிச்சென்று முற்றியும், இரண்டாமடிமுற்சதுரத்தின்வலஞ்சென்று நான்கடியிலும் மாறாடி மூன்றாமடிமுதலெழுத்தானமுடிந்தும், மூன்றாடி, பிற்சதுரத்தின் இரண்டாமடியினிளுகியெழுத்தினின்ற்தொடங்கி இடஞ்சென்று நான்கடியினுமாறாடி மூன்றாமடியினிளுகியெழுத்தான முடியுமாறுகாண்க. அன்றியும் இரண்டுமூன்றாமடிகள் முறையே முற்பாதிபிற்பாதிக்களில் வலமிடமாகத் தம்முண்மாறாடிமுடிவதுங்காண்க

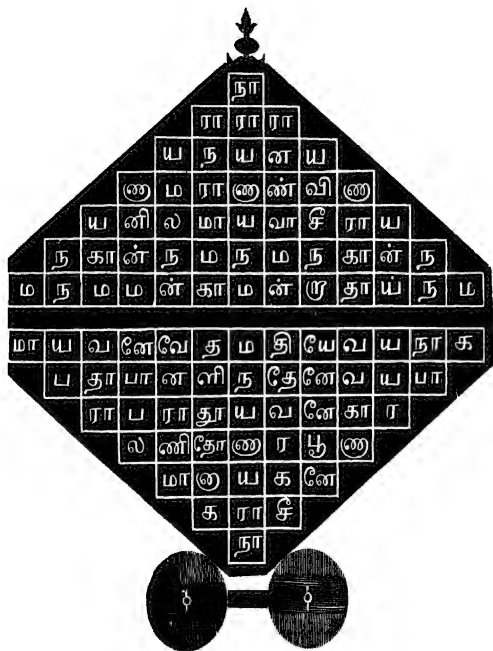
மாறன்சடகோபன்வண்குருகூர்வாழ்பொருரை
யாறனளிமேயவன்னமே—யேறுத
தமனாமாசரதன்றூண்மொழிதற்பாமன்
னெமர்யாயெமையாளிறை.

அறமுமறமமைந்தவன்பென்பதுவும்
பெறன்னலமதுண்மைபோ—துறுபாற்கோ
மானமனமேநினைமான்மாமேகதத்தந்தமே
யேனமெமையாளியை.

இவ்விரண்டிபாட்டும், இரண்டிருநாகங்களின் தலைநின்றதொடங்கி
வாழ்முனைகளிற்றுதிபாக இடையிடையே தகதம்முடவினும், பிறிது
பிறிதுடவினும் மாறாடி முடிபுமாறு காண்க.

கூ. இரதபெந்தம்.

ச அகூ, ச அள-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

(இதன் விவரணம் மறுபக்கம்பார்க்க.)

நாராராராயநயனயனுவின்ண்

னாராமனயனிலமாயவா—சீராய

நன்காநமநமநன்காநமநம

மன்காமன்றூதாய்நம.

மாயவனேவேதமதியேவயநாக

பாயவனேதேநனினபாதாபராபரா

தூயவனேகாரனூபூரனூதோணிலமா

னயகனேசீராகநாராயனயநம.

இவற்றுள், முதற்பாட்டு, மேற்பாதிபின்சிகரத்தினின்றும் இரு மருங்கிலுமிடையிலும் நாராயனயநமவென்னும்மந்திரம்நிற்க வலமிடமாகமடங்கியிறங்கிமுடியுமாறும், பிற்பாட்டு, கீழ்ப்பாதிபின் மேற்றளத்தின்முதலறையதொடங்கி வலமிடமாகமடங்கியிறங்கி அடியறையினின்று நடுப்பத்தியில நாராயனயநமவென்றேழ்தளத்தும மாறாடியேறி முடியுமாறுக்காண்க. இதனுள் விண்ண் என்னுமொற்றளபெடையோரெழுத்தாதலால அறிகுறியொழிய வோரறையுள்ளின்றது.

க0. சருப்பதோபத்திரம்.

சக0, சகக - ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

தேமாபூமாமாபூமாதே

மாதாகாவாவாகாதாமா

மாவாலாரீரீலாவாமா.

தே	மா	பூ	மா	மா	பூ	மா	தே
மா	தா	கா	வா	வா	கா	தா	மா
பூ	கா	வா	லா	லா	வா	கா	பூ
மா	வா	லா	ரீ	ரீ	லா	வா	மா
மா	வா	லா	ரீ	ரீ	லா	வா	மா
பூ	கா	வா	லா	லா	வா	கா	பூ
மா	தா	கா	வா	வா	கா	தா	மா
தே	மா	பூ	மா	மா	பூ	மா	தே

இது, நாற்புறமும் தலைப்பாகவைத்து வரிசையாய்ப்படிததாலும், மடக்கிப்படிததாலும், நான்கடியையும் மேனின்று கீழிறக்கியும் கீழ் நின்று மேலேற்றியும்படிததாலும் சொருபங்கொடாமல மாலையாற்றாய் முடியு மாறுகாண்க.

கஉ. கோழுத்திரி.

சுகஉ, சகூஉ-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

மாயரமாயநாதாமாவா
வேயநாதாகோதாவேதா
காயாகாயரபோதாகாவா
பாயாரீதர்பேதர்பேதா.

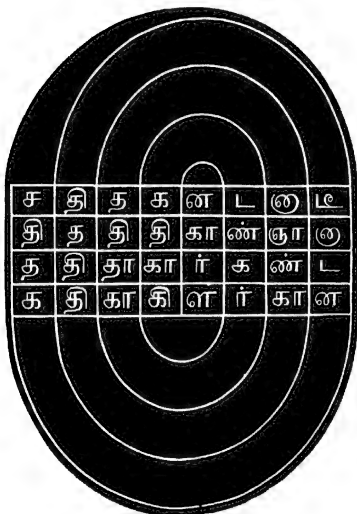
மா யா மா யா நா தா மா வா வே யா நா தா கோ தா வே தா
கா யா கா யா போ தா கா வா பா யா மீ தா பே தா பே தா

இது, முன்னிரண்டடிமேலவரியாகவும், பின்னிரண்டடிமீழ்வரியாகவுமெழுதி, அவ்வரியிரண்டையும் கோழுத்திர ரேகைவழிபடிக்க ஒன்றுசிடெடான்றுமாறாடிமுடியுமாறு காண்க.

கங். சுழிஞளம்.

சுகங்-ஆம்பக்கத்திலுள்ளது.

சதிதகனடனூ
திதிதிதிகாண்ஞா
ததிதிகார்கண்ட
கதிகாகிளர்கான.

இது, செவ்வையெழுதிய நாலடிநான்குவரியுள், முதலடிமுத
லெழுத்தினின்றும் சுழிரேகைவழியே இடஞுகற்றிப்படிக்க நாலடியு
முடியுமாறுகாண்க.

கரு. சதுரங்கபெந்தம்.

ரு௨ - ஆம்பக்கத்திலுள்ளது.

*மானவனோடுமேவலாமாறனித்தமாமலை

யானதவபோதனுமாயாய்ந்தகோ—மானவடி

நாதனின்மேனன்கலன்பூணன்முனரீவந்தெவனென்

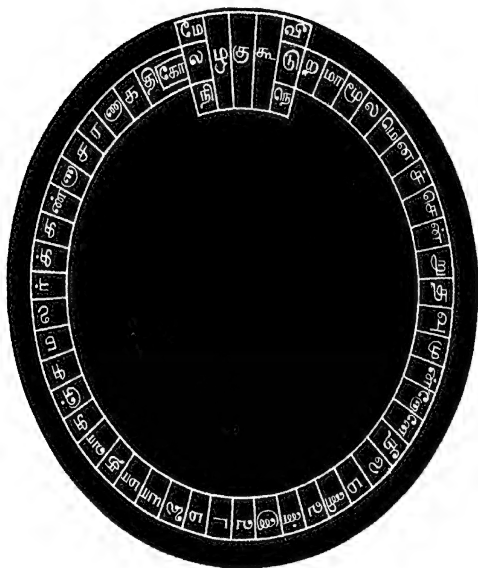
றாதயமாவன்புலமாய.

*இச்செய்யுளை இச்சதுரங்கஅரங்கின் நாலுபக்கமும் மையங்களி
னான்குபதினாறையிலும் நவின்னாறையிலும் மாதவன் என்னுந்
திருநாமரிற்குமாறு ஆராய்ந்து அமைத்துக்கொள்க.

ககா. கடகபெந்தம்.

௫௦௩ - ஆம்பப் கத்தி வுள்ளது.

கொலநிலைமழைநெடுநிலநிறமா
அழைமனைசென்றுதவுமுன்கேனை—நீலமணி
வண்ணாடமலைபாமாதவாசஞ்சமலாக்
ரணசாணகதி.

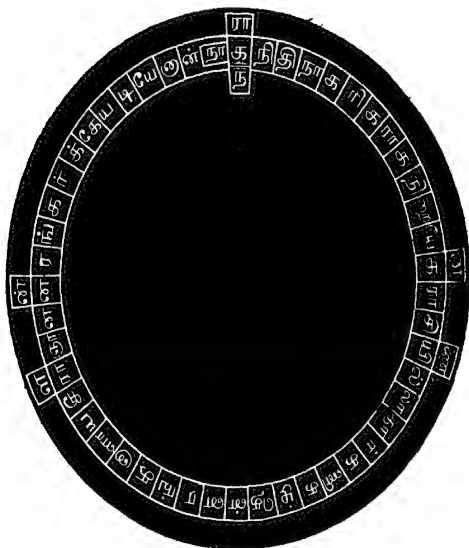

இது, அரங்கின்பு நவாயதொடங்கி வலமே இரண்டாமதை
சென்று கீழறைபின்பங்கி, மந்திதமவவறைபின்பழியே மேலறைபி
லேறி நடுவறைபின்பங்கி யாறமறைவவைசென்று, அதனகீழறை
பிறங்கி மந்திதம முனடோலவேயேறிநிறங்கி ஏறாமறைபின்றும
வலமே நடுபி ஈழந்தியறைசென்று மந்தியுமாறு காண்க.

கள. இதுவும் கடகபெந்தம். (வேறு)

௫௦௬-ஆம்பக்கத்திலுள்ளது.

நாகநகராகநிதிநாகரிகராகநிலை
யேகநகராசியினையிலா—தாரகணிகழ்
தென்னரங்குளாயசீராளராளான
நன்னரங்காக்மீகயடியேனான.

இது, பூட்டுவாய்கின்ற வலப்பக்க மிரண்டாமறைசென்று
கீழையினிறங்கி பவவழியே மேலையிலேறியிறங்கி வலஞ்சென்று
இடையிடையேயுள்ள குண்டுகளாகி பநான்கறைகளிலுஞ்சென்று மீண்டு
மிறுதியறைசென்று முடியுமாறு காண்க. இப்பாட்டிற்கு உரையெழுதப்
படாமையாலும் சுததபாடநதோன்றாமையாலும் பெருத்திறகுப்
பொருததுமாறு இங்குச சிறிது வேறுபடுததெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ:

சூத்திரமுதற்குறிப்பகராதி.

	பக்கம்		பக்கம்
அச்சமுங்காமமு	௫௦௭	அவற்றன், உததமநானமரபு ..	௩௩
அடிதொறுமீரிடத	௩௭௧	அவற்றன், ஒருவினையொள்வ	௨௪௧
அடிவரையுளவா	௨௦	அவற்றன், கடுஞ்சொலின்	௩௩௩
அடையிடைபுணரினுங்	௧௭௩	அவற்றன், பழியற ..	௫௦௪
அடைபொடிபொருட்கடை...	௧௫௪	அவற்றன், புலனம்போற்றிய	௧௦௪
அதன்வழிநடைபெறு	௫	அவற்றன், பெயரொடுபொயா	௨௬௩
அதுவே, இறப்பெதிராகிழ்வென்	௩௩௦	அவற்றன், பொருளியல்	௧௧௦
அதுவே, ஒண்பொருண்மக்க	௧௧௦	அவற்றன், பொருளின்	௩௫௭
அதுவே, ஒருபொரு	௨௬௧	அவற்றன், போக்கறபனுங்	௩
அதுவே, ஒருபொருளுமை	௨௪௧	அவற்றன், முகியப்பொருட்டி	௧௨௩
அதுவே, ஒருவாபலா	௨௧௫	அவற்றன், முதலது	௨௮௪
அதுவே, ஒன்றினென்றின்மை	௨௬௪	அவற்றன், முதற்கொடை	௩௭௧
அதுவே, கடவுள்வாழ்த்தே	௩௪௪	அவற்றன், வல்லின்	௪௧௭
அதுவே, கள்ளுணமாநதா	௫௦௭	யிரோத்தத்தமைவது	௨௫௨
அதுவே, காரகஞாபக	௨௮௪	அவைதாம, இரதபெதத்தினி	௪௧௪
அதுவே, குறிப்பினுந்	௩௪௮	அவைதாம, பெருமிதநடுக்க	௨௬௧
அதுவே, சராசர	௨௩௨	அவைதாம, வெளிப்படை	௧௩௩
அதுவே, சிலேடையி	௩௧௪	அவையொருமூன்று	௮
அதுவே, சிறப்பினும	௫௦௫	அழகெனத்தகுவு	௧௦
அதுவே, சுததச்சந்தய	௨௨௮	அழகெனத்தகுவு	௨௮
அதுவே, சொல்லுமொருளு	௨௭௧	அளந்ததத்தக்கிய	௩௧
அதுவே, சொற்பினவருநிலை	௨௫௫	அளவையினு	௫௧௧
அதுவே, தொகையினும	௧௭௩	அறபுதவாய்மையி	௨௩௦
அதுவே, தொடர்பிடைவிடாது	௩௭௨	அறத்தமாபசித்தழந்	௨௪
அதுவே, நாலிருமனறிரு	௪௭௭	அறமபகாமனு	௫௨௦
அதுவே, நிறையினுந்	௧௨௨	அறம்பொருளின்பம	௪
அதுவே, தண்ணூலுமலவோ	௩	அறன்றருபல்பொரு	௨௩
அதுவே, பொருள்கொடை	௩௫௭	அனைத்தினுஞ்செறித	௩௧௭
அதுவே, பொருளாதியவா	௨௨௦	ஆசாரயில்லா	௩௩
அதுவே, பொருளிடஞ்சாதி	௨௦௭	ஆடுபித்துறசுவ	௩௦
அதுவே, மாட்டிறுப்பரிமா	௭	ஆகாரத்தினு	௨௭௫
அதுவே, வழுவின்ருமெனல்	௫௧௧	ஆய்ந்தமைவுடைய	௨௩
அதுவே, வையம்புகழ்	௨௩௪	ஆரியன்றிருமக்	௨௮
அததாதிப்ப	௪௫௪	ஆற்றல்சாலெழுத்தினு	௫௧௧
		ஆற்றலணிக்கண்	௫௨
அரும்பெறன்மக்கட்	௧௧௧	ஆறெனத்தொகைவகை	௫௨௩
அருமணிரிர்வைத்	௩௪	இகல்புரிந்தொருவ	௩௨௩
அலைபாழிமேன்மை	௭௭	இகழ்வதுபோன்ற	௩௪௧
அவற்றன், அடிமுதன்மடக்	௩௭௮	இடஞ்சினகால	௨௩௪
அவற்றன், இயலபுச்செம்மொழி	௨௩௭	இடமதுமலைகா	௫௧௪

	பக்கம்		பக்கம்
இடைகடையவு	௩௭௮	உலகினுள்ளொருபொருட்	... ௨௩௨
இடையிட்டனவாகு	௮௦	உலவாதகேளவி	... ௭௩
இடையினமுழுதற	௪௬௬	உவமச்சொற்புணர்ந	௨௩௩
இடைவிடாமடக	.. ௩௮௦	உவமானப்பொருட்	௨௩௬
இணைபெறவிடைநீன	.. ௨௪௮	உவமேயத்திய	... ௧௩௩
இதழ்குவந்தியைந	... ௪௭௦	உவமையினவகையே	௧௧௭
இதழ்குவந்தியையா	௪௬௬	உவமையுமுருபுந்	௧௩௩
இயல்புடைப்பொருள்கட்	... ௨௪ ௩	உவமையுமுருபுமேதவும்	௧௨௭
இயையியைபின்மை	௧௭௪	உவமையையமதியா	... ௩௨௭
இரட்டிற்மொழிதலு	௩௪௦	உவாப்பறததுணிந	௩௦௮
இரட்டிற்மொழிதலோ	௪௬௩	உளளுறுத்தமைத்த	... ௧௦
இருதிருத்தெழுதலு	.. ௪௩௦	உறறுதுபதப்பொரு	௮
இருபெயர்க்கமைநா	௨௩௭	உறறுதோபொருளின	... ௨௨௮
இருமையுமொரு	௧௩௨	உறறுதோபொருளின	௩௪௨
இருமையுமொன்றினு	... ௪௭௧	உண்தியமெய்ப்பொரு	... ௨௭௪
இருவகைநுண்ம	.. ௨௨	எட்டியொரு	... ௩௬௬
இருளறவறிவிப்பனவா	.. ௨௧௨	எண்ணிரண்டிதழாயக	௪௮௨
இவ்வகைக்குலகத	... ௨௩௧	எய்தியவிற்பததுன்ப	௨௬௨
இவ்வகைப்பனுவலோ	௩	எல்லாவழிதுதலிய	.. ௩௬௪
இவைத்தமவிலககணங்களிற்	௧௩௦	எழுதியவரிநாவினுண்	... ௪௮௩
இவையினிவிரிபனவா	௨௩௬	எறறுயபநதினை	.. ௩௧
இழுமென்மொழியு	.. ௭௬	எதுதுதலிய	... ௧௩௭
இன்பந்தெளிவு	.. ௮௩	எதுவென்ப	௨௮௬
இனமையுமதன்க	.. ௨௬௪	எவன்முதலவ	௨௮௭
இன்னிசையதினன்னிசையா	௮௪	எனைக்கவுடமிவை	... ௮௩
உருமெனிற்கோட	... ௨௪	எனையதாமுமிதனதெண்	௪௪௩
உண்ணதெவிட்டா	... ௨௪	எனையதொன்று	௨௬௧
உணர்வதற்கரிதா	௧௬௨	ஐயெனுருபுதொகின்	... ௩௬௩
உணர்வுநின்மடக	௩௭௮	ஒத்ததுவென்றதென்	௧௩௬
உணர்வுநினைய	௨௬௮	ஒப்புடையிருபொரு	... ௨௬௮
உய்த்துணரிடமெனி	... ௩௬௦	ஒருசெயுண்முதலீ	... ௪௮௭
உயர்புகழ்ப்புழி	.. ௨௧௭	ஒருசொலின்மடக்கலு	... ௪௩௪
உயர்வறவுயாந்ததை	.. ௩௩௭	ஒருதிணைக்கூட்டத	... ௩௪௪
உயர்வுறபெயரொடு	... ௨௬௩	ஒருதொடாபினு	... ௧௭௪
உயர்வுறமொருமொழி	.. ௨௩௭	ஒருதொடாபொழியிற்	... ௪௭௩
உரியசொற்பலபொரு	௩௦௭	ஒருபயனகோடற்	௨௮௨
உரியதோர்பொருள	௩௨௪	ஒருபொருட்குணத்ததை	... ௨௨௪
உருவகநிரலிறை	௧௬௦	ஒருபொருட்குவமச	௨௧௩
உரைத்ததுபோன்று	.. ௩௪௬	ஒருபொருட்கொருதிறத்	௨௨௭
உரைத்தநான்கினு	௧௨௮	ஒருபொருட்டிற	... ௨௨௩
உரைத்தவையினிவரும்	௧௭௪	ஒருபொருண்முதலவைத	... ௩௨௪
உரைத்தமொறுவது	௩௬௩	ஒருபொருண்மேலமுத	௩௧௪
உரைபயின்முதலீற்	௨௬௬	ஒருபொருன்பயநத	௪௭௨
உரைபெறுகிலேடை	... ௧௮௪	ஒருவினைமுயன்றதன	... ௨௮௩
உலகிடங்காலக	௩௬௩	ஒழிந்தவுந்தம்பெய	... ௩௩௩

சுத்திரமுதற்குறிப்புகளாதி

௩

	பக்கம்		பக்கம்
ஒழிவறவுருவக	... ௧௮௮	சொல்லாற்பொருளாற்	.. ௮௩
ஒழுககநடையே	... ௧௮௮	சொற்பொருண்முரணத்	... ௨௭௯
ஒனருதியசில	.. ௧௨௪	சொற்பொருளணிநலன்	.. ௩௮௮
ஒனருதியவா	.. ௩௭௮	தக்கதோர்பொருளினைச்	.. ௨௧௬
ஒன்றியகுத்திரத	... ௮	தப்பிலாநாற்பொருளுஞ்	௭௬
ஒன்றினுகின்பமுந	.. ௩௮௮	தவமுறுபவ	௧௮௪
ஒன்றுபலமுந	௨௪௧	திணைமுதலாகச்	௧௮௧
ஒன்றுமுதலா	௪௪௪	திருப்பாவையெனனத	௪௧
ஒத்தெனப்படுவ	.. ௭	துதித்திடுமொருபொருட்	௪௭௬
ஒதியபெயரினே	௨௪௪	தெண்ணிதப்பளிங்கிற்	௩௧௧
ஒரிடத்துறுகுள	௩௦	தெழித்தெழுநீர்	௪௧௩
கடுஞ்சொலாகி	௩௩௩	தேவெனமந்திரிச	.. ௪௮௮
கருப்பொருள்களானுங்	௨௭௮	தொகுத்தலுமவிரித்தலுந்	௧௮
கலவிசெவ்வமுந	௩௪௩	தொடர்ச்சொற்பலபொருட்	.. ௪௮௮
கலைகளயாவையுங்	.. ௩௭	தொழிலுணுஞ்சாகி	.. ௨௮௭
காணதகர்ப்பது	௪௮௮	தொனமையினொருபொருட்	௩௧௦
காந்தியையிசுத	௩௪௦	தோய்ந்தவையனறியுந்	௩௪
காமாகற்புரைப்பது	.. ௩௪௦	நசைதீராயதிவழு	... ௧௮௦
காமுகன்களியன	... ௩௦	நயம்புணராஞானவிரிய	.. ௩௪௧
காரணநதொடாபுறி	.. ௩௨௮	நனறிகொளபண்பு	.. ௩௧௮
காரியந்தொடாதலுந்	.. ௩௨௬	நனறியொருபாவாய	.. ௪௧௩
காரியமயலதாயக	௩௧௩	நாவலாநாடகவழக்கினு	௧௨௦
காரியமுநதுறு	.. ௨௧௭	நீாதெரித்தமிர்துணு	... ௨௧
குரங்கெறிவிளங்காய	௩௨	நூலினொருபொரு	௪
குளகம்பலபாட்	.. ௩௧	நெறிப்படுசெய்யுண்முன்	.. ௨௮௪
குறித்ததைமறைத்துக்	௨௮௭	பகாந்தமுனமொழிப்பொரு	௧௦௬
குறித்திடுமெயாவின்	.. ௨௧௨	பகிர்திமுதலிய	... ௨௧
குறித்துறையெழுத்தின	௩௭௭	படலமில்லம்பம	.. ௭௭
குன்றலிலகிறப்பினும	.. ௩௩௬	படலமெனபது	.. ௭
கூப்பொருள்காரணங்	... ௩௩௩	படிந்துவறுத்துணப்	௨௧
கேட்டவைகேட்டவை	.. ௩௪	பண்புடைச்சுவைபல	... ௩௮௪
கொடைநலனவித்ததுரைப்பது	௩௪௦	பததொடுபதமடக்குதல்	.. ௪௮௪
கொளவோன்கொளகடன	... ௩௩	பயஞ்சிறித்தககலிற்	... ௩௨
கோமுத்திரநடை	௪௧௨	பல்காறமெசாலவியுந்	.. ௨௮௮
சக்கரத்தாட்டமொறுத	௪௭௭	பலபொருளொருபொரு	... ௧௩௬
சாகிசுணந்தொழில்	௨௮௩	பலவினைகொளவது	... ௨௪௨
சாகிமுதலாச்சாற்றிய	௨௪௮	பழுதறப்பகாந்த	.. ௧௮௩
சிறப்பிற்றீரந்த	௧௩௭	பளிங்குடனேகிம்	.. ௨௮
சிறப்பினதியல்பே	.. ௩௭	பன்னருஞ்சிறப்புப்	... ௩௮
சிறப்பினுமவருந	௧௮௩	பாடலினுலாமபதம்	... ௪௧௧
சிறுபொழுதொடு	.. ௧௧௭	பாதமனைத்து	... ௪௪௭
செய்யுட்குணங்க	௧௦௪	பாயிரந்தோயந்து	௨௪
செய்யுட்பொருளைத்	௮௪	பாயிரமுணபின்	... ௬
செய்யுளினிறுவா	... ௨௭௦	பாலுணர்நிலையெனப்	... ௩௪௧
சொல்லாற்பொருளாற்	.. ௭௩	பாவிர்கணிபோற்	... ௪௮

	பக்கம்		பக்கம்
பாவீனையொலிபெறப்	.. ௩௩	முதலிடைதடையே	... ௩௭௮
பிசியினும்புலப்படும	.. ௧௩௮	முதலொருசெய்யுண்	... ௪௮௭
பிரிந்தெதிர்வனவே	.. ௪௮௯	முதன்மையதாமொரு	... ௩௩௪
பிற்றொன்றதல	. ௪௯௦	முறைமுறைநிரைவது	. ௨௪௭
புரத்தவீனியலபே	௨௭	முன்னெரண்ணிற்கு	. ௩௦௯
புரப்போன்மரபினப்	௨௨	மெயமமயிரபொடிததல	. ௩௯௧
புறவுரைமுகவுரை	.. ௨	மெல்லினமுழுதுறல	. ௪௪௮
புறவுரையேயது	. ௨	மேதகவுலகம்	... ௩௨௦
பெயரெதிர்நிரலுதல	. ௨௪௩	மொழிந்ததைமொழிதன்	... ௩௦௪
பெருங்காப்பியங்காப்பிய	௭௯	மொழிவினைமுரணுதன	.. ௨௪௨
பொதுசுநிபபென	. ௨	யாதொருபொருட்டினு	... ௩௯௨
பொதுப்படவொருவகை	.. ௨௭௯	வகைபொருந்தாவழி	... ௩௦௯
பொதுவினுஞ்சிறப்பினும்	.. ௧௪௩	வரியரவிரண்டாய்	.. ௪௮௪
பொருண்முதலினு	௧௭௨	வல்லினமெல்லின	... ௪௪௪
பொருளளவையிலவரும்	௨௪	வழுவாமரபி	. ௧௦௯
பொருளிலகூறன்	... ௯	வாய்ந்தயாப்பினு	... ௨௭௭
பொருளினுஞ்சொல்லினும்	௧௦௪	வாழ்த்துவதாமே	... ௩௪௪
பொருளமின்பமும்	௩௧௮	விதந்தொருபொருளின	... ௨௩௪
பொறியுணாவொடு	. ௨௯௯	விதியாசெய்யுளின்	... ௨௧
பொன்னினுமணியினும்	௩௨௮	விழுமிதினாவமொழி	... ௩௨௨
மடியழககாறு	... ௨௩	விழுமியமுதனூல	... ௩
மதித்தொருபொருளின	.. ௩௪௧	விளம்பியகாப்பியக்குணங்கள்	... ௩௭௩
மதித்தொருமுத்தின	.. ௪௪௧	விளம்பியநியமம்	... ௨௪௪
மந்திரந்தொற்றாடல	௭௭	வினையொநிரல்வது	... ௨௪௪
மரபினுவருவதோ	௧௩௪	வினையெநிரல்வது	... ௨௪௩
மனாககட்டினைசொலின்	௩௧௨	வினையெநிராமறுத்துப்	... ௩௨௦
மறையவாறுதலோ	௩௪௩	வினையொடுபெய	... ௨௪௪
மன்னியகுறிப்பின	. ௩௨௯	வினையொடுவினை	... ௨௪௩
மன்னியபேர்யாப்பிறகு	. ௭௯	வெண்பாவகவல	... ௩௧
மிகத்தெளிவுடைய	.. ௮	வெளிப்படக்கிளந்த	... ௩௪௩
முககியப்பொருட்கு	.. ௧௩௯	வெளிப்படவைளியினும்	.. ௪௭௪
முககியப்பொருளை	.. ௧௭௧	வேறறுப்பொருள்வைப	.. ௩௩௮
முத்திறத்தொனறெனபன	௪	வைத்தபெருகாப்பியநிலையும	... ௭௯
முதல்வனிற்கிறத்தது	... ௪		

புதி:

உதாரணச்செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

	பக்கம்		பக்கம்
அசுழ்வாரைத்தாங்கு	.. ௩௪௪	அவிசொரிந்	.. ௩௪௩
அங்கண்மாஞாலத்	... ௩௩௨	அவையாதலசான்றோ	௩௨௭
அஞ்சககரனோ	. ௪௪௩	அழுக்காறெனவொருபாவி	.. ௩௪௪
அஞ்சுவாரி	.. ௪௪௭	அளிமருவுமபொற்கா	.. ௩௪௭
அஞ்சொன்மடவா	௩௩௩	அற்புதமாமன்னுயிரே	. ௭௧
அடித்தகைத்தலம்	௩௩௩	அறமூமறமமைந்த	௪௮௩
அடைக்கலமென்பவாக	௩௪௮	அறவினையாதெனிற	௩௪௩
அண்டமண்டமுண்	௪௩௪	அறன்வரையா	. ௩௪௪
அண்டமாயெண்ணிறத்த	. ௩௩௩	அறியாமையென்னு	௭௭௭
அண்டமெலாமுட்கொண்	௩௦௭	அறிவிலருணர்வு	௨௮௩
அண்டமென்றகன்றதை	. ௩௪௩	அறிவினமையனறிப்	... ௩௦௪
அண்ணாநெழந்த	௩௩௮	அறிவுடையார்	.. ௩௪௩
அணியார்மென்றோளு	. ௨௩௨	அன்றதரவிற	௩௦௨
அந்தணரறைந்த	.. ௨௩௩	அன்றலிலைத்துயின்ற	... ௩௨௦
அந்தணராயந்த	௩௩௩	அன்றினரன்றினராக	... ௪௨௦
அந்தமுதலாயமைந்தானே	௩௩௩	அன்றுதனுராம	... ௩௩௩
அந்தரத்தாரருவி	௩௮௩	அன்றுமலரி	. ௩௩௦
அம்பவளசெவ்வாயு	... ௩௨௩	அன்றுமழுவாரி	௩௩௭
அம்பவளமொன்றிருப்ப	. ௩௪௪	அன்னநடை	... ௩௩௩
அம்பினையவேற்கண்	.. ௩௩௩	ஆங்கத்தக்கணியா	.. ௩௪௪
அம்பிகாபதியிரப	.. ௩௩௩	ஆசுரியாகோத்திரத்து	௩௩௩
அம்பொன்மணிக்கூடத்	௩௪௩	ஆட்டாக்கரும்பி	. ௩௨௩
அம்பொன்மதிட்சோதி	. ௨௩௪	ஆடலமைந்துளரா	... ௩௩௨
அமுதமடப்பாவை	. ௩௮௩	ஆதாரபீடத்	.. ௩௩௪
அரசாமறவ	.. ௩௨௩	ஆதித்திருமாலடியார	. ௨௨௪
அரவமகரசல	௪௩௨	ஆதிப்பரப்பிரம	.. ௩௪௭
அரிக்குழாமன்ன	௩௨௦	ஆம்பன்மலாததி	... ௨௪௨
அரியாயவன்பரனா	௩௦௩	ஆமோதமுதது	.. ௪௩௩
அரியாரரியார	௪௩௪	ஆய்ந்ததமிழ்மாற	... ௨௩௪
அரியுமயனு	௪௩௩	ஆயாபாலகாரா	... ௪௪௩
அருங்காயமருங்காய	. ௪௩௩	ஆயிரம்பெற்றா	. ௩௮௩
அருட்குணத்துக்கூடாதென்	.. ௩௩௨	ஆயிரவாய்ப்புறலைப்பா	... ௭௧
அருட்செல்வஞ	. ௩௪௩	ஆரப்பொழிந்தோங்	... ௩௦௪
அருண்மனையாளா	௨௪௮	ஆரமீர்த்தமுண்ணு	. ௩௨௦
அருண்மலைபயின்ற	௪௦௩	ஆரவடீ	.. ௩௪௪
அருணைக்கிறைபிறழி	. ௩௦௩	ஆரவமுத	.. ௩௨௩
அருமறையாய்	௪௪௪	ஆலந்தளிர்	௨௮௪
அருனதென்கோ	.. ௨௩௪	ஆலம்போற்செவ்வே	௩௩௮
அலம்வருசெங்கதிராழி	. ௪௩௩	ஆலக்குறுதுணைப்பெண்	... ௩௦௨
அலைபுட்படியு	... ௨௨௩	ஆழிப்படைக்கை	. ௩௦௩
அலைபோடியா	.. ௪௦௪	ஆழியுடையான்	... ௨௮௮

	பக்கம்		பக்கம்
ஆள்வினையிலாதேற	.. ௩௦௭	உரங்காயுமன்னரவை	.. ௪௩௦
ஆனரியாயாடகனைச்	.. ௩௧௧	உரவுநீர்நூல	.. ௩௩௪
ஆனகமலனய	.. ௪௩௩	உருவனர்மாத	.. ௩௬௩
ஆனையெருத்த	.. ௧௬௮	உரையாரந்த	... ௩௬௨
இங்குமுன்னே	.. ௨௪௧	உலைவீனீரமுவுத	... ௧௬௬
இச்சிப்போனிட்ட	.. ௪௮௮	உழவுபயன்கொள்வா	.. ௨௦௮
இட்டமணிப்பரற்சிலம்பு	.. ௪௨௬	உள்ளத்தாலுள்ளலுந்	.. ௩௬௩
இழக்குங்கடகளிற்றுன	.. ௩௪௪	உள்ளத்தனாவெனுங்கண்	.. ௮௬
இந்தவுடல	.. ௨௭௩	உள்ளபடியே	.. ௨௮௪
இந்தனமுகாரி	.. ௨௭௬	உற்றபரமேட்டிமுத	... ௧௬௬
இமிழ்திரைநீர்நூலத்	... ௧௩௮	உற்றவயக்களிறறினெடும	.. ௧௨௬
இமிழ்திரைநீர்நூலமிருள்	.. ௨௮௬	உறைகழித்துக	.. ௧௪௩
இமையவரையிமையவரை	.. ௪௦௭	ஊழிநூழியபின்	.. ௨௮௪
இயலபாகுநோனபிற	.. ௩௭௩	ஊர்தியன	.. ௨௨௨
இரவிற்குப்படருழந்	.. ௪௦௪	ஊன்சுவைக்கொண்	... ௩௩௪
இருங்கணையின	... ௩௬௪	ஊனாறியவருகோட்	.. ௧௩௩
இருந்தாதிருந்	.. ௪௨௨	எட்டிமாதிர	.. ௪௪௬
இருநிலமுதலா	.. ௨௩௩	எண்ணிற்கடங்கா	.. ௧௩௭
இலவாழ்வானென்பா	.. ௩௭௩	எண்ணிறந்த	.. ௭௨
இலங்கொணமுவெயில	.. ௪௩௩	எண்ணிறந்தபல்லாயிரகோடி	.. ௩௩௮
இலவீதழ்போற்செவ்வா	.. ௧௨௮	எத்திறமென்றேயறியே	.. ௨௪௩
இவவுடலத்திறத்தி	.. ௭௨	எந்தைதிருத்தா	.. ௪௭௩
இழுதலைவாட்கண்ணு	.. ௩௭௩	எந்தையிராமற	.. ௩௦௨
இளிவந்ததுசெய்	.. ௪௮௮	எந்நன்றிகொன்றாககு	.. ௩௭௪
இறந்தபலகென்னத	.. ௩௨௩	எப்படியவத்தொன்றிய	.. ௪௪௪
இறந்தாரிறந்தாரனையா	.. ௩௭௩	எப்பொருளுங்கோதற	... ௧௬௬
இறையேதிருமால	.. ௧௦௩	எம்பெருமானின்னருள்	... ௨௧௨
இறைவறங்கூரா	.. ௧௬௩	எழுகாதலின	.. ௩௩௩
இன்சொல்லார	.. ௩௭௪	என்பிலதனை	.. ௩௭௩
இன்பநதிய	.. ௨௪௩	என்புருகுவயிருருக	.. ௪௨௩
இன்றிருந்து	.. ௨௬௩	என்றாயநதுணர்நதுணாத்தி	... ௪௮௮
இனியதெள்ளமிரதா	.. ௧௬௮	என்றாலினியதனமேல்	.. ௭௪
ஈசனநிறமு	.. ௩௦௮	என்றமுமிநாமனையா	.. ௨௧௭
ஈண்டுன்குறிப்பிட்டே	.. ௩௩௬	என்னருயி	.. ௨௧௩
ஈத்துவக்குமின்ப	.. ௩௭௩	என்னுயிர்க்கு	.. ௩௩௪
ஈத்துவக்குமின்பமியைந்தாந்	.. ௨௨௬	என்னென்றறியே	... ௨௩௦
உச்சவானமலைச்சிகரத்	.. ௧௨௬	ஏகாவடநிலைபெற	.. ௨௬௧
உடுத்தாரகைபோன்	.. ௩௦௩	ஏடவிழ்தாரேதி	.. ௨௬௩
உண்ணதெவிட்டா	.. ௨௧௬	ஏதிலாதருசொற்போல	... ௩௬௩
உண்ணாரமையற்றவாக	... ௨௩௦	ஏதிலருற்றா	.. ௩௦௩
உத்தம்பேரின்ப	.. ௩௩௬	ஏதிலாருட்டத்த	... ௩௬௮
உதிக்குங்கருநாயிறென்றே	.. ௧௪௦	ஏதுகொண்டு	.. ௪௩௪
உத்தியங்கமலமே	.. ௮௦	ஏந்தினனவெய்ந்தா	.. ௨௬௬
உமமையினிரந்தோந்	.. ௩௧௭	ஏழுமமன்னுயி	... ௩௩௮
உமையாருமுமையாரு	... ௪௦௬	ஏவொன்றுடக்கி	... ௮௬

உதாரணச்செய்யுண்முதற்குறிப்பகர்தி

௩௩

	பக்கம்		பக்கம்
ஏழாவரணமிசைந்	ககசு	கருவிடமும்வெண்மருந்துங் ...	௨௮௪
ஏற்றமாம்வெள்ளோதிமத்தா	௪௦௨	கல்லாற்கடலடைத்த	௨௯௪
ஏற்றமுறமோதிமத்தா	௪௧௪	கலவமயில்சாபங்	௩௧௦
என லுமிறடியு	௨௭௧	கவனக்கரிககன்	௪௩௮
ஐயம்புகுமத்னா	௪௪௮	கள்ளவிழ்ப்புங்காவங்	௩௮௪
ஐயுணர்வெய்தியககண்ணாம	௩௭௩	கள்ளராபகந்தனெழைய	௨௬௩
ஒப்புரவிலால்	௩௭௪	கள்ளிதனிந்பிறநத	௩௦௭
ஒருத்தல்வெறுபுடையா	௪௪௯	கற்பனைமேற்கொண்டொழுகுங்	௨௯௦
ஒருதனித்திகிரியி	௪௬௩	கற்றந்நொலாய	௩௭௩
ஒருபொழுதும்	௩௭௩	கற்றவாகற்றவாவியப்பான்	௪௧௪
ஒருமையுளாமையோ	௩௭௪	கற்றுணராதவாய்மைக	௨௦௭
ஒழுகத்தநீத்தார்பெருமை	௩௭௩	கற்றைசசுடையார்	௪௭௨
ஒழுகுங்கயற்கண்ணை	௨௩௭	கறத்தவனறுத்துவீழ்	௨௩௪
ஒளிகொண்டபுத்தா	௪௭௩	கறையடிச்சிறுகட்	௨௭௨
ஒன்றாய்ப்பரந்தபுன	௩௦௩	கறையேலவிழி	௧௩௦
ஒன்றாய்ப்பரநதவறு	௨௦௬	கணையிருளகடி	௧௧௧
ஒன்றாயநின்முகத்த	௧௪௩	காட்டியகண	௩௨௧
ஒங்கியகுரம்புசா	௨௦௨	காண்டகுபொறுபுமடநதை	௪௦௦
ஒங்கொலிநீர்ஞாலததை	௨௬௩	காண்டகுபொனமுடி	௬௪
ஒட்டிஒடுமெய்பொன்னை	௩௨௦	காணிலசங்கதியே	௩௧௪
ஒபொழுதுந்நுஞ்சா	௧௮௦	காதலென்றிறவைக	௩௩௧
ஒராழிவையத்	௩௦௬	காமாதிருப்பாற்கடலுங்	௨௨௭
ஒலாதகருங்கடன்மொண்	௪௧௩	காமர்பனமலர்	௧௬௪
ஒலாதசெம்மை	௨௨௨	காமரத்தத்தோகை	௧௮௮
கங்கைகருககன்னி	௩௦௭	கார்க்கடற்பார	௨௪௮
கட்காவிகட்காவி	௪௦௩	காவானமால்வரையாய்	௪௪௬
கடம்புணர்ந்த	௨௪௪	காரகிலும்பொன்னுங்	௩௧௪
கடிதுமலாப்பானங்	௩௩௪	காரிதருமாறன	௩௩௪
கடுவேகயலென்க	௮௭	காருலாவிய	௧௬௧
கண்கழுநீராய்க	௧௭௩	காலமயாவையுங்	௬௪
கண்காலருவி	௨௮௦	காலிருககக்கையிருககக்	௬௩
கண்டனஒண்ணொபொருளே	௪௩௭	காலையிலெழுகதிரவன்	௩௩௦
கண்ணன்கருணாகரன்	௭௦	காவலர்போற்காவலர்போற்	௩௭௧
கண்ணாகவன்றிக	௩௩௪	காவிககமலங்	௨௬௬
கண்ணின்ன்கண்ணறச	௩௭௪	காவிரெடுங்கண்	௨௬௨
கண்படையுண்கண்	௪௦௧	காவியங்கண்ணியா	௩௨௧
கணையும்பிணையுங்	௨௭௭	காவியங்கண்ணலார	௪௩௦
கதியேபற்றுநர்	௩௬௦	காவிந்பிறவாக	௧௮௬
கதிரமுலகருவடுங்	௧௭௪	காவின்மேற்படு	௧௨௪
கயலெனவேமதாத்தமாதத	௮௭	காழகிற்பொழிலுஞ்	௩௨௧
கயிலாயமொன்னுலகம்	௩௮௭	காழில்கனையுண	௬௭
கரமுஞ்சிரமுங்	௨௮௩	கிளரபைப்பணிமேற்	௪௨௮
கருங்குவளைபோற்	௧௨௮	கிளைத்தநாக	௬௩
கருத்தகலாக்கண்ணென்க	௨௪௬	கிலாலங்குளிறுகிரை	௩௦௦
கருநிறப்பருங்காழ்க	௧௨௭	குஞ்சரமாமெய்த்து	௧௩

	பக்கம்		பக்கம்
கும்பனைப்பொருளிகும்பனைக்...	சுரு	கோழரையகாஞ்சிரைதாம் ..	கஉரு
குமரனையானுந்	கஉ௦	சககரநாகணைத	சருச
குயில்போன்மொழியும்	உ௭௮	சங்கத்தமிழ்ச்சொற்	... உ௭௦
குயிலாருவகுளிர்பொழிற்	.. ௮௬	சங்கனழியாத	உ௮௯
குருகுருகு	ச௭௦	சகிதகண்டனாஉ	.. ச௯௭
குருகுமடுவூடு	ச௭௧	சலராசிமண்மேற்	... ௭௮௪
குருகையிடங்கொண்டான்	உரு௭	சாநதமலர்ப்பொதும்பாச	.. உ௨௭
குருமணிகுயின்ற	கருக	சிகரநத்திமேற்	உ௭௬
குலத்தருவாழ்வாசவனம்	... ௪௨௭	சிட்டர்பரவந்	... ௭௮௮
குலனுநதொன்மையுந்	ருக	சிலைதுதாலொழி	.. ௪௮௨
குவலையுந்குமுதமுந்	க௯௭	சிலைவண்கருந்திருதுதலா	க௬ரு
குழித்ததலததொடு	உ௭ரு	சிறப்பினுஞ்	... ௭௭௭
குன்றமதனைக்	.. ௬௨	சிறப்பொடுபுசனை	.. ௭௭௭
குன்றிலைக்குமிருபதுகைக	... ௬௭	சிறைகாக்குங்காப்	... ௭௭௭
குன்றையிரஞ்சிரமுங்கையுமா	௭௬௨	சினமென்பதை	க௯
குன்றுவின்னின்	.. ௪௭௯	சீதரனபொற்றுளிரணையச	௭௭௮
குன்றுபோற்புடைத்தெழுந்த	உ௨௯	சீதரனேநாதனெனத	... உ௮௭
கூக்குக்கிக்காககாகா	.. ௪௬௭	சீதரனேமுததனெனுந்	.. ௧௮௯
கூண்டிருமுதமலர்	க௦௪	சுத்தப்பொருட்கேகத்	௭௭௭
கூரெயிற்றா	... ௧௯௭	சுந்தரத்தோளிரணையழகா	.. ௪௦௮
கூற்றங்கொடிதென்	௭௦௨	சுனையுண்ணிற	.. ௭௯௪
கூற்றுவன்வேல்போன்று	... ௧௮௭	சூழககழித்த	... உ௮௨
கூன்பிறைய	.. ௭௯௭	சூலமலைமம்மாமை	௪௬௮
கெடலருமெய்ததரணி	... ௪௭௯	சூழித்ததுகட்	... ௭௯௭
கேளாதிருந்திலேன்	.. ௭௦௮	சூழிமறுகாடவாதோள	.. ௪௬௯
கைக்கணியொன்றிகை	௭௨௮	செகுத்தந்தகன்புரத்தே	௭௪௨
கைச்சிரத்தாணுந்	க௬ரு	செங்கேழ்கிளர்	.. ௨௭௨
கைம்மலைக்கன	... ௪௦௯	செங்கைத்தளிரநயனச	.. ௧௮௨
கொங்கைக்குவடுங்	... ௧௮௨	செந்தாமரைவதனஞ்	.. ௧௮௬
கொச்சைப்பொதுவர்	.. ௨௮௭	செம்பவளமுந்திருமால்	.. ௨௨௯
கொடிபோல்வடவரைபோற்	... ௧௭௯	செம்பினையுருக்கிவாக்கித்	.. ௭௦
கொடிமேல்வளரு	க௬ரு	செம்பொருடை	௧௯௯
கொடியுமொருபடியுந்	... ௧௭௭	செம்மையினயாணாத்	.. ௬௭
கொடுத்தவனுமானிரைகாத	௬௬	செம்மையோர்	உ௭௯
கொம்பரஞ்சொன்மின்றா	.. ௪௬௦	செய்யகமலமுக்குந்	.. ௧௨௮
கொல்யானைமூலமெனக்	... ௪௮௯	செறியுமிற்றொறும்	.. ௮௨௨
கொன்றேனகொடுவியணையக	௭௦௯	சேகிறுத்தப்பச	.. ௪௮௯
கோகிலமாலகைக	... ௪௬௬	சேதாம்பல்லாவித்	௭௯௨
கோங்கரும்புபோலுந்	... ௭௭௭	சேதாம்பன்மலாத் தடஞ்சூழ்	... ௭௬௮
கோட்டானமுன்னம்	... ௭௭௭	சேகிப்பதாமொருவன்	... ௬௮
கோட்டுமித்திலக்	௪௬௮	சொல்லாமைமுன்பிரிந்து	... ௭௦௭
கோதறவிலவாங்கி	௭௯௮	சொல்லாற்பொருளாற்	... ௭௮௮
கோதுவாப்பொண்ணக்	.. ௧௯௦	சொற்பாவலந்தம்பிரான்	௭௯௦
கோப்பம்பயின்ற	... ௨௪௭	சொன்னவாரென்றுரைக்கக	... ௧௪௦
கோலிலமேலழகு	.. ௮௦௭	சோலைமலையழகர்	... ௭௦௭

உதாரணச்செய்யுண்முத்தற்குறிப்பகர்தி

க

	பக்கம்		பக்கம்
ஞானமிலாநாயேற்கு	.. ௩௨௨	தென்னம்பொதியந்	.. ௨௧௩
ஞானமுமழுகும்	.. ௬௭	தென்ன ரங்கனுந்திச்	.. ௧௫௦
தண்டனவுங்கொன்றையும்	.. ௬௦	தென்னனந்தைதமால்வரை	.. ௧௦௩
தண்மதிநிகர்வ	.. ௪௮௦	தேக்குகதிரா	.. ௨௧௩
தணந்தாருயிர்	.. ௨௬௨	தேங்கமலமாசிலாச	.. ௨௪௦
தத்தோததத்திதா	.. ௪௬௪	தேசுபெறுஞ்	.. ௨௪௦
தம்முனிலவிட்டான்	.. ௩௬௬	தேமலர்வாவீப்	.. ௨௨௮
தரணிகுடையா	.. ௪௫௫	தேமாபூமா	.. ௪௧௩
தருஞாலமேற்றந்த	.. ௩௬௪	தோவண்டமிழ்	.. ௨௫௮
தருமன்றண்ணளியாற்	.. ௧௬௧	தோவலவா	.. ௩௦௪
தவஞ்செய்வாரா	.. ௩௭௫	தேவாமோகூரா	.. ௪௭௮
தழற்பாணி	.. ௬௩	தேவமுபுவனமுந்	.. ௧௧௪
தளிநறவப்	.. ௪௨௩	தேன்சுவைக்கொண்	.. ௧௪௫
தோவிட்டார்மகிழ்	.. ௪௪௮	தேனருவிநீரருவி	.. ௧௬௬
தற்பயந்தாமுற்றத்	.. ௨௩௩	தேனேகமழ்நறுந்	.. ௪௫௭
தன்பாரப்பினையருந்துந்	.. ௩௬௭	தேனேமுளைமதியஞ்	.. ௮௬
தன்னிகரொண்	.. ௨௬௦	தொடுத்தமுத்தலைச	.. ௬௫
தன்னெவ்வநோக்காது	.. ௨௬௦	தோலாததோலாத	.. ௪௧௩
தாக்கம்பெற	.. ௧௪௧	தோலாதநேமிப்	.. ௩௧௨
தாடகைகைச்	.. ௨௬௦	தோலாதநேமிமுத	.. ௩௬௭
தாதிவாதளிநறை	.. ௩௫௧	தோலாதமாவலிபாற்	.. ௨௮௮
தாதிவாபூங்காமர்	.. ௨௬௩	நடித்தாநொடித்தா	.. ௨௬௬
தாந்தனுறையுளெனுந்	.. ௨௬௩	நடுக்கற்றறைவளத்தி	.. ௧௬௩
தாம்பரியதாம்பரிய	.. ௪௩௫	நடுவின்நிகன்டொருந்	.. ௩௭௪
தாமாலமால	.. ௪௪௫	நந்திபுரமாலேவ	.. ௨௮௬
தாவாதபேரின்பஞ்	.. ௩௬௬	நமன்மடநதைபன்னு	.. ௧௬௬
தானக்கரிமருப்புத்	.. ௩௨௩	நற்பால்லிணைந்த	.. ௩௬௮
திங்கன்வெண்கதிரும்	.. ௧௦௩	நறைமலகிய	.. ௧௫௪
திரகாயத்திரிகருணை	.. ௮௮	நறையாவருளப்பிரான்	.. ௩௬௬
திருந்திழையாய்	.. ௧௬௧	நன்காரிமாறென்னு	.. ௩௮௧
திருப்பூரநான்வந்த	.. ௩௬௩	நன்புலவீரகங்குற	.. ௨௧௧
திருமகளோபார்மகளோ	.. ௨௨௮	நன்மானிடப்பிறவ்	.. ௩௨௫
திருமகிழ்மாலையனாமென்பர்	.. ௨௫௨	நன்றறிந்தாமானிடரை	.. ௩௬௮
திருமாலபரனெனவே	.. ௩௦௦	நன்றேதரினு	.. ௩௭௪
திலைத்திருச்சித்திர	.. ௨௮௪	நாகநகராக	.. ௩௦௩
திலைத்துதலாய்	.. ௩௦௦	நாகமுற்றவங்	.. ௪௫௬
திருகிளவி	.. ௧௮௧	நாகவரையா	.. ௪௫௨
தித்தற்றமெய்ஞ்ஞானத்	.. ௧௭௬	நாட்டக்களிபற்ற	.. ௩௬
துடியிடையார்	.. ௨௭௮	நாடசத்தையீராய்	.. ௩௫௧
தென்முரைப்பார்	.. ௩௮௨	நாடநியமேன	.. ௨௪௬
தென்முரைப்பார்போற்றுந்	.. ௪௫௮	நாடாருத்தற்கு	.. ௩௬௭
தெண்ணறவைவென்று	.. ௧௫௭	நாணமிலசெய்கை	.. ௩௬௮
தென்முத்தமிழ்மாறன்	.. ௨௬௭	நாணுநிறையு	.. ௧௬௧
தென்னயிர்த்துள்ளாய்	.. ௧௪௨	நாதமுனிதம்பிரா	.. ௨௪௧
தென்னுநானம்மறைப்	.. ௬௬	நாதன்மகிழ்மாற	.. ௬௭

	பக்கம்		பக்கம்
நாதனரங்கநகர்	... ௪௯௧	பரவாதியையே	... ௨௪௮
நாதனா னார்	, ௪௯௨	பரியரைத்தாய்த	... ௧௧௪
நாதாமானதா	... ௪௯௨	பரிவதிலீசனைப்	... ௭௫
நாம்பிரமமென்றே	௯௮	பருவமாமழை	... ௫௧௪
நாமானிடப்பிறவி	, ௯௮	பல்லாராமுனியப்	... ௩௭௪
நாரங்குழலாய்	௧௭௯	பல்வளைக்கைச	௨௮௭
நாராயணனே	௩௦௦	பல்வித்தகமறையின	... ௩௬௩
நாராயணனே நம	... ௫௧௪	பவ்வாய	௧௩௦
நாராராராய	௪௮௬	பறறற்றிடுகிடக்காத்	௫௦௮
நாலவகைத்தாய்த்	௩௫௪	பனமலர்களுவிய	௨௦௦
நாவலவர்தம்பிரா	, ௩௨௪	பனிப்பிறைப்பறறுளைக்	, ௯௪
நாவலனயினபோந்த	, ௭௪	பனிமதிக்கிரணம்	௧௨௩
நாவேயுரணுறு	௭௫	பாங்காவேகிணக்கருத	௭௦
நானபிரமென்றனை	௭௧	பாங்குடைய	, ௬௭
நித்தமாயமூன்று	, ௧௧௭	பாடறசுருமபெனிலோ	, ௨௩௦
நித்தாமுத்தரிற	௧௭௫	பாமபாடலவாகணமாம்	௨௫௮
நிலமனிமமன்	.. ௩௮௨	பாமபுகழ்த்தத்தற்குத்	, ௧௫௭
நிறத்தாரவேலிமையா	, ௧௮௩	பாமாறனவெறயிற்	, ௨௩௮
நிறையழிகாமக்கடலை	௯௧	பாயக்கிரககடவுளும	.. ௨௫௪
நின்மகளை	, ௩௦௬	பாயுங்கருங்கயல்போற்	௧௨௫
நினைமருவொன்றிலலாத	, ௯௨	பார்க்கும்பொழுது	, ௫௧௧
நீடியவியனசின்	.. ௨௭௩	பாபுனலினகாரியகீ	, ௩௨௬
நீண்டசெவியுறவி	௧௧௫	பாமகளைத்தோயும்	, ௪௯௦
நீளிலுமூற்றிய	௧௯௯	பாறெழுதுமபுக	௩௮௮
நீரகாமா	௪௮௯	பாறுஞ்செழுந்தேனும்	.. ௩௯௯
நீலம்போற்கணனு	, ௧௨௯	பாழிமருப்பெனமதாய்ப்	௪௦௨
நுண்டுகிற்றொழுக	௧௫௩	பாறகடல்வெய்யோனரி	... ௧௩௩
நுண்ணியநூலபல	.. ௩௭௪	பாற்கடலுண்மால்போ	... ௧௫௦
நுறுநுறுபோன்	... ௪௦௯	பானலங்கண்பானலங்கண்	௩௮௬
நெய்ததிறுண்டு	... ௮௨	பிலம்புகுந்திரேழ்	... ௨௩௩
பச்சைநன்மணியை	.. ௭௦	பிறப்பாரிதப்பார்	௧௭௮
பஞ்சரயுதங்கனெனப்	... ௫௦௦	பிறக்கினனா	௩௭௫
படுகொலைவாளர்க்களைக்	.. ௪௧௮	பிறைபுரைவெண்கோட்டுப்	, ௧௨௦
படைக்கின்ற	... ௩௩௧	புகழ்லதாயமைந்த	௪௨௬
படைக்கெதிரிப்பவ	.. ௩௬௦	புகழ்ந்தாலும்	... ௩௦௯
பண்டாழியிற்றயின்	... ௨௨௪	புகழ்படவாமாதார	, ௩௭௫
பனிமொழியுண்கண்	... ௨௬௪	புட்குழியுத்தமா	... ௯௧
பனியும்பனியும்	... ௩௮௭	புண்டரிகத்தாளைப்	... ௯௯
பத்தர்திலினைப்	... ௪௩௭	புண்டரிகப்பொருட்	... ௩௮௮
பதிகளினதிபதி	... ௩௬௪	புத்தமிராதந்தணிற்றிறந்த	... ௪௨௪
பதியுமாமுகில்	... ௮௦	புத்தேளிர்ப்பிகப்பான்	.. ௨௯௦
பம்மும்பம்மும்பம்மும்	... ௪௭௦	புரந்தரனாதியராய	... ௭௪
பரத்தவமூதலாப்	... ௯௭	புரவலகீசெய்பொருண்மேற்	... ௩௦௩
பரப்பமர்கண்ணாட்	... ௫௦௯	புருவநயனம்	... ௧௬௧
பரலாய்வுமூக்கு	... ௩௬௯	புலலறிவாளரை	... ௨௯௫

உதாரணச்செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி

கக

	பக்கம்		பக்கம்
புழைதடக்கை	.. ௩௦௧	பொறிவழியேதாக்கும்	... ௨௮௮
புற்புதக்கடகவுட்	௮௧	பொன்பொற்றிலங்கு	௩௧௧
புன்பணுவனஞ்சம்	தளள	பொன்போற்சடர்	... ௩௨௨
புண்ணிப்பொதும்பாப்	.. ௩௫௦	பொன்மலைபோலுந்	.. ௧௩௬
புன்மலிதேமாவின்	.. ௨௫௦	பொன்மாளிகையினில்	... ௩௨௫
பூங்கமலக்கோயிலாள	௧௧௩	பொன்மேதரு	௨௧௭
பூங்குமிழ்மீதேறிப்	௧௮௫	பொன்னகாபுருந்த	... ௫௩௩
பூட்டியுழுங்கருமேதி	... ௧௦௩	பொன்னங்கொடியினைய	௧௪௭
பூண்டரிதிக்கேகப்	௩௩௪	பொன்னங்கொடியினையன்	.. ௨௪௧
பூண்டெறந்த	௨௫௬	பொன்னசலந்திரண	.. ௮௪
பூந்தணவருளாபரணன்	௧௩௦	பொன்னசலமவண்கோபுர	.. ௨௫௩
பூந்தளபம்புண்திருமால்	௩௯௨	பொன்னனைவாளரக்கின	௨௪௮
பூந்தேறல்வழிந்	.. ௨௩௫	பொன்னாழிமேவும்	.. ௨௩௮
பூம்புனலவா	௩௩௦	பொன்னெடுங்குண்	௧௪௮
பூமாதுமிழனமணிப்பூண	.. ௩௪௫	பொண்ணவீருமபும	.. ௩௩௭
பூமிநடுகின்ற	௫௧௫	போதகமுன்	.. ௩௮௫
பூரணமாங்கண்மலாக்ரும	௧௪௭	போதவானது	௧௮௪
பூரணமலாமகள்	... ௨௨௩	போசெய்யு	.. ௩௩௨
பூரித்ததுகோசலை	.. ௨௫௮	போரபட்டவேற்கண	௩௩௩
பூரித்துடலம்	௧௧௫	போரவைவா	௧௮௮
பூரித்தெழுந்த	௩௪௩	போவனிறைவன்	௩௩௦
பூவிந்திரந்தவவன்	.. ௩௩	போற்றிப்படைத்த	.. ௨௮௮
பெண்ணமுதே	.. ௧௮௪	மண்டாரமுற்கான	.. ௩௩௪
பெண்ணைமுதளித்த	.. ௧௪௪	மண்ணோதொழுளு	௧௪௪
பெருவிறல்கூட	௨௪௦	மண்படாரதாட்டாமரையு	௧௮௪
பெற்றாளிகழ	௧௪௪	மத்தத்தழ்த்து	௮௧
பெறுமவற்றாள	௩௭௩	மத்தம்புரியவிச்சை	.. ௧௭௬
பேரழகார்காரிதரும	௧௮௪	மதிமடவார	௪௭௧
பைங்குவிளமுலலை	௧௩௮	மதியாரமதியார	.. ௩௮௦
பைம்பொற்குன்றே	௧௪௪	மதுமதுகையினுணர்	.. ௪௪௨
பொங்குத்திரவெய்யோன்	௩௧௪	மதுவாரதண்ணந	.. ௭௫
பொதும்புகளாவன்னகிராற	.. ௩௦௪	மந்தன்குதிர	.. ௫௧௦
பொய்ச்சரதமினனா	.. ௩௦௫	மந்தாகினிபிறந்த	.. ௭௦
பொய்யாதபேரினபம்	.. ௪௦௮	மந்திரத்தால	௨௨௧
பொய்யாமைபொய்யாமை	௩௭௫	மயாவறுமதிநல	.. ௧௦௫
பொய்யாமைபொய்யாமை	௧௧௧	மரவமுங்கடம்பும	௨௭௪
பொய்யிலபொருணமேற்	௫௧௨	மருணயனமருணயனம்	... ௪௪௦
பொருந்தார்பொருந்தார	.. ௪௦௪	மருளபயிலல்லலவுணரைக	௪௨௧
பொருந்புண்	.. ௪௦௫	மலமாயருவருப்பாய்	.. ௩௦௫
பொருள்கோடித்தெழு	௨௩௪	மலைமதிதேன	.. ௧௪௧
பொல்லாவழுக்காறு	௨௧௮	மலைமுழை	... ௭௪
பொற்பிற்றொரிய	௧௮௭	மழைதவழ்	.. ௨௦௫
பொற்பிற்றொரியபுகழ்ச்	.. ௩௧௧	மற்றுளபம்	௨௪௪
பொற்றொழுகற்சட்டகத்தைப்...	௪௪௭	மற்றதாங்குத	.. ௧௩௩
பொற்றொழுவேற்கண்கள்	... ௧௦௨	மற்றதுமபிறன்கேடு	.. ௩௭௪

	பக்கம்		பக்கம்
மறப்பினுமோததுக	௩௭௪	மாறன்சடகோபன்	௨௫௮
மறவாதுகூறு	௨௭௦	மாறன்சடகோபன்	௪௮௫
மறுகுமறுகு	௩௮௩	மாறண்பணிவரைமேல	௧௮௨
மறைகடந்ததொன	௪௪௭	மாறனறமிழ்மறைக்கு	௨௨௦
மறைபடுசொற	௩௮௧	மாறாமாலாலேமாறாமா	௪௮௨
மறைபயின்ற	௪௪௪	மாறுங்கொலைநமற்கு	௨௨௨
மறைமுரசந்தாம	௧௩௩	மானமதங்கடா	௧௪௨
மனகரமபையோன	௨௮௨	மானபரணீந்த	௧௫
மன்பாருளிரவிகு	௧௮௪	மனவனாமேவலா	௫௦௨
மன்மல்கமு	௩௩௨	மானனையா	௪௪௧
மன்னாமடங்கன	௧௧௨	மானிடரைவாழ்த்து	௨௧௪
மன்னிலங்கை	௧௦௧	மானைப்பொருகயற்கண்	௨௫௫
மன்னினவல்	௩௧௪	மிகவரிதாளின்	௧௭௮
மன்னுயிரக	௪௨௧	மினபதித்தகாமேனி	௧௩௫
மனமேறின	௪௪௮	மின்னியனுண்ணிடை	௪௨௮
மாகருடனகிலக	௨௪௪	மின்னுமரவும்	௧௪௫
மாசத்தந்தனை	௩௮௪	மின்னுமின்னு	௪௧௦
மாடகுளிகை	௧௪௪	மின்னுயிரக்குவ	௭௨
மாணகுலாமாறு	௧௪௦	மீமிசைத்தாய்த	௫௦௫
மாலீலந்தோயாது	௩௨௦	மீனமதாயாமையாய்	௪௧
மாதண்டாபுகழந்திட	௮௨	மீனமதியவாய	௩௧௩
மாதர்மாதாகடா	௨௫௪	முத்தநாமரையை	௩௭௨
மாதரய்தென்னரங்கன	௩௭௨	முண்டகத்தானென்னின்	௨௨௧
மாதரளவெய்யமுலை	௨௨௦	முண்டகமுன்	௪௩௪
மாதரிலவிதழ்போன்	௧௪௭	முத்தநகைவெம	௧௨௧
மாதவனகேசவன	௪௧	முத்திககவனே	௪௮
மாதவனினமாதவனின்	௩௮௨	முத்திக்குவித்தென்பர்	௨௧௫
மாதவனெதென்னரங்கேச	௪௭௧	முத்திரைககைம்மாறன்	௧௩௫
மாதாவினன்முலைப்பான	௩௩௮	முத்திரைககைம்மாறன்	௩௩௫
மாந்தரிலொன்றெனலாய	௪௧௪	முத்திரைககையன்று	௧௮௭
மாமடநதைகுடிபுருந்த	௩௧௫	முதலவனிற்பெறுநுன	௫௮
மாமதுரப்பாக்கொழுகும	௩௪௦	முதியநான்மறைமொழி	௩௪௪
மாமாமாதினபுறு	௪௪௨	முதிராமுலையு	௧௮௩
மாய்ததென்சென்னம	௨௫௫	முந்தமதுரகவிக	௪௩௩
மாயவனேதேத	௪௮௪	முந்தமாயன்பதியாய	௫௦௨
மாயனருகுபுரி	௧௧௦	முந்துதனித்தனமை	௩௦௧
மாயனருகூடா	௨௩௩	முப்புரத்தினைச்செகுத்த	௮௧
மாயனசெய்வல்லு	௪௫௩	முப்புரிநூன	௧௧௩
மாயனயோத்தி	௩௪௧	முயற்சியோன	௫௭
மாயாமாபா	௪௧௨	முருகவிழுகக	௧௭௩
மாயிருஞாலந்தழைப்ப	௨௧௭	முலலைமுனை	௧௨
மாயோனெடியோன	௪௧	முலலைவெண்ணகை	௫௧௩
மாலையலைமுலைமே	௪௪௪	முழுககலையற	௪௪
மாலையாயாமமாய்	௨௩௭	முனைரிலாவின்	௩௧௪
மாறாருகூடா	௪௩௨	முற்குணத்தான	௧௫௨

உதாரணச்செய்யுள்முதற் குறிப்பகராதி

கந

	பக்கம்		பக்கம்
முற்றவுணர்த்து	... ௧௪௧	வயற்கழுநீர்க	௩௧௧
முற்றவுரைத்த	... ௧௫௪	வருங்குன்றினை	.. ௧௫௮
முன்புலகமேழினைபுந்	.. ௬௫	வருந்தியின்றான்	௧௧௨
முன்னிலங்கொள்ளாத	.. ௪௦௦	வருமதற்குமுன்னே	.. ௨௭௦
முன்னினைமுன்னினை	.. ௪௩௩	வல்லிக்கொடியிருந்து	௧௪௭
முன்னினைமுன்னினை	... ௪௩௪	வலம்புரிதுவைத்தன	.. ௨௫௫
முன்னொருகை	.. ௨௬௩	வலியினிலையான்	... ௩௭௫
முவுலகெண்முத்தரைப்	௪௫௧	வழிமுதுததாராமான	௧௧௧
முன்றியமைந்த	௩௧௮	வள்ளலணிமார்பின	.. ௩௧௩
முன்றியுமுன்றியுந்	௪௨௧	வளநுகிருந்தோலடியுரு	... ௧௧௪
மெய்த்தமிழ்மாறன்	௨௨௧	வள்ளைக்கொடியிசைபாய	.. ௧௧௧
மெய்த்திரைப்பார்மீதினி	.. ௩௩௧	வளைத்ததுராமனை	௨௫௭
மெய்யுரைப்பாரென்பது	.. ௨௭௧	வளைதவழநீர்மண்மேன்	.. ௨௧௦
மெய்வேதமபோன்றது	௧௪௨	வனகேழற்பனநியாய	... ௧௦௧
மெய்வேலவ	௩௦௪	வனசயிலமேந்தி	.. ௨௬௫
மென்சிறகாவேதால்	௩௦௮	வாக்கினால்வாக்கின	.. ௪௪௦
மென்றோனெனத	௧௪௧	வாக்குமபாதமும	.. ௬௬
மேலிருந்தவிண்ணோ	.. ௧௮௧	வாசநாணமலா	௪௪௪
மேலமைகை	.. ௮௮	வாசமலாமெல்லனைமேல்	... ௧௫௪
மேலமைகை	.. ௧௫௨	வாசமொருகித்தின்ற	.. ௧௨௬
மேவாருளி	௨௬௭	வாமவெங்கதிர்	.. ௪௦௩
மைந்தாமுரல்வாய	.. ௨௧௮	வாமனன்மழவிடையினு	.. ௪௪௩
மைம்மாண்புயல்	.. ௨௬௦	வாமனமானமா	... ௪௮௭
மையமருண்கண்	... ௧௪௧	வாய்ந்ததமிழ்மாற	௨௦௧
மொழியமுதமுற்ற	௧௩௨	வாயமைமறையே	௧௪௪
யாமின்புறக	.. ௩௪௦	வாரசெறிந்து	.. ௧௬௧
வசையிலா	.. ௨௭௫	வாரிதுபார	.. ௪௬௪
வஞ்சநிருதர்	.. ௨௫௧	வாரிநீணிலையு	.. ௭௦
வட்டமுலைககண்குளிப்ப	.. ௨௫௧	வாரியைமொண	.. ௧௫௩
வட்டவதனமதியு	௧௮௪	வாலிலாச்சம்புவென	௧௬௧
வழிகருளுகடரிலை	௩௪௧	வாலிக்கழுரு	.. ௨௬௨
வண்டமிழோகொண்டாடு	௪௫௮	வாவித்திருக்குருகூ	.. ௧௨௪
வண்டிலவந்தனென்ப	.. ௩௩௦	வாவித்திரையெறிந்த	.. ௧௩௧
வண்டிலவந்தனென்ப	.. ௧௫௨	வாவிப்பூம்பள்ளியின்மேல்	.. ௩௪௩
வண்டிபததானதுயிலும	.. ௪௭௬	வாழ்த்துபரசமய	.. ௬௨
வண்டிளர்முண்டக	௨௪௩	வாழ்ந்தமதிப்புலவர்	.. ௨௧௧
வண்ணத்தாலன்றி	௧௪௩	வாழ்ந்தாவரவரவே	... ௨௩௧
வண்ணமகிழ்மாறன்	... ௨௮௪	வாழிமறையோர்	.. ௩௬௮
வண்ணமுலைப்	... ௮௮	வாளிவேலசேலா	... ௧௫௧
வண்ணமைந்திற	... ௧௦	வானமாதியவானவா	௪௭௭
வண்ணவச	௩௩௮	வானுலகெண்ணில்	... ௨௬௫
வண்ணவாயமைச்	.. ௨௧௧	வானினீவியவரைக	... ௪௨௧
வதுவையொருபோது	... ௪௭௨	விசம்புதூர்த்தெழு	... ௨௦௩
வயல்வாய்மென்முறுககவிழ்ந்த	௪௧௪	விடமினையகட்காவ	.. ௧௮௭
வயவாற்றவழ்	.. ௪௧௨	விண்ணெண்ணெய்தரும்படி	.. ௪௧௫

	பக்கம்		பக்கம்
விண்ணென்றுரைப்பதால் ...	அக	வெளியதாயமைந்ததிடை ..	ச/ந/ந
விண்ணோருயிர்தளிப்பான்	கச/ந	வெறியாலிமம்மாநோய் ...	ந/உ
விருந்துபுறத்ததாத	.. ந/ச	வெறுககைகிறப்பதுவே	ந/ந/ந
விரைக்கமலமுறுக்குடைகத	அ/உ	வென்றித்தனூராமன் ..	உ/ந/ச
விழியுங்களபமுலையும	.. க/ச	வேகத்தாலவாயுவதாம	.. க/அ/ச
விள்ளாதகாதல	ந/எ/0	வேண்டாமையன்ன	ந/எ/க
விற்புடைக்கீழ்மன்னி	க/அ/ந	வேண்டிவநிகினறெமககு	எ/ச
வீங்குபராரைக்கழைகண்	.. க/உ/எ	வேணுககுழலிசைத்த	.. ந/ச/0
வீடாளிவீட்டினுக்கு	.. ச/ந/ச	வேதமதனை	... க/உ
வெங்கதிரோனமெய்வருடும்.	உ/ச/க	வேதியினையினறளித்த	உ/ச/ந
வெவகளபழாதர	ச/உ/ச	வேம்பாலிசைத்தசுவை	.. க/அ/0
வெங்கோபமாலையான	ந/ந/க	வேயாலலையால	ச/ச/க
வெண்டிரைப்புன்னலு	அ/ந	வேயாலிசைத்ததமால	உ/க/அ
வெதிரெதிராசென்றே	.. க/உ/எ	வேரித்திறம்பயிலா	.. ந/உ/க
வெந்தகரியதனை	ச/ந	வேரிமலாமகள்கோன	... உ/க/எ
வெந்தழிலை	உ/அ/0	வேலாவலயம்	ந/உ/எ
வெம்புலால்கமழ்ந	.. உ/ந/ச	வேலைவேலைக்கடுவை	.. ந/அ/ந
வெயயநயனத்த	.. உ/உ/0	வையநநிருநாரணன்	.. ந/க/ந
வெயினுழைந்தறியாப	... ந/உ/உ	வையமபரவுமகிழ்மாறன்	க/அ/க
வெள்ளிவெண்பலகை	எ/0	வையமபரவுமகிழ்மாறன்	.. உ/க/எ
வெள்ளைப்பிறைக்கசோட்டு	க/உ/ச	வைவேலவிழியான	.. ந/க/க

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
எ	சு	மாநோக்கந்	மாநோக்கந்
க	சு, க/ந	பிறனா	பிறனா
கக	ந/உ	கின்றியமையா	கின்றியமையா
கச	உ	பாதத்தை	பாதத்தை
கச	க/ச	மாததிரைவகையு	மாததிரையளவு
கச	க/ச	வேற்றமைதானே	வேற்றமைதாமே
கஎ	உ/ச	வந்தவர	வந்தவர
உ0	க/0	மொருசாராசிய	மொருசாராசிரிய
உச	உ/ச	ருண்ணுப்	ருண்ணும
ந/அ	உ/எ	முயிறு	முயிறு
ச/எ	உ/ச	திருக்குகை	திருக்குருகை
ந/0	க/ந	ஒலிகெழு	ஒலிகெழு
ந/ந	க/உ	பொருந்	பொரு
..	உ/ந	பகலுரைவ	பகலுரைவ

பக்கம்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
௫௭	௨௧	மிரவாதிருப்ப	மிரவாதிருப்ப
௬௦	௨௪	வாயமையிலின	வாய்மயிலின
௬௧	௨௭	கோண்டு	கொண்டு
௬௩	௧௨	வகலமுறையிற்	வகல முறையிற்
”	௧௫	குறளாய்க	குறளாய்
௬௫	௧௬	பெயாநிலைக்கிளவியும்	பெயாநிலைக்கிளவி
௬௭	௩௦	பாடான்	பாடாண்
”	௨௧	பாட்டுமுதலிய	பாட்டுவினைமுதலிய
௬௮	௩௧	சீனிவாதன்	சீனிவாதன்
௭௦	௧௭	நாப்பண்	நாப்ப
௭௨	௨௮	சாறுத்தம்	சாறு ஒன்பதும்
௭௬	௩௧	பொருட்டொருளு	பொருட்டொருளு
௮௨	௨௬	மிருமாந	மிருமாந
௮௬	௩௧	வணங்குந	வணங்குந
௯௧	௨௫	றாக்கின	றாக்கின
”	௨௯	துறி	துற
௯௨	௨	மென்பதனானும்	மென்பதனானும்
*௯௩	௬, ௯	பொருளை	பொருளை
௯௬	௨௭	னலாம.	னலையலாம.
௧௦௦	௧௪	மகளிரிடத்தித்	மகளிரிடத்தித்
௧௦௫	௨௭	புரேசாப	புரேசா
௧௧௨	௨	குறங்கிண	குறங்கிண
”	௬	வான்றோய்மதி	வான்றோய்க்திர்
”	௨௪	இனனென	இலனென
௧௧௩	௧௭	போறையே	பொறையே
௧௧௭	௧௨	கெற்போதகம்	கொப்போதகம்
”	௧௨	வடக்கோடு	வடக்கோடு
௧௧௮	௨௧	முறகு	முதற்கு
௧௧௯	௧௬	மன்னவாகன	மன்னவாகன
௧௨௨	௧௮	சொல்லெனவே	சொல்லெனவே
௧௫௦	௨௧	நாவகலாப்	நாவகலா
௧௮௪	௧௮	விரூப்பிழம்பின்மேல	விரூப்பிழம்பு
௧௮௫	௨௩	விரற்சாடு	விரற்சாடு
௧௮௭	௫	அயிந்திர	ஐந்திர
௧௯௨	௧௫	காக்கை	,வளாததகாக்கை
”	௧௬	இலகடிநத	இலகடிநத,
௧௯௩	௭	வருந	வருந
௧௯௬	௪	வந்தொழில்	வந்தொழில்

*௯௬௬, ௯௮௮, ௪௦௧, ௪௨௫, ௪௫௫, ௪௮௫, ௫௧௬, ௫௧௭, ௫௨௧-ஆம்பக்கங்
களிலுமுள்ள பொருளை யென்பவற்றை பொருளை எனத்திருத்திக்கொள்க.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	நீர்த்தம்
உ0க	கக	மிளர்	மிளரி
உ0க	க0	(என்பது —	என்பது:—
உக0	உ	பிணிக்கு)	பிணிக்கு
உகஅ	சு	பூண்குரு	பூண்குரு
”	எ	நிடுகுரு	நிடுகுரு
”	அ	செல்குணரைமீட்குரு	செல்குணரைமீட்குரு
உஉஅ, உஉக	உக, உக	கெற்பம்	கொப்பம்
உருரு	உஅ	செப்பின	செம்பின
உருக	க	விரற்சாடும்	விரற்சரடும்
உகச	உக	ஒதிய	ஒதிய
உஎரு	சு	தரஞ்செய்	தறஞ்செய்
உஎசு	சு	அதாயமும	ஆதாயமும
உஅச	கக	பசுதத	பசிதத
உக0	க0	அதனோடும்	அதனோடும்
உகக	உ, க, க0	அத்தானது	அதானது
உகஉ	எ, கஉ	வின்பத	வின்பந
உகரு	உக	தறியநா	தறியநா
க0க	உஉ	சிறுது	சிறிது
ககஎ	கக	நாடாக	நாளாக
கஉக	ரு	சொருப	சொருப
”	க	திரையங்களை	திரையங்களை
ககச	க0	வுன்னியிர்	வுன்னியிர்
ககச	உக	புகழவன்	புகழவன்
ககச	உ	பொறிகதறி	பொறிகதறி
கஎசு	கக	புரேசர்ப	புரேசா
சகச	உக	ஆது	ஆ அது
சஎ0	கச	குருகனோடு	குருகனோடு
ருஉ0	க0	திருவுர	திருவுதர
ருஉஉ	உக	ஞெரும	ஞெரும
அவையடக்கம்		மெய்யிழாய்	மொய்யிழாய்

முகவுரை ஏழாம்பக்கத்தில் 13-ம்வரியிற் சிறப்புப்பாவிரமென்பதொடங்கி அப்பத்திமுடிவுவரையுள்ளதொடாகளை எடுத்துவிட்டு, ‘பாவிரவுரையிலும், பொதுவியலின்முதற்குத்திரவுரையிலும் இந்துலாசிரியர்கூறியதாக மேற்கோள் காட்டிய, “பொற்புறவிழிய,” “கடவுள்வணக்கழக,” “உட்கோள்கண்ணழி,” “கருத்துரைகுத்திரம்,” “தொகுத்தசொற்றெறும்,” “ஒலிகேழ செற்பொருள்,” “மனதுறும்யாப்பின்” என்னும் முதற்குறிப்புடைய குத்திரங்களேழையுங்கூட்டிப் பதிகமெழுபத்தொன்றென்று மெண்ணினர்போலும்’ எனச் சொத்துக்கொள்க.

ஸ்ரீ:

திருப்புல்லாணிமாலை.

இது

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச்

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர்

திரு. நாராயணயங்காரால்

பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்—௩௮.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1915.

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

தேய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவரார் செய்யப்பெற்ற திருக்குறளின நிபந்தனையுடையபொருந்தியகருத்துக்களைத் ததொன்றுதொட்டுப் பலதமிழ்ப் பெருமபுலவரும் தத்தமபாடலுக்கிடையே வேண்டுமிடங்களில் எடுத்த தாளுவது பல நுழைந்ததே.

அமமடின்மையாது “முன்னோமொழிபொருளேயன்றியவா மொழியும், பொன்னேபோற்போற்று”வாராந்த “தேய்வங் கேழாஅள் கோழுந் றேழுதேழுலாள், பெய்யெனப்பெய்யும் (பெரு)மறை” யென்றவப், பொய்யில் பவ்வன் பொருளுரை” என மணிமேகலையிற் சீத்தலைச் சாத்தனரும், “சாபுணாந்து சாபு கேடவோழுகின்” எனவும், “வேண் டங்கால் வேண்டும் பிறவாமை” எனவும் திருக்களிற்றுப்படியாரில் உய்ய வந்ததேவரும், “தலைப்பட்டா தீரத் துறந்தா மயங்கி, வலைப்பட்டா மற்றையவா” என நெடுசுலிஞ்சுதிற் கோற்றவன்குடி உமாபதிசிவசாரிய ரும், சொற்றொடர்களாகவும், முழுச்செய்யுளாகவும் அநுமைபாராட்டி எடுத்தாளுவாராயினர்.

பின்னுஞ்சிலர், திருக்குறளினுரோரதிகாரப்பொருளுக்கும் ஒரொரு சரித்ததை உதாரணமாகநாட்டி, அதனைமுடிசுக்கும் ஒரொருகுறிப்பினை பாடடையிற்றுதிருநூட்டி, வேற்றுப்பொருளவைப்பென்னுமணிபெற வெவ்வேறுபாமாலைகளுஞ் செய்துபோந்தனர்.

அப்பாமாலைகளாவன —சோமேசாமுதுமொழிவேண்பா, சிவசிவ வேண்பா, இரங்கேசவேண்பா, வடமலை வேண்பா என்னுமிவை நானாம்.

இம்முறைபற்றியே இப்பாமாலைபும, திருக்குறளினுரோரதிகாரத் தில் ஒரொருகுறையாவைமேற்கோளாகவைத்து அத்தநிலைசாப்பிஷையக களையமைத்துத் திருப்புல்லாணியிற் கோயில்கொண்டெழுந்த நளிய தேய்வச்சிலப்பெருமாள்பெரிற் றேததிராளுமாய்க் ககந் கட்டளைக கலித்துறைச்செய்யுளால் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது.

முடிவுரை

இதில், கட்டளைக்கவித்துறையுள், குறள்வெண்பாவையமைத்திருக்குந்திறமையினருமை பாராட்டத்தக்கதே. இசையாலும் எதுகைமோனைகளாலும் ஒன்றற்கொன்று வேறுபட்ட விருத்திறப்பாட்டிற்கேகதேசத்தில் ஐக்கியந்தோன்றப்பாடுபட்டதண்டாகுமிடர்ப்பாடு பலவாதலால், ஒரோவழி மேற்கோளில் ஒரோரெழுத்து விரித்தும், தொகுத்தும், வகையுளிகொண்டும் படிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. இடையிடையே சிலகுறங்களுக்கொள்ள அதிகாரப்பொருளைக்கருதாது, தோத்திரத்தாக கேற்றவாறு பிறிதுபொருள்கொள்ளவும், சொற்சுவை பொருட்சுவை சுருங்கவும் பாடப்பட்டிருக்கிறது.

ஒருபிரதியேகிடைத்தமையால், பிழையறப்பரிசோதிப்பதற்கும், சிதைந்த இடங்களில் உண்மைப்பாடங்கண்டெழுதுவதற்கும் இயலாமற்போயிற்று. ஆயினும், ஒருவாறு இடையிடையேவீழ்ந்திருந்த எழுத்துப்பிழைபைத்திருத்தியும், சிதைந்த இடங்களில் வேண்டுஞ் சொற்களைப் பிறைக்குறி () கொடுத்தமைத்தும் இம்முறை வெளியிடப்பெறுகிறது. இப்பாமாலையியற்றியவரது பெயாமுதலியவொன்றும்கன்கு விளங்கவில்லை. விளங்கியபின் வெளியிடப்படும்.

இந்நூலெழுதிய ஏட்டுப்பிரதியைச் சங்கத்தரசுக்கொடுத்துத்தவிய ஸேதுஸம்ஸ்தானவித்வான் ப்ரீமத-ரா. ராகவையங்காரவர்களுக்கு இச்சங்கத்தார் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இங்ஙனம்,

திரு. நாராயணயங்கார்,

செந்தமிழ்ப்பந்திராதிபர்.

ஸ்ரீ திருப்புல்லாணிமாவல.

காப்பு.

பொன்மாலை சாததம புயமாலை யேழ்புவ னம்புரக்கு
மன்மாலை மேல்வைத்த புல்லாணி (மாயனை) வள்ளுவனார்
சொன்மாலை யேற்றிக் கவிநூற்று முப்பத்து மூன்றுரைக்கப்
பன்மாலை நாட்டுங் குருகூரன் (பாதம பணிகுவனே)

(அவையடக்கம்)

திருவன் னுவர்குறட் பாவைக கலித்துறைசெய்யுளிற்சேர்த
தருள்புலலை மாலைக் க (முல்பணிந தேத்தலின் யாருமன்னேன்)
பெருமைகண் டென்சொலைப புன்சொலென் னாதன்பு(பெற்றதெனக்)
கருதி மதிப்பா பரிதி மதிப்பெருந காலமுமே.

நூல்.

அறத்துப்பால்.

கடவுள்வாழ்த்து.

“முதுரை வள்ளு வரக ரமுத லவெழுத்தேல்லா
மாதி பகவன் முதற்றே யுலகென லாயமைத்த
நீதி யுணையன்றி நீணில முய்ய நெறிமற்றுண்டோ
மாதவ புல்லைத் தலத்துமென் னெஞ்சுததும் வாழ்பவனே. (1)

வாள்சிறப்பு.

விண்ணன் று விண்ணின்னு பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனுலகத்
துண்ணின் றுடற்றும் பசியென லாற்புலலை யூரின்மழை
வண்ணஞ் சிறந்தவன் வந்தரு ளாவிடில் வாடுமுயிர் த
தண்ணம் பயிரெனற் கையமுண் டோவிச் சுகதலத்தே. (2)

தீத்தார்பெருமை.

குறைந்தா ரொதுக துறங் தார்பெரு மைதுணைக் கூறின்வையத்
திறந்தாரை யெண்ணிக்கோண் டற்றென லாஸிற வா துனைச்சேர்
துறந்தார் பெருமையறிந்துமென் போலிகள் சொல்லவற்றோ
மறந்தார்க ணீமறந்தேனுஞ்சொல் லாய்புல்லை வாமனனே. (3)

அறன்வலியுறுத்தல்.

பொன்னுட் டிறையோ டமிராணி போற றுமம போருகப்பூ
மின்னுட்கு நாயக மென்ற மடிவ லாணியில் வீற்றி, நச்சு
மனனாக கடியவா டெல்ல ரமுககா றவாவெதுளி
யின்னாச் சோனனகு மிழக்கா லயன்ற சுறமெனவே (4)

ஆல்வாழ்க்கை

மையறற வையத்துள வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வாணுறையு
தேயவத்துள வைக டபடுவொபா புலலை, கி நந ரவா
ழையற சுடிமையபட டு லவாழ் தரு கி லவாழ், கவலா
மெயவாக சுருகி, கி லவாழ், கவலா, கி லவாழ், கவலா
மெயவாக சுருகி, கி லவாழ், கவலா, கி லவாழ், கவலா (5)

வாழ்க்கை தருவனவன

தருந்தக நானாமட மகாமபிபபப, தரி, கடுபெண்ணிற்
பெருந்தக யாவுள கடுபெண்ணி திணமையுண் டாகபபெறிற்
பொருந்தக சொல லத்தனமையு லீலா, கி லவாழ், கவலா
வருந்தித் தவமபி மாதாநபபலா, கி லவாழ், கவலா (6)

புதல்வரைப்பெறுதல்

வாடபின் மக்கண்மெய தீண்ட லுடறகிபை மற்றவாசொற்
கேட்டலின் பஞ்சேவிக கெனறனா தேவந்த தாயகருத்தகதை
யேட்டலாத தாவச தேவனா கினபுற றிநவையினபது
காட்டவந தானிந்தக கானினி, கி லவாழ், கவலா (7)

அன்புடைமை

வற்றாத வன்புற் றமாந்த வழக்கென்ப வையகத்தின்
புற்றரேய் துஞ்சிறப் பென்பது காணி வுலகுசுனிற்
கற்ற ருனதன்பர்க கலலாமல வஞ்சக சுயவாககென்று
சற்ற சிலமுரை யாபுலலை வாழந தனிசுகொண்டே. (8)

விருந்தோம்பல்.

மூக்கிற்கு மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் வீருந்தென்ப ராற்சென்று தூறுவாபா
லேக்குற றிடாது வுதுரன மனைவிருந தென்னநின்றான்
காக்கத் தனிப்பொரு ளானுபுல லாணியிற் கார்வண்ணனே. (9)

இனியவைகூறல்.

அல்ல லுண டாசசிய வல்லவை தேய வறம்பெருது
நல்லவை நாடி யினிய சொலினென மு நாடறிதலாற
கல்லெனும டாவன கூரை (புறநாடுமன) கரிசுருமனாழிற்
சொல்லினி தாகத்தென் புலலைந லாணைத் துதிப்பவாககே. (10)

செய்தன்றியறிதல்

உள்ளு தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கோளவா பயன்றெரி வாறென ம ருநா முவலாழநில
விள்ளொரு போதொரு போ தெறித தேத்குறிநவெனக்கொண்
டாளலம போருகன மீறபதம் புல லாநிலநஞ்சுமே (11)

நடுவுநிலைமை

தேடாது புலலையில் வந்தாயென சநதாழிற சோநதுவினை
யாடாய சம^{ம்} செய்து சீனாகுது கோல்போ லமைநதோருபாற்
கோடாமை சான்றோடு கணியென லாநில நடுவிறினொள்
வாடா மலரினக ணியிழி யாநாபுரு விழுவதற்கே (12)

அடக்கமுடைமை

கமலமின வாழவுடை யோடபுல லை மருநநீ ரடக்க
மமரு ளுயகது மடங்காமை யாரிரு ளுயததுவீடு
முமதடி பெற்றாடவ குறிஞ் ரமாத ளுயபா லமைக்கூற்
றெமதடி பெற்றாடவ காரிருள சோவ ரெனசசொலவனே. (13)

ஓழக்கமுடைமை.

பழகசும் பழமொழி பாரோழக கம்விழப் பந்தரலா
லோழகக முயிரினு மோம்பப படுவென றுரைப்பாநெஞ்சே
செழிகருக திருபுலலை மாஸ்பதத தனாழிற றிருந ளுவையே
விழுககில லாமை யொழுககம விழப்பெமல லாநதருமே. (14)

பிறன்வீழையாமை.

எயத மதன்கணை தாங்கா தேளிதென வில்லிற்பா
னெய்துமெஞ் ஞான்றும் விளியாது நிற்கும் பழியெனலான்
மைதவழ மேனியன புலலையெம மாயன் மலரடிக்
முய்திறஞ சோபவர் சேராந டிறநில லுறும பழியே. (15)

பொறையுடைமை.

ஆவிக் கொடியவ ராயொறுத் தாரையொன் றுகவையா
ரேவைப்பரே* பொறுத் தாரைப்பொன் போற்பொதித் தென்னப்புல்லைத்
தேவப் பொறையினன் நெவ்வைவை யாதிங் கொருபொருளாய்ப
பூவிற்பொன் போற்பொதிந தேவைபபன் வாழப் பொறையினனையே. (1)

அழக்காறுமை.

அழக்கக லாவழக் காறுடை யார்க்கது சாலுமொன்னுர்
வழக்கியுங் கேடின் பதுவென லாலென மனத்தழக்காற்
றிழக்கறு தறகு னிணையடி யேத்தி யிறைஞசுதற்கு
முழக்கதி யெய்துதற் கென்றோ தினமபுலலை முன்னவனே. (17)

வெஃகாமை.

பையாய் நிறைபொன் பபேயன் வெஃகீப் பழிப்பவே
செய்யார் நடுவின்மை நாணு பவரெனச செப்பினரான்
மெய்யா பயனென் றுணைக்கொள்வர் வேறென்றை வெஃகுவரோ
லையாராகண் மாமங்கை மாபாபதென் புலலைபில வாழ்வின்டுவே. (18)

புறங்கூறுமை.

சொற்சிசை வாமெனக் கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினுஞ்சோல்
லற்கழன் னின்றுபின் னோக்காச்சோ லென்ப ரறிவுடையோர்
கற்சி யுருவெடுத தோன்புலலை மால்கம லசசரண
மெற்கெனக் கூறிப் புறங்கூ றிடாம விருப்பதென்றே. (19)

பயனிலசொல்லாமை.

நட்படி யார்க்கருள் புலலைப் பிரான்றிரு நாமமனத்
துடபய னீதென் றுரையாத மாநதரை யோகடல்குழ்
மட்கட் பயனில்சொற் பாராட்டே வாளை மகனெனன்மக்
கட்ப தடியென(லென்றோத வள்ளுவர் காட்டியதே.) (20)

தீவினையச்சம்.

சீர்க்கு ளறிவீனு ளெல்லாந் தலையென்ப தீயசெறு
வாக்குஞ்செய் யாவீட லென்றத னுற்கொல்கொல வாளரக்கன்
போர்க்கு மெலிதல்கண் டேநாளை வாவின் று போவெனவிப்
பார்க்கு ளுரைதததென் சொல்வேன் புல்லாணிப் பதியண்ணலே. (21)

* ஏசுரம வரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அறத்துப்பால்

ஒப்புரவரீதல்.

தொல்கா சினியி லீடனில் படுவத்து மோப்புரவீற்
கொல்கார் கடனறி காட்சி யவரென லோர்தருமன்
செலகாணி னூற்றுவர் சொல்கோதி னூற்றவர் சீரமுது
நல்கா யெனநல்கி னுன்புலலை மாலரு ணன்மைபெற்றே. (22)

நகை.

கரந்தில ராயளிப் பார்க்குமின் னுதிரக் கப்பதே
லீரந்தவ ரின்முகங் காணு மளவென் றியமபுதலால்
வரந்தர வேண்டுமென் றுன்பாற்சொல் லேனை வலியவந்தாள்
புரந்தரன் பூசுக்கும புல்லையில வாழுந்நி பூததவனே. (23)

புகழ்.

போத நிலவரை நீள்புக ழூற்றிற் புலவரைப்போற்
றுதுபுத் தேளுல கென் றா புவிக்க ணருள்செயலா
லோது புகழ்கண் டயன்போற்றுந தென்புல்லை யூரனைசென்
றேதமில் லாதுபுத தேளுல கேதத வியல(வ)துவே. (24)

அநுளுடைமை.

வமபூ டிலாவருட் செல்வஞ்செல் வத்துட்செல் வம்போருட்சேல்
வம்பூ ரியாகண் ணுமுளவென் றேதினர் மன்னியசெல்
வமபூ தலததுன் னருட்செலவ மல்லது மற்றுமுண்டோ
வமபூ தியமல ரோன்றநதை யேபுலலை மாநிதியே. (25)

புலாண்மறுத்தல்.

உண்ணமு(தும) பர்க குதவுபுல லாணி யொருவனநநா
ளுண்ணவ னிததலத துண்ணுமை யுள்ள துயிர்நிலையு
னுண்ணவண் ணுத்தல்செய் யாதள மென்றநிக தோர்நகி
னுண்ணலி யாருல குண்டபெம் மானரு ணன்மைபுற்றே. (26)

தவம்

தனிவிடு மோவன்றிப் புலலைக் கரசு தயைவெள்ளததோர்
துளிவிடுமோவறி யேன்வன் னிகுடச் சுடரும்போன்போ
லொளிவீநே துன்பஞ் சுடச்சுட நோற்கிற் பவாக்கொப்பதாய்
வெளிவிடு மாதவஞ் செய்யேற்கை யோபுகல் வேறில்லையே. (27)

திருப்பல்லாணிமலை

கடாசொழக்கம்.

வேதங்கள் காணவு மெடா நெழுதது விளங்குமெட்டான்
சீதங்க ளார்மலாச செலவிகு வாய்தத திருப்புலையான்
பாதங்கள் சேர்(நதுய்க) வஞ்ச மனத்தான் படிற்றெழுக்கம்
பூதங்க ளஞ்ச மகத்தே நகுமெ(னும) புனமையற்றே. (28)

கள்ளாமை.

காற்றா பொழிற்புலலை மாலே யளவின் கணின்ருமுக
லாற்றா களவிற்குட் கன்றிய காத லவரெனலா
னேற்று நயன தளவினக ணினறனை வெண்ணொப்புண்டல
சாற்றாய் களவினகட காதலுன் விகலதையச சாற்றுவதே. (29)

வாய்மை.

தாய்மலா மங்கை தழைத்தபுல லாணிவந தாய்போய்ம்மையும்
வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமென்ற
தாய்மன மெயநநமை யாதே னு'நின நிச சொ ளுமபொய்மையை
னாமெனந தேனை மெய் யாளா க நெரியுன னடியிணைகளே. (30)

வேதாமை

நஞ்சினத திறகொடி தாக நகையு முவகையுங்கொல்
லஞ்சினத திற்பகை யும்முள வோபிற வென மலரத்த
வெஞ்சினத தீமை பெய்வ மெவிடா தனை வேண்டினமெய
மஞ்சினத த(புலலை) நதாய , நாகத்த வாரிநீயே (31)

ஒன்னுசெய்யாமை.

அன்னவன றன்னுயிரக கின்னமை தானறி வானென்கொலோ
மன்னுயிரக கினனா செயலென்ற வானளவா வாயமைகணமி
நினனும பிற நக நன னுமைசெய பேதை நிருளகலப
பொன்னு சொதிலைய கண்டு கொண டேன்றிருப புலையிலே. (32)

கொல்லாமை

ஆதி யருநதமிழ வளஞவ னல்லா நெனப்பவே
தியாதேனின் யாதோன் றங் கொல்லாமை சூழ நேறியெனலா
லோது முயிரைக்கொல லாலமநல லாற்ற நுனதுதிருப
'பாத மலரபபணி யான்செய்வ னொபுலலைப் பார்க்கிபனே. (33)

நிலையாமை.

ஒன்றில்லை புன்செய லல்லா னெருள் ளுளனெருவன்
இன்றில்லை யென்னும் பெருமை யுடைத்திவ் வலகுதனிற்
கொன்றில்லை யென்னுங் கொலைபொழுது னேன்புலலைக கோவெனையா
ணன்றில்லை யாபி னிலையிலை யாளி னரகலையே. (34)

துறவு.

நானோகநி நின்செய னின்பொரு ளென்னமெய் நலகுபுலலைச
சேனோகநி மாநடை யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான்
வானோக குயாநக வுலசம் புகுமென று வையகதது
ளானோககு வளஞவா மேனா (ஈரையாநக) ன ரன்புனைவததே. (35)

மேய்யுணர்வு.

கருவார் பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்செம்
பொருளாகாண் பதறிவென றோதின ராற்றிருப புல்லைக
ரருண்மால் சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் வாழ்வுடைததாதனிலை
வருபே ரறிஞர்கண் டேழ்பிற விப்புன்மை மாற்றுவரே. (36)

அவாவறுத்தல்

தென்னம் புவிபகத தீன்ப மீடையறு தீண்மேவா
வென்னுந்தன் பத்துட்டுன் பங்கெடி னென்ன விசைததுமுன்னோர்
பொன்னின்பெண் மண்முத லாசையுட சுகநிப புலம்பினொந்தேன
பின்னின் நெனைப்புரப பாரில்லை புல்லைப பெருந்தகையே. (37)

ஊழ்

பற்றின் கருத்தின் படிநுண் ணியநூல் பலகற்பினு
மற்றுந்தன் னுண்மை யறிவே மிகுமெனின் மாநதரெலலாக்
கற்றிக் கருக்கினு முண்மை யறிவுணிக் காண்பதன்றி
முற்றும் பொருளினி புண்டோ புல்லாணி முகிவண்ணனே. (38)

அறத்துப்பான்முற்றும்.

பொருட்பால்.

ஞாநமாட்சி.

கப்பது மப்பெண் ணரசோ டரசிற் கதித்தபுல்லைக்
குப்பெரு மாணக்கொண் டாடிற் படைகுடி கூழமைச்சு
நட்பரணு முடையா னரசுரு ளேமெனத்தன்
பெப்பெளி யோனும் பெறும்பா ரரசு பெருக்கமுற்றே. (39)

கல்வி.

எண்ணம்ப னெண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விண்ணங்
கண்ணென்ப வாழ முயிர்க்கென் பதுபுல்லைக் கஞ்சமலர்ப்
பெண்ணின்ப நாதனென் சீரெழுத தன்றிப் பிறிதுமுண்டோ
மண்ணின்கண் மாடு மறுமைக்கண் வீடும் வழங்குதற்கே. (40)

கல்லாமை

நார்முற் றிடாநின்ற கல்லா தவரு நனிநல்லங்கற்
முர்முற்சொல் லாதிருக் கப்பெறி னென்ப தகததிலெண்ணெண்
சீர்முற்றுங் கற்றவர் கலலான்பொல லானெனச செப்புமெனைப்
பார்முற்றுங் காப்பவன் காப்பான்புல் லாணிப் பதியினின்றே. (41)

கேள்வி.

அத்தனை செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வ மச்செல்வஞ்செல்
வத்துளெல் லாந்தலை யென்றுரைத் தார்புல்லை வாழ்மலர்ப்பெண்
சித்த மனநினை சீர்த்தியைக் கேட்குஞ் செவிக்குநிகர்
ஒத்திடன் மற்றில தாற்செவிச் செல்வ முயர்வனவே. (42)

அறிவுடைமை.

இவ்வை திருப்புல்லை மாலே திருவுள்ள மென்கொலெவ்வ
துறைவ துலக முலகத்தோ டவ்வ துறைவதறி
வவைவது னால்கண் டெகத் திபல்பறி யாதுநின்ற
மவைவது மாறநின் பேரறி வென்று வருமெனக்கே. (43)

தும்மங்கடிதல்.

பவமன்னு துன்ப வினையனு காதுபற் றுள்ளமென்னு
மிவறன்மை யெற்றாள்ளு மெண்ணப் படுவதோன் றன்றென நூற
றுவார்மன்ன னெஞ்சினெண் ணுமைகண் டைவ ருடன் றுணைசென்
றவனென்னு மாதிபுல லாணிப டிரான் ற னடியவர்க்கே. (44)

பெரியாணைத்துணைக்கோடல்

தழுவினென் றம்மிற் சிறியாதம் மிற்றெரி யார்தமரா

முழுமுத லோன்பெரும புல்லையிற் கண்ணனை முற்றுமைவா
தொழுது வலிமைபெற றேறுகுத னுநந துலங்குவதே. (45)

சீற்றினஞ்சேரமை.

காப்பு மனநில மன்னுயிர்க் காக்க மினநிலமெல்
லாப்புக் முந்தரு மென்றார் நலமென் றமைவதுநின்
பூப்பத மென்னு மணமின் மெப்பன்பர் புலலைவளா
மாபபது மாசனி கொண்காசங் காழி மலர்க்கையனே. (46)

தேரித்துசெவல்வகை.

யூக்கா ரறிவுடை யாரென்ப தாறபுலலை பூரமுதல்
போக்கா திருததுதன் றந்நைமற் றுக்கம் பொருநதவின்றி
வாக்கா லுரைத்துண்மை வாழ்ந்தா னிரணியன் மைந்தனன்றே. (47)

வலியறிதல்.

போக்கற்ற வென்றுயர் போக்கவந் தாட்கொள் புகழுநல்லோர்

லாக்கப பெருவளி நீயென்று கண்ணை ராதவரே. (48)

காலமறிதல்.

சீரார் பருவத்தோ டோட்ட வொழுக றிருவீனையே*
தீராமையார்க்குங் கயிமென லாற்செங் கதிர்மகற்கு
நேரா யுரைத்தொர் வரையின்க ணுட்செல நின்றிலங்வுகப்
போராடல் வென்று திருவையுற றுன்புல்லைப் பூரணனே. (49)

* ஏகாரம் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உடனறிதல்.

பள்ளத் திரைகடற் சேதுவுண் டாக்கப் பரிதிசூலத்
தள்ளுற்ற வள்ளல்புல் லாணி யிடங்கண் வெந்துசென்று
விள்ளற் கருஞ்சமர் வென்றான் றோடங்கற்க வெவ்வினையு
மெள்ளற்க முற்று யிடங்கண்ட பின்னல்ல தென்பதுவே. (50)

தேரித்துதேளிதல்.

தமேவும் பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்கரு
மமேகட் டகோக்கல் லெனல்கண்டு வான வரைவளர்வித்
துமேலு மவுணரைத தேய்த்து மகிசயந தோன்றநின்ற
னிமேதினி யுண்டுமிழ் வோன்புலலை யூரி விருப்பவனே. (51)

தேரித்துவினையாடல்.

மென்றாய்ந் ததனை யவன்கண் விடலென லாற்கனகக்
கூன்றாந்த கொங்கைச சனகியைத் தேடக் குறித்துநலகும்
ஒன்றும்பொ னுழியை மாருதி பாற்புலலை யூர்முனிலே. (52)

சுற்றந்தழால்.

நத்தாற் நிகழ்வயற் புல்லாணி நாரண னலகருளின்
பத்தாற்சொ லாதா வாற்றொண்டர் சூழப் பரிமனநே
யத்தாற் கொடுத்தலு மின்சொலு மாற்றி னகேக்கியசுற்
றத்தாற் சுற்றப்படு மென்றுமுன் னோர்கண் டரைந்ததுவே. (53)

பொச்சாவாமை.

உறுதியுள் வள்ளுவ ரோதல்பொச் காப்புக்கொல் லும்புகழை
யறிவினை நிச்ச நிரப்புக்கொன் றுங்கென லாலுனது
நறுமலர்ப் பாதததை நான்மறந் தாற்புகழ் நன்மையினிப்
பெறுவதற் கோர்செயல் காணென்புல் லாணிப் பெருந்தகையே. (54)

செங்கோள்மை.

அயாவென் றுணைப்புக ழுந்தணர் னாற்கு மறத்திற்குமா
தியாய்நின் றதுமன் னவன்கோல் புல்லாணித் திருவரசு
தயாநிதி முன்னின்கைச் செங்கோ லிராக்க தரைவென்றன்றோ
மெய்யொளி வேதந் தருமமெக் கா லும் விளங்குவதே. (55)

கோடுக்கோடும்மை.

மாற்றார் படையன்றி வன்கொடுங் கோல வரையல்லற்பட்
டாற்று தழுதகண் ணீரன்றே செல்வத்தைத் தேய்க்கும்படை
காற்று மரைப்புல்லை மாயோ னளக்குமிக் காசினியின்
மேற்றா னிவையன்றி யென்சொலவர் சீரற்ற வேந்தரையே. (56)

வெருவந்தசெய்யாமை.

சங்கோடு சக்கரஞ் சேர்புல்லை மால்களுச னூயிரை
அங்கோட மாய்தத தறியாகொ லோவெரு வந்தசெய்வார்
செங்கோ னெறியொன் றிலனாய் வெருவந்த் செய்தொழுகும்
வெங்கோல ஁யி னெருவந்த் மொல்லைக் கெடுமென்பதே. (57)

கண்ணோட்டம்.

செய்ததக்க பாவத தினுமேற்செய் தேனைத திருவருள்கூர்
அயததக்க வாறுசெய் யாய்பேயக் கண்ணோடு கண்டமைவர்
நயத்தக்க நாகரி கம்வேண் டேவ ரெனப்புகன்றார்
பயத்த(க்கரா)சலங் காத்தருள் புல்லைப் பதிக்கொண்டலே. (58)

ஒற்றுடல்.

முற்றின்ப மன்னர் முறைமைவின் பாத முளரியின்மேற்
பற்றென்று நான்பெறு வேளைபுல் லாணிப் பதிக்கொண்டலே. (59)

ஊக்கமுடைமை.

புல்லாய்வர் துள்ள முடைமை யுடைமை பொருளுடைமை
நில்லாது நீங்கி விடுமென்ப தாலுனை நெஞ்சிலவைத்தோ
ரெல்லாரும் வாழ்வார் திருப்பாற் கடவிடத தேபிறநத
நல்லாளை நெஞ்சிற்கொள் புல்லாணி யம்பதி நாயகனே. (60)

மடியின்மை.

நெடிய திருப்புல்லை நாரண னேனெடு நீர்மறவி
மடிதுயி னுன்துங் கெடுநீரார் காமக் கலவெனுமக்
கொடிய வினையனு காதெளி யேனைநின் கோகனகத்
தடியிற் படியவைத் தாண்டுகொண் டா(யென்னருட் கடலே). (61)

ஆர்வியுடைமை.

அருளவினை செல்வத திருப்புலலை யூரண்ண லேமுயற்சி
திருவினை யாக்கு முயற்றின்மை யின்மை புதுத்திவிடும்
பெருகரின் றுட்பணிக காளாய் முயற்சிபெற் றுநதிருவே
தருக முயற்றின்மை யாங்கவி திருந தகையெனக்கே. (62)

இடுக்கணழியாமை.

எடுத்தாது வேரி னிவசவாச தேவன்புல லைக்கிறைநீர்
நடுத்தா ரணியிற் சிறியேனை நாடி நகைமகிழ்ச்சி
கொடுத்தாள்வ னோவிடேக் கண்வருங் கான குடவதனை
யுத்தூவ தஃதோப்ப தில்லென லாற்ற னடியெனன்றே. (63)

அமைச்சு.

ஒலலை தெரிதலுந் தோநது செயலு மொருதலையாச்
சொல்லலும் வல்ல தனம்ப்சது நீயமைச் சுககொடுத்த
வல்லவ மென்முலை வல்லவன் பொன்மகன வல்லவதென
புலலையில வந்தனை வந்தனை செய்யப புனியெனகுமே. (64)

சொல்வன்மை.

உற்ற வுரைகள் பலசொல்லக காமுறு வாமன்றமா
சற்ற சிலசொல்ல நேற்ற தவரென லாயசில
சொற்றதுதி யாதுனை வஞ்சகா பாறபல சொற்சொலக்கா
முற்றலைந தேன்கவி தோதத நன் புலலை முசிலவண்ணனே. (65)

வினைத்தூய்மை.

எடுக்கப் படாவிடேக் கட்டபடி னும்மீளி வந்தசெய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவரென்பா நானினி நலகுரவாற்
றிடுக்கிட டினிவரல செய்யககண் டென்னைச சிரிப்பரன்றோ
வடுக்கட் பிராடபி மனாராபுல லாணியென மன்னவனே. (66)

வினைத்தீட்பம்.

யாவுங் கடைக்கொட்கச் செய்தக்க தூண்மை யிடைக.நோட்கினேற்
றுவிழ மந்தரு மென்பக னுலு னாடிமிவசநீங்
காவிருப பமபெற றமைதற்கு வந்தது கருணைசெய்வாய்
முமவு மண்பவி முன்கேட்கும புல்லை முதற்பொருளே. (67)

வினையெய்வகை.

ஆட்சிகொள் சூழ்ச்சி முடிவு துணிவேய்த லத்துணிவு
தாழ்ச்சியுட் டங்குத றீதென லாலவிசை யற்குன்றாய்
காட்சிதந தெண்ணம ரிதறுணி வெய்தக கலக்கமுற
மாட்சிமெய்ஞ ஞானம புகன்றன் நிருப்புலலை வாழ்கண்ணே. (68)

தூது.

துன்றிய வன்பறி வாறாய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பாக்
கின்றி யமையாத மூன்றென லாலமைவோனிவனே
சென்றிட (வேண்டு மெ)னத தூது புலலைச செழுமுகலை
நன்றிசைத தன்று பொறையோன் விடுத்தன னாடினுககே. (69)

மன்னரைச்சேர்த்தோழகல்.

பதினா லுலகிற்கு மன்னவன் புலலைப் பதியரிய
முதலோ னருளுந் போற்றுகென சேமுன னவன்மறுததாற
கதியேது போற்றி னரியவை போற்றல் கதேத்தின்பேற்ற
றுதல்யாக குமரிதென் றோதினர் வள்ளுவ ருண்மைபுற்றே. (70)

குறிப்பறிதல்.

(மொண்டோதம பெய்முநில வண்ண) முகத்தின் முதுக்குறைந்த
துண்டோ வுவப்பினுங் காயினுந் தான்முந் துறுமெனலாற
பண்டோ ருலகாகுந் பாதத்திற் கொகுகும பதுமமலர்
கண்டோதி னாமுகத் திற்கினை யாயபபுலலை காவலனே. (71)

அவையறிதல்.

அடைபே ருணாவத திருப்புலலை யா(னிடத் தா)முணர்வ
துடையார்முற் சொல்லல் வளாவதன் பாத்தியு ணீர்சோரிந்தற்
றிடைவே றிடததுநினை புனகவி யேற்றுகென சேபயனென
படையாழி நாதன் கவிநா யகன (புகழ் பாடுவையே). (72)

அவையஞ்சாமை.

பல்லா யிரம்பெருங் கோடியண் டங்கள் பணியநின்
புல்லாணி மெய்யரைப் போற்றாது பொய்யரைப் போற்றல்கற்றுங்
கல்லாமை கல்லா தவரிற் கண்டென்ப றுற்றறிந்து
நல்லா ரவையஞ்ச வாறென மேலவா நாட்டனினே. (73)

நாடு.

இளமைநதர் மாதர் செறிவோங்க வன்பிணி யின்மைசெல்வம்
 லிகாவீன்ப மேம மணியென்ப நாட்டிற்கீவ் வைந்துமிகக
 வளமென்ற பாண்டிநன் னாட்டிற் நிருப்புவலை வைகுநதமே
 லுளனங் கிருநது நிறைநதா லுலகி னுபிர்க்குயிரே. (74)

அரண்.

நிலையுடை வேநதர்க்கு வள்ளுவர் சொன்மணி நீருமண்ணு
 மலையு மணிநிழற் காடு முடைய தரண்வகுததார்
 கொலைபுரி கூற்றமெம மேலவரும போதுபொற கோதைமகி
 முலைகடல வாய்ப்புவலை யசசுதன் பாத மரணமக்கே. (75)

பொருள்செயல்வகை.

அருளாள னுமெனப் புல்லைவந தாய்பொரு ளல்லவரைப்
 பொருளாகச் செய்யும் பொருளல்ல தில்லை பொருளெனலாற்
 நிருவார் பொருட்செலவ மெங்க னுந தானின் நிருவருளால்
 வரு(மாத லா) லுனனை மெய்ப்பொரு ளாக வழத்துவனே. (76)

படைமாட்சி.

மீனவ தாரன் நிருப்புவலை கண்ணனம மேலவன்சே
 ரானென லாலன் நடற்படை நூற்று(நக க)ற்றதன்றே
 லுனயில் வேற்கை நிலைமக்கள் சால வுடைத்தேனினுந்
 தானை தலைமக்க ளில்வழி யில்லெனச சாற்றுவதே. (77)

படைச்செருத்து.

மூலபுரி கைவேல் களிற்றெடு போக்கி வருபவன்மெய்
 வேல்பறி யாநடு மென்னுமல் வீரரை மேன்முடிவி
 னுலையில் கண்வளர் புலலைப்பி ரான்கற்ப காடவியிற்
 சேலபுரை கண்ணிய ரின்புறச செய்வனத தேவரென்றே. (78)

நட்டி.

பகர்தற் கரிய பரமன்புல் லாணியன் பததர்க்கெனஞ
 சகமலர் மேவிய மைநதரு ஞண்மைய நிக்ந்துமது
 நிகர்சொன் முகநக நட்டது நட்டன்று நெஞ்சத்தக
 நகநட் பதுநட் பெனவன் னுவர்மு னவின்மனரே. (79)

நட்பாசாய்தல்.

சொல்லா லழச்சொல்லி யல்ல திடித்து வழுக்கறிய
வல்லார்ங்ட் பாய்ந்து கொளலென லாலவ் வகையுரியா
ரில்லாது தாழ்ந்துணச் செல்லாது நின்ற வெனக்குநின்ற
ளல்லாதொ ராதர வுண்டோபுல் லாணியி லச்சுதனே. (80)

பழமை.

அழையாணை முன்வரும் புல்லைப் பழம்பொரு ளாங்கருணை
மழையா னடிக்கட்பண் பில்லேனை யாவர் மதிப்பர்செந்த
மிழையாய் திருவன் றுவர்விழை யார்விழை யப்பே
பழையார்கட் பண்பிற் றலைப்பிரி யாதார் பரிந்தென்பவே. (81)

தீநட்பு.

காதலின் னுமம் புகாதபின் னோபொய்க் கனவினுமின்
னாதுமன் னோவினை வேறுசொல் வேறுபட் டார்தோட்பென்
றோது முரையினைக் கேளாது தியரு னுற்றனன்காண்
யாது திருவரு ளோபுல்லை யூரி லெழுமுகிலே. (82)

கூடாநட்பு.

பன்னாளு நின் னு தொழுதகை யுள்ளும் பண்டையோடுங்கு
ரன்னாரை யேன்படைத தானோவு னுந்தியி லன்றுதித்தோன்
பொன்னாகம் புல்லையிற் பூததவ னே(பழம புண்ணியனே.) (83)

பேதைமை.

இக்க னோருமைச் செயலாற்றும் பேதை யெழுமையுந்தான்
புக்கழந் தும்*மள நென்றால்வன் பேதையென் போலியர்யார்
கைக்கு மெய்யாயு னருள்பெற வேண்டுங் கணக்கதற்குத்
தக்க வகையொன்று சொல்லாய் புல்லாணித தயாநிதியே. (84)

புல்லறிவாண்மை.

ஏது முதலா (வ)றிவிலா னெஞ்சுவந் தீதல்பிறி
தியாதுமில் லுபெறு வான்றவ மென்பதெண் ணிப்புல்லையூர்
நாதனை நோக்கித் தவம்புரி யாது ஸலிலர்பார்
காதலி னோடலைந் தீர்மக்க ளோபலன் காண்பதென்றே. (85)

* ம்விளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கக்

திருப்பல்லாணிமலை

மூகல்.

பகலன்ன சிலம் படைக்குமின் பத்துளின் பம்பயக்கு
மிகலென்னுந் துன்பத்துட் ணேபங் கேடினென் றிசைத்ததனாற்
புகலுன் மலரடி யென்றோர்க் கிகற்(றுன்பப) புன்மைபுறா
தகலு மணுகுநின் பேரின்பந தென்புல்லை யாதிபனே. (86)

பகைமரட்சி.

கூணர் முலைப்புலலைப் பூமேலு மங்கை புணர்ந்தருள்கல்
யாணு கொடுத்தங் கொளல்வேண்டு மன்ற வடுத்திருந்து
மாணுத செய்வான் பகையென்னுந் தந்திர மன்னர்க்கென்றார்
நீணு னிலம்புரந் தோயன்றுண் டோயிந் நெறியுனக்கே. (87)

பகைத்திறந்தேரிதல்.

கோளின் றி நாளும் பகைநட்பாக் கொண்டொழு கும்பண்புடை
யாளன் றகைமைக்கட் டங்கிற் றுலகென்ப தறறுநட்பை
நீளும் பகைகொண்டு நின்றேனைப் புலலையி னின்மகிமைத
தாளின்வைத தாளினித தாளினம போருகத தாளின்பனே. (88)

உட்பகை.

அன்போ டினைப்பணி யார்(மனம போலவல) ஸரம்பொருத
பொன்போலத் தேயு முரம்பொரு துட்பகை யுற்றகுடி
யென்போர்முன் னோரென துட்பகை காம மி(கண்)முதலாந்
துன்போட மாற்றிச சுகானந்தந் தாபுலலைச சுநதரனே. (89)

பேரியாடைப்பிழையாமை.

ஆந்தவப பேறுமெய் யர்க்களிப பாய்புலலை யாழிசங்க
மேந்தரி யேந்திய கொள்கையா கீறி னிடைமுறிந்து
வேந்தலும் வேக்கு கேடுமென லாற்குபி லன்வெகுளிக்
காந்தலின் மாய்ந்தா ரறுபதி னாயிரங் காவலரே. (90)

பெண்வழிச்சேறல்.

அறிவுகொண் டஞ்சுதற் கஞ்சாது (கண்)மனை யாகையஞ்சு
மனுமையி லாளன் வினையாண்மை வீறெய்த லின்றடக்கப்
பெறுமனைக் கஞ்சி யியமனைக் கெஞ்சி(ய) பேதையரா
யுறுமவர்க் கென்பய (துண்டாந்) திருப்புல்லை பூரவனே. (91)

வரைவின்களிக்.

மாநில கப்பெறு மார்பா மகிதல வாணுதற்கு
மாநில கப்புல்லை வாழ்முஞ் தாதம் மனைபொருந்த(ா)
தேதில் பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்க மிருட்டறையி
லேதில் பிணந்தழீஇ யற்றெனு (நூற்பொரு ளெண்ணிலனே.) (92)

கள்ளுண்ணமை.

கோணுத னாணென்னு நல்லாள புறங்கோடுக் குங்கள்என்னும்
பேணுப் பெருங்குற்றத் தார்க்கென்பர் புல்லைப்(பிரான்வெறுகக)
விணு மயக்குற்று மெய்மயக் குற்ற வெறிமயக்கள்
ணு(ணுலவ) ருங்குற்ற மோதுவர் மேற்குற்ற மொன்றிலையே. (93)

குது.

தீதின் முயலுஞ் சிறுமை பலசெய்து சீரழிக்குஞ்
சூதின் வறுமை தருவதொன் றில்லெனல சூதுரக
கேதனன் கேடமைந தானவன் றியுரை கேட்டவைவ
ரோதுவெங் கானடைந தோர்புல்லை மாணினங் குய்ந்தனரே. (94)

மநந்து.

காமழ லையமொத் தற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து
மாறல்ல துய்க்க துவரப் பசித்தென வள்ளுவர் நூல்
கூற லறிந்துடல் பேணுத னுன்னடிக கோகனகப்
பெறு பெறுந்தவளு செய்யவன் றோபுல்லைப் பேரின்பனே. (95)

குடிமை.

அகிலாண்டம் யாவு மரவிந்தத் தாள்கொண் டளந்தபுலலை
நகராதி வைகுந்த நாராய ணாகை யீகையின்சோ
லிகழாமை நான்கும் வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கென்பது
சுகமே னுனைத்தொழும் அன்புடை யார்சூடித் தன்மையதே. (96)

மானம்.

மனைவாழ் வினைமெய் யெனநம்பி (யுன்னை மறந்த)குன்றி
னனையாகுங் குன்றுவர் குன்றுவ குன்றி யனையசெயி
னெனவோதி யுஞ்சிறி யேன்மலை போற்பழி யெய்தினின்று
தனியே தளர்ந்தனன் மஞ்சம்புல் லாணித் தயாநிதியே.

பேருமை.

மணச்செல்வி யாய்மலர் மானுறை புல்லைச்செல் வாசிறியா
ருணர்ச்சியு ளில்லைப் பெரியாரைப் பேணிக்கொள் வேமென்னுநோக்
கெணிசெசொலு னாலென் னளவிற்கண் டேன்கண்ட தென்னெனினீ
யணைச்சரு ளன்பரைப் பேணிக்கொள் ளாமை யகமுதித்தே. (98)

சான்றுண்மை.

கருடற்கு நாயகன் புலலைப்பி ரான்(கழல காட்டு) மின்மை
யொருவர் கிளிவன்று சால்பென்னுந் திண்மையுண் டாகப்பெறி
னருமைச்சொல யான்கண்டு சாலபுசற் றேனுமில் லாதுலக
விருளிற் கலங்க லிளிவென் றுரைப்ப ரெவருமின்றே. (99)

பண்புடைமை.

கோல வளம்புல்லைக் கோவிந்தன் நன்மதிக்க கூர்மையற்று
மேலுமபண் பற்றுநின் றேற்கருள் கூர்வித மெவ்விதமோ
தூல்வன் னாவரன் தரம்போலுங் கூர்மைய ரேனுமரம்
போல்வரமக் கிட்பண்பில் லாதவ ரென்னுமிப் பூதலத்தே. (100)

நன்றியில்செல்வம்.

கொடாதுல கெங்கணுங் கோத்தியென் றேசொலக் கேட்டுந்ச்சப்
பாதவன் செல்வ நடுவூரு ண்ச்ச மரம்பழுத்தற்
றடாதுசெய் நன்றியில் செல்வததர் பாற்சென் றலைந்துநொந்து
விடாதெமக் கின்பங் கொடாது விடான்புல்லை மேலவனே. (101)

நாணுடைமை.

ஏ ணுடை மாந்த ருலகத்து ளோரி ழிகருமத்தா
ளுணுத ளுணுத் திருநத னல்லவர் நாணுப்பிற
நீணில மேலென வோதுதல் கண்டுநின் மெப்பழிக்கு
நாணில னுய்த்திரிந் தேனைவர் தாள்புல்லை நாயகனே. (102)

குடிசெயல்வகை.

திருகற் படாத மண(த்திடத் தாம்) குடி செய்வலென்னு
மொருவற்குத் தேய்வ மடிதற்றுத் தூன்முக் துறமெனலா
லருமக்கன் புல்லையிற் மெய்வச் செயலென் றறிந்துகுடி
பெருகச் செயிற்மெய்வமுந்துறம் கையமென் பேசுவதே. (103)

உழவு.

நெட்டலங் கைக்கொள்வர் பின்னவ ரென்னநின் றோர்புல்லையோர்
முட்ட முழுக்குடி வல்லவ ராகமுன் பாயுமுதுண்
முட்ட நிலத்தின்க ணேரினு நன்று லெருவிதேல்
கூட்டி னீரினு நன்றதன் காப்பென்பர் கற்றவரே. (104)

இன்மை.

நின் று நெருப்பினுட் டேச்சலு மாத நிரப்பினுள்யா
தோன்றுங்கண் பாடரி தென்றுகண் டோர்புலலை யூர்நெடியோன்
மன்றலம் போருகச செலவியைச சேர்நதுநல் வாழ்வுபடைத
தென்று மநநத சயனனென் றுயின னேததுதற்கே. (105)

ஔவு.

கழிவின் றிரக்க விரத்தக்கூர்க் காணிற் கரப்பினவர்
பழிதம் பழியன் நெனலாறநென் புலலைப் பதியிற்சென்றே
னழிவின் றி வாழும்பொ னண்ணலைப் போற்றி யருளிரநதேன்
பொழியினப் நலகில நென்னிலென் மேலென் புகுமபழியே. (106)

ஔவச்சம்.

ஏரையெல லாமபெறு வாய்புலலை (யாற்சென றி)ரப்பனிரப்
பாரையெல் லாமிரப் பிற்கரப் பாரிர வன்மினென்று
சீரையெல் லாமெடுத்த தோதிடல கண்டு தெளிநதுகொள்ளா
யூரையெல லாஞ்சற்றி வன்கண்ணர் பாற்சென றுமுதுநெஞ்சே. (107)

தவமை.

செஞ்சொற்க ணன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையா
நெஞ்சத் தவல மிலரெனுஞ் சொற்பொரு ணேர்மைகண்டு
வஞ்சக கயவரிற் சேராது புலலை வரதனிரு
கஞ்சத திருவடி காண்டற்கு வேண்டிந கருததெமக்கே. (108)

பொருட்பான்முற்றும்.

காமத்துப்பால்.

தகையணந்துந்தல்.

அலாபுதன் பின்னவன் யார்க்குமுன் னோன்புலலை யண்ணல்வெற்பிற்
சொலாயிழை பேரெழி லென்னை மயக்குமந் தோவணங்கு
கொலாய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை மாதர்கொன் மாலுமென்னெஞ்
சுலாவு புகழ்ததமிழ் வள்ளுவ ரோதுத லொப்பென்னவே. (109)

குறிப்பறிதல்.

ஆக்கததெண் னீரமு தநநா ளமரர்க் களிததுமுது
மாக்கட்கிந நாளெய்தப புலலைவந் தோன்வரை மங்கைகண்ணோ
டுககத் தவன்கண்க ளொத்திட லாறகண் ணோடுகண்ணினை
நோக்கோக்கின் வாய்ச்சொற்க ளென்ன பயனு மிலவென்பவே. (110)

புணர்ச்சிமகிழ்தல்.

துனியகல வித்து மகிழ்நதுதாம் வீழ்வார்மென் றோட்டியிலி
னிளிதுகொ ருமரைக் கண்ணு னுலகென் றிசைததலகண்டு
கனியித் முண்டெனைத் தோய்நதின்ப வாரியிற் கண்டுயின்றான்
றனிமலர்த தாமரைக் கண்ணுனபுல லாணித் தலைவன்வந்தே. (111)

நலம்புனைந்துரைத்தல்.

நிலமே லுறுமலர் காணின்மை யாத்திநெஞ் சேயிவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கு மென்றுயர்ந் தோர்முன் பகாதல்கண்டு
மலர்மாது வாழ்புலலை மாயோன் பொருபின் மடமயிற்ரு
நலமே புனைந்து சொல்வேண்டு மோயினி நானுமின்றே. (112)

காதற்சிறப்புரைத்தல்.

மயிலியற் பூமங்கை மன்னன்புல லாணி வரைக்கணின்சொற்
சூயிலொடு யான்கொண்ட நட்பிற்கு வேறொக குமோவுடம்போ
யேரிடை யென்னமற் றன்ன மடந்தையோ டெம்மிடைங்
டியல்பென வள்ளுவா காதற் சிறப்பிற்சொ லீதன்றியே. (113)

நாணுந்துறவுரைத்தல்.

நறுநதுள வப்புயத் தோன்புலலை நாடொரு நங்கையிடு
லுறுநதனி யாய்மட லூர்தற்கு மாலையுற் றென்றோடலைக்
குறுந்தொடி தநதுண் மடலோடு மாலை யுழக்குந்துய
ரறிநதுசொ ளீரென வள்ளுவா சொலலுத் தததன்மையே. (114)

அலகறிவுறுத்தல்.

அலர்மகள் சேர்புல்லை யச்சுத னுட்டி னருங்குணத்தை
யலர்செயல கண்டுகொண் டேனாயல யாவ ரறிவரினை
யலர்வரு சீர்மல ரன்னகண் னாளரு மையறியா
தலரெமக் கீந்ததில் வூரெனல் போலு மமைந்ததுவே. (115)

பிரிவாற்றமை.

பொன்கண்ணர் புல்லை யருட்கண்ணர் முன்புணர்ந தோபிரிவு
பின்கண் னறசொல்லின் மேவலென் னாசை பிரிவுரைக்கும்
வன்கண்ண ராயி னரிதவர் நல்துவ ரென்னுநசை
நன்கென்ன வள்ளுவ ரின்கண்ணல் போல நவின் தனரே. (116)

படர்மேலித்தாங்கல்.

அன்புசெ யின்பங் கடன்மற்றுக் காம மஃதநெங்காற்
றுன்ப மதனிற் பெரிதென வள்ளுவர் சொல்லியதாற்
றென்புல்லை யூரா செயலென்ன மேவெனச் சோநதவன்னோர்
பின்பிரி வாற்பெற்ற துன்பமற நின்பம் பெறுவதற்கே. (117)

கண்விதுப்பழிதல்.

வானோர்க் கிறைபுலலை மாலவரக் கண்டு வரா தளின் று
சேனோக கிரங்கிக் கலுமும தென்புத திகதுமெனத்
தானோக்கித் தாமே கலுமு மீதுநகத் தக்கதுடைத்
தேநோக்கி முன்பின் வருந்தலென் றெள்ளற் கிடம்பெற்றதே. (118)

பசப்புறுபநவரல்.

மறந்தார் மனத்தினை விட்டகன் றாபுலலை மாமகன்பாற்
கிறந்தார் மயலிற் பயந்தெனென் றாவா செய்கைவிள்ளா
ரறநதானன் தேபசந் தாளிவ ளென்பதல் லாலிவனைத்
துறந்தா ரவரென்பா ரில்லென வள்ளுவர் சொல்லவதொத்தே. (119)

தனிப்படர்மீதத்.

பொன்னுர மார்பினன் புலலாணி யூரன் புணருநல
முன்னு திருக்கிலென் மின்னாசை கொள்ளு மொருதலையா
னின்னாது காமங்காப் போல லிருதலை யானுமினி
தன்னு ளுரையுண்மை யுன்னு ளின்னா ளி லறிவிக்கவே. (120)

நீனைந்தவர்புலம்பல்.

வள்ளல்புல் லாணியெம மால்புணர் சீர்மற வேன்வருத்தம்
தள்ளவொண் ணுதெனில யான்மறந னுய்வதெத தன்மைநெஞ்சிற்
கொள்ள(ன்) மறப்பி னெவனாவன் மற்கொன் மறப்பறியே
னுள்ளினு முள்ளஞ் சுடுமென பவாசொல லுறுதிகண்டே. (121)

கனவுநிலையுரைத்தல்.

மாதவா புலலை மலர்மே விருந்த மடநதைமன்ன
ராதவ ரென்(முன்) கனவிலவந தென்னை யனைந்தனர்காண்
காதலிற் காதலா னாதோடு வந்த கனவினுக்கி
யாதுசெய் வேன்கொல் விருந்தெனி லென்னினி யான்செய்வதே. (122)

பொழுதுகண்டிரங்கல்.

பலவா யொன்றாய்சின் நெனையாண்ட புலலைப் பதிததிருமன்
கலவாசு தேவ ரகலா தகலுமிக் காலங்கண்டோ
சுலவாசைக் காதல ரில்வழி மாலை கொலைக்களத்தே
திலர்போ லவரு மெனததோநது வள்ளுவா செப்பியதே. (123)

உறுப்புநலனழிதல்.

படியொடு வான்பணி(யும) புலலை மாயன் (பனிவரையிற்)
பிடியொடு நோவா பிரிவைச சிதையுறுப் பேவிளம்புந்
கொடியொடு சேணிற் செலுங்கொடி யார்கோடு மையுரைக்குந்
தொடியொடு தொல்கலின் வாடிய தோளெனச சொல்லலகண்டே. (124)

நெஞ்சொடுகிணத்தல்.

சுவையின் னிதழுண்டு சென்றவா புலலைவந தோருழைச்செல
லுவை கண்ணொடுக வரைக்காண்டற் கோவருந தாதெனைநீ
திவையுள்ள மேவள் ளவருங்கண் ணுங்கொளச் சேறிநெஞ்சே
லிவையென்னைத் தின்னு மவாக்காண் லுற்றென் றிசைததனரே. (125)

நிறையழிதல்.

அணிமலர் சூழி யிதம்பேசி யென்னை யனையமனந்
துணிபுல்லை வெண்ணை துகாமாயக கள்வன்சொற கண்டுகொண்டோ
மணிமொழி வள்ளுவர் தாமெனக காகப்பன் மாயக்கள்வன்
பணிமொழி யன்றோநம் பெண்மை யுடைக்கும் படையென்றதே. (126)

அவர்வரினினிதும்பல்.

கண்ணாரப் பூம்பொழிற் புல்லாணி கண்ணன் கமலத்தினென்
கண்ணரத் தன்முன் கலந்தான் பசப்புக் கலந்ததின்மென்
கண்ணரத் தின்புயத் தோடு மினிக்காண் கமற்கொண்கனைக்
கண்ணாரக் கண்டப் பிங்குமென்மென் றோட்ப பசப்புகளே. (127)

தறிப்பறிவுறுத்தல்.

அணைநதருள் புல்லைதண் ணைநதுறை வன்றணந் தானெனல்யான்
கணந்தனிற் காண்ப நைற்குமுன் கைவளை காட்டிற்றன்றே
துணிந்து பிரிவினைச் சொல்லுதன் முன்னந்தண் ணைந்துறைவன்
றணந்தமை நம்மினு முன்ன முணர்ந்த வளையென்னவே. (128)

புணர்ச்சிவிதும்பல்.

பாடற்பண் செந்தமி மாழ்வார்சொற் புல்லைப் பதிபுணர்ச்சி
நாடற்கென் நெய்திலன் சென்றனெஞ் சென்செய்ய நான்கலவி
யாடற்கின் நாடற்கட் சென்றேன்மற் றேழி யதுமறந்து
கூடற்கட் சென்றதென் னெஞ்செனல் போலிக் குவலயத்தே. (129)

நெஞ்சோடுபுலத்தல்.

உவணந் தனைக்கொண்ட புல்லையுள் ளோர்திரு வள்ளமொன்போ
லவரங் கிருத்த லறியா தெனைவிட டவரி லுற்றாய்
கவனஞ் செறியுநெஞ் சேயவா நெஞ்சவர்க் காத்தல்கண்டு
மேவனெஞ்சே நீயேமக் காகாத தென்ன விசைததலொத்தே. (130)

புலவி.

முக்கட் புராரிக்கு முன்னின்ற புல்லை முகில்புலவி
கைக்கச்செ யாதெனை மேவிடு மோசெய் கலவியின்பு
யக்கத்திற் குப்பமைந் தற்றுற் புலவி யதுசிறிது
மிக்கற்று ளீள விடலென்று வள்ளுவர் விள்ளுவரே. (131)

புலவிதுணுக்கம்.

புல்லாணி மால்வெற்ப கண்ணற் பொசிப்பர் பொருள்விழையன்
பில்லார்நின் மார்புனைத் தீண்டேன்முன் வள்ளுவர் பெண்ணியலா
ரெல்லாநுங் கண்ணிற் பொதுவுண்பர் நண்ணென்ப ரத்தநின்மார்
பல்லார் குழல்சொற் புலவி துணுக்க மறைந்தனரே. (132)

ஊடலுவகை.

பூமின் கெழாநன்மென் புல்லாணி நாட்டிற் புணர்ச்சியினுந்
தோமொன்றி லார்க்குநன் றாடல தின்பஞ் சொலற்கெளிதோ
யாமென்றறிஞ் சூணலினு முண்ட தறலினிது
காமம் புணர்தலி னூட லினிதெனக் கண்டனரே. (133)

காமத்துப்பான்முற்றும்.

திருப்புல்லாணிமலை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

மாறனலங்கார

விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி.

[எண்—பக்க எண்.]

அகரச்சுத்தத்திலோபேதம், ௫௦௨
அகரச்சுத்தம், ௪௭௨.
அக்கரவருத்தனை, ௪௭௩
அகத்தியம், ௮.
அகத்தியன், ௨௨.
அகத்தி விறைச்சிப்பொருள் மிகுதியும்
தலைவன்கொடுமைகூறுமிடத்தும்,
சிறுபான்மை ஏனையுலப்பினும்வரு
மென்பது, ௨௭௧.
அகரக்குற்றயாமடக்கு, ௪௬௨.
அகரம் - அந்தணரிருக்கை, ௪௨௪
அகணறிணைவுகூறல், ௪௫௭.
அசுத்ததைச்சாந்தபெருமீதம், ௧௧௫.
அசுத்ததைச்சாந்தமருடகை, ௩௦௮,
௩௦௯.
அசுசம் நால்வகைத்தென்பது, ௩௦௨.
அச்சுதன் - அழிவிலாதான், ௫௨௦.
அசங்கதியலங்காரம், ௩௧௩.
அசங்கதியலங்காரம் சிலேடையலங்கா
ரத்துடன்விரவியுமவரு மென்பது,
௩௧௪.
அசைவுப்பொருள்பற்றிவந்த அழகை,
௩௦௩.
அட்டபுயகரம் - ஒதுகிருப்பதி, ௩௮௧.
அடம்பு, ௪௨௮.
அடவெடுத்துரைத்தல், ௩௦௧.
அடிதோறுமீரிடத்துவருமுவகைமட
க்கு, ௪௦௩-௪௩௨.
அடிமுதன்மடக்குப் பதினைந்து, ௩௮௦-
௩௮௭.
அடியாரக்குறல்லார், ௩௧௧.
அடியிடைமடக்குப் பதினைந்து, ௩௮௭-
௩௯௭.
அடியிறுதிமடக்குப் பதினைந்து, ௩௯௭-
௪௦௩.
அடைபொதுவாய்ப் பொருள்வேறுபட்
டுப்பண்புரிமைகளை அகத்தோன்றிய
ஒட்டி, ௨௧௧.

அடையதிதவந்தஉவமவுருவகம், ௧௮௭
அடைவிபரிதப்பட்டுப் பொருள்வேறு
பட்டது, ௨௧௩.
அணவகுபற்றியகடுக்கம், ௩௦௨.
அண்பெறுஞ்செய்யுளின்பெயருமுறை
யுறதொகையும், ௫௧, ௫௨, ௫௩
அணியியல், ௧௧.
அணியென்னும்பெயாககாரணம், ௧௦௪.
அண்ணந்தவழியூடல், ௧௧௧, ௨௦௨
அத்தச்சிலேடை, ௩௧௪
அத்தச்சிலேடையுலமை, ௧௧௪.
அத்தம் - பொன்மலை, ௪௩௭.
அத்திகிரி, ௭௪, ௧௧௭, ௧௫௭, ௨௪௨,
௩௧௭, ௩௨௨, ௪௨௪, ௪௫௦, ௪௫௧,
௪௫௨, ௪௬௬, ௪௬௭.
அத்தியூர், ௨௮௮.
அதிசுவலங்காரம், ௨௭௫.
அதிக்யம் இடம் சீனை காலமென்பவற்
றோடுமவருமென்பது, ௨௧௪.
அதிக்யவலங்காரத்தின்கூறுபாடு, ௨௧௪
அதிக்யவலங்காரம், ௨௧௪.
அதிக்யவுலமை, ௧௧௦.
அந்தாதிமடக்கு, ௪௫௪, ௪௫௭.
அந்தாதியுலமை, ௧௫௧.
அந்தாமம் - பரமபதம், ௩௨௫.
அநியமவுலமை, ௧௪௪, ௧௪௫.
அநேகாங்கவுருவகம், ௧௮௨
அபதுதி, சிலேடையினுமவிரவியரு
மென்பது, ௩௪௦.
அபதுதியலங்காரம், ௩௩௯.
அபதுதியுருவகம், ௧௮௭.
அபேதத்தைப் பேதமாக்கிய சிலேடை
வாய்பாட்டான்வந்த அற்புதவுலமை,
௧௮௯.
அம்பொன்மணிக்கூடம், ௨௪௧, ௩௪௧.
அம்மணைமடக்கில் முதலடியுஞ் சிறு
பான்மை சிலேடைவாய்பாட்டான்
வருமென்பது, ௪௫௮. •

அம்மனைமடக்கு, சடுள, சடுஅ
அம்மனைமடக்குக்கு யாப்பு கலித்தாழி
சையென்பது, சடுள.
அம்மனைமடக்கு நிரதாததி துதிதுதி
யென விரணடுவகைப்படுமென்பது,
சடுள, சடுஅ
அம்மனைமடக்கு, பொருளணி யுஞ்சொல்
லணியுங்கட்டியதென்பது, சடுஅ.
அமைவு - நிறைவு, உக
அயல்படவினாது, உகச.
அயற்காரணவிபாவனை, கஉ௦
அயுத்தவேது, உகஅ.
அயோத்தி, கசக, சகக,
அசசாவதாரம், உகக, சஉக.
அரவென்றி, உடுஅ
அரிமேயவண்ணகா, உஅள
அருகா, கடுக.
அருகன் - உடையவன், சச௦.
அருத்தி - விருப்பம், சடு௦.
அருமைகூறல், சகக.
அருமைகேட்டரிசல், கஉ௦.
அருமையுரைத, கசள.
அருளொடுங்கு, கஉடு.
அலம்வரல், உடு.
அலரறிவுறுத்திவரைவுகடாதல், கசக.
அவ்விடத்தேதல், கஉக.
அவயவகூறல், சசச, களஉ, சசஉ.
அவயவவுருவகம், கஅக.
அவயவவுவமை, சசச, சசள.
அவயவியுருவகம், கஅக.
அவயவியுவமை, சசள.
அவள்குறிப்பறிதல், உகச.
அவ்ருத்தவுருவகம், கஅ௦.
அவ்ரோதச்சிலைடை, உடுக.
அவ்ழ்த்தல் - ஒழுக்குதல், சகக.
அழகுபத்தி, க௦.
அழிவுபாட்டினமை, உகச.
அழுகை நான்குவகைப்படுமென்பது,
க௦க.
அற்புதவலங்காரம், உக௦
அற்புதவுவமை, கசடு, சகள.
அறக்களவழி, களஅ
அறல் - கலியாணம், உதகம், சகஅ
அறியாதுடம்படல், கச.
அறியாதுடம்படல் வழிநூலாசிரியாக்கு
முரித்தென்பது, கச.

அறியான்போறல், ககச.
அறியான்போனறவணினைவுகேட்டல்,
ககக.
அறிவன்வாகை, உசஅ, உடுடு, உகக,
சகச, கடுஉ.
அறிவுநாடல், உகச, ககக.
அறமுறைவாழ்த்தினதுபெயரும
முறையுந் தொகையும், கசடு.
அறமுறைவாழ்த்தினுண் முனிவரை
வாழ்த்தல், களக.
அறமுறைவாழ்த்து, உடுஅ, ககக,
கசஅ
அறவகைமலைவமைதி, கடு௦—கடுக.
அறை - பறை, உளஉ.
அனபில், ககடு, ச௦உ, ச௦ச.
'அன்புறுதரு. . பொழுதே'யென
பதனால வேறுபடவந்த இறைச்சிப்
பொருள், உளஉ.
அன்னவாழ்த்து, கசச.
அனுமன் இலங்கையைத்தகித்தருள
றுஇராவணன்முதலியோர் ஏழுநாள
விசம்பிலிருந்தனரென்பது, சகடு
அனுமன் ஐந்திரவியாகரணநகற்றவ
னென்பது, கஅச, கஅள.
ஆகமமலைவமைதி, கடுக
ஆகமமலைவு, கடு௦.
ஆகாரநெட்டியிர்முற்றமடக்கு, சசக.
ஆகுபெயராதொன்றொடாவந் தந்தாதி
யாவதற்குச்செய்யுள், எடு.
ஆசியலங்காரம், கசச
ஆசிரியராகாதாரிலக்கணம், உடு.
ஆசிரியனிலக்கணம், உக.
ஆட்சிபற்றியசொல்லெச்சம், க௦.
ஆடல்வென்றி, உடுஅ.
ஆடல்பொருட்டன்மை, ககக.
ஆடல்மகட்டன்மை, ககக.
ஆண் - தலைமை, சச௦
ஆண்டான், உஉஅ, கசக.
ஆண்பாறகூற்றுக்கைகளை, உசஉ,
உளஅ.
ஆண்கூறல், கள.
ஆதரங்கூறல், கசக.
ஆதனார், சகஉ.
ஆயவென்னம்வழிபடக்கண்மது மாய
மோவென்றல், கக௦.

ஆர் - தோரினதுருளிற்செறிககப்பட்ட
கதிர், சஎஎ.
ஆவமொழியலங்காரம், ௩௨௨.
ஆல - வெள்ளம், சசசு, சடுக
ஆவீன்பால பித்ததைத்தோகருமென
பது, ௨௦௬.
ஆழ்வாரெழுந்தருளியிருக்கிறதிருப்புகை
உறவகாதெனபது, ௧௧௪.
ஆற்றாதுபுலம்பல, ௩௦௩.
ஆற்றமைகூறல, ௩௫௬.
ஆற்றமைகூறிச் செலவழங்குவீததல,
௨௬௭, ச௩௨.
ஆற்றுநீர்ப்பொருள்கோள, ச௨
ஆற்றொழுகருமுதலியவற்றையும் ஒரு
சாராகிரியா உத்தியுளமைத்தாரென
பது, ௨௦.
ஆறரச்சக்காரம், சஎக.
இகரு - வைத்ததேன, ௧௬௩.
இகழ்ச்சிவிலகரு, ௩௩௪, ௩௩௫
இசைபற்றியபெருமிதம், ௩௦௧, ௩௦௨
இட்டிடை, ௩௮௧.
இடக்காரகவேது, ௨௮௬
இடக்குறைவிசேடம், ௨௮௫
இடஞாபகவேது, ௨௬௩
இடத்தன்மை, ௧௧௬.
இடத்துத்ததீர்வகல, ௩௧௦
இடந்தலை, ௫௮, ௮௮, ௧௦௨, ௧௩௧,
௧௩௧, ௧௪௬, ௧௪௭, ௧௪௮, ௧௫௫,
௧௬௬, ௧௮௩, ௧௮௪, ௨௨௦, ௨௩௬,
௨௪௭, ௩௧௦, ௩௭௨, ௪௪௬.
இடமணித்துக்கூறிவற்புறுத்தல, ௮௭,
௧௪, ௫௧௪.
இடமலைவமைதி, ௫௨௧.
இடமலைவு, ௫௧௬
இடமிருதி, ௩௬௪
இடவதிசயம், ௨௩௬.
இடனிலைக்களனுகியஒட்டு, ௨௦௬.
இடைநிலைகருணைத்தீபகம், ௨௫௬
இடைநிலைச்சாதித்தீபகம், ௨௫௬
இடைநிலைத்தொழிற்பகம், ௨௫௮.
இடைநிலைப்பொருட்டபகம், ௨௬௦
இடையிணைநிரணிறை, ௨௬௮.
இடையின்பாட்டு, ௪௬௬
இடையொடுகடைமடக்குப்பதினந்து,
௪௨௩-௪௩௨

இடைவிட்டமடக்கும் இடைவிட்டம்
விடாதுமவரும்மடக்கும் தனித்தனி
துற்றைந்தாமென்பது, ௪௪௩.
இடைவிட்டமவிடாதுமவந்த இடையுமி
றுதியும் காலடியும் முற்றம்மடக்கிய
மடக்கு, ௪௪௫.
இடைவிட்டமவந்த அடிமுதன்முற்றமட-
க்கு, ௪௪௩
இடைவிட்டமவந்த இடைமுற்றமடக்கு,
௪௪௪
இடைவிட்டமவந்த கடைமுற்றமடக்கு,
௪௪௪
இடைவிட்டாமடக்குதாற்றைந்து, ௩௮௦-
௪௪௩.
இடைவினாது, ௩௧௨, ௪௦௪.
இணைமடக்கு, ௪௫௮
இணைமுரண்முதலாகிய ஏழுவிகற்ப
மும்முறையேவந்த விரோதவலங்கா-
ரம், ௨௮௧
இணையெதுகையலங்காரம், ௨௭௭.
இதழ்குவந்தவோட்டியம், சஎ௦.
இதழ்குவந்தும் இதழியைந்தும்வந்த
ஒட்டியம், சஎ௧.
இதழியைந்தஒட்டியம், சஎ௦.
இந்தணர், ௧௩௭, ௩௪௬, ௩௮௭.
இந்தூலாகிரியாகூறிய பரியாயவலங்கா-
ரத்துக்கும் தண்டியாகிரியாகூறிய
பரியாயஅலங்காரத்துக்கும் உள
வேற்றுமை, ௩௧௦.
இந்தூலாகிரியா தம் ஞானாகிரியரை
வாழ்த்தியபாடல்கள், ௨௬௩
இந்தூலாகிரியின் ஞானாகிரியரிவரன்
பது, ௧
இந்தூலின் நான்கியலினையும், பொது
வியல், பொருளணியியல், சொல்ல
ணியியல், எச்சவியலென வழங்க
வேண்டுமென்பது, ௪௫, ௪௬
இந்தூலின் முதலால் தண்டியலங்கார
மென்பது, ௫௧௬.
இந்தூலுக்குத் தொலகாப்பியம் முத
னூலென்பது, ௨௭௧.
இந்தூலுடையாக்கு நிகழ்காலமின்
றென்பாக்கூற்று உடனபாடன்
றென்பது, ௩௩௦.

இயல்புவிபாவனை, ௩௨௦.

இயன்மொழிவாழ்த்து, கககக.

இயைபுருவகம், க௭டு.

இரங்கல்விலக்கு, ரூ.௬௭.

இரட்டுறல் - சிலேடை,

இரண்டாஞ்சமுச்சயம், கருள்.

இரண்டொத்தகுறைவுவமை, கட்சி

இரந்தாபின்னிற்றல, கருள.

இரவீன் பேருவரஸ், த.0.க.

நாக, சரக, சசச, சசூ.

இராமன் வனவாசஞ்செ

ஹுடனசென்றனெனப்பது, ௨௫௯

நாநா, நாநா, சுகசுக.

இருபொருட்சிலைடையீணைமட க கு

இருபொருளவேற்றுமைச்சமம், உதக

இருமையினியமபல, கதக.

五、

無因, 自無因, 反無因,

இலவாழ்க்கை, ௩௫௩.

இலலாண்முலலை, உஅச.

கருரு, கருசு, கருசு.

தெனபது, சௌ.

2. (15) 15.

இவாதல - பரததல, நடுநடு.

இழைத்தல் - திரட்டினை

இளம்பூரணர், கவி, உக.

இதல், கடுசு.

 $\sqrt{10}$ ④.

இறடி - கருநாடகம், உளக.

இறந்தவினைவிடக்கு, கூகூ.

தனகட்டோனறினமைபொருளாக

இறுமபூது - ஆச்சரியம், சக்சு.

இறைச்சிப்பொருளாவதற்காம். ௨-௪௦.

இறைச்சிப்பொருளிலங்காரம்கருப்பப

மென்பது தொல்காப்பியர்க்கும் உ
புணர்வு என்பது நிறை

“இறைச்சியிற் பிறக்கும்..... .. தெரிய

வந்த இறைச்சிப்பொருளலங்காரம்

இனசெரி லுவமை, கசுந்.

இருவயிற்றோன் தமிழரண்டாஞ்சமு

இன்புழைகலிய கணலந்தாரங்களின்

இலக்கணம், அக, அஃ, அஹ.

வாய்ப்பிதந்தசமுச்சயம், கூடுதல்.

இன்பமுந்துன்பமும் இருவயிற்பிறந்த
னவாகக்கூறுவதும் சமுசசயமாமென்
பது, கூடுக.
இன்மை ஐந்துவகைப்படுமென் பது,
உகடு.
இன்மையதின்மை, உகசு
இன்னலெய்தல, கூடுக.
ஈகை - பொன், சகூ.
ஈரொற்றுடனிலையாய ஒப்பிலபோலி,
உகூ.
உடககப்பு - நாணிற்செறிதபாணம்,
உடுக.
உடனபடலவிலககு, கூடுக.
உடனபோக்கு, கூடு, கூக, கூடு, கூடு, கூடு,
கசு, கசு, கசு, கசு, கசு, கசு, கசு, கசு,
கசு, கூடு, கூடு, கூடு, கூடு, கூடு, கூடு,
சகசு, சகசு, சகசு, சகசு, சகசு, சகசு,
உண்மகிழ்துரைததல், உகசு, கூடு.
உத்தி - உரை, கூடு.
உத்தி - வடமொழிச்சிதைவென்பதும்,
குத்திரத்தினபாற்கிடப்பதோ பொ
ருளவேறுபாடுகாட்டுவதென்பதும்,
கசு.
உத்திமுப்பத்திரண்டு, கூடு, கசு.
உதாதத்ததுகமும் அகிசயத்திற்கும்வே
ற்றுமை, கூடு.
உதாததம் மிகுதி என்பன ஒருபொருட்
கிளவிகள் என்பது, கூடு,
உதாததவலங்காரத்தின்வகை, கூடு.
உதாததவலங்காரம், கூடு.
உதாததவலங்காரம் பொருணமுதலிய
வல்லாத பிறவற்றோடுமெரு மென்
பது, கூசு.
உபாயவலங்காரம், உகூ, உகூ.
உபாயவிலக்கு, கூடு.
உய்ததவிலபொருண்மை, கூடு.
உய்தத ககொண்டினதல், கூடு.
உயாச்சிவேற்றுமை, உகூ.
உயர்திணையிடத்துததற்குறிப்பேற்றம்,
உகூ.
உயாவு - வருத்தம் சசு.
உயிரிலஃறிணைத்தன்மை, கூடு.
உயிருளதாசியவகாவஃறிணைத் தன்
மை, கசு.
உயிருளதாசியவகாவஃறிணைத்தன்மை,
கசு.

உருத்திரம் நான்குவகைத்தென் பது,
கூடு.
உருவகம்பிறவலங்காரங்களோடும்விரவு
மென்பது, கூசு, கூடு.
உருவகமும் உவமையும் எனனுமிரண்
முன்புறனை, கூடு.
உருவகவகை, கசு.
உருவகவலங்காரம், கசு.
உருவகவருவமைதி, கசு.
உருவகவாயபாட்டாலவந்தஅற்புதவலங்
காரம், உகூ.
உருவகவாயபாட்டாலவந்த உடனிலைச்
சிலேடை, உசு.
உருவகவிரிபுதினா, கசு, கசு.
உருவகவருவகம், கசு.
உருவகவருவமை, கசு.
உருவகவமை, கசு.
உரை, நான்குவகைப்படுமென்பது, கூடு.
உரைமுறைவைப்பு, கூடு.
உரையிற்கோடல், கசு.
உல்லேகத்திற் கொருபுறனை, உகூ.
உல்லேகம் வினாவனுமவருமென்பது,
உகூ.
உல்லேகவலங்காரம், உகூ.
உலகம்-மகசு, நிலம், ஒழுகம், கூடு.
உலகமயாவையுமென்னுஞ் சிறப்புப்பா
யிரளுசெய்தா இந்துற்குரைசெய்த
திருமேனிரத்தினகவிரயரென்பது,
கசு.
உலகமலைவமைதி, உகூ.
உலகமலை, கூடு.
உலகியலுரைத்தல், சகூ.
உலகினமேல்வைத்துரைத்தல், கூடு, கூடு,
கசு.
உலாப்போருதுள்ளியிடத்தானாதலை
வனுடனாடியதலைவிரிவமை யுழை
யருரைத்தல், கூடு.
உலகை நான்குவகைப்படுமென்பது,
கூடு.
உலமவிரி, கசு.
உலமவிரியினையிடு, கூடு.
உலமவருபுகள், கசு, கசு, கசு.
உலமவருபுகள்குத் தற்குறிப்பேற்றம்,
உகூ.
உலமவருபு பண்புகள்கொண்கு
வமை, ககூ.

உ.அ மாறலங்கார விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி

உவமவேதுதொக்க தொகையு வமை, கஉக.

உவமானப்பொருட்டியகம், உசுக.

உவமானப்பொருட்பின்வருநிலை, உருசு உவமையமும் உவமவுருபுநதொக்க தொகையுருவகம், கஅக.

உவமைக்கும் உருவகத்திற்கும் எய்திய தோரையமறுத்துணாததல, கஎஉ.

உவமையலங்காரம் பிறவலங்காரங்க ளோடு கூடியவருமென்பது, கசு௦

உவமையின்பொதுவிலக்கணம், கஅஅ, கஉஉ

உவமையினதுயாசியாற பொருட்கு யாசியாமென்பது, கஉக.

உவமையும் உருவகவுருபும் மாட்டேறில் லாதுவந்தவுருவகம், கஎஅ

உவமையுருவகம், கஅஎ

உவமையுருவகமெனது உருவகவுவ மையென்பதே பொருத்தமென்பது, கசு௦

உவமையுளோபேதம், கசு௦.

உவமைவழி, கசுஅ, கசுக.

உவமைவழுவமைதி, கசுக.

உவா - கடல, கசுக

உவா - நிறைவு, சஎக

உழுவலஞ்சி, உசுக, உஅக.

உழிஞை, க௦க, கஉக.

உழையரியறப்பித்தல, கசுஅ.

உழையருரைத்தல, க௦ச

உள்ளதனிணை, உகரு

உள்ளியதுணாததல, கஉ

உள்ளுறுத்தல-உள்ளேகுறித்தல, கசுக.

உள்ளுறையுமததின் பொதுவிலக்க

ணம், ககக

உள்ளுறையுமததற்கும் ஒட்டலங்கா

ரத்ததற்கும் வேறறுமை, உகக, உகச

உள்ளுறையுமததான் எணையுமம்

என்றுகூறும்படி உவமையும் வயிக

கப்படுமபொருளுமாயின் றுள்ளு

றையுமத்தினைத்தருகருப்பொரு

ட்குச் சிறப்புக்கொடுத்தது, உ௦ச.

உள்ளுறையுமம், ககஉ

உள்ளுறையுமம் உவமப்போலியென்

றும் பெயாபெறமென்பது, ககக.

உளாதல்-குடைத்தல, உசுக, கஉஉ, சகக.

உற்றதுடைத்தல, கசுக, உருக, சச௦.

உறுசுவையலங்காரத்தை வடதுலா

சாரமென்பெரென்பது, கருச.

உறுசுவையலங்காரம், கருச

உறுபுக்குறைவிசேடம், உஅரு

உறுபுவுமம், ககக

உறை - கவிசனை, கஅக.

உறையூ, கசுக, கஅரு, கஅஎ, கஉக,

கஅஅ, ச௦உ, ச௦எ, ச௦அ

ஊர்தால் - மிகுதல, கருக.

ஊரகம், ககஎ

எட்டாரச்சக்கரபெந்தம், சஅ௦, சஅக

எடுத்துக்காட்டுவமை, கஉரு.

எதிக்க - சநியாசிகள், கசுக.

எதிமறுத்துரைத்தல குற்றமாமென்ப

து, க௦

எதிர்வினைவிலக்கு, கக௦.

எதிரதுபோற்றல, கரு, உக, ககக.

எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்தல்

உத்திவிசேடமாமென்பது, உ௦

எருமையின்பால் பித்தத்தைத்திராதெ

ன்பது, உ௦க

எவ்வுள, க௦க, கருரு, கஅஅ, க௦ச, சஎஉ.

எழுநூற்றிருக்கை, சகசு-சகக

எழுத்தாநிரனிறை, உகஎ.

எழுதவரிதென்றல, ககக.

எழுவகைமடக்கினதானமுமஎண்ணும்,

கஎஅ-கஅ௦.

எள்ளறபொருளபற்றிவந்தநகை, க௦ச

என்று - எண்ணிடைச்சொல், கக.

என்றுமினமை, உகச

ஏகதேசவுருவகம், கஎசு, கஎஎ, ககக,

உசுஅ.

ஏகவுவமை, கசுக.

ஏகங்கவுருவகம், கஅக, கஅஉ.

ஏகாவளியலங்காரம், கஉசு, கஉஎ.

ஏதி - ஆயுதம், உசுக.

ஏதக்காட்டிவருத்தநதணித்தல, உகஉ.

ஏதுதலையமுதுமொழியுவுமை, கருஅ.

ஏதுவலங்காரம், உஅசு.

ஏதுவலங்காரம், காரகம் ரூபகம் என

இருவகைப்படுமென்பது, உஅசு

ஏதுவிலக்கு, ககக.

ஏதுவுருவகம், கஅசு, கஅஎ.

ஏதுவுவமை, கசுக.

ஏமவெருமை, அக, அஉ

ஏமாநகம், கசுக.

மாறனலங்கார விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி ௨௧

எனல் - செந்தினை, ௨௭௧.
 ஐந்தினை, ௭௬.
 ஐந்திரவியாகரணம், ௧௮௭.
 ஐந்துபொருட்சிலேடையிணைமடக்கு, ௪௯௧.
 ஐயவதிசயம், ௨௬௫, ௨௬௯.
 ஐயவ்லக்கு, ௬௬௯.
 ஐயவேது, ௨௬௮, ௨௬௯.
 ஐயனாரிதனா, ௭௮.
 ஐயனாரிதனாவெண்பாமாலை வழிது வெண்பது, ௭௮.
 ஐயாண்டிலாயினும், ஏழாண்டிலாயினும் கல்விகற்கத்தொடங்கவேண்டி மெனப்பது, ௨௭.
 ஐயுறல், ௬௫, ௨௨௧, ௪௨௭.
 ஒட்டலங்காரத்தினகூறுபாடி, ௨௦௭.
 ஒட்டலங்காரத்தினபரியாயப்பெயாந் ௨௦௮.
 ஒட்டலங்காரம், ௨௦௭.
 ஒட்டு, ௨௭௭. நறையுமவம்முதலிய அலகாரங்களைத் தண்டியாரிசியாகூறியவிதமும இந்நூலாசிரியாகூறியவிதமும, ௨௧௪.
 ஒடித்தல் - முரித்தல், ௨௬௭.
 ஒத்ததுவெனறதெனறல், ௧௫௭.
 ஒப்புமைக்கூட்டத்தின்பாருபாடி, ௨௧௭.
 ஒப்புமைக்கூட்டம், ௨௧௯.
 ஒப்புமைக்கூட்டவுவமை, ௧௯௯.
 ஒப்பொடுபுணர்ந்தவுவமைத்தானுஞ் சாரபிணனும்வந்த பிசியுவமை, ௧௫௮.
 ஒருகுத்திரத்தினுட்பலவுத்திவருமென்பது, ௨௦.
 ஒருசெய்யுளகத்து நாலந்தாதியும்வந்த தற்குதாரணம், ௭௫.
 ஒருதலை - நிச்சயம், ௧௯௪, ௧௯௬.
 ஒருபொருட்கடைநிலையிடத்திபகம், ௨௬௧.
 ஒருபொருட்கொன்றுபலகுழியிய பலபொருளுவமை, ௪௨.
 ஒருபொருள்வேற்றுமைச்சமம், ௨௧௧.
 ஒருபொருளுயாசரி, ௨௨௦.
 ஒருபொருளுருவம், ௧௭௮.
 ஒருபொருளுவமை, ௧௬௮.
 ஒருவகையடைதல், ௬௬௭.
 ஒருவயிற்போலி, ௧௬௬.

ஒருவாபலகவாப்பாயுரைத்தவுல்லேகம், ௨௧௫.
 ஒருவழித்தணத்தல், ௧௫௪, ௬௮௫, ௪௫௭.
 ஒருவினைச்சிலேடை, ௨௪௧.
 ஒழுக்கினை, ௧௬.
 ஒற்றப்பெயாத்தல், ௫௦௧.
 ஒற்றைகுகினவி யிரட்டைவழித்தாய்வந்தவுவமை, ௧௫௫.
 ஒன்றினமுடித்தல், ௧௮.
 ஒன்றினமுடித்தறனினமுடித்தல், ௫௨௫.
 ஒன்றினென்றினமை, ௨௬௫.
 ஒன்றபலகுழியிய பலபொருளுவமை, ௧௬௭.
 ஒன்றெத்தகுறைவுவமை, ௧௨௪.
 ஒட்டியநிரோட்டியம், ௪௭௧, ௪௭௨.
 ஒட்டியம், ௪௭௦.
 ஒத்திலக்கணம், ௭.
 ஒத்தம் - திரை, ௪௫௧.
 ஒத்தப்பிரிதல், ௬௬௦, ௬௬௪, ௪௨௫.
 ஒதி, ௨௪௧, ௪௨௪.
 ஒதிமப்பெடையோடிபுரைத்தல், ௧௫௪.
 ஒம்படை, ௬௨, ௧௪௦, ௨௦௬, ௨௧௧, ௨௧௨, ௨௨௬, ௨௫௦, ௨௬௪, ௨௬௬, ௬௦௦, ௬௦௬, ௬௮௭, ௪௧௪, ௪௨௨, ௪௪௪.
 ஓரளவிககண இரீணமுரண், ௨௭௧, ௨௮௦.
 ஓரிடத்துவருமடக்குநாற்பத மதந்து, ௬௮௦-௪௦௬.
 ஓரெழுத்தடிமுதன்முற்றுமடக்கு, ௪௬௨.
 ஓரெழுத்துமடக்கு, ௪௬௬.
 ககரமெய்வருக்கப்பாட்டு, ௪௬௬.
 ககரவருக்கமுற்றுமேரீண, ௮௭.
 கங்குற்கிரங்கல், ௨௬௭.
 கங்கை, ௫௦௭, ௫௧௬.
 கங்கைக்கரைக்கண்டம், ௨௪௬.
 கச்சி, ௧௫௭, ௪௫௬, ௪௬௬, ௪௬௭.
 கட்டமையொழுகத்துக்கண்ணுமை, ௬௮௮.
 கட்டிரை - அழகியவுரை, ௪௪௬.
 கடகபந்தம், ௫௦௬.
 கடம்பாததிரம், மதம், கடன்கோடல், ௨௪௫.
 கடலொடுவருகேட்டல், ௪௬௨.

[illegible]

ததிஞ்சொல்லிலகது, நுகுசு.
கண்டினைக்குண தத்பகம், உசு0.
கண்டினைச்சாதித்தீபகம், உசு0
கண்டினைதொழிற்பகம், உசு0.
கண்டினைப்பொருட்டபகம், உசுக்.
கண்டுகண்டிவிததல, நு0சு.
கண்டுகைசோதல், ச/ந0, உஉக, உடுநு,
உடுநு, உஉ0, நுகுசு, நுகு, நுகுஉ,
நுகு, சுக0, சசச, சசஅ, சசு|
சசுசு, சசு, சசுநு.

கண்ணயற்குழி, கூகன
கண்ணய்ப்புரைதல், ககடு, கஅடு,
கஅசு, உடுசு.
கண்ணிற்கும அம்பிற்குஞ்சிலேடை,
கஅடு.
கண்ணிற்கும மாணுக்குஞ் சிலேடை,
கஅசு.
கண்படைநிலை, சுள.
கண்படைவாழ்த்து, கடக.
கணியன்முல்லை, நடசு.
கதி - நடை, நடஅசு.
கம் - சிரம், உடுடு.
கம்பலை, உசச.
கமலம் - தண்ணீர், கூஉஉ.
கயாகரநிகண்டு, உஉ.

கருத்துறைசெய்யுள், சஅ௮, சஅ௮.
 கருத்தறிந்தழுதகண்ணீர்துடைத் த ல்,
 கஅ௬.
 கருத்தறிவித்தல், கூ௧௦.
 கருத்தாகாரகவேது, உ௮௭.
 கருமககாரகவேது, உ௮௮, உ௮௯.
 கருவிககாரகவேது, உ௮௭, உ௮௮,
 உ௯௧.

கல்விச்செல்வமிருதி, ௧௬௩,
கல்விப்பற்றியிருமிதம், ௪௨, ௧௦௦,
கல்விகண்டிகளித்தல, ௨௮௮,
கவித்தொகை, ௭௧.
கவித்தொகைப்பாலைக்கவி, ௨௦௪,
த - மருதக்கவி, ௨௦௫.
கவித்தொகையுள் விரிகிழ்மண்மல
மென்னும மருதக்கவிச்செய்யுள்
சிறப்பென நவாளுநரையாமென்பது
௨௦௫.

கலை - வித்தை, நுகக,
கலைமலைவமைதி, நூஉஉ
கலைமலைவு, திகடி, நுகக.
கலாபதிபொருண்மொழிவழி, நூஅ.
கலாபதிபொருண்மொழிவழிவமை ம தி,
நுகக.

ஸ்வித்கரண = திருவடி, ஈசக.
 கவிச்சீன = உறைவிடேடம், கடிநக.
 கழற்றெதிராமறுத்தல், கடிச.
 கள் = தேன், சஜிக.
 களவகடியப்படுவாரிவரென்பது, ஈக.
 களவழிநாற்பது, எக
 களிற்றிடையுதவிக கறத்தொடுகிறதல்,
 கஜிக.

கற்பிக்கப்படாதாரிவரன்பது, ௩௦-௩௨.
கற்பிக்கப்படுவோரிவரன்பது, ௨௮.
கற்புமிருதி, ௩௪௦, ௩௪௧.
கறையடி - உரல்போன்றதுடி, ௨௭௨.
கண்ணவாசலிற்கிரிக்கலம், ௪௩௪, ௪௩௭.
கண்ணி, ௫௦௭.
கா - சோலை, ௪௪௨.
காஞ்சி, ௩௧௭, ௩௨௩, ௪௩௫.
காஞ்சியைச்சார்ந்தபொதுவியல், ௪௦௦.
காட்சி, ௨௪௦.
காண்புகையினிலக்கணம், ௮.
காதலுவகைக்குநிலக்களன், ௧௧௧.
காதற்சிறப்புரைத்தல், ௩௭௦.
காதற்சிறப்புரைத்தல், ௧௪௪.

காதைதரப்பு, சஅஅ, சஅக.
 காந்தன் - அழகன், உசக.
 காந்தியிருதி, நக௦.
 காப்பிய இலக்கணம், எக.
 காபாலிகளுக்கம், சஅ.
 காமம் - விருப்பம், து௦ச.
 காமமிக்கழிபடர்வினவி, சசச, சஇஉ.
 கார்நாற்பது, எக.
 காரகரூபகங்களுக்கோர் புற ன டை, உகஉ.
 காரகம், (ஒருதிருப்பதி) ௩௦ச.
 காரகம் - செய்விப்பது, உகஉ.
 காரகவேதவிற்கும் வினைகூடாதே ஏதுக்கள்கூடாதென்பது, உகச.
 காரகவேதவின்விரி, உஅஎ
 காரகவேதவைப் பிற்தொருவகையான் உருத்துணர்த்தல், உகஎ.
 காரணகாரியம் ஒருங்குறிகழேது, உகஎ.
 காரணகாரியமயக்கம், கசக, கசச.
 காரணகாரியவிலக்கு, ௩௩௩.
 காரணங்கண்டு காரியம்புலப்பட்டரூபகவேது, உகஉ.
 காரணமாலையலங்காரம், ௩௨௫.
 காரணவிலக்கு, ௩௩௨.
 காரி, கருக, கஅச, உசடு, உச௩, உச௫.
 காரியங்கண்டு காரணம்புலப்பட்டரூபகவேது, உகஉ.
 காரியமாலையலங்காரம், ௩௨ச.
 காரியமுந்துகாரகவேது, உகஎ.
 காரியவிலக்கு, ௩௩௨.
 காலககாரகவேது, உஅக.
 காலத்தன்மை, ககஎ.
 காலநிலைகளுகாததோன்றிய ஒட்டு, உகஉ.
 காலமலைவமைதி, துஉஉ.
 காலமலைவு, துஎஎ, துசஅ.
 காலவதிசயம், உ௩எ.
 காலவளமாடி, ௩௦ச.
 காலியலிங்கத்திற்கும் பரிசுரத்திற்கும் வேற்றுமை, ௩சஎ, ௩சஅ.
 காலியலிங்கம்அருமைத்தொணியுடைத்தென்பது, ௩சஅ.
 காலியலிங்கவலங்காரம், ௩௩௫.

காவிரி, துச, ககடு, ககஎ, ககக, உஎஉ, உஅது, ௩௧௦, ௩௧௨, சஉச, சஉஅ, சஉக, சசக, சடு௦, சச௦, துசக.
 காவிற்பிறவாஎன்னுஞ்செய்யுள் விரோதவலங்காரமாகவும்படுமென் பது, கஅக, கக௦.
 காழ் - கொட்டை, கஅ.
 காழி, ௩௧எ.
 கிரியைக்கு கிரியையோடே விரோதச்சிலேடை, உசஅ.
 கிரியைக்கு குணத்தோடே விரோதச்சிலேடை, உசக.
 கிரியைக்குப் பொருளோடே விரோதச்சிலேடை, உசக, உடு௦.
 கிளவிமணிமலை, ௩ச.
 கிளவிவேட்டல், எடு, ௩ச, ௩௨௩.
 குடைமங்கலம், கஅச.
 குணக்குறைவிசேடம், உஅச.
 குணத்திற்குக்குணத்தோடேவிரோதச்சிலேடை, உடு௦.
 குணத்திற்குப் பொருளோடேவிரோதச்சிலேடை, உடுக.
 குணதிசையும் வடதிசையும் மங்கலத்திசையென்பது, உஎ.
 குணவதிசயத்திற்குத் தற்குணத்திற்கு, மவேற்றுமை, உஉஎ.
 குணவதிசயம், உ௩ச, உ௩டு.
 குணவதிசயவுவமை, கசக.
 குணவபதுதி, ௩ச௦.
 குணவிலக்கு, ௩௩௨.
 குணவேற்றுமை, உஉக.
 குணவேற்றுமையுருவத்தை வடதூலார் வெதிரேகவுருவகமென்பரென்பது, கஅச.
 குணவேற்றுமையுருவகம், கஅச.
 குமரி, க.
 குமுதம் - மகிழ்ச்சி, கலகம், ஆம்பல், உசக, ௩அக.
 குயம் - முலை, சச௦.
 குயிலாருமென்னும்முதற்குறிப்புடையசெய்யுள் பாஞ்சாலச்சொல்லின்பமெனவும்படுமென்பது, அஅ.
 குயிலொடுவெறுத்துக்கூறல், ௩௦ச, உச௦.
 குயின்மேல்வைத்துக்கூறல், கசச.
 குரல் - ஒரீசை, ௩௩௩.

குரவணைவாழ்த்தல், சுஅ, உக௩.
 குருகாமான்மியக் கெந்தமாதனச்சருக்
 கம், க௨௭.
 குருகாமான்மியம், சுஎ, அ௨, அ௩, க௦௩,
 க௯௧, க௯௩, க௯௬, க௯௭, க௯௮, உ௩௩,
 உ௩௩, உ௩௪, உ௩௬, உ௩௭, உ௩௮, உ௩௯,
 உ௩௯, ச௩௯, ச௯௯.
 குருகூர், குக, சு௧, க௨௪, க௩௪, க௪௮,
 க௬௧, க௬௪, க௬௬, க௬௭, உ௦௦, உ௧௩,
 உ௩௩, உ௪௧, உ௬௮, உ௬௯, உ௯௦,
 உ௯௦, உ௯௭, உ௯௭, க௨௪, க௩௩,
 க௬௦, க௬௯, க௬௯, க௬௯, க௬௮,
 க௬௮, க௬௮, ச௪௪, ச௬௮, ச௬௮, ச௬௮,
 ச௬௮, ச௬௮, ச௬௮.
 குருகூர்பொருணைநதியின்வடபாலிருந்
 தவென்பது(முன்பிருந்தபடி), உ௧௩.
 குருகூர் பொருணைநதியின்மேனபாலு
 ள்ளதென்பது(பின்புள்ளபடி), உ௧௩.
 குழகு - அழகு, ச.
 குழல்வருணனை, அ௨.
 குளகச்செய்யுளின் கூறுபாடு, சு௧,
 குற்றம்பத்து, க.
 குற்றமானசபாவத்தைக்கூறுவதுமதன்
 மையாமெனினும் அது அலங்காரத்
 தின்பாற்படாதென்பது, க௯௦.
 குறிப்பறிதல், உ௨௨, க௯௩, ச௪௧.
 குறிப்பால்வந்தபொதுநீங்குவமை, க௬௯
 குறிப்பு(பிரகரவலங்காரத்தினுள்) க௯௯
 குறிப்புணாதல், க௪௦.
 குறிப்புலமை, உ௪, உ௬, க௦, க௬, க௨,
 குக.
 குறிப்புவிபாவணியின்கூறுபாடு, க௨௦,
 க௩௧.
 குறிவழிச்சென்றபாங்கன் றிலவணைவி
 யத்தல், குக௧.
 குறிவழிச்சென்றபாங்கன் றிலவியைக்
 காண்டல், உ௬௨.
 குறுந்தொகை, எ௩.
 குறைநயப்பித்தல், க௬௬, க௬௬, ச௪௬.
 குறையுற்றறிற்றல், ச௪௬.
 குறையுறத்துணிதல், அ௮, ச௪௭.
 குறையுறவுணர்தல், உ௧௪, க௬௪, ச௪௬.
 குறைவுலமையிலக்கணம், க௨௪.
 குறைவுலமையை வடநூலார் உலுத்த
 வுலமையென்பதென்பது, க௨௬.
 கூடசுதார்த்தம், ச௧௧, ச௧௨.

கூடல், க௦௭, க௯௩, ச௨௦.
 கூடாவகையிற்கூறுதல், உ௧௬.
 கூடுமியத்தை, உ௧௬.
 கூர் - உண்டான, க௯௩.
 கூற்றினுன்மாற்றம் முன்னவிலக்கினு
 ம் குறிப்பினுன்மாற்றம்முன்னவிலக்
 கே சிறந்ததென்பது, க௨௬.
 கூற்றுங்குறிப்பும்விவியபரிசுரம், க௬௦
 கைம்மாறு உபகாரங்கொண்டெபகாரஞ்
 செய்கை, ச௧௬.
 கையறல்விலக்கு, க௬௮.
 கைவறியர் - பொருளில்லாதார், க௯௬.
 கொச்சை - ஆடு, உ௮௪.
 கொட்டியது - அப்பியது, உ௬௬.
 கொடுப்போர்ப்பழிச்சல், உ௨௬.
 கொடுப்போரேததிக்கொடார்ப்பழி த
 தல், க௯௦.
 கொடைபற்றியபெருமிதம், க௦௨.
 கொடைமிகுதி, க௯௦.
 கொண்டல் - மேகம், கீழ்காற்று, ச௬௮.
 கொண்டுகூட்டுப்பொருள்கோள், ச௦௧,
 ச௦௬, ச௧௨, ச௨௬, ச௩௬, ச௬௬,
 ச௪௨, ச௪௮.
 கொம்பர் - பூங்கொம்புகள், ச௬௦.
 கொல்லிப்பாவை, க௬௭, க௬௬.
 கொழுங்குழம்பு - கொகிழ்ந்தொழுங்கு
 குழம்பு, உ௬௬.
 கோ - கண், பகை, க௬௮, ச௪௬.
 கோடண்மரபு, க௬.
 கோடு - கரை, உ௬௬.
 கோமான் - பூமிதேவி, ச௬௬.
 கோழத்திரி, ச௧௨, ச௬௬.
 கோயில் - திருவரங்கம், உ௬௪.
 கோலம் - பன்றி, அழகு, உ௬௬.
 கோலாகலம் - அழகு, க௨௭.
 கோழி - உறையூர், க௬௮.
 கௌடகார்த்தம், க௦௬.
 கௌடச்சமனிலை, க௪.
 கௌடச்சொல்லின்பம், அ௭.
 கௌடத்தெளிவு, அ௬.
 கௌடபாகம், அ௬, அ௨.
 கௌடபாகம் பாருபடுமாறு, எ௬.
 கௌட பாஞ்சாலபாகங்கள் குணவலங்
 காரமேற்குங் கூறுபாடு, அ௬.
 கௌடவலி, க௦௧, க௦௨.
 கௌடவின்னிசை, க௬.

கொண்டவதாரம், கூடி.
சக்கரபெந்தம், சௌ—சஅஉ.
சக்கரபெந்தம் மூன்றுவகைப்படுமென
பது, சௌ.
சக்கரம் - தேரினதுருள், சௌ.
சங்கச்செய்யுள், கூசு.
சங்கரிதி, கூசு.
சங்கரவலங்காரம், கூசு.
சங்கன், உஅக.
சங்கீரணவலங்காரம், கூசு—கௌஉ.
சடகோபன், சஅடி.
சடம் - மெய், சஉக.
சடையன் - இந்நூலாசிரியரியற்பெயர்,
சக.
சததங்களினிடத்துச் சொன்னலனும்
பொருணலனும் அவ்விண்ணடினாறு
மான அணிகலனுமெய்தற்குபாயம்,
கூசு.
சததஞ்சாதித்தற்குமுதற்காரணம், கூடு.
சததஞ்சாதித்தற்குமுதற்குறி, கூடு, கூசு.
சததுவம் இவையெனபது, கூசு.
சதுரங்கபெந்தம், இடுஉ.
சந்தயத்தின்கூறுபாடு, உஉஅ.
சந்தயவலங்காரம், உஉஅ.
சந்தயவலங்காரம் முன்னவிலக்கினுள்
விரவியது, கூசு.
சந்திவழி, இகஉ.
சந்திவழிவமைதி, இகஉ.
சந்தொட்டியமகம், சஇசு.
சம்பந்தமில்லாதனைச் சம்பந்தமாக்கிக்
கூறிய மோகவுவமை, ககடு.
சம்பந்தமுள்ளதைச் சம்பந்தமில்லையாக்
கிவந்தவருவகம், ககடு.
சம்பிரதம், இடுஉ.
சம்பிரதம் இந்நிரசாலமெனவுப்படுமெ
னபது, இடுஉ.
சமயவணக்கம், சௌ, இடுக.
சமர்வீரியமிகுதி, கூஉ.
சமவேற்றுமை, உஉடு.
சமாதி, கடுச.
சமாதி குணவலங்காரம்பத்தினுள்ளஞ்
சிறந்ததென்பது, அசு.
சமாயிதவலங்காரம், உஅடு, உஅக.
சமுச்சயவலங்காரம், கூடு—கஇள.
சமுச்சயவுவமை, கசு.
சமுப்பதோபத்திரம், சகடு, சகக.

சலம் - தீயவினை, சசுடு.
சவலைவெண்பாட்டு, இகசு.
சவலைவெண்பாட்டு, பிற்காலத்தாசிரியர்
படைத்துக்கொண்டதென்பது, கூடு
சாதிக்குக் கிரியையோடேவிரோதச்சி
லேடை, உசௌ.
சாதிக்குக் குணத்தோடேவிரோதச்சி
லேடை, உசௌ.
சாதிக்குச் சாதியோடேவிரோதச்சிலே
டை, உசசு.
சாதிக்குப் பொருளோடேவிரோதச்சி
லேடை, உசஅ.
சாதிக்குறைவிசேடம், உஅசு.
சாதிநிலைக்களனாகத்தோன்றிய ஒட்டு,
உடுக, உகடு, உகக.
சாதியேகவசனம், ககக.
சாதிவேற்றுமை, உஉக.
சாந்தரதம், கூடு.
சாந்தரனிகுணகம், கூடு.
சாமவேதம் தேத்தோடுசொல்லத்தக்க
தென்பது, கசுடு.
சாபுதூலிலக்கணம், இடு.
சாலபுமுல்லை, கூக, கஅள, உகள, உகடு,
உஅசு, கூடு, கூடு.
சிகை - திருக்குழற்கற்றை, சௌ.
சிகைநோக்கு, கஅடு.
சிக்வரை, உசக.
சிட்டர் - தொண்டர், கூஅக.
சித்திரகவி, சசு—கஇடு.
சித்திரகவியின்பெயரும் முறையும்
தொகையும, சசு, சசௌ.
சித்திரம் - வெளி, பொய், கூஅக.
சிந்தாமணி, கஇசு, கசு.
சிலப்பதிகார ஆந்திரமூலச்சிறப்புச்செய்
காலை, உஉ, கஇசு.
சிலப்பதிகார இந்நிரவியுஞ் செருத்த
காலை, உஉ.
சிலப்பதிகாரக்கடலாகாலை, உஉ.
சிலப்பதிகாரம், உஉ, கசு.
சிலப்பதிகார மங்கலவாழ்த்துக்காலை,
உஉ.
சிலப்பதிகார மனையறம்படுத்தகாலை,
ககக.
சிலோதீபகம், உசஉ.
சிலேடை நான்குவகைப்படுமென்பது,
உகக.

சிலேடையணியின்விரி, உசக.
 சிலேடையபறுதி, ௩௪௦.
 சிலேடையலங்காரம், உ௯௭.
 சிலேடையிணைமட்டுக்குகளில் எழுத்துக
 களை எடுத்தல் படுத்தல் எனனு மோ
 சைவேற்றுமைபடவுச்சரித்துப் பொ
 ருள்வேறுபடுககவேண்டுமென ப து,
 ச௬க.
 சிலேடையருவகம், ௧௮௫.
 சிலேடைவாய்பாட்டானவந்த அசங்கதி,
 ௩௬௪.
 சிலேடைவாய்பாட்டானவந்த சமாதி,
 ௧௦௪.
 சிலேடைவேற்றுப்பொருளை வ ப் பு ,
 ௩௬௮.
 சிலேடைவேற்றுப்பொருளைவப்பு இர
 ட்டொழிதலெனவுமபடுமெனபது,
 ௩௬௮.
 சிலேடைவேற்றுமை, ௨௨௨.
 சிலேடைவேறுபாடுகள், ௨௫௪.
 சிறப்பபறுதி, ௩௬௬.
 சிறப்பிற்றாவுவமை, ௧௨௧.
 சிறப்புநிலக்களான, ௧௧௬.
 சிறப்புப்பாயிரத்தின்கூறுபாடு, ௩௬.
 சிறப்புப்பாயிரத்தினிலக்கணம், ௩௭.
 சிறப்புப்பாயிரம், ௧, ௩௬-௪௮.
 சிறப்புப்பாயிரம் பதினாறுவகை ப் ப டி
 மென்பது, ௩௬, ௩௭.
 சிறப்புருவகம், ௧௭௬.
 சிறப்புவமை, ௩௫௪.
 சிறப்பென்றவுள்ளுறை, ௨௦௫.
 சிறுபுலியூர், ௧௧௫, ௩௦௬.
 சிறுபொழுதாறு, ௫௧௭.
 சினகரவாழ்த்து, ௧௫௪.
 சினைத்தன்மை, ௧௧௫.
 சினைநிலைகளைகத்தோன்றும் ஒட்டு,
 ௨௧௨.
 சினையதிசயம், ௨௩௭.
 சி-கிருமகள், ௪௮௭.
 சிலம் நல்லுணர்வு, புத்தி, ௪௬௫
 சிவமவகை ௩௬௩, ௪௨௨.
 சுத்தசந்தயம், ௨௨௮, ௨௨௯
 சுதகம்-அழிவு, ௪௭௨.
 சுபக்கோள்நாளுக்கு, ௫௧௦
 சுரத்தல-பெருகுதல், ௨௭௧.
 சுவடுகண்டநீதல, ௧௪௭.

சுவல்-மேடு, ௨௦௨.
 சுவை சாந்தரதமெனபதோடி ஒன்பதா
 மென்பது, ௩௦௬.
 சுவையலங்காரம், ௨௬௬.
 சுவையை வடநூலார இரதமென்ப
 ரெனபது, ௩௦௬.
 சுழிருளம், ௪௬௬.
 சூடாமணிகண்டு, ௨௨.
 சூத்திரங்களைப்பொருள் கோ ணி லை
 யேழு, ௭.
 சூத்திரங்களைநிலக்கணம், ௬.
 சூல்-கொப்பம், ௪௬௫
 சூழ்ச்சி - உணர்வோடுசாவிபுண்டான
 உறுதியறிவு, ௨௮௨.
 சூழி-வாவி, ௪௬௬.
 செங்குன்றார, ௩௬௨.
 செண்பகமாறன, ௨௮௬, ௩௦௧, ௩௭௧,
 ௪௩௫.
 செந்துறைப்பாடாண்பாட்டு, ௧௪, ௧௬௪,
 ௨௧௩, ௨௬௬.
 செம்மொழிச்சிலேடை, ௨௬௮
 செம்மொழிச்சிலேடையருவகம், ௧௮௫.
 செம்மொழிச்சிலேடையுலமை, ௧௬௨.
 செம்மொழி, பிரிமொழிவிரண்டும் பிற
 சிலேடையலங்காரங்களைகளோடும்விரவி
 வுருமென்பது, ௨௬௬.
 செய்யுள், சட்டகம் அலங்காரமென
 இரண்டிவகைப்படுமென்பது, ௫௦௮.
 செய்யுள்வழு, ௫௧௩.
 செய்யுள்வழுவமைதி, ௫௧௪.
 செய்யுள்விகாரம், ௧௪௪.
 செய்யுள்தன்மொழிந்தருத்தாகாரகவேது,
 ௨௬௦
 செலவென்றி, ௩௬௪.
 செலவழங்குவித்தல், ௧௦௪, ௧௮௦, ௩௦௪,
 ௩௧௬, ௩௩௦, ௩௩௪, ௩௬௫, ௩௬௬,
 ௩௬௭.
 செலவுநினைந்திரங்கல், ௩௬௬.
 செவ்வியசெப்பல, ௧௪௬, ௧௬௨, ௧௭௬,
 ௪௦௮.
 செவியறிவுறா, ௨௧௦, ௨௭௦, ௩௦௦,
 ௩௮௦, ௪௧௪.
 செவிலிதேடல், ௧௦௫.

சேட்படை, கக௩, கக௫, க௨௫, க௩௩, க௪௪, க௬௫, க௮௫, உரு௬, உ௬௧, ௩௭௨, ௩௮௩, ௩௯௭, ௪௨௮, ௪௩௭, ௪௪௨.

சேடு-பெருமை, ௩௩௫.

சோந்தாமைக்கொல்லி-நெருப்பு, உரு௧.

சொல்லின்பம், அரு.

சொல்லின்பமுடியுழிவுக்கணம், ௫௨௫.

சொல்லினைச்சொல்லியாற்றுகுணர ததல், க௯.

சொல்லுஞ்சொல்லும்முரணியவிரோத வலங்காரம், உ௭௧.

சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும்முரணின விரோத வலங்காரம், உ௮௧.

சொல்லும் பொருளும் சொற்களோடு முரணின விரோதவலங்காரம், உ௮௦.

சொல்வழு, ௫௧௧.

சொல்வழுமைதி, ௫௧௨.

சொற்பின்வருநிலை, உரு௫.

சொற்பின்வருநிலைமுதலியன மொழிற் தனமொழிதலாகாவென்பது, ௫௦௫.

சொற்பொருட்பின்வருநிலை, உரு௬.

சோகம்-துன்பம், ௪௯௬.

ஞாபகம்-அறிவிப்பது, உ௧௨.

ஞாபகவேதுஇன்மையோடுகூடியுமவரு மென்பது, உ௧௪.

ஞாபகவேதுவின்கூறுபாடு, உ௧௨.

ஞாபகவேதுவின்பொதுவில் க் கணம் உ௧௧.

ஞானவீரியமிகுதி, ௩௯௧, ௩௯௨.

ஞானவென்றி, ௩௯௧, ௩௯௨.

தகரமெய்வருக்கப்பாட்டி, ௪௬௪.

தகையணங்குறுத்தல், ௧௦௩, ௨௪௭, ௩௮௧ தசாங்கவாழ்த்து, ௯௩.

தஞ்சை, ௧௧௧, ௧௬௨, ௧௮௦, ௧௮௨, ௪௫௧.

தட்டது-அடைத்தது, உ௬௪.

தட்டி-அடைத்து, ௪௬௦.

தடங்கண்டமென்ததல், உ௨௦.

தடத்திற்குத் தனத்திற்குஞ் சிலேடை, ௧௯௧, ௧௯௨.

தமொறுத்தியலங்காரம், ௩௧௫.

தமொறுத்தியை வடநூலார் அந்மொற் றியமென்பதென்பது, ௩௧௫.

தமொறுவமம், ௧௪௨.

தண்டி எச்சவியல், ௫௧௧.

தண்டிமுதலால், ௪௫.

தண்டியாசிரியர், ௪௫, ௧௬, ௧௨௧, ௧௨௯, ௧௬௦, ௧௬௭, ௨௧௪, ௨௧௪, ௩௧௦, ௩௧௫.

தண்டியாசிரியா இன்மையை அபாவ மென்பர் என்பது, உ௧௪.

தண்டியாசிரியர்உருவகவுழுவமையுடவ மையுருவகமென்பதென்பது, ௧௧௦.

தண்டியாசிரியர் கூறியபடிபுணர்ப்பதும், பரியாயவலங்காரமாமென்பது, ௩௧௦.

தண்டியாசிரியா தமொறுவமையு இது ரவிதரமென்பதென்பது, ௧௬௩.

தண்டியாசிரியர் தூரகாரியமெனவிரித்த அசங்கதியை இந்நூலார் பிறருடம பட்டது தானுடம்படுதலென்னுமுத் தியாற் றனியே ஓரலங்காரமாகிநு ரென்பது, ௩௧௫.

தண்டியாசிரியா மருட்கையுவுமையு க கூடாவுவமையென்பதென்பது, ௧௧௧.

தத்துவங்கண்மூன்-சித்தசித்திச்சுரம

தந்துகொணாந்துரைத்தல், ௧௭, ௨௩. தமமையென்னும்பன்மைஇழிபின்கண் மயங்குவது, உரு.

தமிழ்மறை - திருவாய்மொழி, ௨௦௧, ௪௩௫.

“தயங்கிணாககோதைதன்னெடுதருக் கி” எனனும சிலப்பதிகார மனையறம் படுததகாதைப்பாகம், பரியாயவலங்கா ரமென்று அடியார் க்குநல்லார் கூறுவ ரென்பதும், அது பொருளணியுட் பின்வருநிலையலங்காரத்திற் பொருட் பின்வருநிலையு னடங்குமென்பதும், ௩௧௧.

தரணி-ஆதிததன், ௪௩௧.

“தருமனறண்ணளியா” லென்னுஞ் சிந்தாமணிசெய்யுள் ஒருவகையுரு வகத்தின்பாற்படும் என்பது, ௧௧௧.

தலைதமொற்றவுவமை, ௧௧௧.

தலைமைவிலகரு, ௩௩௪.

தலைவன்பாங்கிக்கவயவங்கூறல், ௧௨௫, ௨௬௧, ௪௨௮, ௪௩௭.

தலைவன்வியத்தல், ௧௨௮.

தலைவ னருமறைச்சடங்கிற்குப்படுதத் தருப்பையைகோக்கித் தலைவி காலை யுற் தனதாற்றாமையையு முட்டுகாணு னிரைத்தல், ௧௮௮.

நகர மாநிலங்கார விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி

தலைவனைத் தோழியியற்பழித்தல், உளக.

தலைவனைவியத்தல், ககடி, கடிசு.

தலைவி தலைவனை இயற்படமொழிதல்,

க0, க00.

தவக்கு-இலச்சை, நாண், உ0உ.

தழைகொண்டுசேறல், ககௌ.

தனர்வகன்றுரைத்தல், கஉஉ, சஉக.

தனித்தல்-துளித்தல், கடுக.

தனிமம்-பாயல், உசக.

தற்குணவலங்காரம், உஉச, உஉ௪.

தற்குணவுமை, கசடு.

தற்குறிப்பேற்றத்திற்கொருபுறனை, உகக.

தற்குறிப்பேற்றத்தின்கூறுபாடு, உகஉ.

தற்குறிப்பேற்றவலங்காரம், உகஉ.

தற்குறிப்பேற்றவுமை, அசு, கசடு.

தற்பவம்-தன்னாற்பிறத்தல், (மூன்றாவது தன்றொகை) ககக.

தற்பவவலங்காரம், ககஉ, ககக.

தற்குணமைபற்றியபெருயிதம், க0க.

தன்கட்டோன்றியவண்டல்பொருளாகிப்

பிறந்தவெருளி, க0டு, க0சு.

தன்கட்டோன்றிய கல்விப்பொருள்பற்றிவந்த வுமை, க0அ.

தன்கட்டோன்றியபிணியும்வருத்தமுமபற்றிவந்த இளிவரல், க0டு.

தன்கட்டோன்றிய புணர்ச்சிப்பொருள்பற்றிவந்தவுமை, க0௪.

தன்கட்டோன்றிய புதுமைப்பொருள்பற்றிவந்தவியப்பு, க0௪.

தன்கட்டோன்றிய வறுமைப்பொருள்பற்றிவந்த அமுமை, க0க.

தன்குறியிடதல், க௪, உ௪௪.

தன்கோட்டறல், கசு.

தன்மையலங்காரத்தின்பொதுவில் கணம், க0க.

தன்மைவினசிறப்பிலக்கணப்பாடுபாடு, க00.

தன்றுணிவுரைத்தல், ச0உ.

தன்றொழிவுரைக்குமவினவந்த வுலேகம், உகசு.

தன்னினமுடித்தல், கடி.

தனிசு-கடன், உசடு.

தனு-உடல், ககசு.

தாஅனுட்டித்தனாதுபிறத்தல், உ௪ச, உ௪டு.

தாக்கு-படை, சச0.

தாடகை-உசசு.

தாதாக்கள்-பெரியோர்கள், ககடி.

தாந்தன், உகக. உகக.

தாபதவாகை, ககக, கசச, உடுஉ, உகக,

தாமம்பெறுததளர்வுற்றுரைத்தல்,

உசசு, உஅஉ, கச0.

தாயது-பாய்ந்தது, கசக.

தாயினன்-அளந்தான், உசடு.

தார்-பூ, சக0.

தாரை-கண், கடி, சச0.

தாவரவாழ்த்து, ககசு.

திசிரிவென்றி, ககடு.

திட்டாந்தத்திற்கும் நிதரிசனத்திற்கும்

வேற்றுமை, உகக, உகஉ.

திட்டாந்தவலங்காரம், உஉக.

திண்பான்முதலியன மயங்காதுவந்த வுமை, கஉ0

திரிபங்கி, சகக, சகசு.

திரிபதாதி, டு0உ.

திரிபதிசயம், உகடு.

திருக்கடண்மலில், கஉ, ச0டு, சச௪, சகஉ, சகசு.

திருக்கழகை, ககடி, உகடு, சகடி.

திருக்கழத்தானம், ககசு.

திருக்கழகார, ககசு.

திருக்கண்ணபுரம், ககக.

திருக்கள்வனார, கடிசு.

திருக்காட்கரை, கஉக, கக0, க0உ, ககக, ச0சு, ச0க.

திருக்காவானம், ககசு, சசக.

திருக்குடந்தை, கஉ0, ச0சு.

திருக்குருகைப்பெருமாள்சுவராயர்-இந் தூலாசிரியரினிடா, சசு.

திருகைப்பெருமாள்சுவராயர்-இந் தூலாசிரியரினிடப்பெயர், சக.

திருக்குறுங்குடி, ச0, அ௪, ககக, சகசு, சக௪.

திருக்கோட்டியூர், உகக.

திருக்கோணூர், அடி.

திருச்சங்கணித்தறை, கடுக, சசடு.

திருச்சிங்கவேள்குன்றம், உக0.

திருச்சேறை, கக, உஉக.

திருத்தக்காமுனி, கடுடு.

திருத்தன்கர, உஉ0, கடிசு, சகக.

திருத்தண்கால், உ௭௭.

திருநறையூர், உ௫௫.

திருநாதை, க௯௧, க௯௧, உ௮௨, ௩௨௩, ௪௫௬.

திருநாகங்கா, க௮௧, ௩௯௪, ௪௧௮, ௪௩௧.

திருநாவாய், ௪௧௫.

திருநின்றலூர், ௪௨௭.

திருநீர்மலை, உ௧௫.

திருப்பதிக்கலம்பகம், உ௭௮.

திருப்பாடகம், க௨௫, உ௫௫, ௩௯௪, ௩௯௨.

திருப்பிரிதி, ௩௯௪.

திருப்புடக்குழி, க௧, க௨௫, க௯௧, க௯௧, ௧௯௪.

திருப்புல்லாணி, ௩௦௮, ௩௫௫, ௪௪௪.

திருப்புளியாழ்வார், உ௧௩.

திருப்புளியாழ்வார் சேடாவதாரமென்பது, உ௫௩.

திருப்பெரும்பூதூர், க௭௧, உ௪௦, ௪௯௪.

திருப்பேர்க்கா, ௮௧, க௯௦

திருமலிலை, ௪௩௮.

திருமலையாழ்வார், உ௨௪.

திருமலையாழ்வார் மணவாளமாமுனிவர்க்கு ஆசிரியர் என்பது, உ௨௪.

திருமாமணிமண்டபம், ௪௪.

திருமாலிருஞ்சேலமலை, க௯௦, ௩௦௩,

௪௩௩, ௪௪௦, ௪௪௫, ௫௨௧.

திருமாலுக்கும்மேகததிறகுஞ்சிலேடை, உ௩௮.

திருமுருகாற்றுப்படை, க௯௪.

திருமுழிக்களம், க௭, ௧௦௩, உ௪௧, ௩௮௪.

திருமெய்யம், ௩௯௦.

திருமேனிரதகவிராயர் - இந்துலிணரையாசிரியரும் இந்துலாசிரியரின் மாணக்கமுமாவார், ௩௮.

திருமோகூர், உ௪௦, உ௪௮, உ௮௪, உ௯௭, ௩௨௩, ௪௭௮.

திருவண்பரிசாரம், ௩௪௩.

திருவண்வண்தீர், ௪௯௧.

திருவந்தபுரம், ௧௦௩, ௩௭௧, ௪௧௧.

திருவரங்கம், ௭௪, ௮௧, க௨௩, ௧௩௮,

௧௪௭, ௧௪௭, ௧௬௫, ௧௬௭, ௧௬௮,

௧௬௧, உ௦௨, உ௦௩, உ௩௪, உ௫௪,

உ௪௮, உ௪௧, உ௭௧, ௩௦௨, ௩௦௧,

௩௪௪, ௩௬௫, ௩௮௮, ௩௯௦, ௩௯௨,

௪௧௧, ௪௨௪,

௪௨௪, ௪௨௧, ௪௩௦, ௪௩௪,

௪௧௦, ௪௧௧, ௪௧௧, ௪௭௧, ௪௧௪.

திருவல்லவாழ், ௩௪௧.

திருவல்லிக்கேணி, ௩௧௨.

திருவழுந்தூர், உ௪௪.

திருவளஞ்ஞவப்பயன், ௭௩.

திருவாட்டாறு, உ௪௪.

திருவாய்ப்பாடி, ௪௨௩.

திருவாய்மொழி, க௨௫, ௧௯௧, உ௭௭.

திருவாய்மொழி சாமவேதசாரமென்பது, ௧௪௫.

திருவாய்மொழி முததமிழ் துலென்பது, ௧௬௫.

திருவாய்மொழிமுதற்பத்தி லாராந்திருவாய்மொழியில முதலிரண்டுபாட்டிற் பொருட்கைத்தாலந்தாதித்ததென்பது, ௭௪.

திருவாய்மொழி வேதத்தின்வழி வந்ததென்பது, ௧௬.

திருவிடவெந்தை, உ௪௫.

திருவிண்ணகர், ௧௦, ௧௩௫, உ௩௮, ௩௮௨, ௩௯௭, ௪௩௫.

திருவித்துவக்கோடு, உ௪௪.

திருவெள்ளறை ௩௦௩, ௪௫௮.

திருவெள்ளிப்பங்குடி, ௩௮௨.

திருவேங்கடம், ௧, ௫௮, ௭௪,

௧௧௨, ௧௪௦, ௧௫௫, உ௧௧, உ௨௧,

உ௨௭, உ௧௦, உ௧௫, ௩௦௫, ௩௧௪,

௩௫௦, ௩௪௦, ௩௪௩, ௩௮௧, ௩௬௫,

௩௬௧, ௪௧௩, ௪௧௮, ௪௫௧.

தில்லைதிருச்சித்திரக்கடம், உ௮௪.

தீபகம் பன்னிரண்டுபகுதியையுடையதென்பது, உ௫௭.

தீபகவகையாற்சிறப்புறக்கறல், ௧௧.

தீபகவலங்காரத்தின் குழிபு, உ௪௧.

தீபகவலங்காரம், உ௫௭.

து-உண், ௪௫௧.

துடரி, ௧௦௨, ௧௨௧, ௧௩௦, ௧௩௨, ௧௪௧,

௧௮௧, உ௦௫, உ௨௦, உ௨௧, உ௩௧,

உ௫௮, உ௪௧, ௩௧௦, ௩௧௮, ௩௩௨,

௩௫௪, ௩௭௦, ௩௮௧, ௩௯௨, ௪௦௮,

௪௪௦, ௪௪௨, ௪௪௫, ௪௪௭, ௪௮௦,

௫௧௦.

துணைசெயல்விலக்கு, ௩௯௪.

துப்பு - பற்றுக்கோடு, பவளம், உ௫௩,

தும்பை, ௮௨.

தாய்வு - அறிவுதிரிதல், உஉ௦.

தூழனி - ஆரவாரம், உருடு.

துறைகூறல், உஅசு, நூசு.

தூதுவிலையுரைத்தல், நுகழி.

தூதொருப்படுத்தல், நூடுக.

தெய்வத்தை மகிழ்த்தல், நுகரல்.

தெரிந்துதெளிதல, உரு, நுகர்.

தேதத - மிகுந்த, அடக.

தொகுத்தமொழியின்வகுத்த னே கா

தொகைகளைச் செய்யுளாமாறு, எங்.
தொகைபெறநாட்டல், கட.

தொகையுமையிலக்கணம், ஊடி.

தொகைவீரியுருவகம், கௌச.

தொகைவரியுவமைகளின்கூறு பாடு,
கூடும்.

தொடரெழுத்துமொழியேயன்றி ஒரெ
ழுத்தே பெயர்த்தும் மடங்குவதும்

தொல்காப்பியனாகத்திணையியல், உரம்

தொல்காப்பியர், கடும, உளக,

தொழில் (பரிகரத்தினுள்) கூட

தொழிலதிசயம், உரு.

தொன்று - பழமை, சஉரு.

தோழிக் கவயவங்குதல்

தோழி நிலவுகண்டமூங்கல், உசுஉ.

தோழியைக்காட்டுதல், கூடி.

என்பது சிறப்புப்பொருட்டு மொழி

பது, சடுக.

நகம் - பாம்பு, சிடுக.

நகரடைந்தமைகூறல், கஉ௦

உருக, உருகு, உருகு, உருக, உருகு.

நட்ச, நகர, சரூ, சகள, சடக,

நகு - மிளிர், சநக.

நணக நரீன குவகைப்படுமென்பது, ௩௦௯

நச்சினூர்க்கினியர், கடி, உக.

சூக காண்டிகையுரைசெய்தாவேரண

நகரசபையு - வருமப்பபட்டன், சகக.

நடிக்குவதால் துவக்கம் செய்யும்
இயைபுள்ளவரின் காலத்தைப் பற்றி

தத்துவப்போக்கு நமக்கெல்லாம் உவந்து
மாடுபெய்தது. நிகழ்

தொழிலும் இரட்டையிற்செய்த

சுரவேண்டியேன்பது, சீக்க.

உருவகம் உருவகம் = உருவகம், அருவகம்.

நடு - இடை, ௩௦௩.
 நடுங்கநாட்டம், ௩௮௮
 நதிவாழ்த்து, ௧௭௧, ௩௪௪.
 நந்திபுரவிண்ணகர, ௨௭௩
 நம்பெருமானுமம்மணிககோவை, ௭௩.
 நம்பெருமானுமம்மணிககோவைவிருத
 தியுரை, ௧௧௮, ௧௧௯, ௨௦௩, ௩௩௯.
 நம்மாழ்வார்குரிய தசாங்கங்கள், ௧௩௩.
 நம்மாழ்வார்ப்தாமகன போககழியாகிய
 சததியவாயமையுடையோனென்ப
 து, ௨௪௮.
 நம்மாழ்வாமாலையெழுன்பது, ௨௦௩.
 நயப்புரைத்தல், ௨௨௬.
 நயன் - ஈகம், ௪௮௬.
 நயனத்தானம் - துயிலினை, ௪௩௩.
 நயனப்பத்து, ௭௩.
 நரரி - நரசிங்கம், ௪௩௩.
 நலம்பாராட்டல், ௨௨௦, ௨௪௨, ௪௨௬.
 நலம்புனைந்துரைத்தல், ௧௦௨, ௧௪௭,
 ௧௬௨, ௧௬௩, ௧௬௪, ௧௬௦, ௨௧௯,
 ௨௨௧, ௨௩௯, ௨௪௨, ௩௧௦.
 நலனிலைக்கனன், ௧௧௯.
 நளபாகம், ௩௩௯.
 நற்பொருண்மூன்று - சித், அசித், ஈச்
 சுரமென்பன, ௪௬.
 நற்றாயிரங்கல், ௪௦௯.
 நன்று - நட்பு, ௪௩௯.
 நாகபந்தம், ௪௮௪, ௪௮௩.
 நாகூர, ௪௭௧.
 நாகை, ௩௨௬, ௩௩௦, ௩௩௭.
 நாட்டு - காளையுடைத்து, ௪௧௮.
 நாடகவழக்கு - இலபொருளாய்ப் புகழ்
 ச்சியிடத்துப்புனைந்தவுரையாய்த்
 தோன்றுவது, ௩௨௧
 நாடுகாக்கப்பிரிதல், ௩௩௭, ௩௩௦.
 நாடுவாழ்த்து, ௮௨, ௮௬, ௮௮, ௧௩௯,
 ௧௬௩, ௧௬௪, ௧௭௩, ௧௭௪, ௨௩௩,
 ௨௪௪, ௨௪௩.
 நாண்-விரற்சரடி, வின்னாண், ௨௩௯.
 நாண்முந்த-எய்தகாலத்துநாணவிட்டு
 நீங்கின, ௨௩௯
 நாண்மலர் - பருவமலர், ௪௩௦.
 *நாணநாட்டம், ௨௧௨, ௩௭௦, ௩௯௯.
 நாணநாடல், ௧௧௯.
 நாணழிவுரைத்தல், ௧௧௯.

நாணிககண்புதைக்கவருந்தல், ௧௩௯,
 ௧௮௨, ௩௭௨, ௪௩௯
 நாதமுனி, ௪௨, ௨௪௧.
 நார - அன்பு, ௪௨௩, ௪௮௬.
 நாலவகையுமப்போலியுமவிரவியத் த
 வுமப்போலி, ௨௦௬.
 நாலசைச்சிரமுமுதொன் றிணையெது
 கையலங்காரம், ௨௭௮.
 நாலாககடவுள் - இரதிரன், ௪௧௯.
 நாலாரச்சககரபெந்தம், ௪௭௭, ௪௭௮.
 நாலுங்கு, ௪௪௦.
 நாலெழுத்தானவந்தமடக்கு, ௪௬௬.
 நாலிப்புடைக்கலை - உதராககினி,
 ௩௩௨.
 நாதசிரோரடி நாலம்போதரங்கத்திற்
 கும, நாதசிரடியிரண்டம்போதரங்
 கத்திற்கும் வேற்றுமை, ௩௬௬.
 நானகடியும் ஒருசொல்லானவரும் மட
 ககு யமகமென்றும் பெயாபெறுமெ
 ன்பது, ௪௩௪.
 நானகடியும் ஒருசொல்லேமடக்கிவந்தா
 லும் மடக்காமென்பது, ௪௩௪.
 நான்குபொருட்சிலைடையினைமடக்கு
 ௪௬௦.
 நிகழ்வின்விலக்கு, ௩௩௦, ௩௩௯.
 நிச்சயகொப்பம் (சந்தயஅலங்காரத்தில்)
 ௨௨௬.
 நிச்சயம் - உண்மை, ௨௮௪.
 நிச்சயாந்தம் (சந்தயஅலங்காரத்தில்)
 ௨௩௦.
 நிதரிசனவலங்காரம், ௨௩௯.
 நிதிவாழ்த்து, ௩௪௪
 நிரதாத்துதியலங்காரம், ௩௬௬.
 நிரதையுவுமை, ௧௬௩.
 நியமச்சிலேடை, ௨௪௪.
 நியமவிலக்குச்சிலேடை, ௨௪௪.
 நியமவுவுமை, ௧௬௪
 நியமித்தல் - தெளிதல், ௨௪௩.
 நியாயமலைமை, ௩௨௨.
 நியாயமலைவு, ௩௩௯, ௩௨௦
 நிரலுதல் - இரட்டித்தல், ௨௪௩.
 நிரனிறையலங்காரம், ௨௪௨.
 நிரனிறையலங்காரம் பூட்டுவிற்பொரு
 ள்கோளோடுவிரவியும்வருமென்பது
 ௨௬௯.
 நிரனிறையுவுமை, ௧௬௬,

சிரனிஹைவழு, ௫௦௬, ௫௧௦.
 சிரனிஹைவழுவமைதி, ௫௧௦.
 சிரோட்டியம், ௪௬௬.
 சிரோட்டியவோட்டியம், ௪௭௨.
 நிலவுகண்டழுங்கல், ௬௫, ௨ ௫௫, ௨௬௨,
 ௩௮௧
 நிலாததிங்கட்டெண்டம், ௩௧௨.
 நிலைத்திணைத்தற்குறிப்பேற்றம், ௨௩௩.
 நிவந்தது - உயர்ந்தது, ௨௦௨
 நிறமலலாதபண்புலமைப்போலி, ௨௦௧.
 நிறைவுவமை, ௧௨௩, ௧௨௪
 நினசெலவைவீரேயெகென்றல், ௫௦௬
 நினைவறிகண்புதை, ௬௭, ௨௮௦.
 நினைவுரைத்தல், ௪௨௫.
 நீரகம், ௨௩௩.
 நூல், இலக்கணம் இலக்கியமென இரு
 திறப்படுமென்பது, ௨௨
 நூல்செய்வோன பாயிரஞ்செய்வானல
 லெனென்பது, ௩௭.
 நூலவகை, ௪.
 நூலாசிரியரிடமிருக்கவேண்டுகருணந
 கள், ௨௨, ௨௩.
 நூலிலக்கணம் மகாபிண்டம்எனபதனு
 டன் பதின்மூன்றாமெனபது, ௪.
 நூலினுள் ஓரியில வெண்பா வா னும்
 ஏனையிலகளை யகவலானுங் கூறலா
 மெனபது, ௨௨
 நூலினொழிபு, ௨௦, ௨௧.
 நூன்மாபு, ௩.
 நூலுவலவதனியலபு, ௨௭.
 நெடிலெதுகை, ௪௬௨.
 நெடில்தொகை, ௭௩.
 நெடுமொழியலவகாரம், ௩௨௩.
 நெடுமொழிவஞ்சி, ௩௦௮, ௪௩௨, ௪௩௩.
 நெடுவீதி - பரம்பதம், ௫௦௩.
 நெறிவிலக்கல், ௧௪௮, ௧௮௭, ௪௧௧, ௪௩௧.
 நேடல் - தேடல், ௩௩௩.
 நேடினது - தேடினது, ௨௬௪.
 நேமி - வட்டம், ௪௪௦.
 நேமிநாதா, ௧௩௦
 நோதுதல் - சிறுதுதல், ௩௬௭
 நொதுமலா - அயலாவாரா, ௨௬௪.
 நோக்கு - அழகு, ௪௪௦.
 நோக்கெனனுமாய்ப்புககால், ௩௪௭, ௩௬௧
 பகற்குறி, ௪௦, ௧௬௫, ௩௧௦, ௩௬௩.
 பங்கம் - சேறு, மானவீனம், ௨௪௪.

பசவின் பால், பாகுபடுத்திக்காயசசப்ப
 முன் எப்பினியையுந்தீர்க்கவல்லதா
 மென்பது, ௨௦௪
 பஞ்சவாசம், ௩௫௩.
 படலஇலக்கணம், ௭.
 பண, இராகமெனப்பொதுப்பட்டவகை
 முதற்பொருள்களை யடைசினகூடா
 தடுக்கின வகைமுதலமிக்கு, ௨௭௭.
 பண்ணத்தி - ௨௧.
 பண்ணைத்தோற்றுவிக்கையாற்பண்ண
 ததியென்றுபெயராயிற்றென்பது
 இளம்பூரணாமுதலானோரோநோக்க
 மென்பது, ௨௧.
 பண்பிடனாகத்தோன்றினடைமை
 வினைக்குறிப்புக்கொண்டு
 சாநதானிகாந்தியருள்கம், ௪௭.
 பண்புஞாபகவேது, ௨௬௪.
 பண்புத்தன்மை, ௧௧௫.
 பண்புப்புணாரில, ௩௧௬.
 பண்புலமப்போலி, ௨௦௨
 பணிவிடைகூறாததல், ௪௪௬.
 பதிபரிசுரைத்தல், ௬௩, ௩௫௨.
 பதிவினாது, ௩௧௧
 பதிற்றுப்பதது, ௭௩.
 பதினெண்பாடை, ௫௧௬.
 பதுமபெந்தம், ௪௮௨.
 பயனுலமப்போலி, ௧௧௭, ௧௧௮.
 பயனுலம், ௧௧௬.
 பயோதரப்பதது, ௭௩.
 பரததையிற்பிரிதல், ௬௭, ௧௧௬, ௧௮௧,
 ௧௧௭, ௧௧௮, ௧௧௯, ௨௦௦, ௨௦௧, ௨௦௨,
 ௨௦௩, ௨௭௮, ௨௮௦, ௨௮௪, ௨௯௦,
 ௩௦௪, ௩௧௩, ௩௪௨, ௩௫௦, ௪௩௭,
 ௫௨௨.
 பரததையிற்பிரிந்துவந்ததலைமகன் வா
 யிலவேண்டப் புறத்தொழுகமுண
 டென்றுவாயினமறுத்துக்கடுஞ்சா
 ரகூறிய விற்பரததையுடன் புற த
 தொழுகமின்றென்றுகூறித் தன
 தாற்றாமையேவாயிலாககூடியது,
 ௧௮௧.
 பரததையைக்கண்டமைகூறிப்புலத்தல்,
 ௩௦௬.
 பரதகண்டம், ௧, ௨௪௬.

புத்தகங்கள்:

பிறழ்தல் - தானமாறுதல், ௫௧௦.
 பிறன்கோட்கூறல், ௧௬.
 பிறனுடம்பட்டதானுடம்படுதல், ௧௬, ௩௧௫.
 பிறிதுபொட்டு, ௪௧௦
 பிறைதொழுகென்றல், ௧௧௬, ௩௧௬.
 பின்வருநிலையலங்காரத்தின்விரி, ௨௫௫
 பின்வருநிலையலங்காரம், ௨௫௪.
 புககில-பின் புறப்பாது புககிருக்கும்
 இல், ௪௨௬.
 புகா - சுககிரன், ௩௪௬.
 புகல் - புகலிடம், ௪௫௦.
 புகழ்வதின்னிகழ்தலலங்காரம், ௩௪௬, ௩௪௨.
 புகழார்ப்பழித்தல், ௪௦௦.
 புகழொப்புமைகூட்டம், ௨௧௭.
 புணர்ச்சிபெறுதழுங்கல், ௨௭௮, ௩௪௩.
 புணாசசமிகழ்தல், ௫௭, ௫௮, ௬௦, ௧௪௭, ௧௮௬.
 புணர்ச்சியிறுதிககட்டலைமகன காத்தற்
 சிறப்புரைத்தல், ௧௪௫.
 புணர்ச்சியுரைத்தல், ௨௧௨, ௩௭௦
 புணர்ந்துடனயந்த புரவலன்செய்கை
 யை, யுலகெதிர்பாங்கி யுவகையின்
 வாழ்த்தல், ௩௫௩.
 புணர்நிலையலங்காரம், ௩௧௫, ௩௧௬.
 புதல்வன்மேல்வைத்துப்புலவியினிடல்
 ௩௦௬.
 புதல்வன்மேல்வைத்துவாயின்மறுத்தல்
 ௩௪௨.
 புயவருணனை, ௧௬௧.
 புரத்தலினியல்பேயென்னுஞ்ஞுத்திரத்
 திருக்கூறிய உரை, தூலாசிரியா
 கருத்தொடுபட்டதென்பது, ௨௭, ௨௮
 புருடோத்தம்பொன்னகர், ௨௩௧.
 புலமைவென்றி, ௨௧௬, ௩௦௨.
 புலவரேத்துப்புத்தேனுவொழித்து, ௧௬௬, ௩௪௪.
 புறத்திறை, ௧௦௬
 புறகாலாறு, ௭௩.
 புறநிலைவாழ்த்து, ௧௦௩, ௨௪௦.
 புறப்புறச்செய்கை, ௪௦.
 புறனடை, ௫௨௩.
 புறங்கண்டுமிகுத்தல், ௧௫௫.
 புனைதல் - செய்தமைத்தல், ௪௭௭.
 பூ - தாமரை, பொலிவு, ௪௧௧.

பூட்டு - பூணையுடைத்து, ௪௧௮.
 பூட்டுவில்லலங்காரம், ௨௭௦.
 பூணிததல் - தோற்றுதல், ௩௧௫.
 பூதநுபுணர்ச்சிக் கறத்தொடுநிற்தல்,
 ௧௧.
 பெண்பாற்கடவுள் வாழ்த்து, ௧௧௩,
 ௨௨௮.
 பெண்பாற்கூற்றுக்கைகிளை, ௧௫,
 ௧௦௪, ௨௨௧, ௨௩௭, ௨௪௨, ௨௪௬,
 ௨௮௦, ௨௮௨, ௨௮௬, ௩௦௩, ௩௧௬,
 ௩௧௮, ௩௨௧, ௩௪௦, ௪௦௬, ௪௧௦,
 ௪௧௨, ௪௧௭, ௪௪௪, ௪௪௮, ௪௬௬,
 ௪௭௧, ௪௭௬, ௫௧௩.
 பெண்பாற்கூற்றுப்பெருந்திணை, ௧௬௭,
 ௨௦௩, ௨௪௦, ௩௫௧, ௪௭௫.
 பெண்பாற்கைக்கிளை, ௨௨௧ ௨௫௬,
 ௪௬௫, ௪௬௬, ௪௮௩.
 பெண்பாற்பெருந்திணை, ௨௫௫, ௨௫௭,
 ௨௮௩.
 பெந்தம் - சம்பந்தம், ௪௭௭.
 பெயர்கொண்டுமுற்றின அந்தியகுள
 கம், ௭௧.
 பெயர்நிரனிறையாமாறு, ௨௬௩.
 பெயர்ப்பெயர்கொண்டுமுற்றியகாபாலி
 காந்தியகுளகம், ௭௦.
 பெயர்ப்பெயர்கொண்டுமுற்றிய சாந்தா
 னிகமத்தியகுளகம், ௬௬.
 பெயர்ப்பெயர்கொண்டுமுற்றிய யுகள
 காந்தியகுளகம், ௬௫.
 பெயர்வினாத்தல், ௩௧௨.
 பெயரெதிரநிரனிறையாமாறு, ௨௬௩.
 பெயரொடுக்கடியிடைநின்றதொழிற்
 தீபகம், ௨௫௬.
 பெயரொடுபெயர்நிரனிறை, ௨௬௩.
 பெயரொடுபெய ரெதிரநிரனிறை,
 ௨௬௩.
 பெயரொடுவினநிரனிறை, ௨௬௪.
 பெயரொடுவினமுறைநிரனிறை,
 ௨௬௪.
 பெயரொடுவினயெதிரநிரனிறை,
 ௨௬௫.
 பெருங்காப்பியஇலக்கணம், ௭௬, ௭௭.
 பெருங்காப்பியச்செய்யுள்கூறுபொறு
 எக.
 பெருங்காப்பியவொழுக்கமறிவது பெ
 ண்டன்மைக்குரியதன்முன்பது, ௧௫௦

சச மாநலலங்கார விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி

பெருந்திணை, ௧௯௦, ௧௯௧, ௧௮௨, ௧௮௩.

பெரும்பொழுதுஆறு, ௧௮௭.

பெருமிதஞ்சார்த்தவகை, ௧௦௮.

பெருமிதம் நான்குவகைப்படுமென்பது ௧௦௦.

பேதத்தை அபேதமாக்கினவாய்பாட் டால்வந்தவருவகம், ௧௮௮, ௧௮௯.

பேரகம், ௧௯௪

பேரண்டவாழ்த்து, ௧௯௭.

பேரருளாளர், (௧௪௪வரதாதிருநாமம்) ௧௯௯, ௪௧௪.

பேராண்முல்லை, ௨௧௪, ௨௧௭, ௨௧௮, ௨௮௪, ௨௮௫, ௧௪௩.

பேராண்மை - அரியசெயல், ௪௧௯.

பேரின்பமெய்துதற்குரிய மார்க்கங்கள், ௨௨௪.

பேரைக் காரிரத்தகவிராயா, ௧௭௪.

பையுள் - துன்பம், ௧௪௯.

பொடித்தல் - தோன்றுதல், ௨௪௭.

பொதியத்திற்குங் கடலுக்குங் காரிமா நப்பிரானுக்குஞ் சிலேடை, ௧௬௩.

பொதியம், ௧௪௨, ௨௧௩, ௪௧௮, ௧௮௯.

பொதுநீக்குவமை, ௧௧௨.

பொதுப்பாயிரத்தின்கூறுபாடு, ௧௬.

பொதுப்பாயிரத்தினிலககணம், ௧௬.

பொதுப்பாயிரம், ௧௬-௧௬.

பொதுப்பாயிரம் நான்கெண்பார்கோக்க மேகீக்கி ஐந்தென்றுகொண்டார் இந்துலாசிரியரென்பது, ௧௬

பொதுவகையார் காரணம்விலக்கிக் காரியமபுலப்படுத்தல்விபாவனை, ௧௨௧.

பொதுவியல், ௧௬, ௧௦௪, ௧௧௭, ௧௧௯, ௨௧௭, ௨௧௮, ௨௨௯, ௨௩௦, ௨௮௪, ௩௧௧, ௧௬௪, ௧௭௧.

பொதுவியலுரை, ௪௯.

பொருட்காரகவேது, ௨௮௯.

பொருட்குப்பொருளோடே விரோதச் சிலேடை, ௨௧௧, ௨௧௨.

பொருட்குறைவியேடம், ௨௮௪.

பொருட்செல்வமிகுதி, ௧௬௩.

பொருட்செறிவு, ௧௧௬

பொருட்டன்மையின்பகுதி, ௧௧௦.

பொருட்டி - ஏது, ௪௧௯.

பொருட்டொடாநிலச்செய்யுளின் கூறுபாடு, ௭௪.

பொருட்பிரிவுணர்த்தல், ௧௦௨.

பொருட்பின்வருநிலை, ௨௧௧.

பொருண்ணாபகவேது, ௨௧௬.

பொருண்மிகுதி, ௧௧௭-௧௧௯.

பொருண்மொழிக்காஞ்சி, ௧௧௧, ௪௦௦, ௪௧௧.

பொருண்மொழியலங்காரம், ௨௭௪, ௨௭௫

பொருணிலை, விரைவு, வெகுளி, உவகை, அசம், அவலம் என்னும் ஐந்து பொருண்மைககண்ணும் வருமென்பது, ௧௧௬.

பொருணிலைககணுகத்தோன்றினுட் டி, ௨௦௭, ௨௦௮, ௨௧௩.

பொருள்வென்றி, ௨௧௩.

பொருறை, ௧௧௪, ௧௧௬, ௨௧௩, ௨௧௮, ௨௧௯, ௧௬௯, ௧௮௮, ௪௦௧, ௪௨௧, ௪௪௧, ௪௧௧, ௪௮௧, ௧௬௧.

பொருள்வயிற்பிரிதல், ௧௦, ௧௦௦, ௧௦௪ ௧௧௪, ௧௮௦, ௧௮௧, ௨௪௨, ௨௭௧, ௨௮௮, ௨௯௧, ௨௯௧, ௨௯௭, ௧௦௩ ௧௦௪, ௧௦௮, ௧௧௧, ௧௨௧, ௧௩௪ ௧௬௪, ௧௬௭, ௧௬௯, ௧௬௯, ௧௬௯ ௧௭௧, ௧௮௧, ௧௯௮, ௪௦௧, ௪௧௧ ௪௨௧, ௪௩௨, ௪௬௮, ௪௭௨, ௪௭௧ ௧௦௬.

பொருள்வயிற்பிரித்தலைவன் சுரத்தி டைரின் நெஞ்சொடுநோதல், ௧௨௧

பொருள்விலக்கு, ௧௬௧.

பொருள்வேற்றுமை, ௨௨௧.

பொருளணிகளின் பெயரும் முறையும் தொகையும், ௧௦௪.

பொருளணியிலுட் சிலேடைமுதலிய சொல்லணிகண்வந்தும்அதனைப்பொருளணியிலென்றதன் காரணம், ௧௦௭.

பொருளணியிலுரை, ௧௦௪.

பொருளதிசயம், ௨௩௪.

பொருளபுதுதி, ௧௬௯, ௧௬௦.

பொருளிடையிடுதல் உத்தியேசமாமென்பது, ௨௦.

பொருளின்பம், ௮௧, ௮௮.

பொருளுஞ்சொல்லும் பொருளொடு முரணினவிரோதவலகாரம், ௨௮௦.

பொருளும்பொருளும்முரணிய விரோ
தவலங்காரம். ௨௪௩, ௨௮௦.

பொருளேந்து, ௪௯௧.

பொருளொடுபுகழல. ௨௪௫

பொருளொடுபுணர்தல், ௨௧௮, ௩௦௪,
௩௨௫, ௩௨௬, ௪௦௩.

பொருளொடே கிரியைக்குவிரோதமா
கவந்த சிலைடைவேறுபாடு, ௨௫௨

பொழிப்புமோனை கெளடர்க்கினனாடுத
ன்பது, ௮௬.

பொழிலகண்டுகிழ்தல், ௩௪௧, ௨௪௪.

பொழிலிடைச்சேறல, ௪௪௬.

பொறையுயிர்த்தல் - பெறுதல், ௨௪௪.

போந்தது - தோன்றியது, ௨௬௯.

மக்கட்டனமையின்கூறுபாடு, ௧௧௧.

மகட்பாற்காஞ்சி, ௩௨௩.

மகட்பேச்சுரைத்தல், ௩௬௪.

மகடீஉப்பொருட்டன்மை, ௧௧௩.

மகடீஉமககட்டன்மை, ௧௧௩.

மகடீஉமுன்னிலை, ௧௨௩.

மகண்மறுத்துமொழிதல், ௩௨௩.

மகப்பெறுதழுங்கல், ௨௧௮.

மகாஅவயவியுருவகம், ௧௮௪.

மகாபதும்பெந்தமொன்றுண்டென்பது
௪௮௨.

மகாபிண்டத்தினிலக்கணம், ௮.

மட்டு - பூவிறேன், ௧௬௩.

மடக்கிற்குஅடிவரையறை, ௩௪௮.

மடக்கு, ௩௪௪—௪௬௬.

மடக்கு இடைவிடாமடக்குமுதலாக மூ
ன்றுபுகுதிப்படுமென்பது, ௩௪௪.

மடக்கு முதன்மடக்குமுதலாக எழுவ
கைப்படுமென்பது, ௩௪௮.

மடக்கு முன்னூற்றுப்பதினைந் தென்
பது, ௪௪௩.

மடமடப்பம், அறச்சாலை, அறியாமை,
௨௪௫.

மடல், ௬௧, ௮௬, ௧௧௧, ௪௦௩.

மடலேறுமவகையுரைத்தல், ௩௮௬.

மண்டிலம் - ஆதிதனமண்டிலம், வட்
டம், ௪௦௩.

மண்ணுமங்கலம், ௨௫௪.

மணஞ்சிறப்புரைத்தல், ௧௮௪.

மணமுரசுகேட்டுவருந்தல், ௩௦௬.

மணவாளமாமுனிவர், ௨௨௪.

மணவாளமாமுனிவர் திருவாய்மொழி
வியாக்யானத்தில் இடைவிடையே
பலஇடங்களில் ஆததபஞ்சகத்தை
விளக்கியுள்ளாரென்பது, ௨௨௫.

மணிமாடக்கோயில், ௨௧௨.

மதிலவாழ்த்து, ௧௧௫

மதிநிலையுரைத்துவாயினோ வி த த ல்,
௩௫௦.

மதியுடன்படுத்தல் ௮௮, ௩௮௬, ௩௯௦,
௩௯௧, ௩௯௨, ௪௪௪

மதியுடன்படுத்தல், ௩௯௩.

மதுகை - ௨௧௪, ௪௪௨.

மதுரகவி, ௬௩, ௨௦௦.

மதுரை, தமிழ்ச்சங்கத்தார்கூடியிருக்கு
மிடமென்பது, ௪௨௧.

மயங்கிவந்துஉவமையாயவை, ௧௨௦, ௧௨௧
மரபுவமை, ௧௫௬.

மரமெனப் பொதுப்படக்கிடந்த வ கை
முதல்களை யடைசிலைபுணராதென
ஹமமைப்பட அடுக்கின வகைமுத
லடுக்கு, ௨௪௬.

மருங்கிணைதல், ௮௮, ௧௬௬, ௧௮௬, ௪௧௮.

மருட்கையுவமை, ௧௪௧.

மருட்கையைச்சாராதபெருமிதம், ௪௫.
'மலையிடைப்பிறவாமணியேயெனகோ,
அலையிடைப்பிறவா அமுதேயென
கோ' எனபவை விரோதவலங்கார
மாககவும்படுமென்பது, ௧௯௦.

மலைவருணனை, ௮௧, ௮௨, ௮௮, ௨௨௪,
௪௫௬, ௪௫௭.

மலைவு - மாறுபடுதல், ௫௧௫

மலைவு இத்தனைவகைப்படுமென்பது,
௫௧௫

மறுதலைசிறைத்துத்தன்றுணிபுரைத்த
தல், ௧௪.

மறுபொருளுவமை, ௧௪௦.

மன்னர்மடங்கெலன்னுஞ்செய்யுள் ஒரு
வகையுருவத்தினாற்பாற்படுமென்பது,
௧௯௨.

மாட்டுறுப்பினவாமனக்கொளக்கூறல்,
௧௮.

மாட்டுறுப்புப்பொருள்கோள், ௪௨௮,
௪௫௨.

மாட்டுறுப்பும் எச்சமுமின்றிவந்த முத
தச்செய்யுள், ௫௬, ௬௦.

மாட்டெறிந்தொழிதல், ௧௪.

சக் மாறணலங்கார விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி

மாட்டேரில்லாவுருவகம், கஎஎ, கஎஅ,
ககக, உ௦அ, உ௦க, ககக, சகக.
மாட்டேரில்லாதுவந்த ஏகாங்கவுருவகம்,
ககக.

மாணக்கன் கல்வியுங்கவியுமுடையன
தற்குபாயம், கரு.

மாணக்கன்முற்றவுணர்ந்தானாறுகச
மாத்திரைச்சகருககம், ௫௦௦

மாத்திரைப்பெருககம், ௫௦௦, ௫௦க.

மாஸ்பு - கணணேணி, உஎச.

மாலாதீபகம், உசஉ.

மாலேமாற்று, சஅஎ.

மாலேமாற்றுமுதலிய நான்குமொழிந்த
மிறைக்கவிகள, ஒன்றினமுடித்த
றன்னினமுடித்த வென்னுமுத்தியி
னாற் சோத்துரைக்கப்பட்டனவென
பது, ௫௨௫.

மாலேமாற்றுமுதலிய நான்குமொழிந்த
மிறைக்கவிகள வழிநூலிலக்கணம்
பற்றி இந்து லட்சோக்கப்பட்டன
என்பது, ௫௨௫

மாலேயம்பொழுதுகண்டிர்கல, உஅக.

மாலேயுவமை, கரு.

மாவலி, சகஎ.

மாறுபடுகழ்நிலையலங்காரம், கசஉ,
கசஉ.

மாறுபடுபொருண்மொழிவழு, ௫௦௬.

மாறுபடுபொருண்மொழிவழுமையதி,
௫௦௬.

மீனவுரைத்தல், சஉஎ

மீன் தன்குஞ்சைக கணணல்வளர்க்கு
மென்பது, உ௦௦.

முககோற்பகவரைவீனாதல், உ௦௬.

முகமலாச்சிகூறல், உக௦

முட்டம், (ஒருதிருப்பதி) ககக.

முடி - சடாமகுடம், உஅச.

முடுகுவண்ணம், க௦௫.

முண்டமாமுனி - அகத்தியன், சகக.

முத்தகச்செய்யுள், கரு.

முதலொடிடைமடக்குப் பதினாறு,
ச௦௬-சகக.

முதலொடுகடைமடக்குப் பதினாறு,
சகக-ச௨௬.

முதனிலக்குணத்தீபகம், உருஅ.

முதனிலசாதித்தீபகம், உருஅ.

முதனிலத்தீபகம், உகஎ.

முதனிலத்தொழிற்றீபகம், உருஎ.

முதனிலப்பொருட்டீபகம், உருஅ.

முதனாலிலக்கணம், ச.

முதுகாஞ்சி, கருக.

முதுமொழிககாஞ்சி, கஎக.

முந்துநூற்புலவராகூறப்பட்டித் தொ

ன்றுதொட்டுவருமுமை, க௨௫.

முந்துமொழிந்ததன்மீலதமொற்று,

கக, ௫௨ச.

மும்மைத்தமிழ்-எழுத்துச்சொற்பொரு
ளெனமூன்றுதன்மைத்தாகியதமிழ்,
சரு.

முயற்சியிலக்கு, ககரு.

முரசுபெந்தம், சஅக, சஅச.

முரண் - பெருமை, சருரு.

முரணவிலைச்சிலேடை, உசஉ, உசக.

முரணுறமொழிதல், ககஅ.

முழுநலம் - பேரானந்தம், சகக.

முழுவதுஞ்செறிதல், ககஎ.

முற்படஅதிகரித்தபொருளையம்முறை
யிற்கூறுது முறைபிறழ்க்குறின ஒரு
பயனோக்கியேகூறவேண்டுமென்பது
கக.

முற்றுமடக்கு, சசரு-சருச.

முற்றுருவகம், கஅச

முற்றுவமை, கசஎ, கசஅ.

முறைநிரளிறை, உசஅ

முன்னவிலக்கலங்காரம், க௨க.

முன்னவிலக்கலங்காரம் பொருளமுத
லியநான்கொடும்பொருந்திவருமென
பது, ககக.

முன்னவிலக்கு அறுவகைப்படுமென
பது, கக௦.

முன்னவிலக்கு, கடுஞ்சொன்முதலிய
பதினமூன்றோடுகூடியருமென்பது,
ககக.

முன்னவிலக்கு, குறிப்பினுமாற்றுத
லும், கூற்றினுமாற்றுதலும்
இருவகைப்படுமென்பதும்அவற்றுட்
குறிப்பினுமாற்றும் முன்னவிலக
கே சிறந்ததென்பதும், க௨க.

முன்னவிலக்கு, வேற்றுப்பொருள்வைப்
பு ஏது என்னுமலங்காரங்களுகூ
டியுமவருமென்பது, ககஅ.

முன்னவிலக்கென்னும் பெயர்ப்பொரு

முன்னிலையாக்கல், கரு௭.
முன்னுறவுணர்தல், சரு௦.
முனிவாவாழ்த்து, ௪௪, ௭௨, ௧௫௩, ௨௪௮
முனிவினவாழ்த்தல், ௩௪௪.
மூவகைச்சீர்முழுதொன் றிலையெது
கையலங்காரம், ௨௭௮.
மூன்றிடத்துமட கருப்ப தினந்து,
௪௩௩-௪௪௨.
மூன்றுபெற்றொன் றுருறைந்தவுவமை,
௧௨௫.
மூன்றுபொருட்சிலேடையிணைமடக்கு
௪௪௦.
மூன்றுபொருள்பயந்தசிலேடையுவமை
௧௪௩.
மூன்றுமுத்தான்வந்தமடக்கு, ௪௪௫.
மெய்ப்பாட்டியலுள், புருமுகம்புரிதன்
முதற் கையறவுரைத்தலீரகக்கூறிய
அறுநான்குமெய்ப்பாடுங் களவிற்கே
புரியதென்பது, ௧௩.
மெய்ப்பாட்டெட்டு, ௨௯௯.
மெய்ப்பொருளொடுபுணர்தல், ௩௨௪.
மெய்யுவமடபோலி, ௧௯௯, ௨௦௦.
மெல்லின்பாட்டி, ௪௧௮.
மெலிவொடுகூறல், ௨௮௦, ௪௦௪, ௪௧௨,
௪௧௬, ௪௭௫.
மெலிவொடுவைகல், ௪௧௭.
மொழிந்ததைமொழிதல்வழு, ௫௦௪.
மொழிந்ததைமொழிதல்வழுமை தி,
௧௮.
மொழிந்ததைமொழிதன்முதலியருத்
ற்களெல்லாம்செய்யுணுககிவருவன
வாதலினவற்றைஇந்துலினுளுரைத்
தல் பிறிதெடுத்துரைத்தலெனனு
குற்றமாகாதென்பதற்குக் காரணம்,
௫௦௮.
மொழிந்ததைமொழிதன்முதலிய வழு
வொன்பதையும் உலகமலைவழுமுதலிய
மலைவொன்பதையும் தனித்தனியிளித்
துக்கூறியதற்குக்காரணம், ௫௧௫.
மொழிந்தபொருளோடொன்றவதுத்
தல், ௧௪.
மொழிந்தனமென்றல், ௧௪.
மொழிபெருதுவருந்தல், ௩௯௩.
மொழிமாற்றுநிரனிறை, ௨௪௫.
மொழிமாற்றுப்பொருள்கோள், ௫௩,
௯௩.

மொழியாததனை முட்டின் திமுடித்தல்,
௧௫.
மொழிவாமென்றல், ௧௪.
மோகவுவமை, ௧௪௪.
யதிவழு, ௫௧௧
யதிவழுவுமைதி, ௫௧௧.
யாப்பருங்கலக்காரிகை, ௨௨, ௩௪௮.
யானைமறம், ௮௨, ௨௩௫.
யுளகருளகம், ௪௨.
யுத்தவேது, ௨௪௮.
வகிறவுததி, ௪௭௪.
வகைபெறகாட்டல், ௧௨.
வகைமுதலிக்கலங்காரம், ௨௭௪.
வஞ்சி, ௨௩௪, ௨௮௯, ௩௦௮, ௪௩௨, ௪௩௪.
வடமதுரை, ௩௩௫, ௪௦௩.
வண்டகற்றிமருங்கிணைதல், ௧௮௪
வண்டொடுன்னையமுரைத்தல், ௩௯௫
வண்ணகவொத்தாழிசைக்கலி அராக
மென்னுறுப்புப்பெற்றமை யா ல்
அப்பொயர் ததாயிற்றென்பது யாப்ப
ருங்கலக்காரிகையாரோக்கமென்பது
௩௪௮.
வண்ணம் மூன்றுநெறியார்க்குமொது
வாவதுமுண்டென்பது, ௧௦௫.
வண்ணித்துப்புத்தலால் வண்ண க
வொத்தாழிசைக்கலியெ ன் று யி ற்
றென்பது நசகினுர்க்கினியர்கோக்க
மென்பது, ௩௪௮.
வணிகாகுசகீரகத்தாடிரித்தென்பது,
௧.
வதரி, ௫௦௨.
வதுவை - மணம், ௪௪௨.
வந்ததுகொண்டொராததுமுடித்தல்,
௧௫.
வந்தவரவென்னையென்னுஞ் சிந்தாம
மணிச்செய்யுள் இரட்டுமொழித்
லென்பது, ௧௭.
வம்பு - ௧௪௪, ௨௩௯.
வரவுதாழ்த்திரங்கல், ௩௪௩.
உரி - பாட்டு, ௪௫௨.
வருத்த - உண்டாக்க, ௪௫௦.
வருத்தங்கண்டுதோழிவற்புறுத்தல்,
௨௭௩.
வருத்தங்கூறிவரைவுகடாஅதல், ௧௯௫,
௩௯௩.

வலவபுத்தூர், சக, ககரு, நஞ்சு, நஞ்சுந,
தகந் தகடு தகந்

வில்வென்றி, சுரு, ௧௨௦, ௨௨௬, ௨௩௦,
௨௫௬, ௨௬௦, ௨௮௪, ௨௮௮, ௩௩௪,
௩௨௪, ௩௪௩.

விலக்குவகம், ௧௮௬.

விலக்குவமை, ௧௯௭.

விலக்குவேற்றுமை, ௨௨௨.

விழுமிதாயகுறிப்புலமை, ௧௩௩, ௧௩௫.

விளக்குநிலை, ௧௦௩.

வினாவுத்தரம், ௪௭௬.

வினைக்குறிப்புக்கொண்டுமுற்றினகாபா
லிகாந்தியகுளகம், ௬௬.

வினைக்குறிப்புக்கொண்டுமுற்றினயுக
ளகமத்தியகுளகம், ௬௩.

வினைக்குறிப்புக்கொண்டுமுற்றினயுகள
காந்தியகுளகம், ௬௪.

வினைகொண்டுமுற்றினகாபாலிகாந்திய
குளகம், ௬௮.

வினைகொண்டுமுற்றினசாந்தானிகாதி
குளகம், ௬௫.

வினைகொண்டுமுற்றினயுகளகமத்திய
குளகம், ௬௨.

வினைகொண்டுமுற்றினயுகளகாதி குள
கம், ௬௨.

வினைகொண்டுமுற்றினயுகளகாந்தியகு
ளகம், ௬௬.

வினைஞாபகவேது, ௨௬௩.

வினைதன்மை, ௧௧௫.

வினைநிலைகளாகாததோன்றினஒட்டு,
௨௧௧.

வினைப்புணாநிலையலங்காரம், ௩௩௬.

வினைப்பெயர்கொண்டுமுற்றினஅந்திய
குளகம், ௭௨.

வினைப்பெயர்கொண்டுமுற்றினகாபாலி
காந்தியகுளகம், ௬௬.

வினைப்பெயர்கொண்டுமுற்றினசாந்தா
னிகாந்தியகுளகம், ௬௭.

வினைப்பெயர்கொண்டுமுற்றினயுகள
காந்தியகுளகம், ௬௪.

வினையுலம்போலி, ௧௧௪.

வினையுலமம், ௧௧௧.

வினையெதிர்த்துப்பொருள்புலப்படு
த்தலவிபாவனை, ௩௨௬.

வினையொடுபெயர்நிரனிறை, ௨௬௪.

வினையொடுபெயரெதிர்நிரனிறை,
௨௬௪.

வினையொடுவினைநிரனிறை, ௨௬௫.

வினையொடுவினை யெதிர்நிரனிறை,
௨௬௫, ௨௬௬.

வினைவயிற்பிரிதல், ௪௨௬.

வெஃகா, ௩௩௬.

வெகுளியைச்சார்ந்தவுலகை, ௧௧௭.

வெகுளியிலக்கு, ௩௩௭.

வெண்பாமாலை, ௪௨, ௭௮.

வெண்பாமாலைவாசைத்தினை, ௪௨.

வெள்ளகருளம், ௧௮௫, ௨௮௬.

வெளிப்படையாய்வந்த பொதுநீங்கு வ
மை, ௧௫௩.

வெறிவிலக்கு, ௩௫௮, ௩௬௧.

வென்றதொத்ததென்றல், ௧௫௭.

வேண்டாதுகூறிவேண்டியதுமுடிதல்
உத்திவிசேடமென்பது, ௧௧.

“வேண்டியகல்வியாண்டுமுன்றிற் வா
து”என்பதன்பொருள், ௧௩, ௧௪.

வேணவா-வேட்கைப்பெருக்கம், ௧௨௦.

வேந்தர்குற்றழி, ௩௦௬.

வேலினையழைத்தல், ௩௦௫.

வேலாவலயம் - பூமி, ௩௨௭.

வேழம்வினாத்தல், ௨௮௬.

வேற்றுப்பொருள்வைப்பலங்காரம்,
௩௧௬.

வேற்றுப்பொருள்வைப்பலங்காரமெட்
டுவகைப்படுமென்பது, ௩௧௭.

வேற்றுப்பொருள்வைப்புமுன்னவிலக்
கு, ௩௩௮.

வேற்றுமையலங்காரத்தின்கூறுபாடு,
௨௧௧.

வேற்றுமையலங்காரம், ௨௧௮.

வேற்றுமையலங்காரம் பிறவலங்காரங்க
ளோடுகூடியும்வருமென்பது, ௨௨௨.

வேற்றுமையலங்காரம்பொருள்முதலிய
நான்கோடும்வருமென்பது, ௨௨௦,
௨௨௧.

வேறுபலகுழியுபலபொருளுவமை,
௧௩௭, ௧௩௮.

வைகுந்தம், ௪௪, ௪௪௩.

வைதருப்பதார்த்தம், ௧௦௨.

வைதருப்பருணைலங்காரம்பத்து, ௮௩.

வைதருப்பகௌடபாகம் பாருபிமாறு,
௭௧.

வைதருப்பச்சமனிலை, ௧௪.

வைதருப்பச்செறிவு, ௧௦.

வைதருப்பச்சொல்லின்பம், ௮௬.

100 மாறனலந்தார விஷயஞ்சுவைமுதலியவற்றின் அக்காதி

வைதருப்பத்தெளிவு, அக.

வைதருப்பத்தெளிவுக்குச் சொல்லின்
முடிவாற்பொருடோன்றுமென்பது,
அக.

வைதருப்பபாகம், அ0, அக.

வைதருப்பமுதலியகவிகளின் பெயர்
கள் அக்கவிகளைப்பாடுபுலவர்களுக்
கு மாமென்பது, அ0.

வைதருப்பமுதலியமூன்றுபாகச்சொல்
லின்பமும், மூன்றுநெறியார்க்கும்
ஒருதன்மைத்தாம்பொருளின்பமும்,
அரு, அக.

வைதருப்பமுதலியமூன்றுபாகமும் பல
வடியான்வருமொருசெய்யுளினகண்
ணே பலவடிதோறும் வி ர வி யு ம்
பேதித்துவருமென்பது, அ2, அக.

வைதருப்பவலி, க0க.

வைதருப்பவினனிசை, கூரு.

வைதருப்பவதாரம், கூஎ.

பு

மாறனலங்கார

மேற்கோள்விளக்கம்.

க. அநநானூறு.

மாறனலங் காரப்பக்கம்.	மேற்கோண்முதந்தறிப்பு.	செய்யுளின் எண்.
ககக	ஊர்ந்ததேறே கடவுள்வாழ்த்து, (அடி-எ.)	
”	செவ்வானனமேனி ” (அடி-அ.)	
கஉக	கடல்கண்டன்ன கஎசு.	
கசஎ	முல்லைவைந்துனை ச	
”	உதுக்காண்டோன்றுங் ” (அடி-கந.)	

உ. கலித்தொகை.

கச	யானென் றுயவுகோவைய	..	எ (அடி-ந,ச.)
கசக	மாசிலவண்சேககை	..	உச, (அடி-ச.)
உ-௦௫	விரிகிர்மண்டிலம்	..	எக.
உ-௦௬	என்மகளொருத்தியும்	..	க (அடி-ச.)
உஎச	வேங்கைதொலைதத	..	சந,
சஉஅ	என்னீரறியாதீர்	..	ச (அடி-எ.)

ங. கிளவிமணிமாலை.

கச	விய்யுங்களபமுலையும
”	இடிக்குங்கடகளிற்றன்

ச. குருகாமான்மியம்.

கச	முழுக்கலையற்	..	புறநகர்வாழ்த்துச்.	நடு.
”	எப்படிவந்தோன்றிய	..	”	நச.
கச	தெள்ளநானமறைப்	..	மார்க்கண்டனரோத்திரச்.	கந.
”	வாக்கும்பாதமும்	...	”	கச.
”	காலமயாவையுங்	..	”	கடு.
கஎ	பரத்துவமுதலாய்ப்	...	பரமபதவருணைச்.	சந.
”	நூனமுயழகும்	..	”	சச.
”	செம்மையின்யாணர்த்	...	”	கடு.
எ-௦	செம்பிணையுருகிவாகித்	...	மாடத்திருக்குருகர்ச்.	எக.
”	பாங்கர்வேதிகைக்குத	..	”	உ.
”	பச்சைநன்மணியை	...	”	உ.
”	வெள்ளிவெண்பலகை	..	”	எச.
”	வாரிரீணிலையு	...	”	நடு.

எக	அற்புதமாமன் னுயிரே	... புறநகர்வாழ்த்துச்.	௩௭.
"	நான் பிரமமென்றனை	"	௩௮.
"	ஆயிரவாய்ப்பட்டி லைப்பாம்	"	௩௯.
எஉ	எண்ணிற் றநால்வகைத்	... "	௪௦.
"	இவ்வுடலத் திறத்தி	"	௪௧.
"	மின் னுயிர்க்குங்	"	௪௨.
"	ஆங்கதன்	... பரமபதவருணனைச்.	௪௩.
"	கொண்டமால்வரை	"	௪௪.
அ௦	பதியுமா முகில்	.. நாகிவாழ்த்துச்,	௪௫.
"	உந்தியனகமலமே	... "	௪௬.
அக	விண்ணெவன	... "	௪௭.
"	மும்புரத்தினிச	வேடனுமவேழமும்வதைப்படு.	௪௮.
"	மத்தகத்தழுத்து	"	௪௯.
"	புற்புதக்கடககவுட்	... "	௫௦.
அஉ	விரைககமல	.. நாகிவாழ்த்துச்.	௫௧.
"	மாதண்டர்புகழ்நகிட	.. கந்தமாதனவருணனைச்.	௫௨.
"	நெய்த்திருண்டிருண்டி	.. சங்கன்முத்திபெற்ற.	௫௩.
அஅ	மேலமலை	.. நாகிவாழ்த்துச்.	௫௪.
"	நிரகாயத்திரிகருணைக	.. பரமபதவருணனைச்.	௫௫.
௧௦௩	பூட்டியுழுங்கருமேதி	.. நாகிவாழ்த்துச்.	௫௬.
௧௨௫	கோழரையகாஞ்சிரை	கந்தமாதனவருணனைச்.	௫௭.
௧௨௬	வாசமொருகிறி தின்ற	"	௫௮.
"	உற்றவயக்களிறறி	... "	௫௯.
"	உச்சவான்மலை	"	௬௦.
"	காவின் மேற்படுபலவின்	"	௬௧.
௧௨௭	வெகிறெ திர்சென்றேபொர	"	௬௨.
"	வீனகுபராரை	"	௬௩.
"	கருநிறப்பருகக்காழ்க	... "	௬௪.
௧௨௮	காருலாவியகொழும்பொன	.. மாடத்திருக்குருகூர்ச.	௬௫.
௧௨௯	அறிவுடையாரத்ததுவநண்	.. கந்தமாதனவருணனைச்.	௬௬.
"	நிலைவணக்குந்	.. நாகிவாழ்த்துச்.	௬௭.
௧௩௦	மாடக்குளிகைக்கொழும்	.. மாடத்திருக்குருகூர்ச.	௬௮.
௧௩௧	முருகவிழனகக	... "	௬௯.
௧௩௨	கதிர்முலைக்குவநி	... "	௭௦.
௧௩௩	குன்றுபோற்புடைத்	.. சங்கன்முத்திபெற்ற	௭௧.
௧௩௪	செங்கேழ்கிளர்	"	௭௨.
௧௩௫	பிலம்புகுந்திரேழ்	.. கோயில்வருணனைச்.	௭௩.
௧௩௬	குழித்தத்தலத்தொடு	... வேடனுமவேழமும்வதைப்	௭௪.
"	பூத்தேறா வழிந்திழிந்த	.. மாடத்திருக்குருகூர்ச.	௭௫.
௧௩௭	பொருள்கோடித்தெழு	.. சங்கன்முத்திபெற்ற	௭௬.
"	கறுத்தவனறுத்துவிழவன்	.. வேடனுமவேழமும்வதைப்	௭௭.
௧௩௮	வண்ணொழுண்டகக	.. மாடத்திருக்குருகூர்ச.	௭௮.
௧௩௯	அந்தணரறைந்தவுரை	.. திருவாராதனை	௭௯.
௧௪௦	வெம்புலாலகமழ்ந்	... சங்கன்முத்திபெற்ற	௮௦.

மேற்கோள்விளக்கம்

ருந

உருச	பாய்கதிரீக்கடவுளும்	... மாடத்திருக்குருகர்ச் அஉ.
உஎரு	வசையிலா	... கரவொழ்த்திச் உ0.
உஎச	மரவமுங்கடம்பும்	... திருவாராதனைச எச.
௩௩0	வண்டெவந்தண்டெவப்	... சங்கன்முத்திபெற்ற அச.
௩௩௧	வேகநோபமாய்வின	பதிகம் உ.
”	படைககின்ற	... பிரமன்தோத்திரச் உஎ
௩௩௪	ஆங்கதற்கணியா	.. பரமபதவருணனைச் ௧௪.
௩௩௮	கோதறவிலவாங்கி	... தார்தன்முத்திபெற்ற அ0.
௩௩௯	அநதமுதலா	... ” அஉ.
௪00	காண்டருபொறந்	... ” அ௩
”	முன்னிலங்கொள்ளாத	.. ” அ௧.
௪0௪	உமையாருமுமையாரு	... ” எ௧.
௪0௭	இலையவரையிமையவரை	.. ” எஅ.
௪0௪	சக்கரநாகிணைத	.. ” அ௪.
௪0௫	இலங்கொண்முடுவெயில்	கந்தமா தனவருணனைச் ௩௪.
௪௪௨	அரவமகரசல	பிரமன்தோத்திரச் ௩௧.
௪௪௩	ஆயாபாலாகாரா	.. ” ௪0.
௫௨௧	காழகிற்பொழி லுஞ்	திருவாராதனைச் எரு.
௫௨௨	செரியுமிற்றொறும்	... பரமபதவருணனைச அ௧.
௫௨௩	இறந்தபல்சனைத	தானங்காட்டு ௧௨.

ரு. குறுந்தொகை.

௧௫௫	கருங்கால்வேங்கைவியுருதுறுக	... சஎ.
௨௭௪	கன்றுதன்பயமுலைமாந்த	.. ௨௨ரு.

௬. சிலப்பதிகாரம்.

௧௫௪	ஆம்பொறுந்தேம்பொதிநறுவிரை.	.. அந்திமாலைச் அடி எ௩.
௧௬0	மலையிடைப்பிறவாமணியே	... மலையறம் ” எ௭.
௩௧௧	தயங்கிணாககோதைதன்னொடி	... ” அஉ.

எ. சீவகசிந்தாமணி.

௧௭	வந்தவரவென்னையென	... ௨0௨0.
௧௨ரு	கருமணியம்	... ௧௬௭.
”	நஞ்சுமயிர்தமுமேபோல்குணத்த	... ௧௬௭.
”	பொருகயற்கண்	... ௧௬௭.
”	குறைபடுமகியந்தேயச்	... ௨ரு௪.
௧௩௮	ஒருபிடிதுசப்பின	... ௧௬௩.
௧௪0	கோண்மின்னுமின்னுழ்	... அஅஅ.
௧௫௫	தப்புறத்தொண்டைச்	... ௧0௭.
௧௬௩	தேன், றுளியொடுமதுத்துளி	... ௧௪௪.
௧௭௮	பலவாய்ச்செறுவுதன்னு	... ௧௭௧.
௧௯௧	தருமன் நண்ணனியாற்	... ௧௬0.
௧௯௨	வருநதியின்றான்	... ௧௬௧.
௨௮௫	பெரியயோனிகள்	... ௨௭௪௧.

மேற்கோள்விளக்கம்.

௩௩	அத்தம்மணியகளிற்	.	கடி.
௩௪, ௪௩௪	ஆம்புடைதெரிந் துவேந்தம்	...	௨௩௨.
௩௩௩	ஒதியபொறியற்றயோ	..	௨௩௩.
௩௩௩	குணமாலையையசுதுதத	.	௩௪.

அ. சூடாமணிநிகண்டு—கக.

௩௩௩	பிடியென்பபொய்யஞ்சோறம்	.. சகவெ	௩.
-----	-----------------------	---------	----

கக. தண்டியலங்காரம்.

கடு	அற்புதஞ்சிலேடை	...	குத்திரம்	௩௧.
கக	கூறியவுறுப்பிற்சிலகுறைந்	...	௩௩.	அ.
௩௩	அறமுதன்கிணுந்	...	௩௩.	க.
கக	குணந்தொழில்சாதி	...	௩௩.	௩௩௩.
கக	செறிவெனப்படுவது	...	௩௩.	கடு.
௩௩	விரவத்தொடுப்பது	..	௩௩.	க௭.
௩௩	சோகமெவன்கொ	௩௩	௩௩	உதாரணம்.
௩௩	இடாததிருததைத்துற	..	௩௩	௩௩
க௦௧	தானேதனக்குவமைதான்	...	௩௩	௩௦.
க௦௦	மதுமகிழ்ந்தமாதா	..	௩௩	௩௩
க௦௭	குழைபொருதுநீண்டு	.	௩௩	௩௩
௨௧௪	வெறிக்கொளினசகரும்பு	.	௩௩	௩௩
௩௩	கடைக்கொலுவகியற்கை	...	௩௩	௩௩
௩௧௦	கருதுவதுகிளவா	.	௩௩	௭௦.
௩௧௧	ஐந்தாநரம்பிற்	...	௩௩	ககடி உதாரணம்.

க௦. கிருக்குறள்.

க௪	இலனென்னுமெவ்வமுறையாமை		௨௨௩.
௩௩	நல்லாதெனினுங்கொள	..	௨௨௩.
௪௧	கொளில்பொறியிற்	...	௧.
௩௨	வினபகையென்றிரண்டி.	..	௭௭௪.
௧௨௧	ஏறுபோற்பீடுநடை	...	௩௧.
௧௨௩	அகாமுதலவெழுத்	..	௧.
௩௩	மாதர்முதகம்போ		௧௧௧௩.
௧௪௧	கரப்பினுங்கையிசந்	..	௧௨௭௧.
௧௩௧	இழிவறிந்துண்பானக		௧௪௪.
௧௭௧	தோல்வி, துலையல்லார்கண்ணுந்		௧௩௩.
௧௭௩	அறவாழியந்தணன்	...	அ.
௩௩	சினமென்னுஞ்	..	௩௦௪.
௧௧௦.	வில்லெருழுவர்	.	௩௭௨.
௩௩	நல்லார்கட்பட்ட	...	௪௦௩.
௨௧௪	பீலிபெய்சாகாடி	...	௪௭௩.
௩௩	தனிக்கொம்பரேறின	...	௪௭௪.
௩௩	கெடுமபுன லுள்வெல்லமுதல	...	௪௧௩.
௩௩	கடலோடாகாவ்வெனெடுத்தேர்	...	௪௧௪.

மேற்கோள்விளக்கம்

ருடு

உகச	காலாழ்களரி	...	டு00,
உசஉ	அறிவுகற்று, மாகலா	...	௬௭௨,
உச௬, சசஅ	புகழ்புரிந்திலவிலோக்	.	டு௬,
உச௬	நிறைநீரநீர்வர்கேண்மை	...	௭௮௨,
உ௭டு	பொருளல்லவற்றைப்	...	௬டு௧,
௬௨டு	தகுதியெனவொன்று	...	கக௧,
௬௭௬	சற்றதனாலாய	..	௧௨௨,
..	சிறப்பொழிபுசுனை	...	௧௮௮,
..	ஒழுக்கத்தூநீததார	..	௨௧
..	சிறப்பினுஞ்செலவமு	...	௬௧,
..	இலவாழ்வொனென்பா	...	௪௧,
..	சிறைகாக்குகாப்	...	டு௭,
..	பெறுமவற்றையாமறிவ	...	௮௧,
..	எனப்பலதனை	...	௭௭
௬௭௪	விருந்துபுறத்ததாத	...	௮௨,
..	இனசொலாலீரமனைஇப்	...	௬௧,
..	எந்நனநிகொன்றாகு	..	கக0,
..	நன்றேதரினு	...	க௧௬,
..	ஒருமையுளாமையோ	...	௧௨௬,
..	மறப்பினுமோத்துக	...	௧௬௪
..	அறனவனையானல்ல	...	௧டு0,
..	அகழ்வாராததாவரு	.	௧டு௧,
..	அழுக்காறெனவொருபாவி	...	௧௬௮,
..	நடுவின்நினைபொருள	..	௧௭௧,
..	கண்ணினறுகண்ணறச	...	௧௮௪,
..	பல்லாமுனியப்	...	௧௯௧,
..	மறந்துமபிறனகேடு	...	௨0௪,
..	ஒப்புரவினல்வருந்	.	௨௨0,
௬௭டு	ஈததுவக்குமின்ப	...	௨௨௮,
..	புகழ்படவாழாதார்	..	௨௬௭,
..	அருட்செல்வஞ்	..	௨௪௧,
..	அவிசொரிந்தாயிரம்	...	௨டு௬,
..	தவஞ்செய்வார்தக்கருமஞ்	...	௨௬௬,
..	வலியினிலமையான	..	௨௭௬,
..	உள்ளததாலுள்ளதுந்	...	௨௮௨,
..	பொய்யாமையொய்யாமை	.	௨௯௭,
..	இறந்தாரிநதாரணையர்	..	௬௧0,
..	பிறர்க்கின்றமுற்பகற	..	௬௧௬,
..	அறவினையாதெனிற	...	௬௨௧,
..	ஒருபொழுதும்வாழ்வ	..	௬௬௭,
..	இயல்பாருநோன்பிற்	...	௬௪௪,
..	ஐயுணர்வெய்தியத்	..	௬டு௪,
௬௭௬	வேண்டாமையன்ன	...	௬௬௬,
..	துண்ணியதுல்பல	...	௬௭௬,
௬௬௪	ஒதுதல்வேண்டு	...	௬டு௬,
௬௪0	வேண்டிப்பனுவற்றணிவு	...	௨௧,

நீசு

மேற்கோள்விளக்கம்

சுரு
சமிக

ஆபயன்
கொல்லான்புலாலை

...
..

நீசு0.
உசு0.

கக. திருக்கோவையார்.

ககஉ
கசஉ, கஎஉ
கசந
கஎஉ
கயுஎ
கயுக
கக0
சருக

இமையாதமுககண், மூவரிற் பெற்ற
குவலினகொங்கைகரும்பை ..
அரனமபலத்தி, னரியலுள ..
வாயபவளந, துடிக்கினறவா
மையோருவளைககண்
திருவளர்தாமரை
பாயும்விடையரை
அணியுமமிழ்தும்

கச.
க0யி.
நரு.
நஉ.
கசு.
க.
ந.
நு.

கஉ. திருப்பதிக்கலம்பகம்.

உஎய

சுயில்போன்மொழியும்

... ..

கங. திருவாய்மொழி.

எரு
,,
கசசு, சகக
உருசு, சசய
நமச
நச0

பரிவதிலீசினப்பாடி முதற்பத. ஆறந்திருபா. க.
மதுவார்தண்ணந்தழாயன் ... ,, ,, ,, உ.
மிகக்விழைநிலையு ... தனியன்.
உயாவறவாயநல ... முதற்பத. முதற்றிருவாய் க.
அறிவினாற்குறைவில்லா . ச-ம்பத். எட்டார்திரு பா.சு.
அவரவாதமதம் ... முதற்பத. முதற்றிருபா. நு.

கசு. தொல்காப்பியம்.

(எழுத்ததிகாரம்.)

உ

நரிரண்டென்ப

...பாயிரவுரை(இளம்பூரணம்)

கஉ.
,,
,,
,,
,,
கஉ, சந, நுசு.
கந, கஎ.
,,
,,
,,
கச
,,
கரு
,,

எழுத்தெனப்படுவ . நுண்மரபு. க.
அகரமுதனகரவிறுவாய் .. ,, ,,
ஒளகாரவிறுவாய்ப் ,, அ.
னகாரவிறுவாய்ப் ... ,, க.
அகரவிறுதிப்பெயர்நிலைமுன்னர் .. உயிர்ம. க.
வினையெஞ்சுகளவியு ,, உ.
நெட்டெழுத்திம்பருந் . மொழிம. ந.
குற்றியலுகாமுறைப்பெயர் .. ,, ந.ச.
ஒகாரபெயாற்றிய ... புள்ளிம க.
நகரவிறுதியுமதனோற்றே ... ,, ந.
குற்றியலிகரநின்றல்வேண்டும் ... மொழிம. க.
புணரியனிலையிடைக ,, உ.
அகரயளவுகுறகன் ... நுண்ம. கந.
உட்பெறுபுள்ளி ... ,, கச.

கடு	மெய்யினியற்கை	..	தூன்ம.	கடு.
”	உகரவிறுதியகரவியற்றே	..	உயிர்ம.	டுஉ.
௩௮	வடவேங்கடாதென்குமரி	..	சிறப்புப்பாயிரம்.	
”	அ இ உ அமூன்றுஞ்சுட்டு	...	தூன்ம.	கக.
”	புள்ளியிறமுன்னுயிர		புணரி.	கக.
கக	டனியெனவருஉங்காலவேற்றுமைக		உயிரம்.	கக.
உ௦	எல்லாமொழிககு	...	புணரி.	கக.
௩௨	அன்னங்கிளியே	.	பாயிரவுரை.	
௩௮	மூன்றுதலையிட்ட	...	புணரியல்	க.
”	உயிரிற்சொன்முன	...	”	டு.
”	அவற்றுள், நிறுத்தசொல்வி	...	”	க.
௩௯	புள்ளியிலலாவெல்லாமெய்யும	...	தூன்ம.	கக.
”	புள்ளியிறமுன்	...	புணரி.	கக.
௪௦	குற்றியலுகாமுமற்றென	...	”	க.
”	அல்வழியெல்லாமுறமுன	...	புள்ளிம.	கக.
௪௩	ஒன்றுமுதலாகப்	..	உருபி.	உக.
”	மல்காண்புள்ளிமு		”	கக.
”	அத்தினகர	...	புணரி.	உக.
”	அத்தேவற்றே	.	”	கக.
௪௫	நீடவருதல்		”	க.
௫௬	பலரறிசொன்முன	...	தொகைம.	க௦.
௬௨	செய்யுளிறுதிப்போலிமொழி		மொழிம.	க௮.
”	னகாரமுன்னர்மகாரவ	.	”	கக.
”	மெல்லெழுத்தியையி	...	புள்ளிம.	கக.
௨௧௬	மாறுகொள்குமுமவினாவு	...	உயிர்ம.	௮௮.
௪௬௧	எழுத்தோரன்ன	.	புணரி.	கக.
௫௬௬	இயற்கைமருங்கின்கிற்றை	...	தொகைம.	கடு.

(சொல்லதிகாரம்.)

௧௨	ஆடுஉவறிசொன்		கிளவியா.	உ.
௧௬	வேற்றுமைதாமேயெழுன	...	வேற்றுமையி.	க.
”	விளிகொளவதனகண்	..	”	உ.
௨௦	வணையுயிரேயுயாதிண		விளிம.	க.
”	அளபெடைமிகுஉயிசர	...	”	௮.
”	ஒருமைசுட்டியபெயாநிலை	..	எச்ச.	கடு.
௪௦	காலமுலகமுயிரேயுடம்பே	...	கிளவி.	டு௮.
”	பெயரினாகியதொகையு	...	வேற்றுமையி	க.
௪௧	அவைதாந், தததம்பொருளவயிற்		வேற்றுமைம.	க௨.
”	எல்லாததொகையு	...	எச்ச.	௨௪.
௪௨, ௪௩	ஒருபொருளிருசொற	..	”	௪௪.
௪௪	தததமெச்சமொடு		வினையி.	௪௦.
௫௬	வினையெஞ்சுகிளவியும		எச்ச	௬௧.
௬௪	காலந்தாமேமுன்றெனமொழிப		வினையி.	உ.
”	இறப்புநிகழ்வுமொழிவு	...	”	௩.
௬௫	பெயாநிலைகிளவி	...	வேற்றுமையி	க.
௭௮, ௪௦௪, ௪௫௧.	எஞ்சுபொருட்கிளவி	...	இடைச்.	௩௬.

எஅ, எக	சினதந்தனவரினு	..	எச்ச	சு.
கக0	உவமைததொகையே	..	,,	சஅ.
ச0டு	செய்யாயென்னுமுன்னிலை	...	,,	டுக.
சசஎ	எண்ணேகாரமிடையிடிக	.	இடைச.	ச0.
சஎஅ	தமொறுதொழிற்பெயாக		வேற்றுமைம.	கஉ.
சஎக	தெளிவினேயுஞ்	...	இடைச.	கக.

(பொருளதிகாரம்.)

க0	எதிமாறுததுணாததினித்திறத்தவு	மரபி.	க0க
கஉ	தூக்கியல்வகையேயாங்கென	செய்.	அஎ.
கக, சச	வேண்டியகலவியாண்டுமுன	கற்பி.	சஎ.
கச	மாததிரையளவு	செய்.	உ.
,,	வழியெனப்பெவ	மரபி.	கடு.
கடு	வழியினையேநாலவகை	,,	கச.
,,	தொகுத்தலவிரித்தல்	,,	கஎ.
,,	குத்திரத்திறப்பொருளன்றியும்	,,	க0க.
கஅ, டுக	அகன்றுபொருளகிடப்பினு	செய்.	உகக.
உக	எழுநிலத்தெழுந்தசெய்யுட்	,,	கசடு.
,,	அவைதாம், தூலினு	,,	கசச.
,,	பாட்டுரைதூலே	,,	எக.
சச	சொல்லொடுங்குறிப்பொடு	,,	உ0எ.
சஎ	ஈற்றயலடியையாகிரிய	,,	சஅ.
டுஉ	மருட்பாவேனையிருசா	,,	அடு.
,,	பரிபாடலவேதொகைநிலை	,,	கஉ0.
டுச	ஒன்றேவேறேயென	களவி.	உ.
,,	முதலொடுபுணர்ந்தயாமோ	,,	கடு.
க0	மாட்டுமெச்சமுநாட்டலினறி	செய்	உகஉ.
கச, கடுக, கசச	அமராகண்முடியுறுவகை	புறத்தி.	உச.
க0டு	முடுகுண்ண, மடியிறந்தோடிய	செய்.	உகச.
க0க, கசக	தமொறுவமங்கடிவரை	உவம	கடு
க0க, கஉச	ஒரீஇசுகுறலுமீஇய	,,	கக.
கக0	சோகூடாத்தலநேரடி	செய்.	சக.
ககக	அறுவகைப்பட்டபாப்பனப்	புறத்தி.	உ0.
,,	பொறியுணாவெல்லாம	,,	கூ. உ0.
,,	நிறுத்தியமனத்தினை	(நச்சினாகனியட	
,,	மனத்தினையொருவழி	,,	
ககச, உடுக	பாலநிறப்பொருநா	,,	
ககக	அரிமாவன்னவணங்குடைத்	புறத்தி.	உ0.
,,	பாவையன்ன	உவம.	கூ. ௩ உ
,,	அரவுதங்குமகியினுத	,,	ச.
கஉ0	கலா கலிழந்தநாயகன்	,,	டு.
கஉக	அகாப்போலகனற	,,	கக.
கஉஉ	வ்ணபயமெம்புரு	,,	க0
,,	விரவியும்வருமரபின	,,	க.
,,	உயாததன்மேற்றே	,,	உ.
		,,	க.

மேற்கோள்விளக்கம்

3

கஉ.உ.	சிறப்பேநலனேகாதல்		உவம.	ச.
”	கிழக்கிடம்பொரு	...	”	நி.
”	முதலுஞ்சினையுமென்	...	”	ச.
”	பெருமையுஞ்சிறுமையுஞ்	..	”	க0.
”	பெருமையுஞ்சிறுமையுமெய்ப்	...	”	கக.
கஉ.௩	நாலிரண்டாகும்பாலு	...	”	கஅ.
க௩.௩	சுட்டிகுடருவவம்	...	”	எ.
க௩.௪	உவமத்தன்மையுமுரித்தென	...	”	௩௪.
க௪.௧	பொருளையுமஞ்செய்தனர்	..	”	க.
க௪.0	தன்வயிற்சுரத்தலுமவன்வயின்	...	பொரு.	கக.
”	இவ்விடத்திம்மொழியிவரிவாக்	...	செய.	உ0அ.
க௪.உ	அடுக்கியதோற்றமவிடுத்தல்	...	உவம.	௩௪.
”	மதியத்தனனவாண்முகம்	..	”	௩-௩௪. உரை.
க௪.௪	இரட்டைக்கிளவியிரட்டை	..	”	உஉ.
க௪.அ	துண்மையுஞ்சுருக்கமு		செய.	க௪அ.
”	உழுதவுழுத்தஞ்செய்	..	”	௩-௪அ. உரை.
”	ஒப்பொடுபுணாதவலமத்தானுந்.	..	”	க௪.
க௪.௧	அன்னவாங்கமானவிறப்ப	..	உவம.	கஉ.
”	அன்னவென்கிளவியிறவொடுஞ்		”	௩௩.
”	எனவையுமயப்புல்லப்பொருவ	...	”	க௪.
”	கடுப்பவேயப்பமுளப்		”	க௪.
”	போலமறுப்பவொப்பக்காய்ந்த	..	”	க௪.
”	தத்தமரபிற்றேனறுமன்	..	”	க௪.
க௪.௨	கிழவ்சொல்லினவளறி	...	”	உ௪.
”	கிழவோற்காயினுரனெடு	...	”	உ௪.
”	கிழவோட்குலமமீரிடத	...	”	உ௪.
”	கிழவோற்காயி	..	”	௩0.
”	தொழியுஞ்செவியியும	..	”	௩௧.
க௪.௪	இசைத்திரிநிசைப்பினு	..	பொரு.	க.
உ0.௪	உளநுறையுலவமேனை	...	அகத்.	௪௪.
உ0.௫, உ௧.௪	உடனுறையுலவஞ்சுட்டி	...	பொரு.	௪அ.
உ௧.௧	இறைச்சிதானே		”	௩௫.
உ௧.௨	அனபுறுதருந்		”	௩௪.
உ௧.௩	இறைச்சியிற்பிறக்கும்	...	”	௩௪.
உ௧.௪	செவ்வியவாய்த்ததெசம்பாட்டிரத்து		செய.	௩௫. உரை.
௩0.0	கலவிதறுகணிசைமை		மெய்ப்.	௩.
”	வெண்பாட்டிறநடிமுச்சீர்த்	..	செய்.	௪௨.
௩0.௨	அணங்கேவிலககேகள்வர்		மெய்ப்.	அ.
௩0.௩	இளியேயிழவேயசைவே		”	நி.
௩0.௫	மூப்பேபிணியேவருத்த	..	”	௪.
”	உறுப்பறைகுடிகோ		”	௪0.
௩0.௪	வெறுப்பினவுத்தவெருளி		”	”
”	என்னவீளமைபேதைமை	..	”	௪.
௩0.௪	புதுமைபெருமை		”	௪.
”	செவ்வம்புலனேபுணர்வு		”	௪௪.
௩0.௬	செஞ்சாந்துபுகிணுஞ்		”	௪௨.

௩௧௨	ஊரொடுதோற்றமுமுரித்தென .	புறத்தி. ௩௦.
௩௧௩	கட்டமையொழுக்கத்துக ...	” உக (அடி ௧௮)
௩௨௩	நிகாத்துமேல்வந்தவேந்த ...	” உச (அடி ௧௪)
௩௪௪, ௩௬௧	மரத்திரைமுதலாவடிநிலை ...	செய். ௧௦௪.
௩௪௬	உருட்டுவண்ணமராகந .	” உ௩௩௩.
௩௪௮	வழங்கியன்மருங்கின .	புறத். ௨௪.
௪௧௧	பாலதாணியின ...	களவி. ௨.
௪௩௧	வாள்வரிவேங்கை ..	” ௧௬, ௨ரை.
௫௨௦	நாடகவழக்கினு ...	அகத் ௩௩.

௧௩. நம்பெருமாள்மும்மணிக்கோவை.

௪௪	நாவலனப்போந்த	
”	புரந்தரனாதியராய ..	
”	மலைமுழைவைகலும .	
”	வேண்டுவதின்னெறமக்கு	
”	என்றவினியிதன்மேல்	
௧௬௪	குவிளையுங்குமுதமுந்	
௧௬௮	இனியதென்னமிர்நா .	
௧௬௯	நீர்நிலமுந்நிய ..	
௨௦௩	விகம்புதூர்ததெழு .	
௩௩௮	ஏமுறமன்னுயி ..	

௩௬. நன்னூற்காண்டிகை.

௨	ஆயிரமுகததாலகனறதாயினு ...	சிறப்புப்.	௮.
௧௩	உயிர்மெய்யாய்த ..	எழுத. எழுத்தி.	௩.
”	உயிரமெய்யிரட்டுதூற்றெட்டு .	” ”	௬.
௨௦	ஆற்றொழுககரிமாநோக்கந ...	பொதுப்பா.	௧௯.
௩௨	அன்னமாவே ...	”	௩௮.
௩௪	எத்திறனாசானுவகருமத்திற ..	”	௪௬.
”	ஆசானுரைத்ததமைவரக ...	”	௪௪.
”	அவ்வினையாளரொடு ...	”	௪௩.
௩௮	தோன்றாதோற்றித ...	சிறப்புப்	௬.
௩௯	என்பவும்பிறவும், வினியின் ..	எழுத. பத.	௧௩.
”	பவ்வமுவிடத்ததமபா ...	” ”	௧௪.
”	மூன்றாறுருபெண் ...	” ”	௨௬.
”	ண்ணவல்லினம்வரட்டறவும் ...	” ”	௬.
”	வேற்றமைமப்போய் ..	” ”	௧௪.
௪௦	ஆவியரழவிறுதி ...	” ”	௨௬.
”	இளவழியவ்வு ...	” ”	௧௨.
”	எனையுயிர்வழிவவ்வு ..	” ”	”
”	அவ்வழிஇஐமுன்னராயின் ..	” ”	௨௬.
௪௩	சுட்டுநீளின் ..	” ”	௧௩.
௧௬௬, ௩௦௮	அன்றியின்றியென் ..	” ”	௨௩.

மேற்கோள்விளக்கம்

சஎக	இசைகெடிண்மொழிமுத	...	”	எழுத்தி. கூக.
ருகக	லளவேற்றுமையிற்றடவு		”	மெய்யீற். உச.
ருஉஇ	முன்னோர் தூலின்			பொதுப்பா. எ.
கக	பெயர்வினையுமமைசொற்	...	சொல். பொதுவி. கூ.	
சக	உருபுமவினையுமெதிர்மறுத்	.	”	”
சரு	ஆறனொருமைக	..	”	பெயரி. சக.
ருஉ, க௦௭, க௭௭	என்றுமெனவு	..	”	இடை. க௦.
ககக	ஆண்பெண்பலவொன	...	”	பெயரி. ரு.
”	தனதேபலவென	...	”	”
கக௦	உவமவுருபில்ல	...	”	பொதுவி. ககி.
ககஉ	செய்யுமெனெச்சவீற்	...	”	வினை. உஉ.
உஅக, உக௦	ஒருமொழியொழிதன்னினங்	.	”	பொதுவி. எ.
ரு௦ரு	ஒருபொருட்பன்மொழி	...	”	”
ரு௦ச	அசைநிலைபொருணிலை	...	”	”

க௭. தாலடியார்.

கருச	கடையாயார்நட்பிற்	.	உக௭.
------	------------------	---	------

கஅ. பத்துப்பாட்டு.

ககக	முரசமுழங்குதான	...	பொருநரா-அடி. இச.
ககஉ	உலகமுலப்பவலனேற்புதிரிதரு	..	திருமுரு. ” க.
கருஉ	சாந்துநிலந்தோயுமிரும்பிடித்	..	சிறுபா. ” கக.
கருரு	பொன்காண்கட்டளைகடுப்பச்	...	பெரும்பா. ” உஉ௦.

கக. பரிபாடல்.

ககஉ	ஐயவிரைமாண்பகழி	...
-----	----------------	-----

உ௦. புறநானூறு.

ககக, கஉக, கஉரு	மாரியன்னவண்மைத்	ககக. (அடி. க.)
”	ஒவத்தன்ன	உருக.
ககச	பாரிபாரியென்றுபலவேத்தி	க௦௭.

உக. புறப்பொருள்வெண்பாமாலை.

சஉ	ஒலிகடல்வையகத்து	...	வாகைப். கொளு. கச.
க௭அ	அஞ்சவருதான	...	”
ககஉ	மன்னர்மடங்கல்	...	பாடாண். பாடாண்.

கஉ

மேற்கோள்களக்கம்

உஉ. முதுரை.

டுகச

அட்டாலும்பால்சுவையிற் ...

உங. யாப்பருங்கலக்காரிகை.

கடு

இயற்சீர்வெண்டளையான்வரும் .. செய்யு.

க. உரை.

”

வெண்சீர்வெண்டளையான்வரும் . ”

” ”

கக

வெண்சீரொன்றையியற்சீர் .. ”

” ”

ககஎ

சிறுதுதற்பேரமாககட் .. உறுப்பி.

க

சடுக

அநதடிநீண்டிசைப் . செய்யு.

கக.

உ஁. யாப்பருங்கலவிருத்தி.

கஉ0

மங்ழுவார்க்குமல்லார்க்குந் .

அச. உரை.

உரு. மாறனலங்கார நூலாசிரியர்செய்தவை.

உ

பொற்புறவிழுமியபொருள்

சக

கடவுள்வணக்கமுங்கருதிய

டு0

உட்கோள்கண்ணழிப்

”

கருத்துரைஞ்சுதிராத

”

தொகுத்தசொற்றொறுஞ்

”

ஒலிகெழுசொற்பொருள்

”

மனதிறும்யாப்பின

ஏனைய சில விளங்காதனவு முள.

ஸ்ரீ:

இப்புத்தகத்திலடங்கியவை,

பக்கம்.

க. முகவுரை	க
உ. மாறனலங்காரவரலாறு	கக
ங. விஷயஞ்சிதைமுதலியவற்றினகராதி	உங
ச. மேற்கோள்களினகம	ருக
ரு. கடவுள்வாழ்த்து
சா. பாரிரவுரை	க
எ. பொதுவியலுரை	சக
அ. பொருளணியியலுரை	க0க
க. சொல்லணியியலுரை	ஙஎஎ
க0. எச்சனியலுரை	ரு0ச
கக. சித்திரபத்திரங்கள்—கா
கஉ. சூத்திரமுதற்குறிப்பகராதி	க
கங. உதாரணசெய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி	ரு
கச. பிழைநுததம்	கச